Konferensrapport 1970-1972

Konferensrapport 1970-1972

© Utgivare: Konferensrapport 1970-1972
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
Salt Lake City, Utah
Tryckt av Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Frankfurt am Main, 1978
Distribueras av Distributions Centret, Lynge, Danmark
PZ SI 0083 SW

Innehåll

Konferensrapport april 1970

Konferensrapport oktober 1970

Konferensrapport april 1971

Konferensrapport oktober 1971

Konferensrapport april 1972

Konferensrapport oktober 1972.

Konferensrapport
april 1970

Ett budskap till världen

Ezra Taft Benson

Mina bröder och systrar, jag antar då vi närmar oss slutet av en tre dagar lång konferens och den sjunde sessionen att ni som nu är närvarande representerar de starka som överlever.

Jag älskar och stöder president Joseph Fielding Smith av allt mitt hjärta som profet, siare och uppenbarare och president för kyrkan och de två ädla män som står vid hans sida i första presidentskapet. Jag vet att de är stora gudsmän som skall leda kyrkan framåt och uppåt under himmelsk inspiration.

Jag skall tala över ämnet "Ett budskap till världen".

Missionärsarbete — förkunnandet av evangeliet — har varit Kristi sanna kyrkans huvuduppgift närhelst evangeliet funnits på jorden. Guds profeter och många andra ambassadörer för sanningen har predikat ordet "i tid och otid". (2 Tim 4:2)

Då den uppståndne Herren, före sin himmelsfärd, gav apostlarna sina sista instruktioner underströk han den stora betydelsen av missionärsarbete. I de sista två verserna av sitt evangelium sammanfattar Matteus dessa viktiga instruktioner med dessa ord:

"Gån fördenskull ut och *gören alla folk till lärjungar*, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände. (Matt 28:19—20. Kursiveringen tillagd.)

Markus säger i sitt evangelium:

"Gån ut i hela världen och *prediken evangelium för allt skapat*. Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd." (Mark 16:15—16. Kursiveringen tillagd.)

Så har det varit under varje evangelieutdelning. Det förefaller som om den första stora uppgiften som lades på den återupprättade kyrkan efter att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarat sig i härlighet för Joseph Smith var att föra evangeliet till världen, till alla vår Faders barn.

Det har verkligen varit en stor händelse av överlägsen betydelse — en händelse av offer, glädje, prövningar, mod och främst av allt, kärlek till medmänniskorna. Ingenstans på jorden kan man skåda ett mänskligt drama som är likvärdigt detta. Ja, det har kostat blod, svett och tårar att utföra detta kärleksverk. Och varför har vi gjort det? Därför att himmelens Gud har befallt det; därför att han älskar sina barn och det är hans vilja att dessa otaliga miljoner på jorden skall få tillfälle att höra och efter sin egen fria vilja acceptera och leva efter de underbara frälsande och upphöjande principerna i Jesu Kristi evangelium.

För profeten Joseph Smith tillkännagav han, Jesus Kristus, vars namn kyrkan bär:

"Detta evangelium skall predikas för alla nationer, släkten, tungomål och folk." (L&F 133:37)

"Därför ljuder nu Guds röst över hela jorden, på det alla som vilja må höra." (L&F 1:11)

"Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar." (L&F 1:4)

"Så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till världens ändar och för konungar och regenter." (L&F 1:23)

Dessa utgör direkta befallningar från Herren Jesus Kristus, vars andra ankomst är nära förestående. Som svar på dessa befallningar och med en kunskap om evangeliets välsignelser fortsätter vi som medlemmar av hans kyrka att föra detta verk vidare.

Det är anledningen till att hundratusentals missionärer har gått ut till världens nationer och med sina egna knappa medel lagt ut miljontals dollar. Det är därför som första presidentskapet i kyrkan även under det sista världskriget sade: "Ingenting som vi eller kyrkan gör får någonsin inkräkta på detta gudagivna uppdrag."

Det är i sanning en befallning till hans kyrka. Den kommer att utföras. Ingen makt på jorden eller i helvetet kan stoppa detta verk eller omintetgöra Herrens avsikter att låta alla sina barn höra hans själsmättande evangelium. Det kan medföra krig, uppror, olyckor av olika slag för att förverkliga detta. Men Guds avsikter kommer att uppfyllas. Hans barn kommer att få höra evangeliet i sin egen rätta tid.

Den tid måste förvisso komma då järnridån och bamburidån brytas ned och missionärerna tillåts komma in i dessa länder. Det som Herren har påbjudit skall ske. Vi vill påminna kyrkans medlemmar och uppriktiga människor överallt att Gud står vid rodret — han är inte död — och att han har sagt: "Bliven stilla och besinnen att jag är Gud." (Ps 46:11) Till oss i vår tid har han sagt:

"Upplyften därför edra hjärtan och fröjden eder, omgjorden edra länder och ikläden eder hela min vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och behålla fältet efter att hava gjort allt." (L&F 27:15)
Till de tusental i hela världen som accepterar evangeliet, till trofasta missionärer överallt och hängivna familjer som stöder dem säger vi. Gå framå med tro och mod. Ni är engagerade i det största arbetet på jorden — det att frälsa alla människornas själar. Vi kan inte misslyckas i detta stora verk. Vår Faders barn behöver evangeliet. De längtar efter och vill ha den trygghet och inre frid som bara evangeliet kan ge. Vår Faders barn är i huvudsak goda. Jag har träffat många av dem då jag besökt omkring 60 länder på båda sidor om järnridån. Det är sant att en del är i fångenskap under despotiska, gudlösa ledare, men de vill leva i fred och vara goda mot sina medmänniskor. De älskar sina hem och sina familjer. De vill förbättra sin levnadsstandard. De vill i sina hjärtan göra det som är rätt. Jag vet att Herren älskar dem och som hans ödmjuke tjänare har jag en kärlek i mitt hjärta för de otaliga människor som finns i denna värld.
Jag har ånyo fått denna känsla och den har kommit till mig starkare än någonsin då jag varit bland de ödmjuka, saktmodiga människorna i Asien under de senaste två åren. Jag har sett på nära håll hur Herren vänt olyckor — krig, belägring och revolution — till välsignelser. Profetior av Herren uppfylls. Evangeliet når människor som det för några år sedan tycktes omöjligt att nå. Trots mäktiga traditioner, religiösa lärosatser och gamla seder har stora förändringar kommer över hela nationer. Under sker inför våra ögon. Herren utför stora under och hans barn gläder sig då evangeliets välsignelser förändrar deras liv. Det är underbart att skåda. Låt mig illustrera.

I den profetiska uppenbarelse (L&F 1) vilken Herren benämner "mitt förord till boken med mina befallningar, vilka jag givit dem för att kungöras för eder, o I jordens invånare" (vers 6) utropade Herren följande ord: "Hören, o I min kyrkas folk, säger hans röst, som bor i höjden och vars ögon skåda alla människor! Ja, sannerligen säger jag: Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, hören I alle!" (vers 1)
Dessa betecknande ord stämmer anmärkningsvärt väl in på länderna i Asien. "Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, hören I alle."
Många hänvisningar har gjorts till dessa profetiska ord under de senaste två åren då jag gjort fem besök i dessa asiatiska länder som ledare i kyrkan. Jag tänkte på orden "I folk fjärran från" då vi besökte Thailand, Malaysia, Vietnam, Singapore, Indonesien, Indien och så vidare och vår resebyråman sade att vi antingen kunde resa österut eller västerut då vi skulle återvända till Salt Lake City — "det är ungefär lika långt". Jag tänkte på detta då jag överräckte ett exemplar av Joseph Smiths egen berättelse till konungen av Thailand, den första av kyrkans skrifter på thailändska.
". . . och I som bon på öarna i havet, hören I alle!" Dessa och andra liknande ord i Mormons bok (2 Ne 29:7, 11) har kommit till mitt sinne och gjort stort intryck på mig under de senaste två åren, på önationen Japan vid en ungdomskonferens med 800 ungdomar närvarande, då vi lyssnade till 125 personliga vittnesbörd under ett fyra timmar långt vittnesbördsmöte, vilket måste avslutas därför att ett allmänt möte som planerats skulle kunna börja i tid, resulterande i att 85 ungdomar inte fick tillfälle att bära sina vittnesbörd.
Vi blev påminda om orden "öarna i havet" då jag invigde landet Singapore i april, där vi redan har två församlingar och en kyrkobyggnad under uppförande.
Igen tänkte vi på Herrens ord "öarna i havet" då vi besökte Taiwan och då vi närvar vid en distriktskonferens i Manila på Filippinerna med över 2.000 närvarande — omkring fyrtio miljoner människor på 7.000 öar. Återigen kom orden "öarna i havet" till vårt sinne då vi hälsades välkomna av vänliga ledare för att inviga Indonesien som består av 14.000 öar.
Ett samtal med ledaren på ön Taiwan och det ökande medlemsantalet i kyrkan i Hong Kong, Korea och andra ställen visar att dessa vänliga, ödmjuka och frimodiga människor uppmärksammar Herrens befallningar och allesamman hör. Det har aldrig förrän nu funnits en tid då kyrkan haft styrka och medel för att på ett effektivt sätt nå ut till länderna i Asien. Enligt Herrens tidtabell är nu dörren öppen, och det är uppenbarligen dagen för att verka i Asien. Varje besök har varit mer uppmuntrande och inspirerande än det föregående. Arbetet expanderar och ytterligare expansion är nära förestående.
Den oerhörda tillväxten i vart och ett av dessa länder är inspirerande. Dessa nationer utgör med sina hundratals miljoner invånare en tredjedel av världens befolkning. Naturligtvis har vi med utgångspunkt från den totala befolkningen bara börjat.
Min hustru och jag har just återvänt från tre inspirerande, men fullbokade veckor i de asiatiska missionerna. De 5 missionerna utökades till 6 för fyra månader sedan och har precis utökats till 8 och det förväntas bli minst 9 inom ett år. Detta ger en fingervisning om den tillväxt som sker i dessa områden.
Då jag var i Japan åtföljdes jag av tre generalauktoriteter och tre andra ledare vilka utsetts av första presidentskapet att representera kyrkan på en stor invigning den 14 mars av världsutställningen "Expo '70" — den första världsutställningen i Asien och påstods det den största utställningen någonsin.

Dagen innan, den 13 mars, var sju stycken av oss, medlemmar av våra familjer, högre ansvarighetspersoner vid utställningen, borgmästare från olika städer, representanter för pressen och så många medlemmar och vänner som fick rum, ungefär 600, närvarande vid invigningen av Mormonpaviljongen. På grund av dess läge, arkitektur — med en staty föreställande ängeln Moroni längst upp på toppen av en hög spira — och vårt utmanande tema "Människans sökande efter lycka" kommer den utan tvekan att vara en omtyckt attraktion på utställningen. Omkring 20.000 besökte vår paviljong första dagen och över 43.000 den första lördagen. Vårt stora intresse är hur vi bäst skall ta hand om de stora skaror — uppskattningsvis fem till åtta miljoner — som förväntas vilja besöka vår byggnad. Filmen *Människans sökande efter lycka* — vilken spelats in med japanska aktörer — visas redan i kulturhallar och på andra platser i en strävan att till en del tillfredsställa dem som kanske inte kan komma in på utställningen. Vi förväntar oss utan vidare att antalet hänvisningar och

önskemål om att få undervisning av missionärerna skall nå upp till hundratusental.

Då vi åtnjöt de inspirerande invigningarna tänkte jag på de många kontakterna med utställningens ansvarighetspersoner under luncher, middagar etc, och deras älskvärda samarbetsvilja. Pressen från Osaka, Japan, som vi höll presskonferens med kvällen före första spadtaget, då 29 representanter för press och massmedia under en och en halv timmes tid ställde skarpsinniga frågor om kyrkan och vårt folk och speciellt om vårt tema i paviljongen. Samma kväll kom många av pressmännen då vi invigde det nya kapellet i Okainachi. Dagen därpå var de åter med oss då det första spadtaget togs. Här höll sex personer i hög ansvarsställning från Expo '70, regeringen och staden tal och hyllade kyrkan. De talade om människans eviga sökande efter lycka och underströk att de var glada att "mormonerna kommer till Expo '70 för att berätta för oss alla hur man finner lyckan". "Vi skall verkligen visa dem hur man finner lyckan."

Med en halv miljon exemplar av Mormons bok donerade och klara, miljontals broschyrer och skrifter till hands och tjogtas hängivna guider och hundratals missionärer som följer upp hänvisningarna, kommer i sanning "I folk fjärran från" på "öarna i havet" allihop att höra och välkomnas som medlemmar i kyrkan.

I Japan har kyrkan blivit väl etablerad med två missioner och flera distrikt. För några dagar sedan organiserades ytterligare två missioner. Fyra missioner på öarna Japan och Okinawa gör att arbetet kan intensifieras allteftersom intresset ökar. Det finns nästan fjorton miljoner människor i Tokyos och Yokohamas omedelbara omgivning, där vi har ett gott ledarskap och en stabil organisation. En ny stav organiserades i Tokyo söndagen den 15 mars. Ledarna för den staven är här på denna konferens och vandrar som de sade bildligt sett på moln för att de är så lyckliga. En andra stav i Asien har auktoriserats i Manila på Filippinerna, där vi döpte omkring 1.400 personer år 1969. Andra stavar vilka kommer att genomföra kyrkans fullständiga och rika program skall organiseras i andra asiatiska länder. I väntan på att få en separat mission i det fria Kina har byggandet av ett nytt missionshem in Taipei godkänts.

Japan har nu över 12.000 medlemmar i kyrkan. Det finns 4.000 i Korea, nästan 6.000 på Filippinerna, 4.000 i Hong Kong och mer än det på Taiwan. Ett första steg har tagits i Thailand, Singapore och Indonesien. Vi har starka församlingar på Okinawa och en kärna av vietnameser har kommit in i kyrkan. Våra militärer i Korea lade grunden för kyrkan där. Och när det blir fred i Vietnam skall vägen vara beredd för spridandet av sanningen bland detta folk.

Mormonmilitärer i dessa länder, Gud välsigne dem, lägger grunden för en framgångsrik proselytering genom att hjälpa till att bygga kapell och skaffa vänner och omvända dem till kyrkan. På en rundresa nyligen besöktes sex anläggningar i Thailand. Vi har tre distrikt av militärer i Vietnam som fungerar bra. Omkring 1.000 har anmält sig till konferensen för militärer i asien som skall hållas vid Fuji i Japan, den 9—12 april.

Missionerna i Asien får ädla, hängivna och i vissa fall, framstående konvertiter. En liten gren på 50 medlemmar i Korea har fem medlemmar som är universitetsprofessorer. Landet Indonesien, med 130 miljoner människor, invigdes den 26 oktober, 1969 för predikandet av evangeliet. Arbetet har påbörjats med några missionärer i Djakarta. Fler missionärer behövs. En ny mission har grundats med huvudkvarter i Singapore.

Vi bygger upp stabila församlingar och grunden läggs för en väldig expansion av arbetet i Asien. Dopen under 1969 hade ökat med drygt 100 procent från det föregående året och trenden fortsätter uppåt.

Ett av våra stora behov förutom fler missionärer, är byggnader. Vi har bara en byggnad i hela den filippinska missionen. Men tomter köps in och planer är under utarbetande för att bygga fler kapell i olika delar av dessa områden. Första presidentskapet har planer på att bygga en stor sexvåningsbyggnad i det centrala Tokyo. Denna kan rymma stavs- och wardslokaliteter, distributionscenter, missionskontor, ritkontor och andra lokaliteter.

Vi skall under vår livstid få se stavar och kapell, omvända i stora antal, lokala ledare med kraft och förmåga och kanske även ett tempel bland dessa goda människor i Asien. Det är deras hopp och bön.

Utsikterna är synnerligen uppmuntrande. Herren välsignar de nyomvända, missionärerna, missionspresidenterna. Det råder en anda av optimism överallt bland dessa ödmjuka människor, då framstående män räcker ut en hand till vänskap och samarbete.

Må Gud rikligen välsigna dessa otaliga miljoner i de asiatiska länderna — dessa utvalda "folk fjärran från och I som bon på öarna i havet" då de alla hör frälsningens budskap från Guds ödmjuka tjänare — lokala medlemmar och missionärer, alla. Vårt budskap är ett budskap till hela världen. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en organisation som är till för hela världen.

Ty Herren har sagt genom profeten Joseph Smith: "Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar.

De skola gå ut och ingen skall kunna hejda dem, ty jag, Herren, har befallt dem det." (L&F 1:4—5)

Detta vittnar jag ödmjukt om i djup tacksamhet för Herrens välsignelse över vårt arbete i Asien och hela världen, i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Sanningens upprinnelse

Hugh B Brown

Mina bröder och systrar, det är en glädje att vara hemma igen. Efter en resa runt hela världen, vilket ofta resulterar i en bättre förståelse för folk i andra länder och kulturer, återvänder jag med större uppskattning för vårt eget Amerika, dess frihet och dess tillfällen.

Jag har också upplevt att folk i andra länder och kulturer har fått en ständigt tilltagande hunger efter sanning och har blivit mer öppna för nya sanningar. Tänkande människor överallt söker efter ljus. Det finns faktiskt en världsomfattande hunger efter sanning.

Ledare inom både religiösa och vetenskapliga områden eftersträvar förnyad lärdom och en öppnare attityd gentemot sanning — varhelst den finns.

Det goda livet levs intelligent, mot kultivering av äkta andlighet och kunskap, som tillhör sanningen.

Tro är grunden för all religion, men det finns ingen speciell dygd i blind tro. Endast tro som är grundad på sant sökande efter sanning är värdig sin lärjunge. Vi bör motstå varje frestelse att vara oresonliga, övervinna varje böjelse att bortse från eller förvränga fakta, undvika fanatismens överdrifter och, framför allt, söka sanningen. Här har vi den fasta grunden för vår religion — en religion som hävdar att Guds härlighet är intelligens och som förkunnar att människan blir frälst i den mån hon inhämtar kunskap.

På samma sätt som veteskaplig sanning måste provas och verifieras genom förnuftsenlig och faktisk undersökning, måste moraliska och andliga sanningar som världen söker hos sina profeter prövas och bekräftas i människors liv. Varje människa måste vara sann mot sig själv när hon söker efter sanningen. Hon måste vara uppriktig mot sig själv och mot sitt eget moraliska samvete. Allt som är mindre än detta bedrar henne som människa och som Guds barn. Sann värdighet fås aldrig av placering i tävlingssammanhang och förloras aldrig när hedersbetygelse tas bort. I synnerhet i andliga och religiösa sammanhang där tron beträder obeprövade områden, måste sanningen klara otrons prov och uthärda förföljelsens, motståndets, förkastandets och hatets eld. Sanningen som krossats till jorden kommer att uppresas igen.

Låt oss diskutera några sanningar som nyligen upptäckts — sanning som ansågs vara vanskapt och felplacerad. Ändå håller den på att resa sig i sin fulla längd och form och håller på att få en ängels gestalt.

Den tämligen melankoliska historien om det förflutna tycks vara en ofrånkomlig förelöpare till dessa stora händelser som vi nu förkunnar. Solen passerade sin högsta punkt och följdes efter Kristi korsfästelse av skymning och solnedgång. Därefter följde århundraden i mörker efter vilket gryningens tecken började skönjas. Dagen gryr och mörkret flyr.

Herren har, på ett underbart sätt, hållit sitt löfte att han i de sista dagarna skulle utgjuta sin ande över allt skapat!

Vi lever i en underbar tid! Vilka fantastiska framsteg har inte gjorts under de senaste 150 åren!

Bara inom kommunikation och transport har vi kommit så långt att om våra förfäder kunde komma och se oss skulle de tro att vi är gudar. De skulle förstummas av radio och television och de kolossala framstegen inom vetenskap, elektricitetens exploatering och andra krafter med hjälp av vilka vi kan utnyttja naturens stora krafttillgångar, vilka man på den tiden fruktade och tillbad.

Men med mindre än att vi uppvisar dessa stora händelser och framsteg, bör vi påminnas om hur de skall användas och om vad som sker i denna vår värld av de ting som vår civilisation framställer. Hunger och brist, lidanden och svårigheter tycks spridas ut över världen och hotar den civilisation som har frambringat allt detta. Det ser ut som om Guds stora plan omfattar arbete för en besättning som håller på att förlisa, att bryta ner den gamla strukturen och lämna rum för det som skall komma. Man låt inte dem som är ansvariga för dessa saker tröstas av denna tanke, för Gud säger: "Det är icke annat möjligt än att förförelser måste komma; men ve den genom vilken de komma!" (Luk 17:1)

Men skall vi bara söka nå stora framsteg inom dessa områden för mänskligt tänkande och skapande, där det materiella upphöjs och det andliga faller i glömska? Eller kan vi förvänta oss ny sanning och uppenbarelse från Gud i moralisk tillväxt och andlig upplysning? När han sade att han skulle utgjuta sin ande över allt kött, tror jag inte att han avsåg att begränsa sin inspiration till dem som endast arbetar uteslutande för det materiella, för det behövs förnyelse också inom det andliga området.

Ni kommer säkert ihåg när Petrus och Johannes begav sig till templet i Jerusalem och kom till porten som kallades "Sköna porten". En lam man satt där och bad om allmosor och Petrus vände sig till honom och sade: "Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå." (Apg 3:6)

Skrifterna berättar för oss att han blev botad och reste sig och ropade av glädje över sin befrielse. En grupp människor samlades och förvånades och förundrades och Petrus talade om för dem att det som skett inte berodde på deras egen kraft eller helighet, utan skedde i Jesu Kristi, nasaréens, namn. Därefter sade han till folkmängden:

"Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder må bliva utplånade,

på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus,

vilken dock himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:19—21)

Aposteln Paulus sade att han i tidernas fullhets hushållning skulle insamla allt i Kristus, både det som är i himmelen och på jorden.

Säkert kommer ni också ihåg att när de elva stod tillsammans med Mästaren nära Betania där de såg ett moln omsluta honom och ta honom upp i himlen, stod två vitklädda änglar

vid sidan om och sade till de församlade: "I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:11)

Vi återgår till den underbara förutsägelse som gjordes av Johannes, som i förvisningen på ön Patmos fick en syn och sade: "Jag kom i andehänryckning på Herrens dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun,

och den sade: Skriv upp i en bok vad du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea.

Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar

och mitt ibland ljusstakarna någon som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte.

Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor.

Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av stora vatten.

Och i sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft.

När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra hand på mig och sade: Frukta icke. Jag är den förste och den siste

och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket.

Så skriv nu upp vad du har sett, och skriv upp både vad som nu är och vad som härefter skall ske." (Upp 1:10—19)

Sålunda talade Guds Son till aposteln Johannes.

På våren 1820, något som ni redan hört om denna morgon, ungefär 150 år sedan, uppenbarade sig Gud Fadern för människan. Han ansåg att tillfället och budskapet var så viktigt att han kom personligen från himlarna och hade med sin enfödda Son och tillsammans talade de till denne unge man och till var och en av oss. Sedan dess har andra kommit och andra uppenbarelser givits. Ängeln Moroni och Moses och Elias kom. Petrus, Jakob och Johannes, Johannes döparen, Elia och andra. De har talat till människor och befallt dem och människan kommunicerar fortfarande med Gud.

Jag glömmer inte det faktum att ett sådant påstående inte endast tas emot med misstro och klentrogenhet, utan även med tvivel och ilska. Människan har satt upp samma vapen mot denna sanning som den onde alltid har gjort i sin kamp mot sanningen.

Här har vi åter sanning som betraktas som en missbildad och otidsenlig företeelse. Och ändå frågar jag alla kristna som tror på Bibeln, tvivlar ni på de ord som yttrades av Saulus från Tarsus, som sade att han på vägen till Damaskus för att förfölja de heliga, blev blind av ett ljussken och hörde en röst? Han frågade: "Vem är du, Herre?" Han svarade: "Jag är Jesus, den som du förföljer." (Se Apg 9:5)

Jag säger att kristna tror på denna beskrivning och ändå säger de att Gud inte kan tala till människan. De som tror på Bibeln erkänner den uppteckning som berättar för oss om att Moses och Elias visade sig på Förklaringsberget och att Petrus, Jakob och Johannes befann sig där och såg dem tillsammans med Mästaren. Men kom ihåg att Moses och Elias hade levt hundratals år före denna händelse och ändå säger människor: "Ja, vi tror på Bibeln där detta återges. Men, det kan inte ske igen."

Jag upprepar: Varför skulle männskan förvåna sig över att Gud kan tala till människan? Har han inte gjort det vid ett flertal tillfällen genom århundradena? Behöver vi honom inte? Har vår civilisation, vår vetenskap och avancerade kunskap gjort oss oberoende av honom?

Vår förkunnelse till er i dag är bara en inledning, och även om han kom, och tillsammans med honom Gud Fadern och efter dem andra som jag nämnt i förbigående — allt detta är endast en inledning till vad som skall komma.

Lyssna nu, så här strax efter påsk, på Herrens löfte: "Ty jag skall uppenbara mig med makt och stor härlighet från himmelen med alla dess härskaror och bo i rättfärdighet bland människorna på jorden ett tusen år, men de ogudaktiga skola ej bestå." (L&F 29:11)

Och i Matteus: "Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar." (Matt 16:27)

"Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå." (1 Tess 4:16)

Dessa Frälsarens ord om att han skall komma igen är avsedda för er, mina bröder och systrar och vänner. I anden och genom den kraft som gav dessa sanningar till människan samt i hans namn talar jag om för er att jag vet, som jag vet att jag lever, att detta är sant. Detta är den mest förhoppningsfulla och underbara förkunnelsen och löftet som har blivit gjord i världens historia, utom det som gjordes av änglarna till herdarna på Galileens kullar när Kristus föddes. Låt oss forsätta att söka sanning inom alle områden som är av intresse och nytta för människan — tills Fridsfursten kommer och intar sin rättmätiga plats som Konungarnas konung och det kommer att råda en universell fred i 1.000 år.

Jag beder att var och en av oss skall förbereda sig för att möta honom när han kommer, för det gör han, och det kommer att ske snarare än vi tror. Jag vittnar om denna sanning i Jesu Kristi namn. Amen.

Ett litet steg

Richard L Evans

Låt mig få göra två citat från en omdömesgill redaktionell författare, som inte är av min tro men som har stor tro: "Om vi försummar det gudomliga . . . och överlämnar oss helt till det mänskliga", säger han, "kan vi verkligen inte räkna med att något annat än pessimismen skall segra ... Sann optimism måste vila på en lugn och orubblig tro på evigt liv och på Hans obegränsade godhet som ger det."[1]

"Vi har inga nya anledningar att tro på själens odödlighet", fortsatte han, "de gamla orsakerna . . . är alldeles tillräckliga . . . all religiös tro och allt hopp om odödlighet börjar med Gud och beror av honom. Vi kom från honom och går till honom. Han lever, vi lever . . . och varför skulle en fader inte uppenbara sig för sina barn? Varför skulle han inte sända profeter och lärare och varför inte en läromästare, en gudason och en människoson? . . . Vi stöder oss på det faktum att En dog och uppstod från det döda, vars namn vi tillskriver vår tro och vars seger över döden också är vår seger."[2]

Detta leder oss fram till att Gud är en bokstavlig personlig realitet och att hans Son, vår Frälsare, är gudomlig samt att profeternas uppenbarelser och det eviga livets tillfällen och ändamål är verklighet.

"Vi tro på Gud, den evige Fadern, på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Anden" (Första trosartikeln) — inte endast teoretiskt, inte som ett odefinierbart väsen, utan en livets och kärlekens Gud, *som lever*, och i vars avbild vi blev skapade.

"Vi tro allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike." (Nionde trosartikeln)

Det finns säkert tillräckligt med bevis på profeternas råd och gudomliga kallelse fordom. Det finns också tillräckliga bevis för det behov som människan har av gudomlig ledning i våra dagar.

Vi har helt nyligen genom dödsfall förlorat en mycket älskad profet, president David O McKay. Vi betygar hans familj vår kärlek och välsignelser, tillika hans livskamrat som har stått vid hans sida i 69 år.

Och i dag har vi hört hans älskade efterträdare, president Joseph Fielding Smith, tala. Vi skall senare under denna konferens betyga honom vårt stöd genom handuppräckning. Må Gud välsigna honom, vara med honom och stärka honom och ge honom frid och allt det goda i livet tillsammans med sina kära.

Genom bön, intryck, inspiration och uppenbarelse, kommunicerar Gud med sina barn. Det tycks uppenbart att vi behöver fortlöpande uppenbarelse. Det finns oändligt mycket mer som vår Fader ännu inte har uppenbarat för oss. Det finns oändligt mycket som ingen människa känner till.

Vem har hört talas om en lärobok som aldrig blir reviderad eller blir omodern? Vem vet något om en teori som inte blir modifierad eller förkastad? Vem vet något om en process som inte förbättras? Vem vet när de sista forskningsfynden skall göras eller när den sista uppenbarelsen angående Guds sinne och vilja skall givas? Att vara ödmjuk inför det okända är alltid på sin plats. Självtillräcklighet inför lärdom är aldrig lämplig.

Vem kan tro att vi behöver mindre gudomlig ledning i dag än man gjorde i forna dagar? Profeter, profetia, skrifter, råd och bud är delar av vårt dyrbara arv.

Hur förhåller det sig då med livet, dess ändamål, dess problem eller dess möjligheter? Var och en av oss har obesvarade frågor, vårt missmod, våra misstag, våra goda och dåliga prestationer, våra sorger och vårt sökande.

Detta är en sökande värld. Men många söker efter det som är rätt, på felaktigt sätt. Några ägnar sig åt att protestera, att riva ner, att förstöra — men än värre att förstöra sig själva, sina sinnen, sin frid, sin lycka, sina framtida möjligheter. Och vad gäller allt detta använde vi, på en utsändning helt nyligen, en mening med stor innebörd och vi önskar att ni skall ta del av den:

Om vi inte ändrar riktning, kommer vi att hamna där vi är på väg.

Hemmet är naturligtvis utgångspunkten. "När man sätter affärer och nöjen före hemmet", sade president McKay, "börjar man gå nedförsbacken till undergrävande av sin själ." Och i sitt sista tal till oss, sade han: "Hemmets farligaste fiende är omoral."[3]

För några dagar sedan hörde jag en förälder som kritiserade en rektor för att han inte såg till att barnen lärde sig att uppföra sig bättre. Men, det är i hemmet det börjar. Föräldrar, undervisa era barn och lev som du lär. Jag minns att jag tacksamt och med djupt allvar bad vid min älskade änkemors knä. Jag kommer ihåg när hon sade följande som hon själv levde efter: "Gör din plikt. Kom ihåg dina böner. Betala ditt tionde. Betala dina skulder. Var ärlig. Arbeta. Var ren. Gräla inte. Skvallra inte. Ha tro."

Kära ungdomar, lyssna på dessa lärdomar och efterlev dem. Spela inte om sinnesfrid och lycka och eviga tillfällen till framåtskridande mot tidens billiga och tarvliga lockelser.

Man kan inte experimentera med allting — det finns inte tillräckligt med tid för det. Det finns tusentals saker som kan döda er, men ni har bara ett liv att förlora. Det finns tusentals saker som kan förstöra er både mentalt, moraliskt, fysiskt och andligt. Och inte någon av dem är värt det. Således, dra nytta av det som redan har bevisats vara bra, genom svårigheter, felsteg och sorg som andra har genomlidit genom tiderna

Om alla gick tillbaka till begynnelsen för att upprepa alla de misstag som andra har begått, skulle vi inte leva så länge att vi han lära oss särskilt mycket. En del av det fina arv som vi har i dag består i sådant som har blivit prövat, upptäckt och uppenbarat. Således, acceptera detta och fortsätt därifrån och bli allt som du kan bli. Förstör inte din kropp och ditt sinne. din sinnesfrid och självrespekt, utan sök råd och ge förtroenden till dina närstående och efterlev lagen. Den som tror att han inte behöver råd och som envist beslutar sig för att gå sin egen väg kan vänta sig problem och tragedier.

Rådgör med era föräldrar, biskopar, kompetenta och pålitliga

personer. President Smith rådgör med sina rådgivare. De tolvs råd rådgör med varandra och med de övriga bröderna. "Det finns ingen i vår tillvaro som kan sägas vara så högtstående att han kan fritas från ansvar för sin nästa."[4] Ingen människa är så duktig stt hon har svar på alla frågor. Ingen är så vis att hon inte ksn ha nytta av att tala ut med andra. (Det hölls ett stort råd i himlen, innan världen var.) Och glöm inte bort att tala ut med Herren. Lyssna därefter. Som president Harold B Lee sade i veckan: "Vi beder om vägledning — men *Lyssnar vi?*" Bönens kommunikation är mycket verklig och var och en av oss behöver ledning när vi fattar beslut.
Det finns frestelser överallt. Tillfällena att göra ont och att göra gott finns överallt, men vi bör inte utmana frestelserna. Som en bisarr iakttagare sade: "När en del flyr från frestelser, lämnar de en eftersändningsadress."[5] Om vi inte vill göra fel, bör vi inte ens tänka tanken. Om vi inte vill bli frestade, bör vi inte heller uppföra oss som om vi vore intresserade. Ingen faller över ett bråddjup som inte har kommit i närheten av ett sådant.
Låt mig också i detta sammanhang få nämna att vår himmelske Fader inte är teoretiker. Skapelsen hålls inte i sin kurs enbart med teori. Våren återkommer inte med teori. Sådden gror inte med teori. De fysiska, moraliska och andliga lagarna är fortfarande i kraft. Ingen har upphävt dem. Ingen, utom Gud, som gav dem. Och när vår Fader ger oss råd eller bud, kan vi vara säkra på att de är mycket viktiga. När han säger något till oss, gör vi bäst i att tro på hans ord. Om vi lever på ett annat sätt, får vi ett annat resultat.
Många av er känner till president Spencer W Kimballs stora verk "Förlåtelsens under". Jag vittnar för er att Gud är en kärleksfull Fader som förlåter och hjälper oss att finna sinnesfrid och självrespekt om vi omvänder oss och visar vår uppriktighet genom vårt sätt att leva. Och han kräver inte att vi skall göra sådant som vi inte klarar av. Det finns inga krav som vi inte kan uppfylla, om vi är villiga, om vi vill. Omvändelse *är* ett under *om* den är uppriktig.
Några historiker har sagt att det har funnits 19 civilisationer som har uppstått, blomstrat och fallit, mestadels på grund av moraliskt förfall. Måhända visste de flesta inte om vad som skedde förrän det var för sent. Vi är inte immuna mot konsekvenserna av våra handlinger eller vad vi låter ske.
Ni kommer säkert ihåg de första ord som sades första gången en människa besteg månen: "En litet steg för en människa och ett kolossalt framsteg för människosläktet",[6] varpå någon annan svarade:

"Vi har nått så långt att vi har bestigit månen,
nu måste vi sträcka ut handen till vår nästs . . .
Det finns ingenting som människan inte kan göra
om hon tar ett litet steg åt gången."[7]

Det gäller om vi lever inom lagen, håller buden och följer den gudomliga försynens ändamål.
Må Gud välsigns er, mina älsksde ungs vänner. Följ inte rykten. Spring inte hjälplöst omkring frsm och tillbaks och sök efter det som redan har blivit funnet. Undvik vårs dagars ordklyveri och frestelser. Lev enligt de råd och bud som Gud har givit oss och finn den frid och lycka som kommer genom meditation och bön och ett rent leverne.
Vi lever i en svår tid. Det finns mångs problem, och människan irrar omkring och underlåter stt följs sin inre känsls. Många känner fruktan. Men det finns en Gud i himlen vars syften och löften och kraft är allomfattande, och om vi bestämmer oss själva för att följa hans råd, hans bud, att göra hans vilja, kan vi känna frid och lycka här samt evigt framåtskridande tillsammans med våra kära.
Vem är så dumdristig och kortsynt att hon nöjer sig med mindre än detta, här eller i livet härefter?
Kyrkans mission och budsksp är till för alla människor och kommer att vara till välsignelse samt upplyfta alla som tar del av det. Och vi vänder oss till er med intresse för er timliga och eviga frälsning — till de sörjande, vilsegångna, förlorade och ensamma, de missmodiga och despotiska, de som har förlorat närstående och de som söker efter något att leva för. Det finns här. Låt vår Fader hjälpa er att finna det.
Jag bär mitt vittnesbörd om att Gud verkligen lever, att han har återupprättat sitt verk bland människorna, att Jesus är vår Frälsare och Återlösare. Och jag tackar Gud för att vi har en profet i dag och för alla de profeter som vi har haft fordom. Om vi inte ändrar riktning, kommer vi att hamna där vi är på väg — men, var befinner vi oss nu och var har vi varit. Om vi tar ett litet steg i taget, i rätt riktning, och omvänder oss och gör bättre för varje dag, kan vi en dag få återkomma till våra kära i evigheten, med de stora möjligheter som Gud kan ge, och med trygghet i våra hjärtan i dag — och för alltid. I Jesu Kristi namn. Amen.

[1] Ledare i "Independent", 1898, s 1596
[2] Dito, 12 april 1900
[3] Generalkonferensen, oktober 1969
[4] Lawrence A Appley, "Managers In Action"
[5] Bulletin för Rotary International, Graham, Taxae
[6] Neil A Armstrong
[7] R Harris, "One Small Step".

Strid ej med andra, utan gå din väg rakt fram

Gordon B Hinckley

Jag har blott en önskan, mina kära bröder och systrar, och det är att aäga något som öksr er tro. För den aakens akull söker jag den Helige Andens inspiration.

Jag uttrycker mitt tack och min förundran för kyrkans fantastiaka tillväxt. För några dagar sedan hjälpte jag med broder Benaon till att organiaera en Sions stav i Tokyo, Japan. Tre veckor tidigare organiaerade broder Tuttle och jag en Sions stav i Lima, Peru. För ett par veckor sedan organiaerade broder Romney en stav i Johannesburg, Sydafrika. Tänk bara, inom några få veckor har atarka och livakrsftiga atavar organiserats på så fjärrsn plataer som Japan, Peru och Sydafrika.

Den tid aom våra förfäder talsde om har kommit. Detta är en tid av uppfyllda profetior, och jag liksom ni är tackaam över att få leva och vara en del av detta vibrerande, förunderliga verk som påverkar så många människora liv till det bättre i så många delar av världen.

Denna tillväxt är inte en människoseger, utan ett uppenbarande av Guda kraft. Jag hoppaa att vi aldrig skall vara stolta eller skryta över det. Jag beder att vi alltid skall vara ödmjuka och tackaamma.

I går kväll framfördea här i tabernaklet i ord och muaik en gripande hyllning till profeten Joaeph Smith med anledning av 150-årsdagen av den förata synen. Jag är tackaam över att vi stannade upp för att erinra oaa denna ytterat anmsrkningsvärda syn, när Fadern och Sonen uppenbarade aig för den unge Joseph en vårmorgon år 1820. Allt det goda vi aer i kyrkan idag häratammar från det anmärkningavärda besöket, och ett vittnesbörd om det har gripit miljontals hjärtan i många länder. Jag lägger till mitt eget vittneabörd, aom Anden givit mig, att profetens beskrivning av den förunderliga händelsen är aann, att Gud den evige Fadern och den uppatåndne Herren Jeaus Kristus talade med honom vid det tillfället i ett samtal som var lika verkligt och personligt och nära som mitt samtal med er idag. Jag lyfter min röst i ett vittnesbörd om att Joseph var en profet, och att det verk som åstadkoms med hjälp av honom är Guds verk.

Härom kvällen läste jag igen en sammanfattning av Josepha verk och ett uttalsnde om vår förpliktelse stt föra det vidare. Dessa ord som är poetiska i sin skönhet, skreva sv Parley P Pratt 1845, mindre än ett år efter Josephs död. Jsg citerar:

"Han har organiaerat Guds rike. — Vi skall utaträcka dess gränaer.

Han har återställt evsngeliet i dess fullhet. — Vi sksll sprida det i världen . . .

Han har uppväckt gryningen till en härlig dag. — Vi skall föra den till höjden sv sin glsns.

Han var 'liten' och blev tusentsls. — Vi är små, och skall bli ett starkt folk.

Kort sagt, hsn bröt loss stenen . . . Vi aksll se till stt den blir ett stort berg som uppfyller hels jorden." (*Millennial Star*, årg 5, mars 1845, a 151—52.)

Nu ser vi hur den drömmen går i fullbordan. Jsg hoppas att vi skall förbli ssnnfärdiga och trofsata inför det heliga ansvar vi har fått stt byggs upp riket. Vårt arbete kommer inte att ske utan sorger och motgångar. Vi kan vänta oss motstånd, både beslutsamt och utstuderst.

Allt eftersom arbetet framåtskrider, kan vi vänta oss att fiendens motarbete blir allt starkare. Vårt bästa försvar är ett stillsamt anfall genom att lyda de lärdomar som vi har fått från dem som vi har understött som Guds profeter.

Joseph Smith gav oss undervisning rörande den situation som vi befinner oss i. Han sade: "Gå i all ödmjukhet, lugnt och sansat, och undervisa om Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. Strid ej med andra på grund av deras tro eller religionsåskådningar, utan gå din väg rakt fram. Detta gav jag som ett bud, och alla som icke iakttager det drar förföljelse över sitt huvud, medan de som utför det alltid akall vara fyllda av den Helige Anden. Detta uttalade jag som en profetia."

Jag skulle vilja ta några av orden i det yttrandet som ett tema för något jag akulle vilja säga, om Herren inspirerar mig.

"Strid ej med andra, utan gå din väg rakt fram."

Vi lever i en tid med skiftande värderingar, med växlande normer, med irrande program som blomstrar på morgonen och dör på kvällen. Vi ser detta i regeringen, vi ser det i den offentliga och personliga moralen, vi ser det i människors hem, vi ser det i kyrkorna, och vi ser det till och med bland vissa av våra egna medlemmar som leds vilse av människors falskhet.

Överallt verkar människorna treva sig fram som i mörker, förkasta de traditioner som var vårt samhälles styrka, och ändå inte finna en ny stjärna till ledning.

Vi deltog nyligen i invigningen av kyrkans paviljong vid världsutställningen Expo 70 i Japan. En av talarna var en japansk regeringatjänsteman som varmt berömde kyrkan för dess deltagande i utställningen, aom näatan helt ägnas åt människans tekniska framåtskridande. Han beklagade djupt religionens minskande inflytande i hans egna landsmäns liv, med en åtföljande försämring av normer och ideal.

Det verkar vars likadant överallt. För några månader sedan läste jag en provocerande artikel av Barbara Tuchman, en historiker som vunnit Pulitzerpriaet. Hon sade:

„När det gäller ledare har vi, om något, ett enormt överflöd — hundratals falska ledare — redo och angelägna att leda befolkningen. De springer omkring, inkasserar gruppsolidaritet, föraöker bli så vitt acceptersde som möjligt. Men vad de inte är framatående på att göra är att atå stilla och säga: '*Det här* är vsd jag tror. Det här vill jag göra och det där vill jag inte göra. Så här ser min beteendenorm ut och det där ligger utanför den. Det här är utmärkt och det där är skräp.' Det råder en briat på moraliskt ledarakap i bemärkelsen en allmän oviljs att frsmläggs ens normer."

Hon fortaätter: "Av allt det onda som vårt atsckars . . . samhälle är arvinge till, tycks det mig som om det främsta, från vilket aå mycket av vår oro och förvirring atammar, är från-

varon av normer. Vi är för osäkrs på oss självs för att hävda dem, stå fast vid dem, om så behöva när det gäller personer i auktoritativ ställning, påtvings dem. Vi verkar lida av en utbredd och förtärsnde motviljs stt inta någon atåndpunkt när det gäller värderingar, moralisks, beteendemäaaiga eller estetiska." ("The Miasing Element — Moral Courage." *McCall's*, juni 1967, s 28.)

Medan normer i allmänhet ksn vsckls, har vi i kyrkan ingen ursäkt om vi driver omkring på ssmms sätt. Vi hsr normer — säkra, prövsde och effektivs. Vi skall gå framåt i ssmma mån som vi iakttar dem. Vi sksll hindra vårt eget framåtskridande och atälla till beavär för Herrens verk i samms mån aom vi försummar dem. Normerna hsr kommit från honom. Viaaa av dem kan verka litet omoderns i vårt aamhälle, men det aätter inte ned deras giltighet eller minakar värdet sv deras tillämpning. Människans utstuderade resonemang, hur skickligt det än är, hur rimligt det än ksn låta, kan inte inskränks Guds förkunnade vishet.

Jag hörde nyligen patriarken i Milwaukee stav, som sitter här i hallen idag, sägs någrs ord som jsg inte hsr glömt. Han sade: "Gud är inte en celestial politiker aom eftersträvar vår röst. Istället måste man finna Gud, och man måste lyda Gud." (Hana Kindt)

Det tillfredsställande är stt lydnad ger lycks. Den ger frid, den ger tillväxt — allt detta åt den enskilds männiakan, och hennes goda föredöme medför respekt för det samfund hon är medlem av.

Att vi lyder dessa gudagivna normer behöver aldrig bli stötande för vår omgivning. Vi behöver inte atrida mot den. Men om vi går vår väg rskt fram, kommer vårt blotta exempel att bli det effektivsste argumentet vi någonsin kunde lägga fram för dygderna i den sak som vi ansluter oss till.

Herren har gett oss råd och bud om så många saker, att inte någon medlem i kyrkan någonsin behöver vars tvetydig. Han har fastställt våra riktlinjer beträffande personlig dygd, grannsämja, lydnad till lagen, lojalitet mot regeringen, helighållande av sabbatadagen, nykterhet och svhållaamhet från alkohol och tobak, betalning av tionde och offermedel, omsorg om de fattiga, skötael sv hem och familj, apridandet av evangeliet, för att bara nämna några få.

Det behöver inte ligga något av diskuterande eller strid i någon av dem. Om vi går vår väg rakt fram och uppfyller vår religion i vårt eget liv, för vi saken frsmåt mycket effektivare än på något annat sätt.

Det kan finnaa andra som föraöker fresta oss att falla undan. Det kan finnaa sndra som försöker locka oss. Vi kan bli ringaktade. Vi kan bli föraktade. Vi kan bli okvädsde. Vi kan förlöjligas inför världen.

Det finna de, både i och utom kyrksn, som akulle vilja tvinga oss att byta ståndpunkt i viass frågor, aom om vi hade rätt att tillskansa oss mskt aom endaat tillhör Gud.

Vi har inte någon önskan att gräla med andra. Vi undervisar om fridena evangelium. Men vi kan inte överge Herrena ord såsom det hsr getts oss genom män aom vi har understött som profeter. Vi måste stå upp och aäga, för stt citera miss Tuchman igen: "Det här är vad jag tror. Det här vill jag göra och det där vill jsg inte göra. Så här ser min beteendenorm ut och det där ligger utanför den."

Det kan råda tider av besvikelse och djup oro. Det kommer med visshet dagar för var och en sv oss när vi måste fatta beslut. Det har alltid varit så.

Varje man och kvinna i kyrkan vet något om vilket pris våra förfäder måste betala för sin tro. Jag påmindea på nytt om det när jag nyligen läste berättelsen om min hustrus farmor. Jag tror jag skulle vilja läsa upp något av den berättelsen om en 13-årig flicka. Hon berättar om ain barndom i Brighton, den vackra staden på Englands aydkust, dsr Sussex mjuka, gröna berg sluttar ned mot havet.

Det var där som hennes familj döptes. Deraa omvändelse kom heit naturligt, för Anden viskade i deraa hjärta att det var aant Men det fanns kritiska släktingar och grsnnar och till och med pöbelhopar som hånade dem och eggade upp andra mot dem. Det behövdes mod, den sällsynta egenskapen som beskrivs som moraliskt mod, för att stå upp och räknas, för att bli döpt och erkänd som en mormon.

Familjen reste till Liverpool, där de tillsammans med 900 andra gick ombord på segelfartyget *Horizon*.

Och vinden fångade aeglen, de sjöng: "Farväl, vårt fosterland, farväl." Efter sex veckor till sjöas — en atrâcka som idag täcks av ett jetplan på sex timmar — lsndade de i Boaton och reste därifrån med ångtåg till Iowa City för att akaffa sig utrustning.

Där köpte de två par oxar, ett par kor, en vagn och ett tält. De fick i uppgift att färdas med och bistå ett av handkärrekompanierna.

Här i Iowa City ägde ockaå den första trsgedin rum. Deras yngsta barn, knappt två år gammslt, frös ihjäl och begravdes i en grav som aldrig mer akulle besökas av en familjemedlem. Nu tänker jag läaa upp den 13-åriga flickans egna ord när jag läser några rader ur hennes berättelse:

"Vi färdades mellan 25 och 40 kilometer om dagen . . . tills vi kom fram till Platte-floden . . . Vi hann upp hsndkärrekompanierna den dsgen. Vi såg hur de tog sig över floden. Stora isflak flöt nedför floden. Det var bistert kallt. Nästa morgon var det fjorton döda . . . Vi gick tillbaka till lägret och höll våra böner, /och/ . . . sjöng 'Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds'. Jag undrade varför min mor grät/den natten/ . . . Nästa morgon föddes min lilla syster. Det var den 23 september. Vi gav henne namnet Edith. Hon levde sex veckor och dog . . . /Hon begrsvdea vid den siata övergången av Sweetwater-floden./

/Det blev mycket snö. Jsg gick vilse i anön./ Mins fötter och ben förfrös . . . Männen gned mig med snö. De satte mina fötter i en hink vsttert. Smärtan var obeskrivlig . . .

När vi kom fram till Devils Gste (Djävulaporten) var det bistert kallt. Vi lämnade mångs av våra aaker där . . . Min bror James . . . var lika frisk som någonsin tidigare när hen gick och lade sig /på kvällen/. På morgonen var hsn död . . .

Mina fötter var förfrusna, liksom mins ayakons. Det fanna inget annat än anö /snö överallt och den bitande vinden i Wyoming/. Vi kunde inte slå ned tältpinnarna . . . Vi viaste inte vad det akulle bli sv oss. /Så/ en kväll kom en man till vårt läger och sade att . . . Brighsm Young hade skickat män och oxspann för att hjälps oss . . . Vi ajöng sånger, en del danaade och andra grät . . .

Min mor hade aldrig blivit frisk . . . Hon dog mellan Little och Big Mountain . . . Hon var 43 år . . .
Vi kom fram till Salt Lake City klocksn 9 på kvällen den 11 december 1856. Tre sv fyra överlevande vsr förfrusna. Min mor låg död i vagnen . . .
Tidigt nästa morgon kom Brigham Young . . . När hsn såg vårt tillstånd, våra förfrusna fötter och vår döds mor, rullade tårarna nedför kinderns på honom . . .
Doktorn amputerade mina tår . . . /medan/ systrsrna klädde mor för graven . . . När mina fötter var omlindsde /bar/ de in oss för att få se vår mor för sista gången. Åh, hur stod vi ut? Hon begravdes ssmma eftermiddag . . .
Jag har ofta tänkt på min mors ord innsn vi lämnade England 'Polly, jag vill fsra till Sion medan mins barn är små, så att de kan växa upp i Kristi evangelium, för jsg vet att det här är den sanna kyrkan.'" (Life of Mary Ann Goble Pay.)
Så slutar delar av en 13-årig flickas historia.

Jag avslutar med den här frågan: Borde vi bli förvånade när vi kallas att stå ut med litet kritik, att göra något litet offer för vår tro, när våra förfäder betslade ett så högt pris för sin? Låt oss utan stridigheter, utan diskussioner, utan anstöt gå vår väg rakt fram, och gå framåt för att bygga upp Guds rike. Om det blir besvärligheter, så låt oss möta dem lugnt. Låt oss övervinna det onda med det goda. Det här är Guds verk. Det kommer att fortsätta att bli starkare över hela jorden, och påverka till det bättre otaliga tusen människor, vilkas hjärta är känsligt för sanningens budskap. Ingen makt under himmelen kan förhindra det.
Det är min tro och det är mitt vittnesbörd.

Gud hjälpe oss att bli värdiga det stora och heligs ansvar som är vårt, att bygga upp hans rike på detta sätt, beder jag ödmjukt, när jag ger er mitt vittnesbörd om dess gudomlighet, i Jesu Kristi namn. Amen.

Gud - en realitet

HOWARD W HUNTER

Hur underbart är inte livet, omgivet av sllt det vackra i den värld vi lever i. Det finns skönhet hos bergen, i skogarna och sjöarna. Skönheten finns hos havet med dess tidvstten som sldrig upphör, i skyn med dess molnformationer, i solens sken och hos regnet. Skönheten finns vid dygnets alla tider: morgonen, dagen, sftonen och natten. Allteftersom årstiderna kommer och går, upplever vi skönheten i vårens spädhet, då hela naturen på nytt lever upp, eller i sommarens härlighet. Så har vi hösten som i sin färggranna skrud förbereder den tysta vinterns vita täcke. Skönheten finns överallt, bsrs vi söker den.
Vi blir medvetns om den exakta rytm som existerar i universum. Dagar kommer och nätter följer därpå, ebb följer flod, månens faser återkommer i sll sin regelbundenhet, årstiderna följer på vsrandra enligt naturens ordning. Stjärnorna på himlen går i sina bestämda banor, plsneterna och deras drsbsnter i sina banor runt solen. Biologen ser undret och skönheten i växt- och djurvärlden. Kemisten upptäcker mysterierns hos jordens beståndsdelsr. Vare sig vi har vetenskspIig utbildning eller ej, blir emellertid var och en av oss medveten om ett storslaget universum i vars hela natur det ligger att fungera exakt. Då vi observerar de olika fenomenen i himlen eller på jorden, kan vi komma till endast en slutsats, den, att allt detts orsakas av någonting. Det ksn inte finnas en ritning utan en arkitekt, inte någon byggnad utan byggmästare. Allt måste ha sin orsak. Det måste finnss en styrande hand som leder universum i dess bestämda ordning. Måste vi inte anta ett högsts väsende? Miljoner människor har denna djups och orubbligs övertygelse.
Hsr människsn skapat Gud eller är människan en skapelse sv Gud? Mänskligheten kämpar med många grundläggande frågor, men frågan om det finns en Gud eller ej borde få företräde. Sättet stt komms frsm till lösningen på denna fråga skiljer sig från det som brukss i den vetenskapligs forskningen. Här behsndlar vi inte ett materiellt ämne utan ett andligt.
För stt finna ssnningen om Gud måste vi följs den väg han utstakst för svaret på frågsn. Det är en väg som leder uppåt, men den kräver tro och ansträngning och är ingen lätt väg. Därför är det mångs som inte vill hänge sig åt den mödosamma uppgiften att finna sanningen om Gud. Tvärtom tsr de den enkls vägen och förnekar hans existens eller följer tvivlarens kurs i sll dess osäkerhet. Desss är de som benämns ateister, icke troende, fritänkare, skeptiker och agnostiker.
Vid studiet av de flesta ämnen brukar msn börja med att ta reda på ämnets förhistoria och alla kända fakta. Om vi begynner med historien och börjar med de bäst kända sv de gamla uppteckningarna, kan vi läsa följande: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." (1 Mos 1:1) Detta påstående utgör grunden för den hebreiska uppfattningen om skapelsen, att jorden inte kom till av en slump eller genom någon olyckshändelse. Det är en skspelseakt utförd av ett hösta väsende och för ett bestämt och meningsfyllt ändamål. Måste vi blint accepters detta påstående om skspelsen? Den som skrev dessa ord i Pentsteuken (de första fem böckerna i Bibeln), bevittnade inte Skaparens arbete, men han hade ssmma

trons övertygelse som senare uttalas av Hebreérbrevets författare i det att han säger: "Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser" (Hebr 11:1). Ibland innebär tron att försanthålla saker och ting, där bevismaterialet inte är tillräckligt för att kunskap skall föreligga. Vi måste fortsätta vår undersökning och följer uppmaningen: "Bedjen, och eder skall varda givet; söken och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet." (Matt 7:7—8)

Efter att ha omtalat att Gud skapade himmel och jord, berättar Gamla testamentet om hur Gud samtalade med våra första föräldrar, Adam och Eva i Edens lustgård. Han gav dem bud och befallningar och umgicks med dem. Utan tvivel instruerade Adam sina efterkommande, genom åtta generationer ned till Noas fader, om de ting han mottagit från Gud genom direkt uppenbarelse. Noa hade direkt kontakt med Gud och undervisade sina efterkommande i tio generationer. Gud uppenbarade sig personligen för Abraham liksom han gjorde för Isak och Jakob. Mose blev ledare för deras ättlingar och vi kan erinra oss den omedelbara kontakten mellan Gud och Mose, om vilket uppteckningar bevarats åt alla efterföljande generationer.

Även i Nya testamentet finner vi uppteckningar om hur Gud uppenbarat sig. Ett tillfälle var när Johannes döpte Jesus. "Och från himmelen kom en röst som sade: 'Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.'" (Matt 3:17) Återigen på förklaringsberget "... överskyggade dem en ljus sky, och ur skyn kom en röst som sade: 'Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; hören honom.'" När lärjungarna hörde detta, föllo de ned på sina ansikten i stor förskräckelse." (Matt 17:5—6) Ovan nämnda tillfällen är blott några få exempel på de gånger Gud uppenbarat sig för sina barn, enligt vad som står upptecknat i Gamla och Nya testamentet. Skrifterna från den västra hemisfären omvittnar även de förbindelsen mellan Gud och människa. Historien dokumenterar på ett rikhaltigt sätt Guds verklighet genom hans personliga förbindelse med människan från generation till generation alltifrån begynnelsen.

Men vi behöver inte bara lita till historien för att få bevis för ett högsta väsende, Även förnuftet ger oss bevis. När man under antiken diskuterade problemet på marknadsplatsen drog man fram följande slutledning: Allt skapat har en skapare. Jorden var skapad och alltså har jorden en skapare. Återvänder vi till Hebreérbrevet, skall vi finna att dess författare påstår att Gud är jordens skapare: "Vart och ett hus bygges ju av någon, men Gud är den som har byggt allt." (Hebr 3:4) Hela universum, med all dess skönhet, dess under, försöker lära oss om Guds, den store Skaparens, existens.

En vis man har sagt "... fastän vetenskapen har gjort allt detta för människan, kan den inte göra för henne det som hon endast kan åstadkomma själv. Vetenskapen kan undervisa, men endast individen kan lära sig. Det innebär att inlärandet är en individuell process, som *individen* själv måste ta itu med, ingen kan göra den åt *honom*. Ingen människa kan lära i någons ställe. Vetenskapen lär i allmänhet att det finns en Gud, eller gör den inte det? Men att *finna* honom är det problem som den enskilde individen får lösa. Ateistens påstående att det inte finns någon Gud bevisar intet. Han tror förvisso att vi inte har någon Fader i himmelen,' men kan inte med säkerhet bevisa detta. Ja, vi vet att han inte vet, eftersom det finns personer som verkligen vittnar om att de vet". (Ur The Truth-Seeker and Mormonism, sid 104—105 av Joseph F Merrill, förutvarande medlem av de tolvs råd.)

Det har sagts att Gud inte kan upptäckas med vetenskapliga instrument eller med vår moderna elektronik. Den som söker sanningen kan emellertid inte bortse från den kraft som ligger under allting och som så överväldigar medvetandet, att existensen av ett högsta väsende blir tydlig om han söker efter alltings orsak.

Man har en medfödd trängtan att bedja. I forna tider talade Gud till Israels barn: "Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. Du skall inga andra gudar hava jämte mig." (2 Mos 20:2—3) Detta är den grundläggande sanningen i den lärosats som följer hela vägen genom religionshistorien, att ingen kan tillbedja mer än en Gud. Att tillbedja en Gud är att helt lojalt erkänna dennes överhöghet i ens liv. Har vi verkligt medvetande om en Gud, den evige Fadern, så är vi även medvetna om en värld och en mänsklighet, där vi alla äro syskon i vår himmelske Faders hägn.

Vad är det som får människor att vilja bedja? Det tycks vara något medfött hos människan, som får henne att söka kontakt med Gud. I Jobs bok förklaras det på följande sätt: "Dock på anden i människorna kommer det an, den Allsmäktiges livsfläkt giver dem förstånd." (Job 32:8) Detta påstående tycks anspela på människans skapelse. Genom anden blir hon i stånd att förstå och göra slutlechningar samt, vilket följer därav, urskilja den gudomliga sanningen. Genom denna ande kan hon lära känna Gud.

Förutom de historiska och förnuftsmässiga bevisen för Guds existens har vi den säkraste kunskapen härför i hans egen uppenbarelse till oss. Alltsedan begynnelsen och genom Gamla och Nya testamenet har Gud uppenbarat sig för människan: först för Adam, därefter för patriarkerna som följde efter honom ner till Noa, med vilken han talade och hade umgänge. Efter Noa uppenbarade sig Gud för följande: Abraham, Isak, Jakob, Mose och profeterna fram till Kristus. Han talade vid Jesu dop och även vid hans förklaring.

Gud uppenbarade sig för ledaren för den grupp människor som lämnade den gamla världen vid tiden för Babels torn och begav sig till den västra hemisfären. År sexhundra före Kristi ankomst talade han till Lehi och gav honom och hans familj anvisning om att resa till den amerikanska kontinenten. Gud har även uppenbarat sig i denna tidshushållning för den unge Joseph Smith, som hade privilegiet

att skåda Gud, den evige Fadern, och hans Son Jesus Kristus.

Sålunda har de personer som utgör gudomen genom tidernas förlopp uppenbarat sig för människan: Gud, den evige Fadern, Jesus Kristus, hans Son, och den Helige Anden. Dessa tre omtalas i kristendomen såsom Treenigheten, trots att de är tre åtskilda personligheter, något som framgick vid Jesu dop, då Faderns röst hördes och den Helige Anden sänkte sig ned.

En allmän regel säger oss att vi inte får någonting av värde, såvida vi inte är beredda att betala för det. Lärjungen blir inte lärd, såvida han inte arbetar och anstränger sig för att lyckas. Om han inte är villig att göra detta, skulle han då kunna säga att det inte finns någon lärdom. Musiker, matematiker, vetenskapsmän, idrottsmän och yrkesmän inom många områden använder år av studier, praktik och hårt arbete för att uppnå sin skicklighet. Kan andra människor, som inte är villiga att anstränga sig, påstå att sådana ting som musik, matematik, vetenskap eller idrott inte existerar? Det är lika dåraktigt av människan att säga att det inte finns någon Gud helt enkelt därför att hon inte brytt sig om att söka honom. Historien talar om för oss att det finns en Gud. Vetenskapen bekräftar det faktum att det finns ett högsta väsende. Det mänskliga förnuftet övertygar oss om att det finns en Gud. Hans egen uppenbarelse till människan lämnar intet tvivel om hans existens. För att en människa som individ skall få orubblig kunskap om Guds verklighet, måste hon leva efter de bud och lärdomar som Frälsaren undervisade om under sin jordemission. "Jesus svarade dem och sade: Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv." (Joh 7:16—17) Med andra ord, de som är villiga att söka, villiga att vinnlägga sig därom och att göra Guds vilja, skall få kunskap om Guds verklighet.

När en människa har funnit Gud och förstår hans vägar, vet hon att intet i hela universum har tillkommit av en slump, utan att allt är ett resultat av en gudomligt anlagd plan. Hur rik innebörd får då icke hennes liv! Hon får kunskap som övergår denna världens visdom. Skönheten i denna värld blir alltmer skön, universums ordning blir mer meningsfylld, och hela Guds skapelse mer förståelig, när hon ser att det är Guds dagar som kommer och går och att årstiderna följer i sin bestämda ordning. Om alla människor kunde finna Gud och följa hans vägar, så skulle människornas hjärtan vändas i kärlek mot sina syskon och nationerna leva i fred.

Jag bär mitt vittnesbörd att Gud lever, och att han är vår evige himmelske Fader. Jag vet att Jesus är Kristus, hans Son, och världens Frälsare. Jag vet även att Gud uppenbarar sin vilja till sina profeter i dag som han gjorde i forna tiders evangelieutdelningar. Jag beder att vi må söka Gud med en uppriktig önskan att lära känna honom, i Jesu Kristi namn, amen. ○

Behovet av en profet

Spencer W. Kimball

Det som har hänt tidigare idag har gjort starkt intyck och väckt stor beundran hos mig. Får jag hälsa äldste Boyd K Packer varmt välkommen å mina egna och de tolv apostlarnas kvorums vägnar. Vi har följt hans tillväxt från hans första dagar som assistent till denna dag då han fått det högsta kallet. Här kommer han att finna sant broderskap i dess högsta omfattning.

Vi välkomnar också i generalauktoriteternas skara äldste Joseph Anderson, som vi har älskat och uppskattat under många år och äldste David B Haight och äldste William H Bennett, män som utmärkt sig för kraft och hängivenhet och långt tjänande.

Detta är ett bemärkt år i världens liv. Det är januari. Historien svänger på sina gångjärn. Ännu ett blad vänds och en ny era kommer fram.

Det är söndagsmorgen den 18 januári 1970. Ett stort hjärta stannar och en åldrad kropp vilar och sover. Som en jordbävning sänder ut tidvågor runt jorden, täcker nu kommunikationerna jorden och millioner allvarssinnade människor även på långt avlägsna platser stannar upp för att sorgset hylla en mäktig Guds man som har gått ifrån dödligheten.

I dagar kommer långa köer av älskande medmänniskor utefter gatan, till och med i regnet, för att än en gång se åsynen av deras bortgångne ledare.

Tabernaklet är överfullt av dem som älskade honom och vackra hyllningar ges.

Profeten David O McKays jordiska kropp läggs att vila i värdig vördnad.

Våra huvuden är böjda, våra hjärtan smärtar men det kommer att ske en lycklig återförening då denne inspirerade profet ansluter

sig till sina föregångares skaror, Josephs, Brighams och Wilfords. I vår känslä av tomhet, tycks det knappt som om vi skulle kunna fortsätta utan honom. Men som en stjärna sjunker ner bakom horisonten kommer det en ny in i bilden och döden frambringer liv. Herrens verk är oändligt. Inte ens när en mäktig ledare dör, står kyrkan ett enda ögonblick utan ledarskap tack vare den vänliga Försyn som gav sitt rike kontinuitet och bestånd.

Som det redan har hänt åtta gånger förut i denna tidshushållning lägger ett folk vördnasfullt igen en grav, torkar sina tårar och vänder sina ansikten mot framtiden.

Den stund livet flyr från en president i kyrkan, blir en grupp män dess samlade ledare. Dessa män har redan fått erfarenheter och utbildning. De har utsetts för länge sedan, auktoriteten har givits, nycklarna överlämnats. I fem dagar fortskrider riket under detta redan auktoriserade råd. Ingen "ställer upp" för att få detta ämbete, det sker inget val, det hålls inga valtal. Vilken gudomlig plan! Hur vis är inte Herren som organiserar en så fullkomlig plan som står utanför människans bräckliga förstånd.

Så gryr den märkliga dagen (den 23 januari 1970) och 14 allvarliga män går vördnadsfullt in i Guds tempel — detta, de tolv apostlarnas kvorum, är den regerande församlingen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, av vilka flera upplevt denna högtidliga förändring tidigare.

När dessa 14 män kommer tillbaka från denna heliga byggnad senare på förmiddagen har en händelse av övernaturlig betydelse ägt rum, ett kort mellanspel är slut, och rikets styrande skiftar åter tillbaka från de tolv apostlarnas kvorum till en ny profet, en individuell ledare, Herrens jordiske representant, som utan prål har gått mot denna upphöjda kallelse i 60 år. Han presiderar nu över kyrkan.

Det var emellertid inte på grund av sitt namn som han steg fram till denna höga plats, utan på grund av att han när han var en mycket ung man kallades av Herren, genom den då levande profeten till att bli en apostel, medlem av kvorumet, och gavs de dyrbara, vitala nycklar som han skulle ha vilande i avvaktan på en tid då han skulle kunna bli den till ämbetet äldste aposteln och president.

Under det händelserika tempelmötet, då han har blivit "ordinerad och avskild" som president för kyrkan av sina bröder, de tolv, väljer han sina rådgivare, två mäktiga och tappra män, äldste Harold B Lee och äldste Nathan Eldon Tanner, båda med en rik bakgrund som lärare, affärsmän, offentliga ämbetsmän och i synnerhet ledare i kyrkan.

Och ett presidentskap om tre och ett nykonstituerat tolvs råd går ödmjukt till sina ämbeten utan fanfarer eller ståt, och en ny administration går in i en ny period med löfte om stor utveckling och oanad tillväxt.

Det var en mycket ung man som introducerade det återupprättade programmet till denna nya värld. Joseph Smith (23 december 1805 —27 juni 1844) var bara 24 år gammal när kyrkan organiserades.

När han led martyrdöden vid 38 års ålder, blev Brigham Young (1 juni 1801—29 augusti 1877) seniorapostel och kyrkans president (27 december 1847) vid 46 års ålder och presiderade i 30 år (tills han blev 76). De övriga presidenterna, var och en i sin tur, blev presidenter i åldrarna mellan 62 och 84 och dog mellan 79 till 96 års ålder.

John Taylor (1 november 1808—25 juli 1887) var 71 när han blev president för kyrkan (10 oktober 1880) och dog vid 78 och vid hans död blev Wilford Woodruff (1 mars 1807—2 september 1898) seniorapostel (25 juli 1887). Två år senare (7 april 1889) blev han understödd som president för kyrkan i en ålder av 82 år. Han dog vid 91, varpå president Lorenzo Snow (3 april 1814—10 oktober 1901) blev seniorapostel. Han var 84 år gammal när han blev president för kyrkan (13 september 1898). Hans presidentskap var kortlivat. Han verkade i ungefär tre år (till den 10 oktober 1901).

President Joseph F Smith (13 november 1838—19 november 1918) blev seniorapostel (från 10 oktober 1901) sju dagar, och sedan blev han president för kyrkan den 17 oktober 1901 vid 62 års ålder. Han dog när han var 80.

President Heber J Grant (22 november 1856—14 maj 1945) var seniorapostel mindre än en vecka (den 23 november 1918) när han blev president för kyrkan vid 62. Han dog vid 88.

President George Albert Smith (4 april 1870—4 april 1951) var seniorapostel i sju dagar och blev president för kyrkan (21 maj 1945) vid 75 års ålder. Han dog vid 81 års ålder. Förra söndagen var hans hundrade födelsedag.

President David O McKay, den nionde presidenten (8 september 1873—18 januari 1970) var seniorapostel fem dagar och understöddes som president för kyrkan (9 april 1951) vid 77. Han dog vid 96 års ålder.

President Joseph Fielding Smith, vars födelsedag var den 19 juli 1876, blev seniorapostel 18 januari och president för kyrkan den 23 januari 1970 vid 93 års ålder.

Presidenterna från John Taylor till och med David O McKay blev

presidenter i åldrar varierande från 62 till 84 och dog i åldrar från 79 till 96.

Det är intressant att lägga märke till att dessa åtta presidenter påtog sig sitt presiderande ansvar i en genomsnittsålder av 73 år och överlämnade det genom sin död vid 85 års ålder. De tjänade i genomsnitt lite mindre än 12 år och följaktligen har genomsnittsåldern för kyrkans levande president varit ungefär 79 år.

Vi kan vänta oss att kyrkans president alltid kommer att vara en äldre man. Unga män har handlingskraft, vigör, initiativ; äldre män stabilitet och styrka och visdom genom erfarenhet och lång kommunikation med Gud.

Under de dagar då president McKays liv var i avtagande gick spekulationerna höga bland de nyfikna och oroliga och mindre kunniga och fortsatte vara ett av de främsta diskussionsämnena under mellantiden.

Mer än en million medlemmar har aldrig vetat av någon annan president än David O McKay och följaktligen var det naturligt för somliga att vara förvirrade.

De talade om ålder. De gamla patriarkerna var inte unga. Adam var mycket gammal när han presiderade över sin avkomlingar, som var spridda över många generationer. Abraham, Isak, Josef och Moses presiderade över människorna och dog vid 175, 180, 110 och 120 års ålder. De var gamla till åren, men från deras ackumulerade erfarenhet kom massiv visdom och säkerhet.

Människor talar om prejudikat. Om det är prejudikat, har det blivit det genom upprepningen av den uppenbarade ordningen sedan början. Brigham Young var seniorapostel. Han höll alla nycklarna och auktoriteten och i det nuvarande fallet var president Smith seniorapostel. Detta är Herrens väg, och han behåller ledarskapet i sina gudomliga händer.

När det första ombytet skedde, var den återupprättade kyrkan endast ett barn, bara 14 år gammal. Det hade inte funnits någon profet eller några "öppna syner" under många århundraden. Inte att undra på att människorna skulle vara fulla av frågor när kulorna i Carthage ändade livet på den ende i vilken alla dessa oskattbara välsignelser, kyrkan, uppenbarelse, profeter, tycktes vara koncentrerade. När apostlarna återvände från sina missioner, hade begravt sin döde profet och tänkt igenom framtiden var alla tvivel skingrade när senioraposteln, som redan hade alla nycklarna, stod fram som Moses och ledde vägen.

Ledarskribenten den 2 september 1844 sade angående successionen:

"Det råder stor spänning överallt för man vill veta 'vem som skall efterträda Joseph Smithl'

Till svar säger vi, ha tålamod, ha *tålamod* lite längre till den rätta tiden kommer, så skall vi tala om allt. 'Stora kvarnar mal sakta'. För närvarande kan vi säga att en speciell konferens för kyrkan hölls i Nauvoo den 8 sistlidna månad och det framfördes *utan någon avvikande mening* att de tolv skall presidera över hela kyrkan och när någon förändring i presidentskapet kommer att krävas, skall lämpligt tillkännagivande göras och äldsterna utomlands visar bäst sin visdom för alla människor genom att förbli tysta angående de ting de är okunniga om . . ." (*Times and Seasons*, vol 5, 2 september 1844, sid 632).

Dessa händelserika 140 år har sett tio presidenter presidera över kyrkan och 78 apostlar tjäna i de tolvs kvorum.

När vi drar åt svångremmen och skärper oss för att få igen kragknappen, rör vi oss framåt på en ny resa med stark vilja under våra inspirerade ledare, ledda av vår profet, Joseph Fielding Smith.

Han är modig och värdig all respekt på grund av sin karaktär, värdighet, ålder, ställning. Han är en av dem som hans älskade hustru sjöng om i morse, en som har "oskyldiga händer och rent hjärta, den som icke vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt." (Ps 24:4) Han är son till sin Skapare och en ren och helig man av Gud. Han tar sin höga ställning som den som blivit utsedd av Herren. Han har under 60 år innehaft nycklarna till riket, gradvis rört sig mot denna dag. I sex decennier har han uppehållits av kyrkan som *en* profet. Idag har han uppehållits som profete*n*, den ende som ensam håller nycklarna för fullständig användning under Herren Jesus Kristus, som är hörnstenen och överhuvudet i denna kyrka.

För att vara en Herrens profet behöver man inte vara "allt för alla människor". Han behöver inte vara ungdomlig och atletisk, industriman, finansman eller jordbrukare. Han behöver inte vara musiker, poet, underhållare eller bankman, läkare eller collegepresident, militärisk general och inte heller vetenskapsman.

Han behöver inte vara någon språkman, tala franska och japanska, tyska och spanska, men han måste förstå det gudomliga språket och kunna ta emot budskap från himmelen.

Han behöver inte vara någon vältalare, för Gud kan skapa sin egen. Herren kan presentera sina gudomliga budskap genom svaga män som gjorts starka. Han gav en stark röst som förstärkning till den tyste, blyge Moses och gav den unge mannen Enok kraft som gjorde att människorna darrade i

hans närvaro, ty Enok vandrade med Gud som Moses vandrade med Gud.
Herren sade: "... vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)
Det världen behöver är en profetledare, som ger exempel, ren, full av tro, gudalik i sin attityd med ett osantastligt namn, en älskad make, en sann far.

En profet behöver vara mer än en präst eller äldste. Hans röst blir Guds röst som uppenbarar nya program, nya sanningar, nya lösningar. Jag gör inte anspråk på ofelbarhet för honom, men han måste erkännas såsom varande av Gud, en auktoritativ person. Han är inte anspråksfull som otaliga är som anspråksfullt påtar sig en ställning utan kallelse och auktoritet som inte är given. Han måste tala likt sin Gud: "... med makt och myndighet, och icke såsom deras skriftlärde." (Matt 7:29) Han måste vara så djärv att han talar sanningen även om den skulle gå emot det populära kravet på färre restriktioner. Han måste vara säker på sin gudomliga kallelse, på sin celestiala ordination och sin auktoritet att kalla till tjänande, att ordinera, att överlämna nycklar som passar till eviga lås.

Han måste ha befallande kraft likt de gamla profeterna: "... att sätta de otrogna och upproriska under bann både på jorden och i himmelen ... intill den dag då Guds vrede skall utgjutas utan mått över de onda." (L&F 1:8—9) och sällsynta krafter: "... att allt vad du beseglar på jorden skall vara beseglat i himmelen, och allt vad du binder på jorden i mitt namn och genom mitt ord, säger Herren, det skall var evinnerligen bundet i himmelen. Och vilkens synder du förlåter på jorden skola vara förlåtna i himmelen evinnerligen, och vilkena synder du behåller på jorden skola behållas i himmelen."
(L&F 132:46)

Vad som behövs är mer en Moses än en Farao, en Elia än en Belsasar, en Paulus än en Pontius Pilatus.
Han behöver inte vara en arkitekt som konstruerar hus och skolor och byggnader, men han kommer att vara en som bygger sammansättningar som spänner mellan tid och evighet och som överbryggar gapet mellan människan och hennes Skapare.
När världen har följt profeter, har den gått framåt. När den har ignorerat dem, har resultatet blivit stagnation, slaveri, död.
Varje stund, varje dag finns det många program på radion. Vi hör relativt få, för vi är upptagna med våra dagliga sysslor, men med tillräckligt starka utsändningsstationer kan vi höra vilket som helst av programmen om vi har rätt inställning.
Under tusentals år har det förekommit ständiga sändningar från himlen av betydelsefulla budskap till ledning och timliga varningar och det har rått en viss beständighet i utsändningarna från den kraftigaste stationen. Under alla dessa årtionden har det funnits tider då profeter tagit in och återutsänt till människorna. Budskapen har aldrig upphört.
Ett sådant budskap kom till Daniel i närvaro av andra och han som hade rätt frekvens sade: "Och jag Daniel, var den ende som såg synen: de män som voro med mig sågo den icke ..." (Dan 10:7)

På vägen till Damaskus färdades ett sällskap tillsammans. En lysande händelse kom från himlarna, men endast en man var inställd så att han kunde ta emot den. Det som för de övrigas öron bara var statiskt var en stor kallelse till tjänande till Saulus från Tarsus och förändrade hans liv och bidrog till att millioner liv förändrades, men han var den ende som hade rätt inställning.
Det har sagts att vissa ryska flygare rapporterade att de när de flög genom yttre atmosfären, inte såg någon Gud och inte heller några änglar. Vår förutsägelse till alla otroende, gudlösa rymdmän är att även om de skulle kunna åka tiotusen gånger längre och ett tusen gånger högre, skulle de vara ännu längre bort från Gud och eviga ting, ty det andliga kan inte förstås av det begränsade.

Abraham fann Gud på ett torn i Mesopotamien, på ett berg i Palestina och vid hovet i Egypten. Moses fann honom i utkanten av en öken, vid Röda havet, på ett berg kallat Sinai och i en "brinnande buske" (2 Mos 3:2). Joseph Smith fann honom i den svala friska grönskan i en lund och på en kulle kallad Cumorah. Petrus fann honom vid Galileiska sjön och på Förklaringsberget.

Må Herren, vår Gud, understödja denna nyligen kallade profet, Jeseph Fielding Smith, som från denna tid kommer att "vara där min Fader bor" (Lukas 2:49) (eng Bibeln säger "be about his Father's business" ö. a.), som kommer att fortsätta att bjuda Herrens "livets bröd" och "levande vatten", som nu börjar "tända Israels lampor" och sannerligen bli Guds språkrör; och vår bön är att Herren skall tala till honom som han gjorde till Josua:
"Idag skall jag begynna att göra dig stor i hela Israels ögon, på det att de må förnimma, att såsom jag har varit med Mose, så vill jag ock vara med dig." (Jos. 3:7)

Och må Herren välsigna oss, hans tjänare, som har räckt upp handen idag och alla andra utan detta tillfälle, att vi från och med denna

stund likt Israels barn må hålla upp hans händer och ropa som Israels barn med en röst:

"Allt vad du har bjudit oss vilja vi göra, och varthelst du sänder oss, dit vilja vi gå.
Såsom vi i allt hava lytt Mose, så vilja vi ock lyda dig allenast må Herren, din Gud, vara med dig, såsom han var med Mose." (Jos 1:16—17)
"Till era tält, O Israel", stå trofasta och lojala och orubbliga.
I Jesu Kristi namn. Amen

Den tid i vilken vi lever

Harold B. Lee

Jag delar helt min älskade kollegas, president Kimballs, känslor i att välkomna in i vår cirkel av generalauktoriteter våra älskade vänner, broder Boyd K Packer, broder Joseph Anderson, broder David B Haight och broder William Bennett. När ni bröder och systrar kommer att lära känna dem som vi gör, kommer ni att känna en stor styrka i deras ledarskap.
Vi kan inte förbigå detta ögonblick utan att komma ihåg vår älskade president McKay och ävenså dig, syster McKay, om du lyssnar och till den märkliga familj som president McKay har bringar vi vår kärlek och våra välsignelser när vi nu går in i en ny era i kyrkans historia.
Idag öppnar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ett nytt kapitel i dess 140-åriga historia sedan den organiserades i denna tids fullhets hushållning såsom det omtalas i skrifterna.
Ännu en profet, vår noble president David O McKay, har kallats hem för att lämna rapport om sitt förvaltarskap som kyrkans jordiska överhuvud. Det har alltid i och med en profetledares död skett stora händelser därefter, både i kyrkan och i världen. Jag har undrat om det kunde vara så att profetens rapport till vår Skapare har haft stor betydelse för människornas affärer här på jorden.
Övergången, att göra ändringen i administrationen av kyrkan, sker genom ett unikt förfarande och genom en föreskriven plan som förhindrar, som äldste Kimball har sagt, möjligheten av att man använder sig av politiska knep eller revolutionära metoder som skulle kunna förorska stor förvirring och irritation i Herrens verk.

President David O McKay och alla hans föregångare som presidenter för kyrkan har efterlämnat till oss rika skatter av visdom och kunskap. Vid varje presidents död följer i bildlik betydelse ett tacksamt folks hjärtan med var och en av dem. Uppteckningar om deras liv och deras gärningar, deras ord och deras ämbetsutövanden finns som tur är i lektionsböcker, dokumenterade i kyrkans skrivna historia och i deras minne som har följt efter dem. Må Gud välsigna detta testamente för de trofasta överallt. När allt kommer omkring kommer de bästa uppteckningarna att finnas i hjärtat hos dem som de så flitigt sökt att tjäna.
Det kan vara instruktivt och belysande för många av kyrkans medlemmar och andra som lyssnar till dessa gudstjänster att säga något angående den omorganisation som följer på presidentens död.
Till dem som ställer frågan: Hur väljs presidenten för kyrkan? är det korrekta och enkla svaret ett citat ur femte trosartikeln: "Vi tro, att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem, som är bemyndigade."
Början till kallet för någon att bli president i kyrkan sker i verkligheten när han kallas, ordineras och avskiljs till att bli medlem av de tolv apostlarnas kvorum. En sådan kallelse genom profetia, eller med andra ord genom inspiration av Herren till den som håller presidentskapets nycklar och den efterföljande ordinationen och avskiljningen genom handpåläggning av samma auktoritet placerar varje apostel i ett prästadömskvorum med tolv män som innehar apostlaskapet.
Varje apostel som så ordinerats under kyrkans presidents händer, som håller Guds rikes nycklar tillsammans med alla andra ordinerade apostlar, har mottagit den prästadömsauktoritet som är nödvändig för att inneha varje ämbete i kyrkan, till och med ett ämbete som president över kyrkan, om han skulle kallas av den presiderande auktoriteten och understödjas genom en röstning av en konstituerande församling av kyrkans medlemmar.
Profeten Joseph Smith förklarade att "där det inte finns någon president, där finns det inget första presidentskap". Omedelbart efter

en presidents död blir den näst högsta instansen, de tolv apostlarnas kvorum, den presiderande auktoriteten och de tolvs president blir automatiskt fungerande president för kyrkan till dess en president för kyrkan officiellt ordineras och uppehålles i sitt ämbete.

Tidigt i denna tidshushållning fortsatte de tolvs råd på grund av vissa omständigheter att presidera som helhet under så lång tid som tre år innan omorganisationen verkställdes. När förhållandena i kyrkan blev mer stabila utfördes omorganisationen omedelbart efter kyrkans presidents död.

Alla medlemmar av det första presidentskapet och de tolv uppehålls regelbundet som "profeter, siare och uppenbarare", som ni har gjort idag. Detta betyder att vem som helst av apostlarna, vald och ordinerad på det sättet, skulle kunna presidera över kyrkan om han var "vald av kyrkans medlemmar (vilket har tolkats till att betyda hela de tolvs kvorum) och avskild och ordinerad till det ämbetet samt understödd av dem med förtroende, tro och bön", för att citera ur en uppenbarelse angående detta ämbete, på ett villkor, nämligen att han var den till ämbetet äldste medlemmen, eller president i denna församling. (Se L&F 107:22)

Ibland ställs frågan huruvida någon annan än den som varit medlem längst i de tolv skulle kunna bli president. Om man tänker efter i denna sak förstår man att någon annan än senioren bland apostlarna skulle kunna bli president för kyrkan endast om Herren uppenbarar för de tolvs president att någon annan än han själv skulle kunna väljas.

Herren avslöjade för den förste profeten i denna tidshushållning den noggranna planen angående kyrkans ledarskap genom en förutbestämd organisation av Guds jordiska rike. Han gav följande specificerade riktlinjer som vi kan kalla dem:

"Tre presiderande högpräster av det Melkisedekska prästadömet, valda av kyrkans medlemmar och avskilda och ordinerade till det ämbetet samt understödda av dem med förtroende, tro och bön, bilda ett kvorum av kyrkans presidentskap.

De tolv resande rådgivarna äro kallade att vara tolv apostlar eller särskilda vittnen om Kristi namn för hela världen, och häri skilja de sig i sin kallelses plikter från kyrkans andra ämbetsmän.

De bilda ett kvorum med samma myndighet och makt som de förut nämnda tre presidenterna." (L&F 107:22—24)

Beträffande detta ämne gjorde kyrkans fjärde president Wilford Woodruff några observationer i ett brev till president Heber Grant, som då var medlem av de tolv, daterat den 28 mars 1887. Jag citerar:

". . . när kyrkans president dör, vem är då kyrkans presiderande auktoritet? Det är de tolv apostlarnas kvorum (ordinerade och organiserade genom Guds uppenbarelse och ingen annan). När då dessa tolv apostlar presiderar över kyrkan, vem är då president för kyrkan(?). Det är de tolv apostlarnas president. Och han är i realiteten lika mycket president för kyrkan när han presiderar över tolv män som han är när det organiserats ett presidentskap för kyrkan och han presiderar över två män." Och denna princip har efterlevts i 140 år — ända sedan kyrkan organiserades. Sedan fortsatte president Woodruff:

"Vad mig beträffar skulle det fordras . . . en uppenbarelse från samme Gud som har organiserat kyrkan och lett den genom inspiration i den kanal i vilken den har färdats i 57 år innan jag skulle kunna ge min röst eller inflytande till avvikelse från den stig som följts av apostlarna sedan kyrkan organiserades och följts genom den allsmäktige Gudens inspiration under de gångna 57 åren av apostlarna såsom det står upptecknat i kyrkans historia."

Denna kallelse till Joseph Fielding Smith att bli kyrkans president har en speciell betydelse: I en uppenbarelse given till profeten Joseph Smith beträffande Hyrum Smith, farfar till Joseph Fielding Smith, sade Herren följande:

"Åter, sannerligen säger jag eder: . . . att min tjänare Hyrum kan antaga det prästadömes och den patriarks ämbete, vilket gavs honom av hans fader både genom välsignelsen och såsom hans rätt, att han hädanefter må innehava nycklarna till de patriarkaliska välsignelserna för hela mitt folk, att den han välsignar skall bliva välsignad, och den han förbannar skall bliva förbannad, och vad han binder på jorden skall vara bundet i himlen, och vad han löser på jorden skall vara löst i himlen." (L&F 124:91—93)

Men förutom detta ämbete blev han given en annan gåva som aldrig givits till någon annan patriark för kyrkan som har följt honom i denna ytterligare kallelse:

"Från denna stund kallar jag honom till profet, siare och uppenbarare för min kyrka, liksom min tjänare Joseph,

så att han må handla i överensstämmelse med och erhålla råd av min tjänare Joseph, vilken skall visa honom de nycklar, varigenom han kan bedja och få, och han skall krönas med samma välsignelse, härlighet, ära, prästadöme och prästadömets gåvor, vilka förut innehades av honom, som var min tjänare Oliver Cowdery,

så att min tjänare Hyrum må bära

vittnesbörd om det som jag skall visa honom, och hans namn skall ihågkommas med vördnad från släkte till släkte evinnerligen." (L&F 124:94—96)

Hans son Joseph F Smith tjänade som kyrkans sjätte president från 1901 till 1918. President Joseph F Smith gick igenom som barn de prövande scenerna i Missouri och Illinois. Efter det att hans far, Hyrum Smith hade blivit marterad av en pöbel i Carthage tillsammans med farbrodern, profeten Joseph Smith, körde han ett oxspann trots att han bara var en pojke på nio år, tvärs över slätten från Missourifloden och anlände till saltsjödalen år 1848. År 1852 dog hans mor och två år senare reste han på mission till Hawaii, då bara 15 år gammal.

Detta är fibern i Hyrum Smiths börd, från vilken vår president Joseph Fielding Smith har kommit. Jag är förvissad att himlen är nöjd idag och jag tvivlar inte på att under den tid denne noble son och sonson leder verket, kommer de som förut gått vidare att tillåtas att komma nära sin efterföljare som Herren nu har hedrat med detta utmanande ansvar trots hans höga ålder. Jag skulle inte alls vara förvånad om de är med oss vid detta tillfälle.

Jag har sagt till Hyrum Smiths avkomlingar, efter att jag citerat den profetia som jag hänvisade till, att det gäller för dem att sträva med hela sin själ att vara lojala till denna tidshushållnings profeters kungliga blod som flyter i deras ådror.

Dagens händelser har medfört att jag gjort några av mitt livs mest besinningsfulla reflektioner. Under de senaste tio veckorna som gått sedan denna viktiga andliga upplevelse i sällskap med 13 av mina bröder som håller apostlaskapet i ett övre rum i templet där medlemmarna av kyrkans nya presidentskap valdes och ordinerades, har jag levt hela mitt liv i tillbakablick och i viss mån de dagar som ligger framför i en blick framåt.

Under dessa veckor har jag insett mina begränsningar och insett mer än någonsin tidigare mitt fullständiga beroende av den allsmäktige Guden, vår himmelske Fader, för styrka bortom människans visdom och andliga insikt i problem som kan bli mina ansvar nu. Endast med Guds hjälp kan jag börja fylla den position till vilken jag valts av kyrkans president och de tolvs kvorum och nu understödd av den stora församlingen av kyrkans prästadöme och av medlemmarna i kyrkan i detta tabernakel och av de många trofasta utom synhåll, som har deltagit i förberedelserna till denna högtidliga sammankomst.

Jag finner att jag nästan darrar av en känsla av min egen otillräcklighet när jag tänker på denna tidshushållnings stora ledare som har föregått oss i ledarställning. När jag har tänkt på detta under långa stunder av meditation och bön, känner jag verkligheten i det faktum att man, såsom jag, inte tar deras plats som har gått före. Vi som är kallade att fylla dessa positioner fyller bara de vakanser som uppstått genom tidens gång. De som har gått före håller fortfarande sina platser i de eviga världarna och i hjärtat hos de hundratusental som de har tjänat.

Mer än någonsin tidigare förstår jag vad forna profeten Nephi kände när han hade fått den till synes omöjliga uppgiften av sin far Lehi att få tag i de mässingsplåtar som innehöll Gamla testamentets profeters skrifter, som vi nu känner dem.

Nephi har skrivit följande om denna erfarenhet: ". . . jag, Nephi, kröp in i staden och gick fram mot Labans hus. Jag blev ledd av Anden, ty jag visste ej på förhand, vad jag skulle göra." (1 Ne 4:5—6)

Det känner jag också mycket djupt nu.

Jag måste fortsätta vid många tillfällen, som Nephi gjorde fordom, "ledd av Anden, ty jag visste ej på förhand, vad jag skulle göra."

Med all min själ lovar jag er, trofasta heliga, all min kropps och mitt sinnes och min andes kraft, väl inseende att, såsom den trofaste konung Benjamin sade, även om jag använder min tid i er tjänst "vill jag dock icke yvas, ty jag har blott varit i Guds tjänst". (Mosiah 2:16)

Jag ber innerligt att även jag skall lära mig att då jag är i er tjänst, mina trofasta bröder och systrar, den Allrahögstes heliga, så är jag blott "i eder Guds tjänst" och i min Guds tjänst.

I bär mitt vittnesbörd till er, som Anden redan gjort och som den nu gör till min själ, att frälsningens sanna lära, genom vilken människosläktet kan återlösas tack vare vår Herres och Mästares, världens Frälsares, försoning, har anförtrotts åt denna sanna Jesu Kristi kyrka i dessa sista dagar. Herren Jesus Kristus lever verkligen och leder från sin heliga boning detta sin Guds rike på jorden genom den man som ni idag uppehållit som er president, en profet, siare och uppenbarare.

Jag bär ödmjukt detta vittnesbörd och vädjar till er tro, ert lojala stöd för att undanröja varje förhållande i kyrkan som kan skapa oordning. Må vi även i fortsättningen åtnjuta er tros och era böners stöd. Och vi lovar er än en gång att vi skall stöda er som den allrahögste Gudens heliga. Detta gör jag i ödmjukhet och bär mitt högtidliga vittnesbörd denna dag i Jesu Kristi namn. Amen. O

Till trons försvarare

Harold B Lee

Det är bara ett par saker som jag skulle vilja tala om i kväll. Det första kan jag presentera genom att återge en dröm eller liknelse hämtad från en av profeterna i Gamla testamentet. Där berättas om en väktare på ett högt torn med utsikt över landsbygden. Han spejade efter fiender som kom för att förgöra, fiender som märktes av dammolnen som rördes upp av de annalkande kamelerna eller hästarna, vad de nu hade. Väktaren rapporterade timme efter timme ned till sin herre på borggården. "Allt är väl, allt är väl", eller också talade han om ifall han såg några faror.

Men i drömmen eller liknelsen frågade hans herre: "Väktare, vad lider natten? Väktare, vad lider natten?" Han antydde att mer än de fiender som kommer under dagen, vilka man kan se, måste man frukta de fiender som kommer på natten.

Nu är det just till de fiender som kommer på natten, som jag vill göra en hänsyftning.

Termen "äldste", som används om alla bärare av melkisedekska prästadömet, betyder en trons försvarare. Det är vårt främsta ansvar och vår viktigaste kallelse. Varje bärare av melkisedekska prästadömet skall vara en trons försvarare.

Det finns försåtliga krafter mitt ibland oss som ständigt försöker knacka på våra dörrar och lägga fällor för våra unga män och kvinnor, i synnerhet för dem som är obetänksamma och naiva på världens sätt. Jag talar om slaget mot alkohol genom dryckenskap, hasardspel, prostitution, pornografi samt våra ansträngningar att hjälpa kristna människor som vill ägna en dag åt att helighålla sabbatsdagen. Allt vi behöver göra är att komma ihåg vad Herren sade för att inprägla vikten av att helighålla sabbaten: "På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)

Trons försvarare bör alltså vara vakna och göra allt de kan för att se till att arbetaren, pojken och flickan, mannen och hustrun, får tillfälle att ha en dag i veckan när de kan vara tillsammans med sina familjer och ha en dag helgad som vilodag. Väktare, uppmärksamma "nattens faror"!

Nästa ämne jag skulle vilja tala om, bara en kort stund, framställs i ett brev från första presidentskapet, och skickades ut i augusti 1913 som en varning till kyrkans medlemmar. Det har upprepats av en del ledare närmare vår tid och förtjänar att upprepas i dag. Jag läser brevet från första presidentskapet /President Joseph F Smith, Anthon H Lund, Charles W Penrose/ år 1913. Det har fått rubriken "En varnande röst".

"Till ämbetsmännen och medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga!

Ända från Hiram Pages tid (L&F 28) har vid olika tillfällen medlemmar i kyrkan haft manifestationer av vilseledande andar. Ibland har dessa kommit till män och kvinnor som på grund av överträdelser blivit ett lätt byte för ärkebedragaren. Andra gånger har medlemmar som är stolta över sitt stränga iakttagande av kyrkans regler, förordningar och ceremonier, letts vilse av falska andar som utövar ett inflytande som till den grad liknar det som utgår från en gudomlig källa att också dessa människor, som anser sig vara de utvalda, finner det svårt att urskilja den väsentliga skillnaden. Satan själv har förvandlat sig till vad som synbarligen är 'en ljusets ängel'.

När syner, drömmar, tungomål, profetia, intryck eller någon annan utomordentlig gåva eller inspiration förmedlar något som inte är i samklang med kyrkans godtagna uppenbarelser eller som strider mot dess konstituerade auktoriteters beslut, kan sista dagars heliga veta att det inte kommer från Gud, oberoende av hur förtroendeväckande det kan förefalla. De bör också inse att anvisningar för kyrkans ledningar kommer genom uppenbarelser via kyrkans överhuvud. Alla trofasta medlemmar är berättigade till inspiration från den Helige Anden för sig själva, sina familjer och för dem som de är kallade och ordinerade att presidera över. Men något som strider mot det som kommer från Gud genom kyrkans överhuvud får inte tas emot som auktoritativt eller tillförlitligt. I såväl världsliga som andliga angelägenheter kan heliga få gudomlig ledning och uppenbarelse som berör dem själva, men detta ger dem inte auktoritet att leda andra och får inte accepteras när det strider mot kyrkans förbund, lära eller ordning eller mot kända fakta, bevisade sanningar eller vanligt sunt förnuft. Inte någon har rätt att förleda andra medlemmar i kyrkan att ägna sig åt spekulationer eller intressera sig för vågstycken av något slag genom att bestickande påstå sig ha fått gudomlig uppenbarelse eller en syn eller dröm, i synnerhet när den strider mot den godkända auktoritetens röst, lokal eller för hela kyrkan. Herrens kyrka 'är ett ordningens hus'. Den styrs inte av individuella gåvor eller syner, utan av det heliga prästadömets ordning och kraft, så som det understöds av kyrkans omröstning och votering vid dess fastställda konferenser.

Kyrkans historia upptar många påhittade uppenbarelser av bedragare eller fanatiker som trodde på de syner de försökte få andra människor att godta, och i varje enskilt fall har följden av det blivit besvikelser, sorg och katastrof. Därefter har följt ekonomisk förlust och ibland fullständig ruin. Vi anser det vara vår plikt att varna de sista dagars heliga för förfalskade gruvplaner som inte har någon garanti för framgång utöver deras planläggares påhittade andliga syner eller det inflytande dessa fått över offrens upptända sinnen. Vi varnar de heliga för att inverstera pengar eller egendom i aktieandelar som inte ger någon vinst åt någon utom dem som handlar med och utfärdar dem. Ekonomiska planer för att skaffa pengar för det föregivna ändamålet att 'återlösa Sion' eller ordna medel för 'de dödas frälsning' eller andra skenbart värdefulla projekt bör inte bedraga någon som känner till kyrkans ordning. Följden blir enbart bortslösad tid och ansträngning, som nu kan ägnas åt att göra något påtagligt och

värdefullt och som uppteckns på jorden och i himmelen." *(Messages of the First Presidency*, ssmmanställd sv Jsmes R Cisrk /Bookcrsft 1970/, vol 4, s 285—86.)
Det upphör sldrig stt förundrs mig hur lättrogns visss sv våra kyrkomedlemmsr är stt sprids sensationsberättelser, eller drömmsr, eller syner, eller föregivns patrisrkalisks välsignelser, eller citst som lär komma från någons privsts dagbok.
Det finns till exempel en illssinnad historia som går ut på att en av vårs genersIsuktoriteter påstås bli uppmsnad att erbjuda sig själv stt leds kyrksn mot Herrens uppenbarelse och få medlemmsrns stt tro stt det råder splittring mellan kyrksns suktoriteter. Undersökningsr har visat stt den föregivna förfsttsren till de förfslsksde breven är påhittsd och inte existersr — ksn inte hittss vare sig i kyrksns srkiv eller någon annanstans De givns sdresserna är falska, men det förvånansvärda är ändå att vi finner att desss förfalskade skrifter och vissa av dessa föregivna uppenbarelser, som vi efter undersökningar fann var absolut falska, banar sig väg in i Hjälpföreningens möten, in i prästadömskvorum, brasaftnar, institut och seminsrier.
Bröder i prästsdömet, ni trons försvararel Vi önskar stt ni vill bedja våra heliga att de upphör med att främjs djävulens verk. Ägna er tid åt stt främjs Herrens verk, och tillåt inte att sådana saker finns bland dem som ni har ansvaret för, ty de är Satans verk, och vi spelar med honom varje gång vi låter sådant förkunnas och upprepss och vidarebefordras på något håll.
En av vårs bröder lär hs fått en patriarkalisk välsignelse som säger att han skall presidera över kyrkan när Frälsaren kommer. Detta sr naturligtvis falskt. En annan av oss sägs ha förkunnat att någrs som lever i dag kommer att se Frälsaren när han kommer. Det är också påhittat. Nå, Mästaren sade att tidpunkten för hans tillkommelse skulle vara som en tjuv om natten, att inte ens änglarns i himmelen skulle känna till tidpunkten för hans tillkommelse. Om vi bara stannade upp för att tänka efter, skulle inte någon med någon auktoritet säga att en sådan försäkrsn kunde vara sutentisk.
På det här sättet kunde vi forstätta hur länge som helst. En av våra bröder påstods ha sagt att medlemmsrna i Kalifornien skulle flytta upp till Klippigs bergens höjder, att endast där skulle de finna säkerhet. Tvärtemot detta säger vi ständigt till våra medlemmar att säkerhet finns där de renhjärtade bor, och att det finns liks stor säkerhet varhelst man är, bara man lever efter och håller Guds bud.
Bröder, jag upprepar, låt inte djävulens verk paradera mitt ibland oss och bli ämne i tal eller lektionsmaterial. Tala om rättfärdighetens gärningar, så kommer djävulens kraft att börja upphörs bland er.
Ett ämne till som jag skulle vilja tala om. Det kommer från president Joseph F Smith. Det hsr rubriken "Förföljelse följer på uppenbsrelse":
"Jag tror inte att det någonsin hsr funnits ett folk som leddes av uppenbsrelse eller erkändes av Herren som hsns folk, som inte förföljdes och hatades av de onda och fördsrvade, och inget folk har kanske vsrit mers förföljt sv de onda och fördärvade. Inget folk har ksnske vsrit mera förföljt än detta folk skulle vsra om det stod i fiendens makt idag stt förfölja oss som det stod i Neros och romarnas makt att förfölja de heliga på den tiden. Det har aldrig funnits en tid när de onda var fastare beslutna stt kämpa mot och bortsopa riket från jorden än nu, och att de misslyckas kommer bara att bero på omöjligheten i den uppgift de har tagit på sig. Och detta är ett tecken för var och en . . . att /Guds/ prästadöme är här, att de heliga, eller många av dem, förhärligar sin kallelse och hedrar prästadömet och även Herren, både med sitt liv och med sin egendom, vilken är hans." *(Deseret Weekly News*, årg 24 /1875/, s 708.)
Ni bröder i prästadömet bör bli underrättade om att principen om uppenbarelse genom de rätta kanalerna har varit tvistefrågan varje gång de sista dagars heliga hsr blivit förföljda i den här tidsutdelningen, vare sig det har handlat om prästadömet, äktenskapet, Sions insamling eller prästadömets successionsordning. Denna förföljelse är kanske också som en törntagg i vårt kött, som aposteln Paulus ssde, som en Satans ängel, så att vi inte sksll förhäva oss övermåttan på grund av de uppenbarelser som Herren har gett sitt folk genom sina profeter.
Profeten Joseph Smith blev förföljd och hatad. Han hotades till livet så mycket att han sade: "'Varför förföljer man mig för att jag talsr sanning?'... Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det, ty jag visste, att genom att så göra skulle jag förtörna Gud och komma under fördömelse." (Joseph Smith 2:25)
För några år sedsn kom en man hit till oss och ssde till en av våra bröder: "Om ni ville avskaffs en princip i er tro, så kunde jag bli medlem i kyrkan i morgon." Och vår broder frågade: "Vad är det för princip?"
Han svarade: "Om ni ville avskaffs er tro på nutida uppenbarelser, skulle jsg kunna bli medlem i er kyrka."
Sedan sade vår broder, mannen som var medlem i kyrkan, något förvånande till mig: "Vet du, jag tycker stt vi borde göra något åt det."
Bevare mig väl, närhelst vi kommer till den tid nsr vi börjar förneka stt det kommer uppenbsrelser till vår kyrka, så är det detsamma som stt sägs stt vi tror att Guds krsft inte finns bland oss idag. Vi måste tro på och vets med visshet och ha ett fsst vittnesbörd om stt Gud uppenbarar, och nu uppenbarar, sllt som rör hans rike idag, liksom han gjort i alla andra tidsutdelningsr då kyrkan funnits.
Jsg önskar att vi förstode detta. Och ni bröder som skall skydds kyrkan, jag önskar att ni reste er upp i krsften och värdigheten av era kallelser och utplånade en del av dessa falska saker som hotar att förinta enigheten bland vårt folk. Den största faran hos oss i dag är fruktan. Fruktan kommer inte från Herren. Tro och frid sr Andens frukter. Må vi lära vårt folk vsr de skall söks efter frid — inte den frid som man kan stifta lagar om i kongresshuset eller som ksn uppehållas med arméer och flottor och stridsvagnsr, gevär och flygplan, utsn den frid som kan komma som Mästaren sade att den skulle komma, genom att man övervinner det världsliga. Gud hjälpe oss att förstå och göra detta och stt leva så som sista dagars heliga förväntas levs i denna svåra och prövande tid, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Bara en lärare

Thomas S. Monson

Ofta hör vi uttrycket "tiderna har förändrats". Och kanske har de det. Vår generation har bevittnat enorma framsteg på sådana områden som medicin, transport, kommunikation och forskning — för att bara nämna ett fåtal. Emellertid finns det vissa öar av varaktighet mitt i förändringens stora hav. Så är t ex pojkar alltid pojkar. Och de fortsätter att skryta på samma sätt.

För någon tid sedan hörde jag vad jag är övertygad om är ett ofta upprepat samtal. Tre mycket unga pojkar diskuterade sina fäders förtjänster. Den ene sade uttryckligen: "Min pappa är större än din pappa", på vilket den andre svarade, "Min pappa är i alla fall klyftigare än din pappa." Den tredje pojken bemötte detta påstående med: "Min pappa är läkare." Därpå vände han sig till den ene pojken med en hånfull pik, "och din pappa är bara lärare".

En mammas rop avslutade samtalet, men orden fortsatte att eka i mina öron. Bara lärare. En vacker dag kommer var och en av de små pojkarna att uppskatta det sanna värdet av inspirerade lärare och med uppriktig tacksamhet erkänna det outplånliga intryck som sådana lärare lämnar i deras personliga liv.

"En lärare", sade Henry Brook Adams, "påverkar evigheten. Han kan aldrig veta var hans inflytande tar slut."

Denna sanning berör var och en av oss lärare; för det första läraren i hemmet, för det andra läraren i skolan och för det tredje läraren i kyrkan.

Måhända är den lärare du och jag kommer ihåg bäst den som hade det största inflytandet på oss. Hon kanske aldrig har använt sig av svarta tavlan eller haft någon universitetsutbildning, men hennes lektioner har varit varaktiga och hennes omsorg äkta. Ja, jag talar om min mor. Och i samma andetag nämner jag också min far. I verkligheten är varje förälder en lärare.

Eleven i en sådan lärares gudomligt anförtrodda klassrum — ja, det nyfödda barnet som kommer till ditt eller mitt hem — är en vacker blomma på mänsklighetens stängel som nyss fallit från Guds eget hem för att blomma på jorden.

Tiden för undervisning ilar snabbt förbi. Tillfällena är förgängliga. Föräldern som uppskjuter sin strävan och sitt ansvar som lärare kan längre fram få erfara den bittra insikten i den ofta upprepade meningen "så kunde det ha varit".

Skulle en förälder behöva ytterligare inspiration för att börja sin gudagivna läraruppgift, så låt honom komma ihåg att den mäktigaste känsloupplevelsen i världen inte åstadkommes av någon storslagen kosmisk händelse eller finns i romaner eller historieböcker — utan rätt och slätt erfars av en far eller mor som tittar ner på sitt sovande barn. "Till Guds avbild skapade han henne" — detta underbara bibelställe får en ny och skälvande mening när en förälder upprepar denna erfarenhet. Hemmet blir en himmelsk tillflyktsort och älskande föräldrar lär sina barn "att bedja och vandra uppriktigt för Herren". (L&F 68:28). Aldrig kan en sådan inspirerad förälder passa in på beskrivningen "bara en lärare".

Låt oss härnäst tänka på skolläraren. Oundvikligen gryr den tårfyllda morgon då hemmet måste överlåta en del av undervisningstiden till klassrummet. Johnny och Nancy gör sällskap med den glada skara som varje dag styr sina steg från hemmets portar till skolans klassrum. Där upptäcker man en ny värld. Våra barn möter sina lärare.

Lärarinnan formar inte endast sina elevers förväntningar och ambitioner — hon övar också inflytande på deras inställning till sig själva och framtiden. Om hon är okunnig, lämnar hon ärr i ungdomarnas liv, naggar hårt på deras självförtroende och förstör deras uppfattning om sig själva som mänskliga varelser. Men om hon älskar sina elever och väntar sig mycket av dem, växer deras självförtroende, deras förmågor utvecklas och deras framtid är tryggad.

Tyvärr finns det några få lärare som njuter av att riva ner tro i stället för att bygga broar till ett gott liv. Vi måste alltid komma ihåg att makten att leda också är makten att vilseleda, och makten att vilseleda är makten att förstöra.

Med president J Reuben Clark jrs ord: "Den sårar, stympar och förlamar en själ som uppväcker tvivel eller förintar tron på de yttersta sanningarna. Gud skall ställa varje sådan till ansvar, och vem kan mäta hur djupt den skall falla som medvetet förintar möjligheten till celestial härlighet hos någon annan." (Odödlighet och evigt liv, vol 3, sid 123)

Eftersom vi inte kan kontrollera klassrummet, kan vi åtminstone förbereda eleven. Du frågar: "Hur?" Jag svarar: "Skaffa en guide till Guds rikes celestiala härlighet, och också en barometer för att kunna skilja mellan Guds sanningar och mänskliga teorier."

För flera år sedan höll jag i min hand en sådan guide. Det var en volym skrifter som vi vanligen kallar "tre i ett", vilken innehåller Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Boken var en gåva från en tillgiven far till en vacker, ung dotter som noggrant följde hans råd. På försättsbladet hade hennes far skrivit dessa inspirerade ord:

"9 april 1944

Till min kära Maurinei

I hopp om att du må ha denna heliga bok som ett ständigt rättesnöre, med vars hjälp Du kan skilja mellan sanningen och felaktigheten i människors filosofier och på

så sätt växa i andlighet medan Du tillväxer i kunskap, får du min gåva med en önskan att Du må läaa den regelbundet och troget hålla fast vid den hela Ditt liv.

Din kärleksfulle far
Harold B Lee."

Jag frågar: "Bara en lärare?"
Låt oaa slutligen vända oss till den lärare vi vanligen möter på söndagarna — läraren i kyrkan. I en sådan infattning — det förflutnas historia, det närvarandes hopp och framtidens löfte — förenas alla. Särskilt här lär sig läraren inse att det är lätt att vara en fariaé men svårt att vara en lärjunge. Läraren döms av sina elever — inte endaat genom vad eller hur han undervisar utan också genom sitt levnadasätt.
Aposteln Paulus förmanade romarna:
"Du aom vill lära andra, du lär icke ajälvi Du aom predikar att man icke skall stjäla, du begår ajälv stöldl — Du aom aäger att man icke skall begå äktenskapabrott, du begår själv sådant brotti" (Rom 2:21—22)
Paulua, som var en dynamisk och inspirerad lärare, utgör ett gott exempel för oss. Kanake hemligheten i hans framgång bäst belyaea av hans erfarenhet i den hemska fängelsehålan där han hölls fången. Paulus var väl förtrogen med det ihållande trampet av soldaternas fötter och rasslet av kedjorna aom fjättrade honom. När fångvaktaren, som tycktes välvilligt inatälld till Paulus, frågade honom om han behövde råd hur han skulle uppträda inför kejaaren, aade Paulus att han hade en rådgivare — den Helige Anden.
Samma Ande vägledde Paulus när han stod på Areopagen och läste inskriften "Åt en okänd Gud" och förklarade: "Om just detta väsende, som I aålunda dyrken utan att känna det, är det jag nu kommer med budakap till eder. Den Gud aom har gjort världen och allt vad däri är, han bor icke i tempel aom äro gjorda med händer ... han aom själv åt alla giver liv, anda och allt; Ty i honom är det som vi leva och röra oss och äro till ... Vi äro ju ock av hans släkti" (Apg 17:23—24)
Återigen frågan: "Bara en lärare?"
Hemma, i skolan eller i Guds hus finna en lärare, vara liv överskuggar alla andra. Han underviaade om liv och död, om plikt och mål. Han levde inte för att bli betjänad utan för att tjäna, inte för att ta utan för att ge, inte för att rädda sitt liv utan för att uppoffra det för andra. Han beskrev en kärlek som är vackrare än begäret, en fattigdom rikare än skatter. Det sades om denne lärare att han underviaade med myndighet och inte såsom fariséerna. (Se Matt 11:29) I dagens värld, där många människor är glupaka på guld och ära och domineras av åsikten "publicera eller gå under", låt oss komma ihåg att denne lärare aldrig skrev något — bara en gång skrev han i sanden, och vinden utplånade för alltid hans handstil. Hans lagar var inte inristade i sten men i människors hjärtan. Jag talar om mästarläraren, även kallad Jesus Kriatus, Guds Son, Frälsaren och hela mänsklighetens Återlöaare.
När hängivna lärare avarar på hans milda uppmaning: "Kom, lären av mig", aå lär de, men de blir också delaktiga av hana gudomliga kraft. Som liten pojke fick jag uppleva att komma under en aådan lärarinnaa inflytande. I vår aöndagsakolklaaa undervisade hon oss om världens skapelse, om Adama fall och om Jeau försonande offer. Som hedersgäster tog hon med sig in i klassrummet Moses, Hosea, Petrus, Tomas, Paulus och Jesus Kristus. Fast vi inte såg dem lärde vi oss att älska, hedra och vilja likna dem.
Aldrig var hennea undervisning mera dynamisk, aldrig dess betydelse evigare än en aöndagsmorgon, när hon med sorgsen röat talade om för oaa att mamman till en av våra klasskamrater hade gått bort. Vi hade saknat Bill den morgonen, men vi visste inte orsaken till hans frånvaro. Läxan behandlade temat "Saligare är att giva än att taga". (Apg 20:35) Mitt under lektionen slog vår lärarinna igen läxboken och öppnade våra ögon, våra öron och våra hjärtan för Guds ära. Hon frågade: "Hur mycket pengar har vi i vår klassfestkassa?"
Det var under depressionens dagar, och det stolta svaret kom snabbt: "Fyra dollar och sjuttiofem cents."
Då föreslog hon mycket vänligt: "Bills familj har det svårt och har drabbats av sorg. Vad tycker ni om möjligheten att hälsa på familjen nu på förmiddagen och ge dem era besparingar?"
Aldrig skall jag glömma den lilla skaran som traskade iväg ett par, tre kvarter, steg in i Bills hem och hälsade på honom, hans bröder och systrar och hans far. Hans mor var påtagligt borta. Jag skall alltid värdesätta tårarna som glittrade i allas ögon, när det vita kuvertet med vår dyrbara klasskassa lämnade vår lärarinnas späda hand och överräcktes till en förtvivlad faders behövande hand. Vi nästan hoppade fram på vägen tillbaka till kapellet. Våra hjärtan kändes lättare än de någonsin gjort, vår glädje var mer fullkomlig och vår förståelse djupare. En gudainspirerad lärarinna hade lärt sina pojkar och flickor en evig läxa om den gudomliga sanningen. "Saligare är att giva än att taga."
Ja, vi kunde ha upprepat lärjungarnas ord på väg till Emmaus: "Voro icke våra hjärtan brinnande i oss ... därför att (hon) uttydde skrifterna för oss?" (Luk 24:32)
Jag återkommer till dialogen aom nämndes tidigare. När pojken hörde pikarna: "Min pappa är större än din", "Min pappa är klyftigare än din", "Min pappa är läkare", så kunde han gott ha svarat: "Din pappa kanske är större än min, din pappa är kanske klyftigare än min, din pappa är kanske pilot, ingenjör eller läkare, men min pappa, min pappa är lärare."
Måtte var och en av osa alltid göra oaa förtjänta av en så uppriktig och värdig komplimang, det ber jag ödmjukt i mästarlärarens, Guds Sons, vår Herres Jesu Kristi namn. Amen. O

En profets roll

Mark E. Petersen

Det är ett stort privilegium att få hålla gudsdyrkan med er här, mina bröder och systrar och vänner, på Herrens sabbatsdag.
Den konferens i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som vi håller nu är den ovanligaste på 19 år.
Vår älskade president David O McKays lysande ämbetstid har nu nått sitt slut. Den kännetecknas av den största tillväxtperiod som kyrkan har upplevt under sin 140-åriga historia.
Nu inleder vi en ny verksamhetstid under president Joseph Fielding Smith, som också är älskad och vördad genom många års hängivenhet till Kristi sak. Han kommer att understödjas formellt genom medlemmarnas röstning i morgon, som kyrkans tionde president.
Presidenten i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är mer än en president. För oss är han också utvald som Guds profet i samma bemärkelse som Moses, Jesaja och Hesekiel kallades. De forntida profeterna var uppenbarare. Genom löpande uppenbarelser erhöll de aktuell, gudomlig ledning för folket.
I precis samma bemärkelse accepterar vi vår kyrkas president. Han är också en uppenbarare. Genom honom får vi nutida uppenbarelser som hjälper oss att möta livets många allvarliga problem.
De flesta av vår tids människor, vare sig de är judar eller kristna, tycker att det är underligt att vi kräver ett sådant erkännande av vår kyrkas president.
"En profet?" frågar de med en undrande blick. "En profet? Och vad är en profet? Kan en *modern* människa vara profet? Var inte profeter förbehållna Bibelns tid?"
Det är verkligen lämpliga frågor. De bör ställas och de bör besvaras.
Vi kan förklara det hela bäst genom att gå igenom vad Bibeln själv säger om profeter. Sådana Guds tjänare var ytterst betydelsefulla i forntiden. Faktum är, att alla Herrens angelägenheter med sitt folk kretsade kring dem. Så välgrundad var detta förfarande att en av dem sade: "Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Am 3:7)
Bibelns hela mönster återspeglar detta viktiga faktum, vilket både Gamla och Nya testamentet visar.
Varje gång Gud har haft ett folk på jorden som han har erkänt som sitt eget, har han gett dem ständig ledning, och den gavs med gudomlig uppenbarelse genom levande profeter.
Uppenbarelserna sattes samman och tillsammans med tidens historia blev de helig skrift. På det sättet fick vi vår Bibel. Den heliga skrift växte för varje profet. På det sättet fick vi böckerna som skrivits av Moses, Josua, Samuel, Jesaja, Hesekiel, Malaki och alla de andra som utgör vårt Gamla testamente.
Samma sak hände på Nya testamentets tid. Här har vi åter helig skrift, bestående av evangelierna enligt Matteus, Markus, Lukas och Johannes, Apostlagärningarna, breven och Uppenbarelseboken, vilka alla uppstått enligt Herrens mönster, liksom på Gamla testamentets tid.
Men var detta egentligen typiskt för den kristna kyrkan? Är det sant att det fanns kristna profeter liksom det fanns gammaltestamentliga profeter?
Aposteln Paulus lärde oss att Jesus i sin kyrka satte både kristna apostlar och kristna profeter för att leda medlemmarna och utföra sitt tjänarevärv.
Men var är de kristna profeterna i våra dagar? Har Gud ändrat sitt mönster? Har den Allsmäktige förändrats? Eller är han fortfarande densamme i går, idag och i all evighet? Och om han inte förändras, kan vi då säga att hans förfaringssätt förändras?

Med tanke på att hans mönster är detsamma, bör dagens människor noggrant överväga de heliga ord som gavs för så länge sedan och fråga oss själva varför de inte borde gälla också idag. Påminn er följande ord om ni vill:
"Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)
Några av de stora kristna reformatorerna erkände denna princip. De visste att Gud handlade med sitt folk genom profeter i forna tider och erkände sin egen brist på gudomlig ledning.

Martin Luther till exempel sade att den tidiga kristendomens andliga krafter hade blivit fullständigt förstörda eller hade gått helt förlorade, och att kristendomen så som Frälsaren gav oss den, inte längre fanns på jorden.
John Wesley lärde att uppenbarelser och andra andliga gåvor upphörde att finnas till från och med det han kallade "den ödesdigra tid när Konstantin kallade sig kristen".
Roger Williams var lika rakt på sak och sade:
"Det finns inte någon människa på jorden som är berättigad att förrätta några kyrkoförordningar, och inte heller kan det finnas någon, förrän nya apostlar sänds av kyrkans stora överhuvud, och jag söker efter deras ankomst."
Thomas Jefferson studerade ivrigt kristendom, fastän han inte var präst i den vanliga bemärkelsen. Också han erkände att det ursprungliga evangeliet hade gått förlorat och sade att han såg fram mot "utsikten till en återställelse av den ursprungliga kristendomen".
Många andra tänkande bibelstuderande har dragit samma slutsats. De har lagt märke till frånvaron av uppenbarelser och andra andliga gåvor, som den forna kristendomen så väl kände till. De ser också fram mot en återställelse av dessa gåvor.
Men vad var det som uppmuntrade dem att tro på att det skulle bli en återställelse? Var det förutsagt i den heliga skrift?
Bibeln lär att Kristus skall komma igen och säger att en ny stor uppenbarelse från Gud skall äga rum före denna händelse, till och med en återställelse av det ursprungliga evangeliet, som då skall predikas för hela den nutida världen.
Den nya uppenbarelsen från Gud skulle omfatta ett nutida besök av änglar, säger Bibeln, något som de flesta av dagens

människor betraktar som mycket underligt. Ändå är det Guds sätt, inte människors, som borde angå oss.
Men vem skall den nya uppenbarelsen komma till? Skall den ges till dem som inte tror på nutida profeter och uppenbarelser och som förnekar nutida besök av änglar? Skulle den komma till människor som är så otroende och så fördärvade att de vägrar att godta principen om gudomligt ingripande?
När det i forna tider inte fanns någon profet som kunde ta emot Guds ord, uppväckte han nya för att hans mål skulle uppfyllas.
Vid den tid då Herren var redo att föra ut Israel ur Egypten hade folket varit utan profeter i 400 år och vänt sig bort från sanningen. När Gud gjorde sig beredd att föra dem tillbaka till det heliga landet blev det därför nödvändigt för honom att uppväcka en ny profet i Moses gestalt, för ingen av den tidens israelitiska ledare var berättigad till det.
När en förelöpare skulle väljas för Kristi jordiska verksamhet, valde Gud honom inte bland Stora rådets medlemmar. De var också otroende och därför inte värdiga att ta emot nya uppenbarelser. Därför uppväckte han Johannes döparen, en ny profet, som kunde förbereda vägen för Herren.
När den förutsagda nya uppenbarelsen skulle komma i vår tid som skrifterna sagt, fanns det inte heller någon profet på jorden som kunde ta emot den. Ingen trodde på nutida profeter. Så vad kunde Gud göra? Han uppväckte en ny profet i Joseph Smiths gestalt, som fick ta emot den nya, stora uppenbarelsen. I den ingick att han fick besök av heliga änglar, så som Bibeln förespådde. Och varför kom änglar till Joseph Smith. Sannerligen inte för att tillfredsställa hans nyfikenhet! Änglarna kom till honom för att ordinera honom och förläna honom gudomlig auktoritet och därigenom göra honom berättigad att tjäna. På detta sätt utfördes evangeliets återställelse.
Men det var för mer än 100 år sedan, och Joseph Smith har gått hädan. Andra har intagit hans plats. Men var och en av hans lagliga efterträdare var på samma sätt utnämnd av Herren som profet, siare och uppenbarare för att föra verket vidare.
Joseph Fielding Smith, som är vår president idag, och som kommer att bli formellt understödd under den här konferensen, är på samma sätt en gudomligt kallad profet för den Allsmäktige Guden, och därför understöder vi honom.
När Herren återinförde sitt urgamla mönster i vår tid, gav han kyrkans medlemmar en befallning med avseende på deras president. Han sade: ". . . / du skall / . . . giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,
ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro." (L&F 21:4—5)
Med andra ord blev den nutida profeten ett Guds språkrör, liksom Moses var.
Och sedan tillade Herren ytterligare något. Han sade att om någon tog emot hans ord med tvivlande hjärta och var lättjefull att hålla det, skulle den inte få någon belöning. Men till dem som med glädje följer den nutida profetens lärdomar, sade den Alsmäktige:
". . . ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.
Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:5—6)
Det är därför som vi sista dagars heliga har profeter. Och det är därför som vi understöder Joseph Fielding Smith som profet och siare för vårt folk, vilket vi gör med glädje och av allt vårt hjärta.
Detta tillvägagångssätt bör inte verka underligt för dem som känner till skrifterna. Det är enbart ett återupprättande av och en fortsättning på det oförändrade men för länge sedan glömda bibelmönstret.

Och därför säger vi:
"Kom, lyssna till profetens röst!
Hör ordet sänt från Gud!
Njut av hans sanning, frid och tröst,
höj fröjdesångens ljud!
Vi funnit vägen fordom känd
av Guds profet och folk.
Oss åter en profet är sänd,
en Herrens sanningstolk."

— *Sånger*, nr 132 samt *Tillägg till Barnens sånger*, s 56

Det vi säger här är inte någon fantasi. Det är bister och högtidlig verklighet. Himlarna har öppnats igen. Gud samtalar med människan på nytt.
Liksom Moses såg Gud och talade med honom ansikte mot ansikte, så såg Joseph Smith Gud och talade med honom ansikte mot ansikte.
Liksom Jesaja ledde sitt folk under himmelens ljus, så ledde David O McKay sitt folk under himmelens ljus. Liksom Petrus, Jakob och Johannes ledde den första kristna kyrkans arbete, i egenskap av kristna profeter och kristna apostlar, så leder Joseph Fielding Smith, Harold B Lee och Nathan Eldon Tanner arbetet i Jesu Kristi återställda kyrka, också i egenskap av kristna profeter och kristna apostlar.
Allt är mycket verkligt. Evangeliet har återställts i vår tid, och nu erbjuds det fritt och utan kostnad till hela människosläktet. Det ges med hjälp av Guds profeter, profeter som har erhållit uppenbarelsen från Gud och som vandrar under hans ledning och inspiration.
Vi bjuder alla människor att ta del av detta stora evangelium. Vi förkunnar att det är Guds sanning. Vi inser det som Paulus sade om att predika falska läror, och vi förkunnar vårt budskap lugnt och med sans. Det vi säger är sant.
Gud har talat på nytt från himlarna. Han har uppväckt nya profeter på jorden, och vi träffas här i närvaro av hans sista utvalda profet, siare och uppenbarare. Må vi följa hans ledning och stödja honom med såväl vårt hjärta som vår hand, beder jag allvarligt i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Varför en profet?

LeGrand Richards

Broder och systrar! Vi närmar oss nu slutet på en ytterst inspirerande och historisk konferens i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, historisk darför att vi i dag har röstat for att understodja den man som Gud har utvalt som ledare for sitt verk har på jorden under ledning av sin Son Jesus Kristus. Ty som Paulus i gången tid sade, ar denna kyrka byggd på apostlarnas och profeternas grundval, dar Kristus vår Herre ar hornstenen (Se Ef 2:20) Jag ar saker på att de av oss som kanner president Joseph Fielding Smith och de man som han har utvalt till sina rådgivare är tacksamma mot Herren for dem. Det kanns tryggt i hjärtat att veta att hans verk skall fortsatta att breda ut sig över jorden, uppbyggt på grundvalen som har lagts av deras företrädare, tills det blir som ett stort berg som uppfyller hela jorden.

Under den här konferensen har lovord och beröm skänkts profeten Joseph Smith och hans efterträdare. Jag tänker på det som profeten Lehi sade till sin son Josef i ödemarken — att Herren hade lovat den Josef som såldes till Egypten att han i de sista dagarna skulle låta en profet uppstå från hans länder, som skulle heta Josef, och att detta också skulle vara hans faders namn. (Se 2 Ne 3) Han sade att denne skulle frambringa hans ord. Han gav oss Mormons bok, Läran och förbunden, den Kostbara pärlan och många andra skrifter. Så vitt skrifterna visar så har det aldrig funnits en profet på jorden som har gett så mycket uppenbarad sanning som vad vi har fått genom denne profet som Gud uppväckte i våra dagar. Och han sade att han inte bara skulle frambringa hans ord utan också leda människorna till övertygelse om hans ord som redan hade gått ut bland dem.

När man som jag har gjort i mitt missionärsarbete talar till människor som har fått undervisning i åratal, ja, till och med varit präster, märker man att man kan tala med dem i timmar och att de inte har några frågor att ställa. Man talar om saker som de aldrig har hört talas om, och man bevisar det för dem ur deras egna skrifter. Det kan jag tala om för er av egen erfarenhet. En man som kom in i kyrkan hade varit präst I 30 år, och han satt i mitt kontor och sade: "Broder Richards, när jag tänker på hur litet jag hade att erbjuda mitt folk som evangelieförkunnare jämfört med vad jag har nu i evangeliets fullhet så som det har återställts, så vill jag gå tillbaka och berätta för alla mina vänner vad jag har funnit. Men nu", sade han, "vill de inte lyssna till mig."

Herren sade i sitt löfte till Josef beträffande profeten, att denne skall föra människor till frälsning. Varför? Därför att han skulle förlänas samma auktoritet som Jesus gav sina tolv när han sade: "I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt om eder . . ." (Joh 15:16) och ". . . allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen". (Matt 16:19) Utan denna auktoritet kan det inte finnas någon Jesu Kristi Kyrka på jorden som han erkänner.

Herren tillägger i sitt löfte om profeten Josef: "Jag skall göra honom stor i mina ögon." (2 Ne 3:8) Vad världen än anser om vår tidsutdelnings profet, så har Herren lovat och sagt att han skall göra honom stor i hans ögon. I 3.000 år innan han ens föddes lät Herren honom vänta på den stora mission han hade kallats till, på samma sätt som Frälsaren kallades till sin mission — inte samma slags mission men lika betydelsefull, i och med att den var en del av Herrens stora, eviga plan för hans barns frälsning.

Vi skulle kunna nämna var och en av profeten Josephs efterföljare. Tag till exempel Brigham Young. Jag tror inte det finns någon kolonisatör som Brigham Young i historien. Se bara på vad vi åtnjuter här i dalarna bland bergen, det här tabernaklet, det där heliga templet. Själva staden är en del av hans verk eftersom han ledde pionjärerna till den här öknen och byggde upp det stora väldet.

Tänk på alla de andra profeterna som har efterträtt honom. Min far brukade skjutsa hit oss pojkar, 6,5 mil med oxspann, för att vi skulle lära känna kyrkans ledare. Jag minns hur jag som pojke satt här i tabernaklet när Wilford Woodruff höll sitt sista tal (jag tror det var hans sista tal innan han avled) och berättade om hur underbart Herrens ande hade lett och stött honom. Han var en man som verkligen levde nära Herren. Ni har hört hans berättelse om hur han blev inspirerad att stiga upp mitt i natten och flytta sitt oxspann. Det var bundet vid en ek som hade växt på samma ställe i mer än hundra år. Sedan kom en cyklon och förde med sig eken och kastade den på just det ställe där hans oxar och vagn hade stått, där han och hans hustru låg och sov. Om han inte hade lyssnat till Andens maningar hade det kunnat kosta honom livet.

Han talade om hur han ledde ett kompani pionjärer och heliga från Storbritannien. När de landade i New Orleans skulle han just gå ombord på en båt och ordna resan, när något verkade säga: "Åk inte med den båten, varken du eller ditt kompani." Så han tackade kaptenen och beslöt sig för att vänta. Sedan talade han om att båten knappt hade börjat segla uppför floden förrän den tog eld och inte en själ räddades. Han sade: "Om jag inte hade lyssnat till Herrens andes maningar, hade vi inte haft broder Så-och-så och broder Så-och-så", och så började han räkna upp män som hade varit med i kompaniet.

Jag skulle kunna fortsätta med de andra profeterna som jag har haft privilegiet att lära känna. Så jag älskade president Heber J Grant! Han kallade mig att bli kyrkans presiderande biskop. Så jag älskade president Joseph F Smith, vår nye presidents far! Han var en av de största profeter jag någonsin har känt. Jag har hört honom tala här i tabernaklet och välsigna folket, och jag tror inte det fanns ett torrt öga här tack vare den andliga styrka som den mannen ägde. När jag hade fullföljt två missioner och gick in på hans kontor för att rapportera, tog han mig i famnen och sade: "LeGrand, vi älskar dig." Det var belöning nog för allt det missionärsarbete jag hade gjort fram till dess.

Sedan tänker jag på president David O McKay. Överallt dit vi har farit I kyrkan, i flera år, har de heliga sagt: "Hälsa så mycket till president McKay." Till och med små barn skrev

upp sina budskap och bad oss att lämna dem till presidenten. En sådan ledare han var!

Jag hörde talas om en affärsman som kom hit från öststaterna för några år sedan, och medan han talade med sekreteraren vid kommerskollegium, sade han: "Vet ni vad jag skulle vilja göra mer än något annat medan jag är här?" Sekreteraren sade: "Nej, vad då?" Han sade: "Jag skulle vilja träffa den där David O McKay, mormonkyrkans president." "Jaha", sade sekreteraren, "jag tror jag skulle kunna ordna det." Han gjorde det, och president McKay talade med honom i ungefär en timme. När han gick nedför trappan i kyrkans kontorshus, vände han sig till sekreteraren och sade: "Om jag blev ombedd att namnge den man av alla som jag har mött i hela mitt liv, som mest liknar min uppfattning av världens Återlösare, så skulle jag göra det." Han var älskad i och utanför kyrkan.

Och nu mina bröder och systrar, har vi här en man som har kommit till oss från de heliga profeternas länder, som har ägnat hela sitt liv åt kyrkan, och som troligen har skrivit mera för att förklara evangeliets sanningar än någon annan människa sedan profeten Josephs tid. Jag är säker på att det behagade Herren att se hur vi understödde honom här vid vår omröstning idag.

Jag tror att det tema som har utmärkt den här konferensen i mina tankar har varit "Varför en profet?" Varför skall vi ha en profet? Och då tänker jag på det skriftställe broder Petersen citerade igår, där Herren sade genom profeten Amos: "Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." Am 3:7) Vad innebär det? Det innebär att inte någon ärlig människa som tror på de heliga skrifterna kan vänta sig att finna Guds eviga sanning på jorden utan en profet i spetsen, för det finns inte någonstans upptecknat att han någonsin har haft en kyrka eller en rörelse utan en profet.

Sedan tänker jag på Frälsarens ord när han stod och såg ut över Jerusalem och sade:

"Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat.

Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.

Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen:

'Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.'" (Matt 23:37—39)

Och när någon kommer i Herrens namn, så kan denne någon inte vara någon annan än en Guds profet.

Frälsaren vittnade om Johannes, som var utsänd att förbereda vägen för hans ankomst i tidens mitt. Han sade att det inte hade funnits någon större profet, som var född av en kvinna, än Johannes döparen. Sedan tänker jag på Herrens ord till profeten Malaki, när han sade:

"Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som I åstunden . . .

Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag? . . . Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa." (Mal 3:1—2)

Detta syftade uppenbarligen inte på hans första ankomst, eftersom han inte då kom med hast till sitt tempel, och alla människor kunde uthärda hans ankomst. Han kom inte renande och luttrande som en guldsmeds eld och valkares såpa, men vi får veta i de heliga skrifterna att när han kommer i de sista dagarna skall de onda ropa: "Fallen / klippor / över oss, och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen . . ." (Se Upp 6:16) Min tanke är att den profeten var profeten Joseph Smith, som var utskickad att bereda vägen för hans ankomst genom att vara ett redskap i Herrens händer för att åvägabringa hans stora, sista dagars verk.

När jag nu läser skrifterna, kan jag bara inte förstå hur da underbara ting som de forntida profeterna förkunnade att Gud skulle uträtta i vår dag och tid, skulle kunna utföras utan en profet. Aposteln Paulus sade att Herren hade uppenbarat sin viljas hemlighet för honom. (Se Ef 1:9) Det är viktigt. ". . . en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:10) Vi är den enda kyrkan i världen som har ett program för att fullborda och utföra detta uttalande som Herren uppenbarade för aposteln Paulus, och vi skulle inte kunna göra det utan de profeter som han har uppväckt åt oss i vår tid.

Jag tänker på den gång då Petrus talade med dem som hade dödat Kristus och sade till dem: ". . . han / Herren / sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:20—21) Hur skulle allt kunna upprättas igen, om det inte fanns en profet som tog emot vad de heliga profeterna skulle föra med sig? Vi vittnar om att det har gått i uppfyllelse genom evangeliets återställelse.

Jag tänker på Malakis ord när han sade:

". . . . jag skall sända till eder profeten Elia, förrän HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning." (Mal 4:5—6)

Vilka följder skulle det få, om inte Elia kom? Och till vem skulle han komma, om det inte fanns en profet här i ledningen för Herrens verk? Vi vittnar om att Elia har kommit och överlämnat sin tidsutdelnings nycklar.

Jag tänker på Herrens ord genom Jesaja. Han sade:

"Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan för mig består i inlärda människobud,

därför skall jag ännu en gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat." (Jes 29:13—14)

Jag tror att denna kyrka är det stora och förunderliga verk som Jesaja såg, och hur skulle den kunna vara det om det inte fanns en profet som Herren kunde uppenbara sin vilja för? "Sannerligen", som Amos sade, "Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Am 3:7)

Jag tänker på upplevelsen när Daniel kallades att uttolka Ne-

bukadnessars dröm. Ni minns kanske hur Nebukadnesaar hade glömt bort drömmen, och han kallade in spåmännen och de vise männen och astrologerna, och ingen av dem kunde återberätta drömmen för honom. Han sände efter Daniel. Och Daniel kom och sade: "... det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnesaar veta vad som skall ske i kommande dagar. Detta var din dröm och den syn du hade på ditt läger." (Dan 2:28) Sedan berättade han för dem om hur denna världens riken skulle uppstå och falla fram till de sista dagarna, när himmelens Gud skulle grunda ett rike som aldrig skulle förgås eller ges till ett annat folk. Istället skulle det bli som en sten som revs lös ur berget, men inte genom människohänder, och som skulle rulla framåt tills den blev som ett stort berg och uppfyllde hela jorden.

Jag frågar er — varför en profet? Hur skulle himmelens Gud kunna grunda ett sådant verk utan en profet, genom vilken han kunde verka och uppenbara sitt sinne och sin vilja?

Apropå det, när jag var president över Sydstatsmissionen predikade en av våra missionärer nere i Florida om just detta skriftställe en kväll. När mötet var över stod jag i dörren, och en man kom fram och presenterade sig som evangeliepredikant. Han sade: "Ni väntar er väl inte att vi skall tro att mormonkyrkan är det riket, eller hur?" Och jag sade: "Jovisst. Varför inte?" Han svarade: "Det kan den inte vara." Jag sade: "Varför kan den inte det?" "Jo", sade han, "vi kan inte ha ett rike utan en konung, och vi har inte en konung, så därför har vi inte ett rike." "Åhå", sade jag, "min kära vän, ni har inte läst tillräckligt långt. Läs bara det sjunde kapitlet i Daniel så skall ni få se att Daniel såg en som liknade en Människoson som kom med himmelens skyar, och åt honom gavs riket, på det att alla andra riken, välden och folk under himlavalvet skulle tjäna honom." (Se Dan 7:13—14)

Sedan sade jag till predikanten: "Min vän, säg mig, hur kan riket ges åt honom när han kommer med himmelens skyar, om det inte finns något rike förberett för honom? Det är vad denna kyrka är, förberedelsen, återställelsen av allt som de heliga profeterna har talat om." Sedan sade jag: "Ni skulle väl vilja veta vad som skall hända med riket, och om ni läser bara litet längre i sjunde kapitlet, får ni se att Daniel sade: 'Men sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga det i besittning för evig tid'" (Dan 7:18) Och som om inte det vore tillräckligt länge, tillägger Daniel: "... ja, för evigheters evighet."

Nu har den Högstes heliga deltagit i den här konferensen, och till er har löftet getts att riket skall ges till er om ni visar er värdiga det. Därför säger jag eder att det finns inget annat ni kan göra här i världen som ger er större evig lycka än att hjälpa till att föra detta majestätiska verk vidare, detta stora och förunderliga verk, tills det fyller hela jorden.

Jag skulle kunna fortsätta en timme och tala om andra saker som himmelens Gud har förkunnat att han skall göra i vår tid, och han inte göra dem utan en Guds profet. Därför står jag här för att bära mitt vittnesbörd för er att denna kyrka leds och har letts av levande profeter. Av allt mitt hjärta understöder jag vår nye profet, siare och uppenbarare, samt hans rådgivare. Jag ber Gud att välsigna dem och att välsigna Sions heliga över hela världen, så att de kan bli värdiga sin stora arvslott, nämligen att få vara en del av denna stora sista dagars rörelse, med Gud i spetsen och hans profeter i ledningen för den. Jag uppsänder denna bön, och ber att Gud skall välsigna er alla, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Nyckeln till frid

Marion G. Romney

Förra hösten, strax innan jag skulle avsluta en tur genom tre missioner, under vilken jag personligen hade intervjuat ungefär 400 missionärer, sattes jag plötsligt på plats av en missionär som sade till svar på min fråga om han hade något mer som han ville tala om eller fråga: "Varför skulle en intervju med en generalauktoritet vara något så fantastiskt?"

För att vinna tid svarade jag: "Vad menar du?"

På det svarade han: "Jo, de flesta av missionärerna ser med förväntan fram mot en intervju med en generalauktoritet, och sedan talar de om den länge efteråt. Jag tycker inte det är så märkvärdigt."

Eftersom jag hade återvunnit fattningen sade jag: "Du kan kanske svara på den här frågan. Hur kommer det sig att två män kan sitta sida vid sida under en konferens, och när de går därifrån säger den ene till den andre: 'Var det inte ett helt fantastiskt möte? Det grep mig ända in i hjärtat.' Den andre svarar: 'Jag tyckte inte alls det var så underbart. De talade ju bara om samma gamla saker.'"

I morse, när jag vaknade ungefär klockan 5, återkom följande ord ständigt i mina tankar:

"Jag, Nephi, kan nu icke uppteckna allt det som förkunnades ibland mitt folk; ej heller är min förmåga att skriva så mäktig som mitt tal, ty när en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft det till människobarnens hjärtan." (2 Ne 33:1)

Mitt budskap för i dag är inte komplicerat, det är enkelt och rakt på sak. De flesta av oss känner väl till det. Jag har benämnt det "Nyckeln till frid". Det är av yttersta vikt. Men jag inser att det bara kommer att bli samma gamla saker om jag inte talar och ni inte lyssnar genom den Helige Andens kraft. Jag har fastat och bett att vi alla skall kunna åtnjuta denna Ande och kraft. Nu ber jag er att förena er med mig i en tyst bön av följande innebörd: Oh Gud, vår himmelske Fader, låt oss nu tala och lyssna genom den Helige Andens kraft, i Jesu Kristi namn. Amen.

Jag skall presentera det jag tänker säga genom att citera en syster som nyligen omvänt sig:

"Jag har prövat nästan alla kyrkorna", skrev hon, "men jag kände mig bara tom, och ändå hade jag en känsla av att det fanns något viktigt i religionen ... Sedan jag försökt finna

svaret i många år slutade jag att gå i kyrkan i tre år, och jag gick inte till någon kyrka alls. Men jag bad, och jag kände fortfarande denna längtan efter något okänt.
En torsdag ungefär mitt på dagen knackade det på min dörr och där stod två lyckliga unga män. De sade att de var missionärer från 'Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga' och att de hade ett viktigt budskap . . . Efter det andra besöket visste jag att detta var vad jag hade sökt efter i hela mitt liv . . .
Det som egentligen gjorde det starkaste intrycket på mig", fortsätter hon, "var den nya, underbara kunskapen om att vår Gud var en levande Gud. Nu visste jag hur vår Gud såg ut. Joseph Smith hade sett honom, och han hade kött och ben som vi har. Det var underbart för mig, för tidigare hade jag föreställt mig något andligt som flöt omkring lite varstans. Ingenting att ta fasta på. Nu blev vår Gud verklig för mig, *någon*, inte längre något. Det här var svaret på alla mina famlande tankar." (*Millennial Star*, juni 1960)
I sin nuvunna kunskap om den sanne och levande Guden hade denna ödmjuka kvinna funnit det som alla rättsinniga människor söker: nyckeln till frid i ens hjärta och själ, och frid och god vilja bland människor och nationer.
Vår omvända systers erfarenhet är en illustration av hur den enskilda människan får frid genom en sådan kunskap. Frid bland människor och nationer blir den naturliga följden när tillräckligt många enskilda människor har frid i hjärtat.
Hur kunskap om den sanne och levande Guden inspirerar människor att vandra fridens vägar framförs så slående av Josephus i hans inledning till *Antiquities of the Jews*, som jag tar mig friheten att citera. Han säger:
"Moses ansåg det ytterst nödvändigt att han, som ville leva sitt eget liv väl och ge andra lagar, i första rummet skulle beakta den *gudomliga naturen* . . . och . . . *försöka följa den;* icke heller kunde / Moses / själv vara vid sina sinnens fulla bruk utan en sådan meditation, och icke heller skulle något, som han skrev, befrämja dygden hos hans läsare . . . såvida de icke först av allt fick lära sig att Gud är allt skapats Fader och Herre, och att han följaktligen förlänar dem som följer honom ett lyckligt liv, men kastar dem som icke vandrar dygdens vägar ut i ett oundvikligt elände. När nu Moses önskade lära sina landsmän detta / fortsätter Josephus /, började han icke stifta sina lagar på samma sätt som andra lagstiftare gjorde, jag menar med kontrakt och andra riter mellan två människor, utan han började med att lyfta deras sinnen uppåt mot Gud och hans skapelse av världen, och med att övertyga dem om att vi människor är det yppersta av det som Gud skapat på jorden. När han väl hade fått dem att underkasta sig religionen var det lätt för honom att få dem att underkasta sig allt annat . . . / avslutar Josephus / när han väl hade visat att Gud var i besittning av fullkomlig dygd antog han att människan också borde sträva efter / sådana dygder /." (*The Works of Josephus*, S 38—39)

Detta är precis vad som händer. När människorna rätt förstår och har tro på den sanne och levande Guden, strävar de efter att utveckla hans dygder hos sig själva. Han blir ledstjärnan i deras liv. Att efterlikna honom blir deras högsta önskan. Medan de strävar efter att bli ". . . fullkomliga, såsom / deras / himmelske Fader är fullkomlig" (Matt 5:48) kommer de i själva verket i åtnjutande av hans gudomliga natur. När de gör detta utökar de sin tro och kunskap med måttlighet, tålamod, godhet, broderlig kärlek, kärlek och barmhärtighet, dygder som är fullkomliga hos den sanne och levande Guden. Dygderna driver ut själviskhet, lystnad, lust, hat, stridigheter och krig ur deras hjärta. Lycka, förnöjelse, glädje och frid blir helt naturligt följden.
Den nästan världsomfattande föreskriften för frid i vår tid är "återvänd till Gud". "Vi måste vända oss till Gud för att få frid" ropas av rättrådiga människor över hela landet. Det är inte för att vi inte känner till botemedlet som friden undflyr oss. Det är för att vi inte känner till den Gud som vi måste återvända till.
Vi får inte frid när vi vänder oss till falska gudar. En omvändelse till mytiska gudar, hedniska gudar, avgudabilder, andegudar som skapats i världsligt visa mäns hjärnor, har bara ökat själviskheten, lystnaden och lusten, och har förstärkt stridigheterna, motsättningarna och missämjan. Det som människorna måste göra för att vinna frid är att upptäcka och efterlikna den sanne och levande Guden — den Gud som vår nyligen omvända syster upptäckte.
Att finna och följa honom är vår generations största behov, liksom det har varit alla tidigare generationers.
Kunskap om Gud är nyckeln till frid i människornas hjärtan och jordens nationer, i lika hög grad som den är nyckeln till evigt liv i livet efter döden. Eftersom kunskap om Gud är så ytterst viktig, har han uppenbarat sig gång på gång i gången tid. Därför är människorna inte rättfärdigade när de fortfarande inte känner till honom.

I det allra första kapitlet i 1 Mosebok klargör Moses tydligt Guds gestalt och natur i följande enkla uttalande:
"Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem." (1 Mos 1:27)
Varje troende människa kan förstå detta otvetydiga yttrande. Moses gjorde inga gissningar när han på detta sätt placerade Gud och människan i samma form. Han talade av personlig kunskap. Genom den Allsmäktiges kraft hade han förts "upp på ett övermåttan högt berg". Där såg han "Gud ansikte mot ansikte, och han talade med honom . . .
Och Gud talade till Moses och sade: Se, jag är Herren Gud Allsmäktig . . .
Se, du är min son . . .
Jag har ett arbete för dig, min son Moses; och du är i min Enföddes avbild och min Enfödde är och skall bliva Frälsaren . . ." (Moses 1:1—4, 6)
Moses fick denna tydliga och vissa kunskap om Gud, den Evige Fadern, och hans enfödde Son och om människans likhet och släktskap med dem vid den tidpunkt då han ledde ut Israel ur Egypten. Uppenbarelsen var nödvändig då, ty under Israels fångenskap hade deras kunskap om Gud förvanskats.
Men det var inte den första uppenbarelsen av detta slag. När Adam i världens begynnelse hade drivits ut ur lustgården hörde han som svar på sina böner "Herrens röst i riktning mot Edens lustgård tala till sig", och han blev befalld att offra offer. Han gjorde det, varefter han fick besök och undervisning av en ängel. "Och på den dagen föll den Helige An-

den" på honom och vittnade om både Fadern och Sonen. (Se Moses 5:9)
Adam fick en lika klar och detaljerad undervisning som Moses om den sanne och levande Guden. Till honom sade Herren: "... du är ett med mig, en Guds son ..." (Moses 6:68)
Adam och Eva talade om allt detta för sina barn. Men "... Satan kom in ibland dem och sade: ... Tron det icke ... och de älskade Satan mer än Gud." (Moses 5:13)
Liksom Guds uppenbarelse om sig själv till Moses inte var den första, så var den inte heller den sista. I tidernas mitt kom Jesus Kristus, Guds förstfödde Son i anden, till jorden som Guds enfödde Son i köttet. En av avsikterna med hans ankomst var att han skulle uppenbara sig själv och sin Fader. Det gjorde han inte på något osäkert sätt. Paulus förstod och förkunnade detta när han sade att Jesus var "hans / Faders / väsens avbild". (Hebr 1:3)
Till dem som ställde frågor när han triumferande red in i Jerusalem, och sade, "Vad är väl detta för en Människoson? ... sade / Jesus / ...: Den som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom som har sänt mig. Och den som ser mig, han ser honom som har sänt mig." (Joh 12:34, 44—45)
I salen på övre våningen sade Jesus till svar på Filippus begäran, "Herre, låt oss se Fadern ...": "Den som har sett mig, han har sett Fadern ..." (Joh 14:8—9)
Dessa lärdomar var tydliga nog för att övertyga männen i den apostoliska kyrkan om att Jesus var en sann uppenbarelse om samme sanne och levande Gud som hade uppenbarat sig för Adam och Moses.
Men människorna i tidens mitt skilde sig föga från dagens eller från dem som levde på Adams och Moses tid. De älskade Satan mer än de älskade Gud, och när Satan kom in ibland dem och genom sina hedniska livsåskådningar och andra spetsfundigheter lärde dem att "Tron det icke", så trodde de det inte. 325 e Kr hade en avfällig kyrka i sin uppfattning om den sanne och levande Guden sjunkit ända ned till den förvirring som bevisas av den niceanska bekännelsen. I detta fruktansvärda mörker gick människorna vilse ända fram till 1800-talet.
Då uppenbarade sig Gud på nytt i sin oändliga nåd, "i vetskap om de olyckor som skulle drabba jordens invånare" om de inte kom till insikt om och tro på den sanne och levande Guden, vilket skulle locka dem att "söka ... Herren för att upprätta hans rättfärdighet".
Liksom han i gången tid hade valt att uppenbara sig för Adam, Moses, Jesus och andra, så valde han nu i den sista tidsutdelningen Joseph Smith. När Gud tog honom om hand var Joseph bara en obetydlig yngling för världen. Men för Gud var han inte någon främling. I himlarna hade han blivit utvald av Herren och förutordinerats att bli den mäktiga profeten i de sista dagarnas återställelse.
När den unge profeten kom ut ur den heliga lunden våren 1820, hade han en säker kunskap om den sanne och levande Guden, ty han hade sett och samtalat med honom och hans älskade Son, Jesus Kristus.
Han visste, med samma säkerhet som Adam och Moses, att dessa himmelska varelser var personer av kött och ben, lika påtagliga som en människa, och att Gud verkligen hade skapat människan till sin egen avbild.
24 år senare beseglade Joseph Smith med sitt blod sitt vittnesbörd om den sanne och levande Guden.

Sedan han från himlen hade förlänats Guds prästadöme, hade han under denna korta period med gudomlig ledning grundat Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Genom honom hade kyrkan på nytt fått den gudomliga befallningen att förkunna den sanne och levande Guden för allt skapat i hela världen. (Se L&F 68:8; 112:28) Detta är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas mission, och den fullgör den av hela sin kraft.

Och nu mina älskade bröder och systrar, i och utanför kyrkan, alla ni som är inom räckhåll för min röst, vittnar jag, i egenskap av en vars förpliktelse och ära det är att bära vittnesbörd om den sanne och levande Guden, för er att jag vet att de uppenbarelser som Gud har gett om sig själv, som jag har riktat er uppmärksamhet på, är sanna. Jag bär också vittnesbörd om att varje själ som vill godta honom och söka upprätta hans rättfärdighet, kommer att vinna den frid som vår omvända syster talade om, och om tillräckligt många människor lär känna honom, kommer deras kunskap och tro att orsaka en förvandling hos dem vilken ger inte bara dem själva frid utan också vår oroliga värld. Ty nyckeln till frid, för enskilda människor och för nationerna, är kunskapen om och tron på den sanne och levande Guden. Det enda alternativet till frid som vinns på detta sätt är ytterligare motsättningar och stridigheter, vilket till slut kommer att kulminera i den förintelse som profeterna har förutsagt. Gud give att vi kan välja frid, genom att söka och finna den sanne och levande Guden, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Utväljen åt eder idag

Eldred G Smith

Jag vill uttrycka min djupa tacksamhet för det stöd som ni givit mig denna morgon. Jag ber att jag må få den hjälp jag behöver för att till fullo uppfylla detta ansvar. Jag vill personligen ge mitt stöd till president Joseph Fielding Smith och alla de andra generalauktoriteterna, inklusive de som tillkommit idag. Herren har alltid givit sitt folk profeter och ledare för att ge oss vägledning och råd.

Då Herren talade till Enok, som bara var av den sjätte generationen på jorden, sade han: "Säg till detta folk: Utväljen åt eder i dag att tjäna Herren Gud, som skapade eder." (Moses 6:33)

Det har varit nödvändigt för Guds profeter att redan från begynnelsen ropa omvändelse och så kommer det att vara under resten av dödligheten, även fram till då Frälsaren kommer för att regera på jorden i tusen år.

Många av oss tror att det skulle vara lätt att tjäna Herren och hålla hans bud om vi fick leva under detta stora tusenåriga styre vilket skall inträda då Kristus kommit till jorden och Satan blivit bunden.

Johannes skrev: "Och jag såg en ängel komma ned från himmelen; han hade nyckeln till avgrunden och hade en stor kedja i sin hand.

Och han grep draken, den gamle ormen, det är djävulen och Satan, och fängslade honom för tusen år

och kastade honom i avgrunden och stängde igen och satte dit ett insegel över honom, på det att han icke mer skulle förvilla folken, förrän de tusen åren hade gått till ända . . ." (Upp 20:1—3)

Många andra skriftställen talar om dessa tusen år, då underbara och härliga förhållanden skall råda på grund av att Lucifer, Satan, djävulen kommer att vara bunden.

Skriften säger att han kommer att bli bunden och nedkastas i en bottenlös avgrund. Detta är för mig symboliskt. Jag kan inte riktigt tänka mig att det skulle finnas några kedjor eller avgrunder som skulle kunna kvarhålla Satan. Den enda makt som jag vet kan binda Satan, eller göra honom maktlös, är ett rättfärdigt leverne.

Det krig som började i himlen har inte upphört ännu och kommer inte att göra det förrän var och en har visat i vilken utsträckning han eller hon kan motstå Satan. Även Jesus Kristus var tvungen att binda Satan då han frestades i öknen. Satan hade ingen makt över honom, därför att Jesus stod emot hans frestelser. Sedan säger skriften, "vek han ifrån honom, intill läglig tid". (Luk 4:13)

När du har motstått en frestelse tills den inte längre utgör en frestelse, då har Satan i den utsträckningen förlorat sin makt över dig, och så länge som du inte underkastar dig honom är han i samma utsträckning bunden.

Om du till exempel har lärt dig betala tionde så att det inte är någon börda eller verklig frestelse för dig längre, då har du i den utsträckningen bundit Satan. Detsamma gäller efterlevandet av Visdomsordet eller kyskhetslagen eller de andra lagarna i evangeliet. Satan har ingen makt över dig inom detta område.

Du kan således binda Satan nu, steg för steg. Du behöver inte vänta till tusenårsriket.

Detta måste först börja på en individuell basis, med varje person. Sedan med en grupp, därefter många grupper och så vidare tills hela jorden är full av rättfärdighet.

Det är så jag tror att de förhållanden som skall råda under tusenårsriket kommer att utvecklas.

Idag är tiden för att förbereda för införandet av denna härliga tid på jorden. Det är därför som evangeliet har återupprättats, med planen, nycklarna och auktoriteten att betjäna i detsamma.

Genom att varje person binder Satan genom sitt rättfärdiga leverne, kan vi således åvägabringa de underbara förhållanden som omtalas skall råda under tusenårsriket.

Det har rått sådana förhållanden på jorden vilket bevisar för oss att det kan ske. Då Herren sade till Enok, "Utväljen åt eder i dag att tjäna Herren Gud, som skapade eder", gjorde han just det. Han vandrade och samtalade med Gud. Han predikade omvändelse och många följde honom och i uppteckningarna från hans dagar står det ". . . han . . . byggde en stad, som kallades Helighetens stad eller SION". (Moses 7:19)

"Sions alla dagar på Enoks tid voro trehundra sextiofem år.

Enok och allt hans folk vandrade med Gud och han bodde mitt i Sion. Och det begav sig, att Sion icke fanns mer, ty Gud tog det upp i sitt eget sköte. Och från den tiden sade man: *Sion har flytt.*" (Moses 7:68—69)

I Mormons bok står det om en annan liknande händelse. Efter sin uppståndelse besökte Kristus invånarna på denna kontinent. Han grundade sin kyrka och sitt rike bland dem, och uppteckningen i Mormons bok berättar att de levde rättfärdigt i två hundra år. (Se 4 Ne 22) Satan var förvisso bunden då av deras rättfärdighet.

Herren har genom tidernas lopp ständigt talat om för oss vad vi måste göra för att binda Satan och erhålla de välsignelser han har i beredskap för oss. Varje talare på denna konferens har talat om för oss hur vi kan binda Satan och jag föreslår att ni ägnar dessa tal er uppmärksamhet, att ni läser dem om och om igen och studerar dem och bokstavligen gör dem till en del av era liv.

Enoks budskap är lika aktuellt idag som då, om inte ännu mer aktuellt.

Han sade: "Se, Satan har kommit bland människornas barn och frestar dem att tillbedja sig; och människorna hava blivit köttsliga, sinnliga och djävulska och äro utestängda från Guds närvaro.

Dock har Gud låtit våra fäder veta, att alla människor måste omvända sig.

Och han kallade på vår fader Adam med sin egen röst och sade: Jag är Gud, jag skapade världen och människorna, innan de voro till i köttet.

Han sade också till honom: Om du vill vända dig till mig och hörsamma min röst, tro och omvända dig från alla dina över-

trädelser och bliva döpt, ja, i vatten i min enfödde Sons namn, vilken är full av nåd och sanning, vilket är Jesus Kristus, det enda namn som skall givas under himmelen, varigenom frälsning skall komma till människornas barn, så skall du få den Helige Andens gåva och bedja om allt i hans namn, och allt vad du beder om, det skall givas dig." (Moses 6:49—52)

Det är på det sättet som vi måste vara förberedda för Herrens ankomst. Hans rike måste grundas på jorden för att förbereda för hans tillkommelse.

Han har givit oss liknelsen om de tio jungfrurna, som symbol för hans ankomst — de fem förståndiga jungfrurna som var beredda och de fem som var oförståndiga. De tio jungfrurna representerar de som har accepterat honom i dopet — av vilka bara 50 procent var verkligt förberedda.

Om han skulle komma idag skulle du bli räknad bland de 50 procent av medlemmarna i hans rike som är beredda eller bland de 50 procent av hans rike som bara till en del är beredda eller skulle du inte alls tillhöra hans rike utan vänta på en tid då Satan kommer att bindas åt dig i stället för att själv binda honom?

Utväljen åt eder i dag att tjäna Herren Gud, som skapade eder.

Jag vittnar att hans rike har upprättats på jorden i dessa sista dagar, i Jesu Kristi namn. Amen.

Ansvar och ledarskap

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina älskade bröder och systrar! Jag står framför er idag i ödmjukhet, tacksam för de välsignelser som Herren har öst över mig, över min familj, över er och över allt sitt folk.

Jag vet att vi är engagerade i Herrens verk och att han uppreser människor som utför hans verk i varje tid och ålder i jordens historia.

Som kyrka och som folk har vi blivit rikligen välsignade i många år genom president David O McKays inspirerade ledarskap, hans stora andliga insikt och fasta hand. Nu när hans tappra arbete här är avslutat och han har kallats hem för att tjäna på andra sätt, har Herren givit regeringsansvaret och ledarskapet för sitt jordiska rike till andra av oss som finns kvar.

Och eftersom vi vet att Herren "icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7), förlitar vi oss ödmjukt på att detta verk under hans ledning kommer att fortsätta att tillväxa.

Jag önskar säga att ingen man av sig själv kan leda denna kyrka. Det är Herren Jesu Kristi kyrka, han är dess överhuvud. Kyrkan bär hans namn, har hans prästadöme, predikar hans lärosatser och utför hans verk.

Han väljer män och kallar dem att vara instrument i sina händer för att uppnå sina avsikter, och han leder dem i deras arbete. Men människorna är endast instrument i hans händer och äran och härligheten för allt det som hans tjänare uppnår är och bör vara tillskriven honom för alltid.

Om detta vore mäniskors verk skulle det misslyckas, men det är Herrens verk och han misslyckas inte. Och vi har försäkrats att om vi håller buden och är modiga i Jesu vittnesbörd och är trofasta till allt det vi anförtros, kommer Herren att leda oss och sin kyrka på rättfärdighetens stig för uppnåendet av alla hans avsikter.

Vår tro kretsar kring Herren Jesus Kristus och genom honom kring Fadern. Vi tror på Kristus, accepterar honom som Guds Son och har påtagit oss hans namn i dopets vatten och är hans söner och döttrar genom adoption.

Jag gläds åt Herrens verk och den säkra kunskap jag har i min själ om dess sanning och gudomlighet. Med allt mitt hjärta bär jag vittne att Jesus Kristus är son till den levande Guden, att han kallade profeten Joseph Smith att stå som överhuvud i denna tidshushållning och organisera kyrkan och Guds rike än en gång på jorden och att det verk i vilket vi är engagerade är sant.

När min far, president Joseph F Smith kallades att tjäna som kyrkans sjätte president uttryckte han tacksamhet för sina hängivna rådgivare och förkunnade sin avsikt att rådgöra med dem i alla angelägenheter beträffande kyrkan så att det skulle råda enighet bland bröderna och inför Herren.

Får jag nu säga att jag hyser fullkomlig tillit till mina rådgivare. De är män av Gud som är ledda av inspiration från himmelen. De åtnjuter den Helige Andens gåva och kraft och har inga andra önskningar än att befrämja kyrkans intressen och att välsigna alla vår Faders barn och fullkomna Herrens verk på jorden.

President Harold B Lee är en sanningens och rättfärdighetens pelare, en sann siare som har stor andlig styrka och insikt och visdom och vars kunskap och förståelse om kyrkan och dess behov inte överträffas av någon människa.

President N Eldon Tanner är en man av samma kaliber, av fullkomlig integritet, av hängivenhet till sanningen, som är begåvad med den administrativa förmåga

och andliga kapacitet som gör honom i stånd att leda och råda rätt.

Och det jag säger beträffande president Lee och president Tanner gäller också de tolvs kvorum och de övriga generalauktoriteterna. De är män från Gud.

Jag är tacksam att Herren uppreser män med den styrka och kraft som dessa bröder äger, och att han kallar och förbereder dem till att stå på ledande platser i denna kyrka.

Det finns inget verk på jorden som är lika viktigt som Herrens verk, och det finns inga tjänsteställningar eller ansvar som är lika långtgående i sin effekt på vår Faders barn, och det är min bön att vi alla må så arbeta tillsammans som verkliga bröder och systrar i Herrens rike att vi kan genomföra det stora verk som ligger framför oss.

Vi lever i en tid då kärlekens och harmonins anda ökar bland människor av många trosåskådningar och vi förenas med män med god vilja i alla kyrkor när vi uttrycker kärlek och omsorg för alla vår Faders barns timliga och andliga välfärd.

Vi är glada över att få samarbeta med uppriktiga och goda män och kvinnor överallt i alla angelägenheter som gäller våra medmänniskors framsteg och bättring, ty vi erkänner alla människor som barn till Gud och som bröder och systrar i mänsklighetens familj.

Må vår evige Fader ösa sina välsignelser över allt hans händers verk.

Och välsigna föräldrar med insikt och inspiration att undervisa sina barn.

Och välsigna våra barn och ungdomar att söka och acceptera råd och hålla befallningarna.

Och välsigna alla ämbetsmän och lärare och medlemmar i vår Faders kyrka så att de må tjäna honom i rättfärdighet, trofast och effektivt.

Och välsigna världen och alla människor överallt så att de må vända sig till honom i rättfärdighet och finna frid, lycka och ändamål med livet. Allt detta beder jag ödjukt och tacksamt i Herren Jesu Kristi namn. Amen. O

Vi måste förhärliga våra kallelser i prästadömet

Joseph Fielding Smith

Mina älskade bröder! Jag känner att jag vill välsigna dem som förhärligar sina kallelser i prästadömet, både unga och gamla, och bedja Herren att han utgjuter allt det goda från sin Ande i detta liv och försäkrar dem om evighetens rikedomar i nästa.

Av hela mitt hjärta säger jag till dem som håller buden, som tjänar trofast i kyrkan, och som arbetar för människornas bästa och deras bättring i allmänhet, av allt mitt hjärta säger jag: Herren välsigne er, och må ni vara övertygade om, att om ni fortsätter på sanningens och rättfärdighetens vägar skall han välkomna er in i sitt eviga rike och ge er en arvedel med profeterna och de heliga från alla tider.

Är det inte härligt att veta att Herren har erbjudit var och en av oss prästadömet i dess fullhet, och har lovat oss att om vi tar emot prästadömet och förhärligar våra kallelser, skall vi få en evig arvedel med honom i hans rike!

Det prästadöme som vi har fått är Guds makt och auktoritet som delegerats till människan på jorden för att hon skall verka i allt det som rör människornas frälsning. Det har kommit till oss i vår tid med hjälp av himmelska budbärare som sändes till Joseph Smith och Oliver Cowdery.

När Moroni kom till Joseph Smith i september 1823 citerade han för honom följande ord som Herren hade gett till Malaki: "Se, jag skall uppenbara prästadömet för eder genom profeten Elias hand, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer." (L&F 2:1)

För att förbereda vägen för Elia ankomst och för återställelsen av den beseglande kraften, genom vilken män kan erhålla prästadömet i dess fullhet, kom Johannes döparen i maj 1829 och förlänade Joseph och Oliver det aronska prästadömet. En kort tid senare kom Petrus, Jakob och Johannes och gav dem det melkisedekska prästadömet.

Den 3 april 1836 återvände profeten Elia till Kirtland tempel och förlänade dem den beseglande kraften, makten att använda prästadömet för att binda på jorden och besegla i himmelen.

År 1841 uppenbarade Herren för profeten att "prästadömet i dess fullhet" var åtkomligt för människorna endast i templet, i ett "hus" byggt till hans namn. (Se L&F 124) Och 1843 sade profeten: "Om en man erhåller Guds prästadöme i dess fullhet måste han få det på samma sätt som Jesus Kristus erhöll det, och det var genom att hålla alla buden och lyda alla förordningarna i Herrens hus." (*Documentary History of the Church*, vol 5, s 244)

Jag skall framställa det på ett något annorlunda sätt. Det spelar ingen roll vilket ämbete ni innehar i kyrkan — ni kan vara apostel, ni kan vara patriark, högpräst eller något annat — men ni kan inte erhålla prästadömet i dess fullhet och hela

den eviga belöningen såvida ni inte erhåller förordningarna i Herrens hus, och när ni erhåller dessa förordningar öppnas dörren så att ni kan erhålla alla de välsignelser som någon människa kan erhålla.

Tro inte att ni är utestängda från att erhålla Herrens välsignelser till fullo därför att någon har ett högre ämbete i kyrkan än ni har. Ni kan få dem beseglade till er som äldste, om ni är trofasta. Och när ni erhåller dem och lever trofast och håller förbunden, då har ni allt som någon människa kan få.

Det finns ingen upphöjelse i Guds rike utan prästadömet i dess fullhet, och varje man som erhåller det melkisedekska prästadömet gör så med en ed och ett förbund att han skall bli upphöjd.

För mannens del består förbundet i att han skall förhärliga sin kallelse i prästadömet, och att han skall leva av varje ord som utgår ur Guds mun, och att han skall hålla buden.

Förbundet för Herrens del är att om mannen gör som han lovar, skall allt som Fadern har ges till honom, och detta är ett så högtidligt och viktigt löfte att Herren svär med en ed att det skall gå i uppfyllelse.

De av er som bär det aronska prästadömet har ännu inte erhållit den ed och det förbund som tillhör det högre prästadömet, men ni har fått stor makt och auktoritet från Herren. Det aronska prästadömet är ett förberedande prästadöme som skolar och utbildar oss att bli värdiga de andra stora välsignelserna som kommer senare.

Om ni tjänar trofast som diakon, lärare och präst, får ni erfarenheten och erhåller de egenskaper och den förmåga som sätter er i stånd att erhålla det melkisedekska prästadömet och förhärliga er kallelse i det.

Det aronska prästadömet innehar nycklarna till betjäning av änglar, och till att predika omvändelsens evangelium, och att förrätta dop till syndernas förlåtelse. Det är mycket stora välsignelser och är nödvändiga för att bereda vägen för de ännu större välsignelserna i Herrens hus, de välsignelser som upphöjelse kommer ur.

Jag tror att vi alla vet att prästdömets välsignelser inte är begränsade till enbart män. Välsignelserna utgjuts också över våra hustrur och döttrar och över alla de trofasta kvinnorna i kyrkan. Dessa goda systrar kan förbereda sig genom att hålla buden och tjäna i kyrkan för välsignelserna i Herrens hus. Herren erbjuder sina döttrar varje andlig gåva och välsignelse som kan erhållas av hans söner, ty varken är mannen utan kvinnan eller kvinnan utan mannen i Herren.

Må nu himmelens välsignelser vila på dem som innehar det heliga prästadömet, och på alla vår Faders barn. Bröder! Ni är i besittning av den Allsmäktige Gudens makt och auktoritet, och i era händer håller ni kraften att frälsa och upphöja er själva och era nära och kära.

Det finns inget i hela världen som är lika viktigt för oss alla som att sätta främst i livet det som rör Guds rike, att hålla buden, att förhärliga våra kallelser i prästadömet, att gå till Herrens hus och bli erbjuden välsignelserna i vår Faders rike till fullo.

Mina bröder i prästadömet, nu vill jag lovorda er för er tro och ert arbete för rättfärdighetens sak. Jag lovordar er för er nit och er hängivenhet i att utföra Herrens verk och använda prästadömet till att välsigna människorna.

Ert dugliga tjänande förblir inte obeaktat av den Gud som ni tjänar och i vars verk ni är engagerade. Han har välsignat er och han skall fortsätta att välsigna er med allt det goda på jorden, och han skall reservera evighetens rikedomar åt er.

Och så beder jag att ni må bli välsignade och få framgång, både timligt och andligt, och att ni må bli uppbyggda i tro och vittnesbörd, och få ert hjärtas önskningar i rättfärdighet.

Jag beder att kärlekens och fridens ande må råda i ert hem, att fäder och söner skall arbeta tillsammans i kärlek i prästadömet, och att en fullkomlig ande av enighet och samhörighet må råda bland alla sista dagars heliga.

Jag beder att vår Fader må hjälpa våra bröder i det aronska prästadömet när de förbereder sig för livet och skydda dem när bekymmer och frestelser kommer, samt framför allt att de — och vi alla — må hålla buden och vara värdiga den Helige Andens sällskap.

Jag beder att vi alla må få frid och glädje och tillfredsställelse i Herrens verk under denna jordiska prövotid, och att vi må ärva evigt liv i den kommande världen, i Jesu Kristi namn. Amen.

En bön om fred

JOSEPH FIELDING SMITH

Bröder och systrar, jag tycker att detta har varit en underbar dag och vi har hört en hel del som är nyttigt för oss om vi bara uppskattar det.
Vi kommer nu till avslutningen av ännu en stor generalkonferens i kyrkan.
Vi kom tillsammans för att understödja ett nytt första presidentskap och för att få råd och ledning från Herren genom hans tjänare profeterna.
Vi samlades för att ta del av goda ting från Anden, för att känna det inflytande som endast kommer från Herren och för att bli uppbyggda i tro och vittnesbörd.
Vi kom för att dyrka Herren, för att bekräfta vår kärlek till honom och vår hängivenhet till hans sak och vi kom med en önskan i våra hjärtan att hålla det bud som lyder: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och all din makt, själ och förmåga, och du skall tjäna honom i Jesu Kristi namn."
Jag känner att avsikterna med konferensen har uppfyllts. Vi är nu redo att gå åt våra olika håll med en förnyad hängivenhet till uppbyggandet av vår Faders verk och med ett beslut att använda vår styrka och vårt inflytande till att välsigna alla hans barn.
Låt oss nu hörsamma det råd från honom som löd: "På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen." (Matt 5:16)
Jag lämnar mina välsignelser med er och min försäkran om att Gud är med sitt folk och att det verk i vilket vi är [illegible] skall triumfera och gå framåt till dess Herrens eviga avsikter är uppfyllda.
Och jag ber att himmelens välsignelser må vara med och stanna kvar hos oss och alla människor.
O, att himlarna måtte ösa rättfärdighet och sanning över hela världen!
O, att alla människor överallt måtte ha ett lyssnande öra och att de måtte hörsamma de ord av sanning och ljus som kommer från Herrens tjänare!
O, att Herrens avsikter snarast måtte gå i uppfyllelse bland alla människor i varje nation!
Jag beder för medlemmarna i kyrkan, som är den Allrahögstes heliga, att de må bli stärkta i sin tro och att önskningar om rättfärdighet må öka i deras hjärtan och att de må arbeta fram sin frälsning med fruktan inför Herren.
Jag ber för de goda och rättrådiga bland alla folk, att de må bli ledda att söka sanningen, understödja varje sann princip och ytterligare befrämja frihetens och rättfärdighetens sak.
I dessa problematiska och svåra tider beder jag att alla människor må bli ledda av det ljus som upplyser varje människa som kommer till världen och att de därigenom må vinna visdom att lösa de problem som besvärar mänskligheten.
Jag anropar en nådig Fader att han må ösa ut sina välsignelser över alla människor, både unga och gamla, över dem som har orsak att sörja, över de hungriga och nödlidande, över dem som är fångade av olyckliga omständigheter och ohälsosamma miljöer, och över alla som behöver hjälp och bistånd och visdom och alla de goda och stora ting som bara han kan giva.
Liksom ni alla har jag kärlek och omsorg och medlidande för vår Faders barn på hela jorden och ber att deras förhållanden må förbättras både timligt och andligt. Jag ber att de må komma till Kristus och lära sig om honom och ta hans ok på sig, så att de må finna frid för sina själar, för hans ok är milt och hans börda lätt. (Se Matt. 11:29—30)
Jag ber att de sista dagars heliga och alla som vill förena sig med dem i att hålla vår Faders bud må leva så att de må vinna frid i detta liv och evigt liv i den värld som kommer. Allt detta ber jag i ödmjuket och i tacksamhet och i Herren Jesu Kristi namn. Amen. O

En orubblig tro

Delbert L Stapley

Mina kära bröder och systrar och vänner! Jag är tacksam för presentationen av mitt tema som framfördes av vår käre broder Dunn, som just talade. Följande skriftställe ur aposteln Jakobs skrifter utgör temat för mitt tal. Han sade:
"Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.
Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit.
En sådan människa /en som vacklar/ må icke tänka att hon skall få något från Herren —
en människa med delad håg, en som går ostadigt fram på alla sina vägar." (Jak 1:5—8)
Joseph Smith, en nutida profet, fick sin tro prövad som pojke när han såg hur medlemmarna i hans egen familj påverkades av de motstridiga lärorna som hans tids väckelsepredikanter förkunnade.
Löftet i detta skriftställe drev honom att "utbedja sig sådan från Gud". Hans allvarliga bön ledde till Kristi kyrkas återstäl-

lelse i denna sista utgjutelse av Guds försyn över människorna. Tillämpningen av skriftstället är inte begränsad. Gud har inte anseende till personen. (Se Apg 10:34) Löftet står öppet för var och en som uppriktigt söker efter ljus och sanning.
President David O McKay har aagt: "Tron kommer till synes i gärningarna, och det är vad visdom är, nämligen att använda sin kunskap i det dagliga livet och för att utföra goda gärningar... visdom kommer aldrig av en slump, utan den fordrar ansträngning och källan till den är Gud. Om jag skulle be er nämna vilken själens största prestation är, skulle jag låta er svara visdom, inte kunskap. Ni kan skaffa er all kunskap som finns i världen, men om ni saknar visdom, blir ni kanske som en stark motor utan balanshjul."
Visdom är alltså att använda kunskap på rätt sätt.
I de sista dagarna har Gud uppmanat sitt folk att söka visdom: "Emedan icke alla hava tro, skolen I flitigt rannsaka och lära varandra vishetsord, ja, söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro." (L&F 88:118)
Hur kan man erhålla en meningsfylld visdom utom genom bön och en orubblig tro? Om vi anser det nödvändigt att analysera, bedöma och ifrågasätta vår tro oupphörligen, har vi då verkligen tro? Är den fast och orubblig? Håller vi Guds lagar utan att väga för och emot? Att ha en orubblig tro är att tillämpa en viss princip i det dagliga livet. Låt mig belysa det. Var och en som fattar en ståndpunkt beslutar sig för, om han har den vanan, att sluta röka. Han ser andra omkring sig som röker och måste ha en stark önskan att övervinna sin ovana. Därför håller han fast vid beslutet med ren viljekraft.
Senare tänker han på frestelsen, men han kan leva med den och inte ge efter för den. Han känner tillfredsställelse när han håller sitt löfte, och det är inte längre ett problem. Principen finns där, han erkänner den och kan leva enligt den.
Slutligen säger han med tillförsikt: "Vilken princip?" Han behöver inte längre ompröva sina värderingar. Det är helt enkelt hans sätt att leva.

Det finns många hänsyftningar i skrifterna till peraoner med orubblig tro. En är Abraham, som av Gud fick befallning att offra sin ende son Iaak som ett offer till Herren. Abraham gjorde aig beredd, tog Iaak till Moria land, byggde ett altare på ett berg och var färdig att offra honom. Men en ängel förbjöd honom det och sade:
"Låt icke din hand komma vid goasen, och gör honom intet, ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende aon." (1 Mos 22:12)
Ett annat exempel är profeten Noa, som levde på den tid då människornaa ondska fick Herren att "ångra" aig för att han skapat människan. Skrifterna säger: "Men Noa hade funnit nåd för HERRENS ögon." (1 Mos 6:8)
Tack vare sin trofasta, orubbliga lydnad till Guds råd, och trots att folket hånade och förlöjligade honom när han varnade dem för deras kommande förintelae, vann Noa och hans familj Guds beskyddande kraft och var de enda aom räddades från syndafloden.
Aposteln Petrus vacklade i sin tro när han på Herrens anmaning gick mot honom på vattnet.
"Men när han aåg huru stark vinden var, blev han förakräckt; och då han nu begynte sjunka, ropade han...: 'Herre, hjälp mig.'
Och strax räckte Jesua ut handen och fattade i honom och sade till honom: 'Du klentrogne, varför tvivlade du?'" (Matt 14:30—31)
Man kan inte ta in mörker i ett upplyst rum mer än man kan skapa tvivel i ett hjärta där det råder aann tro.
Den jämförelse som Herren gör mellan den vacklande ajälen och havets vågor som drivs av vindarna och kastaa hit och dit har rört många. De flesta av oss har sett det lugna havet, och vid andra tillfällen de skador som orsakats när vindarna blir starka och vågorna atiger och blir kraftige, fögörande makter.
Man kan dra en parallell till Satans slag och atötar. När vi är fridfulla och står på Herrens aida märker vi inte Satans påverkan, men när vi går över gränaen och bedras av falska lärors vindar, av mänakliga filoaofiers och livaåskådningars vågor, då kan vi bli dränkta, överaköljda, och till och med drunkna i otrons djup, och Herrens ande driva fullständigt bort ur vårt liv. Dessa bedragna och vacklande själar kan på grund av sin bristande återhållsamhet inte vänta sig att erhålla något av Herren.
De som medvetet har syndat mot Guds bud plågas av Satans slag tills de genom att uppriktigt omvända sig, överge aynden och inrätta sitt liv efter den gudomliga viljan, får sin själ renad och en känsla av förlåtelse för sina överträdelaer. De som fått sin tro förnyad vittnar om att perioden då de ayndade var den olyckligaste i deras liv. Att de har fått betala straffet för sina synder har stärkt dem i deras beslut att med en orubblig tro följa rättfärdighetens målmedvetna väg.
Dagens utveckling leder bort från evangeliets lärdomar. Om en sådan utveckling fortsätter blir följden förintelae, för Gud låter sig inte trotsas. Visst är att hans domar kommer att falla ut över de onda — han har förkunnat det genom sina forntida och nutida profeter.
Mitt bland oro, frustrering och ondskans allt större makt att överträda evangeliets normer och principer behöver föräldrar, lärare och ledare visdom och omdöme för att kunna bemöta de oroande problem som dagens ungdomar atälls inför.
En orubblig tro bör utvecklas tidigt i livet. Salomo rådde: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal." (Ords 22:6)
En sådan tro byggdes in i profeten Joseph Smith när han var ung. Av allt aitt hjärta trodde han att Herren skulle uppfylla löftet om han besatt en orubblig tro och hade en ärlig och uppriktig önskan att lära känna aanningen och finna rätta vägen till Gud.

Alltför många ungdomar får lära sig begrepp i akolan och på andra atällen aom inte är i samklang med lärdomarna i Kristi evangelium. De uppmuntras att ta reda på aaker och ting själva, att pröva det här och pröva det där. Denna avvikande metod tillåter lösaläppthet och obehärakade luatar. Herren har sagt: "Söken mig med all Iver, aå skolen I finna mig. Bedjen aå skolen I få, klappen så akall det öppnas för eder." (L&F 88:63)
Det är annorlunda än att följa infallen av dem aom är påverkade av Satan och experimenterar med skadliga ämnen eller ägnar aig åt omoraliaka bruk.
De ajälar aom vacklar i tron drivs ur kursen genom att lysana

till varje lära som föreskrivs av ondskans hantlangare. De förlorar Anden och driver in i andligt mörker och slutar ofta som avfällingar till sannig och rättfärdighet. Vi bör alla försöka följa Paulus råd: "Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse ... " (Hebr 10:23)

Det är vår plikt att bereda vårt hjärta i rättfärdighet, överge det onda, rena vår själ från allt ont, och inte bli bedragna av lockande och smickrande ord eller fåfänga bedrägerier av ränkfulla människor som skulle vilja leda oss på eländets vägar till fördärvet.
Är människan så vis, så fåfäng och så egocentrisk att hon inte begär gudomlig hjälp? Världens visdom är dårskap inför Gud. (Se 1 Kor 3:19). Ända tror människan med den vikt och självtillräcklighet hon tror sig besitta, ett hon kan klara sig framgångsrikt i livet utan Guds hjälp. Vi måste komma ihåg att en människa inte kan göra något av sig själv om inte Gud leder henne åt det rätta hållet. Prästadömet är till för det ändamålet.
Den självtillräcklighet som uppstår genom människans personliga utveckling, framgång och framåtskridande på alla kunskapsområden gör ofta att hon glömmer den källa från vilken all denna kunskap flödar till hennes förstånd. Människan kan inte glömma Gud och överleva. Att glömma Gud är att överge honom, och att överge honom medför hans straffdomar över ett orättfärdigt folk.
Det enda sättet för en människa, gammal eller ung, att lära sig vad som är rätt och besluta sig för den rätta vägen att följa, är att "utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord".

Gud ger inte hårda ord till någon som allvarligt och ödmjukt söker honom i tro och bön för att få visdom och ledning. Han välkomnar det. Han är vår himmelske Fader. Han vill hjälpa oss om vi bara ber och lyssnar till honom. Men när man ber måste ens ande och attityd vara den rätta för att man skall kunna få ett svar. Tro på Gud ger själen frid och en försäkran om att han är vår Evige Fader, som vi kan närma oss i bön för att få tröst och ledning.
Den sista versen i ämnescitatet beskriver en människa som troligen kommer att vackla. " ... en människa med delad håg, en som går ostadigt fram på alla sina vägar." (Jak 1:8) För att vi skall kunna undvika att vare en människa med delad håg, en som går ostadigt fram, har Herren påvisat vägen vi skall följa.
"Ingen", sade han, "kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt 6:24)
Om vi saknar visdom och beder med orubblig tro och med blicken fäst allena på Guds ära, får vi en kropp som är fylld med ljus och som förstår allting. (Se L&F 88:67) Allt annat än detta bleknar till intet.
Gud har inte lämnat oss ensamma för att möta ondskans makter. Han har föreskrivit vägen för att befria oss från Satans planer.
Behöver vi inte alla genom Frälsarens offer hans ingripande hos vår evige Fader och hans hjälp att uppnå frälsning, upphöjelse och härlighet?

Han sade: "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:6)
Jag vittnar om att det inte finns någon annan väg in i Guds rike, för Frälsaren sade: " ... söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder." (Matt 6:33)
Aposteln Petrus rådde oss vist:
„Ödmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må upphöja eder i sinom tid.
Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka.
Stån honom emot, fasta i tron ... " (1 Petr 5:6, 8—9)
Att leva enligt Kristi evangelium är människans enda säkra väg i denna våldsamma och syndiga värld. Vi har en oenig, vacklande folkmängd för vilka ingenting verkar vara rätt. Det är alltför många röster som försöker stödja förbundets ark. Profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum beseglade sitt vittnesbörd om sanningen i Guds sista dagars verk med sitt livsblod. Denna handling fullbordar ett av aposteln Paulus yttranden till de hebreiska heliga:
"Ty där ett testamente finnes, där måste det styrkas att den som har gjort testamentet är död.
Först genom döden bliver ju ett testamente giltigt, varemot det icke äger gällande kraft, så länge den som har gjort det ännu lever." (Hebr 9:16—17)
I ödmjukhet uppmanar jag alla som lyssnar och som allvarligt och uppriktigt vill lära känna Guds vilja att studera hans sons, Jesu Kristi, evangelieplan. Bed om den och pröva Jakobs löfte. Jag försäkrar er att Gud inte försummar att ge er svar. Andens värme skall tränga in i själen samt frid och förnöjelse i hjärtat. Jag läser upp aposteln Jakobs uttalande igen:
"Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.
Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit.
En sådan människa må icke tänka att hon skall få något från Herren — en människa med delad håg, en som går ostadigt fram på alla sina vägar."
Jag ber ödmjukt, mina bröder och systrar, att vi skall förbli trofasta och sannfärdiga mot vårt ansvar, och alltid vandra i lydnad till buden. Jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann. Jag vet att evangeliet är sant. Jag vet att evangeliet är Guds kraft till frälsning. Jag vet att vi leds på ett gudomligt sätt idag och att kyrkan bjuder uppriktiga, trofasta Guds barn av alla åldrar och nationaliteter att komma till Kristus och förbereda sig värdigt för att komma in i hans rike. Må vi alla han en önskan att göra så, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Lydnadens välsignelser

N. Eldon Tanner

Denna vackra sabbatsmorgon är det ett privilegium och en glädje för mig att få hälsa er alla som är församlade här och alla som lyssnar på första presidentskapets och mina kollegers vägnar. Förra veckan firade vi vår Herres och Frälsares uppståndelse, som ger hopp och löfte till alla som accepterar honom och är beredda att hålla hans bud. Han sade:

". . . Jag har kommit, för att de skola hava liv och hava över nog." (Joh. 10:10)

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör;
och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö." (Joh. 11:25—26)

Och sedan har han givit oss en stark försäkran i dessa ord:

"Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)

Han gav sitt liv för oss och gav den plan som, om den efterföljs, gör det möjligt för oss att njuta av varje välsignelse som utlovats till dem som håller hans bud. I dessa sista dagar förklarade han dessa ord:

"Det finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade,
och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad." (L&F 130:20—21)

Vi är alla bekymrade över förhållandena i världen idag och söker efter svar på de många problem som påverkar vårt personliga liv, våra samhällen och hela världens länder. Trots att det är sant att tendensen i världen idag går mot laglöshet, uppror och våld, är vi trötta på att få det ältat så mycket både i samtal och i nyhetsmedia. Vi som har en positiv inställning behöver koncentrera vår ansträngningar på att leva enligt evangeliet och undervisa om det, och därigenom eliminera orsaken och förbättra förhållandena. Varje människa, inklusive de upproriska, som är ärlig mot sig själv måste medge att det hon ytterst söker är lycka och ett bättre sätt att leva.

Med detta i minnet önskar jag ge mitt anförande rubriken: Lydnadens välsignelser. Medan jag talar, beder jag att Herrens Ande skall vara närvarande och leda oss. Låt oss komma ihåg Samuels ord till Saul: ". . . lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." (1 Sam 15:22) Och låt oss också komma ihåg att "hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar." (3:e trosartikeln)

Bara häromdagen talade jag med en ung man som sade ungefär så här: "Jag är trött på att jämt få höra "Du *måste* göra det här" eller „Du *måste* göra det där". Jag vill vara fri så att jag själv får bestämma vad jag vill göra."

Mitt svar var: "Du *är* fri att välja *precis* vad du vill göra, så länge det inte begränsar eller hindrar andra människors rättigheter eller friheter, men du måste vara ansvarig för dina handlingar och beredd att ta konsekvenserna."

Jag förklarade att Herrens största gåva till människan är trefaldig: för det första rätten till odödlighet och evigt liv, för det andra den plan varigenom hon kan vinna detta, för det tredje *hennes handlingsfrihet att välja vad hon vill göra*. Herren gav oss den plan som kommer att ge oss den största glädjen och lyckan när vi är på denna jord och som kommer att förbereda oss för evigt liv. Allt vi behöver göra för att få njuta av detta är att lyda lagarna och hålla buden.

Jag föreslog denne unge man att han tillsammans med mig skulle tänka igenom de fysiska eller naturliga lagarna, som är fastställda och omutliga och som gäller alla oavsett deras ställning eller kunskap eller avsikt. Om en person vare sig det är medvetet, omedvetet, avsiktligt eller oavsiktligt rör en varm spis eller en oisolerad högspänningsledning kommer han att bränna sig i samma grad som han utsätter sig för detta. Om han av någon anledning kliver ut framför ett snabbt framrusande fordon, kanske till och med för att rädda någon annans liv, kommer han att bli skadad och kanske dödad. Otaliga exempel kan ges på att vi är föremål för dessa lagar oavsett vilka vi är eller vad vår avsikt må vara. Vi kan inte ändra naturlagarna.

Då vi förstår naturlagarna och respekterar dem, kan vi tillämpa dem till vårt eget bästa. Om vi överträder lagen, blir vi lidande och om vi lyder den blir vi välsignade. Hur lyckliga är vi inte som vet att vi kan lita på dessa naturliga lagar, att solen går upp vid en viss tidpunkt varje morgon, att elektriciteten, fastän vi inte vet exakt vad den är, alltid fungerar på samma sätt under samma förhållanden, att solen blir förmörkad

av månen vid en viss tidpunkt en viss dag ett visst år, allt på grund av att naturlagarna aldrig ändras. Tänk er en ingenjör, läkare eller vetenskapsman inom vilket område som helst som inte skulle lita på naturlagarna eller som skulle låta bli att ta hänsyn till dem. Människan kan aldrig ignorera de naturlagar som påverkar hennes handlingar och ha framgång. I själva verket skulle det kunna vara farligt att ignorera dem.

Alla Guds lagar och alla naturens lagar och landets lagar är till för människans nytta, för hennes bekvämlighet, nöje, säkerhet och välbefinnande. Det gäller för individen att lära sig dessa lagar och avgöra om han vill eller inte vill dra nytta av dessa välsignelser genom att lyda lagen och genom att hålla befallningarna. Min enda avsikt idag är att visa att lagarna är till för vår nytta och att vi för att vara lyckliga och framgångsrika måste lyda de lagar och regleringar som gäller vår verksamhet, och dessa lagar kommer att verka antingen till vår glädje och till vårt välbefinnande eller till vår skada och sorg i enlighet med våra handlingar.

För att kunna genomföra den stora Apollo 11-flygningen, som resulterade i en landning på månen, måste man hålla varje naturlag, som hade någon inverkan på detta företag, in i minsta detalj, fysikens lagar, kemins lagar, tyngdlagen och alla andra lagar som gällde flygningen måste förstås och tillämpas av dem som var engagerade i förberedelserna. De tänkte inte på dessa lagar som restriktioner eller hinder för dem på något sätt, utan snarare som medel varigenom de kunde genomföra sitt program, och de var beslutna att lära sig allt de kunde om lagarna på vilka deras framgång var beroende och lyda eller tillämpa dem så att de skulle kunna lyckas med sin uppgift.
Detta gäller lika mycket i livet. För att bli en musiker, en idrottsman, för att ta en examen, för att åstadkomma något värdefullt måste vi sätta upp mål, bestämma vad vi vill göra och vad vi vill lyckas med och sätta igång med att ta reda på vilka lagar, som om de efterlevs, möjliggör detta och sedan disciplinera oss själva för att kunna uppnå det. När vi gör detta, är vi på väg mot framgång, medan de som ständigt kämpar emot lagarna och vägrar lyda och klagar över saker och ting som fordras blir förvirrade, börjar göra uppror och misslyckas.
Som någon har sagt, man bryter inte lagen, utan man bryter i själva verket sig själv genom att vägra att respektera lagen i den mån den gäller en situation. Lagen träder i kraft och våra gärningar bestämmer resultatet. Alltför ofta är vi inte redo att disciplinera oss och göra det som är nödvändigt för att lyckas med de ting som vi önskar mest.

Om alla människor kunde erkänna lagen som ett hjälpmedel för människan och sedan hedra och lyda den, skulle det bidra storligen till vår hälsa, vårt välbefinnande och vår lycka. Lagarna är väsentliga. Tänk er en stad, ett samhälle, en stat eller ett land utan lagar och förordningar. I samma grad vi inte tar hänsyn till, inte lyder och demonstrerar mot lagen förlorar vi vår frihet, berövar andra deras frihet och detta leder till anarki. Om det finns en dålig lag, bör människorna använda sig av rätta lagliga metoder genom sina styresmän för att förbättra eller ändra lagen, men medan den är en lag, skall den lydas.
I livet i stort måste vi bestämma vilket slags liv eller vilken omgivning vi vill ha. Vi har fortfarande i den mänskliga rasen personer i djunglerna som praktiserar kannibalism, där de animaliska instinkterna hos människan bestämmer och där djungelns lagar gäller. Om det är den sortens liv vi vill ha, finns det tillgängligt för oss. En del av ändamålet med vår tillvaro är emellertid att höja oss över dessa animaliska instinkter, och att nå det högsta planet av mänskligt uppförande i våra sociala relationer.
För att vi skall kunna uppnå detta har Gud, vår Fader och Skapare och hans Son, Jesus Kristus, som vill att vi skall vara lyckliga, givit oss lagar som om de tillämpas i våra liv, kommer att förbättra våra sociala förhållanden och våra relationer till varandra. Ja, om vi alla ville lyda dessa lagar, skulle vi inte ha några av de störande förhållanden som är så förhärskande idag och våra ungdomar skulle inte ha någon anledning, något behov eller någon önskan att demonstrera mot ett samhälle som idag inte praktiserar det som det predikar.

Låt oss hänvisa till några av de tio buden, som är lika tillämpliga idag som de var på Mose tid och som senare lärdes ut av Kristus. Om var och en skulle lyda buden "du skall icke stjäla, döda, hysa begärelse, begå äktenskapsbrott eller bära falskt vittnesbörd", skulle vi kunna lämna våra hem och ägodelar obevakade, gå på gatorna var som helst när som helst känna oss säkra hemma utan rädsla för tjuvar eller rånare eller att någon skulle försöka ta livet av oss.
Föreställ er också glädjen över att leva i ett samhälle där det inte fanns någon avundsjuka, baktaleri eller hor, där alla levde enligt lagen. Förutom den fridsamma och lyckliga tillvaro vi skulle leva i och den styrka och hjälp vi skulle kunna ge varandra, tänk bara på de pengar vi skulle spara in på

lagens bevakning och brottslighetens effekter. Alla dessa pengar skulle kunna användas till kamp mot fattigdomen eller förbättringar av hälsotillståndet, för utbildning eller andra värdefulla ändamål. Vi kan inte börja räkna upp de timliga välsignelser vi skulle få genom lydnad av dessa befallningar.

Ett annat bud som är så viktigt för allas våra liv är Herrens hälsolag, som kallas visdomsordet och vilket bör läras ut i varje familj genom exempel och föreskrifter. I detta visdomsord varnas vi för att använda tobak och alkohol och andra ting som är skadliga för kroppen. Jag är övertygad om att vi kan innefatta narkotika i detta.

Trots att denna hälsolag gavs oss av Herren för över hundra år sedan, ignorerades den av allmänheten till dess vetenskapsmännen och erfarenheten bevisade utom tvivel att dessa ting inte bara är skadliga för kroppen utan också för samhället. Många ignorerar och trotsar *fortfarande* denna lag och är beredda att ta risken. Bruket av dessa ting resulterar i brutna hem, sjukliga och nedbrutna kroppar och andar, förstörelse av egendom, misär och trafikolyckor och många andra tragedier som är för talrika för att man skall kunna nämna dem, vilka alla nu orsakar djup oro hos samhället, lagstiftarna, dem som har till ansvar att upprätthålla lagarna och alla oss andra.

Bara på en kväll samlade jag ihop följande upplysningar genom att läsa en amerkansk tidning:

Antalet bilolyckor med endast en bil inblandad dubblerades under 1969. Tjugosex procent av alla bilolyckor med dödlig utgång skedde efter det att föraren hade druckit.

En välkänd tv-personlighet dog i lungcancer vid 45 års ålder. Han hade offentligt sagt att han hellre rökte och tog en chans än var en "tjock neurotiker". Han slutade när han fick veta att han hade cancer.

En hotellbrand orsakad av en cigarrett tog 14 liv, och en brinnande cigarrett i en annan byggnad orsakade skador för tiotusen dollars.

Marijuana-skadorna är mycket verkliga och narkotika förblindar ungdomen.

Vi är skyldiga oss själva, våra ungdomar och vårt lands framtid att begränsa och om möjligt fullständigt ta bort bruket av dessa djävulska och förstörande ting som orsakar så många tragedier i världen idag. Lyssna till det stora och härliga löfte som givits av Herren till alla som håller detta och andra bud:

"Alla heliga, som komma ihåg att hålla och handla efter dessa ord, *vandrande i lydnad till buden*, skola hava hälsa i naveln och märg i benen,
och skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter av kunskap,
och skola springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta.
Och jag, Herren, lovar dem, att mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem." (L&F 89:18—21, kursiveringen tillagd)

Kan ni tänka er ett större löfte?

Låt mig hänvisa till ett annat mycket viktigt bud som är:

"Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.
Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;
men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta." (2 Mos 20:8—10)

Och Herren har sagt oss:

"På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)

Trots vad så många säger i motsats härtill är detta en Guds lag, en religiös och därför en moralisk lag. Om den hålls medför den många välsignelser som man annars inte skulle få och likt vilken annan lag som helst medför den om den inte efterlevs förbannelse för själen.

Att hålla sabbatsdagen helig ger oss tillfälle att lära oss och förstå evangeliets lärdomar genom dyrkan och studier och att lära känna Gud, vilket är väsentligt för vårt eviga mål.

Herren har sagt:

"Och detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)

Naturligtvis kan vi och behöver vi en dag av sju dagar vända våra tankar till vår Skapare och ge oss själva andlig föda och lära våra barn vördnad och lydnad. En av de största lektioner vi kan lära oss i livet är att "Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun." (Matt 4:4)

Någon har klokt sagt: "Ve dem som betraktar Guds lagar som något som kan efterlevas om man så finner lämpligt, som kan ignoreras eller efterlevas enligt vad man själv finner lämpligt. Ve dessa individer, klasser och nationer som tror på deras rikedoms mäktighet, på styrkan i deras rustning, på deras ställnings oövervinnlighet."

Ingen kultur kan bestå, ingen nation eller förbund av nationer kan överleva om Guds lagar ignoreras. Herren har uppmanat:

"... söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder." (Matt. 6:33), vilket innebär allt som är bra för oss.

Vi kan inte hålla sabbatsdagen

helig, inte heller njuta dess välsignelser, genom att söka tillfredställa våra materiella önskningar och nöjen. Någon har helt sanningsenligt sagt att "materiella ting har ingen kraft att lyfta upp den sjunkna anden. Världens rikedomar kan inte bota ett brustet hjärta och alla universitets samlade visdom kan inte vända en egensinnig själ till rättfärdighet." Lika viktigt som det är att vi går till bönehuset och håller sabbatsdagen är att vi inte lämnar den andliga undervisningen enbart till kyrkorna. Föräldrarna har det främsta och största och viktigaste ansvaret att undervisa om Guds lagar i hemmet. Herren har sagt oss:

"Åter, om det i Sion eller ngon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.

De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." (L&F 68:28, 28)

Detta betyder att hålla hans bud, att älska, ära och lyda honom.

Föräldrar, om vi skall kunna lära våra barn att hålla buden och vandra uppriktigt inför Gud, måste vi vara deras levande exempel. Vi kan inte bryta någon lag med strafflöset och förvänta oss av våra barn att de skall ära och lyda oss eller lagen. Vi kan inte ifrågasätta Herrens lärdomar och bud utan att orsaka stort tvivel i våra barns sinnen om varför de skall hålla buden. Vi får inte vara hycklare. Vi kan inte undervisa eller lära ut en tro på en sak och leva på ett annat sätt och vänta oss av våra barn att de skall lyda budet: "Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land som Herren, din Gud, vill giva dig." (2 Mos 20:12)

Barn som fått lära sig lydnad, att hedra och lyda lagen, att ha tro på Gud och hålla hans bud kommer när de växer upp att hedra sina föräldrar och vara en glädjekälla för dem, och de kommer att vara i stånd att möta och klara av sina problem, finna större framgång och glädje i livet och storligen bidraga till lösningen av de problem som nu förorsakar världen så stor oro. Det gäller för föräldrarna att se till att deras barn är förberedda genom lydnad till lagen för de ledande positioner som de kommer att inneha i framtiden, där det kommer att vara deras ansvar att bringa frid och rättfärdighet till världen.

Herrens budskap kan sammanfattas i detta uttalande:

"Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.

Detta är det yppersta och förnamsta budet.

Därnäst kommer ett som är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna." (Matt 22:37-40)

Naturligtvis är det så att om vi älskar Herren håller vi hans bud och om vi älskar våra medmänniskor kommer v att få njuta av ett förhållande här på jorden.

Som Herren ytterligare har lovat. "... den som gör rättfärdiga gärningar skall få sin lön, ja frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande." (L&F 59:23)

Jag bär vittne till er idag att då vi accepterar Gud som världens Fader och hans Son Jesus Kristus som världens Frälsare, kommer vi att få större glädje här på jorden och evigt liv i den värld som kommer. Må detta bli allas våra välsignelser, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. □

Prästadömets kraft och inflytande

N Eldon Tanner

President Smith som presiderar vid det här mötet och under hela konferensen, har bett mig leda och nu har han bett mig säga några ord till er i kväll.

Jag känner mig alltid glad och inspirerad när jag träffar prästadömet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som är Guds prästadöme, och när jag hör den vackra sången vi har njutit av i kväll och de fina tal vi har fått lyssna till känner jag mig ännu gladare och mer inspirerad.

Prästadömet är den kraft varigenom allt skapades och den kraft varigenom Gud har gjort det som biskop Vandenberg har talat om i kväll, men för oss som enskilda är det Guds kraft som har förlänats oss för att vi skall kunna handla i hans namn i det ämbete vi innehar. Och det är ett stort privilegium, en stor välsignelse och ett stort ansvar att bli förlänade prästadömet.

Ibland anser våra unga män att de bör få prästadömet när de uppnår åldern för ordination till respektive diakoner, lärare och präster, oberoende av hur aktiva de är eller hur de lever.

De bör inse vilket stort privilegium det är att inneha prästadömet. När någon tar emot det tar han på sig ett mycket tungt ansvar.
Jag skulle vilja läsa några ord för er ur Läran och förbunden:
"Se, många äro kallade men få äro utvalda, och varför äro de icke utvalda?
Emedan deras hjärtan äro hängivna till de ting, som höra denna världen till och de eftersträva ära av människor, varför de icke kunna lära denna enda läxa:
Prästadömets rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelens krafter, och dessa kunna icke kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer.
Att de kunna givas oss är sant, men om vi försöka att skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod och vår fåfängliga äregirighet, eller vi vilja öva kontroll, herravälde eller tvång över människobarnens själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet.
Se, förrän han vet något därom, är han överlämnad åt sig själv att spjärna emot udden, att förfölja de heliga och att kämpa mot Gud." (L&F 121:34—38)
Jag tolkar det som att det syftar på dem som inte förhärligar sitt prästadöme, eller som använder det så som det inte bör användas. Jag känner till många fall där en man gradvis har försummat att förhärliga sitt prästadöme och avlägsnat sig från aktivitet i kyrkan. Följden blir att en man som har varit mycket aktiv förlorar sitt vittnesbörd och Herrens ande drar sig bort från honom. Han börjar kritisera dem som har auktoritet, och förfölja de heliga, avfalla och strida mot Gud.
Vi finner också följande av Herrens ord i Läran och förbunden:
"Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet" (L&F 121:46) — det vill säga, om vi förhärligar vårt prästadöme.
Jag är säker på att ni alla har läst prästadömets ed och förbund och har hört den många gånger. För mig är den mycket viktig.
"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.
Vidare, alle de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,
ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,
och den som mottager mig, mottager min Fader,
och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom." (L&F 84:33—38)
Jag skulle vilja betona att dessa välsignelser lovas dem som förhärligar sitt prästadöme varje dag på alla sätt.
"Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund.
Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva. Men den, som bryter förbundet sedan det är ingånget och vänder sig helt därifrån, kan . . . /icke/ få syndernas förlåtelse . . . " (L&F 84:39—41)
Herren säger här att han inte kan bryta sitt förbund, men om vi bryter vårt har vi inget löfte.
"Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.
Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas. Ske alltså. Amen." (L&F 107:99—100)
"Därför, välsignade ären I, om I fortsätten i min godhet, ett ljus för icke-judarna och genom detta prästadöme mitt folks, Israels, frälsare. Herren har talat detta." (L&F 86:11)
Vi lever i en orolig värld, som det redan har påpekats flera gånger idag. Och världen har orsak och all rätt att vänta sig något ledarskap någonstans som ger den ledning och insikt i vart den skall gå och vad den skall göra. Människan måste förstå att det finns ett ändamål med livet och vad detta är, och de har alla skäl att vända sig till Guds prästadöme, som är vad ni bröder har.
Man kan inte inse och uppskatta det inflytande kyrkans prästadöme skulle kunna ha över hela världen, om varje man bara förhärligade sitt prästadöme. Bröder! Om prästadömet förhärligas är det en stabiliserande påverkan och styrka. Det bör vara det. Varje hustru och mor har fullkomlig rätt och ett ansvar att vända sig till sin make, som bär prästadömet, för att få ledning, styrka och vägledning. Och han har ansvaret att förhärliga sitt prästadöme så att han kan ge denna ledning, denna trygghet, denna styrka som behövs i hemmet. Han kan göra det. Om han förhärligar sitt prästadöme kommer han att förhärligas av Herren i sin familjs ögon, och hans goda inflytande kommer att märkas.

Vi har ett ansvar inför våra systrar, pojkar. Varje syster bör se upp till en bror som bär prästadömet, vare sig han är 12 år eller äldre, och hon har rätt vänta sig att han utgör ett levande exempel på vad prästadömet bör vara, och kan vända sig till honom för att få styrka, råd och ledning och känna sig trygg hos honom. Varje flickvän bör helt och hållet kunna lita på en ung man som bär prästadömet, som hon går ut med. Hon bör kunna känna att han skulle göra allting, till och med ge sitt liv, för att skydda hennes kvinnlighet och hennes dygd, och aldrig skulle tänka sig att beröva henne den om han förhärligar sitt prästadöme. Han blir inte frestad om han tänker på prästadömet han bär och ansvaret han har.
Jag skulle vilja läsa för er ett stycke ur ett brev som jag fick igår för att visa er vikten av att vi lever efter evangeliets principer och förhärligar vårt prästadöme. Så många av våra män *tror*, men har inte modet eller styrkan att *handla*. Om vi bara kunde inse vilken inverkan vi har på vår omgivning när vi lever efter evangeliets lärdomar, är jag säker på att vi alla kunde göra bättre ifrån oss. Det här brevet kommer från en framgångsrik advokat i Los Angeles, som jag känner tämligen bra, och han skrev bara för att ge mig följande budskap:
"När veckorna övergår till månader och jag fördjupar mig i juridikens fascinerande utövning, så kommer det ibland in i min verksamhetssfär en person som är anmärkningsvärt sällsynt. Jag har just avslutat ett fall där min motpart var en ung man som var ett exempel på tekniskt kunnande av finaste

kvalitet samtidigt som han ägde moralisk och andlig integritet. Det blev inte någon större överraskning för mig när jag oavsiktligt upptäckte att han är en hängiven medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Mannen som skrev det här brevet är inte medlem i kyrkan, och mannen som han skriver om är hans motpart inför rätta. Jag känner den unge mannen mycket väl. Brevskrivaren vet inte att jag känner honom, men det visar mig, mina bröder, att om vi förhärligar vårt prästadöme, om vi lever som vi borde, så påverkar vi världen, och Herren förhärligar oss. Detta är mitt vittnesbörd till er, i Jesu Kristi namn. Amen.

Styrk familjen

EZRA TAFT BENSON

Som ett folk har vi tre stora grupper att vara lojala mot: Gud, vår familj och vårt land.
Jag vill i dag göra ett inlägg om att vi bör styrka våra familjer.
Det har helt sant blivit fastställt att "frälsning är en familjeangelägenhet ... och att familjens gemenskap är den mest viktiga organisationen i tid eller evighet".
Kyrkan skapades i hög grad för att hjälpa familjen och långt efter det att kyrkan fullgjort sin mission skall dess celestiala patriarkaliska system fortfarande fungera. Det är därför president Joseph Fielding Smith sade: "Att bli en framgångsrik far eller en framgångsrik mor är större än att bli en framgångsrik general eller en framgångsrik statsman ... ", och president David O McKay tillade: "När någon sätter affärer eller nöjen före sitt hem, börjar han i detta ögonblick att vackla åt andlig svaghet."
Och det är därför president Harold B Lee sade senast i går att "kyrkan måste göra mer för att hjälpa hemmen framföra sin gudomliga mission".
Profeten Joseph Fielding Smith har uttryckt det så "att det aldrig i kyrkans historia har funnits så många frestelser, så många fällor, så många faror att lura iväg kyrkans medlemmar från pliktens och rättfärdighetens väg, som vi har i dag". (*Take Heed to Yourselves*, sida 127) Och han sade också: "Denna värld håller inte på att bli bättre ... orättfärdigheten tilltar." (*Ibid*, sida 207)
Aldrig har djävulen haft en så fin organisation, och aldrig har han i våra dagar haft så många kraftfulla sändebud som arbetar för honom. Vi måste göra allt som står i vår makt för att stärka och skydda hem och familj.
Motståndarna vet "att hemmet är den främsta och mest effektiva plats, där barnen kan lära sig livets läxor: sanning, heder, dygd, självkontroll, värdet av utbildning, hederligt arbete och livets ändamål och privilegier. Igenting kan ersätta hemmet vid uppfostran och undervisning av barnen och ingen annan framgång kan kompensera ett misslyckande i hemmet". (David O McKay i *Familjens hemaftonsbok* 1968-69, sida V)
I dag är det så att underminerandet av hemmet och familjen tilltar, med djävulens ivriga arbete på att ersätta faderns plats som familjens överhuvud och få barnen att göra uppror. Mormons bok beskriver detta tillstånd så här: "Och vad mitt folk beträffar, så äro barn dess förtryckare och kvinnor råda över det." Och sedan följer dessa ord — och begrunda dem allvarligt när du hör dessa politiska ledare som förordar födelsekontroll och aborter: "O, mitt folk, de som leda dig, föra dig vilse och förstöra dina stigars väg." (2 Ne 13:12) Och låt mig på det allvarligaste varna de systrar som underkastar sig abort eller en operation som hindrar dem från att utan fara få ytterligare friska barn; de äventyrar sin frälsning och sitt framtida medlemskap i Guds rike.
Föräldrar är direkt ansvariga för sina barns rättfärdiga uppfostran och detta ansvar kan inte tryggt ges i uppdrag åt släktingar, vänner, grannar, skolan, kyrkan eller staten.
"Jag vädjar till er föräldrar, ta ingenting för givet när det gäller barnen", sade president J Reuben Clark Jr.

"Största delen av dem är naturligtvis bra, men en del av oss vet inte när de börjar avvika från rättfärdighetens och sanningens stig. Var vaksam varje dag och timme. Koppla aldrig av din uppmärksamhet, din omsorg. Sätt vänligt upp regler i evangeliets anda och i prästadömets anda, men sätt upp regler om du önskar att dina barn skall följa den rätta vägen." Eftergivna föräldrar är en del av problemet.
Som en väktare i tornet (Se 2 Kon 9:17) önskar jag varna er för en av de huvudorsaker som vilseleder vår ungdom och förstör familjegemenskapen: våra skolor. President Joseph F Smith refererar till falska undervisningsideal

som en av de tre hotande farorna ibland våra medlemmar.
Det finns mer än en anledning till varför kyrkan hänvisar vår ungdom till ett college i närheten av hemmet där institut med religionsundervisning finns tillgängliga. Detta ger föräldrarna gynnsamma tillfällen att stanna i närheten av sina barn och om de har hållit sig vakna och informerade, som president McKay uppmanade oss förra året, kan dessa föräldrar hjälpa till att avslöja några villfarelser som har sitt upphov i män som Sigmund Freud[1], Charles Darwin[2], John Dewey[3], Karl Marx[4], John Keynes[5] och andra.
I dag är det mycket värre saker som kan hända ett barn än att inte få en akademisk utbildning. Faktum är att några av de värsta saker som har hänt våra barn, har hänt dem under det att de vistats vid college, ledda av personer som blundar för samhällsomstörtning och likgiltighet för moral. Karl G Maeser sade: "Jag skulle hellre vilja att mitt barn blev utsatt för smittkoppor, tyfus, kolera eller andra svåra, dödliga sjukdomar än för det nedbrytande inflytande som en moraliskt fördärvad lärare kan ge. Det är absolut bättre att satsa på en mindre kunnig men renhjärtad lärare än på den störste filosof som har ett besmittat sinne."

Yrkesutbildning, korrespondenskurser, anställning i familjeföretag är vad allt flera föräldrar önskar sina barn.
I dag är Brigham Young-universitetet den största privatskolan i Förenta staterna. Föräldrar från när och fjärran fäster större avseende vid Brigham Young-universitetet än någonsin tidigare.

Vare sig nu ert barn besöker detta slags skola eller ej, är det viktigt att ni håller er nära era barn och, om möjligt, dagligen går igenom vad de har lärt sig i skolan och ser över deras läroböcker.
President Joseph Fielding Smith har sagt att man inom det allmänna skolväsendet inte kan få tag i en lärobok någonstans, vad han känner till, som inte innehåller en hel del nonsens beträffande olika vetenskaper. *(Take Heed too Yourselves*, sida 32)
Jag vet en far som regelbundet går igenom med sina barn vad de har undervisats om, och om de har lärt sig några felaktigheter tar barnen och fadern tillsammans reda på sanningen. Om era barn är tvungna att vid examina lägga fram de falska kunskaper som de blivit undervisade om, kan de kanske följa president Joseph Fielding Smiths råd att inleda sitt svar med orden "läraren säger", eller "som jag blivit undervisad om" eller "läroboken påstår".
Nyligen betalade några föräldrar utrymme i en tidning för att införa ett öppet brev till rektorn för den skola deras son gick i. En del av brevet löd: "Ni underrättas härmed om att vår son, ..., inte tillåts av undertecknade föräldrar att deltaga i eller bli föremål för undervisning i någon övning i eller utbildning i sexualkunskap, människans biologiska utveckling, åsiktsutveckling, självkännedom, det personliga livet och familjelivet, gruppterapi, känslighetsprov, självkritik eller någon kombination eller grad därav utan medgivande av undertecknades uttryckliga skriftliga tillåtelse ...
Vi har för avsikt att bevara och utöva våra rättigheter som föräldrar att leda vårt barn inom moralens och det sexuella uppförandets område utan någon inblandning eller motsägande undervisning av skolans personal.

Vår son har undervisats om att inse att formen för känslighetsträning, gruppterapi, självkritik o s v som den i allmänhet tillämpas sänker den moraliska standarden och ersätter individens ansvar med beroendet av och likformighet med den stora massans föreställning av kollektivism.
Han har instruerats att omedelbart gå ut från vilken klass det vara må, där han undervisas i varje här ovan nämnt ämne och att till oss rapportera varje ignorerande av detta brev."
Herren visste att Satan i de sista dagarna skulle försöka bryta ned familjeenheten. Han visste att pornografien genom domstolsbeslut skulle tillåtas breda ut sig.
Hur tacksamma borde vi inte vara över att Gud för över ett halvt sekel sedan inspirerade sin profet att upprätta det varje vecka återkommande hemaftonsprogrammet! Dette program bildar förtruppen för att få föräldrar att ikläda sig ansvaret att undervisa sina barn. Ett ökande antal trogna heliga håller mer än en hemafton varje vecka och lägger till eller drar ifrån — hemaftonsboken som Anden inger dem.
Utvalt att stärka och skydda familjen är kyrkans hemaftonsprogram (en kväll i veckan) avskilt för fäder och mödrar att samla sina söner och döttrar omkring sig i hemmet, hålla böner, sjunga hymner och andra sånger, läsa skrifterna, diskutera familjeangelägenheter utveckla talanger, undervisa evangelieprinciper, leka lekar och servera hemgjorda förfriskningar.
Här är de utlovade välsignelserna för dem som vill hålla hemafton en gång i veckan:
"Om de heliga lyder detta råd, lovar vi att stora välsignelser skall komma. Kärleken i hemmet och lydnaden till föräldrarna skall öka. Tron kommer att utvecklas i Israels ungdoms hjärtan och de skall erhålla kraft att stå emot det onda inflytande och de frestelser som ansätter dem." (Första presidentskapet 27 april 1915, *Improvement Era* vol 18, sida 734)

Hur förhåller det sig nu med den underhållning som är tillgänglig för våra unga i dag? Undergrävs dina rättigheter i ditt eget hem? Genom din TV, radio, undermåliga tidningar, popskivor? Mycket av popmusiken är avsiktligt gjord för att frammana omoral, narkotikamissbruk, revolution, ateism och nihilism genom ett språk som ofta har en dubbelmening och som många föräldrar inte känner igen. Föräldrar som känner till detta kan varna sina barn för den demoraliserande, högljudda och skrovliga, stötiga rytm i popmusiken som dödar sinnena och dövar känsligheten — djungelrytmen som väcker vilden inom dem.

President Reuben J Clark Jr sade: "Jag skulle vilja att ni ett ögonblick tänker på det faktum att en fruktansvärd massa av den moderna konsten, av den moderna litteraturen och musiken och den dramatik som vi har i dag är ytterst demoraliserande — ytterst ... Musiken — ja, jag vet inte hur långt från djungelns tam-tam den är, men den är inte långt ifrån ...

Detta måste ni ge akt på. Allt sådant påverkar era barn. Försök förverkliga himlen i hemmet." (*Relief Society Magazine*, dec. 1952 sida 798)

Ungdomsledare, håller ni vår standard eller har ni kompromissat med den för den lägsta gemensamma nämnaren för att lugna de vilseförda eller de sedesfördärvade i kyrkan? Är dansen och musiken i era kulturhallar dygdig, älskvärd, prisvärd och god[6] eller representerar den ett modernt Sodom med korta kjolar, med högljudd, bullrande takt, effektbelysning och dunkel?

Accepterar våra ungdomsledare de regler som unge John Wesleys[7] mor satte upp för honom? Hör hennes goda råd: "Vill du bedöma det tillåtna eller otillåtna i nöjen? Följ denna regel: Vet, att vad helst som försvagar ditt förnuft, skadar känsligheten hos ditt samvete, fördunklar din uppfattning om Gud, tar bort ditt tycke för andliga ting, ökar kroppens makt över sinnet, detta är för dig synd, hur oskyldigt det än kan synas."

Har vi som Moroni varnade "oskärat" Guds heliga kyrka?" (Morm 8:38) Kyrkans biorganisationer skall vara en hjälp inte ett hinder för föräldrarna och prästadömet när de strävar att föra sina familjer tillbaka till Gud. Bär någon av oss, eller skyltar med, det brutna korset, ett anti-kristet tecken som är vedersakarens symbol av den s k "fredsrörelsen"?

"Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap", klagade Hosea. (Hos 4:6) Emedan en del föräldrar vägrat att bli informerade och sedan informera sina barn bevittnar de i dag den gradvisa, fysiska och andliga förstörelsen av sin avkomma. Om vi vill bli lika Gud och lära känna gott och ont, så måste vi lära oss vad som hindrar oss. Hur vi skall undvika det och vad vi kan göra åt det.

Det är på tiden att vi såsom fäder vänder våra hjärten till våra barn och att våra barn vänder sina hjärtan till oss fäder, eller vi skall båda bli fördömda. (Se Mal 4:6) Skilsmässor har ofta sitt upphov i, och barnens välsignelser försenas, genom att hustrurna arbetar utanför hemmet. Förvärvsarbetande mödrar borde komma ihåg att deras barn i allmänhet har mer behov av en mamma än av pengar.

Då förhållandena i världen blir värre och värre, är det oerhört viktigt att familjemedlemmarna sluter sig närmare varandra i rättfärdighet och att familjegemenskapen grundläggs. Som någon har sagt: "Det finns alltför mycket som lockar från hemmet i dag. Vi borde allvarligt betänka om inte alltför många aktiviteten eller andra intressen tar för mycket tid och uppmärksamhet från våra familjer, från våra barn, från dem som Herren Gud gav oss att älska, att fostra, att undervisa och att hjälpa genom livet."

Låt oss dörför stärka familjen. Familjeböner och individuella böner morgon och kväll kan inbjuda Herrens välsignelser till ert hem. Måltiderna erbjuder en underbar stund att gå igenom dagens händelser och inte bara ge föda åt kroppen utan också ge föda åt anden, genom att familjemedlemmarna i tur och ordning läser skrifterna, särskilt Mormons bok. Kvällen är en värdefull tid för den upptagne fadern att gå till varje barns säng, tala med det, svara på dess frågor och berätta för det hur mycket han tycker om det. I sådana hem hem finns det ingen "generationsklyfta". Denna bedrägliga fras är ett annat djävulens verktyg för att försvaga hemmet och familjen. Barn som hedrar sina föräldrar och föräldrar som älskar sina barn kan göra hemmet till en hamn av trygghet och en liten del av himlen.

Gud välsigne oss så att vi kan stärka våra familjer genom att undvika djävulens skickliga snaror och följa Herrens goda vägar, så att vi, när den tiden kommer, kan rapportera till vår himmelske Fader i hans celestiala hem att vi alla är där, fader, moder, syster, broder, alla som håller varandra kära. Inga stolar är tomma, vi är alla hemma igen. I Jesu Kristi namn. Amen. ○

1 Freud, Sigmund (1856–1939) österrikare, grundare av psykoanalysen.
2 Darwin, Charles (1809–1882) engelsk naturvetare.
3 Dewey, John (1859–1952) amerikansk filosof och lärare.
4 Marx, Karl (1818–1883) tysk socialist.
5 Keynes, John Maynard (1883–1946) engelsk nationalekonom och finansexpert.
6 Se trettonde trosartikeln.
7 Wesley, John (1703–1791) engelsk präst och teolog, grundare av metodiströrelsen.

Vi kommer att bli så som vi lever

Richard L Evans

President Smith, mina älskade bröder och systrar — alla vår Faders barn överallt! Dessa utvalda unga människor här vars musik vi lyssnat till minner om alla de oräkneliga andra som världen över söker efter en väg i livet. Om det som följer skall nå deras hjärtan och era hjärtan så sker detta på grund av er tro och era böner och jag beder att det må bli så.

Jag kommer att tänka på en mor som var bekymrad över vad hennes dotter gjorde eller inte gjorde med sina talanger och möjligheter, och en dag skakade modern sin dotter otåligt och sade: "Jag har givit dig liv. Gör nu något med det!"

Vi skulle kunna tänka oss allas vår Fader säga ungefär detsamma: "Jag har givit dig liv. Gör nu något med det! Gör det mesta av det! Jag har givit dig tid, intelligens, den goda jorden och allt den erbjuder — använd det nu."

Ett av de största slöserierna i världen är slöseriet med tid, med möjligheter, med skapande ansträngningar, med likgiltigheten för att lära, likgiltigheten för arbete — den där det-struntar-jag-i och vad-tjänar-det-till-attityden. Samtidigt en av de stadgande faktorerna i livet — en faktor som skulle kunna minska rastlösheten, protesterandet och missnöjdheten — skulle vara för oss alla att använda våra förmågor på bättre sätt, med någon medvetenhet om att allas vår Fader på något sätt någon gång skulle kunna skaka oss och säga, vilket han har gjort på flera sätt än vi ibland verkar vara medvetna om: "Jag har givit dig liv. Gör nu det mesta av det!"

När vår Fader skickade ut våra första föräldrar från Eden tillkännagav han arbetets princip. Jag läser: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd ..." (1 Mos 3:19) "... därför vare marken förbannad för *din* skull", sade han. (1 Mos 3:17. Kursiveringen tillagd.)

För *din* skull. Arbete är en princip, ett privilegium, en välsignelse — inte en förbannelse — utan något absolut nödvändigt, en fysisk och andlig nödvändighet.

Mycken rastlöshet och många svårigheter från de ungas sida kommer därför att de ofta blivit avstängda från uppmanande och meningsfulla uppgifter, med en överbetoning på lättja och allt mindre arbete. Även om en människa har *all* rikedom han vill ha, så behöver han ändå arbeta för sin själs skull — och samma sak är det med dem som lärt sig att leva på mycket litet. Arbete *är* en fysisk och andlig nödvändighet.

Vem som helst, ung eller gammal, skulle bli rastlös om han inte hade en nyttig del i att hjälpa fram det goda ett lönande och meningsfullt arbete att utföra.

En del vet inte så bra som förut var saker och ting kommer ifrån. Det är så lätt att gå till affären utan att vara medveten om plöjning och sådd, om tillverkning och framställning, eller vad som krävs för att få fram saker och ting. Någon måste göra allting, inte det lätta och tjusiga, utan alla rutiner och tråkiga saker. Någon måste göra allting.

Vi behöver ge våra unga livets ekonomiska fakta — så väl som moraliska och andliga fakta, vad det innebär att producera, vad det innebär att vara ansvarig för sina anställdas löner, vad det innebär att försörja en familj, vad det innebär att spara — vad det innebär att hålla sig skuldfri. Jag tycker att de som förser andra människor med produktivt, hälsosamt arbete på ett sätt är heroiska. Tacka Gud för dem.

Nu till ett par andra saker:

Vi har livets lagar. Vi har gudagivna normer och vi inser följderna av det liv vi lever. Inga bortförklaringar kan ändra på resultatet. Dygd är fortfarande dygd. Ondska är fortfarande ondska.

Jag kommer till er idag med ett enkelt påstående att Gud inte handlar med teorier. "Jag vet att denna världen styrs av den Oändliga intteligensen", sa Thomas A Edison. "Det krävdes oändlig intelligens för att skapa den och det krävs oändlig intelligens att hålla den i sin bana. Den är matematisk i sin precision."

Årstiderna, solljuset, fröets tillväxt, hetta och köld, ett barns liv, skörden vi får — dessa saker är inte teorier. Samma auktoritet som styr universum med sådan precision gav oss också bud att hålla, bud som fortfarande är gällande. Jag vet ingen annanstans dit jag kan vända mig för att få ett meningsfullt liv utom till den väg som jordens och himlens Skapare föreskrivit. Vems lilla visdom skulle vi när allt kommer omkring kunna vända oss till? Han har inte givit oss några bud som inte är nödvändiga — och jag bär vittne för er att de andliga och moraliska lagarna är lika gällande som de fysiska. Varje person kommer att bli så som han lever.

Det finns ett uttalande av William James (1842—1910) amerikansk psykolog och filosof, som president McKay brukade citera ibland: "Rip Van Winkle, i Jeffersons pjäs, ursäktar sig för varje ny försumlighet med att säga: 'Jag räknar inte den här gången!' Nåja, han kanske inte räknar den, men den räknas inte desto mindre ändå. Långt därnere bland hans nervceller och fibrer räknar molekylerna den, registrerar den att användas emot honom."

(The Laws of Habits /Vanans lagar/)

Tacka Gud för omvändelsens princip eftersom det är så, en princip som han gav oss för han visste att vi skulle komma att behöva den. Men vår omvändelse måste vara uppriktig och inte det slag som upprepar sig i samma dåraktiga, dumma misstag. Vi måste gå från svag eller medveten försyndelse till en uppriktig, bestämd omvändelse, om vi skall kunna få frid och lycka i livet.

Ondskan är rå, liderlig, fräck och oblyg — och girig — men det finns inget av denna världens goda som är värt kompromissande med en ung persons moral eller liv. Vi borde aldrig gynna ondskan i någon form, utan hänge oss åt att skapa en ren och hälsosam miljö i våra hem, vårt samhälle och vårt land. Vi kan få en bättre moralisk och fysisk miljö på många sätt om vi verkligen vill. Vi kan på många sätt få det som vi är villiga att upprätthålla, att stödja, att betala för. Men vi kan inte göra det i likgiltighet. Och var och en kommer att inse resultaten av det han gör och tänker — resultaten av hur han lever sitt liv.

Till er kära unga människor överallt! Till er som söker efter

svar, ni som har gjort misstag, till er som blivit felundervisade, eller vårdslöst eller negativt påverkade!
Låt inte stolhet eller felaktiga vanor, begär eller envishet komma i vägen så ni inte inser livets högsta möjligheter.
Ungdomen går snabbt. De vissnade åren kommer fortare än ni tror, och sedan kommer lämnandet av detta livet, samt den eviga framtiden därefter.
Lev så att ni har frid. Var rena, kära unga vänner. Renhet är ett av de underbarste ord som finns. Var lätta om hjärtat. Ingen kan någonsin vara lätt om hjärtat utan att vara ren. Livet kan vara hälsosamt, med inre frid och fast hopp när ni lever efter lagarna, håller buden och ödmjukar er inför er Fader.
Lev så att ni kan se er själva, er Himmelske Fader och alla människor överallt i ansiktet.
Var och en av er är dyrbar ovärderlig. Var och en av er är allt han har. Livet är allt ni har. Var vänliga, var dygdiga. Respektera och sätt värde på era föräldrar. Gör era val under bön. Älska och tjäna uppriktigt. Lev värdigt och ärligt och hederligt. Respektera fakta. Pröva dem genom de normer som Gud har givit. Lev efter lagen, och vår Herres och Frälsares evangelium kommer att leda er till frid och lycka och det eviga livets högsta möjligheter.
Kom ihåg, o kom ihåg mina älskade unga vänner, att vår Herre och Frälsare inte bedragit oss. Han har inte sagt att det är en bred väg, en lätt väg, eller att man kan nå den genom likgiltighet eller efterlåtenhet. Han har sagt till oss öppet och ärligt: "Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet . . . " (Matt 7:13—14)
Det finns inga sorglösa, lätta genvägar som går någonstans dit den som vet vad han gör egentligen skulle vilja gå.
Jag lämnar er mitt vittnesbörd att Gud lever, och att detta är hans verk, hans kyrka, hans plan och ändamål för sina barn, återupprättad för alla dem som uppriktigt söker och uppriktigt accepterar. Han kommer in i era liv så helt och fullt som ni låter honom göra. Och till er — till alla av oss — till alla hans barn överallt, säger han: "Jag har givit dig liv. Gör nu det mesta av det!"
Det tar lång tid att göra en vacker värld. Det tar lång tid att bygga upp ett vackert liv, men nedrivningsprocessen kan snabbt göra stor skada. O mina älskade unga vänner, er Fader i himlen handlar inte med teorier. Det han sagt är så. Lita på honom. Lita på den som gav er liv för att säga er sanningen. Vem skulle ni annars lita på? Vem skulle ni annars vända er till?
Respektera er själva. Respektera andra. Respektera livet. Var trofasta. Var ärliga. Var produktiva. Lev så att ni är rena och lätta över hjärtat. Livet är allt ni har. O, gör det mesta av det i renhet, i ära och heder. Lev inte tvärt emot sanningen.
"Mitt budskap till er", sa Thomas Edison i sitt sista offentliga tal, "Mitt budskap till er är: Var modiga! Jag ar levat länge. Jag har sett historien upprepa sig om och om igen . . . Var lika modiga som era fäder före er. Ha tro! Gå framåt!"
Gud välsigne er, och frid vare med er, denna dag — och alltid, beder jag i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi namn. Amen.

Var finns då hopp?

Howard W Hunter

Vi lever i en intressant period i mänsklighetens historia. Den låga hastigheten i människans framåtskridante från begynnelsen började gradvis öka och fick upp hastigheten. Idag tycker vi att framåtskridandet går så fort att vi ofta blir rädda vid tanken på framtiden. Människan känner sig stolt över vetenskapens snabba kliv som skapat bekvämlighet i hennes dagliga liv. Hennes hälsa har förbättrats genom medicinens framsteg och hennes livslängd har ökat. Omfattande reformer inom många områden i samhället har ökat hennes välbefinnande. Affärsliv och industri går framåt i en förut okänd hastighet och denna generation har den högsta levnadsstandard som människan någonsin upplevt. Vi är stolta över att leva i en modern värld av framåtskridande.
Kommer all denna spiralformade utveckling att vara bra för människan under de år som ligger framför? Kommer den att vara till nytta på allt sätt för våra barn och barnbarn? Vi skulle utan tvekan samtycka till att många saker bekymrar oss. Hur blir det med familjens och hemlivets framtid, som i gångna generationer varit starka sammanhållande krafter i samhället? Hur blir det med solidariteten i samhället och nationen? Hur blir det med framtiden för vår ekonomi, med ökad inflation och ökade skulder? Hur blir det med den moderna inställningen till moraliskt förfall och dess effekter på individen, familjerna, nationerna och världen? Vi tvingas erkänna att det vi anser vara utveckling för med sig många följdverkningar av allvarligt slag.
Vi går in i, eller går genom, en period i historien i vilken så kallat modernt tänkande går före i många personers sinne vilka kallar sig själva för förkämpar för en modern generation. De mer extrema av dessa lutar mot fritt tänkande och fritt handlande utan att ta på sig det ansvar som människan är skyldig sin nästa. Vart kommer vi att bli ledda om vi följer dessa som förespråkar frihet för användande av narkotika och fri moral? Vad kommer resultatet att bli av den s k fria kärleken, fria aborter, homosexualitet eller legaliserad pronografi?

Hur blir det med de andliga värdena och föregående generationers religiösa ideal som varit den stora stabiliserande faktorn i samhället? Moderna tänkare gör gällande att dessa varit de stora avskräckande medlen för människan i den frihet hon nu söker. De görs stora ansträngningar från de s k modernisternas sida att ändra de religiösa trosåskådningarna och lärorna från det förflutna för att de skall passa det moderna tänkandet och den kritiska forsningen. De ombetonar Bibelns lärdomar genom moderna kritiska metoder och förnekar att skrifterna är inspirerade. Modernisten predikar att Kristus inte är Guds Son. Han förnekar läran om försoningsoffret genom vilket alla människor kan bli frälsta. Han förnekar det faktum att världens Frälsare uppstått och förvisar honom till en etisk lärares status. Var finns då hopp? Vad har det blivit av tron?
Gamla testamentet framlägger berättelsen om Guds skapande av jorden och människan. Borde vi nu åsidosätta denna redogörelse och modernisera skapelsen enligt modernisternas teorier? Kan vi säga att det inte fanns någon Edens lustgård eller någon Adam och Eva? Borde vi misstro redogörelsen om Noa och syndafloden så som den återges i Gamla testamendet därför att modernisterna nu kungör att berättelsen är oförnuftig och omöjlig?
Låt oss granska vad Mästaren sade när lärljungarna kom till honom där han satt på Oljeberget. De bad honom berätta om tiden för hans återkomst och världens ände. Jesus svarade: "Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena.
Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse.
Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken;
och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allesammans bort — så skall det ske vid Människosonens tillkommelse." (Matt 24:36—39)
I detta uttalande bekräftade Mästaren berättelsen om floden utan att modernisera den. Kan vi acceptera några av Herrens uttalanden som sanna och på samma gång förneka andra som varande falska?
När Marta hörde att Jesus skulle komma gick hon ut för att möta honom och de diskuterade saker som rörde hennes brors död och uppståndelsen. "Jesus sade till henne: 'Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör.' (Joh 11:25)"

Båda dessa uttalanden, det ena beträffande Noa och floden och det andra i vilket han förklarade sig vara uppståndelsen och livet, gjordes av Herren. Hur kan vi tro på det ena men inte det andra? Hur kan vi modernisera berättelsen om syndafloden eller hänvisa till den som en myt och fortfarande klänga oss fast vid sanningen i det andra? Hur kan vi modernisera Bibeln och låta den vara ett ledljus för oss och en avgörande påverkan i vår tro?
Det finns de som hävdar att det är gammalmodigt att tro på Bibeln. Är det gammalmodigt att tro på Gud, på Jesus Kristus. den levande Gudens Son? Är det gammalmodigt att tro på hans försoningsoffer och uppståndelsen? Om det är så, så förklarar jag mig vara gammalmodig och då är kyrkan gammalmodig. Mästaren undervisade i all enkelhet om det eviga livets principer och sådant som för lycka med sig till dem som har tro. Det verkar inte förnuftigt att tycka att det är nödvändigt att modernisera dessa lärdomar från Mästaren. Hans budskap rörde principer som är eviga. Millioner människor som följt dessa principer har fått rika religiösa erfarenheter i sina liv. Människor i dagens värld söker efter ett meningsfullt ändamål med livet, och tusentals söker efter en religiös erfarenhet som är meningsfull. Kan man finna sådan erfarenhet enbart i meditation eller genom spiritistiska seanser? Kan man finna en meningsfull erfarenhet i narkotika eller gruppsex? Sådana försök är att gå bakvägen, genom en sidodörr eller över väggen, inte genom den väg som Herren pekat ut.
När Herren talade till fariséerna vid tempelinvigningens högtid använde han dessa ord: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som icke går in i fårahuset genom dörren, utan stiger in någon annan väg, han är en tjuv och en rövare.
Åter sade då Jesus till dem: 'Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dörren in till fåren.' (Joh 10:1,7)"
En meningfull religiös erfarenhet kan inte komma någon annan väg än genom den dörren, genom Herren Jesus Kristus.
Det har alltid funnits de som velat ha ett tecken innan de velat tro. Mästaren blev under sin missionstid många gånger ombedd att ge ett tecken.
"Och fariséerna och saducéerna kommo dit och ville sätta honom på prov; de begärde att han skulle låta dem se något tecken från himmelen.
Men han svarade och sade till dem: Om aftonen sägen I: 'Det bliver klart väder, ty himmelen är röd',
och om morgonen: 'Det bliver oväder idag, ty himmelen är mulen och röd.' Ja, om himmelens utseende förstån I att döma, men om tidernas tecken kunnen I icke döma.
Ett ont och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken . . . " (Matt 16:1—4)

Kanske var det med dem som med så många idag, att de inte inser sanningen om den inte åtföljs av något sensationellt. Vad skulle ha åstadkommits om Herren nedkallat åska och blixt, eller tagit ner en stjärna från himmelen, eller delat vattnet för att tillfredsställa människornas nyfikenhet? De skulle antagligen ha sagt att det var djävulens verk, eller att deras ögon bedrog dem.
Tecknen är tydliga för dem som tro. Sjuka människor blir botade, böner blir besvarade. Livet förändras för dem som tror på, accepterar och lever efter buden. Vi bevisar Kristus genom att leva efter evangeliets principer. Han gav stora löften till dem som lever efter buden: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte." (L&F 82:10) Många av buden är restriktiva, men förnuftet anger att de är till för människans bästa. Förutom de restriktiva buden finns de bestämda förmaningarna. De två stora befallningarna är att älska Gud och sina medmänniskor.
"'Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.'
Detta är det yppersta och förnämsta budet.
Därnäst kommer ett som är detta likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna." (Matt 22:37—40)
Vilka större lagar skulle kunna ges som ger frid, välstånd och framgång för människan om hon trofast lever efter buden att älska?
I denna tid av snabb förändring kan vi upprätthålla jämviktsläget om vi tror på Gud och älskar honom. Men vi kan inte älska Gud om vi inte älskar hans barn också.
Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga öppnar sina armar mot grannarna överallt. Kristi återupprättade kyrka påtar sig sitt uppdrag och sitt ansvar att i kärlek ta med sig Jesu Kristi evangelium till sina grannar världen över och strävar efter att hjälpa dem som mottar evangeliet att leva efter Mästarens lärdomar.
I denna värld av förvirring, hets och tillfälliga framgångar, behöver vi återvända till Kristi enkelhet. Vi behöver älska, ära och dyrka honom. Om vi uppnår andlighet och får dess påverkan i vårt liv, då kan vi inte bli förvirrade och missledda av modernisternas förvrängda lärdomar. Vi behöver studera de enkla fundamentala sakerna i de sanningar som Mästaren undervisade om och få bort det omtvistade. Vår tro på Gud behöver vara verklig och inte fallen för teoretiska betraktelser. Jesu Kristi återupprättade evangelium kan vara en kraftfull, rörlig påverkan, och sant accepterande ger oss en meningsfull religiös erfarenhet. En stor styrka i den mormonska religionen är denna överföring av tron till det dagliga tänkandet och handlandet. Detta ersätter oron och förvirringen med frid och ro.
Kyrkan står fast emot förslappning eller förändring i moralfrågor och går emot den så kallade nya moralen. Andliga värden kan inte åsidosättas, oaktat modernisterna som skulle vilja riva ned dem. Vi kan vara moderna utan att ge efter för modernisternas påverkan. Om det är omodernt att tro på Bibeln, då bör vi tacka Gud för privilegiet att vara gammalmodiga.
Låt mig avsluta med min personliga övertygelse och mitt vittnesbörd. Jag vet att Gud lever, samme Gud som beskrivs i Gamla och Nya testamentet. Jag vet att Jesus Kristus är hans Son. Han gav sitt liv i det stora försoningsoffret varigenom han blev min Frälsare, vår Frälsare och människosläktets Frälsare. Jag vet också att det finns en Guds profet på jorden idag som talar enligt Herrens vilja till Herrens barn på samma sätt som profeterna talat till Guds barn i alla tidsåldrar. Må Herren ge oss förmåga att förstå hans lärdomar och styrka att följa dem med övertygelse och orubblighet, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

De årsgrödor som åtos upp av gräshopporna

SPENCER W KIMBALL

Mina bröder och systrar och vänner, och särskilt de våra från andra sidan haven och med andra tungomål. Det är en glädje att få vara med er på denna stora konferens.
Ett trettiotal meter till höger om oss finns ett vackert granitmonument som kröns av en stenglob och på den två fiskmåsar i brons. Inför detta monument har millioner turister stått och lyssnat till den fascinerande berättelsen om "Guds barmhärtighet mot pionjärerna".
Fåglarnas bronsvingar är vitt utspridda och så är också kyrkans stora armar för att omsluta alla folk i världen, och granitgloben profeterar om världsomfattande kyrka och påminner om Daniels syn då han såg den utan händer lösrivna stenen rulla fram och fylla hela jorden.
På texttavlorna berättas om det jungfruliga ökenlandskapet, om oxspann, om dem som plöjde och med vitt utbredda armar sådde säd. De beskriver invasionen av de obarmhärtiga insekterna och det hopplösa slaget som representeras av mannen som liknöjd sjunker till marken med hängande händer och böjt huvud. Förtvivlan har gripit honom. Kvinnan är också uttröttad, med något patetiskt över sin uttröttade kropp, hennes huvud är vänt mot den skoningslösa skyn. De ser måsarna över sina huvuden. Har de kommit för att göra förstörelsen total? Gräshoppornas seger och skörden av den säd som räddades avbildas. Total hungersnöd skulle nu avvärjas.
Den egyptiska hemsökelsen var inte den första och inte heller var mormonernas olycka sista gången som gräshoppor gjort invasioner. För flera år sedan när vi besökte Australien hörde vi ofta att en person hade "tappat sitt knyte". Vi fick reda på att detta hade ungefär samma mening där som en fras vi ofta använder: "Han klarade inte provet" eller "Han missade båten". När jag läser de gamla skrifterna finner jag att man där karaktäriserade en sådan situation med frasen "De årsgrödor som åtos upp av gräshopporna". (Joel 2:25)
Vi har fått lära oss att gräshop-

por är en art i en stor familj av insekter med trubbiga känselspröt, långa bakben, tjocka lår som åstadkommer det bekanta ljudet när de skrapas mot främre vingarna. De lever i flodbäddar och soliga fördjupningar och förökar sig med alarmerande hastighet och fyller luften och förmörkar dagsljuset. Svärmar av dessa insekter har plågat västra Förenta staterna liksom många andra delar av världen och orsakat skada och förstörelse för miljarder dollar. De har orsakat många sjukdomar och ett stort antal människors död.

Dessa insekter var, liksom fallet var i Utah, starkt förknippade med Egyptens historia:

Moses och Aron vädjade till Farao och hotade honom för att få honom att frige sin armé av slavar. Monarken var förstockad, bedräglig och envis. Under varje plåga lovade han, men när lättnaden kom, ignorerade han sitt löfte.

Moses varnade: "Så säger Herren . . . : Huru länge vill du vara motsträvig och icke ödmjuka dig? . . . Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig." (2 Mos 10:3)

I tur och ordning kom plågorna: när "allt vatten i floden förvandlades till blod" och när "paddor stego upp och övertäckte Egyptens land", och när "stora flugsvärmar kommo in", när "allt stoft på marken blev mygg", när aska utströdd av Moses orsakade "bulnader, som slogo ut med blåsor på människor och boskap".

Det kom "dunder och hagel, och eld for ned mot jorden . . . Och haglet slog ned allt som fanns på marken . . . , alla markens örter och slog sönder alla markens träd". "Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet hade gått i ax och linet stod i knopp." (2 Mos 7:20; 8:6, 24, 17; 9:10, 23, 25, 31)

På Faraos upprepade nekanden citerade Moses Herren:

"Släpp mitt folk . . . Ty om du icke vill släppa mitt folk, se, då skall jag i morgon låta gräshoppor komma över ditt land." (2 Mos 10:3-4)

"Mycken säd skall du föra ut på åkern, men litet skall du inbärga, *ty gräshoppor skola förtära den*." (5 Mos 28:38. Kursiveringen tillagd)

". . . och när det blev morgon, förde östanvinden gräshopporna fram med sig.

De övertäckte hela marken, så att marken blev mörk; och de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden, allt som haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev kvar på träden eller på markens örter i hela Egyptens land." (2 Mos 10:13, 15)

Det maskarna lämnade kvar, åt gräshopporna upp och det gräshopporna lämnade kvar åt kålmaskarna upp. Och ännu en skörd var borta.

Och när jag kom ihåg "de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna", tänkte jag på de bortslösade veckoslut och förspillda år som många människor har.

Från en avlägsen stat kom det ett brev från en man som hade blivit döpt ett år tidigare. Jag citerar ur hans brev:

"Jag skulle vara tacksam om ni ville stryka mitt namn från kyrkans register. Jag finner . . . kraven från kyrkan för stora. Jag blev . . . ledd . . . av missionärerna att mottaga instruktioner. Innan jag visste ordet av var mitt dop planerat. Jag beklager det inte helt, ty det var uppfostrande.

Till sist började jag inse vad jag hade gett mig in i.

Jag var inte i stånd att avstå från de fyra "Nejen" — tobak, sprit, kaffe och te . . . Det orsakar mig mer bekymmer än jag klarar av.

Och min personlighet kräver accepterande . . . och jag känner mig inte accepterad när jag inte är i stånd att deltaga i mina vänners nöjen.

Jag finner också att jag inte kan ge från tre till fem timmar av min tid varje söndag och en tiondel av mina inkomster. Det är emot själva min natur . . .

Jag är mycket ledsen att jag har orsakat er detta besvär. Ingen skall känna sig klandrad . . . Det är enbart mitt fel. Jag hoppas att ni kan förlåta mig . . . mitt beslut är slutgiltigt."

Hans slutliga beslut var verkligen ledsamt. Hans år följer på varandra och äts bildlikt av gräshopporna, larverna och maskarna medan han återvänder till världen.

I motsats till denne man brukar vanligen inte våra medlemmar sörja över att ägna fyra eller fem timmar åt tillbedjan på sabbatsdagen och ge en tiondel av sin inkomst och säga fyra nej.

Marden säger: "Kvarnen kan aldrig mala med det vatten som har passerat." (Orison S Marden, *Pushing to the Front, vol 1, sida* 13)

För några dagar sedan träffade jag en familj som var nya medlemmar. De riktigt lyste när vi hälsade på varandra. Jag frågade dem hur länge de hade varit medlemmar i kyrkan och svaret blev "två månader". Sedan sade de med entusiasm och beklagan: "Tänk på alla de år vi kunde ha varit så lyckliga i kyrkan!" Gräshopporna hade ätit deras år.

Någon har sagt: "Alla 'O, om jag hade!' eller 'O, om jag inte hade!' är tysta skrik från mången människa som skulle ge sitt liv för möjligheten att gå tillbaka och rätta till något begånget fel." (Marden, sida 15)

År 1834 organiserades ett högråd

av profeten Joseph Smith. Denna uppteckning kommer från L D Young:

"... Jag har begått ett allvarligt fel och önskar lämna en redogörelse om det som en läxa för andra. Profeten bad mig ta plats bland bröderna som hade valts för detta (hög) råd. Istället för att göra det, reste jag mig upp och framhöll min oförmåga att fylla en sådan ansvarsfull ställning och jag lade idagen, tror jag, stort allvar.

Profeten sade då endast att han önskade att jag skulle inta min plats, men då jag åter ursäktade mig, utsåg han en annan att göra det. Jag tror att det var detta som var anledningen till att han aldrig mer kallade mig att fylla något viktigt ämbete i prästadömet. Jag har sedan dess lärt mig att göra det jag blivit kallad till och inte sätta mitt omdöme emot dem som är kallade att leda detta rike."

Gräshopporna gick till arbete. Tänk på alla års möjligheter som denne gode man förlorade.

Jag känner en man som blev mycket bekymrad då hans stavspresident bad honom bli biskop i wardet. Hans ansikte blev askgrått. Han stammade fram ett avböjande. Han tillbakavisade det stora privilegiet att bli domare i Israel, fader för ett folk, en ledare för människor. Stavspresidenten kände att det var mest blyghet och en känsla av otillräcklighet, så han försökte övertala, men beslutet var fattat.

Sedan den dagen har det gått många år som "gräshopporna har ätit".

I detta sammanhang tänker jag också på alla Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, Martin Harris och många andra som stängt dörrarna för sina möjligheter.

"Kom ihåg de fyra ting som inte kommer tillbaka: det talade ordet, den skjutna pilen, det förgångna livet och de ignorerade tillfällena." (Marden, sida 67)

En annan ung man som var en trofast medlem i kyrkan blev bedårad av en vacker flicka som inte var medlem i kyrkan och när deras bekantskap skulle övergå i äktenskap, bestämde de sig för ett borgerligt sådant, "till döden skiljer er åt". Han protesterade svagt, men hon hade större styrka och vann. Tempel och evigt äktenskap hade ingen mening för henne.

Han brukade hoppas att någon gång få med henne in i kyrkan, men åren rann snabbt undan och barnen kom och växte upp utan något evangelium. Tillfällena passerade, år gick förlorade, år som aldrig kunde ersättas, för tiden rör sig med blixtens hastighet och går inte att kalla tillbaka. Var det gräshoppsår?

Shakespeare skrev:

"Det ges en ebb och flod i människors öden;
Begagnad, leder floden fram till lyckan,
Försummad, strandar livets hela resa
På grund och blinda klippor och elände.
Högt vatten ha vi nu och flyta lätt,
Men passa vi ej på och följa strömmen,
Så kan vår hela laddning gå förlorad."
(Julius Caesar, Akt IV, Scen III)[1]

Gräshoppan har alltid varit vitt utbredd. Civilisationen äts upp av maskar.

Benjamin Franklin[2] sade: "Älskar du livet? Slösa då inte bort tiden för det är därav livet består."

En annan har sagt: "Evigheten själv kan inte återställa förlusten av en minut." (Ancient Post)

"Jag har slösat bort tiden, och nu slösar tiden bort mig." (Shakespeare) När jag var en liten pojke var jag mycket imponerad av ett ungt par som just hade vigt sig borgerligt. Han såg mycket bra ut, hade en skinande häst och en vagn med gummihjul och gott om pengar. Hon var stadens skönhet, kom från en välbärgad familj, så att hennes kläder och popularitet gjorde de andra flickorna avundsjuka.

Deras bröllop var verkligen vad man kan kalla extravagant.

Det fanns många barn i båda familjerna, men deras första beslut var att "de inte skulle ha några barn".

Det gjordes någon slags operation, — det föddes aldrig några barn i den familjen. Deras nöjen fortsatte. De dansade, red, hade fester. Under åren såg jag dem bli gamla och ensamma. Han dog först.

Hon bodde på huvudgatan i en liten stad och gick dagligen till postkontoret och speceriaffären. Åren gick och förde med sig en böjd rygg och en långsam gång med hjälp av en käpp. Ensamhet omgav henne. Hennes syskon var upptagna med sina familjer. Besöken hos henne blev alltmer sällsynta och kortvariga. Det fanns ingen radio eller television för så länge sedan. Det var svårt att läsa för ögonen blev svaga. Folk såg henne allt mindre och saknade henne allt mindre.

En dag fann någon henne. Hon hade varit död i fyra dagar. Ensam i döden som hon hade varit i livet. Inga kärleksfulla, pliktrogna barn som kunde begrava henne, inga tårar föll, ingen klagade. Åren hade varit förspillda. Var det år som gräshopporna hade ätit?

Någon har sagt:

"ödet finns inte omkring dig, utan inuti dig.
Du själv måste göra dig själv."
(Marden, sida 404)

Underlåtenhet att planera medför torftighet och ofruktsamhet. Ödet

vidrör människan med sina vingar, men vi skapar till största delen själva vårt öde. Karl G Maeser[3]) ger oss följande tankar:

"Och böckerna skall öppnas och min skyddsängel kommer att stå bredvid mig och när han öppnar boken kommer han att säga: 'Se' och jag kommer att titta och säga: 'O, så vackert!' Och ängeln kommer då att säga: 'Det är så här det kunde ha varit' och sedan vänder han blad och säger: 'Det är så här du har varit.' "

Världen är full av förlorade tillfällen. Många av de tal vi hört på denna konferens har handlat om människor som underlåtit att acceptera evangeliet då det presenterats för dem, om sådana som avbrutit sina studier och anställningar, om slöseri på grund av droger och omoral, om misslyckanden med att acceptera arbete i kyrkan och samhället, om undvikande av en proselyterande mission, och om ett temporärt borgerligt äktenskap som ersättning för ett permanent evigt sådant, samt om användning av piller, abort och andra medel att skada eller förstöra familjen och hemlivet, som så starkt betraktas som vital för vår fortsatta civilisation. Allt detta påminner oss om att trots att vi måste vara *i* världen, behöver vi inte vara *av* världen.

Må vi ta tillvara våra tillfällen, leva helt enligt evangeliet och bereda oss för en evighet i härlighet, vilket är vår möjliga destination, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Översatt av Carl August Hagberg
2 Franklin, Benjamin (1706–1790), amerikansk statsman, vetenskapsman, uppfinnare och författare.
3 Maeser, Karl G – tyskfödd omvänd till kyrkan, grundare av Brigham Young universitetet.

Dags att förbereda oss att möta Gud

HAROLD B LEE

Många blir skrämda när de ser och hör det otroliga som händer världen över, politiska intriger, krig och stridigheter överallt, föräldrars svårigheter att lösa de sociala problem som hotar att bryta ner hemmets helighet, barnens och ungdomarnas svårigheter då de står inför saker och ting som utmanar deras tro och moral.

Endast om *du* är villig att lyssna och lyda, kan du och ditt hushåll bli ledda till slutlig trygghet och säkerhet på Herrens eget sätt.

Förtvivlade rop av misströstan hörs i dessa besvärliga tider bland jordens människor. Det råder intensiva känslor av ett behov att på något sätt finna en lösning på de överväldigande problemen och lätta denna misströstan från allt som påverkar mänskligheten.

För den som är bekant med och väl bevandrad i profeternas lärdomar från tidigare generationer, bör det inte råda något tvivelsmål om meningen med allt det som pågår bland oss idag, då det tycks som om allt är i uppror.

Profetia kan mycket väl definieras som omvänd historia. Inför våra egna ögon bevittnar vi uppfyllandet av profetior som gjorts av inspirerade profeter i gångna tider. Alldeles i början på denna tidshushållning talades det helt klart om för oss i en uppenbarelse från Herren att tiden var nära förestående då friden skulle tagas bort från jorden och djävulen skulle ha makt över sitt eget rike. (Se L&F 1:35) Profeterna i våra dagar har också förutsagt att det skulle bli krig och krigsrykten och "hela jorden skall skakas, och människornas hjärtan skola försmäkta, och de skola säga, att Kristus uppskjuter sin tillkommelse till världens ände. Människornas kärlek skall kallna, och orättfärdigheten skall flöda över". (L&F 45:26-27)

När lärjungarna frågade Mästaren före hans korsfästelse om de tecken som omedelbart skulle föregå hans återkomst till jorden, som han hade förutsagt, svarade han genom att säga att" ... på den tiden, skall det bliva en stor vedermöda bland judarna och Jerusalems invånare;

Och om den tiden icke bleve förkortad, skulle ingen av deras kött bliva frälst, men för de enligt förbundet utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad.

Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser". (Inspirerade versionen av Matt 24:18-20, 30; se också Joseph Smith 1:18-20, 29.)

Mästaren talade otvivelaktigt om tider sådana som dessa, då han förutsade att en man skulle sätta sig upp "mot sin fader och dottern mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder

och envar får sitt eget husfolk till fiender". (Matt 10:35-36)

Med allt detta i minne kan man fråga: Till vem kan de bedrövade och mycket oroade vända sig för att få svar och få "en tillflykt mot störtskurar" som rasar runt dem?[1] Vår allsmäktige Gud har genom

sin Son, vår Herre, pekat ut vägen och har givit hela mänskligheten en säker guide mot trygghet, då han förkunnade att Herren skall ha makt över sina heliga och skall regera i deras mitt, när hans mäktiga domar skall hållas över världen. (Se L&F 1:36)

Han sade till alla människor: "Vaken fördenskull; ty I veten icke vilken dag eder Herre kommer. Varen därför ock I redo; ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma." (Matt 24:42, 44)

Han har givit rådet att hans "lärjungar skola stå på heliga platser och icke beröras därav, då däremot människorna ibland de ogudaktiga skola höja sin röst, förbanna Gud och dö". (L&F 45:32)

Med de löften i minnet som Herren har givit och till vilka jag har hänvisat, skall jag nu i korthet beskriva den underbart uttänkta planen angående lydnad på vilken varje själs frälsning beror på dess resa genom dödligheten till dess slutliga destination — en återkomst till den Gud som gav den livet. Det är härigenom som Herren håller sitt löfte "att ha makt över sina heliga och regera i deras mitt".

Denna plan har ett namn och dess överbryggande syfte är klart framsagt i ett uttalande till kyrkan i början av denna evangeliehushållning.

För mer än ett hundra år sedan förkunnade Herren:

"Så har jag upprättat mitt eviga förbund i världen till ett ljus för världen, till ett baner för mitt folk och för icke-judarna att samlas omkring och till ett sändebud att gå före mig och bereda vägen för mig." (L&F 45:9)

Denna plan skulle vara som ett förbund, som innefattade ett kontrakt som fler än en person skulle ha del i. Det skulle vara en norm för Herrens utvalda och som hela världen skulle dra nytta av. Dess syfte var att fylla alla människors behov och förbereda världen för Herrens andra tillkommelse.

De som deltog i planens upprättande i föruttillvaron var alla vår himmelske Faders andebarn. Våra äldsta skrifter, de forna profeterna Abrahams och Jeremias uppteckningar, bekräftar också att Gud, eller Elohim, var med, hans förstfödde Son, Jehova, Abraham, Jeremia och många andra stora personer var med.

Alla de organiserade intelligenser, innan jorden var bildad, som hade blivit andar, var med, inklusive många stora och nobla vilkas uppträdande i föruttillvaron berättigade dem till att bli regenter och ledare i utförandet av denna eviga plan.

Aposteln Paulus lärde i sina brev till korintierna att "det finnes ju många 'gudar' och många 'herrar', och sedan tillade han: "så finnes dock för oss allenast en enda Gud: Fadern, *av vilken* allt är, och till vilken vi själva äro, och en enda Herre: Jesus Kristus, *genom vilken* allt är, och genom vilken vi själva äro". (I Kor 8:5-6. Kursiveringen tillagd)

Jag vill att ni speciellt skall lägga märke till anvädningen av prepositionen "av" beträffande Fadern och prepositionen "genom" beträffande vår Herre, Jesus Kristus. I detta uttalande definieras klart vars och ens roll, med Herren som verkställer Faderns påbud i utförandet av hela planen för hela mänsklighetens frälsning. Se Abraham 4)

Då vi förstår denna princip i Guds regeringsplan, får vi en glimt av Guds rådsmöte kortfattat skildras i uppenbarelser till forntida profeter.

Under Faderns instruktioner och Jehovas ledning organiserades och formades jorden och allt som tillhör den. De "befallde", de "övervakade" och "beredde" jorden[2]. De "rådslogo med varandra" beträffande hur man skulle bringa alla former av liv till jorden och alla ting, inklusive människan, och beredde jorden för planens utförande, som vi mycket väl kan likna vid en ritning enligt vilken Guds barn kan ledas och utbildas i allt som är nödvändigt för det gudomliga ändamålet att åvägabringa, "till Guds härlighet", tillfälle för varje själ att vinna "odödlighet och evigt liv"[3]. Evigt liv betyder att ha liv för evigt i den celestiala sfär där Gud och Kristus bor och detta uppnås genom att vi gör allt som vi är befallda. (Se Abraham 3:25)

Planen omfattade tre åtskilda principer:

Först och främst privilegiet till varje själ att själv välja "frihet och evigt liv" genom lydnad till Guds lagar, eller "fångenskap och död" beträffande andliga ting på grund av olydnad. (Se 2 Ne 2:27)

Näst efter livet självt är handlingsfrihet Guds största gåva till mänskligheten. Därigenom förses Guds barn med det största tillfället att avancera i detta andra tillstånd av dödlighet. En profet och ledare på denna kontinent förklarade för sin son i en forntida uppteckning, att för att åstadkomma dessa Herrens eviga ändamål måste det finnas motsatser, lockelser från å ena sidan det goda och å andra sidan från det onda, eller för att säga det med skriftens språk: "... den förbjudna frukten som en motsats till livets träd, det ena sött och det andra bittert". Denne fader förklarade vidare: "Herren Gud gav därför människan frihet att handla av sig själv, men hon kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra." (2 Ne 2:15-16)

Den andra urskiljbara principen i

denna gudomliga plan innefattade nödvändigheten av att förse världen med en frälsare genom vars försoning Guds mest älskade Son blev vår Frälsare, såsom ett från världens begynnelse slaktat lamm, (Upp 13:8), som det uppenbarades för Johannes på ön Patmos. En annan profet och lärare förklarade att Guds Sons mission var att "... vara medlare för alla människors barn, och de som tro på honom, skola bliva frälsta". (2 Ne 2:9)
Vi hör ofta från vissa personer med begränsad förståelse möjligheten att bli frälst av nåd allena. Men det krävs en förklaring av en annan profet för att man skall kunna förstå den sanna läran om nåden, som han förklarade med dessa meningsfulla ord:
"Ty", sade denne profet, "vi arbeta flitigt med att skriva för att förmå våra barn och likaledes våra bröder att tro på Kristus och låta försona sig med Gud, ty vi veta, att trots allt vad vi förmå göra så är det dock av nåd vi äro frälsta." (2 Ne 25:23) Det är sant att vi blir återlösta genom världens Frälsares blod, men endast efter att var och en har gjort allt han kan för att arbeta på sin egen frälsning.

Den tredje stora urskiljbara principen i frälsningsplanen var stadgandet att "hela människosläktet kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar". (3:e trosartikeln) Dessa fundamentala lagar och förordningar genom vilka frälsningen kommer framställs klart: För det första, tro på Herren Jesus Kristus.
För det andra, omvändelse från synd, vilket betyder att vända sig bort från olydnad mot Guds lagar och aldrig mer återvända därtill. Herren talar klart angående denna punkt. Han sade: "Gån eder väg och synden icke mera, men åt den själ som syndar (vilket förstås betyder att vända åter till de synder från vilka han omvänt sig) skola hans förra synder tillräknas, säger Herren, eder Gud." (L&F 82:7)
För det tredje, dop i vatten och ande, genom vilka enda förordningar man kan se eller inträda i Guds rike, såsom Mästaren lärde Nikodemus. (Se Joh 3:4-5)
Denna lärosats betonades kraftigt av den uppstånde Frälsaren för de heliga på denna kontinent (Amerika ö a), i vad som troligen var hans avskedsbudskap till sina lärjungar. Mästaren lärde sina trofasta heliga att "intet orent kan inkomma i hans rike. Därför ingår intet i hans vila, utom de som hava tvagit sina kläder i mitt blod, till följd av sin tro och omvändelse från alla sina synder samt sin trofasthet intill änden.
Detta är budet: Omvänden eder, alla världens ändar, och kommen till mig och låten döpa eder i mitt namn, på det I mån bliva helgade genom att erhålla den Helige Anden, så att I kunnen stå fläckfria för mig på den yttersta dagen.
Sannerligen, sannerligen säger jag eder, att detta är mitt evangelium ... " (3 Ne 27:19-21)
Om Herrens barn, vilket inkluderar alla som är på denna jord, oavsett nationalitet, färg eller tro, vill hörsamma Jesu Kristi evangeliums sanna budbärare, kan var och en när den tiden kommer få se Herren och veta att han lever, såsom Herren har lovat, och då är deras kallelse och utkorelse fast. (Se 2 Petr 1:10) De skall bli "Moses och Arons söner och Abrahams säd ... och Guds utvalda". (L&F 84:34)

Detta löfte om den härlighet som väntar dem som är trofasta intill änden beskrivs på ett enkelt sätt i Mästarens liknelse om den förlorade sonen. Till den son som var trofast och inte förspillde sin födslorätt lovade fadern, som i Mästarens lektion skulle vara vår Fader och vår Gud, sin trogne son: "Min son, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt." (Lukas 15:31)
I en uppenbarelse genom en nutida profet lovar Herren de trofasta och lydiga idag: " ... allt vad min Fader har skall givas åt honom." (L&F 84:38)
Eller kommer vi att vara som de dårar som var på floden ovanför Niagarafallen och som kom allt närmare de farliga fallen? Trots varningar från flodvakterna att sätta sig i säkerhet innan det var för sent skrattade de, dansade, drack, smädade och förliste.
Jesus grät när han på den tiden såg på världen omkring sig som tycktes ha blivit galen och som ständigt gäckade hans vädjanden att komma till honom längs "den smala vägen" (Se Matt 7:14 som är så klart utmärkt i Guds eviga frälsningsplan.
O, om vi åter kunde höra hans vädjanden idag som när han utropade: "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat." (Matt 23:37)
O, om världen i en annan liknelse till Johannes uppenbararen ville se Mästarens heliga gestalt mana oss som han manade människorna i Jerusalem.
Mästaren sade: "Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig. —

Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron." (Upp 3:20-21)
Här finns nu frälsningsplanen som den lärdes av den sanna kyrkan,

som är grundad på apostlar och profeter med Kristus, Herren, som hörnstenen (Ef 2:20), genom vilken endast frid kan komma, inte som världen ger (Se Joh 14:27), utan som bara Herren kan giva dem som övervinner världens ting som Mästaren gjorde.

"Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta." (Apg 4:12)

Om allt detta bär jag mitt uppriktiga vittnesbörd i vår Herres Jesu Kristi namn.

På ett möte nyligen lyssnade jag till en ung flickas hjärtevärmande vittnesbörd. Hennes far hade fått en sjukdom som enligt läkarna var obotlig. En morgon efter en natt av plågor och lidanden hade mannen sagt med stor rörelse till hustrun: "Jag är så tacksam idag." "Vad då för?" frågade hon. Han svarade: "För att Gud har givit mig privilegiet att ha ännu en dag tillsammans med dig."

Idag önskar jag av allt mitt hjärta att alla som är inom hörhåll för denna utsändning likaså kunde tacka Gud för ännu en dag! För vad då? För tillfället att sköta något ogjort ärende. Att omvända sig, att rätta till något felaktigt, att ha ett gott inflytande på något vilsegånget barn, att nå fram till någon som ropar på hjälp — kort sagt, tacka Gud för ännu en dag att förbereda oss att möta Gud. (Se Alma 34:32)

Försök inte leva alltför många dagar framåt. Sök efter styrka att ta hand om dagens problem. I sin bergspredikan manade Mästaren: "Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga." (Matt 6:34)

Gör allt ni kan och överlåt resten till Gud, allas vår Fader. Det är inte tillräckligt att säga att jag skall göra mitt bästa, utan snarare: jag skall göra allt som står i min makt. Jag skall göra allt som är nödvändigt.

På en vägg i Radio City Music Hall i New York finns textade följande djupa visdomsord:

"Människans slutliga mål beror inte på om hon kan lära sig nya lektioner eller göra nya upptäckter och erövringar utan på hur hon accepterar de lektioner hon fått lära sig."

Min bön är att budskapet i dessa visa ord i oss skall omsättas till ett beslut av var och en av oss som lyssnar här idag att fästa blicken endast på Guds ära, så att våra kroppar kan bli uppfyllda med ljus och intet mörker skall vara i oss och att vi skall vara i stånd att förstå allt. (Se L&F 88:67)

Gud give att det måtte bli så, beder jag i Herrens Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Se Jes 25:4
2 Se Abrahsm 4:16-18, 26
3 Se Moses 1:39

Håll din lampa brinnande

Harold B Lee

Någon har sagt: "En händelse är en tanke vars tid har kommit."

I över 30 år — det blir det i april — ända sedan jag blev medlem i de tolvs råd, har det talats om att slå samman kyrkans tidskrifter. Det har alltid ansetts vara riktigt, men tiden hade ännu inte kommit. Det har nu hänt därför att tiden är kommen.

Lägg märke till att vi har sagt att dessa tidskrifter skall finnas tillgängliga för alla engelsktalande länder där vi har medlemmer i kyrkan. Ni kommer att fråga hur det blir med de övriga 19 språken i vilka vi nu predikar evangeliet, 11 till vilka vi översatt kyrkans lektioner. Får jag förklara att vi har en tidskrift som är tryckt på många av dessa främmande språk. Materialet till dessa tidskrifter ges ut genom våra utgivaravdelningar, med några sidor för varje mission att användas för just det området. Allt material som kommer i dessa tidskrifter kommer att vara detsamma, men tryckt på dessa människors språk. så att hela kyrkan på alla språk där vi har översättare, kommer att få en tidskrift som blir en direkt kommunikation från kyrkans presidentskap.

Mycken omtanke har lagts ner på detta. Första tisdagen i varje månad hålls ett mycket viktigt möte i ett av de övre rummen i templet dit alla generalauktoriteter kommer fastande. Den första delen av mötet är ett affärsmöte, vid vilket alla förslag till nya ideer eller nya metoder eller nya åtaganden förs fram, efter att ha behandlats månaden innan för att granskas och betänkas av alla generalauktoriteter i kyrkan. Vid detta möte vidtas sedan åtgärder, och genom denna åtgärd blir det sedan kyrkans generalauktoriteters officiella åtgärd — vilken måste anses vara kyrkans och Guds rikes förordning på jorden.

Det är den process genom vilken dessa nya tidskrifter skulle kunna sägas ha blivit en "händelse". Det är det tillvägagångssätt genom vilket den framtida utvecklingen har kommit. Det är det tillvägagångssätt genom vilket utbildningsprogrammet för biskopar nu kommer att bli infört inom hela kyrkan. Det är det tillvägagångssätt genom vilket kyrkans budgetsystem kommer att införas, och alla andra program blir igångsatta så när de kommer från kyrkans generalautoriteter ut till alla kyrkans medlemmar.

Ni kommer att förstå varför vi är så angelägna. När president Tanner och jag första gången tänkte över spänningen vid junikonferensen när de visste att det skulle komma en ungdomstidskrift, sade president Tanner till mig: "Vi måste vara säkra på att vi har rätt, på grund av vårt folks lojalitet." Och det blev ett stort bekymmer. Att vara så säkra som vi är nu, beror på fasta och bön och noggrannt, moget övervägande, för att vi skulle kunna ha "Herrens vilja . . . Herrens sinne . . . Herrens röst och Guds kraft till frälsning". (L&F 68:4) Då kanske ni förstår att dessa saker som blivit tillkännagivna för er har kommit med det officiella godkännandet. Vi ber nu prästadömsbärarna om lojalitet att stå bakom dessa tidskrifter och se till att de blir de största tidskrifter som tryckts för varje grupp av vårt folk världen över.

Ytterligare en tanke: Om ni hade behövt sitta med dessa skarpa ljus i ansiktet under alla dessa timmar, så som vi gör här på förhöjningen, så skulle ni ha sett svettdropparna på äldste Monsons panna när han talade till er och på min panna och på andras som kommer att tala. Vi har fått veta att temperaturen här är omkring 15 grader högre än där ni bröder sitter. Jag talar om det så att ni kan känna er lite behagligare. Jag var i Preston i Idaho för ett tag sedan och invigde ett möteshus, och jag tänkte när jag satt där på det vackra stället: "Oj, är det inte underbart att vi har dessa luftkonditionerade byggnader idag, sådana hade vi inte i min ungdom." Under mötets lopp annonserade biskopen att deras luftkonditioneringssystem inte fungerade. Plötsligt blev jag obehagligt varm. Det är vad som händer när våra sinnen tar överhanden. Jag sade till broder Evans en dag: "Dessa tröttsamma ljus — de är förrödande." Och han sade något till mig som fick mig att tänka en del, han sade: "Om du vill bli bli sedd så måste du vara belyst."

Jag vill nu översätta det till något för er att tänka på. Om ni vill att prästadömets kraft skall vara till någon nytta för er eller inför världen, då måste ni hålla det aktivt. Ni måste utöva det.

Mästaren sade: "Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset." Sedan tillade han: "På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen." (Matt 5:15—16)

Om ni vill bli sedda som bärare av prästadömet, måste ni hålla er lampa brinnande.

Herren sade i en stor uppenbarelse: " . . . om I viljen, att jag skall giva eder en plats i den celestiala världen, måsten I bereda eder att göra det som jag befallt eder och fordrat av eder." (L&F 78:7)

Jag vill nu göra ytterligare en kommentar. Guds rike måste vara en ständig revolution emot de av samhällets normer som ligger under de normer som satts upp för oss i Jesu Kristi evangelium. I det offentliga livet måste det vara en ständig omstörtning av förslag som bestrider de grundläggande principerna i Förenta staternas konstitution, vilka skrevs av män som Gud upprest för just det ändamålet. (Se L&F 101:80) Om vi kommer ihåg det, så kommer vi att vara vid fronten för varje strid emot de saker som river ned vårt samhälle.

Jag är säker på att vi alla tog intryck av det som äldste Eldred G Smith sade i sitt tal att det inte borde vara nödvändigt att stifta lagar för att förmå de heliga att helga sabbatsdagen. Om prästadömets hela styrka — om ni 150.000 medlemmar i prästadömet som är på dessa olika samlingsplatser — skulle besluta er för här och nu att varken ni eller era familjer hädanefter skall gynna någon affär som är öppen på söndagen, skulle det inte dröja länge förrän de hade stängt den dagen. Ni skulle utöva så stort inflytande och så stor makt att ni skulle torka ut de affärer som gör vinst på att ha söndagsöppet. De betjänar bara de människors behov som kräver service på söndagen. Tänk på det, ni bröder.

Pornografisk litteratur! Jag är säker på att det varit en chock för oss alla att läsa rapporten från den kommitte som studerat de oanständiga referaten, och rekommendationen att alla lagar som förbjuder distribution av öppet, sexuellt material för att tillfredsställe de vuxna borde upphävas. Chockerande! Bröder, detta är något som vi som prästadöme måste ta bestämt avstånd från, och göra allt inom vårt samhälle för att se till att vi av all vår kraft bekämpar visandet av eller distributionen av all slags pornografisk litteratur, filmer eller reklam. Det har glatt oss att vår Deseret News tillkännagivit att det snart inte kommer att finnas någon reklam i den för pornografiskt klassade filmer. Vi skulle önska att det blev så överallt i samhället. Om ni bröder i alla era samhällen nu skulle ta bestämd ståndpunkt så tror jag att någon snart skulle vakna upp för det faktum att vi inte längre tänker tolerera dessa slags saker som framläggs för vårt folk för att bryta ner dess moral.

Bara en tanke till innan jag är färdig. President Smith talade om prästadömets ed och förbund. (Se L&F 84:39) Detta är bara ett annat sätt att säga vad Herren sagt i sin uppenbarelse när han talade till dessa som skulle ärva det celestiala riket. Han sade: "De äro de som hava mottagit Jesu vittnesbörd och trott på hans namn samt låtit döpa sig . . . och mottaga den Helige Anden genom handpåläggning . . . och äro beseglade med löftets Helige Ande." (Se L&F 76:51—53)

I en annan uppenbarelse har han sagt att man och hustru som beseglas genom löftets Helige Ande skall gå förbi änglarna och gudarna som satts där till deras upphöjelse och härlighet i allt så som det blivit beseglat på deras huvuden. (Se L&F 132:19)

En av våra bröder har i en förklaring på vad det innebär att bli beseglad genom löftets Helige Ande sagt detta: "Medan vi får eviga välsignelser genom handpåläggning av prästadömet som har rätten att besegla på jorden och det skall bliva beseglat i himlarna, klargör denna uppenbarelse att det måste beseglas även genom löftets Helige Ande. En man och en kvinna kan genom falskhet och bedrägeri skaffa sig tillträde till Herrens hus och få prästadömets uttalande som ger dem dessa välsignelser så långt det står i derar kraft. Vi kan bedra människor men vi kan inte bedra den Helige Anden, och våra välsignelser kommer inte att vara eviga om de inte också beseglas av löftets Helige Ande. Den Helige Anden är en som läser människornas tankar och hjärtan, och som ger sitt beseglande godkännande till välsignelserna som uttalats över deras huvuden. Då är det dindande, verksamt och av full kraft." (Melvin J Ballard, "Three Degrees of Glory".)

Med det i minnet bröder, är vi beredda att förstå vad bröderna

mensde när de talade vid invigningen av Idaho Falls tempel om den ståndpunkt vi kunde ints nu beträffande sådana saker som politik. Vi närmar oss ett nytt val. Låt oss på nytt lyssna till vsd bröderna bad om i den invigningsbönen:

"Vi beder stt konungar och regenter och folken i alla nationer under himmelen må övertygas av de välsignelser som folket i detta land åtnjuter för sin frihets skull och under Din ledning, och nödgas tillämpa liknande regeringssystem, för att på så sätt uppfylla Jesajas forna profetia, att från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem." (Se Jes 2:3)

Bröder i prästadömeti Om vi vill vara eniga och låta vårt ljus lysa, och inte gömma det under en skäppa utan utöva det i rättfärdighet, samt låta våra kallelser inom prästadömet bli en evig revolution emot samhällets normer eller emot varje förslag som är lägre än de normer som framställs i Jesu Kristi evangelium eller Förenta staternas konstitution som skrivits av inspirerade män, då kommer vi att bli en styrka i världen som kommer att bli det stora och förunderliga verk som Herren ssde att Guds rike skulle bli. (Se Jes 29:14)

Jag beder att det må bli så bröder. Vi skulle på så sätt som president Smith sade, helga oss själva och våra kall inom prästadömet, i Jesu Kristi namn. Amen.

Stöd händerna på kyrkans president

Harold B Lee

Innan vi annonserar president Smith så som näste och avslutande talare på konferensen, verkar det vara lämpligt att säga ett psr saker.

När kyrkan först organiserades, faktiskt på dagen den organiserades, talade Herren till kyrkan. Han avsåg inte bara de sex medlemmar som utgjorde medlemsantalet i kyrkan. Han talade om kyrkans president, vilken var profeten Joseph Smith vid den tidpunkten. Och detta är vad han sage:

"Därför skall du, mln kyrkar, giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,

ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.

Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:4—6)

Vi hsr en del svårigheter att gå igenom innan Herren är klar med sin kyrka och med världen i denna tidshushållning, vilken är den sista tidshushållningen, och skall föregå Herrens ankomst. Evangeliet återställdes för att bereda ett folk att ta emot honom. Satans makt skall öka. Vi kan se det bevisas från alla håll. Det kommer att bli fientliga intrång i kyrkan. Som president Tanner har sagt kommer det att finnas „Skrymtare, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av de dödas ben." (Se Matt 23:27) Vi kommer att få se deaas som bekänner sig vara medlemmar men som i hemlighet konspirera och försöker leda folket att inte följa det ledsrskap som Herren satt upp att presidera i hans kyrka.

Den enda säkerhet vi som medlemmar I denna kyrka har är att göra exakt vsd Herren sade till kyrkan på den dagen den organiserades. Vi måste lära oss att ge akt på orden och buden som Herren skall ge genom sin profet, "såsom han mottsger dem, och vandra i all helighet inför mig . . . som från min egen mun, i all tålamod och tro." (L&F 21:4—5) Det kommer att finnas saker som fordrar tålamod och tro. Ni tycker kanske inte om det som kommer från kyrkans auktoriteter. Det kanske går emot era politiska åsikter. Det kanske går emot era samhälleliga åsikter. Det kanske påverker en del av ert umgängesliv. Men om ni lyssnar till dessa saker som från Herrens egen mun, med tålamod och tro, är löftet att "helvetets portar /skola/ icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:6)

Vi har nu en president för kyrkan som kommit till hög ålder. Han har varit nere i Mexiko tillsammans med syster Smith sedan han installerades som president för sex månader sedan. Han har varit till Arizona tempel, där han gav beseglingsnycklarna till ett nytt tempelpresidentskap. Han har varit på Hawaii där han deltog i årsfirandet för kyrkans college och för några tidiga historiska händelser på den platsen.

Det har varit ett stort uppdrag för kyrkans president i samband med denna konferens.

Förra torsdagen hade alla generalauktoriteter ett möte i ett av de övre rummen i templet och försökte under fasta och bön förbereda sig själva andligen för denna konferens. Jag tror att vi vid det tillfället bevittnade Andens utgjutning, vilken är ett bevis på Herrens svar. President Smith talade till generalauktoriteterna. Han deltog i Hjälpföreningens konferens och talade till systrarna. Han talade vid Söndagsskolans konferens. Han talade under den första sessionen vid denna konferens. Han talade vid prästadömssessionen, och han kommer att tala vid denna session.

När jag tänkte på president Tanners och min egen roll som hans rådgivare, tänkte jag på ett tillfälle i Moses liv när kyrkans fiender på den tiden var likadana som de är idag. De hotade att besegra och riva ned och hindra kyrkans arbete. När Moses satt på en höjd och höll upp Guds stav, eller hans prästadömes nyckel, rådde Israel över sin fiende men allt efter som dagen gick blev hans händer tunga och började sjunka ned. Då höll de upp hans händer så att de inte skulle tröttna och staven sjunka. Han skulle stödjas så att kyrkans fiender

inte skulle få övertaget över den Allrahögste Gudens heliga. (Se 2 Mos 17:8—12)
Jag tror att det är den rollen president Tanner och jag har att uppfylla. President Smiths händer kan bli trötta. De kanske vill sjunka ned ibland på grund av hans tunga ansvar. Men när vi håller uppe hans händer och när vi leder under hans direktiv, vid hans sida, kommer helvetets portar inte att besegra er och Israel. Er trygghet och vår beror på huruvida vi följer dem som Herren satt att presidera över hans kyrka. Han vet vilka han vill ha till att presidera över sin kyrka, och han gör inga misstag. Herren gör ingenting av en händelse. Han har aldrig gjort någonting händelsevis. Och jag tror att världens vetenskapsmän och alla filosofer aldrig upptäckt eller lärt sig något som Gud inte redan visste. Hans uppenbarelser är mer kraftfulla, mer meningsfulla och har mer innehåll än all världens visdom.
Låt oss hålla våra ögon på kyrkans president och hålla upp hans händer så som president Tanner och jag vill fortsätta att göra.
President Smith, vi ärar dig och stödjer dig i din höga ställning därför att Herren satt dig där. Det skall bli vår glädje, vår älskade president, att ge dig tillfälle att låta dig välsigna oss när vi avslutar denna stora konferens.

Det är från Gud du har kommit såsom lärare

Thomas S Monson

President Smith! När jag är i din närhet tänker jag på principen om mod, för det är 15 år sedan i byggnaden söder om oss, Assembly Hall, som du ledde en konferens, där jag blev kallad till medlem i stavspresidentskapet. Jag minns den dagen väl. Jag sjöng i aronska prästadömets kör. Jag var biskop, och biskopsrådets medlemmar sjunger alltid när aronska prästadömet deltar.
När president Smith steg fram till talarstolen läste han upp mitt namn som medlem i stavspresidentskapet. Det var det första jag hörde om mitt kall. Han använde sedan dessa ord när han presenterade mig: "Om broder Monson nu vill acceptera detta kall, så skulle vi vilja höra några ord av honom."
Får jag citera för er de sista raderna i hymnen vi just hade sjungit: "Ha mod, min son; ha mod, min son, att säga nej." Som mitt tema den där ljusa junidagen använde jag orden: "Ha mod, min son, att säga ja", och det krävs mod varje gång jag står i denna talarstol.
Första presidentskapet har bett att jag nu presenterar det nya lärarutbildningsprogrammet för er, vilket har möjlighet att förbättra lärarnas undervisningsförmåga över hela kyrkan.
Bröder, har ni som fäder någonsin ställt denna fråga till er son: "David, hur gick det i Söndagsskolan idag?" Har ni unga män vid något tillfälle svarat: "Inte så bra, pappa. Min lärare kom inte."? Kanske ert svar blev: "Min lärare broder Carlsson gör vad han kan, men han talar inte med oss."
Om vi skall vara ärliga, så har ett liknande samtal hörts i varje sista dagars heliga hem. Det är heller inte bara Söndagsskolan det gäller, utan även Primär, APUK Hjälpföreningen och prästadömets kvorum.
John Milton (engelsk poet, 1608—1674), beskrev detta tillstånd så här: "De hungriga fåren ser uppåt, men blir inte födda." (Lycidas) Herren själv sade till profeten Hezekiel: "Ve eder, I Israels herdar . . . om hjorden vårdaden I eder icke." (Hes 34:2—3)
Behövs det kloka herdar, eller ens skickliga lärare idag? Vår snabba, jet motor försedda värld härbärgerar påtryckningar och frestelser som förut var okända.
Det läggs ner stora summor pengar varje år på pornografisk litteratur genom vilken orättfärdiga människor "försöker göra sig pengar på smuts". Tidskrifter, filmer, TV-program och andra massmedia utnyttjas ständigt för att sänka moralen och locka till oanständigt uppträdande. Brott och förseelser griper omkring sig. Andliga värden ifrågasätts. Den effektiva läraren behövs förtvivlat väl för att hjälpa oss att förstå det som är äkta och betydelsefullt i detta livet och utveckla styrka att välja de stigar som för oss säkert mot evigt liv.
Med kunskap om detta och med en käsla för behovet av en effektiv aktion, kallade första presidentskapet i oktober 1968 en kommitte att arbeta för att förbättra undervisningen i hela kyrkan. De förordade att programmet skulle:

1. Falla under prästadömet och röra hela kyrkan.
2. Hjälpa lärare och ledare att förkovra sig.
3. Hjälpa blivande lärare att kunna börja sina uppgifter med den övning och andliga förståelse som behövs för att kunna bli effektiva.

I januari i år publicerades en intevju i Deseret News (daglig tidning i Utah). President Joseph Fielding Smith och hans rådgivare betonade på nytt hur viktig undervisningen är. Jag citerar: "Det nya första presidentskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga beskrev undervisandet av kyrkans medlemmar att hålla Guds bud som sin största uppfordran."
Målet med undervisning i evangeliet idag är, som det betonas i lärarutbildningsprogrammet, inte att "ösa ut information" till klassmedlemmarna. Den är inte till för att visa hur mycket lärarna kan, inte heller är den enbart till för att öka kunskapen om kyrkan. *Det grundläggande målet för undervisningen i kyrkan är att hjälpa till att åstadkomma positiva förändringar hos pojkar och flickor, män och kvinnor. Strävan är att inspirera den enskilde att tänka på evangeliet, känna för det och sedan leva efter det.*

För att hjälpa till med att uppnå detta mål och möta denna strävan presenterar vi nu för er i prästadömet kyrkans nya lärarutbildningsprogram.
Torsdagen den 1 oktober 1970, presenterades lärarutbildningsprogrammet i detalj för de tolvs regionrepresentater på ett speciellt seminarium. Dessa hängivna och duktiga bröder kommer inom de nästa sex veckorna att skissera upp programmet för stavspresidentskapen. Sedan, den 1 januari 1971, kommer det att påbörjas. Under de första sex månaderna av 1971 kommer generalauktoriteterna de besöker varje stavs kvartalskonferens, att betona detta program och rapportera hur det tillämpas.

En grundprincip för industriell ledning är detta: "När en prestation är mätt, förbättras prestationen. När prestationen ar mätt och rapporterad ökar prestationens värde." Jag tror att generalauktoriteternas besök i era stavar kommer att föra med sig den önskade ökningen.
Tiden bestämmer att mitt presenterande av själva programmet blir gjort i rubrikform:
1. Det nya programmet över hela kyrkan faller under prästadömet och överträffar alla andra lärarutbildningsprogram som används nu.
2. Stavspresidenten har ansvaret för lärarutbildningen i sin stav. Han skall kalla en medlem i högrådet att vara direktor för stavens lärarutbildningsprogram. Detta högråd bör vara en framstående lärare som har förmåga att motivera och inspirera.
3. Biskopen har ansvar för lärarutbildningsprogrammet i sitt ward. Han skall kalla en duglig prästadömsbärare i melkisedekska prästadömet att vara direktor för wardets lärarutbildningsprogram.
4. Liknande ansvar kommer att vila på missionspresidenterna, samt distrikts- och grenspresidenterna i kyrkans missioner.
5. Det nya lärarutbildningsprogrammet består av tre delar: (a) grundkurs, (b) fortbildning, (c) studieledning i undervisningen (Introduceras 1 sept 1971).
6. Grundkursen är till för att hjälpa blivande och nya lärare att skaffa sig kunskap och utveckla sin skicklighet, så att de kan bli mer effektiva. Den kommer att ledas över en 11-veckorsperiod, vanligen under söndagsskoletid, och omfatta kanske åtta personer i taget som intervjuats och kallats av biskopen. Ledare för grundkursen skall vara wardets lärarutbildningsledare.
7. Fortbildningslektionerna skall vara en fortsättning på grundkursen och omfatta både andliga principer och lärarskicklighet. Fortbildningslektionerna skall erbjudas tio gånger per år för instruktioner i alla prästadömskvorum och biorgani sationer.
8. Lektionsböckerna för grundkursen och fortbildningslektionerna är nu klara för distribution. Handbok för uppläggning av lärarutbildning kommer att skickas ut gratis till respektive stavs- och wardsledare. En speciell beställningslista kommer att skickas till varje biskop så att han kan beställa det material som behövs för att tillämpa programmet. Pengarna till detsamma kan tas från wards-och stavsbudgeten. Enskilda kan sedan betala till wardet eller staven för sitt personliga material. Inköp i stor mängd ger lägre pris för enheten.
9. Programmet lämnar rum för stor flexibilitet. Programmet bör fungera på wardsnivå i de flesta av kyrkans områden. Det är emellertid valfritt om man vill ha grundkursen och fortbildningslektionerna på flerwardsbasis eller flerstavsbasis.
10. Programmet skall delges små grupper med betoning på att delta och göra verkliga erfarenheter.
Detta är alltså det nya lärarutbildningsprogrammet. Det har förprövats på omsorgsfullt kontrollerad försöksbasis i Monument Park, Walnut Creek och Gunnison stavar samt i Victoria District i Alaska-British Columbia Mission. Kommer det att föra med sig de resultat man hoppas på i ert ward eller er stav? Lyssna till vittnesbörden från två som gått kursen:
"För första gången i mitt liv har jag en aning om hur man ska undervisa."
"Liksom alla välsignelser i evangeliet kommer detta program att vara till hjälp bara så mycket som dess deltagare gör det till. Det kommer att finnas de som säger: 'Jag är en mästerlig lärare. Jag behöver inte det här.' De kommer inte att ha någon nytta av det. Det kommer att finnas de som säger: 'Jag har för mycket att göra för att hinna med det här. Det är för många möten i kyrkan.' De kommer inte att ha någon nytta av det. Det kommer att finnas de som säger: 'Här är en möjlighet att lära sig.' De kommer att ha stor nytta av programmet och Herrens verk kommer att gå framåt."
I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga kommer förmodligen varje medlem, varje prästadömsbärare få möjlighet att bli lärare. Det finns inget privilegium som är mer ädelt, ingen uppgift som är mer belönande. Får jag till er mina bröder i prästadömet uttrycka min uppriktiga inbjudan att delta i lärarutbildningsprogrammets bemödanden. Får jag uppmana er med orden i Jakobs brev att vara "ordets görare, och icke allenast dess hörare." (Jak. 1:22) Kom ihåg:
Jag hör och jag glömmer.
Jag ser och jag minns.
Jag gör och jag lär.
Då kommer andra att följa era exempel. Undervisingen kommer förbättras. Buden kommer att efterlevas. Liv kommer att bli välsignade.

I Galileen där undervisade en mästerlig lärare Herren Jesus Kristus själv. Han lämnade sina fotspår på stranden, men han lämnade kvar sina undervisande principer i hjärtat på alla han undervisade och i deras liv. Han instruerade sina lärjungar på den tiden, och talar samma ord till oss: "Följ du mig." (Joh 21:22) Då liksom nu kommer dåraktiga okloka människor att täppa till sina öron, stänga sina ögon och vända bort sina hjärtan. Låt oss komma ihåg att det inte finns någon dövhet som är så permanent att den döve inte kommer att höra. Det finns ingen blind som är så blind att han inte kommer att se. Det finns ingen okunnighet som är så djup att den okunnige inte kommer att veta.
Må vi liksom Thomas på den tiden inte tvivla utan tro och svara: "Låt oss gå." Ja, må vi gå framåt i presenterandet och tillämpningen av detta nya program för lärarutbildningen. När vi gör det med denna anda av lydigt gensvar kan det kanske sägas om varje lärare liksom det sades om Återlösaren: "... det är från Gud du har kommit såsom lärare ..." (Joh 3:2) Må det bli så, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Skydda era familjer

BOYD K PACKER

Jag kommer denna sabbatsdag till talarstolen med en ny förpliktelse, ivrig som kanske aldrig förr att få erhålla Herrens Ande, ert intresse er tro och era böner för oss som är här och för alla dem som skall lyssna när jag talar till föräldrarna till egensinniga och förlorade barn.

För en tid sedan fällde en far som var bekymrad över ett allvarligt problem med sin son följande anmärkning: "När han lämnar oss och vi inte vet var han är, känner vi oss plågade i våra hjärtan, men när han är här, finns det tillfällen då han är en plåga för våra huvuden." Det är om denna plåga i hjärtat jag önskar tala, och jag fruktar att jag talar till många berörda.

Det finns knappast någon plats utan åtminstone en mor vars senaste nattvaka, ängsliga tankar och böner gäller en son eller dotter som vandrar omkring, vem vet var.

Det är inte heller långa avstånd mellan de hem där en ängslig far knappt kan göra en dags arbete utan att inom sig själv tänka: "Vad har vi gjort för fel? Vad kan vi göra för att få vårt barn tillbaka?" Även föräldrar med de bästa föresatser — och som verkligen försökt — känner nu denna oro. Många föräldrar har på alla sätt försökt att skydda sina barn — bara för att finna att de förlorar dem, ty hemmet och familjen attackeras nu.

Begrunda dessa ord om ni vill:

gudlöshet
nakenhet
omoral
skilsmässa
pornografi
passion
våld
perversitet

Dessa ord har antagit en ny betydelse under de sista åren, eller hur?

Aposteln Paulus profeterade till Timoteus: "Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma.

Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar..." (2 Tim 3:1-2)

Det finns mer i detta skriftställe, men vi stannar vid frasen "olydiga mot sina föräldrar".

Vi har ingen önskan att vidröra det ämne som orsakar er så mycken plåga, inte heller att fördöma er som personer som misslyckats, men ni misslyckas och det är det som gör er ont. Om misslyckandet skall ta slut, måste man ta itu med problem liknande dessa, hur ont det än gör.

För några år sedan kallades jag på ett besök till min plågade mamma som var inlagd på sjukhuset för en serie prov.

"Jag vill hem", sade hon. "Jag vill inte fortsätta med dessa prov, jag vill att du tar hem mig omedelbart, jag vill inte gå igenom en dag till med detta!"

"Men mamma", sade jag, "du måste gå igenom det. De har skäl att tro, att du har cancer och om det är som de misstänker är det av den värsta sorten."

Såja, nu var det sagt, efter allt kringgående, all viskningar Efter alla försök att undvika att säga ordet, då hon var i närheten. Nu var det sagt.

Hon satt tyst på sin säng en lång stund, och så sade hon: "Ja, om det är det det är, så är det vad det är, och jag skall kämpa mot det." Hennes danska kämparglöd tändes, och kämpa skulle hon och vann gjorde hon.

En del skulle kanske förmoda att hon skulle förlora kampen mot denna sjukdom, men hon gick igenom den som en ärorik, lycklig segrare.

Hennes seger säkrades när hon trotsade den plågsamma sanningen. Då fick hon mod.

Föräldrar, kan vi först betrakta den mest plågsamma delen av ert problem? Om ni önskar förbättra er son eller dotter, varför inte låta bli att försöka förbättra ert barn, bara en liten stund, och koncentrera er på er själv. Förändringen måste börja med er och inte med era barn.

Ni kan inte fortsätta att handla som ni gjort förut (även om ni tyckte att det var rätt) och förvänta er att ni skall få bort någon dålig vana hos ert barn, då ert uppförande var en av de faktorer som framkallade den.

Såja, nu var det sagt. Efter allt kringgående, all oro för egensinniga barn. Efter att ha lagt all skuld på andra för att skydda föräldrarna. Nu är det slut med det. Det är ni, inte era barn, som behöver omedelbar uppmärksamhet.

Nu, föräldrar, finns det verklig hjälp för er om ni vill acceptera den. Jag tillägger, med eftertryck, att den hjälp vi föreslår är inte lätt, för det är ett allvarligt problem. Det finns ingen patentmedicin som gör er friska omedelbart.

Och föräldrar, om ni söker en kur som utesluter tro och religiösa lärosatser, så söker ni ett botemedel som ni aldrig kommer att finna. När vi talar om religiösa principer och doktriner och citerar

skrifterna, är det då inte intressant hur många som känner sig illa till mods. Men när vi talar om era problem i er familj och erbjuder en lösning, då är ert intresse intensivt.

Kom ihåg att ni kan inte tala om det ena utan att tala om det andra, och ändå förvänta er att lösa era problem. Så snart föräldrarna vet att det finns en Gud och att vi är hans barn, kan de bemöta sådana här problem och besegra dem.

Om du står hjälplös, gör inte han det.

Om du är ur spel, så är inte han det.

Om du inte vet vad du skall göra härnäst, så vet han det.

Det kommer att behövas ett under, säger du. Nå, om det behövs ett under, så varför inte? Vi uppmanar er att först utföra en förebyggande åtgärd.

Det finns en dikt av Joseph Malins som heter "Stängslet eller ambulansen". Den handlar om försöken att få ner en ambulans till botten av en klyfta och slutar med orden från en gammal vis man som föreslår att mer uppmärksamhet borde ha visats för att stoppa faran än för att reparera följderna. Han presenterar planen att bygga ett stängsel på toppen av klippan och överför sedan idén på ungdomen. Han påstår att det är bättre att leda de unga väl än att försöka rädda de gamla, ty även om det är gott att lyfta upp den fallne, är det bättre att förhindra andra att falla.

Vi förhindrar fysisk sjukdom genom vaccinering. Denna plåga i hjärtat som ni lider av, skulle kanske på liknande sätt kunnat ha förhindrats genom mycket enkla mått och steg insatta i tid. Lyckligtvis är själva stegen som förebygger sjukdomen desamma som ger ny hälsa. Med andra ord, förebyggandet är det bästa botemedlet, även i långt framskridna fall.

Nu skulle jag vilja visa er en mycket praktisk och effektiv plats att börja på, både för att beskydda era barn, och om ni håller på att förlora något, att återvinna det.

Jag har i min hand Familjens hemaftonsbok. Det är den sjunde i en serie och är tillgänglig över hela världen på sjutton språk. Om ni skulle vilja gå igenom den tillsammans med mig, skulle ni finna att den är baserad på Nya testamentet. Temat är den fria viljan. Fastän lektionerna är hämtade från Nya testamentets dagar, har man inte nöjt sig enbart med att gå tillbaka till den tiden och de platserna. Lektionerna löper igenom seklen och behandlar samtidigt er egen situation här och nu. Den är väl illustrerad med många bilder i flerfärg och har många meningsfyllda aktiviteter för familjer med barn i alla åldrar.

Mellan sid 24-25 finns t ex en färggrann sida med ett spel, skär ut det, och gör en snurra av kartong, och hela familjen kan spela. Ni kommer att finna er själva, beroende på de drag ni gör, någonstans mellan "himmelska skatter" och "jordiska nöjen".

Här har vi en lektion med rubriken "Hur vår familj kom till". (sida 45) "... tala om för ära barn", uppmanar den, "hur ni möttes blev kära och gifte er. Se till att båda föräldrarna deltan och illustrera er berättelse med bilder och minnen som ni sparat såsom bröllopsklänningen, annonserna, bröllopskort. Det vore en bra idé att ta upp er berättelse på band och spara den för att era barn skall kunna spela upp det för sina barn en dag."

Låt mig räkna upp några av de andra rubrikerna: "Vår familjestyrelse". "Att lära sig bedja", "Att tala renhetens ord", "Familjeekonomi", "Föräldraskap, en helig förmån", "Respekt för auktoriteterna", "Värdet av humor", "Jaså, ni skall flytta?", "När det oväntade inträffar", "Frälsarens födelse och barndom".

Här är en som heter "En kallelse att bli fri". Det är ju den siréns stämma som ert barn följer. Denna lektion innhåller en sida gröna intyg av mycket officiellt utseende och instruktioner att för varje familjemedlem välja ut en aktivitet som hon eller han inte lärt sig att göra och sedan ge varje medlem ett intyg ... med faderns underskrift: "Detta certifikat ger ägaren tillåtelse att spela en melodi på pianot som en del av familjens hemafton." (Barnet har naturligtvis aldrig fått pianolektioner)

Andra certifikat kan innehålla (beroende på barnet ålder): Gå på händerna, tala ett främmande språk eller måla ett oljeporträtt. När sedan varje medlem säger att han inte kan göra det som är tillåtet, diskutera då varför han inte är fri att göra det. Diskussionen kommer att avslöja att "varje person måste lära sig de lagar som styr utvecklandet av en förmåga och sedan lära sig lyda dessa lagar. Sålunda leder lydnad till frihet".

Under rubriken "Speciellt för familjer med små barn" uppmanas dessa att sätta leksaksbilar på bordsskivan och känna sig fria att köra dem hur som helst och vart som helst. Även de små kan se resultatet härav.

Det finns många fler hjälpmedel till denna lektion och till alla dessa speciella lektioner — små kraftiga magneter som hjälper till att dra ett barn närmare familjens centrum.

Detta program är uppgjort för att en hemafton skall hållas en gång i veckan. Måndagen har utsetts och avsatts över hela kyrkan för familjemedlemmarna att vare tillsammans. Nyligen har instruktioner gått ut, från vilka jag citerar: "De som är ansvariga för prästa-

dömets och biorganisatonernas program, innefattande tempelaktiviteter, gymnastik för ungdom, studieaktiviteter o s v skall uppmärksamma detta beslut för att måndagskvällen allmänt skall iakttas över hela kyrkan och familjerna lämnas fria från kyrkoaktiviteter, så att de kan vara tillsammans på familjens hemafton." *(Prästadömets bulletin*, sept 1970)
Med detta program följer löftet från profeterna, de levande profeterna, att om föräldrarna vill samla sina barn omkring sig en gång i veckan och undervisa dem i evangeliet, så skall barnen i dessa familjer inte gå vilse.
En del av er utanför kyrkan, och olyckligtvis många inom kyrkan, hoppas att ni kunde använda ett sådant här program utan att till fullo acceptera Jesu Kristi evangelium, plikterna som medföljer medlemskapet i kyrkan och de skrifter på vilka det är baserat. Ni tillåtes att göra detta. (Vi kunde t o m ge er ett "certifikat" som tillåter er att fostra en idealfamilj.) Ni skulle ändå inte vara fria att göra det utan att lyda lagarna. Att använda sig av ett program som detta utan att använda evangeliet skulle vara som att handla som en som skaffade en nål för att vaccinera ett barn mot en svår sjukdom men tillbakavisade det serum som skulle rädda det.
Föräldrar, det är hög tid för er att påtaga er ert andliga ledarskap för er familj. Om det inte finns någon kärna i er nuvarande tro, ta er då mod att söka sanningen.
Den generation ungdomar som nu vandrar på jorden är den finaste som någonsin funnits. Ni har sett en del av dem tjäna som missionärer. Kanske har ni avvisat dem? Ni borde söka upp dem. Om de inte är någonting annat, så är de utomordentliga bevis på att ungdom kan leva hederligt och det finns tiotusentals av dem som är verkliga heliga — sista dagars heliga.
Föräldrar, jag önskar nu ingjuta hopp hos er. Ni som har plågade hjärtan får aldrig ge upp. Det spelar ingen roll hur mörkt det är eller hur långt bort eller hur djupt er son eller dotter fallit, ni får aldrig ge upp. Aldrig, aldrig, aldrig. Jag vill inspirera er med hopp.
Gud välsigne er, bekymrade föräldrar. Det finns ingen plåga som är så genomträngande som den som orsakas av förlusten av ett barn, och inte någon så översvallande glädje som den vid dess återkomst.
Jag framträder nu som en av de tolv, vilka var och en är ordinerad som ett speciellt vittne. Jag försäkrar er att jag har detta vittnesbörd. Jag vet att Gud lever och att Jesus är Kristus.
Jag vet att fastän världen "icke ser honom och icke känner honom", så lever han dock. Bekymrade föräldrar, giv akt på hans löfte: "Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till eder." (Joh 14:17-18) I Jesu Kristi namn. Amen. O

Vem var den store vite guden?

Mark E Petersen

De amerikanska indianernas tillstånd har på sista tiden offentliggjorts på ett mycket genomträngande sätt.
Som ett resultat kommer ytterligare steg att vidtas för att förbättra dessa människors lott, vilka är bland de mest försummade av alla minoriteter på denna kontinent.
Vi är tacksamma att de sista dagars heliga under årens lopp har tagit aktiv del i hjälparbetet för dem. Vi har bistått speciellt inom utbildningsområdet. Detta år sörjs det för dagliga seminarienklasser för mer än 15.000 indianska studerande, och genom kyrkans ansträngningar får ytterligare 5.000 gratis grundskole — och högskoleutbildning på heltid.
Vi sörjer också för ett collegeprogram för många av våra indianer, av vilka 475 är inskrivna i Brigham Younguniversitetet i år. 426 gick där förra året.
Brigham Younguniversitetet har nyligen utdelat B A-examen[1] till 85 indianska studerande. 20 har tagit licenciat- eller doktorsgrad. Fler än 20 är nu inskrivna för akademisk examen. Brigham Younguniversitetet har också Institutet för forskning om och betjänande av Amerikas indianer, och har genom detta överinseende över mer än 30 jordbruksprojekt för indianer i västra Förenta staterna. Det sörjs också för kyrklig undervisning för mer än 35.000 indianer som är medlemmar i vår kyrka.
De är begåvade, har stor anpassningsförmåga och är stolta över sitt fördernearv, för de vet att de är ättlingar till ett stort folk.
Vi var nyligen närvarande vid ett möte för mexikanska bofasta i Salt Lake City och hörde dem ge uttryck för sin stora stolthet över sitt indianska arv. Det kan de mycket väl vara, för ju mer vi lär om Mexicos forna invånare, ju mer inser vi att de verkligen var ett stort folk.

[1] ungefar fil kand-examen, ö a

En av de ledande auktoriteterna på Mayakulturen, dr Alfred V Kidder, kom också till den slutsatsen. I sin bok *A Guide to Quirigua* sade denne framstående lärare:

"De stora städerna i det gamla Mayariket byggdes under den första delen av den kristna epoken. I nära 600 år var detta begåvade folk de ledande inom konst och arkitektur, matematik och astronomi. De konstruerade en kalender som på sätt och vis var mer exakt än vår. Den indianska civilisationens tillväxt var påfallande lika vår egen som har sitt ursprung i Egypten och Mesopotamien, även om den skiljde sig i detalj. Samhälleliga och ekonomiska system organiserades. Städer tillväxte, religionen utvecklades och tempel för dyrkan."

Historikern Munoz skrev om ett liknande ämne i sin bok *The Marvels of Copan*: "Arkitektur, astronomi, matematik, måleri vävning och alla de konstarter som förskönar livet, blomstrade här en gång." Han betonade att indianernas förfäder inte var några vildar på något sätt, för ingen vilde, sade han, tänkte ut de underverk som var allmänt kända bland mayafolket.

Dr Wissler förklarar på sidan 147 i sin bok om mayacivilisationen att mayafolket tillverkade papper på ett sätt som liknar egypternas när det gäller att tillverka skrivmaterial från papyrus.

I *The American Heritage Book of Indians* står det:

"Mayafolket uppnådde den högsta kända civilisationen i det forna Amerika och en av de högsta kända i den forna världen." Dessa folk hade ett väl utvecklat bevattningssystem. De byggde dammar och akvedukter. De terraserade bergssluttningarna och gjorde dem till produktiva gårdar genom bevattningssystemet. Dessa vattensystem var i allmänt bruk 2.000 år innan spanjorerna kom och en del av dem finns fortfarande.

De forna amerikanerna var ett talrikt folk. Vid tiden för besegringen fanns det enbart i Centralmexiko 25 miljoner människor.

Men mer imponerande än några av dessa fakta om det forna Amerika är deras redogörelse för en gudomlig persons besök hos deras förfäder för nära 2.000 år sedan. En person vilken var hos dem i många dagar och undervisade dem och välsignade dem.

Dessa högeligen intelligenta och kunniga forna amerikaner bekräftade att denne person undervisade dem om en gudomlig religion, botade deras sjuka, uppreste en del från döden, undervisade om nya och mer produktiva jordbruksmetoder, och upprättade en regering av rättvisa och frid.

Deras redogörelse säger att han kom ibland dem plötsligt och lämnade dem på samma sätt, på ett överjordiskt sätt. De forntida ansåg honom vara Skaparen som kommit till jorden i förkroppsligad form.

Ingen kan framgångsrikt förneka att han var en kristen gudomlighet.

Det erkänns nu villigt att hans lärdomar överensstämde med Bibelns.

Det är också ett erkänt faktum att han lovade att återvända i en andra ankomst.

Redogörelsen för hans uppenbarande bevarades bland indianerna generationerna igenom från Chile till Alaska, och intressant nog är den lika välkänd bland polynesierna från Hawaii till Nya Zeeland, och ger ytterligare ett bevis på det nära sambandet mellan polynesierna och invånarna i det forna Amerika.

Alla sådana redogörelser överensstämmer i det stora hela. De skiljer sig ifråga om namn och mindre detaljer från ö till ö och från land till land, men slutsatsen överallt är densamma — en gudomlig person besökte dessa folk för nära 2.000 år sedan.

Sanningshalten i informationen som nu finns tillgänglig om honom är nu så stor att det föranledde Paul Herrmann att säga i sin bok *The Conquest of Man:*

"Om man betänker det noga finns det inget tvivel om att den vite Gud Quetzalcoatl var en verklig person, att han varken var något av spanska propagandan uppfunnet eller ett legendariskt påhitt av indiansk fantasi." (s 72)

Kom ihåg att detta kommer från de högeligen intelligenta forna amerikanerna som kände till astronomi matematik, konstbevattning och arkitektur. Det var ingen dröm hos ett okunnigt eller vidskepligt folk. Det var historia från en av de högsta kända civilisationerna som är känd bland forna folk.

Denna storslagna varelse var känd som Quetzalcoatl i delar av Mexico huvudsakligen i Choluloområdet. Han var Votan i Chiapas och Wixepechocha i Oaxaca, Gucumatz i Guatemala, Virachocha och Hyustus i Peru, Sume i Brasilien och Bochica i Columbia.

För peruvianerna var han även kand som Con-tici eller Illatici. Tici betyder både skapare o ljus. För mayafolket var han huvudsakligen känd som Kukulcan.

På de polynesiska öarna var han känd som Lono, Kana, Kane eller Kon, ibland som Kanaloa, vilket betyder det stora ljuset eller stort ljus. Bland en del polynesier var han även känd som Kane-Akea, den store stamfadern, eller som Tonga-roa, havssolens gud.

Hur såg han ut, denne gudomlige personlighet?

Han beskrevs av de forna som en lång vit man, med skägg och blå ögon. Han bar löst sittande mantel. Han verkade vara en person med stor auktoritet och omätlig vänlighet. Han hade makt att höja och sänka berg. Han kunde få fram vattenströmmar ur det massiva berget.

En av det anmärkningsvärda med hans ankomst var att han uppenbarade sig efter flera dagars tätt mörker under vilket människorna hela tiden bett att solen skulle återvända. Under tiden mörkret varade — och jag hänvisar till boken *The Incas* av Pedro de Leon — led folket svårt och uppsände uppriktiga böner till Gud, sökande ljusets återkomst som hade försvunnit.

När solen till sist sken, uppenbarade sig denne gudomlighet. Pedro de Leon säger: "Han var en vit man med ståtlig gestalt vars utseende väckte stor respekt och vördnad . . . Och när de såg hans makt kallade de honom Skaparen till allting, deras Begynnelse, solens Fader." *(The Incas)*

När denne personlighet undervisade om sin religion uppmanade han folket att bygga tempel för dyrkan, och hans efterföljare blev mycket hängivna. (Pierre Honore, *In Quest of the White God)* När han lämnade dem lovade han att komma tillbaka, vilket fick befolkningen att i många generationer se fram emot hans återkomst liksom judarna såg fram emot sin utlovade Messias.

Denna tro ledde emellertid till katastrof vid två tillfällen, när spanjorerna kom till Amerika och när C[illegible] Hawaiiöarna. Men dessa tragedier tjänade endast till att styrka sanningen i traditionen.

När Cortez kom till Mexico och kustbefolkningen fick se honom, lade de märke till att han var en storväxt vit man. De skyndade till sin konung, Montezuma, och tillkännagav att den store vite Guden till sist hade återvänt.

Detta hade en slående effekt på Montezuma. Han kom ihåg att när han kröntes till regent, påminde prästerna för de infödda honom: "Detta är inte din tron, den är bara utlånad till dig och kommer en dag att återgå till Den store, vilken den tillhör." (Honore, s 66)

Den spanske författaren Duran säger i sin bok *The Aztecs* att när Montezuma sände sin trofaste tjänare till den store Cortez att leda honom till palatset, tilltalade tjänaren Cortez: "O Herren och sann Gud", och tillade, "välkommen till detta ditt land och kungarike." Duran säger vidare att indianerna ansåg Cortez följeslagare som likaså gudomliga.

Denne spanske forfattare fortsätter sedan:

"Det finns inget tvivel om att Montezuma var storligen upptagen med Quetzalcoatls återkomst, denne som lämnat Vera Cruz-kusten och lovat återvända."

Montezuma och de andra dignitärerna i hans kungarike var helt övertygade om att Cortez och Quetzalcoatl var en och samma person vilket man kan se i krönikorna . . .

När den blonde skäggprydde kejsar Maximilian så sent som 1864 anlände till Vera Cruz, dröjde lämningar kvar i indianernas sinnen som påminde dem om löftet om de store Quetzalcoatls återkomst."

Montezuma accepterade Cortez som om han varit Gudomen, men spanjorernas förräderi och hans män ändrade snart på det och det blev krig. Den stackars godtrogne Montezuma förlorade sin tron och sitt liv, men traditionen blev kvar.

En liknande situation uppstod när kapten James Cook, den brittiske upptäckaren, kom till Hawaii. Lustigt nog landade han där när infödingarna firade sin högtid Makahiki vilken höll traditionen om den vite Guden vid liv hos polynesierna. Cook blev också mottagen såsom Gudomen och fördes till det heliga templet i Lono. Men hans män var allt annat än änglalika, och deras plundringar ådrog sig infödingarnas vrede över hela det landstigna sällskapet. I det slag som följde förlorade Cook livet.

Men vilken var i verkligheten denne store vite Gud? Det var inte kapten Cook, och verkligen inte Cortez. Vem var han?

När Jesus Kristus missionerade i Palestina, sade han till folket där så som det är nedtecknat i tionde kapitlet i Johannes evangelium att han hade andra får, inte i fållan i Palestina, utan någon annanstans, " . . . också dem måste jag draga till mig", sade han, "och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde." (Joh 10:16)

Jesus av Nazaret var denne vite Gud! Efter sin uppståndelse i Det heliga landet besökte han i verkligheten det forna Amerika. Hur kan vi veta det?

På den västra hemisfären liksom i det forna Palestina, missionerade profeterna bland folket och gav dem inspirerad ledning. Liksom profeterna i Det heliga landet sammanställde även de uppteckningar över alla viktiga händelser. De hade förutsagt Kristi ankomst, och folket accepterade honom fullständigt.

Efter de tre dagarnas mörker som tryckt dem, var människorna samlade omkring templet när de hörde en röst från himmelen som sade:

"Sen min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!"

Detta fick dem att se upp mot himmelen och där såg de en underbar person komma ner mot jorden och han kom och stod framför dem. Och de gamla uppteckningarna säger:

" . . . och han var klädd i vit skrud, och han kom ned och stod mitt ibland dem. Hela mängden hade riktat sina ögon mot honom, och de vågade ej öppna sina munnar och säga något, icke en gång till varandra . . .

Och det begav sig, att han uträckte sin hand och talade till folket och sade:

'Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.

Se, jag är världens ljus och liv. Jag har druckit av den bittra kalken, vilken Fadern har givit mig, och jag har förhärligat Fadern genom att påtaga mig världens synder . . . '"

Sedan sade Frälsaren till dem:

Stån upp och kommen hit till mig, på det I kunnen sticka edra händer i min sida och känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att I mån kunna veta, att jag är Israels Gud och hela jordens Gud, som blivit dödad för världens synder.

Och mängden gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Detta gjorde de den ene efter den andre till dess de alla hade gått fram, och de sågo med sina egna ögon och kände med sina egna händer och visste förvisso samt betygade, att det var han om vilken profeterna hade skrivit, att han skulle komma.

När de alla hade gått fram och förvissat sig, ropade de enhälligt och sade:

"Hosianna! Välsignat vare Guds, den Allrahögstes, namn! Och de föllo ned för Jesu fötter och tillbådo honom." (3 Ne 11:7—11 14—17)

Han undervisade dem om sin sanna religion, botade deras sjuka, välsignade deras barn, och organiserade sin kyrka på den västra hemisfären så som han hade gjort i Palestina.

Detta är vad som gav upphov till indianernas och polynesiernas tradition. Och den har levat till nu och blivit överförd från generation till generation.

Men hur kan vi vara säkra på att det var Kristus?

Som vi nämnt skrev de många profeterna som levde i det forna Amerika sin historia och sina uppenbarelser liksom profeterna i Palestina gjorde. De gjorde många volymer. Dessa uppteckningar förkortades och sammanställdes till sist till av en profet vid namn Mormon, som levde omkring 400 år efter Kristus, här i Amerika.

Eftersom han var den som sammanställde den, uppkallades boken efter honom — Mormons bok. Den fördes fram på ett mirakulöst sätt i våra dagar och identifierar Kristus såsom den vite Guden i gamla tider. Den boken är en sammanställning av skrifter liksom Bibeln. I sitt 29 kapitel förutsade Jesaja att i de sista dagarna skulle denna nya bok med skrifter

uppenbaras, och han beskriver dess framkomst på det sätt som Mormons bok verkligen gavs till världen. Detta är inte någon tillfällighet. Det är en nutida uppfyllelse av Bibelns profetia.

Jesaja sade att det skulle vara en förseglad bok, och det var det.

Han sade att orden i boken skulle överlämnas till en lärd man som skulle avvisa uppteckningen och detta var sant. Lustigt nog, och det hjälper helt säkert till att identifiera boken, sade han att den skulle gå igenom händerna på en lärd man när den kom till världens kännedom, och detta är exakt vad som hände.

Istället för att peka ut tidpunkten för dess utgivning, sade han att boken skulle komma fram i de sista dagarna då Palestina blev ett fruktbart fält, och det blev så.

Han förutsade att till och med de döva skulle höra bokens ord, och att genom den skulle den blinde se ut ur mörkret och de svaga bland människor skulle känna större glädje i Herren. Allt detta skedde.

Och han sade att medan detta skedde skulle den Allsmäktige utföra ett stort och förunderligt verk under en period av otro i världen, och detta har också åstadkommits.

Mormons bok är den bok som Jesaja hänvisar till. Den är helig skrift, den heliga skriften om det forna Amerika, nu utgiven för den nutida människans upplysning.

Den är ett nytt vittne på Kristi gudomlighet och bär vittne om att han verkligen är Guds Son, de kristnas Frälsare, judarnas Messias, det forna Amerikas vite Gud, och allt människosläktets Återlösare. Detta är också vårt eget vittnesbörd och vi bär det till er i Jesu Kristi heliga namn. Amen.

Guds väg i dunkel ofta går

LeGrand Richards

Bröder och systrar! Det är underbart att vara församlade med er igen här vid en av vår kyrkas stora konferenser. Ledda av Tabernakelkören har vi just sjungit en sång som finner gensvar i mitt hjärta: "Guds väg i dunkel ofta går." (Hymner, nr 41)

Efter att ha utfört så mycket missionärsarbete som jag har gjort, har jag alltid betänkt Herrens under i våra dagar i samband med evangeliets återställelse till jorden i denna tidshushållning. Detta är en undrens tid, en tid när så många saker händer i världen. Om jag skulle fråga er vad ni anser vara det mest underbara som hänt i denna värld på de sista 150 åren, kan jag tänka mig att de flesta människor skulle säga astronauternas landning på månen. Det var verkligen ett under, och hur det gick till kan bara de som åstadkom det tala om.

Sedan tänker jag på hur vi kan sitta i våra hem och titta på televisionen när dessa män steg ur kapseln och gick på den marken utan att dragningskraften drog dem tillbaka. Sedan tänker jag på resultatet av det. (Nu måste jag erkänna för er att jag inte känner till tillräckligt mycket om vetenskap för att veta hur mycket gott som denna stora framgång kommer att ha för mig eller min familj.)

Sedan tänker jag på en annan händelse som inträffade inom de sista 150 åren som så vitt jag kan uppskatta övergår detta i sitt majestät och sin betydelse, och den är bra för mänskligheten, och för mig och min familj, för alla folk i denna värld som verkligen älskar Herren och vill tjäna honom. Det var när pojken Joseph Smith gick ut i skogen för att bedja, efter att ha läst aposteln Jakobs ord: "Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given." (Jak 1:5) Sedan gick han ut i skogen för att bedja, i tro på detta löfte, och en pelare av ljus sänkte sig ned från himmelen så som den gjorde för Saulus från Tarsus på väg från Damaskus, och mitt i denna ljuspelare var Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

När den där pojken sedan frågade vilken av alla kyrkor han skulle gå med i, sade Fader i det han pekade på Sonen: "Denne är min älskade Son. Hör honom." (Joseph Smith 2:17) Svaret blev att han inte skulle gå med i någon av dem, för de undervisade alla människoläror. Sedan fick han veta om det verk som skulle påbörjas.

Om den berättelsen är sann, och jag vet att den är det, finns det då något liknande på hela jorden? För när himlarna öppnade sig visade sig himmelska budbärare, Fadern och Sonen som skapade denna världen. Vi får veta i de heliga skrifterna att Gud skapade jorden genom sin Enfödde Son, och skulle något som hänt i denna världen inom de sista 150 åren kunna jämföras med Faderns och Sonens besök på denna jord? Vi bär högtidligt vittnesbörd, alla vi som samlats här vid denna konferens idag, och millioner över hela jorden som prävat detta budskap, att detta är sant. Som Jesus sade till Nicodemus: "Vad vi veta, det tala vi, och vad vi hava sett, det vittna vi om, men vårt vittnesbörd tagen I icke emot." (Joh 3:11) Och så vittnar vi för hela världen att denna underbara händelse inträffat.

När Jesus hade tillbringat 40 dagar med sina lärljungar och stigit upp till himmelen i närvaro av 500 bröder, sade två män i vita kläder som stod bredvid dem och såg upp mot himmelen: "I gallileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:11) Varför skulle det då vara så svårt att tro att han skulle uppenbara sig när två änglar stod där och sade att han skulle komma igen? Och vi ser fram emot hans ankomst. När jag tänker på allt det som

profeterna har förutsagt skulle föregå hans andra ankomst, då säger jag verkligen att Guds väg i dunkel ofta går, för att utföra sina under.
Jag tycker om uttalandet i Malakis 3 kapitel där Herren säger genom profeten Malaki: "Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som I åstunden . . .
Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag . . . Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa." (Mal 3:1—2)
Detta har nu uppenbarligen inget att göra med hans första ankomst, för han kom inte plötsligt till sitt tempel. Alla människor kunde utstå hans ankomstdag. Han kom inte och renade med guldsmedens eld och valkarens såpa, men vi vet att när han skall komma i de sista dagarna skall de orättfärdiga ropa ut ur klipporna: "Fallen över oss, och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede." (Upp 6:16) Så när Gud sänder en budbärare att bereda vägen för honom, skulle denne budbärare inte kunna vara någon annan än en profet.
Ni minns vad Jesus sade om Johannes döparen som var sänd att bereda vägen för hans ankomst i tidens mitt. Han sade att det inte fanns någon större profet i Israel än Johannes döparen. Och så bär vi högtidligt vittnesbörd för världen att denne profet som Gud uppreste i denna tidhushållning var profeten Joseph Smith. Han var den budbärare som sändes att bereda vägen för dessa underbara ting som Herren lovade sända till världen för att bereda vägen för Herrens ankomst. Han var denna tidhushållnings profet som, enligt våra skrifter, Herren hade hållit tillbaka i mer än 3.000 år efter det han kungjort sin ankomst, som väntat på sin dag och tid precis som de gamla profeterna, såsom Jeremia när han blev kallad till profet. Han kunde inte förstå detta och Herren sade: "Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken." (Jer 1:5) Profeten i denna tidshushållning blev ordinerad till profet för nationerna innan han någonsin kom hit och vi har Herrens ord att han skulle bli stor i hans ögon. (Se 2 Ne 3:8)
Sedan tänker jag på Petrus uttalande efter pingstdagen när han talade till dem som dödade Kristus. Han sade till dem att himlarna skulle taga emot Kristus "intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:21) Är det svårt att tro på denna profetia från Petrus där det skulle bli en återställelse av allt som talats genom alla heliga profeters munnar sedan världens begynnelse? Ingen annan kyrka i denna världen hävdar, såvitt jag vet, en sådan återställelse och det inkluderar många heliga profeters besök i de gångna tidshushållningarna.

Några år efter det Fadern och Sonen visat sig för Joseph Smith kom Moroni, en profet som levde här på jorden i Amerika 400 år efter Kristus, tillbaka för att berätta för profeten om detta lands forna invånare och om den uppteckning som beretts, vilken är Mormons bok.
Broder Marion G Romney höll ett inspirerat tal för oss igår om lärdomarna i den boken. Den hade bevarats för att övertyga judarna och icke-judarna om att Jesus är Kristus, just den evige Gud som visat sig för alla nationer. Den bevarades av den Allsmäktiges hand. Den skrevs på Herrens befallning till profeten Hesekiel för att det skulle föras två uppteckningar, en över Juda och hans efterföljare och en över Josef och dennes efterföljare. Herren lovade att han skulle ta Josefs uppteckning som fanns i Efraims händer och göra dem till en i sin hand. (Se Hes 37:16—17) Kan vi inte tro på att Gud skulle göra det han sade att han skulle göra? Om Mormons bok inte är denna uppteckning, var finns den då?
För att helt kunna uppskatta vad den boken är behöver vi gå lite, längre tillbaka till de löften som Jakobs tolv söner fick, och till Josefs löfte, om ni vill läsa det, som i mycket övergår hans bröders. Genom Jakob fick han många löften. "Din faders välsignelser nå högt, högre än mina förfäders välsignelser, de nå upp till de eviga höjdernas härlighet . . ." (1 Mos 49:26)
När Moses beskrev det nya landet som skulle givas Josef, vilken skulle skiljas från sina bröder, använde han ordet "ädlaste" fem gånger i bara de fem verserna i Bibeln som beskriver detta nya land. (5 Mos 33:13—16) Detta nya land var inget annat än detta land Amerika. Herren hade bevarat det i väntan på den dag då evangeliet skulle återställas i dessa sista dagar.
Vad vet världen om denna uppteckning av Josef? Och varför skulle de tveka att acceptera den? Och med dess accepterande har inte ens det judiska folket någon anledning att ifrågasätta vem deras Messias är, för denna uppteckning talar så bestämt om tecknen vid Frälsarens födelse till världen, om hans korsfästelse och sedan om hans besök i detta land Amerika, när han besökte sitt folk så som broder Romney talade om för oss igår.

Det har sagts att om den boken hittats av en man som plöjde sina åkrar, så skulle det ha ansetts vara den största händelsen i det artonde århundradet. Vi har vittnesbörd från många som inte är medlemmar i kyrkan. Boken innehåller ett löfte att om vi vill läsa den, så skulle Herren befästa sanningen för oss genom den Heliga Andens kraft. (Se Moro 10:4)
Broder Nicholas G Smith talade för några år sedan från denna talarstol och berättade för oss om en upplevelse han hade när han presiderade över Californienmissionen. Decanus för religion vid University of Southern California bad honom om ett exemplar av Mormons bok, och broder Smith gav honom ett där missionärerna strukit under viktiga ställen. Sedan inbjöd decanus broder Smith och missionärerna till ett möte. Han tog Mormons bok och läste ställe efter ställe för sin församling och sade: "Det här är inte någon död bok." Han sade: "Vi har här en samling skrifter som funnits mitt ibland oss i hundra år och vi har inte känt till någon om det." Sedan sade han till sin församling: "Är inte det här underbara lärdomar? Varför kan vi inte vara kamrater med ett folk som tror på sådana underbara saker som jag har läst för er här idag?" Nåja, detta är bara ytterligare ett vittnesbörd om detta verks gudomlighet, men Herren bevarade den för att uppfylla sina löften till Josef i det här landet, utvalt framför alla andra länder.
Det finns inte tid idag att gå in på dessa underbara saker som Herren skapat på ett sätt som är dunkelt för världen. Ta bara det här templet som står i detta kvarter. Jesaja och

Mika fick båda se framåt i tiden (3.000 år) till de sista dagarna då det berg där Herrens hus är skulle upprättas på bergens topp och alla nationer skulle fly till det. De skulle säga: "Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar." (Se Jes 2:2—3)
Så vitt jag vet finns det ingen byggnad i denna världs historia som har samlat människor från alla nationer så som detta tempel, och många av er som är här idag är utan tvivel ättlingar till några av dem som samlats till detta land.
När jag var på mission i Holland, hade jag en mycket uppriktig undersökare, en affärsman. Han sade: "Jag kommer aldrig att gå med i er kyrka." Jag sade: "Varför?" Han sade: "Jag vill inte flytta till Amerika." Jag sade: "Bra." Sedan tillade jag: "Stanna du kvar här och hjälp till att styrka dessa grenar." Han hade varit medlem i kyrkan bara några få månader när han kom rusande in i mitt kontor en dag och sade: "Broder Richards, jag har fått en chans att sälja min affär." Jag sade: "Varför vill du sälja din affär?" "Å, jag vill resa till Sion", sade han. Jag önskar ni kunnat se redogörelserna vi hade i missionsböckerna när jag var sekreterare i missionen, om de goda holländska människorna som sparade sina småpengar för att komma hit innan vi hade något tempel i Europa.
Jag hörde president Joseph F Smith säga i Rotterdam år 1906 att den dag skulle komma då Herrens tempel skulle ligga som prickar i hela Europa, och jag har levat tillräckligt länge för att se två av dem byggas. Nå, det är bara ytterligare ett av de under som är dunkla för den värld som Herrens givit oss. Om vi ville ta oss tid till att studera profetiorna om insamlingen skulle vi veta att Herren undanhöll detta land från världens ögon för att göra det till en samlingsplats för hans folk.
Bröder och systrar! Vi har så myckett att vara tacksamma för. Igår talade broder Burton för oss om profeten Elias ankomst. Tänk bara på Malakis löfte, att Herren skulle sända profeten Elia innan Herrens stora och fruktansvärda dag skulle komma. "Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning." (Mal 4:5—6) Hur kan någon tro på de heliga skrifterna och inte bedja om den dagen när Elia skulle komma? Och så bär vi högtidligt vittnesbörd för världen att han har kommit.
Jag var i Israel i juli för ett år sedan, och vi gick in i tre synagogor på en rundvandring. I en av dem hängde en fåtölj på väggen. Jag frågade rabbin vad den var där för. Han sade: "Så vi kan ta ner den och låta Elia sitta i den när han kommer." Jag kunde naturligtvis inte tala om för honom att Elia redan varit här och att hans ankomst givit oss den försäkran som blivit nämnd i denna konferens om äktenskapsförbundets eviga varaktighet. Inte bara det, utan Gud har också ställt tusen år till förfogande under Jesu ledarskap tills varje knä skall böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus, vilket betyder att detta budskap måste nå in i de eviga världarna.
Jag bär högtidligt vittnesbörd för er att detta är Guds verk, och jag vet det med varje fiber i min kropp. Jag vet att det är vad Jesaja såg när han sade: "Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan för mig består i inlärda människobud,
därför skall jag ännu en gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat." (Jes 29:13—14)
Det är det budskap vi har till hela världen, och jag bär mitt vittnesbörd för er att det finns inte en uppriktig man eller uppriktig kvinna i denna värld vilken verkligen älskar Herren, som inte skulle gå med i denna kyrka om de verkligen ville ta sig tid att finna ut vad den verkligen är. Jag bär detta vittnesbörd för er och beder Gud välsigna er alla, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Slutstenen i vår religion

Marion G Romney

Bröder och systrar! Jag har valt till mitt tema denna eftermiddag, "Slutstenen i vår religion."
Profeten Joseph Smith skrev i sin dagbok den 28 november, 1841:
"Jag tillbringade dagen med rådplägning med de tolv apostlarna i president Youngs hus och talade med dem om olika saker . . . Jag sade till bröderna att Mormons bok var den mest korrekta bok på jorden, och *slutstenen i vår religion*, och att en människa kan komma närmare Gud genom att hålla sig till dess begrepp än genom någon annan bok." *(Documentary History of the Church*, vol 4, s 461. Kursivering tillagd.)
Mormons boks äkthet och evangeliets återställelse vilar på samma grund. För det första, verkligheten i nutida uppenbarelse. För det andra, det faktum att Joseph Smith var en Guds profet. Dessa två sanningar är oupplösligt förenade i sitt förhållande till Mormons bok och det återställda evangeliet. Att acceptera den ena är att acceptera den andra.
När Joseph Smith drog sig tillbaka för att gå till sängs på kvällen den 21 september 1823, hade han ingen tanke på (och han hade aldrig haft en tanke på) Mormons bok. Det som bekymrade honom vid det tillfället var hans förhållande till Herren. Detta sökte han avgöra genom bön och åkallan. Medan han bad fick han besök av Moroni, en person sänd från Guds närhet, som talade om för honom att "det fanns en

gömd bok (i Cumorah i närheten) skriven på plåtar av guld, vilken innehöll en berättelse om denna (amerikanska) kontinents forna invånare och deras ursprung. Han sade också att den innehöll det eviga evangeliet i dess fullhet såsom Frälsaren överlämnade det åt de forna invånarna.
Vidare omtalade han att två stenar infattade i silverbågar . . . voro gömda på samma ställe som plåtarna . . . och att Gud hade berett dem så att denna bok skulle kunna översättas. *(DHC*, vol 1, s 12)
I detta samtal fick profeten sitt första begrepp om Mormons bok. Från och med den natten till och med att den var utgiven fick Joseph ständig ledning från himmelen för att skaffa fram, ta hand om och översätta de heliga uppteckningarna. En av de mest anmärkningsvärda saker beträffande Mormons bok är det ideliga upprepandet och den slutgiltighet med vilken Herren själv vittnade om dess sanning och gudomlighet.
Som en bekräftelse på sin egen roll i frambringandet av Mormons bok sade Herren i augusti 1830 till profeten: "Moroni, vilken jag har sänt till eder för att uppenbara Mormons bok, vilken innehåller fullheten av mitt eviga evangelium . . . " (L&F 27:5)
I inledningen till Läran och förbunden sade Herren att han kallat "Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar" att han skulle "hava makt att översätta den genom Guds barmhärtighet och kraft." (L&F 1:17, 19) Herren sade också till de tre vittnena att profeten hade "översatt boken", och sedan tillade han, "likavisst som eder Herre och Gud lever, är den sann." (L&F 17:6)
Allt efter som profeten fortsatte med översättningen lärde han sig många stora och förunderliga sanningar. Han lärde sig att begreppen i Mormons bok utgått från Herren Jesus själv — att både källmaterialet till uppteckningen och inristningarna som han översatte var beredda av rättfärdiga män ledda av Gud.

Han fick veta att insamlingen av källmaterialet till boken under Herrens ledning börjat så tidigt som 2.200 f Kr när Herren befallde Jareds broder "att stiga ned ifrån berget ifrån Herrens ansikte och att skriva vad han hade sett." (Eth 4:1)
Han fick veta att uppteckningen som på så sätt påbörjats fortsattes genom Herrens befallning till slutet av den jareditiska eran och att den fullständiga jareditiska uppteckningen på mirakulöst sätt kom i händerna på Moroni, som omkring 400 e Kr sammanfattade dem till den korta uppteckning vi känner som Ethers bok. Han fick veta att denna korta sammanfattning skrivits av Moroni på de plåtar som han Joseph höll på att översätta, därför att, enligt Moronis egna ord, "Herren befallt mig att skriva det". Moroni fortsätter: ". . . jag har på dessa plåtar skrivit allt det som Jareds broder såg" och Herren "befallde mig, att jag skulle försegla dem, och han befallde mig även, att jag skulle försegla översättningen därav, varför jag har förseglat uttydarna, i enlighet med Herrens bud." (Eth 4:4—5)
Liknande anvisning gavs beträffande de nephitiska uppteckningarna.
"På Herrens befallning gjorde jag plåtar av metall, på vilka jag kunde inrista mitt folks uppteckningar . . .
Detta har jag gjort samt givit mitt folk befallning om vad de skulle göra efter min bortgång . . . " (1 Ne 19:1, 4)

I överensstämmelse med gudomlig befallning och ledning bevarades på så sätt de innehållsrika uppteckningarna på Nephis stora plåtar, ur vilka Mormon gjorde sin sammanfattning, i nära tusen år.
Jesus själv redigerade en del av denna uppteckning. Under sitt besök hos nephiterna efter sin uppståndelse instruerade han dem att skriva ner de saker som han undervisade dem om. Han påminde dem också om att de inte hade gjort någon uppteckning om hans tjänare lamaniten Samuels profetia, som innebar att vid hans uppståndelse skulle "många heliga" uppstå från de döda. När han gjorde dem uppmärksamma på detta kom hans lärjungar ihåg profetiorna och deras uppfyllande. (Jesus befallde att de skulle skrivas ner, därför skrevs de ner i enlighet med hans befallning. 3 Ne 23:9, 13)
Från Mormons boks titelblad fick profeten veta att ett av de två ändamålen med boken var "att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus".
För att uppnå detta ändamål är boken från början till slut ett vittne om Kristus. Dess första kapitel innehåller en redogörelse för en syn i vilken Lehi såg Jesus "nedstiga ur den mittersta delen av himmelen" i en glans som överträffade middagssolen. (1 Ne 1:9) Dess sista kapitel slutar med Moronis stora uppmaning att komma till Kristus och bli fullkomnad i honom med försäkran: " . . . förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bliva fullkomliga i Kristus . . . " (Moro 10:32—33)
Många och stora är de omskakande vittnesbörden som belyser de 500 sidorna mellan dessa två kapitel.
Jag bär mitt vittnesbörd för er att jag skaffat mig själv en personlig kunskap om att Mormons bok är allt det som profeten Joseph sade att den är, att profetians och uppenbarelsens ande strålar ut från den, att den undervisar med stor enkelhet om frälsningens stora lärdomar och principerna om rättfärdigt uppförande avsedd att föra människorna till Kristus, att gemenskap med dess ande och åtlydnad av dess lärdomar kommer att röra vid varje förkrossad själ att ivrigt bedja med David: "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande." (Ps 51:12)
Ens själ lyfts över denna världens elände och svingar sig upp mot det gudomligas rike, som om man i anden står tillsammans med Jareds broder på berget Shelem i Återlösarens närhet och hör honom säga: "Se, jag är den som från världens grundläggning blev utsedd att återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus . . . I mig skall hela människosläktet hava ljus, och det evinnerligen, nämligen de som skola tro på mitt namn . . .

Ser du, att I ären skapade till min egen avbild? Ja, alla människor skapades i begynnelsen till min egen avbild.
Se, denna lekamen, vilken du nu ser, är min andes lekamen, och människan har jag skapat till min andes lekamen, och alldeles som jag ter mig för dig i anden skall jag framträda för mitt folk i köttet." (Eth 3:14—16)
På samma sätt lyfts ens själ då han i anden blandar sig med mängden "runt omkring templet . . . i landet Ymnighet", vilka, så som Mormon säger, "voro förvånade och förundrade sig och visade varandra den underliga förändring som skett.

De samtalade även med varandra om denne Jesus Kristus, vars död tecknet hade förkunnat.

Medan de sålunda samtalade med varandra, hörde de en röst som från himmelen. De blickade runt omkring, ty de förstodo icke rösten, som de hörde. Det var icke en barsk röst, ej heller en hög röst, och dock, ehuru det var en mild röst, genomträngde den dem som hörde den till det innersta, så att de darrade i hela kroppen, ja, den genomträngde dem i själva själens innersta och gjorde att deras hjärtan brunno.

... och den sade till dem:

Sen min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!

... och se, de sågo en människa nedstiga från himmelen, och han var klädd i en vit skrud, och han kom ned och stod mitt ibland dem. Hela mängden hade riktat sina ögon mot honom, och de vågade ej öppna sina munnar och säga något, icke en gång till varandra, och de visste ej vad det betydde, ty de trodde att det var en ängel, som hade uppenbarat sig för dem.

Och det begav sig, att han uträckte sin hand och talade till folket och sade:

Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.

Se, jag är världens ljus och liv . . . " (3 Ne 11:1—3, 6—11)

Ingen kan läsa om Almas redogörelse av sin faders upplevelser med de heliga som gick med i kyrkan vid Mormons vatten, om Herrens nåd och saktmodighet när det gällde att föra dem ut ur deras andliga och timliga fångenskap, om hur de genom den Helige Andens kraft vaknade upp ur sin djupa dödssömn för att erfara en mäktig förändring i sina hjärtan — ingen, säger jag, kan begrunda denna förunderliga förändring utan att längta efter att erfara samma förändring i sitt eget hjärta.

Och ingen kan för sig själv grundligt gå igenom dessa frågor som Alma ställde till sina bröder, utan att längta efter samma[1]

(1) "Ären I andligen födda av Gud? (2) Är hans bild präntad i edert medvetande? (3) Haven I erfarit denna mäktiga förvandling i edra hjärtan?

(4) Utöven I tro på hans återlösning, som skapade eder?

(5) Skåden I med trons öga framåt och sen denna dödliga lekamen uppstånden i odödlighet och denna förgänglighet uppstånden i oförgänglighet för att stå inför Gud och dömas efter de gärningar, som gjorts i den dödliga lekamen?

Jag frågar eder, om I kunnen föreställa eder, att I hören Herrens röst säga till eder på den dagen: Kommen till mig, I välsignade, ty se, edra gärningar hava varit rättfärdighetens gärningar på jorden.

(6) Haven i vandrat och bevarat eder ostraffliga för Gud?

(7) Skullen I kunna säga inom eder själva, att om I nu kallades att dö, att I haven varit tillräckligt ödmjuka, att edra kläder hava blivit rentvagna och gjorda vita i Kristi blod? . . . (Al 5:14—16, 27)

Jag säger er, ingen med Mormons boks ande över sig skulle uppriktigt kunna besvara dessa själsgenomträngande frågor utan att besluta sig för att leva så att han kan besvara dem med ja på den stora dag som kommer till oss alla. Jag lämnar mitt ödmjuka vittnesbörd att profeten visste vad han talade om och talade gudomlig sanning när han kungjorde:

"Jag sade till bröderna att Mormons bok var den mest korrekta bok på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa kan komma närmare Gud genom att hålla fast vid dess begrepp än genom någon annan bok."

Liksom alla Guds verk bär Mormons bok inom sig självt beviset för dess egen äkthet.

Jag uppmanar er mina bröder och systrar och vänner, alla ni som hör min röst, att göra er bekanta med lärdomarna och anden i Mormons bok — "slutstenen i vår religion". Dess lärdomar och ande kommer att leda oss till Kristus och evigt liv. Detta bär jag högtidligt vittne om, i Jesu Kristi namn. Amen.

[1] förandring i sitt eget hjärta:

Lydnadslagen

Eldred G Smith

Om man vill ha ut det mesta av detta livet — eller som resultat av detta livet — behöver man först känna till för vilket ändamål denna jord skapades och varför vi är här.

Herren uppenbarade i en syn gudarnas råd för Abraham där de begrundade skapelsen av denna jorden och Gud sade:

"Vi vilja gå ned, ty det finnes plats där, och vi skola taga av dessa beståndsdelar och dana en jord, på vilken dessa kunna bo

Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem.

De som bestå i sitt första tillstånd skola erhålla mera men de som icke hålla sitt första tillstånd skola icke få härlighet i samma rike som de, som hålla sitt första tillstånd; och de som hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet." (Abr 3:24—26)

Detta är ett tydligt uttalande om det primära ändamålet med denna jord.

Att "pröva dem med detta": Det innebär att pröva oss för att se om vi vill göra allt det som Herren vår Gud befaller oss.

Inte undra på att lagen om lydnad kallas himmelens första lag. I Samuel 15:22 läser vi att lydnad är bättre än offer. Alla välsignelser och fördelar av offer kommer som ett resultat av lydnad.

Den första lag som Adam och Eva fick var lydnadslagen. Efter det att de drivits ut ur Edens lustgård, byggde Adam ett altare och offrade ett offer. En Herrens ängel uppenbarade sig för

honom och frågade varför han offrade ett offer, och Adam svarade: "Jag vet ej, endast att Herren befallt mig." (Moses 5:6)

Sedan talade ängeln om för honom varför, genom att säga: "Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde, som är full av nåd och sanning." (Moses 5:7)

Bud ges ofta till oss utan att vi vet varför; och sedan kommer orsaken till det senare.

Vi är alltför ofta rädda för vad som kallas blind lydnad, men det är alltid rätt att lyda Gud — blint eller på annat sätt. Herren sade till Abraham:

"Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord" (1 Mos 22:18)

I 5 Mosebok sade Herren:

"Se, jag förelägger eder idag välsignelse och förbannelse; välsignelse, om I hören HERRENS, eder Guds, bud, . . . och förbannelse, om I icke hören HERRENS, eder Guds bud . . . " (5 Mos 11:26—28)

Paulus talade till hebréerna om Jesus Kristus, Guds Son, och klargjorde: "Så lärde han, fastän han var 'Son', lydnad genom sitt lidande." (Hebr 5:8)

Om det var nödvändigt för Jesus, Guds Son, att lära sig lydnad hur mycket mer nödvändigt ät det då inte för oss?

Profeten Joseph Smith har sagt:

"Det finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade —

och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad" (L&F 130:20—21)

Vi har fått flera lagar idag som innebär möjligheter för oss att genom yttre bevis visa att vi vill lyda Guds lagar. För att nämna några få:

Vi har tionde och offer och sabbatsdagen. Jag vet inte varför vi skulle behöva lagstiftning för att tvinga oss att helga sabbatsdagen

Vi är också befallda att gå till sakramentsmötena, och det finns andra yttre bevis

Herren har även sagt:

"Alla heliga, som komma ihåg att hålla och handla efter dessa ord, vandrande i lydnad till buden . . ." (L&F 89:18)

Detta innebär alla buden, inklusive tionde och offer, sabbatsdagen, sakramentsmöten etc. Sedan tillägger han löftet om att välsignas med god hälsa och lägger till detta löfte: "och de skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter." (L&F 89:19)

Vad är en mer "fördold skatt" än ett vittnesbörd om gudomligheten i Jesu Kristi evangelium Detta kommer som ett resultat av att lyda Guds lagar, inte bara därför att vi har en god hälsa. Jag har hört många omvända berätta om hur de lärde sig att leva efter visdomsordet för att gå med i kyrkan. God hälsa är inte någon fordring för att gå med i kyrkan. Lydnad är en fordring. Var och en har sagt att om det är vad Herren vill, så skulle de göra det.

Nästa steg är naturligt: Om man vill göra det som Herren vill, då måste man bedja honom om hjälp. Det är inte lätt att ändra på dessa vanor, man behöver Herrens hjälp. Sedan man bett om hjälp blir det mycket lättare.

Två saker följer helt naturligt: Man förlorar smaken eller begäret efter tobak, kaffe eller andra saker. Man får också ett vittnesbörd om gudomligheten i Jesu Kristi evangelium.

Ett klassiskt och typiskt exempel finns att läsa i septembernumret av The Instructor. Marion Proctor och hans hustru hade som undersökare blivit chockerade över tiondelagen och visdomsordet.

". . . Jag hoppas ni kan förstå vilken chock det var, särskilt för en skotte. Först sade vi: "Nej, vi kan inte betala tio procent av vår inkomst", Äldsterna lovade då att vi skulle bli välsignade av Herren om vi ville göra det Jag tänkte över detta ett par minuter och sa sedan till dem att vi skulle betala tionde.

Min hustru sov gott den natten, men jag kunde inte sova. Jag vände och vred mig, och tänkte på hur jag sagt till missionärerna att jag inte skulle kunna sluta röka där just då, men skulle vänta till nästa kväll. Jag steg upp och gick in i vardagsrummet och knäböjde i bön och jag talade med min himmelske Fader. Jag bad honom hjälpa mig, ge mig styrka, ta bort mitt begär efter cigaretter, så att jag skulle kunna bli döpt och komma in i hans rike. Jag hade försökt sluta röka vid flera tillfällen förut — till och med att börja en avvänjningskur — med hade inte lyckats. När jag knäböjde i bön den kvällen kände jag emellertid av allt mitt hjärta att min Fader i himmelen skulle hjälpa mig. Jag hörde en röst som sade till mig: "Vänta inte tills imorgon, utan sluta röka nu. Jag skall hjälpa dig för varje dag, och du kommer att kunna sluta med tobak." Jag kände frid och glädje i hjärtat när jag reste mig upp.

Innan jag gick till arbetet nästa morgon, tittade jag efter min tobak och sade till mig själv att jag skulle lämna den där och inte röka. När jag kom hem kastade jag den i elden. Och sedan dess har jag inte haft något begär efter tobak." ("Halfway Around the World," Instructor, september 1970, s 331—32)

Sedan berättar hans hustru en liknande sak om sina upplevelser. Jag har hört hundratals liknande berättelser.

Jag skall aldrig glömma de två gamla systrarna från de södra staterna — båda änkor. Den äldsta systern talade om för mig att när missionärerna berättade för dem om visdomsordet så tänkte de allvarligt över det. Hon frågade några av sina vänner vad de tyckte om att hon slutade. Hon hade också använt tobak i hela sitt liv. De sade till henne att det var dåraktigt i hennes ålder. Hon var över 80 år. Sedan frågade hon sin läkare. Han varnade henne att hon inte skulle kunna tåla chocken — det skulle till och med kunna ta livet av henne. Sedan sade hon att hon började resonera: "Jag är över 80 — jag vet inte hur mycket längre jag kan leva. Jag behöver förbereda mig att möta min Skapare. Om jag försöker och dör i försöket, kan jag säga till min Skapare. Jag försökte göra det jag trodde du ville att jag skulle göra."

Hur hon än såg på saken skulle hon göra det som hon trodde att "Han" skulle vilja, och lade bokstavligen sitt liv i vågskålen.

Hon slutade och väntade att något skulle hända — vilket det inte gjorde. Istället för att skada henne märkte hon att hon kände sig bättre hela tiden.

Hon berättade för sin syster vad som hänt henne och hennes

syster sade: "Om du kan göra det, så kan jag. Vänta på mig går vi båda med i den här kyrkan."

Ett år senare kom de till mitt kontor och berättade sin historia. Båda hade varit i templet och blivit beseglade till sin make.

Fastän de båda var över 80 år, så hade de inte bara fått välsignelsen av den utlovade hälsan, utan även fått välsignelsen att bli beseglade för tid och all evighet.

Tror ni att välsignelserna av att leva efter visdomsordet bara är välsignelser som rör hälsan? Om ni håller visdomsordet kommer ni att lyda alla lagar, inklusive tionde, helga sabbatsdagen, och älska era medmänniskor. Frälsaren har sagt: "Ni skall krönas med härlighet i all evighet."

När den lagkloke frågade Jesus: "Mästare vilket är det yppersta budet i lagen? sade Jesus till honom: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.

Detta är det yppersta och förnämsta budet.

Därnäst kommer ett som är detta likt: "Du skall älska din nästa såsom dig själv."

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna. (Matt 22:36—40)

Hur annorlunda världen skulle vara om vi alla lydde detta bud. Jag tycker om detta uttalande av president George Albert Smith:

". . . När jag var barn insåg jag, eller trodde att jag gjorde det, att Herrens bud var hans lagar och regler som var till för min ledning. Jag trodde att olydnad mot dessa lagar skulle orsaka straff, och som barn antar jag att jag kanske känt att Herren hade styrt om saker och ting i detta livet och ordnat så att jag måste lyda vissa lagar skulle snabb vedergällning följa. Men när jag blev äldre lärde jag mig läxan från en annan synpunkt. För mig är nu Herrens så kallade lagar, de råd som finns i de heliga skrifterna, Herrens uppenbarelser till oss i denna tid inget annat än ljuv musik och vår himmelske Faders röst, i hans nåd emot oss. De är inget annat än en kärleksfull förälders råd, som har mer omsorg om vår välfärd än jordiska föräldrar kan ha och som följd därav är det som en gång tycktes bära det barska namnet lag för mig nu en allvis himmelsk Faders kärlek och omsorg.

(Conference Report, oktober 1911, s 43—44)

Frälsaren sade vid ett annat tillfälle: "Älsken I mig, så hållen I mina bud" (Joh 14:15) Må vi alla av all vår kraft lyda hans bud, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Så att fullheten av mitt evangelium må förkunnas

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina älskade bröder och systar, vi hälsar er välkomna till inledningen av denna 140e halvårs-konferens för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi är tacksamma att Herren har givit oss detta privilegium att åter komma tillsammans för att tillbedja honom i ande och sanning och vi ber att hans Ande rikligen skall utgjutas över sessionerna på denna konferens.

Vi välkomnar särskilt vår Faders andra barn, hängivna och goda människor med många trosuppfattningar som ansluter sig till oss genom att lyssna till radio- och televisionsutsändningar.

Jag hoppas att jag nu må ha stödjande kraft från er tro och era böner då jag talar till er. Jag gläds åt privilegiet att höja min röst i förkunnelse, i vittnesbörd och i tacksägelse.

I mer än sextio år har jag predikat evangeliet i kyrkans stavar och missioner, uppmanat de heliga att hålla buden, inbjudit vår Faders övriga barn att acceptera frälsningens sanningar som har kommit till oss genom uppenbarelse i denna nuvarande tidshushållning.

I alla mina dagar har jag studerat skrifterna och sökt ledning från Herrens ande när det gällt att komma till förstånd om deras sanna innebörd. Herren har varit god mot mig och jag gläder mig åt den kunskap han har givit mig och åt privilegiet jag haft och har att undervisa om hans frälsande principer.

När jag begrundar evangeliets principer, finns det en sak om slår mig kraftigt och det är det enhetliga sätt varpå jag och alla bröderna har undervisat om dem under åren. Evangeliets sanningar är för alltid desamma. Liksom Gud själv, är de desamma igår, idag och för alltid. Det jag har lärt och skrivit tidigare, skulle jag lära ut och skriva igen under samma förhållanden.

Och det jag säger om mig själv bör gälla alla bröder och alla äldster i kyrkan. Vi är alla kallade att predika evangeliet, att vara Kristi präster, att höja en varnande röst och att "undervisa varandra om rikets lära". (L&F 88:77)

Tidigt under denna tidshushållning sade Herren till dem som blev kallade i hans tjänst, "att var och en må

tala i Herren Guds, ja världens Frälsares namn ... så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till världens ändar och för konungar och regenter". (L&F 1:20, 23)
Till dem som kallades "att gå ut och predika" hans evangelium och till alla "äldsterna, prästerna och lärarna" i hans kyrka sade han: "De skall lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i Bibeln och Mormons bok", och de andra skrifterna," som Anden leder dem". (Se L&F 42:11-13)
Som medhjälpare till Herren är vi inte kallade eller auktoriserade att undervisa om världens filosofier eller vår vetenskapliga tidsålders spekulativa teorier. Det är vår mission att predika frälsningens lära i *enkelhet* och tydlighet såsom de finns uppenbarade och upptecknade i skrifterna.
Sedan han tillsagt oss att lära ut evangeliets principer såsom de återfinns i standardverken och som vi blir ledda av Anden, gjorde Herren det stora uttalande som bestämmer all undervisning av vem det än må vara i kyrkan: "Anden skall givas eder genom trons bön, och om I icke mottagen Anden, skolen I icke undervisa." L&F 42:14)
I harmoni med andan i dessa uppenbarelser och med ett hjärta fyllt av kärlek till alla människor, ber jag medlemmarna i kyrkan att lära och leva evangeliet och använda sin styrka, energi och sina medel till att förkunna det för världen. Vi har mottagit ett uppdrag från Herren. Han har givit oss ett gudomligt förtroende. Han har befallt oss att gå ut med oförtröttlig nit och erbjuda hans övriga barn dessa frälsande sanningar som uppenbarats till profeten Joseph Smith.

Gud vår evige Fader är upphovsmannen till frälsningsplanen. Denna plan är Jesu Kristi evangelium. Det är "medelst Kristi försoning, som hela människosläktet kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar". (3:e trosartikeln)
I varje tidsålder då evangeliet funnits på jorden, måste det uppenbaras till Herrens profeter och dessa måste kallas att stå som lagliga administratörer för att utföra och leda utförandet av frälsningens förordningar för medmänniskorna.
Joseph Smith är den profet som Herren kallade i denna tid till att återställa frälsningens sanningar och mottaga nycklarna och makten att administrera dessa frälsande sanningar.
Till honom sade Herren: " ... detta släkte skall hava mitt ord genom dig." (L&F 5:10) Och sedan sade Herren med syfte på evangeliet som upprättats genom Joseph Smith:
"Detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma, eller de ogudaktigas undergång." (Joseph Smith 1:31)
Sålunda sammanlänkar vi Jesu Kristi namn med Joseph Smiths. Kristus är Herren; det var han som åstadkom det försonande offret. Han är uppståndelsen och livet. (Se Joh 11:25) Genom honom uppstår alla människor till odödlighet, medan de som tror på och lyder hans lagar också skall vinna evigt liv.
Joseph Smith var en profet, kallad i dessa sista dagar till att genom uppenbarelse mottaga evangeliets frälsande sanningar och att stå som laglig administratör med makt från höjden att administrera i evangeliets förordningar.
Eftersom de sanningar som uppenbarats genom honom är de som skall gå ut till varje nation före hans andra tillkomelse, är det inte att undra på att vi finner Moroni säga till Joseph Smith att hans "namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, släkten och tungomål eller att man skulle omtala det som gott och ont ibland alla folk". (Joseph Smith 2:33)
Det är inte heller att undra på att vi senare finner Herren säga följande till profeten: "Jordens ändar skola fråga efter ditt namn, dårarna skola hava dig till åtlöje och helvetet skall rasa emot dig,
men de i hjärtat rena och förståndiga, de ädla och dygdiga, skola alltid söka efter råd, myndighet och välsignelse från din hand." (L&F 122:1-2)
Jordens ändar börjar nu fråga efter Joseph Smiths namn och många människor i många nationer gläds åt det genom Joseph Smith återställda evangeliet.
Sedan denna tidshushållnings början har vittnesbördet om Jesus såsom det uppenbarats till Joseph Smith predikats i Förenta staterna, Kanada, Storbritanien, nästan hela Europa och på öarna i Stilla havet.

Under de senaste åren har det skett en nästan otrolig expansion av verket i Mexiko, i länderna i Centralamerika och i Sydamerika.
Och Asien håller nu på att öppnas för evangeliet på ett sätt som överträffar allt annat i det förgångna. Kyrkan börjar bli etablerad i Japan och Korea, i Taiwan (Formosa) och Hongkong och vi har just börjat i Thailand, Singapore och Indonesien.
Och den dagen skall komma, tack vare Herrens försorg, då andra nationer, som nu är stängda för budskapet om sanningen, skall få sina dörrar öppnade för oss och Israels äldster skall resa dit och berätta för de i hjärtat uppriktiga i dessa nationer om Kristus och hans rikes evangelium som har kommit till jorden i dessa dagar genom profeten Joseph Smith.

Det är faktiskt så att det finns fler dörrar öppnade för oss nu än vi kan gå in genom med det antal missionärer vi har tillgängliga. Vi hoppas att få se den dag då varje värdig och kvalificerad ung man som är en sista dagers helig skall få privilegiet att gå ut i Herrens ärenden och stå som ett vittne om sanningen för jordens nationer.

Vi har nu många och kan ha användning för många fler stabila och mogna par i denna stora missionärssak och vi hoppas att de som är värdiga och kvalificerade ordnar sina angelägenheter så att de kan acceptera kallelser att predika evangeliet och utföra sina skyldigheter på tillbörligt sätt.

Vi har också och kan ha användning för många unga systrar i detta verk, trots att samma ansvar inte vilar på dem som på bröderna, och vår största omsorg om de unga systrarna är att de skall ingå de rätta äktenskapsförbunden i Herrens tempel.

Vi inbjuder medlemmarna i kyrkan att finansiellt understödja missionärsarbetet och att frivilligt bidraga av sina medel till att sprida evangeliet.

Vi berömmer dem som tjänar så dugligt i detta stora missionärsarbete. Joseph Smith sade: "Efter det att allt sagts, så är det dock den största och viktigaste plikten att predika evangeliet." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sida 98)

Vi inbjuder vår Faders barn överallt att hörsamma missionärernas ord, vilka når jordens nationer.

Vi vädjar till dem att acceptera Herren som sin Gud och att komma och dyrka honom i ande och sanning[1] och i Jesu Kristi, vår Herres namn.

Vi inbjuder alla människor att tro på Kristus, att acceptera honom utan reservation som Guds Son, som Faderns Enfödde[2], att ha tro på hans heliga namn, och att betyga sin kärlek till honom genom att hålla hans bud och mottaga dem som han har sänt i sitt namn för att predika sitt evangelium.

Vi vet att om människor har tro på Kristus, omvänder sig från sina synder, sluter förbund i dopets vatten och sedan mottar den Helige Anden genom handpåläggning av dem som är kallade och ordinerade till denna makt, och om de sedan håller buden, skall de få frid i sina liv och evigt liv i den tillkommande världen.

Får jag nu säga till alla dem kom försakar världen och ansluter sig till kyrkan, och till alla medlemmar i kyrkan, att enbart medlemskap i kyrkan kan inte garantera oss evangeliets fulla välsignelser eller garantera oss inträde till det celestiala riket. Efter dopet måste vi hålla buden och hålla ut intill änden.

När Nephi talade till medlemmarna i kyrkan, sade han: " . . . jag vill spörja eder, om allt är gjort genom att I haven beträtt den raka och smala stigen?" Sedan svarade han: "Se, jag säger eder: Ingalunda! Ty I skullen icke hava hunnit så pass långt, om det icke hade skett genom Kristi ord med orubbad tro på honom och fullkomlig förtröstan på hans förtjänst, som är mäktig att frälsa.

Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv." (2 Ne 31:19-20)

Det finns inte något viktigare som en människa i världen kan göra än att mottaga evangeliet och ärva dess härliga välsignelser.

Och det finns inte något viktigare råd som kan givas till någon medlem i kyrkan än att hålla buden efter dopet. Herren erbjuder oss frälsning på villkor av omvändelse och trofasthet till hans lagar.

Jag vädjar till världen att omvända sig och tro på sanningen, att låta Kristi ljus skina i människornas liv, att hålla varje god och sann princip de har och att till dessa lägga det ytterligare ljus och den kunskap som har kommit genom uppenbarelse i denna tid. Jag vädjar till dem att ansluta sig till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och skörda frukterna av evangeliet.

Jag vädjar till medlemmarna i kyrkan att göra det som är rättfärdigt, hålla buden, söka Anden, älska Herren sätta Guds rikes angelägenheter först i sina liv och därigenom erbeta på sin frälsning med fruktan och bävan inför Herren.[3]

Och nu till alla människor — i och utanför kyrkan — bär jag mitt vittnesbörd om sanningen och gudomligheten i detta stora sista dagars verk.

Jag vet att Gud lever och att Jesus Kristus är hans Son. Jag har fullständig kunskap om att Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith på våren 1820 och gav honom befallningar att utföra i denna tidens fullhets hushållning.

Jag vet att Joseph Smith översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft och att den har kommit fram för "att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer". Se titelsidan till Mormons bok)

Jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike på orden, och att den, såsom den nu är konstituerad och ledd, har Herrens godkännande och rör sig i den riktning som är utstakad.

Låt alla människor veta förvisst att detta är Herrens kyrka och att han leder dess angelägenheter. Vilket privilegium är det inte att ha medlemskap i en sådan gudomlig institution!

Och jag ber att evangeliets sak skall spridas och att de i hjärtat uppriktiga i varje nation skall föras till kunskap om Herren Jesus Kristus.
Jag beder för missionärernas och de nyomvändas bevarande och framgång och ber Gud, vår Fader, att se ner till dem i kärlek och barmhärtighet och ge dem deras hjärtans önskningar i rättfärdighet.
Jag ber för ungdomen i kyrkan och i världen i dessa svåra tider, då evangeliets normer behövs lika mycket som fallet har varit i vilken annan tidsålder som helst i jordens historia.
Och jag tackar Herren för hans godhet och nåd och för alla de välsignelser som han så rikligt har utgjutit i världen, i denna kyrka och på oss som individer. I Herrens Jesu Kristi namn. Amen O

1 Se Joh 4:24
2 Se Joh 1:14
3 Se Fil 2:12

Prästadömets ed och förbund

Joseph Fielding Smith

Mina kära bröder i prästadömet! Jag välkomnar detta tillfälle att tala till de prästadömsbärare som församlats på många platser i kyrkan världen över.
Jag vill fästa er uppmärksamhet på det melkisedekska prästadömets ed och förbund. Jag tror att om vi klart förstår det förbund vi gör då vi mottar ämbeten inom prästadömet och det löfte Herren giver oss om vi ärar våra kallelser, skall vi ha ett starkare motiv att göra allt som vi måste göra för att erhålla evigt liv.
Jag vill vidare uttrycka att allting som har anknytning till detta högre prästadöme är avsett att förbereda oss för att vinna evigt liv i Guds rike.
I uppenbarelsen om prästadömet given till Joseph Smith i september 1832 säger Herren att det melkisedekska prästadömet är evigt att det förvaltar evangeliet, finns i den sanna kyrkan igenom alla släkten och innehar nycklarna till kunskapen om Gud. Han säger att det gör det möjligt för Herrens folk att bli helgade, att se Guds ansikte och att inkomma i Herrens vila "vilken är hans härlighets fullhet." (Se L&F 84:17—24)
Sedan talar Herren om både de aronska och melkisedekska prästadömena och säger: "Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.
De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.
Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,
ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,
och den som mottager mig, mottager min Fader,
och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike.
Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.
Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund.
Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva."
Sedan anges det straff som följer om man bryter förbundet och vänder sig helt därifrån tillsammans med detta bud: ". . . I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord.
Ty I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:33—44)
Som vi alla vet är ett förbund ett kontrakt och en överenkommelse mellan minst två parter. Då det gäller förbund inom evangeliet är parterna Herren i himmelen och människorna på jorden. Människorna samtycker till att hålla buden och Herren lovar att belöna dem motsvarande. Evangeliet självt är det nya och eviga förbundet och omfattar alla överenskommelser, löften och belöningar som Herren erbjuder sitt folk.
Så när vi mottar det melkisedekska prästadömet gör vi det genom förbund. Vi lovar allvarligt att mottaga prästadömet, att ära våra kallelser inom det och att leva av varje ord som utgår från Guds mun. Herren å sin sida lovar oss att om vi håller förbundet skall vi få mottaga allt som Fadern har, vilket är evigt liv. Kan någon av oss tänka sig en underbarare eller härligare överenskommelse än denna?
Ibland talar vi obestämt om att ära vårt prästadöme, men det uppenbarelserna talar om är att ära våra kallelser i prästadömet, som äldster, sjuttio, högpräster, patriarker och apostlar.
Det prästadöme som mannen bär är den makt och myndighet som Gud delegerat till människorna på jorden att betjäna i alla ting som rör människornas frälsning. Prästadömsämbeten eller prästadömskallelser är prästerliga uppdrag att utföra särskilt tilldelat tjänarvärv inom prästadömet. Det sätt på vilket man ärar dessa kallelser är att utföra det arbete som skall utföras av dem som innehar just det ämbete som det gäller.
Det har ingen betydelse vilket ämbete vi innehar så länge som vi är sanna och trogna i att utföra våra plikter. Inget ämbete är större än något annat även om en prästadömsbärare av administrativa skäl kan kallas att presidera över och leda en annans arbete.
Min far, president Joseph F Smith, sade: "Det finns inget ämbete inom detta prästadöme som är eller kan bli större än prästadömet självt. Det är från prästadömet som ämbetet får sin myndighet och makt. Inget ämbete ger auktoritet åt prästadömet. Inget ämbete ger större kraft åt prästadömet. Utan alla ämbeten i kyrkan får sin makt, sin kraft och sin auktoritet från prästadömet."

Vi är kallade att ära våra kallelser i prästadömet och att utföra de plikter som följer med det ämbete som vi mottar. I uppenbarelsen om prästadömet säger Herren: "Var och en skall sköta sitt eget ämbete och arbeta i sin egen kallelse . . . så att . . . kroppen bevaras fullkomlig." (L&F 84:109—110)

Detta är ett av de stora målen vilka vi arbetar mot i kyrkans prästadömsprogram, att få äldsterna att utföra äldstens arbete, de sjuttio att uföra sjuttios arbete, högprästerna att utföra högprästens arbete och så vidare, så att alla prästadömsbärare kan ära sina egna kallelser och skörda de rika välsignelser som utlovats om man följer en sådan kurs.

Jag vill nu säga några ord om den ed som åtföljer mottagandet av det melkisedekska prästadömet.

Att svära med en ed är den allvarligaste och mest bindande formen av tal som människan känner till. Och det var detta slag av språk som Fadern valde att använda i den stora messianska profetian om Kristus och prästadömet. Om honom står det: "HERREN har svurit och skall icke ångra sig: 'Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt.'" (Ps 110:4)

Paulus förklarar denna messianska profetia och säger att Jesus hade "ett oförgängligt prästadöme" och att kraften av ett oförgängligt liv kom genom det. (Se Hebr. 7:24, 16) Joseph Smith sade att "alla de som är ordinerade till detta prästadöme göres lika Guds Son, och förblir alltid en präst", det vill säga om de är trofasta och sanna.

Kristus är sålunda den stora förebilden rörande prästadömet såsom han är då det gäller dopet och alla andra ting. Och liksom Fadern svär med en ed att hans Son skall ärva allt genom prästadömet, så svär han med en ed att var och en av oss som ärar våra kallelser inom detta samma prästadöme skall mottaga allt som Fadern har.

Detta är löftet om upphöjelse som ges till varje man som innehar det melkisedekska prästadömet, men det är ett villkorligt löfte, ett löfte som är beroende av om vi ärar våra kallelser i prästadömet och lever av varje ord som utgår från Guds mun.

Det är fullkomligt klart att inga härligare löften har givits eller kan givas än dessa som kom till oss då vi accepterade privilegiet och tog på oss ansvaret att bära det heliga prästadömet och stå som Kristi tjänare.

Det aronska prästadömet är ett förberedande prästadöme som gör oss beredda att göra detta förbund och mottaga den ed som följer med detta högre prästadöme.

Det är min bön att var och en av oss som kallats att representera Herren och innehar hans myndighet må komma ihåg vilka vi är och handla därefter.

Jag skulle vilja sluta med att säga hur tacksam jag är att jag bär det heliga prästadömet. Jag har i alla mina dagar strävat efter att ära min kallelse i detta prästadöme och hoppas härda ut intill detta livets slut och åtnjuta samvaron med alla trofasta heliga i det kommande livet.

Jag bär mitt vittnesbörd att vi verkligen har det heliga prästadömet, att det är Guds kraft och att vi genom det kan ärva fullheten av vår Faders rike härefter, i Jesu Kristi namn. Amen.

Från min generation till din med kära hälsningar

Gordon B Hinckley

Jag skulle vilja tala ut över hela landet till den ungdom som är kyrkans framtid och nationernas hopp.

Jag fann mitt tema i ett samtal med en ung man på en flygplats i Sydamerika, där vi båda väntade på försenade plan. Han hade långt hår och skägg, hans glasögon var stora och runda. Han hade sandaler på fötterna och hans kläder gav intryck av total likgiltighet för alla allmänt accepterade stilnormer.

Jag brydde mig inte om det. Han var uppriktig och uppenbarligen ärlig. Han var bildad och omtänksam, med examen från ett stort universitet i Nordamerika. Utan anställning och med understöd från sin far reste han genom Sydamerika.

Vad sökte han efter i livet? frågade jag. "Frid — och frihet" blev det omedelbara svaret. Använde han narkotika? Ja det var hans enda sätt att skaffa sig den frid och frihet han sökte. Diskussionen om narkotika ledde till diskussion om moral. Han talade rakt på sak om den nya moralen som gav så mycket större frihet än någon annan generation tidigare hade känt till.

När vi presenterade oss hade han fått veta att jag var medlem i en kyrka; och han lät mig veta, på ett något nedlåtande sätt, att min generations moral var ett skämt. Sedan frågade han med uppriktighet hur jag ärligt talat kunde försvara personlig dygd och moralisk kyskhet. Jag chockerade honom lite när jag förklarade att hans frihet var inbillning att hans frid var ett bedrägeri, och att jag skulle tala om varför.

Våra flygplan ropades ut strax efter detta och vi måste skiljas åt. Jag har tänkt mycket på vårt samtal sedan dess Jag hoppas att han lyssnar någonstans idag. Han är en del av en utmanande generation som uppgår till millioner och som i sitt sökande efter frihet från moraliskt tvång och frid från olyckligt samvete har öppnat en flodvåg av vanor som förslavar och fördärvar och som, om de inte stoppas, kommer att förstöra inte bara individerna utan också de nationer de är en del av.

Jag tänkte på denna frihet och denna frid när jag nyligen hade en ung man och en ung kvinna mitt emot mig vid skrivbordet på mitt kontor. Han var snygg, lång och manlig. Hon var en vacker flicka, en utmärkt elev, känslig och begåvad.

Flickan snyftade och den unge mannen hade tårar i ögonen. De gick första året vid universitetet. De skulle gifta sig

veckan efter, men inte det slags vigsel de hade drömt om. De hade planerat att *den* skulle bli om tre år, efter examen.
Nu befann de sig i en situation som båda ångrade och som ingen av dem var beredd på. Skingrade var deras drömmar om skolan, om de år av förberedelse som de båda visste att de behövde för den konkurrenskraftiga värld som låg framför. De måste nu istället bilda ett hem, han måste försörja familjen så gott han kunde på den lilla kunskap han hade.
Den unge mannen såg upp genom tårarna. "Vi blev lurade," sade han.
"Vi har lurat varandra," svarade hon. "Vi har lurat varandra och våra föräldrar som älskar oss — och vi har lurat oss själva. Vi blev förrådda. Vi föll för lögnerna att dygd är skenhelighet och vi har upptäckt att den nya moralen, idén att synden bara finns i ens sinne är en förrädisk fälla som förgjort oss".
De talade om tusen tankar som korsat deras sinnen under de gångna veckornas hemska dagar och ängsliga nätter. Skulle hon söka abort? Frestelsen fanns där vid den skrämmande tanken på det eldprov som låg framgör dem. Nej, aldrig, beslutade hon. Liv är heligt under alla omständigheter. Hur skulle hon någonsin kunna leva med sig själv om hon vidtog åtgärder för att förstöra livets gåva även under dessa förhållanden?
Kanske hon skulle kunna åka någonstans där ingen kände henne och han kunde fortsätta med sitt skolarbete. Barnet skulle kunna adopteras bort. Det fanns utmärkta organisationer som kunde hjälpa till med sådant, och det fanns goda familjer som var angelägna att få barn. Men de hade avvisat den tanken.
Han skulle aldrig lämna henne att ensam möta den prövningen. Han var ansvarig, och han skulle möta det ansvaret även om det kvävde den framtid han hade drömt om.
Jag beundrade hans mod, hans beslutsamhet att göra det bästa av en svår situation, men mitt hjärta värkte när jag såg dem, sorgsna och snyftande. Det var tragiskt. Det var hjärtslitande. De var förledda. De var fångna.
De hade hört om frihet, att det onda bara fanns i ens tankar. Men de fann att de förlorat sin frihet. Inte heller kände de frid. De hade bytt bort sin frid och sin frihet — friheten att gifta sig när de ville, friheten att säkra den utbildning de drömt om, och ännu viktigare, friden i självrespekt.

Min unge vän vid flygplatsen skulle kanske ha bemött min berättelse med att säga att de inte var klyftiga nog. Om de hade varit kloka nog att begagna sig av det som fanns tillgängligt så skulle de inte ha befunnit sig i denna sorgliga situation.
Jag skulle ha svarat att deras situation var långt ifrån unik och att den för varje dag blir allt mer akut. År 1968 föddes det 165.700 barn till ogifta skolflickor enbart i Förenta staterna, med en årlig ökning av 12.000 (Reader's Digest, september 1970, s 170)
Kan någon man känna frid, i sitt hjärta, kan det finnas någon frihet i livet för den som lämnat efter sig bara bitter bedrövelse som en frukt av sin njutning?
Kan någonting vara mer falskt eller oärligt än att tillfredsställa sin passion utan att acceptera ansvaret.
I Korea har jag sett krigets tragiska eftermäle i de tusentals föräldralösa födda av koreanska mödrar och soldatfäder. De har varit övergivna, sorgliga varelser, icke önskade, vrakgodsen i en bedrövlig tid av omoral.
Det är likadant i Vietnam. Tio tusentals sådana, enligt rapporterna. Frid och frihet? Det kan inte finnas varken för den som endast önskat tillfredsställelse eller för den som blivit lämnade kvar som ett oskyldigt och tragiskt offer för hans lusta.
Män är benägna att frossa i sina omoraliska erövringar. Vilken billig och smutsig erövring. Det finns ingen seger i sådant. Det är bara självbedrägeri och ett eländigt svek. Den enda seger som ger tillfredsställelse är segern äver sig själv. Det sades förr att "den som styr sig själv är större än den som intar en hel stad."
Är inte Tennysons ord fortfarande tilllämpliga: Min styrka är tio mäns styrka, därför att mitt hjärta är rent" (Alfred, Lord Tennyson "Sir Galahad").
Ni förväntar att jag skall tala på detta sätt. Men lyssna till de berömda historikerna Will och Ariel Durrants slusats. Deras språk låter kanske lite grovt vid ett sådant här tillfälle, men mina unga vänner kommer att förstå det. Ur en ofantlig erfarenhet av att skriva tusen års historia säger dr Durrant och hans hustru:
Ingen enda människa, hur duktig eller välinformerad hon än må vara, kan på en livstid komma till sådan fullhet i förståelse att hon tryggt kan fördöma och avfärda sederna eller institutionerna i ett samhälle, för dessa är generationers visdom efter århundradens experiment i historiens laboratorium. En ungdom som kokar av hormoner kommer att undra varför han inte får ge sina sexuella önskningar fullt utlopp, och om han inte hålls under kontroll av seder, moral, eller lagar, kan han riunera sitt liv innan han blir tillräckligt mogen att helt kunna förstå att sex är en eldflod som måste dämmas och kylas ner av hundra tyglar om den inte i ett kaos skall förtära både enskilda och grupper". (The Lessons of History, s 35—36)

Självdisciplin har aldrig varit lätt. Jag tvivlar inte på att det är ännu svårare idag Vi lever i en sexladdad värld. Trots besluten från en statlig kommitté, vilka glädjande nog blivit tillbakavisade, är jag övertygad om att många av våra ungdomar, och många äldre men inte desto mindre lättrogna, är offer för de övertygande element som de är omgivna av — den pornografiska litteraturen har blivit en affär på 500 miljoner dollar per år bara i det här landet, sedeslösa filmer som eggar och stadfäster promiskuitet, klädnormer som inbjuder till intimitet, domstolsutslag som förstör lagliga hinder, föräldrar som ofta ovetande puffar på barnen de älskar mot situationer som de senare ångrar.
En klok författare har lagt märke till att "en ny religion håller på att slå igenom i hela världen en religion i vilken kroppen är det högsta föremålet för dyrkan på bekostnad av alla andra aspekter på tillvaron.
Jagandet efter dess nöjen har växt till en kult . . . inga ansträngningar spars för dess riter.
Vi har bytt bort helighet mot bekvämlighet, . . . visdom mot information, glädje för nöjen, tradition för mode" (Abraham Heschel, The Insecurity of Freedom, s 200)
Nakenhet har blivit kontrollstämpeln för en stor del av den allmänna nöjesvärlden. Den når bortom den sadistiska per-

versations gränser. Som en erfaren New Yorkkritiker anmärkte: Det är inte bara nskenheten, det är råheten".

Kan det finnss något som helst tvivel om att vi genom att så i pornografins vind skall skörda förfallets stormvind? (Se Hosea 8:7)

Vi behöver läsa mers historis. Nationer och civilisationer har blomstrat, sedsn dött, förgiftade av sin egen morsliska sjukdom. Som en kommentstor hsr sagt: "Rom gick förlorat när goterna vällde in över dess mursr. Men det var inte för att murarns vsr lågs. Det vsr för att Rom självt var lågt." (Jenkin Lloyd Jones, US News & World Report, 26 maj 1962, s 90)

Ingen nation, ingen civilisation kan uthärda länge utan styrkan i dess folks hem. Denns styrka härrör från dessas redbarhet som upprättar dessa hem.

Ingen familj kan få frid, inget hem kan vara fritt från motgångens stormar om inte den familjen och det hemmet är byggt på grundval av moral, trohet, och ömsesidig respekt. Det kan inte finnas frid där det inte finns tillit, det kan inte finnas frihet där det inte finns lojslitet Kärlekens varma solljus kan inte stiga upp från omoralens sumpmarker.

Som det är med knoppen, så är det med blomman. Ungdomstiden är den tid man sår för familjelivets framtida blomning. Hoppet om frid och kärlek och glädje ur promiskuitet är att hoppas på det som aldrig kommer. Att önska frihet ut ur omoral är att önska något som aldrig kan ske. Frälsaren sade: "Var och en som gör synd, han är syndens träl". (Joh 8:34)

Finns det något vägande skäl till dygd? Den är den enda vägen till frihet utan ånger. Samvetets frid som flödar därifrån är den enda personliga frid som inte är förfalskad.

Och bortom allt detta finns Guds osvikliga löfte till dem som vandrar i dygd. Kungjort av Jesus från Nasaret som talade på berget: "Saliga äro de renhjärtade ty de skola se Gud". (Matt 5:8) Detta är ett förbund som gjorts av honom som har makt att uppfylla.

Och åter, rösten från nutida uppenbarelse talar om ett löfteett oöverträffat löfte som följer efter ett enkelt bud:

Här är budet: "... pryd alltid dina tankar med dygd". Och här är löftet: "... Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud ...

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare, ... ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det sksll utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet." (L&F 121:45—46)

Bara ett par ord beträffande detta förunderliga löfte —

Det har vid olika tillfällen varit mitt privilegium att samtala med Förenta staternas president och andra viktiga män i andra stater. Efter varje sådant samtal har jsg tänkt på den givande erfarenheten att med tillförsikt vsra i närheten sv en erkänd ledare. Och sedan har jag tänkt vilken underbar sak, vilken förunderlig sak det skulle vara att med tillförsikt — orädd och oförfärad — stå i Guds närhet. Detta är det löfte som erbjuds varje dygdig man och kvinna.

Jag vet inget större löfte från Gud till människan än detta löfte som gjordes till dem som ständigt låter dygd pryda sina tankar.

Channing Pollock (amerikansk novellist, dramatiker och föreläsare, 1880—1946) anmärkte en gång: "En värld i vilken alla trodde på kvinnornas renhet och männens ädelhet och som handlade i enlighet därmed, skulle vara en annorlunda värld, men en underbar plats att leva i". (Readers Digest, juni 1960, s 76)

Jag försäkrar er, mina unga vänner, att det skulle vara en värld av frihet i vilken människans ande skulle kunna växa till oanad härlighet, en värld av frid, det rena samvetets frid av obefläckad kärlek, av trohet, av osvikligt förtroende och lojalitet.

Detta kan tyckas som en ouppnåelig drömvärld. Men den kan bli verklighet för var och en av er och världen kommer att bli så mycket rikare och starkare på grund av dygden i era liv.

Gud välsigne er att förstå denna frihet, att känna denna frid, att få denna välsignelse, beder jag ödmjukt, när jag lämnar er mitt vittnesbörd om sanningen i dessa saker. Och som en Herrens tjänare lovar jag er att om ni sår i dygd, kommer ni att skörda i glädje, nu och under alla år som ligger framför er, i Jesu Kristi namn. Amen.

Med tacksamma hjärtan ...

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina kära bröder och systrar: När vi nu avslutar ännu en av kyrkans betydelsefulla konferenser önskar jag lämna mina välsignelser till er. Prästadömet är makten välsigna mänskligheten och alla dessa som håller prästadömet förväntas att använda denna makt inom området för sina ämbeten, till att välsigna sina medmänniskor med. När någon av oss använder denna fullmakt på ett rättfärdigt sätt och ledd av den Helige Anden är våra åtgärder bindande och erkännes av Herren för både tid och evighet. Och så känner jag det när jag välsignar de heliga, alla dessa som älskar Herren och som uttrycker sin gudsfruktan genom att hålla hans bud. Jag önskar välsigna dem timligen och andligen och ber Gud, vår himmelske Fader att låta sina gåvor strömma ned över dem så att de må bli framgångsrika i alla sina rättfärdiga strävanden.

Jag talar både för mig och för er alla och utgjuter min själ i tack-

samhet till Herren för allt han så givmilt skänkt oss.
Vi har upprests som ett fritt folk genom vår himmelske Faders makt. Naturens skönhet och gåvor är våra, och vi har dessa sanningar som, om vi är lydiga till dem, gör att vi kan leva liv som han ser med välbehag på och som ger oss frid och glädje i detta liv och tillförsäkrar oss ett evigt och rikt liv tillsammans med honom i hans eviga rike.
Jag känner att jag vill bedja: O vår evige Fader, låt din ande strömma än rikligare över dessa dina heliga, över denna spridda återstod av Israel som samlats vid ditt evangelium i dessa sista dagar.
Du vet att vi som ett folk vill tjäna dig, hålla buden och föra ditt budskap av sanning och rättfärdighet till ditt folk överallt. Därför sänder vi våra missionärer till varje del av världen. Jag har haft mina söner på mission under många års tid. En är på missionsfältet just nu i ett främmande land och där har han varit i flera år.
Vi tackar dig, vår Fader, för det starka flöde av sanning och ljus som har kommit från dina tjänares läppar denna konferens, och som har gått till hjärtat på ärliga människor överallt med den Helige Andens kraft.
Vi tackar dig att vi fått äta av livets bröd, så att vi blivit styrkta andligen och nu är vederkvickta och förnyade och beredda att föra ditt budskap vidare, och utföra det efter bästa förmåga, det som du vill att vi skall göra.
Vår Fader i himlen, vi är tacksamma för allt det du har gett oss, vi erkänner din hand i allting och vi ber för framgång och segar för ditt verk över hela världen.
Vi vet att du har talat i denna dag som du gjorde i äldre tider och vi är glada över att vara instrument i din hand när det gäller att föra ditt budskap ut till världen och låta vårt ljus lysa inför människorna, så att de se våra goda gärningar och prisa dig. (Se Matt. 5:16)
Och ditt heliga namn tillskriver vi äran och härligheten i allting, nu och för evigt.
I Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Värdet av kärlek

Delbert L Stapley

Mina bröder och systrar och vänner! Skrifterna lär oss att vår Gud är en kärlekens Gud. Det är den största sak Gud kan ge oss och det största vi kan ge honom. Den sanna normen för att älska Gud är att älska honom utan mått. Hans kärlek gent emot oss visade sig när han sände sin Enfödde Son till världen för att vi skulle få leva genom honom. (Se Joh 4:9)
Ett visst mått av kärleken mellan den Evige Fadern och hans Enfödde Son har funnits mellan andra fäder och söner. Vi bör inte tycka att sådan kärlek ligger utanför vår förmåga att ta och ge. Vi kanske inte kan mäta oss med den fullkomliga kärlek som Frälsaren visade oss, för Kristus är koncentratet av denna gudagivna egenskap, men den är ett mål som vi alla borde sträva emot.
Det viktigaste behovet i världen idag för att bota dess dårskaper och problem är att människan återvänder till Gud i kärlek och lydnad. Utan kärlek kommer världen att fortsätta i virrvarr med försämrade förhållanden tills den nedsjunken i orättfärdighet och synd, då Guds dom kommer att falla över de orättfärdiga på jorden. Botemedlet för alla sjukdomar och felaktigheter, till mänsklighetens bekymmer, sorger och brott ligger i ett enda ord — kärlek.
Om kärleken används i dess rätta sammanhang kommer den att hålla samman världens människor i förståelse och fred. Den mest missbrukade ingrediensen till ett lyckligt och glädjefyllt liv idag är ordet kärlek.
Om den hängivna, äkta och sympatiserande kärleken, som Jesus utövade och rekommenderade, var det dominerande i varje hjärta skulle det mänskliga samhällets högsta och härligaste ideal bli förverkligade och lite skulle behövas för att göra denna värld till ett himmelrike. Kärleken är verkligen himmelen på jorden, eftersom himmelen där ovan inte skulle vara himmelen utan den.
Aposteln Paulus kallar kärleken fullkomlighetens sammanhållande band (Se Kol 3:14) Den är det gamla, det nya och det stora budet, för kärleken är uppfyllandet av lagen.
Kärleken visar sig i själens godhet. Den utgöres av många saker, vilka alla leder till en hög idealism beträffande levnadsnormer och personligt uppförande och ändamål. Den uttrycks i kristuslika exempel, i ord, i handlingar, i omtänksam uppmärksamhet och vänliga gärningar.
Kärleken är inte verklig när man kräver uppmärksamhet och lyxiga behov, då är man inte tacksam och ger ingenting i gengäld för det man fått. Den inställningen är ren själviskhet och visar brist på tacksamhet, anständighet och respekt. En sådan person är egoistisk och bryr sig inte om att hon inte lyckas visa artighet eller ge uttryck för tacksamhet och uppskattning.
Kärleken är hjärtats renande. Den stärker karaktären och ger ett högre motiv och en positiv strävan åt varje handling i livet. Kraften att älska sant och hängivet är den ädlaste gåvan som en mänsklig varelse kan begåvas med. Sann kärlek är evig och oändlig. Den är opartisk och utan våldsamma handlingar och demonstrationer vilka är så framträdande idag.

Kärlek börjar i hemmet genom samstämda föräldrars tillgivenhet och kärleksfulla vård av sina barn. De handlar i vänlighet och förståelse och söker sina söners och döttrars kärlek och förstroende. De visar också omsorg om sina barns välfärd och lycka.
Aposteln Paulus gav sitt visa råd: "Men om någon icke drager försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen". (1 Tim 5:8)
Barnens fysiska behov uppfyller inte deras mest tvingande önskningar. Föräldrarnas rättfärdiga undervisning och goda exempel är så viktiga. Familjen borde vara enig genom en fast sammanhållning, göra saker tillsammans, älska varandra, och njuta av varandras sällskap.
Den första känsla ett barn lär sig och behöver är kärlek. Den första känsla det uttrycker är kärlek. Ett barn reagerer på kärlek — eller bristen på den. Vad är skönare än att ha ett barns armar om sin hals och det säger: "Jag älskar dig". Kärleken är livets verkliga grundval.
Om föräldrarna är omogna och inte kan lösa sina meningsskiljaktigheter utan vrede, slagsmål och fula ord, blir barnet mycket otryggt, och när det blir äldre är det troligt att det umgås med fel sorts vänner bara för att komma bort från en olycklig hemmiljö.
Låt oss se på några icke önskvärda saker som kan hända när ett barn under uppväxttiden känner sig icke älskad och försummad hemma. Det är ofta tillsammans med tvivelaktiga kamrater, personer med lägre normer än dess egna — helt enkelt bara för att känna att det är något. Olyckligtvis så höjer denne person sällan andra upp till sina levnadsnormer utan sänker vanligen sig själv till sina så kallade vänners nivå.

Speciellt flickor som känner sig föga älskade är mer villiga att ge sig till den pojke som smickrar henne. De offrar kyskheten bara för att få kärlek. Var ligger den verkliga skulden till denna tragedi — hos flickan som så desperat behöver kärlek eller hos föräldrarna som misslyckats i sitt ansvar att visa sin kärlek till henne?
Och hur är det med pojken? Vilken slags undervisning och kärlek har han fått i sitt hem? Hur kommer han att behandla och beskydda de flickor han går ut med, som ett resultat av sitt eget hemliv?
När barnen lämnas att kämpa ensamma förstör det ofta hemmets andliga och ordnade miljö. Om barnen känner att deras föräldrar verkligen byr sig om, kommer de att svara på deras önskningar. När det finns ömsesidig kärlek och respekt i hemmet, då finns en önskan att vara till lags. Pojkar och flickor skulle förmodligen klä sig på ett mer blygsamt sätt om de kände att deras föräldrar bryr sig om hur de ser ut.
I Australien nyligen lade jag märke till att de flesta av flickorna bar extremt korta kjolar som avslöjade allt. De såg oanständigt och skandalöst klädda ut men flickorna verkade inte skämmas eller vara generade, utan fullkomligt lediga. Dessa flickor har tydligen ingen som är tillräckligt intresserad att vägleda dem i deras klädmode. Kanske det är så för att deras mödrar också är klädda i minikjolar och inte sätter personliga exempel på anständighet. Samma situation finns även i vårt eget land.

Kort efter det att minikjolen kom i ropet blev en kvinnlig klädde signer tillfrågad i en radiointervju om minikjolen bidrog till unga flickors moraliska förseelser. Hon svarade med ett bestämt ja. Statistiken över ogifta mödrar har visat att detta uttalande är sant. Kommer mödrar och döttrar att fortsätta att bära oanständiga kläder eller är det tid att ta fram symaskinen och klä sig enligt respektabla klädnormer?
En familjediskussion på en hemafton skulle kunna ändra på dessa olämpliga klädstilar så att de blir anständiga — och detta gäller pojkar såväl som flickor. I en kärleksfull anda och med klok föräldraundervisning kan många av problemen hos dagens ungdom rättas till.
Förre presidenten Joseph F Smith gav denna varning: ". . . Sions föräldrar kommer att hållas ansvariga för sina barns handlingar, inte bara till dess de blir åtta år, utan kanske hela barnens liv, förutsatt att de försummade sin plikt medan de var under deras ledning . . ." (Gospel Doctrine, 1966, s 286)
Den plikt som föräldrar ofta försummar är att rätta till och disciplinera sina barn. Medgivenhet tyder inte på kärlek — inte heller kan man köpa ett barns kärlek. Man kan inte ignorera deras misstag och låta dem gå obemärkta. När ett barn begår ett fel bör det förvänta att bli straffad i enlighet därmed. Detta bör emellertid inte göras i vrede. En förälder kan ofta kommunicera bättre med sitt barn efter bestraffningen. En kärlekfulls arm runtom barnet befäster den kärlek föräldern känner, och öppnar ofta dörren till kommunikationen dem mellan. När barnet är redo att samtala då är det tid för föräldrarna att lyssna, oavsett timmen på dygnet.
Salomon gav detta råd: "Min son, förkasta icke Herrens tuktan, och förargas icke, när du agas av honom.
Ty den Herren älskar, den agar han, likasom en fader sin son, som han har kär". (Ords 3:11—12)

Var lämnas barnet när föräldrarna bara tänker på sina egna nöjen och vänner? När de strävar att uppehålla sin "sociala status," blir barnet lämnat ensamt medan föräldrarna deltar i andra aktiviteter borta från hemmet. De låter barnet fritt använda allt i hemmet med alla möjliga slags förfriskingar och tycker att om barnet har några av sina vänner där kan det kompensera deras frånvaro.
Vad händer då? Barnen är ensamma hela kvällen — ofta till frampå småtimmarna. Vad gör de när de blir uttråkade? Svaret kanske chockerar och upprör många försumliga föräldrar. Vår älskade president David O McKay har sagt: "En annan sak som skapar ett lyckligt hemliv är ömsesidigt tjänande, varje medlem i familjen arbetar för den andre . . ." (Treasures of Life [Deseret Book Co, 1965], s 330) Det hem där man finner varje person strävande att tjäna den andre, är det vackraste. Ett barn har rätt att känna att han har en tillflyktsort i sitt hem, en plats skyddad från faror och ondska och världen utanför. Familjeenhet och integritet är nödvändiga för att uppfylla detta behov. De behöver föräldrar som är lyckliga i sitt förhållande till varandra, som arbetar lyckliga mot att fullfölja ett levnadsideal, som älskar sina barn med en uppriktig och osjälvisk kärlek. Kort sagt, som är välbalanserade, begåvade med viss förmåga till insikt, som kan förse varje barn med en sund känslomässig bakgrund, som bidrar mera till dess utveckling än materiella fördelar.

Ett av samhällets sundaste och säkraste bålverk som undermineras idag är familjen. Det moderna livet sönderdelar själva grunden i hemmet. I det välordnade hemmet där det finns förtroende och kärlek, finner man livet när det är som bäst. Det finns inget riktigt hem utan kärlek. Hemmet görs varaktigt genom kärleken.

"Kärlek, har det sagts, flyter neråt. Föräldrars kärlek till sina barn har alltid varit mycket starkare än barnens kärlek till sina föräldrar. Vem av alla Guds söner har någonsin älskat Gud med en tusendel av den kärlek Gud visat oss?" (Hare)

Föräldrar och barn glömmer vad ren kärlek egentligen innebär. Innebörden har inte förändrats, men som så många andra dygder som accepterats som väsentliga för riktiga uppförandenormer, håller den på att styckas tills den verkliga innebörden är så förfalskad att hatet mer och mer blir en ersättning.

Hur kan en man eller en kvinna säga att de älskar varandra och komma i sexuellt förhållande till någon annan? Hur kan det komma sig att vi genom våra handlingar sårar dem som vi älskar mest?

Hur är det med föräldrar som bryter upp sitt hem? Vilka lider mest, föräldrarna eller barnen? En del människors själviskhet är skrämmande. Att bryta äktenskapslöften och förbund verkar inte vara meningsfullt.

Det är mycket viktigt att föräldrarna förblir tillsammans och håller ihop sin familj i ett idealiskt förhållande. Föräldrar, försumma inte att ha hemafton varje vecka. Det kommer att göra att era barn kommer närmare er och ni kommer närmare dem. Bed tillsammans med er familj. Upprätta rättfärdiga traditioner i ert hem. Utveckla kärleken och kamratskapet och enigheten. Ge akt på utvecklingen — går den uppåt eller nedåt? Kom ihåg att där familjen slutar börjar försumligheten.

Hur välsignad är inte den familj där kärlek finns. Hur välsignade är inte barnen vars käraste minnen är från barndomen och ungdomen. Föräldrar, ta er tid att ge era barn dessa lyckliga år och lyckliga minnen. Världen förändras snabbt. Trycket på ens tid är förtärande. Många fäder försummar sin familj. Yrkesarbetande mödrar gör likadant. Ta er tid att göra saker och ting tillsammans som familj.

Jag skulle vilja berätta för er en del av syster Davidina Baileys vittnesbörd, en hängiven mor som såg framåt i framtiden för sina barns omsorg, välfärd, ledning och lycka. Detta är vad hon skrev 16 år innan hon dog nu i juli. Det är en mycket vacker hyllning från en mor som verkligen älskade sina barn.

"Jag har legat vaken i natt och inte kunnat sova, vilket är mycket ovanligt för mig eftersom jag brukar sova bra. Jag skulle vilja lämna det här budskapet till er mina barn . . . om ni älskar mig . . . så håll Guds bud, för min skull, om inte för er egen efter som jag skulle vilja ha er hos mig in i den härlighet som er far och jag uppnår.

Jag ber er . . . lämna inte detta evangelium om jag inte är här för att se efter er i detta livet. Var inte avundsjuka på varandra, eftersom jag älskat er alla lika mycket. Jag har försökt vara rättvis mot er. . . . Förebrå inte varandra. . . . Sök inte efter världsliga nöjen. . . . Var på er vakt mot Satans och hans änglars makt för hans makt är stor och får inte glömmas bort.

Kom alltid ihåg: Jag älskar er alla. Ni är Guds andebarn. Er far och jag har anförtrotts att vara era föräldrar i detta liv, så lev så att vi kan vara tillsammans igen som familj genom hela evigheter".

Må Gud bevilja oss föräldrar den kärlek, visdom och det goda omdöme att planera effektivt för våra barns omsorg, välfärd och lycka. Må vi hjälpa dem att leva rättfärdigt, att älska sanningen och göra det som är gott.

Må Gud välsigna ungdomen till att följa kärleksfulla föräldrars kloka undervisning och exempel, och må alla leva tillsammans i förståelse, harmoni och frid.

Mina bröder och systrar, jag beder ödmjukt att vi skall undervisa om evangeliet, dess principer, dess normer, dess ideal för våra barn och vara det slags exempel att vi kan säga till dem: "Kom, följ mig och gör det som du sett mig göra".

Jag älskar kyrkan. Jag vet att den är sann. Jag vet att evangeliet är den plan som Herren givit oss för att leda oss när vi möter de förhållanden som finns i världen idag. Må vi vara bestämda och orubbliga och sanna på rättfärdighetens stig, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Ve eder ... I skrymtare

N ELDON TANNER

Så sent som häromdagen talade jag med någon som sade: "Där går en man som du kan lita fullständigt på. Man vet alltid var man har honom. Han låtsas aldrig utan är alltid uppriktig och bara sig själv."

Samma dag sade någon beträffande en annan person: "Är det inte synd att man aldrig vet var man har honom? Man kan aldrig lita på det han säger. Jag tror att Herren skulle ha kallat honom skrymtare." Jag kände mig benägen att hålla med honom.

Det är om skrymteri jag vill tala idag, särskilt till medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var de än befinner sig. Vi har ungefär tre millioner medlemmar, bestående av alla slags människor, från dem som är helt hängivna och redo att ge allt de har för att tjäna Herren och sina

medmänniskor, till dem som ännu inte är fullt omvända och som inte inser vikten av att leva enligt Jesu Kristi lärdomar eller vara aktiva och redo att tjäna var det än är möjligt.
Om vi skall kunna få njuta av Herrens välsignelser och få tillit från de människor som vi har att göra med, måste vi vara redo att leva enligt evangeliet och vara ärliga och aktivt verksamma i att utöva och lära ut dess lärosatser och aldrig låtsas vara något som vi inte är. Jesu Kristi evangelium talar om för oss hur vi skall leva. Låt oss hänvisa till några av dess stora sanningar.
Herren har sagt: "...mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)
"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör;
och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö." (Joh 11:25-26)

Och sedan till svar åt den lagkloke som frågade för att fresta honom: "Mästare, vilket är det yppersta budet i lagen?" "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.
Detta är det yppersta och förnämsta budet.
Därnäst kommer ett som är detta likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'
På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna." (Matt 22:36-40)

Vi får veta att: "En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckade av världen." (Jak 1:27)
De tio buden har givits oss på ett mycket klart språk och behöver inte utökas och lämnar intet att fråga. Bergspredikan lämnar inget tvivel angående Kristi budskap till den mänskliga rasen och vilka våra ansvar är om vi önskar åtnjuta hans välsignelser och få hans Ande till vår ledning. Vi har också våra trosartiklar som förklarar den höga norm efter vilken vi skall styra våra liv.
Jesus sade: "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre, utan den som gör min himmelske Faders vilja.' " (Matt 7:21)
I dessa sista dagar har han sagt: "Jag Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte." L&F 82:10)

Och han gav oss följande härliga löfte: "Alla heliga ... vandrande i lydnad till buden, skola hava hälsa i naveln och märg i benen
och skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter,
och skola springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta.
Och jag, Herren, lovar dem, att mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem. Amen." (L&F 89:18-21)
Vi är uppmanade att vara uppriktiga i vår tro, och varnade mot ondska och hyckleri. I själva verket lade Frälsaren stor vikt vid hyckleriets ondska. Han var mycket sträng i sin förbannelse av dem som förkunnade en sak och gjorde en annan. Han sade: "Ve *eder*, I skriftlärde och fariséer, *I skrymtare* ... I ormar, I huggormars avföda, huru skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna?" (Matt 23:29, 33. Kursiveringen tillagd)
"Ve" betyder enligt ordboken ett miserabelt och sorgligt tillstånd, ett tillstånd av djupt lidande och olycka och sorg. "Skrymtare" är en som låtsas ha en åsikt eller princip som han inte har, eller söker vara det han inte är, i synnerhet när det gäller ett falskt påtagande av en dygd eller religion.
Såsom det står upptecknat i evangelierna hänvisar Frälsaren till olika exempel på skrymtare och varje gång säger han: "Ve eder I skriftlärde och fariséer, I skrymtare!"
Jag skulle vilja referera till dessa och andra anklagelser för hyckleri. När jag gör det, kan vi mycket väl titta på oss själva för att se hur de kan tillämpas på oss.
När vi ser på förhållandena i världen idag, är jag säker på att vi kommer att finna att hyckleri och överträdelse av rättfärdighetens och anständighetens principer har fört våra nationella och individuella angelägenheter i det bedrövliga tillstånd vari de nu är.
Herren sade: "De binda ihop tunga bördor och lägga dem på människornas skuldror, men själva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem.

Och alla sina gärningar göra de för att bliva sedda av människorna. De vilja gärna hava de främsta platserna vid gästabuden och sitta främst i synagogorna.
De utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla långa böner. De skola få en dess hårdare dom.
... I skrymtare, som given tionde av mynta och dill och kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena borden I göra, men icke underlåta det andra.
I blinde ledare, som silen bort myggan och sväljen kamelen!
... I skrymtare, som göre det yttre av bägaren och fatet rent, medan de inuti äro fulla av vad I haven förvärvat genom rofferi och omättlig ondska!

... I ären lika vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet!
Så synens ock I utvärtes för män-

niskorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet.
. . . I skrymtare, som byggen upp profeternas gravar och pryden de rättfärdigas grifter,
och sägen: 'Om vi hade levat på våra fäders tid, så skulle vi icke hava varit delaktiga med dem i profeternas blod'!" (Matt 23:4-6-14, 23-25, 27-30)
Vi kan mycket väl fråga oss själva om sådan bedräglighet är rådande i vår påstådda kristenhet. På den tiden hade de något som är lika vanligt idag, broderskap inom vilka lagarna hölls strikt, men de ignorerade dem som stod utanför genom att betrakta alla andra med fördömelse och förakt, och därigenom undvek de formellt kätteriet men begick det i anden. Hur många av oss är skyldiga till att hålla lagens bokstav och glömma anden i den, så att vi underlåter att visa barmhärtighet och tro mot våra medmänniskor? Lägger vi större vikt vid en yttre gärning som kan ses av människor än en förändring i hjärtat? Enda sättet att göra rent inuti skålen är att vara ren i hjärtat genom att vara ödmjuk och vända sig bort från syndiga vägar och genom att leva enligt Jesu Kristi evangelium så gott vi förmår. Vi kan vara istånd att bedra människor, men vi kan inte bedra Gud.

Är det fara värt att hela vår civilisation är lik vitmenade gravar? Vi har fantastiska maskiner, höga byggnader och tusentals tecken på vad vi kallar framåtskridande; men inåt har vi oro, strider mellan människor och nationer och fattiga vars bördor vi ej lättat och de döda människornas ben från alla krig. Någon har sagt: "Vi försöker fortfarande rädda oss genom att kalka gravarna."
Med all brottslighet, befolkningsförändring från landsbygd till stad, lössläpt moral, pornografiska filmer och litteratur etc måste vi stå fasta för det rättas sak.
Vi måste oroa oss för användningen av droger som förstör liv och åstadkommer en fruktansvärd misär, inte bara för dem som använder dem utan också för dem som är runt omkring dem. Men hyckleri i de vuxnas liv har ett allvarligt inflytande på våra unga som vänder sig till denna form av protest. Vad vi försöker säga är att ungdomarna påverkas av hyckleriet att acceptera vanan att ta en cocktail och andra onda påfund men som blir hysteriska över att ungdomarna har funnit andra sätt att imitera föräldrarnas uppförande. De unge visar uppmärksamhet endast då de vuxna utgör ett gott exempel.
Så stort som vårt ansvar är att genom lagstiftning och andra medel skydda våra unga medborgare från att falla offer för dem vars vilja är att ungdomarna skall bli offer för dessa onda vanor, kan vi inte förminska vårt ansvar att hjälpa dem som har fallit. Hur kan vi kalla oss kristna och säga att vi älskar vår nästa, som är vem som helst som står i behov av hjälp, och underlåta att arbeta med andra som strävar efter att arbeta med att hjälpa alkoholister, narkotikamissbrukare eller sådana som kommit ut från fängelser? Men ändå finns det de som faktiskt saboterar sådana ansträngningar därför att de protesterar mot att ha sådana saker ibland sig. Dessa vanlottade människor behöver vår hjälp. Visst måste vi vara redo att vara den barmhärtige samariten och hjälpa varhelst det är möjligt.

Hur många av oss håller visdomsordet strikt, men är mycket obehärskade i vårt fördömande och förkastande av andra? Finns det någon affärsman bland oss som är pedantiskt artig och som regelbundet går i kyrkan men som ändå accepterar iögonfallande bristande jämlikhet i den sociala strukturen och som kan vara ojust eller oärlig i sina affärer med sin nästa?
Är vi verkligen intresserade av och angelägna om vår nästas välfärd? Besöker vi änkor och faderlösa, och ger mat, kläder och tröst till de fattiga och behövande? Profeten Alma såg på sin tid "stor bristande jämlikhet ibland befolkningen i det några förhävde sig i sin stolthet och föraktade andra samt bortvände sig ifrån de behövande, de blottställda och dem som voro hungriga och dem som voro törstiga samt dem som voro sjuka och lidande".

Vi läser vidare: "Detta förorsakade stor klagan ibland befolkningen. Några ödmjukade sig dock och bistodo dem som behövde deras bistånd. De gåvo sina medel åt de fattiga och behövande, och gåvo de hungriga att äta . . ." (Alma 4:12-13)

De förändringar som nyligen gjorts i Kvinnliga hjälpföreningens struktur och program gör det nu möjligt för systrarna att ägna mer tid och energi åt den stora sak för vilken de organiserades, nämligen att se till den andliga, mentala och moraliska välfärden bland mödrarna och döttrarna i Sion. De skall undervisa om evangeliet, hjälpa våra kvinnor i alla åldrar att skapa bättre hem och ge tröst och hjälp åt de behövande.
Systrarna i denna organisation ägnar tusentals veckotimmar åt hjälpverksamhet, men det finns ändå många som är sjuka eller ensamma eller i behov av tröst som inte nås. Vi bör *alla* söka tillfällen att ge hjälp och tröst till de behövande bland oss. Vi bör inte försumma denna plikt och detta tillfälle i vår strävan efter att tillfredsställa våra egna

själviska världsliga nöjen och materiella vinster.

Alltför ofta ursäktar vi oss från religiös verksamhet, vilken innefattar både att visa kärlek till vår nästa och regelbunden närvaro i kyrkan, genom att jämföra vår verksamhet med andras och genom att säga att vi gör lika mycket som de eller att vi inte är sämre än de. Någon säger: "Jag går inte i kyrkan för jag vill inte vara någon hycklare som han. Jag kan vara religiös utan att gå till kyrkan. Jag kan dyrka Gud på sjön eller i bergen, då jag kommunicerer med naturen."

Hör vad Herren har sagt:

"På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.

Dock skall du alltid avgiva dina löften i rättfärdighet, varje dag och alltid." (L&F 59:9-11)

Vi kan inte välja ut vilken del av evangeliet vi tror är riktigt eller vilken del vi vill leva efter. Vi kan inte med skiljeväggar avdela vårt andliga liv. Som Frälsaren sade: "Det ena borden I göra, men icke underlåta det andra." (Matt 23:23)

Vi måste vara kristna i varje gärning och genom våra liv visa vår kärlek till Herren, vår Gud, och visa kärlek till och vara intresserade av varandra. Vi, du och jag, måste ställa våra personliga hus i ordning. Vi får inte vara hycklare.

Harry Emerson Fosdick[1] lade märke till att det finns två slags skrymteri: när vi försöker verka bättre än vi är och när vi visar oss sämre än vi är. Vi har talat om det slags hyckleri då människor låtsas vara förmer eller bättre än de är. Alltför ofta ser vi emellertid medlemmar i kyrkan som i sina hjärtan vet och tror, men som på grund av rädsla för andras åsikter låter bli att stå upp och låta sig räknas. Detta slags hyckleri är lika allvarligt som det andra. Det gör det svårt för andra att respektera oss och påverkar ofta negativt andra medlemmar i kyrkan som väntar sig att vi skall stå fast vid våra åtaganden mot kyrkan och inte tveka att manifestera vår tro.

Bara när vi allvarligt strävar efter att leva enligt Kristi lärdomar kan vi göra några andliga framsteg. Vi får inte vara rädda, var vi än är, att leva efter våra övertygelser och kyrkans normer. Trots att människor kan kritisera och håna oss, väntar de sig att vi skall göra detta och respekterar oss för det. Att leva efter höga normer kan inte förolämpa samvetsgranna och rättänkande människor.

För inte så länge sedan talade jag med en far och mor och deras lille pojke, vilka hade omvänt sig till kyrkan blott några månader tidigare. Under vårt samtal sade fadern att de hade blivit inaktiva och inte gick till kyrkan och jag frågade dem varför. Han förklarade att missionärerna var så fina exempel på goda, rena och rättfärdiga människor, men när de kom till wardet fann de så många som inte levde enligt det som kyrkan lär eller vad de påstod sig vara, och som ett resultat härav blev de missmodiga och förlorade tron på kyrkan. Jag tror att detta ger oss två mycket viktiga lektioner. Först och främst är det vårt ansvar att leva så att vi kan påverka andra människors liv på ett gott sätt och att vi aldrig kan förorsaka tvivel hos dem på grund av skrymteri i våra egna liv.

Det andra är att vi alltid skall vara på vår vakt mot att låta hyckleri från andras sida påverka våra liv eller få oss att tvivla och underlåta att leva enligt evangeliets lärdomar.

Det är mycket viktigt att vi som medlemmar i kyrkan står fasta och eniga för sanningens och rättfärdighetens sak. Vi har förklarat för världen att vi har Kristi evangelium, att vi skall stå emot det onda. Skall vi stå fasta eller skall vi fladdra och drivas omkring av vinden och kastas hit och dit? Skall vi överge rättfärdighetens sak för att behaga människor då vi hellre vill vara ögontjänare än hjärtats tjänare eller för att vissa politiska krafter finns som vill påverka oss?

Vi får inte vara lika dem som Johannes syftade på när han sade: "Dock funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på honom; men för fariséernas skull ville de icke bekänna det...

Ty de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud." (Joh 12:42-43)

Föreställ er vilket stort inflytande kyrkan med dess ungefär tre millioner medlemmar skulle kunna ha på världen, om var och en av oss vore det vi påstår oss vara, om vi vore ärliga, trofasta, dygdiga, välvilliga, rena, kärleksfulla, prisvärda och ansedda för gott.

Låt oss lyssna till profeterna och leva enligt deras ord. Låt oss inte som de skriftlärde och fariséerna gjorde, göra oss skyldiga till att öka vår Frälsares smärta genom att förkasta honom och hans lärdomar, som han gav oss tillsammans med sitt liv, så att vi skulle kunna få lycka här och evigt liv härefter. Låt oss inte befinna oss i de förhållanden som han beskriver när han avslutar sin straffpredikan om skrymtarna:

"Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.

[1] Fosdick, Harry Emerson (1878–1969), amerikansk präst och författare

Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen:
'Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.' " (Matt 23: 38-39)

Jag bär vittne om att Gud lever, att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, att evangeliet har blivit återupprättat och att vi genom att leva enligt dess lärdomar kommer att vinna evigt liv, om vilket jag ber i Jesu Kristi namn. Amen. O

Privilegiet att hålla prästadömet

N Eldon Tanner

President Smith har bett mig att tala kortfattat till er. Det är alltid ett privilegium för mig och en inspiration att stå framför prästadömet och tala till dem. Det är också ett stort ansvar.

President Smith har riktat sina tankar nästan helt till medlemmarna i melkisedekska prästadömet. Jag skulle vilja rikta mina till en grupp av de finaste unga männen i världen, till bärarna av aronska prästadömet eller det lägre prästadömet.

Jag skulle vilja rikta mina ord till mina dottersöner. Vi har i vår familj fem svärsöner som bär melkisedekska prästadömet, sex dottersöner som bär aronska prästadömet och åtta dottersöner som förbereder sig att bära prästadömet. Jag skulle vilja rikta mina ord till dem ikväll.

En ung man kan inte få något större ansvar än att bära Guds prästadöme, vilket är Guds kraft som givits honom att handla i Guds namn i det ämbete han innehar och att förbereda sig för melkisedekska prästadämet, och att njuta välsignelserna som kommer den till del som är trofast i prästadömet.

Aronska prästadömet är så viktigt att Herren ansåg det lämpligt att sända Johannes döparen till Joseph Smith och Oliver Cowdery för att besegla det på dem och det gjordes med dessa ord:

I Messias namn giver jag eder mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Detta skall ej åter borttagas från jorden, förrän Levis söner ånyo offra ett offer åt Herren i rättfärdighet". (L&F 13)

Vilket fantastiskt privilegium, vilken möjlighet och vilket ansvar att inneha prästadömet! Det är lika bindande för oss som det förbund vilket president Smith läste upp för de melkisedekska prästadömsbärarna, för det förbundet gäller båda prästadömena i den utsträckning vi håller dessa prästadömen, och det kommer att bestämma vår ställning.

Om vi består proven när vi blir pövade, kommer vi att ges tillfälle att bära det melkisedekska prästadömet. Det är ungefär som att gå från grundskolen till läroverket och från läroverket till universitetet; också att gå från det dödliga livet till det eviga livet. Vi kommer att bli välsignade i enlighet med hur vi levat. Och må det sägas om oss: "Rätt så du gode och trogne tjänare 'När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.'" (Matt 25:21)

Så lyckliga vi är som håller prästadömet. Om ni stannade upp och tänkte på att en av 1000 unga män i er ålder på jorden idag innehar prästadömet. Med denna sal full av unga män i aronska prästadömets ålder skulle det finnas bara åtta som höll aronska prästadömet. Vilket oerhört privilegium, vilken möjlighet, välsignelse och vilket ansvar.

Hur viktigt det är att leva för att njuta Herrens ande och välsignelser och ha föräldrars, vänners, kyrkans ledares, och Herrens respekt och förtroende, särskilt så ni kan se dem i ansiktet med rent samvete och även kunna se er själva i spegeln och veta att ni levat så som ni borde.

När Herren talade om Satan när denne blev utkastad, sade han: "Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja alla som icke vilja hörsamma min röst". (Moses 4:4)

Han försöker fresta oss alla, alla från en diakon till Kristus själv. Ni kommer ihåg hur han försökte fresta Kristus. Han väljer sina efterföljare, de som följer honom och de som är för svaga för att göra det som är rätt. Dessa efterföljare kommer att försöka påpeka svagheterna hos en person, hos en ledare i kyrkan, i organisationerna och överallt där de när som helst kan finna någon svag och de kommer att säga: "Var inte en sådan kruka, var inte en sådan tråkmåns, kom nu."

Jag skulle vilja säga till er unga män ikväll att inte en enda ung man som lever enligt lärdomarna i evangeliet och som hedrar sitt prästadöme skulle någonsin säga det till er.

Tacka Herren att han var stark nog att säga till Satan: "Vik hädan, Satan"! (och jag hoppas att vi aldrig kommer att vara rädda som en bland tusen i denna värld, att hedra prästadömet) Dessa som dukar under för frestelsen är alltid slagna och eländiga såvida de inte omvänder sig.

Förre vicepresident Spiro Agnew sa när han talade till oss

häromdagen, då han besökte kyrkans första presidentskap, att en sak som tilltalade honom hos vår ungdom när han var inom Brigham Young universitetets område var, att de var så självdisciplinerade, och att de verkade följa sina egna intressen vilket var vad de borde göra och var lyckliga över att göra det. Jag skulle vilja att ni unga män vet att de som är besvikna, som klagar, som inte lever så som de borde göra, inte är lyckliga. De är besvikna. Det finns ingen lycka i att göra orätt. De har sina problem och de försöker inte åstadkomma någonting. Naturligtvis känner jag mig ledsen för dem för de vet inte det som ni vet att vi alla är Guds andebarn. De vet inte att Gud verkligen lever att Jesus är Kristus, att vi alla genom hans födelste, död och uppståndelse kan uppstå och att livet inte är slutet utan bara en början på det eviga livet.

Må vi alla uppskatta detta och göra vårt bästa varhelst vi är för att leva värdiga så att vi kan se oss själva i spegeln och säga: "Tack gode Gud att jag var stark nog att motstå, att överkomma det." Till er som blivit svaga på något sätt, som tagit en cigarrett eller något liknande, sluta ikväl och bli lyckliga. Herren kommer att välsigna er. Människor kommer att respektera er, ni kommer att ha framgång och ni kommer att göra er plikt när det gäller att hjälpa till att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan. Må vi göra detta, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Livet är evigt

Ezra Taft Benson

Mina bröder och systrar — sedda och osedda över hela världen! Jag tilltalar er på detta sätt vid detta högtidliga, men glädjande tillfälle till följd av min övertygelse, med stöd av de heliga skrifterna att vi alla verkligen är bröder och systrar, barn till samma himmelske Fader i anden.

Vi är eviga varelser. Vi levde som intelligenta andar före detta jordeliv. Vi lever nu i en del av evigheten. Vår födelse till jorden var inte början. Döden som möter oss alla är inte slutet.

Our birth is but a sleep and a forgetting;
The soul that rises with us, our life's star,
Hath had elsewhere its setting,
And cometh from afar;
Not in entire forgetfulness,
And not in utter nakedness,
But trailing clouds of glory do we come
From God, who is our home.
William Wordsworth[1]
"Intimations of Immortality"

Som eviga varelser har vi var och en inom oss en gnista av gudomlighet. Och som en som har rest mycket omkring i världen på båda sidor av järnridån är jag övertygad om att vår Faders barn i huvudsak är goda. De önskar leva i fred, de vill vara goda grannar, de älskar sina hem och familjer, de vill förbättra sin levnadsstandard, de vill göra det som är rätt, de är huvudsakligen goda. Och jag vet att Gud älskar dem.

1 Wordsworth, William — engelsk diktare, 1770–1850.

Och som hans ödmjuka tjänare har jag i mitt hjärta kärlek till vår Faders barn. Jag har mött dem i så kallade höga ställningar och låga. Jag har besökt dem i deras hem, på fälten, på deras små bondgårdar, i affärerna, på vägarna och i luften. Jag har haft privilegiet att få träffa dem vid stora och små möten, tillbedja tillsammans med dem i deras kyrkor, inklusive ett litet baptistkapell fyllt till brädden i Moskva i Ryssland.

Åter säger jag att vår Faders barn, mina bröder och systrar, är huvudsakligen goda. Jag vet att Herren älskar dem. Och som hans ödmjuka tjänare har jag kärlek i mitt hjärta till dem. Må Gud välsigna er var ni än är och vara nära er som han kan och är genom sin ande.

Ja, då vi reser i denna förvirrade, syndfulla värld, fylld med frestelser och problem, blir vi ödmjuka vid tanken på döden, det osäkra i livet och Guds kraft och kärlek. Sorgen kommer till oss då vi förlorar våra kära. Men det finns också tacksamhet. Tacksamhet för förvissningen vi har om att livet är evigt. Tacksamhet för den stora evangelieplan som vi alla fått gratis. Tacksamhet över Herrens, Jesu Kristi liv, lärdomar och offer och vars uppståndelse vi skall fira inom den närmaste tiden.

Tack gode Gud för Mästarens, Jesu Kristi liv och verk, han som bröt dödens band, som är världens liv och ljus, som visade mönstret, som gjorde upp riktlinjerna för oss alla och som förkunnade:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör;
och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö."
(Joh 11:25-26)

"Om en människa dör, skall hon då leva igen?" frågade den forna profeten Job. Min gode vän, senator Everett Dirksen (1896-1969) besvarade strax före sin död Jobs fråga på ett sätt som gjorde stort intryck: "Vilken mänsklig varelse, som står på tröskeln till det okända, har inte undrat vad som ligger bakom den slöja som skiljer det sedda från det osedda?

Vilken mänsklig varelse, påverkad av den där mystiska instinkten om att jordisk död är förestående, har inte funderat över vad som ligger bortom graven?

Vilken mänsklig varelse, på vilken har nedsänkt sig den där underliga och stilla resignationen att livets resa börjar närma sig slutet, har inte tänkt på det där eviga målet och vad som kan finnas där?

För många århundraden sedan satt mannen Job, som så länge hade välsignats med alla materiella välsignelser endast för att finna sig allvarligt plågad av allt som kan pina en mänsklig varelse, tillsammans med sina vänner och yttrade den tidlösa frågan: 'Om en människa dör, skall hon då leva igen?'

Om det finns en avsikt i detta universum och i den värld i vilken vi lever, måste det finnas en Planläggare. Vem kan skåda universums oförklarliga mysterier utan att tro att det finns en

plan för hela mänskligheten och likaså en Planläggare. ...
'Om en människa dör, skall hon då leva igen?' Visst skall hon det, lika säkert som att dag följer på natt, lika säkert som att stjärnorna följer sina banor, lika säkert som att vågorna bryter vattenytan." *(US News & World Report,* 8 november 1965, sid 124.)
Ja, livet är evigt. Vi lever vidare och vidare efter jordelivet, även om vi ofta förlorar den stora grundläggande sanningen ur sikte.
Våra känslor fästs ofta alldeles för mycket på futtiga, förgängliga saker. Jordiska materiella skatter finns i huvudsak till för att ge oss bostad och föda medan vi är här i skolan. Det gäller för oss att sätta guld, silver, hus, aktier, mark, boskap och andra jordiska ägodelar på rätt plats.
Ja, detta är bara en plats med temporär varaktighet. Vi är här för att lära oss den första lektionen mot upphöjelse — lydnad till Herrens evangelieplan.
Ja, det finns en ständig väntan på döden, men i verkligheten finns det ingen död — ingen permanent skilsmässa. Uppståndelsen är en realitet. Skrifterna är överfyllda av bevis. Nästan omedelbart efter Herrens härliga uppståndelse skrev Matteus:
"och gravarna öppnades, og många avsomnade heligas kroppar stodo upp.
De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många." (Matt 27:52-53)
Aposteln Johannes på ön Patmos "såg de döda, både stora och små, stå inför tronen". (Upp 20:12)
Och så kan vi fortsätta att citera från skrifterna, forna och moderna.

Andevärlden är inte långt borta. Ibland blir slöjan mellan detta liv och livet bakom slöjan mycket tunn. Våra älskade som har gått vidare är inte långt borta från oss. En stor andlig ledare frågade: "Men var är andevärlden?" och sedan besvarade han sin egen fråga: "Den är här." "Går andarna bakom gränserna för denna organiserade jord? Nej, det gör de inte. De finns på denna jord av den uttryckliga anledningen att de skall bebo den till all evighet." "... när andarna lämnar sina kroppar är de i vår Faders och Guds närvaro, de är då redo att se, höra och förstå andliga ting ... Om Herren ville tillåta det, och det var hans vilja att det skulle göras, skulle ni kunna se andarna som har lämnat denna värld lika enkelt som ni nu ser kroppar med era naturliga ögon ..." (Brigham Young i *Journal of Discourses*, årg 3, sid 367-369)
Ja, livet är evigt, så:
"Vad gör det om himmelen verkar mörk idag.
I morgon är den åter blå.
När varje moln försvunnit,
lyser Guds försyn igenom."
(Okänd författare)

Hurudan är döden? Jag skall återge en enkel händelse som dr Peter Marshall (1902-1949), Förenta staternas senatskaplan, berättat:
I ett visst hem var en liten pojke, ende sonen, sjuk i en obotlig sjukdom. Månad efter månad hade modern skött honom ömt, men då veckorna gick och han inte blev bättre, började den lille pojken gradvis förstå meningen med döden och han insåg också att han snart skulle dö. En dag hade hans mor läst berättelsen om kung Arthur och riddarna kring runda bordet och då hon slog ihop boken låg pojken tyst en stund och ställde sedan den fråga som hade legat i hans hjärta: "Mamma, hur är det att dö? Mamma, gör det ont att dö?" Hastigt fylldes hennes ögon med tårar. Hon rusade upp och flydde till köket, och låtsades att hon skulle hämta något. På vägen bad hon en tyst bön att Herren skulle tala om för henne vad hon skulle säga, och det gjorde Herren verkligen. Genast visste hon hur hon skulle förklara det för honom. Hon sade då hon återkom från köket: "Kenneth, kommer du ihåg att när du var liten, brukade du leka så mycket att du blev för trött att klä av dig och föll ner i mammas säng och somnade. På morgonen när du vaknade blev du mycket förvånad över att finna att du låg i din egen säng. På natten hade pappa tagit upp dig och på sina starka armar hade han burit in dig i ditt rum. Kenneth, döden är likadan. Vi bara vaknar upp en morgon och befinner oss just i det rum som vi hör hemma därför att Jesus älskar oss." Pojkens glänsande ansikte såg upp och sade henne att det inte skulle finnas någon mer fruktan, endast kärlek och tillit i hans hjärta då han gick för att möta sin Fader i himmelen. Han frågade aldrig mer och flera veckor senare somnade han precis som hon sagt. Sådan är döden. (Se Catherine Marshall, *A Man Called Peter*/New York: McGraw Hill, 1951/ sid 272-273)
Ja, livet är evigt. Döden är inte slutet. Det är mycket lämpligt att våra tankar vid denna påsk vänds till denna den största händelsen, Jesu Kristi uppståndelse.
Som jag tacksamt har betygat många gånger —
Jag vet att Jesus är Kristus — världens Frälsare och Återlösare — Guds verklige Son. Han föddes som barnet i Betlehem. Han levde och verkade bland människorna. Han blev korsfäst på Golgata. På den tredje dagen uppstod han.

Till de sorgsna, frågande kvinnorna vid graven förkunnade änglarna: "Varför söken I den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden ..." (Luk 24:5-6) Det finns inget i historien som kan jämföras med den dramatiska förkunnelsen. "Han är icke här, han är uppstånden." Inget annat enskilt inflytande har gjort så stort intryck på denna jord som Jesu Kristi liv. Vi kan inte föreställa oss vårt liv utan hans lärdomar. Utan honom skulle vi fara vilse bland mängder av trosåskådningar och sätt att dyrka, födda i fruktan och mörker där det sinnliga och materialistiska dominerar. Vi är långt ifrån framme vid det mål som är uppsatt för oss, men vi får aldrig förlora det ur sikte. Inte heller får vi glömma att vårt stora steg mot ljuset, mot fullkomningen, inte skulle vara möjligt utan hans lärdomar, liv, död och uppståndelse.
Må Gud påskynda den dag då människor överallt kommer att acceptera hans lärdomar, hans exempel och hans gudomlighet. Ja, när de kommer att acceptera hans härliga uppståndelse som verklig, den uppståndelse som bröt dödens bojor för oss alla.
Ja, vi måste lära och åter lära att det är endast genom att acceptera och leva enligt kärlekens evangelium som Mästaren predikade och genom att

göra hans vilja som vi kan bryta okunnighetens bojor och det tvivel som binder oss. Vi måste lära oss denna enkla, härliga sanning så att vi kan erfara andens ljuva glädje nu och för evigt. Vi måste glömma oss själva och göra hans vilja. Vi måste sätta honom först i våra liv. Ja, våra välsignelser mångfaldigas då vi delar hans kärlek med våra medmänniskor.

I samma utsträckning som vi viker av från den väg som pekats ut för oss av Mannen från Galileen, misslyckas vi i vår individuella strid för att övervinna världen. Men vi står inte utan hans hjälp. Om och om igen sade han till sina lärjungar och oss alla: "Edra hjärtan vare icke oroliga."

"Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det."

"Jag skall icke lämna eder faderlösa . . ."

"Frid lämnar jag after mig åt eder, min frid giver jag eder . . ." (Joh 14:1, 14, 18, 27)

Vi känner hans tröstande ande i ett barns förtjusande bön och den lugna, bidande tron hos alla som har låtit hans evangelium genomtränga sina liv. Vilken dyrbar gåva är det inte att vi kan känna honom ganom våra egna böner och genom heliga och högtidliga vittnesbörd från dem som har sett honom, känt honom, förnummit hans närvaro.

Mina bröder och systrar, på tröskeln till påskdagens morgon mer än nittonhundra år aftar hans uppståndelse lämnar jag er mitt högtidliga vittnesbörd om att jag vat att Jesus Kristus lever. Han har verkligan uppstått från det döda, liksom vi kommer att göra. Han är uppståndelsen och livet.

Han visade sig för många i den gamla världen efter sin uppståndelse.

Och enligt moderna skrifter, som är heliga för mig, tillbringade han tre härliga dagar före sin himmelsfärd hos sina "andra får" här i Amerika — den nya världen — och han lever idag. Jag citerar från en syn given till profeten Joseph Smith och hans vän Sidney Rigdon den 16 februari 1832:

"Nu, efter da många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud." (L&F 76:22-24)

Ja, mina vänner, Jesus är Kristus. Han lever. Han är vår Frälsare och Återlösare, Guds verklige Son.

Och han kommer igen, såsom Bibeln förkunnar: "Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:11)

Ja, danne Jesus har radan åtarkommit till jorden i våra dagar. Den uppståndne Kristus — förhärligad, upphöjd, denna världens Gud under Fadern — visade sig för pojkan Joseph Smith år 1820. Danna Jesus, som var Abrahams, Isaks och Jakobs gud, Mose Gud, denna jordens skapare, har kommit i vår tid. Han presentarades av Fadern för Joseph Smith med dessa ord: *"Denne är min älskade Son. Hör honom."* (Joseph Smith 2:17)

Att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visada sig för pojken Joseph Smith är dan största händelse som skatt i denna värld sedan Mästaren uppstod. Som Jesu Kristi återupprättade kyrka bär vi ödmjukt och tacksamt detta vittnesbörd till alla människor. Detta budskap är ett budskap till hela världen. Det är sanningen, avsedd för alla vår Faders barn. Ungefär tre millioner medlemmar i kyrkan över hela världen bär detta högtidliga vittnesbörd. Idag bär tusentals trofasta missionärer bland nationerna fritt ut detta oändligt viktiga budskap till världen. Jesus är Kristus, mänsklighetens Frälsare, Guds verklige Son. Han är Gud över denna värld, vår förespråkare hos Fadern.

Idag bär tjugotusen missionärer — sanningens budbärare och tre millioner medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — Mormonkyrkan — vittne om att Gud åter har talat från himmelen, att Jesus Kristus åter har visat sig för människan, att uppståndelsen är en verklighet.

Idag betygar jag sanningen i det budskap som de bär och lämnar mitt högtidliga vittnesbörd i Jesu Kristi namn. Amen. O

Vart är du egentligen på väg

Richard L. Evans

Mina kära bröder och systrar — när och fjärran. För några veckor sedan stod några av oss och betraktade sådant som skulle dra till sig folks uppmärksamhet då de passerade genom hallen till en livligt trafikerad flygplats — där man reser till och från olika platser och är ivrigt upptagen av många olika ting. De ofta citerade frågorna kom upp: Varifrån har vi kommit? Varför är vi här? Vart är vi på väg? — men en variation av en av dessa gav sig till känna: Vart är du *egentligen* på väg

Och till denna kunde vi ha lagt: Vad är det du *i själva verket* vill?

Vi använder mycket av vår tid till att rusa omkring och tänker inte alltid på vad vi borde vara eller vad som är viktigast.

Ibland lägger vi hela vår själ i anskaffandet av saker som vi tycker att vi måste ha, för att sedan finna att de inte betyder så mycket som vi en gång trodde att de skulle göra.

Och så går tiden — och även om vi är unga blir vi varse att vi har blivit äldre än vi var tidigare.

Allvarligt talat har redan mer än en fjärdedel av detta år passerat — delvis medan vi sysslat med ting som inte har så stor betydelse — något som påminner oss om en dröm som John Ruskin hade:

"Jag drömde", sade han, "att jag var på ett barnkalas där det fanns all slags underhållning anordnad av en vis och vänlig värd. ... Barnen fick husera fritt i rummen och trädgården utan att tänka på något annat än att roa sig hela eftermiddagen ... Det fanns musik ... alla slags roliga böcker ... en verkstad ... ett bord fyllt av all slags läckerheter ... ja, allt vad ett barn kunde föreställa sig ... Men mitt i all denna härlighet föll det några av de mer 'praktiska' barnen in att de skulle vilja ha några av de mässingsnubb som prydde stolarna och så satt de i gång att dra ut dem. Inom en liten stund höll nästan alla barnen på att göra illa fingrarna genom att dra ut mässingsnubb. De blev inte nöjda med dem som de kunde dra ut själva utan sedan ville alla ha några av de andras. Och till sist förklarade de verkligt 'praktiska' och 'förståndiga' att ingenting hade någon verklig betydelse den här eftermiddagen utom att skaffa massor av mässingsnubb ... Och slutligen började de slåss om nubben ... *och det fastän de visste att de inte skulle få ta med sig så mycket som en enda nubb.* Men nej'. Här var frågan: 'Vem har flest nubb? Jag måste ha lika många som du innan jag lämnar det här huset, annars kan jag inte gå lugn hem.' Till sist förde de ett sådant oväsen att jag vaknade och tänkte för mig själv: 'En sådan falsk dröm om *barn* det här var ... Barn uppför sig aldrig så dåraktigt. Det gör bara vuxna människor.' "[1]

Jag har visserligen inte haft en sådan dröm som Ruskin sade att han hade haft, men otaliga gånger har jag sökt, bett om och tänkt igenom denna fråga.

Kära unga vänner, kära äldre vänner, vart är ni *egentligen* på väg? Vad är det ni *i själva verket* vill?

För några månader sedan talade jag vid en älskad väns begravning. Jag skulle förmoda att han hade föga av denna världens goda men jag hörde hans sonson säga: "En gång i veckan var farfar tillsammans med *hela* sin familj — barnbarn och allt. Han undervisade dem i evangeliet, han var aldrig negativ. Han uttryckte alltid tro och förtröstan, där fanns ingen 'generationsklyfta'." Och jag tänkte på hur välsignad och nöjd jag skulle känna mig om en av mina sonsöner ärligt kunde säga detta om mig då jag en gång lämnar detta snabbt förbilande liv.

Jag tänker på platser där vi varit, runt omkring i världen, där hundratals miljoner aldrig haft förmånen att lära sig läsa och skriva. Och sedan tänkte jag på andra platser där unga människor driver omkring och förbiser sina möjligheter. I en värld som mer och mer kräver utbildning, sakkunskap och skicklighet. Vart tror de *egentligen* att de är på väg?

Mina kära unga vänner, *varje* dag är en del av evigheten. Vad som händer här och nu är betydelsefullt för all framtid.

Och jag vill alldeles speciellt lägga er om hjärtat, var ni än befinner er, att förbereda er för de möjligheter som väntar er här och nu, likaväl som för en evig framtid. "Vad är möjligheter", frågade George Eliot, "för den människa som inte kan använda dem."[2]

Naturens lag, Guds lag och livets lag är en och densamma och verkar alltid med full styrka. Vi lever i ett lagbundet universum, våren följer på vintern. Det kan vi vara säkra på. Solen kommer att gå upp i sin bestämda ordning även nästa morgon. Det kan vi vara säkra på.

Och de moraliska och andliga lagarna verkar också med full styrka. Det kan vi också vara säkra på. Vi kommer alla att få erfara resultatet av hur vi lever våra liv. Och ingen skall kunna säga att endast människan skulle ha rätt eller makt att upphäva Guds bud eller någonsin sätta dem åt sidan — bud som är så praktiska och väsentliga, som är en del av livet, som berör hälsa och lycka och frid, ärlighet, moral och renhet, upphöjdet och allt annat som tillhör livet.

Om någon säger er, mina kära unga vänner, att ni kan sätta Guds bud åt sidan utan att få erfara följderna — om någon säger er *detta,* då skall ni veta att ni lyssnar till någon som antingen inte känner till eller inte säger er sanningen.

Dessa sinnen, dessa kroppar som Gud har skänkt, med deras underbara fysiska funktion måste räcka en livstid — och att skada eller fördunkla sinnena eller förstöra deras fysiska funktion eller att missbruka eller missköta dem — att ge efter för kroppsnedbrytande, sinnesfördunklande och mentalt nedbrytande substanser är dum och skändlig dåraktighet. Det som inte är gott för människan borde hon inte använda — eller sysselsätta sig med.

Men det är inte bara fysiska straff som kommer av att åsidosätta livets lagar utan också mentala och andliga straff och den inre våndan. Som Juvenalis sade: "Det värsta straffet av alla är att man inför sitt eget samvetes domstol ej blir frikänd om man är skyldig."[3]

Ja, vi bör alltså leva som vi borde göra, inte bara för att behaga Gud, inte bara för att behaga våra föräldrar utan med tanke på oss själva — ty varje bud och befallning som Gud har givit oss är till för *vår* lycka, *vår* hälsa och för vår frid och framgång. O, mina kära unga vänner, till och med om man är självisk så är det klokt att hålla de av Gud givna buden.

När vi talar om den fysiska sidan måste vi också tänka på vanhelgandet av sinne och själ — en angelägenhet för dem son tillhandahåller och begagnar sig av pornografi, dessa människor som för vinning eller andra syften fyller människornas sinnen med vidriga, förnedrande tryckta, fotografier och teckningar.

Vi borde sannerligen använda alla de medel som är tillgängliga för att hindra sådan ondska — en ondska som aldrig kommer att begränsa sig utan får ett alltmer starkt övertag och blir alltmer ödesdiger så länge vi

tillåter det.

Vi har ett ansvar att skydda våra barn i deras oskuld och renhet och vid sidan av det rop som höjs för att rensa upp i den fysiska nedsmutsningen så borde vi ha lika stor omsorg om att rensa upp i den andliga och moraliska djungeln. Vår omsorg om den fysiska nedsmutsningen är säkerligen inte mer angelägen än vår omsorg om människans andliga och moraliska fördärv.

När vi så går vidare i livet, bör vi speciellt tänka på två saker, förebyggandets makt och omvändelsens makt.

Varför gå emot livets lagar? Varför gå rakt in i sjukdom och olycka? Varför leva i motsats till en erkänd vetenskap? Tänk på de krossade hjärtan, de ödelagda och sörjande människor som kunde varit annorlunda om de levt sådana liv som vi borde leva. Ingen kan åsidosätta följderna. Som Cecil B DeMille sade: "Vi kan inte bryta . . . buden. Vi kan bara krossa oss själva mot dem."[4]

Låt oss tänka på och leva efter och undervisa om. förebyggandets makt. "Om det inte är rätt", sade Marcus Aurelius, "så gör det *inte;* om det inte är sant, säg det *inte*."[5]

Men vari vi än må ha felat i detta (och himlen hjälpe oss att inte fela), så låt oss av hela vårt hjärta vända oss till omvändelsens makt.

Den tunga bördan av att göra fel är en alltför stor börda. Jag har hört president Lee säga att den tyngsta bördan i hela världen är syndabördan. Det är inte roligt att se dessa — unga eller gamla — som i våndan av vad de bär med sig, till himmelen önskar att de hade handlat annorlunda.

Men prisad vare Gud för omvändelsens princip, för en Fader som förstår oss, som har försäkrat oss om att han skall acceptera vår omvändelse så länge den är uppriktig. Han har sagt följande:

"Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem *och övergiver dem.* "

". . . den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke, ihåg dem mera." (L&F 58:43, 42 kursiveringen tillagd)

Detta kan ni lita på. Vänd om från de vägar som kommer att föra er dit ingen egentligen önskar gå. Vänd tillbaka till dem som kommer att ge er frid och självrespekt, renhet och lugnt samvete.

Jag vågar inte påstå att jag känner till tidtabellen för vår Faders planer och syften, men jag vet att det är i dag och inte i morgon som vi måste omvända oss till den rätta vägen.

Vart är vi *egentligen* på väg? När vi nu närmar oss den årstid då vi firar uppståndelsen av vår levande Herre och Frälsare borde vi erinra oss den gudomliga planen, det syfte som i rätt tid kommer att ta oss från detta snabbt passerande liv till ett verkligt och personligt evigt liv med obegränsade, eviga möjligheter, tillsammans med våra kära, alltid och för evigt. Detta är vår Faders plan och syfte. Det är därför det verkligen betyder något vart vi är på väg och det är därför vi behöver hans evangelium för att tala om för oss hur vi skall komma dit.

Vi tackar Gud för uppenbarelserna till hans profeter, i dag och i går och för att han inte lämnar oss ensamma. Han har givit oss mera än vi någonsin förtjänat och han vill ge oss mer då vi tjänar honom och håller hans bud.

Mina kära vänner i när och fjärran, jag lämnar er mitt vittnesbörd att Gud verkligen lever, samme Gud och Fader som skapade oss till sin avbild, att han sände sin gudomlige Son, vår Frälsare, att visa oss livets väg och återlösa oss från döden, att himlarna öppnades och evangeliets fullhet åter skänktes oss till frälsning och upphöjelse för oss alla om vi är villiga, vilket är Guds syfte att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan.

Jag vet att min Förlossare lever och beder om hans frid och välsignelser över alla människor, allestädes, i vår Herres och Frälsares Jesu Kristi namn. Amen. O

1 John Ruskin — engelsk konstkritiker och författere 1819-1900 "Little Brass Nails".
2 George Eliot — pseudonym för Mary Ann Evens, engelsk romenförfatterinna 1819-1880. **Scenes from Clerical Life: Amos Barton.**
3 Juvenalis, Decimus Junius — romersk satiriker 60-140 **Satires** xiii.
4 Cecil Blount DeMille — filmproducent och författere 1881-1959, "Brigham Young University Commencement Address 1957".
5 Markus Aurelius Antonius — romersk kejsare 121-180, **Meditations**, bok xii kep 17 rad 88.

Om Herren icke bygger huset ...

GORDON B HINCKLEY,

Mina kära bröder och systrar, jag söker ödmjukt helig andes vägledning. Detta är april, den lysande årstid då naturen på nytt vaknar till liv. Det är en löftenas tid, en tid av skönhet. Det är förälskelsens tid.

Denna morgon lade jag märke till en ståtlig ung man och en vacker flicka som vandrade hand i hand fram till denna byggnad; det satt en diamant på hennes finger och jag förmodar att de snart skulle ingå äktenskap precis som tusentals andra i detta land gör när april går över i maj och maj i juni. Och då erinrade jag mig just ett sådant par som för några år sedan begärde att jag skulle viga dem. Vi kan kalla dem för Tim och Susanne. Det var en lovande ung man och kvinna. De kom från goda hem. De var väluppfostrade. De förklarade öppet sin djupa kärlek för varandra. Ceremonien var sådan att den borde varit oförglömlig, med eviga välsignelser utlovade under auktoriteten av Guds prästadöme.

Åren har gått och tre barn har kommit till detta hem. Utifrån sett har det varit en lycklig familj, men på sista tiden har Tim och Susanne besökt mig igen, denna gång var för sig. Det var inga leenden nu, bara tårar. De kom för att tala om skilsmässa. Ord av kärlek, en gång utalade i djupaste innerlighet, hade nu förvandlats till anklagelser. Det var otroligt. Det var som

om en hemsk vårstorm plötsligt följt på den första stilla vårdagens värme. "Och hur blir det med barnen?" frågade jag. Susanne svarade att hon trodde att skilsmässa var att föredra framför att utsätta barnen för deras ständiga gräl. Hon sade att barnen var gamla nog att förstå dessa skäl. De var känsliga nog att erfara djupa sår som skulle lämna fula ärr efter sig.

Vad hade hänt med Tim och Susanne? Vad är det som händer med tio par av tusen liknande dem? Varför är det så att i detta land, i stort sett, ett av tre eller fyra äktenskap slutar med skilsmässa?

Ungefär 400.000 par skiljs varje år i Förenta Staterna. De är föräldrar till mer än en halv million barn. Mer än sex millioner vuxna i denna nation är nu skilda eller har separerat från varandra.

Även i de länder där det är svårt eller omöjligt att få skilsmässa, finns samma symtom — samma gnat, samma frätande elakhet eller elände i hemmen, av söndring, av uppgivenhet, av omoral och utomäktenskapliga förbindelser.

Här är en av de tragiska anledningarna till den stigande ansvarslösheten hos ungdomen: Det är bokstavligen millioner barn som kommer från hem utan föräldrakärlek och därav följer osäkerhet hos barnen. Detta är en grundorsak till den tunga börda av sociala utgifter som uppslukar billioner av vår budget. Detta är ett förnekande av den slags familj som Gud i begynnelsen instiftade. Detta är ett fruktansvärt misslyckande.

Jag vill inte fördjupa mig ytterligare i detta problem. Det är alltför uppenbart. Jag skulle hellre vilja säga några ord om hur man förebygger sådana tragedier.

Till dem av er som med glatt sinne drömmer om äktenskapet och grundandet av ett hem vill jag upprepa vad som sades av de gamle: "Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå..." (Ps 127:1) Får jag snabbt påminna om fyra hörnstenar på vilka ni kan bygga detta hus? Det finns andra, men jag vill särskilt betona dessa. De kommer från Jesu Kristi evangelium. De är inte svåra att förstå, inte heller svåra att följa. Med litet ansträngning kan ni gott hålla dem i minnet, och jag tvekar inte att lova er, att om ni vill bygga hemmet ni drömmer om på dessa fyra grundstenar, skall riskerna inom ert äktenskap minska, er kärlek till varandra bli starkare med åren och ni kan skänka välsignelse till era barn och barnbarn och ni kommer att känna lycka i detta liv och glädje för evigt.

Den första av dem kallar jag *respekt för varandra*, det slags respekt som gör att man betraktar sin livskamrat som den bästa vännen i världen och inte som en ägodel eller tillhörighet som på det ena eller det andra sättet kan tvingas till att passa ens egna själviska infall.

Pearl Buck[1] har iakttagit att "Kärleken inte kan tvingas... Den kommer från himlen, obedd och osökt". (*The Treasure Chest*, sid 165)

Denna respekt kommer av att vi erkänner varandra som en son eller dotter till Gud, begåvad med något av hans gudomliga natur, att var och en av oss är personligen berättigad att uttrycka och utveckla individuella talanger och att vi förtjänar fördragsamhet, tålamod, förståelse, hövlighet och vederbörlig hänsyn. Sann kärlek är inte så mycket en fråga om romantik, det är mera en fråga om att bekymra sig om en livskamrats välbefinnande. Kamratskap inom äktenskapet har en benägenhet att bli vardaglig och kanske också trist. Jag vet inget säkrare sätt för en man att hålla det kvar på ett högt och inspirerande plan än att emellanåt tänka på det faktum att den maka han har vid sin sida är en dotter till Gud, och hon samarbetar med honom i den stora skapelseprocessen och har sin del i att uppfylla av hans eviga syften. Jag vet inget säkrare sätt för en kvinna att hålla kärleken till sin man levande än att hon håller ögonen öppna för och framhäver de goda egenskaper som finns hos alla Faderns söner och som väcks till liv av respekt och beundran och uppmuntran. Följden av sådana handlingar blir verkligen en varaktig, god uppskattning av varandra.

Den andra saken jag nämner är mycket enkel, men jag anser den vara av grundläggande betydelse. I brist på ett bättre uttryck kallar jag den för *det mjuka svaret*.

Det har av gammalt sagts att "ett mjukt svar stillar vrede..." (Ords 15:1)

Om vi talar mjukt till varandra råkar vi sällan ut för bekymmer. Det är först när vi höjer rösten så att det sprakar om den som små mullvadshögar blir till stora berg av svårigheter. De ord som beskriver profeten Elias tvist med Baalsprästerna har alltid haft en särskild betydelse för mig. Skriften säger att "... en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor... men icke var Herren i stormen. Efter stormen kom en jordbävning; men icke var Herren i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld; men icke var Herren i elden. Efter elden kom ljudet av en sakta susning". (1 Kon 19:11-12)

Himlens röst är en stilla, sakta röst; på samma sätt är husfridens röst en stilla röst.

Det finns ett stort behov av disciplin i äktenskapet. Den skall du fordra av dig själv, inte av din livskamrat.

Jag vet få mera betydelsefulla råd för fäder och blivande fäder än detta som givits av president David O McKay. Han sade: "En far kan inte göra något viktigare för sina barn än låta dem känna att han älskar deras mor."

Så mycket större frid i människornas hem, så mycket större trygghet i barnens liv, så mycket färre skilsmässor och misär, så mycket mer kärlek och glädje och lycka det skulle finnas om män och hustrur ville odla vanan att tala mjukt till varandra och till sina barn.

Paulus förklarade: "Och I Fäder, reten icke edra barn till vrede..." (Ef 6:4)

Jag upprepar, husfridens röst är en mild röst.

Vi fortsätter nu till den tredje hörnstenen på vilken vi kan grunda ett stabilt och lyckligt hem. Jag kallar den *redbarhet mot Gud och mot varandra*.

En vis man med lång erfarenhet som jurist, som advokat, som ledare i kyrkan, talade om för mig att han var övertygad om att pengar är den största faktorn när det gäller spända äktenskapliga förhållanden och de tra-

1 Pearl S Buck, amerikansk författare

giska konsekvenser som kommer därav.
Min unge vän, som jag talade om tidigare, anklagade sin fru för att vara extravagant och slösa bort deras medel. Hon talade bittert om för mig att han var njugg och snål mot henne. Grälen om pengar hade lett till att deras kärlek vittrat sönder.
Jag är övertygad om att det inte finns något bättre råd eller ett bättre sätt att få välsignelser än att de som skall bilda hem och familj följer det bud som gavs till det gamla Israel av profeten Malaki: "Fören full tionde till förrådshuset . . . och pröven så hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse." (Mal 3:10)
Äktenskapet för vanligen med sig att man åtar sig många förpliktelser. Jag vill be er, mina unga vänner, tänka på att ni uppfyller er främsta plikt när det gäller redbarhet mot Gud, då ni betalar ert tionde och era offergåvor. Ni behöver hans välsignelser. Å, så väl ni behöver dem! Jag ger er mitt uppriktiga vittnesbörd om att han gör det som han har lovat att göra. En av dessa välsignelser är att ni kommer att få frid i era hem och kärlek i era hjärtan.

När ni övar er i att hushålla med era medel, börja då med era förpliktelser mot er himmelske Fader. Då kommer den frätande själviskhet, som ställer till så mycket trassel i familjens ekonomi, att försvinna ur era liv, för om ni vill dela med Herren som ni inte kan se, kommer ni att dela vänligare, ärligare och mer generöst med dem ni kan se. Om ni lever i redbarhet med Gud blir ni också böjda för att leva i redbarhet med varandra.
Nu vill jag avslutningsvis, som den fjärde hörnstenen, påminna om *familjebönen*.
Jag vet ingen annan enskild vana som har en mer hälsosam effekt på era liv än vanan att knäfalla tillsammans som en inledning och en avslutning på varje dag. När de små stormar som verkar att hemsöka alla äktenskap är skingrade, knäfall då inför Herren och tacka honom för varandra, i varandras närhet, och nedkalla så tillsammans hans välsignelser över era liv, ert hem, era kära och era drömmar.
Gud kommer sedan att bli er följeslagare och era dagliga samtal med honom kommer att föra frid till era hjärtan och en glädje in i era liv som inte kan komma från någon annan källa.
Ert kamratskap blir behagligare genom åren; er kärlek kommer att bli starkare. Er uppskattning av varandra kommer att växa.
Era barn kommer att känna säkerheten i ett hem där Herrens Ande är närvarande. Ni skall samla dem tillsammans i detta hem, enligt de råd kyrkan har gett, och undervisa dem i kärlek. De lär känna föräldrar som respekterar varandra och en anda av respekt kommer att växa i deras hjärtan. De kommer att erfara säkerheten i era vänliga, milda ord. Stormarna i deras egna liv kommer att stillas. De lär känna en far och en mor som lever i redbarhet med Gud, med varandra och med sina medmänniskor. De skall växa upp med en känsla av att vara uppskattade. De har hört sina föräldrar i bön uttrycka sin tacksamhet för stora och små välsignelser. De kommer att mogna med en tro på en levande Gud.
Hemsökelsens ängel som för med sig bitterhet till hemmen (Se L&F 89:21) skall passera er och ni kommer att erfara frid och kärlek i era liv och den skall räcka i all evighet. Jag kan inte önska er större välsignelse och om detta ber jag ödmjukt, och för er skull, i Jesu Kristi namn. Amen. O

Bereden allt som behöves

Howard W Hunter

Affärsmän omtalar för oss att kunderna påverkas i sina inköp av det sätt som de visar varorna på eller av hur varorna har förpackats. Förvaringskärlets färg, omslagets attraktion eller förpackningens form påverkar konsumenternas köplust. Det yttre intrycket avgör ofta om varan blir såld eller inte. En portion glass uppskattas av nästan alla, men den förbättras ofta av chokladränder som går ned efter sidorna som en kaskad, vispgrädde på glassen, hackade nötter utströdda och ett körsbär på toppen. Ögonen blir allt öppnare och det vattnas i munnen för varje tillägg som görs. Samma princip gäller för lektionsundervisning. Goda visuella hjälpmedel och bra undervisningsmaterial ökar intresset och förbättrar inlärningen.
Möteshusbiblioteken har börjat förses med undervisningsmaterial som skall användas av kyrkans lärare till att skapa större intresse för lektionerna, till att framföra dem på mest fängslande sätt för att lektionsinnehållet skall få gehör, för att åskådliggöra huvudpunkterna, för att lära ut evangeliet. Möteshusbiblioteken bifogar chokladen och nötterna och de sätter körsbäret på toppen. Undervisningen kan vara utmärkt, men biblioteksmaterialet gör den bättre. Abstrakta begrepp kan vara svåra att förstå, men när principerna kan visas åskådligt för eleverna förstår de dem snabbare.
En lektionsbehandling av Paulus resor i de forna medelhavsländerna är intressant, men sådana namn som Antiokia, Galatien, Macedonien, Efesus eller Tessalonika är ofta platser som vi står främmande inför. Föreställ er en lärare som har en grupp entusiastiska elever omkring en stor färgkarta. Medan berättelsen återges sätter de knappnålar på platserna i Paulus resor, sedan fäster de garn i olika färger från knapp-

nål till knappnål för att visa hans olika missionsresor och hans sista färd till Rom. Nu blir lektionen fascinerande. En bild är lika mycket värd som tusen ord. Annonsörer känner till detta, affärsmän känner till detta, men ingen vet det bättre än den lärare som är angelägen om sina elever.
Herren har uttalat sig tydligt i våra dagar angående prästadömsbärarnas ansvar att undervisa om evangeliet. Kyrkan var mindre än ett år gammal när Herren gav en uppenbarelse i Kirtland genom profeten Joseph Smith där undervisning omnämns med följande ord:
"Kyrkans äldster, präster och lärare skola lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i Bibeln och Mormons bok, vari fullheten av evangeliet finnes.
De skola iakttaga kyrkans förbund och föreskrifter och hålla dem, och de skola underviaa om dem, som Anden leder dem." (L&F 42:12—13)
Om vi bläddrar vidare i Läran och förbunden till kapitel 88, finner vi det här uttalandet av Herren:
"Emedan icke alla hava tro, skolen I flitigt rannsaka och lära varandra vishetsord, ja, söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro." (L&F 88:118)
Efter denna befallning att vi skall undervisa varandra, söka efter visdom i de allra bästa böcker och söka efter kunskap, gav Herren ytterligare anvisningar och sade med mycket få ord att program skulle etableras för att utföra dessa ansvar. Han sade att det skulle göras på följande sätt: "Ordnen eder, bereden allt som behöves . . . " (L&F 88:119)
Om vi skall undervisa varandra, om vi skall söka efter visdom och kunskap genom att studera och tro, måste vi ordna och bereda allt som behövs. Dessa ord utgör den grundval på vilken begreppet möteshusbibliotek bildats — "bereden allt som behöves" för att få effektivare undervisning.
Av de skriftställen som jag just läst och av de många andra som skulle kunna citeras, framgår flera ting fullständigt klart:

1. Varje prästadömsbärare skall, inom sitt ansvarsområde och sin intressesfär, predika evangeliet genom ord och exempel. Det vill säga, han skall undervisa genom sitt exempel i att leva enligt evangeliet och även genom ord, lärorika erfarenheter och undervisningsmaterial.
2. Varje prästadömsbärare skall genom studier, bön och tro förbereda sig för att vara en effektiv lärare.
3. Varje prästadömsbärare skall söka Andens ledning i att vägleda honom i hans eget liv och inspirera honom i hans strävan att undervisa.
4. Varje prästadömsbärare har ett heligt förvaltarskap inom Guds rike. Vår tid, våra talanger, våra ägodelar, våra kallelser inom prästadömet tillhör detta förvaltarskap.

Följaktligen har vi i våra undervisningsansvar välsignats med möjlighet att utföra vår kallelse genom att medverka i den gudomliga planen att frälsa människornas själar. Under det att vi tjänar, utvecklas vi i våra kallelser och kan ta fullt ansvar för våra förvaltarskap när vi kallas att göra detta. Möteshusbibliotekens program är avsett att hjälpa oss bli effektivare i vårt undervisningsansvar.
Kyrkans koordinerande bibliotekskommitté organiserades 1968 under ledning av första presidentskapet har fått ansvaret att samordna de metoder och tillvägagångssätt som skall följas i all biblioteksverksamhet inom kyrkan. Den här kommittén överinser bibliotekens program. Detaljinformation om programmet har sänts ut över hela kyrkan. Ett antal publikationer har utgivits angående programmets etablering och tillämpning. De omfattar *Bulletin för möteshusets bibliotek*, *Handbok för möteshusets bibliotek* (beställningsnummer PB LI 0104 SW) och *Teknisk handbok för grensbibliotek* (beställningsnummer VV LS 0248 SW).
Låt mig ge en kort överblick av programmets viktigaste anvisningar, överinseende och detaljer.

1. Första presidentskapet införde den ordningen att det skulle finnas ett bibliotek i varje möteshus i kyrkan. Oavsett hur många ward eller grenar det var som hade sina möten i byggnaden, så skulle ett enda bibliotek betjäna dem alla. Planritningar och detaljerade beskrivningar för ett sådant bibliotek kan erhållas från kyrkans byggnadsavdelning. Det finns fem olika ritningar för att möjliggöra att ett bibliotek upprättas i varje typ av kyrkans byggnader.
2. I fråga om stavar skall programmet överinses av stavspresidenten genom en biblioteksdirektor i staven.
3. Möteshusbiblioteket skall överinses av en bibliotekarie. Associerade bibliotekarier kallas där mer än ett ward eller en gren använder byggnaden. Biblioteksassistenter med uppgift att hjälpa särskilda organisationer kan kallas att tillhöra bibliotekspersonalen.
4. Möteshusbiblioteket skall ha all utrustning och allt undervisningsmaterial som erfordras för en fullgod undervisning. Utrustningen bör omfatta film-, bildbands- och arbetsprojektorer, bandspelare och grammofon, en dupliceringsapparat, en filmduk, en torrmonteringspress och annan utrustning efter behov. Det undervisningsmaterial som skall finnas är böcker, tidningar, lektionsböcker, handböcker, nothäften, tryckta artiklar, bilder, planscher, kartor, diabilder, bildband, ritfilm, filmband och annat undervisningsmaterial som skulle kunna användas av lärarna.

Programmet för möteshusbiblioteken är nu ett permanent program inom kyrkan som är avsett att bidra till bättre undervisning om evangeliets principer. Undervisningens kvalitet kommer att förbättras mycket genom användning av detta bibliotek med undervisningsmaterial. Biblioteket kommer att behövas i varje möteshus. Den statistik som igår presenterades vid mötet för de tolvs regionrepresentanter visar att 72 procent av våra möteshus nu (1971) har sådana bibliotek. Vi uppmanar bestämt dem som gått långsamt fram att de snarast möjligt upprättar sådana bibliotek.
Nu kommer vi till den del av programmet som gör biblioteket till en mycket väsentlig undervisningshjälp. Det här häftet som jag håller i handen är en helt ny publikation. Ni sitter inte tillräckligt nära för att se vad den innehåller, men jag skall förklara det för er. Den kallas för *Katalog över undervisningsmateriel* (beställningsnummer PB LI 0001 SW). I det här häftet finns små illustrationer av alla de bilder som hör samman med ämnen som nu undervisas i prästadömets och biorganisationernas alla klasser, tillsammans med alla sådana som kommer att undervisas under det kommande året. Alla kuvert med bilder för lektionerna för året 1972—1973 kommer att elimineras och det kommer att bli nödvändigt att material som normalt lämnas i kuvert skall beställas, förvaras och

utlånas av och genom biblioteket för användning i klasserna. I den här katalogen har varje bild fått ett identifieringsnummer. De skall beställas från ert lokala distributionscenter efter detta nummer och de skall förvaras i biblioteket efter detta nummer. I lektionsböckerna kommer det att i varje lektion finnas hänvisningar till dessa nummer för det material som skall användas. Katalogen kommer att finnas att tillgå för biblioteken och för alla lärare. Lektionsförfattarna kommer att ha detta häfte med standardreferenser till hands då de utarbetar kommande lektioner, så att de kan rekommendera material som kommer att finnas i biblioteket. I lektionsböckerna kommer man att hänvisa till dessa visuella hjälpmedel efter biblioteksnummer.

Katalog över undervisningsmaterial har sammanställts på lösa blad så att den kan utvidgas till att omfatta ytterligare material för kommande lektioner. Mycket annat material kommer också att tilläggas, exempelvis ritfilm och stordiabilder, filmband, bildband, diabilder, ljudband och andra media.

Det här är ett intressant program, ett som kommer att ge lärarna den välbehövliga hjälpen att göra sin undervisning effektiv. Det välorganiserade biblioteket med god materialregistrering och kunnig personal kommer att bli wardets eller grenens källa till en förnämligare undervisning. Ni kan nu förstå varför det är viktigt att komma dithän i varje möteshus att man följer uppmaningen "bereden allt som behöves", enligt uppenbarelsen från Herren, för att få enhetlighet över hela kyrkan i fråga om undervisningshjälp till alla prästadömsorganisationer och biorganisationer. Vi uppmanar varje prästadömsbärare att använda sig av möteshusets bibliotek. Dess ändamål är att förse er, såväl som de systrar som har läraruppgifter inom kyrkan, med material och utrustning som höjer undervisningens kvalitet.

Jag vittnar för er att möteshusbibliotekens program är gudomligt inspirerat. Det är väglett av vår himmelske Faders hand för att göra undervisningen i kyrkan effektivare. Det ger det omedelbara löftet att det ökar alla kyrkans medlemmars aktivitet genom att göra evangeliets budskap verksammare i våra liv. Jag ber att vi må vara framgångsrika i denna ansträngning att följa uppmaningen "bereden allt som behöves". I Jesu Kristi namn, amen.

Röster ur det förgångna, ur nutiden och ur framtiden

SPENCER W KIMBALL

Kära syskon och vänner! Jag vill tillfullo understryka allt vad president Smith just har sagt och jag vittnar om att han är Guds profet på jorden i dag.

Historien upprepar sig själv och vi behöver bara återvända till det förgångna för att finna lösningar för den nuvarande och kommande tiden. Korintierna tycks ha varit bekymrade av samma motsägande budskap som vi hör i vår tid. Paulus sade till dem:

"Likaså om den signal som basunen giver är otydlig, vem gör sig då redo till strid?

... bliver det ju ett tal i vädret.

Det finnes här i världen olika språk ... och bland dem finnes intet vars ljud är utan mening." (1 Kor 14:8-10)

Paulus hade en uttrycksfull röst, stark och mäktig. Den har aldrig tystnat sedan den tiden.

Det finns *röster* runt omkring oss. Somliga är skarpa och sträva, andra mjuka och genomträngande.

Paulus uppenbarelser innehöll syner om denna sista tid. Hans röst säger:

"... i kommande tider skola somliga avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror.

Så skall ske genom lögnpredikanters skrymteri, människors som i sina egna samveten äro brännmärkta såsom brottslingar,

och som förbjuda äktenskap och vilja att man skall avhålla sig från allahanda mat ..." (1 Tim 4:1-5).

Röster igen, sträva röster som proklamerar "onda andars läror" och säger att det inte finns någon synd; det finns ingen djävul, det finns ingen Gud. De säger att vi kan "äta, dricka och vara glada" (Se Luk 12:19) liksom de människor som levde före floden och som aldrig trodde att floden verkligen skulle komma.

Många villoandar förespråkar köttsliga förlustelser och ohämmad fysisk tillfredsställelse. Vår värld är i mångt och mycket densamma som den var på den tid den nephitiske profeten sade: "... om det icke vore för de rättfärdigas böner ... skulle ni redan nu blivit hemsökta med fullständig undergång ..." (Alma 10:22) Naturligtvis finns det många trogna och ståndaktiga som lever

efter alla buden och det är deras liv och böner som hindrar världen från att förgöras.

Vi lever i de sista dagarna och de är ovissa och skrämmande. Skuggorna djupnar och mörkret närmar sig alltmer.

Och så Paulus klara röst.

"... att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma.

Ty människorna skola då vara själviska, penningkära ... smädelystna, olydiga mot sina föräldrar ... gudlösa.

kärlekslösa mot sina närmaste ... omåttliga, ...

och de skola älska vällust mer än Gud." (2 Tim 3:1-4)

En berömd journalist skrev om vår tid: "En sak är säker, vi kommer inte att få århundraden för ett lättjefullt och bekvämt förfall. Vi har en fiende nu — obarmhärtig, grym, brutal och stursk ... (som tror) att vi är i ett avancerat stadium av moraliskt förfall ... (och) ... mognande för döden." (Jenkin Lloyd Jones: *Human Events*, 24 november 1961)

Vid en intervju med mannen på gatan frågade man nyligen: "Är kyskheten omodern?" Man fick bl.a. följande svar: "Moralen har förändrats, kyskheten är på väg att försvinna. Att älska är *inne*." "Jungfrur är verkligen ovanliga." "Det finns få människor i dessa dagar som är lydiga." En flicka sade: "Kyskhet är otidsenlig därför att människorna i denna upplysta tid är friare."

Ja, fria att begå synd, fria att bryta lagarna, fria att ådraga sig veneriska sjukdomar. Fria att förkorta sina liv, fria att förneka Gud, fria att vara fria från all verklig frihet.

Vi ser vår värld sjunka ner i fördärvets djup. Varje synd som Paulus nämnde griper nu omkring sig i vårt samhälle.

Män och kvinnor är "själviska". De skryter över sina framgångar. De svär. De smädar. En annan synd är barnens olydnad mot föräldrarna och föräldrarnas olydnad mot lagen. Många är kärlekslösa mot sina närmaste, något som tycks förstöra familjelivet; man försöker tillfredsställa sina egna själviska begär.

Det sägs att det finns miljoner perversa, som har övergivit sina naturliga känslor och undviker sällskap, frierier och äktenskap. Denna praxis sprider sig som en präriebrand och förändrar vår värld. De saknar "naturlig känsla" för Gud, kvinnor och även för barn.

Paulus talar om måttlighet — ett ord som nästan är bortglömt i vår värld. Slår man upp det i ordboken finner man att det betyder självbehärskning och då särskilt när det gäller det sexuella. Många goda människor som är influerade av tidens djärva anda söker nu läkare för hustrun eller mannen så att de skall kunna undvika havandeskap och därmed efterkomma de skarpa röster som kräver en minskning av nativiteten. Det har aldrig varit lätt att föda och uppfostra barn, men det som är lätt ger inte tillväxt och utveckling. Med höga och skräniga röster skriker man i dag "färre barn" och erbjuder p-piller, droger, operationer och t.o.m. dessa fruktansvärda aborter för att nå detta resultat. Det är underligt att förespråkarna för folkminskning i världen aldrig tycks ha tänkt på återhållsamhet!

Biblioteken är fulla av böcker med chockerande bilder som visar människorna hur de skall tillfredsställa sin animala natur. Men man finner få böcker som behandlar återhållsamhetens självkontroll. Med en teori att "livet är till för sex" påvisar de med all tänkbar fantasi vägar som skall ge mera fullständig "sexuell tillfredsställelse", något som sker på bekostnad av allt annat — familjen, hemmet, det eviga livet. Starka och genomträngande röster borde höjas från pressen, skolorna och föreläsningssalarna för att få människan att höja sig över det köttsliga och låta sina tankar dröja vid rena och heliga ting.

Paulus predikade återhållsamhet och självbehärskning. Han praktiserade det under åren på missionsfältet. Var det inte det han syftade på då han sade:

"Jag skulle dock vilja att alla människor vore som jag ...

... de göra väl om de förbliva i samma ställning som jag." (1 Kor 7:7-8)

"Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den ..." (1 Kor 9:27)

Paulus talar om dem som älskar nöjen mer än Gud. Beskriver inte detta det lössläppta sexuallivet i dag?

Paulus talar om dessa som "innästla sig i husen och fånga svaga kvinnor som äro fyllda av synder och drivas av allahanda begärelser". (2 Tim 3:6)

Omoralen tycks det en gång hederliga fol-

ket nu för tiden se mellan fingrarna med. Orgier gav aldrig upphov till något gott och Paulus sade: "Men en sådan som allenast gör sig goda dagar, hon är död fastän hon lever." (1 Tim 5:6) Men nu ljuder en himmelsk röst: "Du skall icke begå äktenskapsbrott. Den som begår äktenskapsbrott och icke omvänder sig skall uteslutas." (L&F 42:24)

Vi kan höra många skarpa, genomträngande röster från lärare, affärs- och yrkesmän, sociologer, psykologer, författare, filmstjärnor, advokater, domare och andra, ja till och med en del av prästerskapet, som, emedan de lärt sig litet om någonting, tycks tro att de vet allt om allting.

Denna självförhävelse och detta övermod ingives av den listige fadern till alla lögner. Hör hur den nephitiske profeten beskriver deras accepterande av "den ondes lömska plan": (2 Ne 9:28)

"Att vara lärd är bra om man hörsammar Guds råd." (2 Ne 9:29)

"... om de äro lärda, tro de sig vara visa ... och tro, att de av sig själva hava kunskap, varför deras visdom är dårskap ... De skola förgås." (2 Ne 9:28)

Petrus röst var stark när han kallade de onda för oskäliga djur som skulle förgås i sin egen orättfärdighet. Han kallade dem "skamfläckar och styggelser som frossa i sina njutningar", "vars ögon är fulla av otuktigt begär", "och locka till sig obefästa själar". Han talar om deras köttsliga begärelser och deras lösaktighet, och de som återvänder till sina synder efter att hava blivit renade liknar han vid hunden som vänder åter till sina spyor och det tvagna svinet som åter vältrar sig i smutsen. (Be 2 Petr 2:13-22)

Som ett stöd för Petrus följer så Paulus brev till Titus:

"Allt är rent för dem som äro rena; men för de orena och otrogna är intet rent, utan hos dem äro både förstånd och samvete orenade.

De säga sig känna Gud men med sina gärningar förneka de det; ty de äro vederstyggliga och ohörsamma människor, odugliga till allt gott verk." (Tit 1:15-16)

Man har talat mycket om missnöjet med ungdomen. Vi kan visserligen inte rättfärdiga deras underligheter och olydnad och deras tydliga brist på tro, men kanske en del av klagomålen på ungdomen skulle framläggas för deras föräldrar som visade dem exempel på olydnad mot både regeringens och Guds lagar.

Säkert kan också en del av skulden läggas på de röster som ljudit från föreläsningssalarna, redaktionerna eller massmedia, ja till och med från skolorna.

Dessa röster måste få svara för sin genomträngande falskhet och brist på förmåga att vara sanna ledare mot ondskans makter. "Och det går prästen såsom folket ..." (Jes 24:2) Termen "präst" används här för att beteckna alla religiösa ledare av vilken tro de än må vara. Jesaja sade: "Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet." (Jes 24:5) Bland alla de oförenliga röster man hör, chockeras man speciellt av de många präster som uppmuntrar människans besudlande och som ser mellan fingrarna med tendenserna till upplösning och som förnekar Guds allvetande. Särskilt dessa män borde stå fasta, men ändå ger en del av dem efter av popularitetsskäl.

Jag vill nämna några citat från pressen: "Många präster vill inte ge ett definitivt ja eller nej till marihuana." "Det beror på omständigheterna." (*Time*, 16 augusti 1968)

De har utvecklat en "situationsmoral", vilken tycks överskyla alla synder.

Andra religiösa ledare säger: "... exakta regler rörande en kristens uppförande bör inte nödvändigtvis gälla de sexuella problemen" (London — Brittiska kyrkornas råd). Lyssna här, som en kontrast till detta, på en profets mäktiga stämma. Petrus profeterade:

"Men också falska profeter stodo bland folket, likasom jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas, vilka på smygvägar skola införa färdärvliga partimeningar och draga över sig själva plötsligt fördärv, i det att de till och med förneka den herre som har köpt dem.

De skola få många efterföljare i sin lösaktighet ..." (2 Petr 2:1-2)

Senast denna månad citerade pressen den avgångne ledaren för en kyrka och han föreslog "förnyandet av den gamla trolovningsseden vilken tillät unga ogifta par att sova tillsammans med kyrkans välsignelse" och "det skulle inte anses som otukt".

Och så en ledarskribents röst: "Nyligen tillkännagav filmindustrin högtidligt att hädanefter skulle inte längre perversiteter och homosexualitet bannlysas från filmduken . . .

Vi drar ner våra yngsta i våld, cynism och sadism som förs in i våra vardagsrum . . ." (J L Jones)

Vi citerar ur några ganska sent utkomna publikationer: "Vid . . . kyrkans konferens i dag godkändes den rekommendationen att frivillig homosexualitet mellan vuxna inte längre skall anses vara brottslig handling . . ."

Här är ett citat ur en mycket populär tidning: ". . . en grupp av präster inom . . . kyrkan i San Francisco anser att kyrkorna borde ge efter på sin restriktivitet gentemot homosexuella . . ."

Det berättades att en grupp präster och deras hustrur besökte ett party som gavs av homosexuella och lesbiska för att bilda en fond till förmån för deras perversa program. Tidningen citerade: ". . . att alla skolor i området skulle vara tvungna att stänga omedelbart om alla homosexuella som regelbundet arbetade inom skolorna skulle bli upptäckta och i överensstämmelse med lagen avskedade." (*Newsweek*, 13 februari 1967)

Den citerade prästen rapporteras ha sagt: ". . . två människor av samma kön kan utveckla kärlek och fördjupa denna genom sexuellt umgänge." (samma källa)

De är förskräckliga röster — höga och gälla. Varför talar vi om detta ämne? Varför ropar vi omvändelse när det finns så många trevliga ämnen? Det är därför att någon måste varna världen för dess undergång, om man inte ändrar riktning.

Vi kommer ihåg Pope's[1] dikt:

"Lasten är ett monster så fruktansvärt
som för att bli hatat behöver blott ses,
men sett för ofta blir ansiktet kärt,
först vi fördrar, sedan beklagar och till sist
vi därav omges (Alexander Pope: "Essay on Man", brev II, vers 135)

Några röster måste ropa ut sitt budskap mot dem. Vi kan inte förbli tysta.

För den store Moses var dessa perversiteter en styggelse och ett fördärv värt döden. För Paulus var det en onaturlig, ohelig och vanhedrande känsla av okysk natur som stängde alla dörrar till riket.

När föräldrarna är omdömeslösa i sitt sexuella uppförande och när skribenter, författare, religiösa ledare och andra överser med sådan överträdelse, hur skall vi då kunna skydda vår förvillade, missräknade ungdom som söker efter ett exempel, en riktlinje och någonting gott att tro på — en säker hamn.

"Den grupp som tolererar sexuell anarki hotar själva sin existens", säger sociologen Sorokin.

En berömd röst basunerar ut att det förekommer många katedraler i vilka ordet *synd* inte har nämnts på lång tid och en predikan mot den inte hållits så länge man minns.

I direkt kontrast till dessa överslätande röster hörs en auktoritativ stämma från Herrens kyrka:

". . . Människan är en biologisk enhet", sade president J Reuben Clark jr, "ett djur, men hon är mer än så. Hon är templet för en odödlig ande. Denna ande kan orenas av köttet och förorenande kommer genom brott mot kyskhetslagen.

Vår civilisation är byggd på kyskhet, äktenskapets och hemmets helgd. Om vi förstör detta, blir människan djurisk.

. . . familjen fortsätter genom evigheten. Det är det mest upphöjda och heliga förhållande som vi känner till." (*Conference Reports*, oktober 1938, sid 137)

Första presidentskapets röst i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga varnar i entydiga termer:

". . . sexuell synd — det otillåtna sexuella förhållandet mellan man och kvinna — står i sin avskyvärdhet näst intill mord. Herren har inte dragit några väsentliga skiljelinjer mellan otukt, äktenskapsbrott, liderlighet eller prostitution. Vart och ett har fallit under hans högtidliga och förfärliga dom . . . (Sådana kan inte) . . . undfly de straff och den dom som Herren fastställt för denna synd. Räkenskapens dag kommer lika säkert som natt följer på dag."

Sedan fortsätter de att tala om dem som överser och rättfärdigar det onda vare sig det sker från pressen, radion eller skolan: "De som överskyler detta brott och säger att sådan eftergivenhet bara är en oskyldig tillfredsställelse av en normal önskan såsom att stilla hunger eller törst, låter oanständigt tal gå ut över sina läppar. Deras råd leder till undergång. Deras vishet kommer från lögnens fader." (Budskap från kyrkans första presidentskap, *Improvement Era*, november 1942, sid 686)

Sedan kommer Paulus mäktiga stämma igen:
"Veten I icke att I ären ett Guds tempel, och att Guds ande bor i eder?
Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I." (1 Kor 3:16-17)
Och Guds röst: "Jag är Jesus Kristus...
Och åter befaller jag dig, att du icke skall hava begärelse till din nästas hustru eller trakta efter din nästas liv." (L&F 19:24-25)
Sexuella förbindelser utom äktenskapet låser dörrarna till templet och stänger sålunda vägen till evigt liv.
Vi inbjuder på det hjärtligaste varje åhörare att komma till lustgården, in i skuggan av de vackra träden, till den oföränderliga sanningen.
Kom med oss till vissheten, säkerheten och den sanna läran. Här flyter det friska vattnet. Den aldrig sinande källan.
Kom lyssna till profetens röst. Hör ordet sänt från Gud.

Herren förändras inte. Han är densamme i går och i dag, så ock i evighet (Se Hebr 13:8). Hans kyrka står fast och oföränderlig. Synden kommer inte att tolereras, men uppriktig omvändelse skall belönas med förlåtelse.
Herren, som led för oss, säger:
"... befaller jag dig att omvända dig... så att icke... dina lidanden bliva svåra — hur svåra vet du ej, och hur outhärdliga vet du ej, ja, huru svåra att bära vet du ej.
Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida.
Men om de icke vilja omvända sig, måste de lida som jag.
Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por..." (L&F 19:15-18)
Må Herrens tjänares röster fortsätta att ljuda beder jag i Jesu Kristi namn. Amen O

1 Pope, Alexander — engelsk diktare 1688–1744.

Järnstången

HAROLD B LEE

Jag beder uppriktigt om anden i denna stora konferens under den stund jag skall stå här.
För någon tid sedan stod det en tankeväckande artikel i *"Wall Street Journal"*, skriven av en känd teolog vid Columbiauniversitetet, under rubriken "Ett motgift mot planlöshet", vilket ni säkert håller med om är ett förhållande som råder i världen idag.
Jag citerar ur denna artikel av Rabbi Arthur Herlzterg:
"Det människor kommer till religion för är en ursprunglig metafysisk hunger och när den hungern inte blir tillfredsställd, förfaller religionen... den stund då prästerskapet blir mer världsligt går världen snabbare mot förstörelsen.
Religionen representerar människans samlade insikt under tusentals år i sådana frågor som människans natur, meningen med livet, individens plats i universum. Det är precis den frågan som är roten till människans orolighet.
Människan söker något som gör slut på hennes tillstånd av förvirring och tomhet... enligt modernt språkbruk ett motgift mot planlöshet. Vi vet inte om religiösa traditioners sanningar kan användas för att fylla detta behov, men vi är förvissade om att här, inte i politisk aktivitet, ligger religionens stig mot tillämplighet."
Som ett svar till dem som kanske vandrar omkring planlöst utan mål, och söker efter något som kan tillfredsställa deras behov och göra slut på deras tillstånd av förvirring och tomhet, skulle jag vilja framlägga ett par tankar genom att återberätta en märklig syn som kom till en profet vid namn Lehi, som levde 600 år före Kristus. För kyrkans trogna

medlemmar är detta en ofta återberättad händelse som skildras i Mormons bok. För dem som inte har vår tro kan denna, om de begrundar den noga, vara mycket betecknande i ljuset av många tendenser i vårt moderna samhälle.

I denna dröm, eller hellre kallad syn, leddes profeten Lehi av en himmelsk budbärare genom en mörk och dyster ödemark till ett träd som bar delikat frukt, som visade sig vara mycket tillfredsställande för hans själ. Han såg en flod med vatten i närheten, längs vilken det gick en rak och smal stig som ledde till trädet med den goda frukten. Mellan flodstranden och stigen fanns det en järnstång, förmodligen för att skydda dem som färdades på stigen från att ramla i floden från den smala stigen.

Då han beskådade detta, såg han stora grupper av människor som trängde framåt för att komma åt det stora fältet där frukt-trädet stod. Då de knuffade sig framåt längs stigen uppstod en förfärlig, mörk dimma, som var så tät att många som hade börjat vandringen gick vilse och dränktes i det dystra vattnet eller försvann ur åsynen då de gick bort på okända stigar. Det fanns emellertid andra, som likaså var i fara att gå förlorade på grund av den förblindande dimman, som tog tag i ledstången av järn och genom att göra det, höll de sin kurs så att de också kunde få del av det goda, som hade lockat dem att komma trots den farliga färden. På andra sidan floden stod det mängder av människor som pekade finger och hånade dem som klarade sin resa i säkerhet.

Liksom vad beträffar många andra forntida profeter i biblisk historia var drömmar eller syner av detta slag effektiva medel varigenom Herren meddelade sig med sitt folk genom profetledare. På samma sätt hade denna dröm stor betydelse enligt vad Herren uppenbarade för profeten Lehi. Trädet som bar frukt representerade Guds kärlek som han sprider ut bland alla människornas barn. Mästaren själv förklarade senare under sin jordiska regering för Nikodemus hur denna stora kärlek tar sig uttryck. Han sade: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." Sedan tillade Mästaren: "Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen utan för att världen skulle bliva frälst genom honom." (Joh 3:16-17)

Järnstången så som den ses i den tolkade synen var Guds ord, eller Jesu Kristi evangelium, vilket leder till livets träd, vilket Mästaren förklarade för kvinnan vid brunnen i Samarien var som "en källa vars vatten springer upp med evigt liv". (Joh 4:14)

De som i synen sågs på andra sidan floden peka finger och håna representerade de mängder på jorden som är samlade för att slåss mot Guds lamms apostlar. Belackarna representerade enligt vad Herren avslöjade de så kallade världens visa, och själva byggnaden i vilka de var samlade var "världens stolthet". (Se 1 Ne 11-12)

Om det finns en enda sak som behövs bäst i denna tid av tumult och omintetgörelse, då män och kvinnor och ungdomar desperat söker finna svar på de problem som hemsöker mänskligheten, är det en "järnstång", en säker ledstång längs den smala stigen mot evigt liv mitt ibland de främmande och bedrägliga vägar som till slut leder till ruin och till förstörelse av allt som är "dygdigt, vackert och sant".

Dessa förhållanden, som skulle råda på jorden när dessa skrifter som nu kallas Mormons bok skulle komma fram, förutsågs av profeterna. När jag läser några av dessa förutsägelser, skulle jag vilja att ni tänker på de förhållanden som vi är omgivna av idag;

"Jag vet, att I vandren i edra hjärtans stolthet, och det finnes ingen utom några få, som icke är uppblåst i sitt hjärtas stolthet... hyser avund, kivas, hatar, förföljer och bedriver alla slags missgärningar"... på grund av "edra hjärtans stolthet.

Ty se, I älsken penningar och edra ägodelar och edra fina kläder och edra kyrkors prydnader mer än I älsken de fattiga och behövande, de sjuka och de lidande." (Mormon 8:36-37)

Aposteln Paulus talade också om en tid av fara då "människorna skola vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa,

kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda,

förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft". (2 Tim 3:2-5)

Det finns många som påstår sig vara religiösa och som talar om sig själva kom kristna och "som en som accepterar skrifterna endast som en källa till inspiration och moralisk sanning" och som sedan frågar i sin självbelåtenhet: "Ger oss Guds uppenbarelser en ledstång till Guds rike som Herrens budbärare sade till Lehi eller enbart en kompass?"

Tyvärr finns det somliga bland oss som påstår sig vara medlemmar i kyrkan, men som liknar bespottarna i Lehis syn i det att de är reserverade och tycks vara benägna att förlöjliga de trofasta som väljer att acceptera kyrkans auktoriteter som Guds särskilda vittnen för evangeliet och hans medhjälpare i att leda kyrkans angelägenheter.

Det finns de i kyrkan som talar om sig själva som liberala, som enligt vad en av våra tidigare presidenter har sagt "läser i ljuset av sin egen inbilskhet". (Joseph F Smith, *Gospel Doctrine*, sid 373) En gång frågade jag en av våra utbildningsledare i kyrkan hur han skulle definiera en liberal i kyrkan. Han svarade med en mening: "En liberal i kyrkan är bara en som inte har något vittnesbörd."

Dr John A Widtsoe, tidigare medlem av de tolvs kvorum och en känd fostrare, gjorde ett uttalande beträffande detta ord *liberal* som det tillämpas på dem som är i kyrkan.

Detta är vad han sade:

"Den som själv kallar sig liberal (i kyrkan) är vanligen en som har brutit mot de fundamentala principerna eller de ledande principerna hos den grupp till vilken han hör ... Han gör anspråk på medlemskap i en organisation men tror inte på dess grundläggande uppfattningar och försöker reformera den genom att ändra dess grunder ...

Det är dåraktigt att tala om en liberal religion, om den religionen påstår sig vila på den föränderliga sanningen."

Och sedan avslutar Dr Widtsoe sitt uttalande med följande: "Det är bra att vara försiktig med människor som går omkring och förkunnar att de eller deras kyrkor är liberala. Möjligheterna är stora att deras tro är byggd på sand och att den inte kan stå emot sanningens stormar." (Evidences and Reconciliations, *Improvement Era*, vol 44 (1941) sid 609)

Här ser vi åter, för att använda de personer det talas om i Lehis syn, dem som är förblindade av mörkrets dimma och som ännu inte har fattat ett fast grepp om "järnstången".

Skulle det inte vara underbart om, när det finns frågor som är obesvarade för att Herren inte ansett det lämpligt att uppenbara svaren än, alla sådana människor kunde säga, liksom Abraham Lincoln påstås ha sagt: "Jag accepterar allt jag läser i Bibeln som jag kan förstå och accepterar resten av tro." Hur tröstande skulle det inte vara för dem som är de oroliga i den intellektuella världen, när sådana frågor uppstår som hur jorden formades och hur människan kom till, om de kunde svara som en framstående vetenskapsman och hängiven medlem i kyrkan gjorde. En syster hade frågat honom: "Varför har inte Herren sagt oss detta klart och tydligt?" Vetenskapsmannen svarade: "Det är troligt att vi inte skulle förstå det om han gjorde det. Det skulle vara som att försöka förklara teorin om atomenergi för ett åttaårigt barn."

Skulle det inte vara en stor sak om alla som är väl bevandrade i världsliga lärdomar kunde hålla fast vid "järnstången", eller Guds ord, vilken kunde leda dem genom tro till en förståelse istället för att de skall vandra bort på främmande stigar av människogjorda teorier och drunkna i otrons och avfallets dystra vatten?

Jag har hört en av våra erkända vetenskapsmän säga något som betydde att han trodde att flera professorer hade lämnat kyrkan genom sina försök att filosofera eller intellektualisera Adams fall och Frälsarens efterföljande försoning. Detta på grund av att de hellre ville acceptera människofilosofier än det som Herren har uppenbarat till dess de och vi är i stånd att förstå "gudsfruktans mysterier" såsom dessa förklaras för Herrens profeter och mera fullt uppenbaras på heliga platser.

Det uppstod tydligen liknande frågor och kontroverser på Mästarens tid. I ett koncist svar angav han de väsentliga ingredienserna till säkerhet i osäkerhetens labyrint.

För att avgöra en tydlig kontrovers bland sina lärjungar beträffande vem som skulle bli den störste i Guds rike, sade han: "... Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket". (Matt 18:3)

Att omvända sig enligt skrifterna betyder att en person får en förändring i hjärtat och i sin moraliska karaktär i och med att han vänder sig från syndens härskande makt till ett rättfärdigt liv. Det betyder att "vänta tålmodigt på Herren" till ens böner kan bli besvarade och till dess ens hjärta blir renat, som Cyprian, en trons försvarare under den apostoliska perioden, intygade och jag citerar: "In i mitt hjärta, renat från all synd, inträdde det ett ljus som kom från det höga och sedan, helt plötsligt och på ett förunderligt sätt, såg jag vissheten efterträda tvivlet."

Omvändelse måste innebära mer än att man blir en medlem "på kortet" i kyrkan med ett tiondekvitto, ett medlemskort, en tempelrekommendation etc. Det betyder att övervinna tendenserna att kritisera och att sträva efter att ständigt förbättra sina inre svagheter och inte bara det yttre skenet.

Herren utfärdade en varning åt dem som skulle söka att förstöra en individs tro eller leda honom bort från Guds ord eller göra så att han tappade sitt tag om "järnstången", i vilken låg säkerhet genom tro på en gudomlig Återlösare och hans avsikter beträffande jorden och dess folk.

Mästaren varnade: "Men den som förför en av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes ned i havets djup." (Matt 18:6)

Mästaren betonade det faktum att istället för att förstöra en sann troendes själ vore det bättre för en person att lida en jordisk död än att ådraga sig straffet att äventyra sin egen eviga destination.

Aposteln Paulus betonade också faran av falska lärdomar genom dåligt exempel. Han sade: "Sen likväl till, att denna eder frihet icke till äventyrs bliver en stötesten för de svaga ... som Kristus har lidit döden för. Om I på sådant sätt synden mot bröderna och såren deras svaga samveten, då synden I mot Kristus själv." (I Kor 8:9, 11-12)

Då han talade till den lärda och mycket förkonstlade generation som fanns på hans tid, sade profeten Jacob något som tycks behöva upprepas ofta idag: "... Om de äro lärda, tro de sig vara visa, och de hörsamma ej Guds råd utan åsidosätta det och tro, att de av sig själva hava kunskap, varför deras visdom är dårskap och gagnar dem ej ...

Att vara lärd är bra, om man hörsammar Guds råd." (2 Ne 9:28-29)

Vi tackar Herren innerligt för den trofasthet och hängivenhet som visas av många i och utanför kyrkan som har höga ställningar i affärslivet, i regeringskretsar, inom lagväsendet, läkare, utbildade socialarbetare, sjuksköterskor och som arbetar inom vetenskapens och konstens områden. Särskilt är vi tacksamma för dem som accepterar ledande ställningar i kyrkan, som verkar som hemlärare eller klasslärare inom prästadömet eller i biorganisationerna, som frivilligt hjälper till att ta hand om de olyckliga i alla länder och bland minoriteter i och utanför kyrkan och dem som ägnar speciell uppmärksamhet åt änkornas och de faderlösas behov.

Jag säger till alla sådana, liksom Jesus sade till Sackeus: "I dag har frälsning vederfarits detta (deras) hus." (Lukas 19:9). Dessa är de som håller fast vid "järnstången", som kan leda oss alla i säkerhet till livets träd.

Jag läste nyligen en artikel i *Washington Post* av George Moore, som betecknade sig som "eremiten på Mount Vernon". (Mount Vernon var George Washingtons födelseplats.) I denna artikel sade han: "Jag har tillbringat de sista tjugo åren av mitt liv i Mount Vernon med att minska min okunnighet." Han påstod att en person aldrig lär sig något förrän han inser hur lite han vet. I denna artikel gör han denna mycket belysande observation angående George Washington:

"Washington gick aldrig i skolan. Det är därför han var en lärd man, han slutade aldrig att lära sig."

Det George Moore sade om sig själv, antar jag kan sägas om många av er och om mig själv: "Jag har tillbringat mer än tre tjog år av mitt liv med att minska min okunnighet."

Däri ligger, det är min övertygelse, utma-

ningen till alla som presterar något av betydelse inom något område. En del slutar att lära sig när de går ur skolan. En del slutar lära sig om evangeliet när de har fullgjort en mission för kyrkan. En del slutar lära sig när de får en ledande ställning i eller utanför kyrkan.
Kom ihåg vad George Moore sade om Washington: "Vi kan bli lärda personer oavsett vår ställning i livet, om vi aldrig slutar upp att lära."

Den framlidne presidenten Dwight D Eisenhower[1] skrev följande: "Varje människa som gör sitt arbete väl, som har rättmätigt självförtroende och som inte otillbörligt störs av de cyniskas och smitarnas hån, varje människa som förblir trogen anständiga motiv och är omtänksam mot andra är i grund och botten en ledare. Vare sig hon blir utvald till prominens eller ej, är hon destinerad att uppnå stor inre tillfredsställelse genom att utföra ett enastående arbete.
Och det är vad den gode Guden satte oss på denna jord för." ("What Is Leadership", *Reader's Digest*, Det Bästa, juni 1965, sid 54)
I och med återställelsen av Jesu Kristi sanna evangelium och grundandet av kyrkan i denna tidens fullhets hushållning fick vi instruktioner genom uppenbarelse, vilkas storhet, som den framlidne president Brigham H Roberts[2] förklarade, inte bara "gällde huruvida dopet skulle ske genom nedsänkning eller till syndernas förlåtelse, utan som också svepte åt sidan århundrandens hopsamlade skräp, klipporna blev rena och grunden till Guds rike lades om".
Det må tyckas orimligt för många att vi förklarar att inom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas lärdomar kan man finna ett bålverk som skydd mot fallgroparna, omintetgörelsen och ogudaktigheten i världen. Frälsningsplanen som utformades i himmelen pekar klart på den raka och smala stig som leder till evigt liv, trots att det finns många som vägrar följa den vägen.

I en stor uppenbarelse gav Herren instruktioner genom befallningar till kyrkans ledare på den tiden att de skulle söka efter sanningen inom många områden.
Först och främst befallde han naturligtvis att de skulle "undervisa varandra om rikets lära ... och allt som tillhör Guds rike ..." (L&F 88:77-78)
Sedan gav han råd om omfattningen av de kunskaper som vi skulle söka. Hans kyrka skulle inte bestå av ett prästerskap som var okunnigt i olika områden av världslig kunskap.
Och sedan riktade han sin uppenbarelse till alla andra som kanske inte har tro. "Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter undervisning genom att studera och tro." (L&F 88:118)

Man kan mycket väl fråga sig: Hur kan man söka efter undervisning genom att tro? En profet förklarar processen så här: Först måste du vakna upp och väcka din själ förmåga, och pröva Herrens ord och önska tro. Låt denna önskan verka i dig till dess du tror så mycket, att du kan ge en del av Herrens ord rum i ditt hjärta. Sedan måste den likt ett frö odlas och inte motstå Herrens Ande, vilken är den som upplyser var och en som fötts till världen. Du kan börja känna inom dig att den måste vara god, för den förstorar din själ och upplyser ditt förstånd och likt frukten på trädet i Lehis syn blir den ljuvlig att smaka. (Se Alma 32.)
Det var en engelsk författare som uppgavs ha sagt: "Den som söker Gud har redan funnit honom."
Låt ingen tro att detta att lära sig genom tro är ett lätt eller enkelt sätt att vinna kunskap och mogna till visdom.
Av himmelska instruktioner, och därtill erfarenheter av nästan var och en som sökt flitigt efter himmelsk vägledning, kan man lätt förstå att kunskap genom tro kräver att hela själen böjer sig genom värdigt leverne för att bli i harmoni med Herrens helige Ande, att man ropar från djupet av sitt eget mentala sökande och att man gör alla ansträngningar för att mottaga Andens sanna vittnesbörd.
Denna kyrkas mission är att bära vittne om evangeliets sanningar och förjaga de falska lärdomar på alla håll som förorsakar den oro och planlöshet som hotar alla som inte har funnit den raka stigen och det som kan vara ett ankare för deras själar.
Min innerliga bön är att jag må hålla upp Kristi sanna ljus för hela världen. Jag önskar att alla må veta med säkerhet, som jag gör

genom studier, bön och tro, det som Mästaren förklarade för Marta, som sörjde Lasarus död, att Herren och Mästaren verkligen är "uppståndelsen och livet. Den som tror på (honom) han skall leva, om han än dör.
Och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö . . ." (Joh 11:25-25)

Jag tackar Herren för att jag kan svara liksom Marta och Petrus fordom gjorde: "Du är Messias, den levande Gudens Son." (Matt 16:16)

"Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma i världen." (Joh 11:27)

Om detta bär jag högtidligen vittne i vår Herre och Mästares, Jesu Kristi dyra namn. Amen. O

1 Eisenhower, Dwight D — USA:s 34:e president, 1890–1969
2 Roberts, Brigham H — en av presidenterna för de sjuttios första råd, 1857-1933

Ungdom i dag

Harold B Lee

Tack, president Tanner. Jag vill att ni skall komma ihag vad broder Marvin J Ashton sade i sitt utmärkta tal, att inget hem har misslyckats förrän man ger upp försöken med sin son eller dotter, make eller maka. Man får inte ge upp, oavsett hur svår uppgiften är.

Horace Mann (1796—1859) var en stor pedagog som var samtida med Abraham Lincoln. Han berättade om att han talade i en skola för pojkar och sade: "Denna skola har kostat hundratusentals dollar. Men om denna skola kan rädda en pojke är det värt pengarna." En av hans vänner kom fram till honom efter mötet och sade: "Din entusiasm skenar iväg med dig, eller hur? Du menade väl inte det du sade, att om denna skola som har kostat hundratusentals dollar bara skulle rädda en pojke skulle det vara värt det? Det kan du ändå inte mena."

Horace Mann tittade på honom och sade: "Jo, min vän. Det skulle vara värt det om denne pojke var min son. Det skulle vara värt det."

Jag vill att ni skal veta att det skulle vara värt det om det hade varit ett av mina barnbarn, eller ett av era barnbarn.

När jag har lyssnat på dessa tal i dag har jag tänkt mycket på de svårigheter som dagens ungdom ställs inför och jag vädjar till de vuxna ledarna att undervisa de unga ledarna. Och jag uppmanar de unga ledarna att inte göra allting själva utan delegera till andra ungdomar. De vuxna ledarna skall inte axla de unga ledarnas plikter utan att se till att de lär ut rätta principer.

Jag stötte på ett uttalande av framlidne president Eisenhower i Reader's Digest för några år sedan. Han sade: "Tyvärr förhåller det sig så att många människor i dag har blivit så bekymrade på grund av det uppförande som karaktäriserar en minoritet av amrikansk ungdom att de glömmer bort den övervägande majoritetens anständighet och intelligens. Detta är en stor orättvisa gentemot er ungdomar och otjänst mot Förenta staterna.

Domare Lester H Loble från Montana som har gjort så mycket för att undersöka ungdomsbrottsligheten i sin stat säger att 97 % av dagens ungdom är lika bra som ungdomar från andra generationer, men de tre procenten som är ligister är värre. Jag skulle vilja gå ytterligare ett steg och säga att på många sätt är dagens ungdom BÄTTRE än vår egen generation. Ni har bättre utbildning, vet mer om världen och om livet än vi gjorde i er ålder. Dessutom har de flesta av er som jag talar med — och jag talar med hundratals ungdomar varje år vid elevsammankomster och vid politiska möten och i andra sammanhang — har goda motiv och sund moralisk inställning." ("Thoughts For Young Americans", Reader's Digest, april 1966, s 88—92)

När jag läste detta minns jag ett uttalande som gjordes av Dr Fisher, tidigare utbildningsledare inom scoutrörelsen i Amerika, när denne talade här i Assembly Hall och fällde följande intressanta kommentar: "Om dagens ungdom inte var dubbelt så bra som ungdom för två generationer sedan, skulle de inte vara hälften så bra." Om ni analyserar detta, tror jag att ni kommer att förstå varför han sade så.

Låt mig avsluta med att läsa något som betyder mer än vi kan göra genom ledarskapsutbildning lärarutbildning eller genom att införskaffa biblioteksmaterial. Detta sade Herren i en storslagen uppenbarelse:

"Ty se, det är icke lämpligt att jag skall befalla i allt, ty den som skall tvingas i allt är en lat och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön.

Sannerligen säger jag: Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet,

ty de äga kraften att handla av fri vilja. Och om människorna göra gott, skola de på intet sätt mista sin lön.

Den som inte gör något, förrän han får befallning om det och mottager befallningen med tvivlande hjärta och är sen till att utföra densamma är under fördömelse.

Jag befaller, och människan åtlyder icke; jag återkallar, och hon går miste om välsignelsen.

Då säga de i sina hjärtan: Detta är icke Herrens verk, ty han har icke hållit sina löften. Men ve dem, ty deras lön väntar dem nedanfrån och icke ovanfrån." (L&F 58:26—29, 32—33)

Bröder inom prästadömet, ni måste göra allt ni kan av egen fri vilja inom era egna cirklar, i era hem och i era egna liv och åstadkomma mycket rättfärdigt. Vår uppgift, er och min uppgift är att ta hand om den man som går bakom honom som går framför er. Somliga har svårt för att komma underfund om vem denne man är. När ni har funnit honom och satt honom på plats är ni beredda att söka efter andra. Jag ber att Herren skall hjälpa er att komma underfund om vem denne man är och att sätta honom på plats så att ni kan gå ut och finna andra omkring er. Då går vi en underbar framtid till mötes.

Jag beder ödmjukt att Herren skall hjälpa oss att göra så, i vår Herres Jesu Kristi namn. Amen.

Förlorade bataljoner

THOMAS S MONSON

Sistlidna november stod jag på en mycket gammal bro som spänner över floden Somme där den flyter stadigt, i sakta mak genom Frankrikes hjärta. Plötsligt erinrade jag mig att femtiotvå år kommit och gått sedan vapenstilleståndet underskrevs 1918 och det första världskriget upphörde. Jag försökte föreställa mig hur floden Somme såg ut för femtiotvå år sedan. Hur många tusen soldater hade gått över just den här bron? Några kom tillbaka. För andra var Somme verkligen en flod utan återvändo. Slagfälten vid Vimy Ridge, Armentieres och Nueve Chappelle tog en fruktansvärd tribut i människoliv. Tunnland av små, vita kors tjänar som ett oförglömligt minnesmärke.

Jag hörde mig själv sakta säga: "Så underligt att kriget som frambringar så mycket våld också inspirerar till modiga handlingar — en del av kärlek."

Som pojke tyckte jag om att läsa rapporterna om den "förlorade bataljonen". Den "förlorade bataljonen" var en enhet av den 77:e infanteridivisionen i första världskriget. Under Meuse-Argone offensiven ledde en major denna bataljon genom en lucka i fiendelinjerna, men flygeltrupperna hade ingen möjlighet att avancera. En hel bataljon var kringränd. Man hade ont om mat och vatten, de sårade kunde inte undsättas, upprepade attacker slogs tillbaka. Fiendens uppmaningar till bataljonen att kapitulera ignorerades. Tidningarna höjde bataljonens uthållighet till skyarna. Förutseende män övervägde dess öden. Efter en kort men desperat period av total isolering närmade sig andra enheter ur den 77:e divisionen och undsatte den "förlorade bataljonen". Korrespondenter noterade i sina depescher att räddningsstyrkan tycktes inspirerad till ett kärlekens korståg för att rädda sina vapenbröder. Män ställde upp frivilligt, kämpade och dog modigare än annars. En passande gåva till ekot från den tidlösa predikan som gavs från Oljeberget: "Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner." (Joh 15:13)

Bortglömd är den "förlorade bataljonens" tillstånd. Bortglömt det fruktansvärda pris som betalades för dess räddning. Men låt oss vända tillbaka från det förgångna och se på det nuvarande. Finns det "förlorade bataljoner" även i dag? Om så är, hur stort är vårt ansvar i fråga om deras räddning? Deras medlemmar kanske inte bär kläder av brun khaki eller marcherar till trummors ljud. Men, de känner samma tvivel, samma förtvivlan och samma hopplöshet som isolering för med sig.

Det finns de "förlorade bataljonerna" av handikappade, de lama, de stumma, de blinda. Har ni erfarit otillräckligheten i att vilja men inte veta hur ni skall hjälpa den person som stelt vandrar bakom sin ledarhund eller med utmätta steg går efter den vita käppens tapp, tapp, tapp? Det finns många som är förlorade i denna mörkrets ödsliga öken.

Om ni vill bese en räddningsexpedition av en "förlorad bataljon", besök då er stads centrum för blinda och bevittna deras osjälviskhet som läser för dem som inte kan. Se på den händighet som de handikappade har bibringats. Inspireras av de försök som görs för att göra dem i stånd att uträtta ett meningsfullt arbete.

Dessa som arbetar så villigt och ger så generöst till dem som så tragiskt har förlorat sin syn finner riklig belöning i det ljus som de för in i de blindas värld.

Värdesätter vi glädjen hos en blind människa då hennes flinka fingrar snabbt passerar över sidorna i Brailleupplagan av Nya testamentet? Hon stannar till vid det tolvte kapitlet i Johannes evangeliet och begrundar djupet i det löfte som Fridens prins (Se Jes 9:6) ger: "Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att ingen av dem som tro på mig skall förbliva i mörkret." (Joh 12:46)

Tänk på de "förlorade bataljonerna" av gamla, ensamstående, sjuka. Allt för ofta finner man dem i den heta och öde vildmarken av isolering som kallas ensamhet. När ungdomen försvinner, när hälsan försämras, när krafterna avtar, när hoppets ljus flimrar allt svagare kan medlemmarna av dess stora "förlorade bataljoner" hjälpas och stödjas av någon som bistår och känner medlidande.

I Brooklyn i New York presiderar i dag i en av kyrkans grenar en ung man som vid tretton års ålder ledde en framgångsrik räddningsexpedition av sådana människor i Salt Lake City. Han och hans kamrater bodde i en trakt där det fanns många gamla änkor med begränsade medel. Under hela året hade pojkarna sparat och planerat för en rejäl julfest. De tänkte bara på sig själva tills dess att julens anda fick dem att tänka på andra. Frank, som var deras ledare, föreslog sina kamrater att de pengar de så omsorgsfullt samlat inte skulle användas för den planerade festen utan att man i stället skulle göra någonting för de tre gamla änkor som bodde tillsammans.

Med samma entusiasm som när de gav sig in i ett nytt äventyr köpte pojkarna en jättestor grillad kyckling, potatis, grönsaker, tranbär och allt som hör till den traditionella julfesten. De begav sig till änkornas hem, bärande på sina värdefulla gåvor. De pulsade genom snön uppför den lilla stigen till den fallfärdiga verandan. De knackade på dörren, hörde ljudet av sakta fotsteg och så öppnades dörren.

Med trettonåriga målbrottsröster sjöng pojkarna: "Stilla natt, heliga natt! Allt är frid. Stjärnan blid." Därefter överlämnade de sina gåvor. Änglarna i den heliga natten för länge sedan sjöng inte vackrare och inte heller gav de vise männen gåvor av större betydelse.

Jag såg ut över dessa kvinnors underbara ansikten och tänkte för mig själv: "Någons mor". Sedan tittade jag på dessa fina pojkar och tänkte: "Någons son".
Hur löd Mästarens budskap? "Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta ... det haven I gjort mot mig." (Matt 25:40)
Det finns andra "förlorade bataljonen" av mödrar och fäder, söner och döttrar som genom tanklösa ord har isolerat sig från varandra. En berättelse om hur en sådan tragedi nätt och jämt avvärjdes är denna händelse ur verkligheten om en pojke som vi kan kalla Jack. Jack och hans far hade haft många allvarliga diskussioner. En dag när Jack var sjutton år hade de en särskilt våldsam diskussion. Jack sade till sin far: "Det här var droppen som fick bägaren att rinna över. Nu går jag hemifrån för att aldrig komma tillbaka igen." Därefter gick han in och packade. Hans mor bad honom att stanna, men han var alltför ilsken för att lyssna och lämnade henne gråtande i dörren. Just som han skulle gå ut genom grinden hörde han sin far ropa: "Jack, jag vet att en stor del av ansvaret för att du går vilar på mig. Jag är verkligen ledsen för det här. Jag vill att du skall veta att om du kommer tillbaks är du alltid välkommen. Och jag vill försöka bli en bättre far för dig. Jag vill att du skall veta att jag alltid kommer att älska dig."
Jack sade ingenting utan gick till busshållplatsen och köpte biljett till en avlägsen plats. När han satt i bussen och såg kilometer efter kilometer rinna förbi började han att fundera på sin fars ord. Han började inse hur stor kärlek det hade fordrats av hans far för att kunna göra det han hade gjort. Pappa hade bett om ursäkt, han hade bett honom komma tillbaka och lämnat orden "jag älskar dig" ringande i sommarkvällen.

Det var då som Jack förstod att det var hans sak att ta nästa steg. Han visste att det enda sättet att bli tillfreds med sig själv var att inför sin far visa samma mognad, godhet och kärlek som pappa visat honom. Jack steg av bussen, köpte en returbiljett och åkte tillbaka hem. Han kom hem strax efter midnatt, gick in i huset, tände ljuset och där i gungstolen, med huvudet i händerna, satt hans pappa. När han tittade upp och såg Jack, reste han sig upp ur stolen och de föll i varandras armar. Jack sade ofta: "De sista åren jag var hemma var några av de lyckligaste i mitt liv."
Vi kan här se hur en pojke över en natt förvandlades till man och en far som, genom att undertrycka sina egna känslor och tygla sin stolthet, räddade sin son från att bli en av den stora "förlorade bataljon" som härstammar från söndrade familjer och splittrade hem. Kärleken var den sammanhållande länken, det läkande balsamet. Kärleken — så ofta känd, så sällan uttalad.
Från berget Sinai dundrar i våra öron: "Hedra din fader och din moder." (2 Mos 20:12) Och senare uppmaningen från samme Gud: "... leva tillsammans i kärlek." (L&F 42:45)
Det finns andra "förlorade bataljoner". Några kämpar i syndens djungel, andra vandrar i okunnighetens vildmark. I realiteten är var och en av oss inskriven i något som gott kunde ha varit mänsklighetens förlorade bataljon, ja, en bataljon dömd till evig död.
"... döden kom genom en människa ... Och såsom i Adam alla dö." (1 Kor 15:21-22) Var och en av oss är delaktig i den erfarenhet som kallas död. Ingen undkommer. Vi skulle förbli utan räddning, det efterlängtade paradiset skulle vara förlorat, den familj vi älskat skulle vara borta och likaså våra vänner. När vi förstår denna sanning börjar vi begripa den enastående glädje som åtföljde denna världs Frälsares födelse. Så härlig ängelns förkunnelse är: Se en jungfru "skall föda en son och honom skall du giva namnet JESUS, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder". (Matt 1:21)

Medan Frankrikes floder bevittnade deras ankomst som räddade den "förlorade bataljonen" under första världskriget, så bevittnade en annan flod inledningen av det högtidliga tjänandet som en universell räddare, ja, till och med en gudomlig förlossare, utgjorde. Skrifterna säger: "Och en röst kom från himmelen: Du är min älskade Son; i dig har jag funnit behag."
I dag återstår bara ruiner av Kapernaum, staden vid sjöstranden, hjärtat av Frälsarens galileiska verksamhet. Här predikade han i synagogan, undervisade vid stranden och botade sjuka i hemmen.
Vid ett speciellt tillfälle (Luk 4:18) tog Jesus en text från Jesaja: "Herrens ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet" (Jes 61:1), en tydlig förklaring av en gudomlig plan i avsikt att rädda den "förlorade bataljon" som vi tillhör.
Men Jesu förkunnelser i Galiléen hade bara varit preludier. Människosonen hade alltid haft ett fruktansvärt rendezvous på en kulle kallad Golgata framför sig.

Arresterad i Getsemane örtagård, efter den sista måltiden, övergiven av sina lärjungar, utsatt för spott och hån och förödmjukad, stapplade Jesus under sitt stora kors på väg mot huvudskalleplatsen. Han framskred från triumf — till att bli förrådd — till tortyr — till döden på korset. För oss utgav vår himmelske Fader sin Son. För oss gav vår äldre broder sitt liv.
In i det sista kunde Mästaren ha vänt tillbaka. Men han gjorde det inte. Han böjde sig under allt, för att han skulle kunna frälsa allt — den mänskliga rasen — jorden, och allt liv därpå.
Inga ord i kristendomen betyder mera för mig än de ord som ängeln sade till den gråtande Maria Magdalena och den andra Maria när de kom till graven för att ta hand om sin Herres kropp: "Varför söken I den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden." (Luk 24:5-6)

Med detta budskap hade mänsklighetens "förlorade bataljon" — de som har levat och dött, de som nu lever och en dag kommer att dö och de som skall födas och sedan dö — denna bataljon av den förlorade mänskligheten just blivit räddad.
Om honom som befriade var och en av oss från ändlös död vittnar jag att han är en sanningens lärare — men han är mer än en lärare. Han är exemplet på ett fullkomligt liv — men han är mer än ett exempel. Han är den store

läkaren — men han är mer än en läkare. Han som räddade mänsklighetens "förlorade bataljon" är världens bokstavliga Frälsare, Guds Son, Fridens prins, Israels helige, ja, den uppståndne Herren som förklarade: "Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern." (L&F 110:4)

Som hans vittne vittnar jag för er att han lever. I Jesu Kristi namn. Amen.

Anden bär vittne

Boyd K. Packer

Det var för ett år sedan i dag då vi i den högtidliga församlingen hade privilegiet att räcka upp händerna och understödja kyrkans auktoriteter på samma sätt som vi har gjort idag. Det var den aprilförmiddagen jag hörde mitt namn läsas upp såsom en som var föreslagen för er understödjande röstning som medlem av de tolv apostlarnas kvorum. Det blev min plikt att stå tillsammans med dessa andra levande män som har blivit kallade som ett särskilt vittne för Herren Jesus Kristus på jorden.

Ni måste ha undrat, liksom jag undrade, varför denna kallelse skulle komma till mig. Det verkade ibland slumpartat att jag hade bibehållit mig värdig, men ändå har jag alltid haft en ständig, lugn, dröjande känsla av att vara ledd och vara beredd.

Vi har haft privilegiet att denna morgon få räcka upp händerna för att stödja kyrkans president. Jag räknar det som ett stort privilegium och en särskild skyldighet, för jag har ett vittnesbörd om honom.

Några veckor före mötet i april förra året lämnade jag kontoret en fredagseftermiddag och tänkte på mina uppgifter angående konferensen som skulle hållas under veckoslutet. Jag väntade på att hissen skulle komma ner från femte våningen.

Då hissdörrarna tyst öppnades, stod president Joseph Fielding Smith där. Det blev ett ögonblicks förvåning över att se honom, eftersom hans kontor ligger en våning lägre ner.

Då jag såg honom inramad av dörrposten, föll det på mig ett mäktigt vittnesbörd. Där står Guds profet. Andens ljuva röst som är besläktad med ljuset, som har något att göra med ren intelligens, bekräftade för mig att detta var Guds profet.

Jag behöver inte definiera denna upplevelse för sista dagars heliga. Det slags vittnesbörd är karaktäristiskt för denna kyrka. Det är inte något som är reserverat för dem som har höga ämbeten. Det är ett vittnesbörd som inte bara är tillgängligt utan också livsviktigt för varje medlem.

Så som det är med presidenten, är det även med hans rådgivare.

Norr om oss i Wasatchbergskedjan finns tre bergstoppar. En poet skulle beskriva dem som en mäktig pyramid av sten. Den som är i mitten, den högsta av de tre, heter enligt kartan Willard Peak. Men pionjärerna kallade dem "Presidentskapet". Om ni åker till Willard, titta mot öster, och där uppe, högt, högt uppe, står "Presidentskapet".

Jag tackar Gud för presidentskapet. Likt dessa toppar står de utan någonting över sig annat än himmelen. De behöver våra stödjande röster. Det är ibland ensamt i dessa höga ledarkall — ty deras kall är inte att behaga människan utan att behaga Herren. Må Gud välsigna dessa tre stora och goda män.

Då och då under det gångna året har jag fått en fråga. För det mesta kommer den som en nyfiken, nästan ovidkommande, fråga om kvalifikationerna för att stå som ett vittne för Kristus. Den fråga de ställer är: "Har du sett honom?"

Det är en fråga som jag aldrig har ställt till någon annan. Jag har inte ställt den frågan till mina bröder i kvorumet, eftersom jag har tänkt att det skulle vara så heligt och så personligt att man skulle behöva någon särskild inspiration, ja faktiskt något bemyndigande, för att ens ställa den.

Det finns en del ting som bara är alldeles för heliga för att man skall diskutera dem. Vi vet att så är fallet med templen. I våra tempel utförs heliga förordningar. Vi åtnjuter heliga upplevelser. Men ändå diskuterar vi dem inte utanför dessa heliga väggar på grund av upplevelsernas heliga natur.

Det är inte så att de är hemliga, utan de är heliga. De skall inte diskuteras utan minnas och skyddas och betraktas med djupaste vördnad.

Jag har kommit att få veta vad profeten Alma menade:

"Många är det givet att få veta Guds hemligheter. Dock hava de medelst en sträng befallning blivit ålagda att icke yppa dem utom om de finnas i den del av hans ord, som han giver till människobarnen, i den mån de bevisa honom uppmärksamhet och flit.
Därför erhåller den som vill förhärda sitt hjärta en mindre del av ordet, men åt den som icke vill förhärda sitt hjärta gives den större delen av ordet, och det förunnas honom att få kännedom om Guds hemligheter till dess han känner dem till fullo." (Alma 12:9-10)

Det finns de som hör vittnesbörd som bärs i kyrkan av dem som har höga poster och av medlemmarna i ward och grenar, vilka alla använder samma ord: "Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus", och som frågar: "Varför kan det inte sägas med enklare ord? Varför förklarar de sig inte mer och beskriver det bättre? Kan inte apostlarna säga mer?"

Hur lik blir inte den heliga upplevelsen i templet våra personliga vittnesbörd. Det är heligt och när vi önskar klä det i ord, säger vi det på samma sätt — vi använder alla samma ord. Apostlarna förklarar det i samma fraser som det lilla primär- eller söndagsskolbarnet. "Jag vet att Gud lever och jag vet att Jesus är Kristus."

Vi gör klokt i att inte nonchalera profeternas eller barnens vittnesbörd, för "han meddelar människorna sitt ord genom änglar, ja, icke blott åt män utan även åt kvinnor. Och detta är icke allt. Även små barn få många gånger ord sig givna, vilka förbrylla de visa och lärda". (Alma 32:23)

Några söker efter ett vittnesbörd som kan ges på ett nytt eller dramatiskt eller annorlunda sätt.

Att bära vittnesbörd är besläktat med att förklara någon sin kärlek. Romantikerna och poeterna och förälskade par från tidernas begynnelse har sökt mer eftertryckliga sätt att säga det, eller sjunga det, eller skriva det. De har använt alla adjektiv, alla superlativ, allt slags poetiskt uttryckssätt. Och när allt är sagt, är den förklaring som är mäktigast den enkla, treordiga variationen.

För den som uppriktigt söker, är det vittnesbörd som bärs i dessa enkla fraser tillräckligt, för det är anden som bär vittne, inte orden.

Det finns en kommunikationskraft som är lika verklig och påtaglig som elektricitet. Människan har funnit upp medel att sända bilder och ljud genom luften som kan fångas upp på en antenn och reproduceras och höras eller ses igen. Denna andra kommunikation kan liknas vid den, utom det att den är en million gånger kraftigare och det vittne den bär är alltid sanningen.

Det finns en process varigenom ren intelligens kan flöda, genom vilken vi kan komma att veta med visshet, utan att tvivla.

Jag sade att det var en fråga som inte kan tas lätt eller besvaras alls utan Andens maning. Jag har inte ställt den frågan till andra, men jag har hört dem besvara den — men inte då när den ställdes. De har besvarat den under Andens maning, vid heliga tillfällen, då "Anden bär vittne". (L&F 1:39)

Jag har hört en av mina bröder förklara: "Jag vet av erfarenheter, som är för heliga för att skildras, att Jesus är Kristus."

Jag har hört en annan vittna: "Jag vet att Gud lever. Jag vet att Herren lever. Och dessutom känner jag Herren."

Det var inte orden som hade meningen eller kraften. Det var anden... "ty när en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft det till människobarnens hjärtan". (2 Ne 33:1)

Jag talar om detta ämne i ödmjukhet, med en ständig känsla att jag är den minste på alla sätt av dem som är kallade till detta heliga ämbete.

Jag har kommit att veta att vittnesbördet inte kommer genom att man söker efter tecken. Det kommer genom fasta och bön, genom aktivitet och prövningar och lydnad. Det kommer genom att man understödjer Herrens tjänare och följer dem.

Karl G Maeser[1] tog en grupp missionärer tvärs över alperna. När de nådde en topp, stannade han. Han gestikulerade tillbaka längs spåret och några stolpar som var uppsatta i snön för att markera vägen över glaciären och sade: "Bröder, där står prästadömet. De är bara vanliga stolpar som resten av oss... men den ställning de har gör dem till det de är för oss. Om vi avviker från den stig de markerar, är vi förlorade."[2]

Vittnesbördet beror på om vi understödjer hans tjänare som vi har gjort här med ett tecken och som vi bör göra i handling.

Nu undrar jag tillsammans med er varför en som jag skulle bli kallad till det heliga apostlaskapet. Det finns så många kvalifikationer som jag saknar. Det finns så mycket i min ansträngning att tjäna som fattas. Då jag har tänkt över detta, har jag kommit till den enda slutsatsen att *en* kvalifikation kan vara anledningen och den är, jag har *det* vittnesbördet.

Jag förkunnar för er att jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att han lever. Han föddes i ti-

dens mitt. Han undervisade om sitt evangelium, blev prövad, blev korsfäst. Han uppstod på den tredje dagen. Han var den första frukten av uppståndelsen. Han har en kropp av kött och ben.

1 Maeser, Karl G — tyskfödd lärare — Brigham Younguniversitetets förste president.
2 Alma P Burton, Karl G Maeser, Mormon Educator (Deseret Book Co 1953) sid 22.

De vanskliga förhållandena i Amerika

Mark E Petersen

Tre stora civilisationer har bebott den västra hemisfären. Två av dem har sjunkit i glömska.
De som försvann dog egentligen genom självmord. De bragde över sig sin egen undergång i det de förorenade sitt land och förkastade Gud genom vitt utbredd brottslighet, sexuella avvikelser och andra avskyvärda brott av nästan varje tänkbart slag.

Jämförbart förfall

Nu har våra moderna nationer efterträtt dem på denna hemisfär. Mycket av den korruption som är allmän bland oss idag påminner slående om den som drabbade dem.

I största delen av de amerikanska kontinenterna har vi till exempel en brottslighet som ökar i förbluffande snabb takt, lindrigt sagt. Den kostar allmänheten årligen över 150 miljarder kronor enbart i Förenta staterna.

Vår moraliska kollaps är förfärande, men överraskande nog finns det många som försöker rättfärdiga den. Inom de sistlidna veckorna har en av de högsta ämbetsmännen i ett ledande kristet samfund i Amerika offentligen förklarat att han godkänner föräktenskapliga förhållanden bland ungdomen, och hans tal publicerades internationellt av AP (Associated Press).

Veneriska sjukdomar

På grund av promiskuitet har de fruktade veneriska sjukdomarna nått epidemisk spridning. En ämbetsman inom hälsovården har sagt att i själva verket har de överskridit det epidemiska stadjet, och han kallade situationen en pest. Dessa veneriska sjukdomar angriper nu flera människor än någon annan smittosam sjukdom utom den allmänna influensan.
I en av våra bäst kända städer i väster uppskattar hälsovårdstjänstemännen att en av tio personer i åldern mellan 14 och 25 år har en venerisk sjukdom. Det är nästan otroligt.
Genom att abort nu är lätt att få har vanhedern i samband med omoral avlägsnats och den fria sexualiteten är nu ännu friare.

I de flesta kyrkor minskar besöksfrekvensen vid gudstjänsterna i snabb takt. Bibelns försäljningssiffror har sjunkit med 25 % och medlemmar av prästerskapet har förlorat sin tro.
Den Allsmäktige bestämde att vi skulle helga sabbaten varje vecka. Vi har struntat i denna lag, och de flesta av oss har ändrat hans heliga dag till en nöjesdag eller arbetsdag. Ändå gavs sabbaten såsom en symbol på vår lydnadsplikt mot vår Skapare.
Hur sant är det inte att vi först förstår, sedan har överseende med och till sist omfattar orättfärdighetens upprepade och hänsynslösa anfall.
Har vi fastnat i en flodvåg av ateism och därmed förbunden korruption?

Är vi på något sätt bättre än de civilisationer som föregick oss här och som sopades bort på grund av orättfärdighet?

Ett land med speciell betydelse

De civilisationerna fick lära sig en bister läxa angående deras rätt att bebo det västra halvklotet.
Det sades dem att detta är ett land med speciell betydelse för den Allsmäktige och att endast nationer som tjänar Gud kan bli kvar här.
Vi av idag måste lyssna till denna varning om vi vill överleva.
Vi påstår inte att synd i andra delar av världen är mindre straffbart eller ursäktligt i minsta grad, ty synd är alltid synd oberoende av människors filosofier och varhelst den förekommer.
Men på detta halvklot är situationen en annan. Gud har tillägnat detta land åt sin älskade Sons, Jesu Kristi verk, och han tolererar inte ett fortsatt vanhelgande av det.
Då han reserverade det här landet för sina gudomliga avsikter bestämde han "att de som skulle få innehava detta förlovade land från den tiden och *allt framgent* måste tjäna honom, den sanne och ende Guden. Om icke, skulle de bliva utrotade när hans vrede i fullt mått skulle komma över dem". (Eth 2:8; understrykningen tillagd)

Vi har blivit tillsagda att vilka nationer som än bebor detta land måste tjäna Gud eller dö!

Gud har uppenbarat att i de sista dagarna skulle han varna folket genom rösten av oväder, jordbävningar och flodvågor från havet. Hör vi denna röst nu och känner vi den?

När omkring en halv miljon människor omkommer i en orkan i Pakistan och när hundratusen blir hemlösa genom en jordbävning i Chile, och när dessa båda katastrofer inträffar inom några veckor, kan vi ignorera den varning de ger?
När två ödeläggande orkaner sopar bort hela samhällen i Mississippi och inträffar inom några månader, när ofta förekommande jordbävningar slår Los Angeles med död och ödeläggelse till ett värde av två miljarder kronor, hör vi däri Guds röst som en varning till resten av oss?
Vem kan behärska sådana fruktansvärda krafter?
Vem är naturens Gud?
Vem stod i en båt som kastades omkring av stormen tillsammans med några förfärade fiskare och näpste stormen genom att bara säga "Tig, var stilla!" och vinden lade sig och det blev lugnt?

Varningar av amerikanska profeter

Forntidens utslocknade civilisationer talar nu till oss ut ur tidsåldrarnas stoft och varnar oss för samma företeelser som sopade dem i glömska.
Lyssna till vad de säger!
Forntidens profeter som levde i Amerika bland dessa förstörda civilisationer, såg oss nu levande genom uppenbarelsens öga. De kallade oss icke-judar, och en av dessa profeter sade: "Då o I icke-judar, huru kunnen I bestå för Guds makt, med mindre I omvänden eder och vänder eder ifrån edra onda vägar?
Veten I icke, att I ären i Guds händer? Veten I icke, att han har all makt och att på hans befallning jorden skall hopvecklas som en rulle?
Därför, omvänden eder och ödmjuken eder för honom, så att han icke går tillrätta med eder . . . " (Morm 5:22—24)
En annan amerikansk profet, död sedan länge och talande till oss ur stoftet, sade:
"Ty se, detta är ett land, som är utvalt framför alla andra länder, varför den som äger det skall tjäna Gud eller ock bliva utrotad, ty så är Guds eviga beslut. Men det är icke förrän orättfärdighetens mått har blivit fullt bland landets barn, som de bliva förintade.
Denna urkund kommer till eder, o I icke-judar, på det I mån hava kännedom om Guds beslut, att I mån omvända eder och icke fortfara i edra missgärningar till dess måttet är fullt och icke nedkalla över eder Guds vredes fulla mått, såsom landets invånare hittills hava gjort." (Eth 2:10—11)
En forntida profet vid namn Mormon, som bodde i Amerika för 1500 år sedan, sade: "Se, jag talar till eder som om I voren närvarande, och dock ären I det icke. Men se, Jesus Kristus har visat eder för mig, och jag känner edra handlingar.

Jag vet, att I vandren i edra hjärtans stolthet, och det finnes ingen utom några få, som icke är uppblåst i sitt hjärtas stolthet och kläder sig i fina kläder eller hyser avund, kivas, hatar, förföljer och bedriver alla slags missgärningar.. . . ." (Morm 8:35—36)

Det finns många människor på detta halvklot som i sina ådror har blodet av någon av Israels stammar. Till dem sade denne profet:

"Veten, att I ären av Israels hus!
Veten, att I måsten omvända eder, annars kunnen I ej bliva frälsta!
Veten, att I måsten erhålla kunskap om edra förfäder och omvända eder från alla edra synder och missgärningar samt tro på Jesus Kristus, att han är Guds Son . . . " (Morm 7:2—3, 5)
Och sedan har vi detta som också berör oss som lever nu, och som kommer av en annan forntida amerikansk profet som talar ur stoftet till oss idag: "Det är detta som Anden kungör för mig, och därför skriver jag till eder alla. För denna orsaks skull skriver jag till eder, att I kunnen veta, att I alla skolen ställas fram för Kristi domstol, ja, varje själ, som tillhör Adams hela mänskliga familj. I skolen stå fram för att bliva dömda av edra gärningar, vare sig de äro goda eller onda,
likaledes för att I skolen tro Jesu Kristi evangelium, som I skolen hava ibland eder . . . " (Morm 3:20—21)

En som talar ur stoftet

Och till slut talade en av de allra största som levde i forntidens Amerika följande till dig och mig som lever idag:
"Jag uppmanar eder att komma ihåg allt detta, ty tiden kommer snart att I skolen veta, att jag icke ljuger, ty I skolen se mig inför Guds domstol, och Herren Gud skall säga till eder: Förkunnade jag icke mina ord för eder, vilka voro skrivna av denne man, liksom en vilken ropar ifrån de döda ja, liksom en som talar ur stoftet?

Och Gud skall visa eder, att det jag skrivit är sant.
Och vidare vill jag uppmana eder att komma till Kristus och hålla fast vid varje god gåva och icke röra någon oren gåva eller något orent." (Moro 10:27, 29—30)

Stora välsignelser har utlovats

Om de nutida nationerna i Amerika vill omvända sig och tjäna Gud, kommer de att få stora välsignelser, ty profeten har sagt: "Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från träldom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus . . . " (Eth 2:12)
Hur länge kommer den Allsmäktige att ha tålamod om vi fortsätter att ignorera eller trotsa honom?
Skall vi trösta oss med att acceptera den filosofi som säger att det inte finns någon Gud, att Bibeln bara är en myt, att Mormons bok inte är sann, att omvändelse därför är onödig?
Vi bär vittne för er, att Gud verkligen lever, att han är den Evige Domaren över hela mänskligheten, och att var och en av oss måste stå inför sina upptecknade handlingar på hans doms dag.
Jesus Kristus lever verkligen. Han är detta lands Gud och alla länders Gud. Det är hans evangelium och endast hans evangelium som kan rädda oss från förintelse.
Måtte Gud giva att vi vaknar upp och inser vår belägenhet, och ändrar vår kurs medan det ännu är tid. Det är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn. Amen.



På berget för Herrens hus

LeGrand Richards

der och systrar! Då jag står framför er idag under avslut-
gssessionen av denna stora inspirerande konferens, ut-
cker jag min kärlek till min Fader i himmelen och för hans
ra kärlek som gav oss sin Enfödde Son, samt för hans
ra försoningsoffer och för den stora heder och det privi-
um som jag haft under årens lopp att representera honom
n en av hans ambassadörer för evig sanning, att vara ett
ne om hans gudomlighet. Jag vittnar för er idag att jag vet
Kristus lever, att han är världens Återlösare och att han
givit oss sin kyrka genom återupprättelse i denna tidsut-
ning genom profeten Joseph Smith, och ett livsmönster för
genom sitt evangelium vilket kommer att ge oss glädje
lycka i detta liv och upphöjelse i de tillkommande värl-
na.

der vårt möte för de tolvs regionrepresentanter i fredags
broder Marion D Hanks denna illustration då han talade
bröderna, och han är som ni vet en sådan underbar histo-
berättare, vilket vi på nytt fick uppleva i morse. Han sade
de gamla löven måste falla från träden för att ge plats åt
nya löv som skall komma. Jag tillämpade detta på mig
v. Jag är ett av de gamla löven i den här kyrkan. Jag är en
av de äldsta männen. Jag tror att jag sanningsenligt kan säga att det inte finns någon annan nu levande man på jordens yta som har stått i denna talarstol så många gånger som jag under en generalkonferens för denna kyrka, utom president Joseph Fielding Smith. Om jag räknar rätt är detta den sjuttiofjärde generalkonferensen under vilken jag haft förmånen att tala. Då jag lyssnar till mina bröders vittnesbörd drar jag mig till minnes orden i den hymn vi sjunger:

"Kom, lyssna till profetens röst!
Hör ordet sänt från Gud!
Njut av hans sanning, frid och tröst,
höj fröjdesångens ljud!
Vi funnit vägen fordom känd
av Guds profet och folk.
Oss åter en profet är sänd,
en Herrens sanningstolk."
(Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga,
Sånger, nr 132)

Jag undrar vart någonstans i hela denna värld människor skulle kunna gå idag och lyssna till sådana predikningar som vi har hört här, vilka kommer att förhärliga män och kvinnor

genom att ge dem lycka i detta liv och evig upphöjelse i den tillkommande världen, tillsammans med deras nära och kära och tillsammans med de helgade och återlösta av vår Faders barn.
Sedan tänker jag på den gamle Jeremias ord. Han såg vår tid. Han sade:
"Vänden om, I avfälliga barn, säger HERREN, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta eder, en från var stad och två från var släkt, och föra eder till Sion. Och jag vill giva eder herdar efter mitt hjärta, och de skola föra eder i bet med förstånd och insikt." (Jer 3:14—15)
Vart någonstans i hela denna värld skulle ni kunna gå idag och finna en uppfyllelse av detta uttalande så som vi har bevittnat det under sessionerna i denna konferens? Sedan tänker jag på uttalandet i trosartiklarna, som gavs till oss av profeten Joseph Smith, då han sade: "Vi tro, att Bibeln är Guds ord i den mån den är riktigt översatt. Vi tro också, att Mormons bok är Guds ord." (8 trosart.)
Detta tror jag på av hela mitt hjärta, och jag tackar Gud för dessa heliga skrifter.
Sedan tänker jag på orden i en annan av våra trosartiklar som lyder på följande sätt: "Vi tro allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike." (9 trosart.) Detta tror jag på av hela mitt hjärta.
Jag älskar att studera de heliga skrifternas profetior. Många av dem har uppfyllts i denna, tidernas fullhets utdelning, och andra väntar på sin uppfyllelse.

Sedan tänker jag på Jesu ord då han sade: "I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig." (Joh 5:39) Vilket uttalande! Efter sin uppståndelse vandrade han på vägen mot Emmaus tillsammans med två av sina lärjungar. Det berättas för oss att deras ögon var tillslutna så att de inte kände igen honom. När han hörde vad de hade att säga om honom, hans verksamhet och hans korsfästelse, märkte han att de inte förstod vad han hade försökt undervisa dem om. Därför sade han: "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat!" (Luk 24:25) och han genomgick Moses och profeterna och visade dem hur profeterna hade vittnat om honom i allt. Tiden räcker inte för att studera dessa löften och profetior denna eftermiddag, men de profeterade till och med angående lottkastningen om hans kläder vid tiden för korsfästelsen.
Petrus berättar sedan för oss att han öppnade deras sinnen så att de skulle kunna förstå skrifterna. Vi har Petrus ord där han sade:
"Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.
Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas.
Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud." (2 Petr 1:19—21)
Jag tror att profeternas ord är den mest fasta vägledning vi har i denna värld idag. Jag tror på det som Jesus sade: "Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats." (Matt 5:18)
Nu är det underbart att tänka på de ting som har skett. Under den tid som står till mitt förfogande kan jag bara i korthet nämna några av dem.
Jesaja såg vår tid. Han såg hur öknen skulle göras blomstrande som en ros. Han såg de floder som flyter i den öken där vi har byggt dessa stora bevattningskanaler under den Allsmäktiges inspiration, efter det att våra pionjärer blev vägledda hit till dessa dalar mellan bergen, en ödemark, och inte hade någon annan hjälp än sina händers arbete, långt borta från varje slag av kommunikationer eller handelsvaror. Han såg vattenströmmarna rinna ned från de höga platser där de hade samlats i dessa bergfästen. Han såg Sions döttrar komma fram och sjunga på Sions höjder. (Se Jesaja 35) Var kan man finna någonting i hela denna världs historia som uppfyller detta så som sången från vår tabernakelkör, som nu varit verksam under mer än 42 år utan avbrott? Med hjälp av Telstar sjunger den nu för hela världen. Det är inte att undra på att president Nixon under sitt besök här i november sade att den var den förnämsta kören i hela världen.
Jesaja såg berget för Herrens hus grundat överst bland bergen i de sista dagarna och han omnämnde de sista dagar då de skulle säga: "'Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.' Ty från Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem." (Jes 2:3)

Hur bokstavligt har inte detta uppfyllts, enligt mitt sätt att tänka, genom just detta Jakobs Guds hus, just här i detta kvarter! Detta tempel har mer än någon annan byggnad över vilken vi har någon uppteckning fått människor från varje land att lära sig om hans vägar och vandra på hans stigar.
Jag skulle kunna återge för er många berättelser om de stora uppoffringar som våra tidiga pionjärer och omvända har gjort, när de ville sälja allt de ägde i denna värld och lämna bakom sig sina nära och kära, sina vänner och arbeten för att komma till ett avlägset land och lära sig ett främmande språk. Vad förde dem hit? Jakobs Guds hus, så att de skulle kunna lära sig om hans vägar och vandra på hans stigar.
Jeremia såg den dag när det inte längre skulle sägas:
"'Så sant HERREN lever, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land',
utan: 'Så sant HERREN lever, han som har fört Israels barn upp ur nordlandet, och ur alla andra länder till vilka han hade drivit dem bort.' . . ." (Jer 16:14—15)
Begrunda bara detta uttalande en kort stund. Tänk på hur alla judar och kristna under dessa gångna århundraden har prisat Herren för hans mäktiga hand till befrielse genom Moses, när han ledde Israel ut ur fångenskapen, och likväl kommer här Jeremia med detta ord av den heliga profeten och förklarar för oss att i de sista dagarna skall de inte mer ihågkomma detta, utan hur Gud har samlat det förskingrade Israel från de länder dit han hade bortdrivit dem.
Och Jeremia såg den dag när Herren skulle göra just detta, när han skulle sända bud efter många fiskare och många jägare, "och de skola jaga dem ned från alla berg och alla

höjder och ut ur stenklyftorna". (Jer 16:16) Var finner man dessa fiskare och jägare som vi läser om i denna stora profetia av Jeremia? De är kyrkans 14.000 missionärer och de som har föregått dem från den tid då profeten Joseph Smith erhöll sanningen och sände ut budbärare för att delge detta till världen. Följaktligen har de gått ut, fiskande och jagande, och samlat dem från höjderna och bergen och stenklyftorna. Jag tror att detta är mer bokstavligt än vad en del av oss tror! Jag kommer ihåg då jag var president för Sydstatsmissionen och reste till en konferens nere i västra Florida. Det verkade för mig som om vi reste 16 mil utan att se ett hus, och när vi kom fram till ett av dessa små kapell var det fyllt av 250 människor och jag sade: "Om ni inte kommit fram ur stenklyftorna så vet jag inte varifrån ni kommit. Herren må veta det, men jag gör det inte!" Nåväl, detta var bokstavligt, och vi ser detta uppfyllas inför våra egna ögon.

Malaki såg tiden innan Herrens stora och fruktansvärda dag skulle komma, när Herren sade att han skulle sända profeten Elia för att "vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning". (Mal 4:6) Tänk bara på detta uttalande. Judarna väntar fortfarande på att Elia skall komma.

När jag var i Israel under juli förra året, besökte vi vid ett tillfälle tre synagogor och det fanns en stor länstol där som hängde på väggen. Jag frågade rabbin varför den var där. Han sade: "Så att vi kan ta ned den om Elia skulle komma, så att han skulle kunna sitta i den." Och då tänkte jag på hur de förblir i mörker medan vi här vet att Elia har kommit. Det ligger knappast inom en vanlig människas förmåga att fatta och förstå det som har hänt i denna värld på grund av att Elia har kommit: detta stora genealogiska arbete, detta bibliotek som inte har någon motsvarighet någonstans i världen, dessa stora valv härutanför inne i bergen, där milliontals uppteckningar förvaras.

Det är inte att undra på att Jesaja kallade det ett stort och förunderligt verk, när människorna skulle nalkas honom med sin mun och ära honom med sina läppar, men deras hjärtan skulle vara långt ifrån honom och de skulle undervisa om människobud som lärosatser. (Se Jes 29:13—14) Detta är en del av det som skett, och mycket mer har ägt rum i vår tid till uppfyllelse av profeternas ord. Det är inte att undra på att profeten sade: "Vi tro allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike." Tiden räcker inte för att gå in på närmare detaljer, men Jeremia beskrev insamlingen av vårt folk hit till dessa dalar mellan bergen i lika klara ordalag som våra historiker har skrivit om det — hur de skulle färdas längs floderna. De färdades över 80 mil längs Plattefloden. Sedan tillägger han att de skulle komma med sina stora skaror, "unga och gamla skola glädja sig tillsammans. Jag skall förvandla deras sorg i fröjd, trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. Och prästerna skall jag vederkvicka med feta rätter . . ." (Jer 31:13—14) Och detta är varför vårt folk hörsammar varje kallelse de får, därför att himmelens Gud skapade känslorna i människans bröst och, liksom Nephi fordom sade, "fyllde mig med sin kärlek, till dess mitt kött tycktes stå i begrepp att förtäras". (2 Ne 4:21)

Det finna många andra ting som fortfarande väntar på sin uppfyllelse. Jag skall bara nämna ett par av dem. Herren ingav i mitt hjärta då jag var en ung man, att ha kärlek till det judiska folket, och en dag kommer de att utgöra ett av de stora skeendena i kyrkan. I förordet till Mormons bok läser vi att denna bok bevarades för att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer. Hur kan denna bok göra detta för judarna om vi inte bringar den till dem? Därför kommer Herren i sin egen bestämda tid och på sitt eget sätt att inspirera våra ledare att sända budbärare till detta folk.

Vi läser i Mormons bok att vi skall vända våra hjärtan till dem. Tiden räcker inte för att jag skall läsa denna profetia för er. Han sade att många av icke-judarna skulle säga: "En bibel, en bibel! Vi hava en bibel, och det kan icke finnas en bibel till." Sedan sade Herren: "Och huru tacka de judarna för bibeln . . .?" (2 Ne 29:3—4)

Sedan sade Herren i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith tre år efter det att kyrkan organiserats, i kapitel 98 i Läran och förbunden: "Talen emot krig och förkunnen frid och söken med all flit att vända barnens hjärtan till fäderna och fädernas hjärtan till barnen, och vidare judarnas hjärtan till profeterna och profeterna till judarna, att jag icke skall komma och slå hela jorden med förbannelse och allt kött förtäras inför mig." (L&F 98:16—17) Förtrösta inte på människors visdom. Detta är visdom av Gud, den evige Fadern, så som han gav den till profeten Joseph i vår tid.

Jeremia såg den dag när Juda hus skulle vandra tillsammans med Israels hus (Se Jer 3:18). Därefter får vi veta av Hesekiel att den dag skulle komma då det inte längre skulle finnas två riken, utan ett rike, och en och samma Gud skulle regera över dem alla. (Se Hes 37:22)

Jag ber att Herren skall hjälpa oss att fortsätta, och ständigt uppfylla sina löften i allt det han har uppenbarat som ännu inte uppfyllts. Och jag skulle vilja leva tillräckligt länge för att se litet mer även av dessa underbara uppfyllelser, som en del av denna stora evangelieutdelning.

Av hela mitt hjärta och min själ vittnar jag för er om detta verks gudomlighet, att Gud den evige Fadern har bestämt dess öde. Det är byggt på apostlars och profeters grundval, med Jesus Kristus som den förnämsta hörnstenen. Han leder sin kyrka idag och kommer att fortsätta att göra det tills han kommer på himmelens skyar som de heliga profeterna förkunnat. Jag lämnar detta vittnesbörd i Herrens Jesu Kristi namn, amen.

Satan - den store bedragaren

Marion G. Romney

Kära bröder, systrar och vänner. Jag ber innerligt om er tro och era böner. Jag behöver Herrens Ande särskilt i dag därför att jag har beslutat mig för att tala om hans fiende, "Satan — den store bedragaren".

Ni kommer kanske att kunna komma ihåg något av vad jag säger genom att minnas vad en dotter sade till sin mor: "Jag kan inte gifta mig med John därför han tror inte på djävulen", och moderns svar: "Gift dig du med honom. Du och jag skall nog ändra hans ståndpunkt i det fallet".

Den naturliga följdsatsen av den falska meningen att Gud är död är den lika falska läran att det inte finns någon djävul. Satan är själv den som fött dessa två lögner. Genom att tro på dem ger man sig åt honom. Att överlämna sig åt honom har alltid lett till och leder nu och i fortsättningen till att människor förgör sig själva.

De sista dagars heliga vet att det finns en Gud. Med lika stor säkerhet vet de att Satan lever och att han är en mäktig andeperson och Guds, människans och rättfärdighetens ärkefiende. Verkligheten, vilken innebär att både Gud och djävulen existerar, är slutgiltigt klarlagd i skrifterna och genom människans erfarenheter.

Abrahams redogörelse för det stora rådet i himlen före jordelivet ger vid handen att både Gud och Satan deltog i detta råd. (Läs Abr 3:22-28)

Den kunskap som blottats i denna redogörelse är underbar och viktig — det är kunskap om saker som de var i det förflutna för länge sedan och rör Gud, Fadern, och hans andebarn och de planer han hade för jordens skapelse. Den gäller evangelieplanen och identifierar Kristus och Satan.

Herren förstärkte de sanningar han uppenbarat för Abraham då han sade till Moses: "Denne Satan, som du har befallt i min Enföddes namn, är densamme som var från begynnelsen och han kom till mig och sade: Se här är jag, sänd mig; jag skall vara din son och skall återlösa hela människosläktet, så att icke en själ skall förloras, och jag skall visserligen göra det; give mig därför din värdighet." (Moses 4:1)

Gamla testamentets profeter visste om Satan och den roll han spelade i det stora rådet. Som om han vände sig direkt till honom sade Jesaja följande:

"Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld till jorden, du folkens förgörare! Det var du som sade i ditt hjärta: "Jag vill stiga upp till himmelen; högt ovanför Guds stjärnor vill jag ställa min tron; . . .

. . . göra mig lik den Högste; Nej, ned till dödsriket måste du fara, längst ned i graven." (Jes 14:12-15)

I denna sista tidsutdelning har Herren bekräftat vad han avslöjat i tidigare tidsutdelningar om Satans roll i det stora rådet. I september 1830 sade han till profeten Joseph: " . . . ty se, djävulen var till före Adam, ty han gjorde uppror emot mig, sägande: Giv mig din ära, som är min makt. Likaledes förde han tredjedelen av himmelens härskaror från mig på grund av deras handlingsfrihet." (L & F 29:36)

I februari 1832 vittnade Joseph Smith och Sidney Rigdon att de sett i en uppenbarelse "att en Guds ängel, som var i Guds närhet och hade myndighet, gjorde uppror emot den enfödde Sonen . . . och nedstörtades ifrån Guds och Sonens närhet.

Han fick namnet 'förtappelse", ty himlarna begräto honom. Han var Lucifer, en morgonrodnadens son". (L & F 76:25-26)

Joseph Smith sammanfattade i korthet den stora förjordiska tvisten då han sade: "Striden i himlen gällde följande: Jesus sade, att det skulle finnas vissa själar, som icke skulle bliva frälsta, och djävulen sade, att han kunde frälsa dem alla. Jesus framlade sina planer för det stora rådet, som röstade för honom. Därför reste djävulen sig upp i uppror emot Gud och störtade ned med alla som följde honom". (Profeten Joseph Smiths lärdomar, sid 309)

När Satan och de som följde honom "kastades ned", kom de till jorden. Herren sade i en uppenbarelse till Moses: "Emedan denne Satan gjorde uppror emot mig och försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet, som jag Herren Gud, hade givit henne, och också emedan han ville, att jag skulle giva honom min egen makt, lät jag nedstörta honom genom min Enföddes makt.

Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja, alla som icke vilja hörsamma min röst." (Moses 4:3-4)

Satan var i Edens lustgård med Adam och Eva före syndafallet. Han var inte bara där utan fortsatte att fresta dem och deras barn efter det att de drivits från lustgården. När Adam och Eva mottog evangeliet gladde de sig åt det, "välsignade Guds namn och . . . kungjorde allt för sina söner och döttrar.

Och Satan kom in ibland dem och sade: Jag är också en Guds son; och han befallde dem och sade: Tron det icke, och de trodde det ej och de älskade Satan mer än Gud. Och från den tiden började människorna bliva köttsliga, sinnliga och djävulska." (Moses 5:12-13)

Från den tiden har Satan varit på jorden. Vi läser i Jobs bok: "Men nu hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde fram inför Herren, och Åklagaren kom också med bland dem.

Då frågade Herren Åklagaren: Varifrån kommer du? Åklagaren svarade Herren och sade: Från en vandring utöver jorden och från en färd omkring på den. (Job 1:6-7)

I sin dagbok från den 11 augusti 1831 skrev profeten:

" . . . efter det att vi slagit tält vid flodstranden vid McIlwaine's Bend,

såg broder Phelps i en uppenbarelse mitt på dagen förgöraren i sin vidrigaste makt rida på vattnet. Andra hörde oväsendet men såg ingen uppenbarelse." *(Documentary History of the Church*, vol. 1, sid 203)

Satan är ond; helt och fullt och alltid. Han försöker ständigt förgöra evangelieplanen och "förgöra människornas själar". (L & F 10:27)

"... ty han övertalar ingen människa att göra gott, nej, icke en enda; ej heller göra hans änglar, ej heller de som underkasta sig honom." (Moroni 7:17)

Vid den sista måltiden strax före prövningen i Getsemane varnade Jesus Petrus: "Simon, Simon! Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete." (Lukas 22:31)

Satan har oåterkalleligen påtagit sig att göra människan sådan att hon motsätter sig och försöker undvika inflytandet av Kristi Ande. Han är representanten, anstiftaren och förespråkaren för en "motsats till allting", vilket Lehi redogjorde för när han instruerade sin son Jakob. (Se 2 Ne 2:11, 14:18)

Satans metoder är olika, smygande och oräkneliga.

"... på alla möjliga sätt försöker han förmörka människornas sinnen och erbjuder dem sedan falskhet och svek i sanningens förklädnad. Satan är en skicklig imitatör och såsom det sanna evangeliet gives världen i allt större mängd så sprider han en förfalskad lära. ... Såsom lögnens fader har han, genom att ägna sig åt detta skändliga arbete genom åren, blivit en sådan mästare 'för att om möjligt förvilla jämväl de utvalda'. (Joseph F Smith i Daniel H Ludlow, *Latter-day Prophets Speak* [Bookcraft 1948], sid 20-21)

I början av varje tidsutdelning har Satan gjort en frontattack mot sanningens ankomst. Som redan nämnts bedrog han Adams och Evas döttrar i den första evangelieutdelningen.

I början av det Mosaiska förbundet "kom Satan och frestade honom, sägande: Moses, du människoson, tillbed mig". (Moses 1:12)

På Jesu tid angrep Satan Mästaren själv. (Se Luk 4: 1:13)

Att Satan var närvarande och bekämpade inledningen till denna sista tidsutdelning lär vi från profetens yttrande:

"... jag ... greps av en makt, som blev mig helt och hållet övermäktig och hade ett så förvånande inflytande över mig, att min tunga bands, så att jag icke kunde tala. Tätt mörker omgav mig och det tycktes en stund, som om jag vore dömd till plötslig undergång." (Joseph Smiths skrifter 2:15)

Satans angrepp mot frambringande av Mormons bok finns detaljerat beskrivet i tionde kapitlet i Läran & förbunden.

Ett annat bevis på djävulens ansträngningar att omintetgöra evangeliets spridning är Heber C Kimballs redogörelse för Satans angrepp mot de bröder som förde evangeliet till England år 1837. (Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball*, sid 143-45)

Det allmänna erkännandet av Satans yttrande: "Jag är icke någon djävul, ty det finnes ingen" (2 Ne 28:22) förklarar till stor del den dekadens som sker i vårt förfallna samhälle.

Vi sista dagars heliga behöver ej och får ej bedragas av människor som talar spetsfundigt om Satans existens. Det finns en personlig djävul och det är bäst att vi tror på det. Han och en oräknelig hop efterföljare som är synliga och osynliga utövar ett mäktigt inflytande på människor och deras handlingar i vår värld av idag.

En forntida amerikansk profet som såg våra dagar i en syn och vad som håller på att ske profeterade att om Satan inte kontrollerades så skulle han förgöra denna generation. Nephi syftar på vår nuvarande situation då han säger:

"... djävulens rike måste skakas och de som tillhöra det måste nödvändigtvis bliva uppväckta till omvändelse, annars fasthåller djävulen dem med sina eviga kedjor, och de bliva uppeggade till vrede och förgås.

Ty se, på den dagen rasar han i människornas hjärtan och uppeggar dem till vrede över det som är gott.

Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet.

Och se, andra bortför han med smicker, och inbillar dem, att det icke finnes något helvete. Han säger till dem: Jag är icke någon djävul, ty det finnes ingen, och så viskar han i deras öron, till dess han kan fånga dem i sina hemska länkar, från vilka ingen befrielse finnes." (2 Ne 28:19-22)

Jag påpekar inte detta för att skrämmas eller för att göra någon panikslagen eller modlös. Jag drar upp detta därför att jag vet att det är sant och jag är övertygad om att vi, om vi skall kunna "övervinna Satan och undkomma hans tjänares händer, vilka understödja hans verk" (L & F 10:5), måste förstå och igenkänna situationen som den är. De sista dagars heliga har inte tid att slingra sig.

Vi har inte heller tid att gripas av panik. Vår tids svårigheter har inte överrumplat oss. För etthundrafyrtio år sedan avslöjade Herren klart och tydligt för oss vår tids utveckling. Vi vet att då Frälsarens ankomst närmar sig kommer Satans kamp för människors själar att öka. Vi vet att de erfarenheter som människorna kommer att få under den mellanliggande tiden kommer att pröva deras själar.

Vi vet också att Gud lever; att hans "eviga avsikter skola fortgå ..." (Se Mormon 8:22). Vi vet att vi, för att kunna klara av att motstå Satan och hans onda härskaror, fått Jesu Kristi evangelium. Vi vet att Kristi Ande och hans prästadömes styrka är fullt tillräckliga sköldar mot Satans makt. Vi vet att den Helige Andens gåva finns tillgänglig för oss alla — uppenbarelsens makt som omfattar gåvan att kunna urskilja genom vilken vi omisskännligt kan spåra djävulen och den förfalskning som han så framgångsrikt prackar på denna lättlurade generation. Vår kurs är klar och säker. Den innebär att man lyder Herrens alla bud så som de finns upptecknade i skrifterna och så som de ges de levande profeterna.

Som avslutning bär jag mitt vittnesbörd om de sanningar som jag påpekat för er nu. Jag vet att Gud lever. Av egen erfarenhet har jag lärt känna hans Ande och hans makt. Jag vet också att Satan lever. Jag har upp-

täckt hans ande och känt hans makt — inte så starkt som profeten Joseph, men genom liknande erfarenhet.
Jag vet att vid Kristi andra ankomst, vars tecken är allt tydligare, ". . . Satan skall bindas, så att han icke skall hava något rum i människobarnens hjärtan". (L & F 45:55)
Jag bär också mitt vittnesbörd att det är sant som Frälsaren förutsagt för sin ankomst: "De, som äro visa och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas . . . skola bestå på den dagen.
Jorden skall givas dem till arv . . .
Ty Herren skall vara mitt ibland dem, hans härlighet skall vila över dem och han skall vara deras konung och lagstiftare." (L & F 45:57-59)
Att vi må vägledas av den Helige Anden, igenkänna Satan och hans representanter samt deras arbete och inte låta oss förledas av dem, att vi må få del av de utlovade välsignelserna vid änden, detta ber jag ödmjukt i vår Herre Jesu Kristi namn. Amen. O

Ut ur mörkret

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina kära bröder och systrar!
Vi välkomnar er och alla dem som hör och ser oss på radio och television. Vi hälsar er välkomna till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas 141:a årliga generalkonferens möten.
Vi är här idag för att vänta på Herren, för att dyrka honom i anda och sanning, för att få livets bröd och för att erhålla råd och instruktioner från dem som han har valt att handha sin kyrkas angelägenheter.
Jag hoppas verkligen att alla som är närvarande och alla vars liv på något sätt berörs av det som försiggår på denna konferens skall stämma sig själva i samklang med Anden så att de kan bli uppbyggda i tro och vittnesbörd och i en önskan att hålla buden och göra de ting som behagar Herren.
Vi är engagerade i Herrens verk. Detta är hans kyrka. Han är frälsningsplanens författare. Det är hans evangelium som vi har mottagit genom öppnandet av himlarna i denna tid och vår önskan och hela syfte i livet skall vara att tro på de sanningar som han har uppenbarat och rätta våra liv därefter. Ingen människa i eller utanför kyrkan bör tro på någon lära, förfäkta någon praxis eller stödja någon sak som inte är i harmoni med den gudomliga viljan. Vårt hela syfte vad beträffar frälsningens sanningar skall vara att ta reda på vad Herren har uppenbarat och sedan tro på det och handla i överensstämmelse därmed.
Eftersom Herren har uppenbarat sitt eviga evangelium ånyo för oss i denna tid och har gjort Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga till väktare för och utdelare av dess frälsande sanningar, önskar jag åter framlägga för kyrkan och för världen några av dessa eviga principer som mänskligheten måste acceptera om den vill bli frälst. Vår kunskap om dessa enkla men djupa lärosatser har kommit till oss genom uppenbarelse i denna tidshushållning.

Vi vet att vår himmelske Fader är en förhärligad, upphöjd person som har all makt, all kraft och herravälde över allt och att han vet allt. Vi betygar att han, genom sin enfödde Son, är denna jords skapare och att han skapat otaliga världar, vilka alla är befolkade av hans andebarn.
Vi betygar att han är oändlig och evig och att han stiftade de lagar varigenom hans andebarn kan ha kraft och makt att gå framåt och bli lika honom.
Vi vet att frälsningen är i Kristus, att han var den evige Faderns förstfödde Son, att han blev utvald och förutordinerad i rådet i himmelen att arbeta fram den slutliga och eviga försoningen, att han har fötts till världen som Guds Son och att han har fört liv och odödlighet i ljuset genom evangeliet.
Vi tror med fullkomlig säkerhet att Kristus kom för att lösa människan från den timliga och andliga död som fördes in i världen genom Adams fall och att han påtog sig alla människors synder på villkor att de omvänder sig.
Vi betygar att Jesu Kristi evangelium är frälsningsplanen och att alla människor genom vår Herres återlösande offer också skall uppstå till evigt liv i vår Faders rike.

Vi tror att det är genom nåd som vi blir frälsta efter allt som vi kan göra, och att alla människor, byggt på en grund av Kristi försoning, måste utarbeta sin egen frälsning med fruktan inför Herren.
Vi förkunnar att människan för att vinna frälsning måste tro på Herren Jesus Kristus, omvända sig från sina synder, bli döpt genom nedsänkning av en som har auktoritet, mottaga den Helige Anden genom handpåläggning och sedan stadigt kämpa vidare med tro på Kristus, hålla buden och hålla ut intill änden.
Vi förkunnar att denna frälsningsplan, denna evangelieplan, har uppenbarats för människan i olika tidshushållningar i följd med början från vår fader Adam, den första människan, att den var känd för Enok och Noa, för Abraham och Moses, att den förkunnades i sin enkelhet för de forna innevå-

narna på den amerikanska kontinenten och att det är samma plan som förkunnades av Jesus och Petrus och Paulus och de första dagars heliga som levde i tidens mitt.

Och vidare, och detta är mycket viktigt då det berör alla människor som lever nu, tror vi att efter en lång natt av mörker, otro och avvikelse från den rena och fullkomliga kristendomens sanningar, har Herren i sin oändliga visdom åter upprättat på jorden det eviga evangeliets fullhet.

Vi vet att Joseph Smith är en profet, att Fadern och Sonen visade sig för honom på våren 1820 för att påbörja denna slutliga evangelieutdelning, att han översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft, att han mottog nycklar och myndighet från änglar som sändes ner i just denna avsikt och att Herren uppenbarade för honom frälsningens lära.

Vi förkunnar att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike på jorden, den enda plats där människan kan få lära sig frälsningens sanna lära och finna det heliga prästadömets myndighet.

Vi tror att den Helige Anden är en uppenbarare och att han bär vittnesbörd för ärliga människor överallt att Jesus Kristus är Guds Son, att Joseph Smith är en profet och att denna kyrka är "den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta". (L&F 1:30)

Det är inte nödvändigt för någon att förbliva i mörkret. Det eviga evangeliets ljus finns här och varje uppriktig undersökare på jorden kan få ett personligt vittnesbörd från den Helige Anden om Herrens verks sanna och gudomliga natur.

Petrus sade: "Gud har icke anseende till personen, utan att den som fruktar honom och övar rättfärdighet, han tages emot av honom" (Apg 10:34-35), vilket innebär att Herren skall utgjuta sin Ande på de trogna så att de själva skall veta om sanningen i denna religion.

Som en bland er som har kommit att veta genom den Helige Andens kraft, att Herren har återupprättat sitt evangelium och satt upp sitt rike igen på jorden för sista gången, bär jag mitt vittnesbörd om sanningen i dessa ting.

Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus Kristus är Faderns enfödde och jag vet att Joseph Smith och hans efterföljare har varit instrument i Herrens händer att göra himmelens välsignelser tillgängliga för människorna på jorden i denna tid.

Och jag ber att Herrens avsikter på jorden, både i och utanför kyrkan med hast skall uppfyllas, att han skall välsigna sina trofasta heliga och att alla de människors hjärtan som söker sanningen och vars hjärtan är rättfärdiga inför Herren skall bli medarvingar med oss till det återupprättade evangeliets fulla välsignelser.

Jag säger detta i Herrens Jesu Kristi namn. Amen. O

Vårt ansvar som prästadömsbärare

JOSEPH FIELDING SMITH

Jag hälsar er ikväll som medborgare i trons hus, som bröder i Guds rike och som bärare av det heliga prästadömet; och jag bjuder er att förena er med mig i en betraktelse över några av de allvarliga förpliktelser som vilar på oss eftersom vi innehar Herrens gudomliga auktoritet.

Vi är Herrens budbärare. Vi representerar honom; han har gett oss auktoritet som ger oss makt att göra allt som behövs för att frälsa och upphöja oss och hans övriga barn i världen.

Vi är Herrens Jesu Kristi ambassadörer. Vår uppgift är att representera honom. Vi har blivit anmodade att predika hans evangelium, att utföra frälsande förordningar, att välsigna mänskligheten, att hela de sjuka och kanske utföra under, att göra vad han skulle gjort om han var personligen närvarande — allt detta därför att vi innehar det heliga prästadömet.

Som Herrens budbärare är vi bundna genom hans lag att göra vad han vill att vi skall göra oavsett våra personliga känslor eller världsliga lockelser. Vi har inga egna frälsningsbudskap, läror som måste accepteras, ingen egen makt att döpa eller förordna, eller viga för evigt. Allt detta kommer från Herren och allt vi gör i samband med det är resultatet av delegerad auktoritet.

När vi förenas med kyrkan och mottar prästadömet väntas det av oss att vi skall överge många av världens vanor och leva som det höves de heliga. Vi skall inte längre klä oss, tala, uppföra oss eller ens tänka som andra alltför ofta gör. Många i världen använder te, kaffe, tobak och sprit och missbrukar narkotika. Många är gudlösa, vulgära och oanständiga, omoraliska och orena i sin livsföring, men allt detta bör vara oss främmande. Vi är den Allrahögstes heliga. Vi innehar det heliga prästadömet.

Herren sade till det gamla Israel genom Moses: "... om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min; och I skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk." (2 Mos 19:5-6) Detta löfte gäller också oss. Om vi vill gå i dygdens och helighetens spår, kommer Herren att strö sina välsignelser över oss i sådan mängd att vi aldrig trott det vara möjligt. Vi kommer i sanning, som Petrus uttryckte det, att bli "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk" (1 Petr 2:9), och vi kommer att vara egendomliga därför att vi inte kommer att vara som andra som inte lever efter dessa regler.

I den utsträckning vi övervunnit världen är vi redan en helig nation och ett egendomsfolk. Men tyvärr finns det bland oss sådana som ännu inte satt Guds rikes regler i första rummet och som inte lever i harmoni med kyrkans normer.

Jag uppmanar kyrkan och alla dess medlemmar att överge världens ondska. Vi måste undvika okyskhet och alla former av omoral på samma sätt som om det varit en farsot. Vi får inte täppa till livets källa genom att förhindra barnafödsel. Vi får inte göra oss skyldiga till orättfärdiga och onda aborter. Inga medlemmar i kyrkan kan godkännas som oförvitliga om de lever i uppror mot den etablerade anständighetens regler och lydnad för lagen. Vi kan inte revoltera mot en lag och leva i harmoni med Herren, för han har befallt oss att vara "underdåniga den bestående överheten, till dess han regerar, som har rättighet därtill..." (L&F 58:22). Och en dag kommer han.

Som Herrens tjänare är vårt mål att vandra på den stig han kartlagt för oss. Vi inte bara önskar att göra och säga vad som gläder honom. Vi försöker också leva så att vårt liv kommer att likna hans.

Han var själv ett fulländat exempel för oss i allt och han sade till oss "Följen mig". Han frågade sina nephitiska lärjungar: "... Vad slags män bören I då icke vara!" och svarade: "Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Ne 27:27)

Vi håller nu på med det största arbetet i världen. Det prästadöme vi har innebär makt och auktoritet från Herren själv; och han har lovat oss att om vi helgar vårt kall och vandrar i ljuset så som han är i ljuset så kom-

mer vi att få ära och upphöjelse med honom för evigt i Faderns rike.

Med ett sådant ärofyllt hopp framför oss kan vi väl knappast göra mindre än överge världens ondska? Skall vi inte i första hand tänka på Guds rike? Skall vi inte försöka leva efter de ord som utgår av hans mun? Skall vi inte helga vårt kall och i sanning bli ett rike av präster och rättfärdiga bröder?

De välsignelser vi får om vi håller buden överskrider vår fattningsförmåga. Jag är tacksam för evangeliet, kyrkan och Guds rike på jorden och för hoppet om evigt liv som Herren givit oss.

Jag bär mitt vittnesbörd om att detta verk är sant och ber att vi alla må bliva sanna och trogna vår omvändelse och, då vi fått frid och glädje i livet, vi må fortsätta mot evig glädje och ära i nästa värld. Jag säger detta i all enkelhet och ödmjukhet och i Herrens Jesu Kristi namn. Amen. O

Ett vittnesbörd och en välsignelse

Joseph Fielding Smith

Mina kära bröder och systrar!

Då vi kommit till slutet av ännu en underbar och inspirerande konferens är våra hjärtan fyllda av tacksamhet för de rikliga välsignelser som har utgjutits över oss.

Vi har åtnjutit Kristi ord, våra sinnen har levandegjorts av den Helige Andens kraft och vi har tillbett Herren i ande och sanning.

Får jag nu till allt som har sagts lägga mitt personliga vittnesbörd om detta stora verks sanning och gudomlighet och ge min välsignelse till alla trofasta heliga i hela världen.

Jag säger till er och till hela kyrkan, och vad det beträffar till hela världen, att en barmhärtig och kärleksfull Fader har i dessa sista dagar talat på nytt från himmelen till sina tjänare profeterna.

Hans röst har bjudit alla människor att komma till hans älskade Son, att lära av honom, att ta del av hans godhet, att ta på sig hans ok och arbeta på sin frälsning genom lydnad till hans evangeliums lagar. Hans röst har förkunnat härlighet och ära, om frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande.

Jag vet att Gud lever och att han sänt sin enfödde Son till världen för att åstadkomma den oändliga och eviga försoningen.

Jag vet att Jesus Kristus är Guds Son och att han av sin Fader förlänades makten att återlösa människorna från den andliga och timliga död som fördes in i världen genom Adams fall.

Jag vet att Herren har etablerat sin kyrka och sitt rike på jorden för sista gången, att det heliga prästadömets makt och myndighet finns i detta sista dagars rike och att denna kyrka erbjuder evangeliet och gör dess välsignelser tillgängliga för alla som vill tro och lyda.

Jag är inte omedveten om att det finns goda och uppriktiga människor bland alla sekter, partier och kyrkosamfund, och de kommer att välsignas och vedergällas för allt gott de gör. Men det faktum kvarstår att vi ensamma har fullheten av de lagar och förordningar som bereder människorna för den fulla välsignelsen i de himmelska boningarna. Och därför säger vi till de goda och ädla, de fromma och uppriktiga människorna i världen: Bevara allt det goda ni har, håll fast vid varje sann princip som ni nu har, men kom och ta del av det ytterligare ljus och den ytterligare kunskap som den Gud, som är densamme igår, idag och för all evighet, åter gjuter ut över sitt folk.

Jag ber nu att vår himmelske Fader skall välsigna sitt folk — välsigna dem rikligt och i fullt mått.

Jag ber att de heliga skall stå fasta mot världens påtryckningar och frestelser, att de skall sätta det som tillhör Guds rike främst i sina liv, att de skall vara sanna mot varje förtroende och hålla varje förbund.

Jag ber för den unga och uppväxande generationen, att de skall hålla sina kroppar och sinnen rena — fria från omoral, från narkotikamissbruk och från den anda av upproriskhet och hån mot anständigheten som går över landet.

Vår Fader, utgjut din Ande över dessa dina barn, att de må skyddas från världens faror och bevaras rena och obefläckade, lämpliga till att återvända till din närhet och vistas hos dig. Och låt din skyddande vård vara med alla dem som söker dig och som vandrar inför dig i sina själars redbarhet, att de må vara ljus för världen, redskap i dina händer till att åvägabringa dina avsikter på jorden.

Och må din Ande vara med oss nu och för evigt, ber jag, i Jesu Kristi namn, amen.

Alla kan få del av Adams välsignelse

Eldred G. Smith

Sedan Adam och Eva drivits ut ur Edens lustgård, blev de undervisade om evangeliets principer och frälsningsplanen, den plan varigenom de skulle kunna återvända till sin Fader i himmelen. De blev också instruerade att undervisa sina barn om denna evangelieplan.

De flesta av Adams barn accepterade inte hans lärdomar, utom Abel. Abel dödades. Sedan föddes Seth bland andra barn och han accepterade Adams lärdomar.

Herren lovade Adam att han skulle få en rättfärdig säd som skulle räcka till jordens ändar, vilket finns nedtecknat i Moses bok: "Och på den dagen föll den Helige Anden, vilken vittnar om Fadern och Sonen, på Adam, sägande: . . . såsom du är fallen du kan bliva återlöst och hela människosläktet, ja, så många som vilja." (Moses 5:9)

I nästa kapitel läser vi:

"Samma prästadöme, som fanns i begynnelsen, skall också finnas vid världens ände.

Adam uttalade denna profetia, driven av den Helige Anden, och ett släktregister fördes av Guds barn . . . " (Moses 6:7-8)

Detta blev ett register över den kungliga släkten, som är ett register till en del åtminstone av detta löftes uppfyllelse. Detta har vi idag, till en del, och det är känt som Bibeln.

Modern uppenbarelse ger oss det sålunda:

"Denna orden instiftades på Adams tid och gick i arv på följande sätt:

från Adam till Set, vilken ordinerades av Adam vid sextionio års ålder och erhöll en välsignelse av honom tre år före hans (Adams) död, då han även fick det löftet av Gud genom sin fader, att hans efterkommande skulle vara Herrens utvalda och att de skulle bliva bevarade *intill världens ände*." (L & F 107:41-43. Kursiveringen tillagd.)

Detta löfte upprepades åter till Abraham, som var Sets efterkommande:

"Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade." (1 Mos 12:3)

"Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord." (1 Mos 22:18)

Vi har ett utvalt register i Den kostbara pärlan, Abrahams bok, som beskriver hur denna välsignelse rör oss idag. Till Abraham sade Herren:

"Jag skall göra dig till ett stort folk och jag skall välsigna dig övermåttan och göra ditt namn stort bland alla folk och du skall bliva till välsignelse för din säd efter dig, så att de i sina händer skola bära detta ämbete och prästadömet till alla folk.

Jag skall välsigna dem genom ditt namn, ty så många som mottaga detta evangelium skola kallas efter ditt namn och skola räknas ibland din säd och skola stå upp och välsigna dig som sin fader.

Jag skall välsigna dem som välsigna dig; och i dig (det vill säga i ditt prästadöme) och i din säd (det vill säga ditt prästadöme) skola jordens alla släkten bliva välsignade, ja, med evangeliets välsignelser, vilka äro frälsningens välsignelser, ja, det eviga livets, ty jag giver dig ett löfte, att denna rättighet skall fortsätta i dig och din säd efter dig (det vill säga den bokstavliga eller kroppsliga säden)." (Abr 2:9-11)

Denna välsignelse förnyades till Isak, Abrahams son, och sedan till Jakob, som blev Israel, och delades sedan bland hans tolv söner, som var och en blev en stam, vilka omtalas som Israels stammar.

När en person mottar en patriarkalisk välsignelse, är han berättigad att få ett uttalande rörande Israels välsignelse, eller en deklaration rörande den av Israels stammar varigenom hans välsignelser skall komma. Detta är rätten till de välsignelser som upptecknades i den minnesbok som påbörjades på Adams tid.

Detta innebär inte att alla nationer på jorden kommer att bli bokstavliga avkomlingar till Abraham, trots att hans säd kan vara spridd i alla nationer, men som det står, alla skall erhålla välsignelserna genom dem som är av Abrahams säd och skall räknas bland hans säd och stå upp och välsigna honom som sin fader. (Se Abr 2:10)

Om kyrkans medlemmar är bokstavliga avkomlingar till Abraham, erhåller de en sådan välsignelse. Om de inte är bokstavliga avkomlingar till Abraham och sluter sig till kyrkan och mottar evangeliet, skall de erhålla prästadömets välsignelser, till och med evigt liv, genom dem som är av Israel eller vilket skulle räknas som genom adoption.

Sålunda kan alla nationer och familjer på jorden få erhålla evangeliets välsignelser och evigt liv genom trofasthet. För att uppfylla detta löfte som givits till Adam finns det ett uppenbart behov av ett förnyande av prästadömets ledarskap genom en Guds profet vid skilda intervaller genom tiderna. Dessa intervaller har kallats tidshushållningar: från Adam till Set — till Enok — till Noa — till Abraham — till Moses — till Elias — till Johannes Döparen — till Jesus Kristus — till apostlarna Petrus, Jakob och Johannes.

Varje tidshushållning för med sig en återbetoning av prästadömet; en förstärkning av det tillfälle som givits människan att motta evangeliets välsignelser genom att hon visar sig kunna motstå den ondes krafter.

Den sista tidshushållningen skall vara tidernas fullhets hushållning. Aposteln Paulus beskrev detta i sitt brev till efesierna:

"i det att han för oss har kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv,

om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:9-10)

Profeten Joseph Smith uttryckte det på detta sätt: " . . . att tidens fullhets hushållning utgörs av alla de hushållningar som någonsin har varit

givna sedan världens begynnelse till denna tid." (Franklin D Richards, *Compendium*, 1898, sid 143) Detta är den tid som omtalas som tidens ände, en förberedelse för Herren Jesu Kristi tusenåriga regering på denna jord. Jag betygar för er — detta är den tiden. Jesu Kristi evangelium är här nu, med alla prästadömets nycklar för att öppna vägen för hans tillkomelse.

Joseph Smith blev kallad genom uppenbarelse liksom de gamla profeterna. Johannes Döparen återgav till honom och Oliver Cowdery det aronska prästadömets nycklar. Han följdes av Petrus, Jakob och Johannes som återställde nycklarna till det melkisedekska prästadömet. Elia återkom i Kirtlands tempel och återställde nycklarna till de beseglande välsignelserna för levande och döda.

Joseph Smith förlänade alla nycklarna till apostlarnas kvorum före sin död. Dessa nycklar till prästadömets auktoritet har sålunda bevarats till denna dag och skall fortsätta för att inleda vår Herres och Frälsares Jesu Kristi tusenåriga regering.

Vi inbjuder alla att lyssna till, acceptera och omfatta detta evangelium. Denna inbjudan gäller alla nationer och familjer över hela världen, så att alla kan få mottaga det eviga livets välsignelser och upptecknas i Lammets åminnelsebok och få del av de välsignelser som tillhör de rättfärdigas kungliga säd. Jag betygar att detta är hans rike i Jesu Kristi namn. Amen ○

> Men om någon icke drager försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen.
>
> 1 Tim. 5:8

Ärlighet och integritet

DELBERT L STAPLEY

Den första delen av den trettonde trosartikeln lyder: "Vi tro på att vara ärliga." Ärlighet omfattar många betydelser, såsom integritet, uppriktighet, i enlighet med sanningen, rättvis, hederlig, dygdig, ett rent liv, en moralisk karaktär och rättrådighet i ömsesidiga affärer.

Dessa principer är dygder som fordras av verkliga sista dagars heliga.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga står för de högsta ideal, principer och normer som människan känner till. Det finns inget angående kyrkan, dess lärdomar eller det den representerar som vi behöver skämmas för. Kyrkan har ett omätligt gott inflytande på mäns och kvinnors liv överallt.

Robert Burns[1] sade: "En ärlig människa är Guds noblaste verk." Idag då hederlighet och integritet bland personer på högt uppsatta poster står lågt i kurs och blir förlorade dygder, måste någon grupp ihärdigt undervisa om, praktisera och upphöja dessa principer som huvudegenskaper i människans karaktär. Det blir allt viktigare att vi har fullständig moralisk integritet hos de människor som formar våra öden, annars kommer detta lands frihet att offras. Rapporterna om oärlighet, politisk korruption och korruption i regeringen, affärsvärlden, bland fackmän och finansiella kretsar i vårt nationella liv minskar vår ställning och styrka som ledare i världen.

I all ödmjukhet och uppriktighet måste vi erkänna en makt som är högre än vi själva, från vilken härrör sig en positiv moralisk kod som kommer att ge våra liv betydelse och ändamål. Vi måste också komma ihåg en gång för alla att ärlighet, respekt och heder som sådana inte är till salu på marknaden. Det är ingredienser som du och jag och alla människor bör utöva i våra dagliga liv.

Carlyle[2] sade: "Se till att du är en

hederlig människa så kan du vara säker på att det finns en lymmel mindre i världen." Kan det finnas en verkligt hederlig människa utan att hon är en god människa eller kan det finnas en verkligt god människa utan att hon är en hederlig människa? Det tycks som om ärlighet måste börja hos en själv, annars kan vi inte erkänna denna egenskap hos andra. Vi ser saker inte som *de* är, utan som *vi* är. Det är vars och ens ansvar att själv vara ärlig, ärlig i våra handlingar och relationer, ärlig i vårt medlemskap i kyrkan, ärlig i att hålla Guds bud.

Det sades om kung Mosiahs söner: "De voro sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit undervisade om att hålla Guds bud och att vandra i uppriktighet för honom." (Alma 53:21)

Ärlighet och integritet är, när de är fullkomnade, hos föräldrar något som mycket troligt blir deras barns arv och rika begåvning. Föräldrar kan inte ge sina barn något som de inte äger. Alla dessa fina ideal och principer som är en del av evangeliets lärdomar, tillsammans med alla de dygder som behövs för en god karaktär och ett gott liv, bör vara fullkomnade hos var och en av oss. I den fullkomningen blir de en del av vår natur och när föräldraskapet kommer, blir dessa dygder mer benägna att bli överförda till våra barn. Vi läser i Ordspråksboken: "Den som vandrar i ostrafflighet såsom en rättfärdig man, hans barn går det väl efter honom." (Ords 20:7) Hur sant och grundläggande är inte detta yttrande!

Som föräldrar, är vi ärliga mot våra barn? Hör de oss säga små vita lögner för att ursäkta oss från vissa skyldigheter? Kan vi klandra dem så mycket om de följer sina felande föräldrars exempel? Följande instruktion till föräldrar finns i Läran och förbunden: "De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." (L&F 68:28)

För att kunna lära barn att vandra uppriktigt, måste föräldrarna visa exempel. Män och hustrur, är ni trofasta och uppriktiga mot er maka eller make? Lever ni moraliskt sunda och rena liv? Vi har inte råd att stödja orättfärdighet. Att göra det skulle vara farligt för vår eviga frälsning och våra barns frälsning. Vi måste vandra uppriktigt inför Herren och vara skrupulöst ärliga och sålunda bli välsignade med en hög moral och etisk känsla som styr alla våra handlingar.

George Eliot[3] har sagt: "Det är bara möjligt att misslyckas med en sak i livet och det är att inte vara trofast mot det bästa man känner till."

Genom hela livet måste vi rätta till inte bara de misstag som görs mot oss, utan också det som sker till vår fördel. Det verkar förstås vara en enkel sak, men när det gäller uppbyggandet av karaktären är det mycket viktigt, för små underlåtelser leder till mera allvarliga fel och spetsfundigheter. Hur ofta har ni varit i en affär och fått tillbaka mer växel än ni varit berättigad till? Det händer ganska ofta. Och det händer också att ni ibland får för lite tillbaka. Man missar aldrig ett tillfälle att säga till när ett misstag skett mot en. Ärlighet, att vara hederlig och sann måste fungera åt båda hållen.

Om vi är arbetsgivare, är vi ärliga mot våra anställda? Gäller denna regel för alla eller finns det undantag och gäller dessa undantag samma fåtal?

Om vi är anställda, arbetar vi hederligt en hel arbetsdag? Drar vi ut på lunchen eller tar oss tid att springa onödiga ärenden under falska förespeglingar? När vi har att göra med våra medmänniskor, ger vi då mer än vad som väntas av oss eller försöker vi klara oss undan med minsta möjliga?

Om vi gör affärer, brukar vi då "salta räkningen" för att få lite extra som vi egentligen inte är berättigade till i tron att ingen någonsin kommer att få veta något? Trots att en person kan tyckas klara sig med en sådan taktik, är han med visshet medveten om sin egen oärlighet liksom de är som han har lurat. Att luras är en form av oärlighet. Det skadar både individen och dem som är runt honom.

Och ni lärare, är ni ärliga i de betyg ni ger? Ger ni de betyg som eleven har förtjänat eller låter ni personliga ting påverka? Att bolla med betygen eller strunta i regler och förordningar för att få fram vinnande lag är oärliga handlingar och bör undvikas. När segern blir viktigare än de karaktärs- och andliga värden som denna verksamhet är avsedd att åstadkomma, då är det något som saknas hos ledarna. Vi får inte rättfärdiga oss själva när vi gör något som inte är enligt lagen eller reglerna. Lagar och regler kan inte göra människor ärliga. Dåliga vanor uppmuntrar de unga att vara oärliga. Det är de små och skenbart oviktiga dåliga handlingarna som leder till mer allvarliga, oärliga eller ohederliga vanor och brist på stark moralisk integritet. Vi måste i hjärtat och karaktären hos en individ inpränta de dygder han så väl behöver för att på ett hederligt sätt möta livets problem.

När det gäller våra elever och ungdomar, lyssnar vi ärligt och uppriktigt på deras önskningar och behov? Försöker vi verkligen förstå dem eller ger vi dem det *vi tycker* de skall ha?

Och de av oss som undervisar i kyrkans organisationer, är vi ärliga såtillvida att vi lever som vi lär eller har vi dubbla normer? Jag märkte nyligen att en ung gift kvinnlig lärare kom till kyrkan i en mycket kort minikjol. Kan hon uppriktigt undervisa om kyrkans normer för klädsel när hon inte håller dem själv? Shakespeare sade det så bra: "Detta framförallt: var sann mot dig själv och därav följer som natten på dagen, du kan då inte vara falsk mot någon människa." (*Hamlet*, akt 1, scen 3).

Vårt ändamål i livet måste exemplifiera ärlighet och uppriktighet. En person bör alltid stå vid sina överenskommelser och vara villig att betala sina egna misstag. Ärlighet och integritet bygger upp förtroende och vänskap och garanterar den goodwill och det stöd från andra människor som så ofta betalar sig bra. Då en person ser ärligheten och integriteten hos en annan, anstränger han sig mer än vanligt att vara till hjälp för en sådan uppriktig och pålitlig person.

En tidig läxa om ärlighet fick en pojke lära sig för många år sedan av sin far. När han bara var en liten grabb, gick han till den affär som fadern ägde tillsammans med två kompanjoner. Han ville ha en fickkniv, så han tog den ur ett skyltskåp. Pojkens far fick reda på det. Fadern tog pojken till-

baka till skåpet och fick honom att lämna tillbaka kniven. Sedan påpekade han att han hade två delägare i affären och att två tredjedelar av fickkniven tillhörde dem. Det var inte pojkens privilegium som hans son att ta något från affären, för inget var helt och hållet hans. Denne fader var ärlig och uppriktig i sina handlingar, han hade integritet. När han gjorde affärer eller avtal höll han dessa, oavsett vad det kunde kosta honom. Han hade rykte om sig att vara rättskaffens mot folk. För honom var denna egenskap viktigare än pengar.

Man kan ha överseende med många synder, men oärlighetens synd är mycket svår att förlåta. Vi hyser medlidande med människors svaghet och är toleranta i vårt förhållande till dem, men det finns inget som förstör förtroendet mer än att ha att göra med en oärlig person.

George Washington betonade ärlighet när han sade: "Jag hoppas att jag alltid skall äga fasthet och dygd tillräckligt för att kunna bibehålla vad jag betraktar som den mest avundsvärda av alla titlar, nämligen att kallas en ärlig man."

Hur kan man nämna ärlighet utan att relatera en händelse som ledde till Frälsarens korsfästelse? När Jesus fördes inför Pilatus för att höras av översteprästerna och de skriftlärde, fann Pilatus inte något fel hos Frälsaren, men han var villig att tillfredsställa dem som traktade efter Jesu liv. Han satte prestige framför ärlighet och integritet och därför gav han efter för deras krav.

Mina bröder och systrar, vi tillhör Kristi sanna kyrka. Medlemskap i den är ett underbart privilegium och en välsignelse. Vi, av alla människor, måste stå fasta i att stödja de uppenbarelser som Herren har givit till sina barns ledning. Låt oss vara trogna principerna, idealen, normerna och förbunden i alla våra handlingar och vårt förhållande till andra människor. Låt oss vara ärliga och uppriktiga och helt och hållet praktisera det som vi lär.

Ja, "vi tro på att vara ärliga". Vi tror också på "att vara sannfärdiga, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla".

Jag har en fast övertygelse, mina bröder och systrar, om sanningen i Kristi evangelium. Jag vet att dessa sanningar är oss givna till vår ledning, nytta, välsignelse och till människans frälsning.

Jag bär vittne för er om dessa ting. Jag vet att vi måste vara kristuslika i alla våra förhållanden till våra medmänniskor. Om vi är det, kommer vi att vara exemplariska och kommer att vara passande tjänare till Herren och Frälsaren, Jesus Kristus. Detta ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. ○

1 Burns, Robert — skotsk diktare, 1759-1796.
2 Carlyle, Tohmas — skotsk författare och historiker, 1795-1881
3 Eliot, George — pseudonym för Mary Ann Evans, engelsk författarinna, 1819-1880.

Utväljen åt eder idag

N ELDON TANNER

Vi har hört en hel del på sista tiden om "sista föreläsningsserien", där de som håller föredrag väljer ämne som om det vore sista gången de föreläste. Med detta i tankarna har jag valt mitt ämne för denna konferens som om det vore mitt sista föredrag — det viktigaste budskapet jag kan ge människorna.

Det ämne jag således valt är hämtat ur Josua: "... utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna, ... men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren." Kort efter att han sagt detta dog Josua vid 110 års ålder och lämnade detta efter sig som sitt avskedsbudskap.

När vi har lyssnat till de underbara tal som hållits på denna konferens och då vi skall lyssna till dem som följer, är jag säker på att vi kommer att inse: att samtliga betonar vikten av att tjäna Herren.

Vi kommer alla ihåg hur Moses ledde Israels barn ut ur fångenskapen och hur egyptierna gick under i Röda havet, hur Herren lade amoréerna och Jerikos folk i deras händer och hur Josua påminde sitt folk om Herrens ord:

"Och jag gav eder ett land varpå du icke hade nedlagt något arbete, så ock städer som I icke haden byggt, och i dem fingen I bo; och av vingårdar och olivplanteringar som I icke haden planterat fingen I äta."

Sedan sade Josua: "Så frukten nu Herren och tjänen hönom ostraffligt och troget; skaffen bort de gudar som edra fäder tjä-

nade på andra sidan om floden och i Egypten, och tjänen Herren.

Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna, antingen de gudar som edra fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoréerna, i vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren."

Och sedan varnade han: "Om I övergiven Herren och tjänen främmande gudar, så skall han vända sig bort och låta det gå eder illa och förgöra eder, i stället för att han hittills har låtit det gå eder väl." Och förskräckta svarade de: "Herren, vår Gud, vilja vi tjäna, och hans röst vilja vi höra." (Jos 24:13-15, 20, 24)

En parallell till detta återfinns i våra pionjärförfäders historia, vilka på grund av sina religiösa övertygelser var tvungna att fly från sina vackra städer och hem. Trots att de led mycket och många dog, förblev de trofasta till sin tro och mitt uppe i all sin vedermöda då de kämpade över slätterna, sjöng de: "Och om vi dö förr'n resans mål vi nå, ske alltså, vi fått ro." De prisade Herrens, deras Guds namn och fortsatte att tjäna honom och genom deras rättfärdiga ansträngningar har han välsignat och berikat dem och deras avkomlingar.

Då vi läser skrifterna och då vi läser världens historia, finner vi otaliga exempel där individer, samhällen och till och med nationer som väljer att tjäna Herren blivit räddade och fått välstånd, inte enbart genom sitt mänskliga förstånd, utan genom Guds vilja, medan andra som vägrat att göra detta fått utstå hans vrede och blivit tillintetgjorda.

Såsom det skildras i Mormons bok: "Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från träldom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus . . ." (Ether 2:12)

Vilket härligt löfte! Men vi finner samma "om"-restriktion som Josua varnade sitt folk för: "*Om* I övergiven Herren och tjänar främmande gudar, så skall han vända sig bort och låta det gå eder illa och förgöra eder." Löftet i Ether är giltigt endast "*om* de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus". Är vi på väg mot undergång genom att underlåta att tjäna Jesus Kristus och leva i enlighet med hans lärdomar?

I sin bok *Civilization on Trial* som publicerades 1948 tycks Arnold J Toynbee[1] fånga detta budskap, då han hänvisar till civilisationernas uppgång och fall och inser anledningen till deras förfall. Han definierar historien och dess mönster som upprepar sig och säger sedan:

"Vår nuvarande situation är verkligen fruktansvärd. En översikt över det historiska landskapet i ljuset av vår förefintliga kunskap visar att hittills har historien upprepat sig ungefär tjugo gånger med att producera mänskliga samhällen av den art som vår västra civilisation tillhör och den visar också, möjligen med undantag för vår egen, att alla dessa representanter för de arter av samhällen som kallas civilisationer redan är döda eller döende. Dessutom, när vi studerar dessa döda och döende civilisationers historia i detalj och jämför dem med varandra, finner vi indikationer på något som ser ut som ett återkommande mönster i processen för deras sammanbrott, nedgång och fall. Vi frågar oss naturligtvis idag om detta särskilda kapitel i historien nödvändigtvis måste upprepa sig i vårt fall. Står detta mönster av nedgång och fall och väntar på oss i vår tur som en dom från vilken ingen civilisation kan hoppas undkomma?"

Han fortsätter att uttrycka sin åsikt att mönstret i tidigare framsteg eller misslyckanden inte nödvändigtvis måste upprepas. Han säger: "Som mänskliga varelser är vi begåvade med denna frihet att välja och vi kan inte skuffa av vårt ansvar på Guds eller naturens skuldror. Vi måste axla det själva. *Det beror på oss.*" Han anger det vi måste göra för att bli räddade, politiskt, ekonomiskt och religiöst, och säger: "Av dessa tre ting, är det religiösa naturligtvis i det långa loppet det utan jämförelse viktigaste." (New York: Oxford University Press, sid 38-40)

Jag påstår att om vi vore andligt sunda, om vi levde enligt Jesu Kristi lärdomar, vilken vi *måste* tjäna om vi skall överleva som individer och nationer, då skulle redan de politiska och ekonomiska problemen vara lösta, ty genom efterlevnad av de tio buden och andra lärdomar från Gud kunde vi alla

leva tillsammans i fred och välstånd. Då vi granskar dessa lärdomar, kan vi inte finna något i dem, som om de efterlevdes, inte skulle göra oss bättre och lyckligare på alla sätt.

Vi påminns om Sodoms och Gomorras förstörelse. Sodom var den främsta staden där den låg mitt i Jehovas trädgård. Vi påminns om Tyre och Sidon; Tyre var en blomstrande stad med stor rikedom och skönhet och kanske var det den största stad som Frälsaren är känd för att ha besökt. Vi påminns om Jerusalem och om andra stora städer och civilisationer som har fallit på grund av att folket vände sig bort från Gud och blev ogudaktigt och lättsinnigt. Och jag fruktar att detta händer med hast i vårt eget land.

Dessa exempel visar så tydligt att det ligger styrka i ödmjukhet och svaghet i stolthet. Om vi inte omvänder oss och ändrar vårt sätt, kommer vi att upprepa Sodoms och Gomorras historia. Låt oss analysera våra resurser och ta reda på vilka värden vi har. Vi har gjort stora framsteg inom vetenskapliga områden. Vi har skickat människor till månen, frambringat kärnvapen och gjort stora framsteg inom krigföringens områden, men vad har vi gjort i fredens intresse? Vad har vi gjort på de mänskliga relationernas område? Vilka framsteg har vi gjort i andlighet? Kan någon underlåta att se att vi också lever i en ogudaktig och lättsinnig värld, att vi underlåter att tjäna Gud, att vi med säkerhet är på väg mot förstörelse när det i nästan varje tidning, radio och TV talas om hur varje Guds lag bryts. Det stjäls, bränns och plundras, mördas, begås äktenskapsbrott, våldtäkt och rån genom dryckenskap. Kyrkorna står tomma och affärer och parker och landsvägar är fulla på söndagarna. Alldeles för många av oss som påstår oss vara kristna gör oss skyldiga till en del av dessa ting. Som någon har sagt: "Om vi skulle arresteras för att vi är kristna, undrar jag om det skulle finnas tillräckligt med bevis mot oss?" Vi har blivit varnade och förvarnade. Vi kan inte skylla på okunnighet. Om vi skall kunna rädda oss själva, våra familjer och vårt land, måste vi, som Petrus lärde, omvända oss, bli döpta, ändra vårt sätt och tjäna Herren och hålla hans bud. Ansvaret vilar på oss som individer. Vi behöver en andlig renässans.

Kan ni föreställa er vilken härlig värld det skulle vara att leva i om var och en levde enligt evangeliets lärdomar, älskade Gud och höll hans bud? Om vi alla älskade varandra, om det inte fanns något förtal, dödande, eller stjälande, om alla vore ärliga, sanningsenliga, kyska och välvilliga? Vi skulle inte ha några krig, bara fred och himmel här på jorden och vi skulle kunna utnyttja de pengar som inte behövdes till krig, till upprätthållande av lagen, och de som inte användes brottsligt, till värdiga ändamål såsom hjälp åt de behövande, de sjuka och de olyckliga.

När Herren talade om för Abraham att han skulle förstöra Sodom på grund av dess ogudaktighet, vädjade Abraham först att staden skulle bevaras om det bara fanns femtio rättfärdiga och sedan till slut om det fanns rättfärdiga. Herren gick med på detta, men de misslyckades med att finna ens tio rättfärdiga, så staden blev förstörd. Låt oss förvissa oss om att vi kan bli räknade bland de rättfärdiga för vars skull Herren kan spara vår stad och vårt land. Det är mycket viktigt att vi bestämmer oss för om vi skall eller inte skall tjäna Herren. Han själv sade: "Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt 6:24)

Ett värdigt gjort val att tjäna Gud utestänger nödvändigtvis ett hem eller tillräckligt med pengar eller inkomster eller de ting i världen som ger glädje och lycka, men det kräver att vi *inte* får vända oss bort från Jesus Kristus medan vi strävar efter att uppfylla våra timliga behov.

Mina erfarenheter livet igenom har visat mig utan tvivel att om vi vill leva enligt evangeliets priciper som de förkunnades av Jesus Kristus och profeterna, tjäna Herren och hålla hans bud, kommer detta storligen att bidraga till att vi lyckas med det som är mödan värt av både timlig och andlig natur. Vi kommer att uppfostra bättre familjer och bidraga mer till samhället än de som förnekar Herren och ignorerar hans lärdomar. I själva verket är det så, att om ni ser på de människor som ni känner, kommer ni att fin-

na att de som verkligen lever sanna kristna liv är lyckligare, mer älskade och respekterade medan de förbereder sig för evigt liv.

Herren sade också: "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla.
Utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.
Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara." (Matt 6:19-21)
Jag tänker på vårt orättmätiga bekymmer för materiella ägodelar, för reliker och monument som faller i smulor och förstörs. Bara häromdagen läster jag en nyhetsnotis som berättade om Lincolnmonumentets[2] uppluckring. Detta är verkligen tråkiga nyheter för oss alla som hedrar dem som har gjort så mycket för att bygga upp och tjäna sitt land. Men då vi läser i detalj om hur kalkstensväggarna och marmorpelarna på detta fyrtioåtta år gamla monument luckras upp, dess murbruk flagar av, droppsten urholkar dess grund till en kuslig grotta, miljoner spindlar och små myggor svärmar över det inre taket, ger det oss ett utomordentligt exempel på det faktum att mott och mal förstör skatter på jorden. Då vi betygar vår hyllning till vördade minnen av personer och platser, låt oss på samma gång vara flitigt engagerade i våra andliga plikter och i bevarandet av skatter som inte kan påverkas av tiden.
Jag erinrar mig Henry Van Dykes[3] novell "The Mansion", där han berättar om den rike mannen som levde i ett slott på jorden men som blev chokerad över att finna att han bara hade en liten hydda när han kom till himmelen. Men den fattige mannen fann till sin förvåning att han hade ett slott i himmelen, för att han hade lagt upp skatter i himmelen åt sig själv.

Då vi går genom livet gör vi ständigt val som kommer att avgöra vad vi kommer att få ut av livet. Kommer vi att dra nytta av våra tillfällen till förbättring eller slösa bort vår tid? Skall vi göra rätt eller fel? Skall vi gå till kyrkan eller vanhelga sabbaten? Skall vi tjäna Gud eller mammon? Vi kan inte dela vår dyrkan. Livet måste finna sin mästare.
Detta innebär inte att en människa är helt och hållet dålig eller helt och hållet god, men i varje stund måste hon ha en huvudsaklig inriktning och valet mellan Gud och mammon hjälper oss att besluta i andra val som vi gör i livet.

För att kunna njuta fullt av de välsignelser som Gud har lovat dem som tjänar honom och håller hans bud, är det viktigt att föräldrar lär sina barn tro på Gud. Herren har varnat:
"Åter, om det i Sion eller någon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.
De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." (L&F 68:25, 28)
Eftersom kyrkan inser vikten av en sådan fostran uppmanar den sina medlemmar att samvetsgrant hålla familjehemaftnar, att besöka seminarier, institut, skolor, universitet och biorganisationerna för att hjälpa oss att förbereda oss själva och våra barn att tjäna Herren. Vi får inte uppskjuta denna plikt och skyldighet.
Det gjorde ett mycket starkt intryck på mig då jag lyssnade till f d BUY-studenters president, dr Ernest L Wilkinson, som berättade om ett joursamtal som förde honom till intensivvårdsavdelningen vid kyrkans sjukhus i Salt Lake City, där en nära personlig vän sedan många år tillbaka befann sig i ett mycket kritiskt tillstånd av blodpropp i kransartärerna. Han sade: "Då jag kom fram till hans säng, fattade han min hand och genom syremasken viskade han trots att han hade mycket svåra smärtor och svårt att andas: 'Kan du rädda mig? Jag har så mycket som jag har skjutit upp som jag vill göra.'

Då vi arbetade under morgontimmarna med hjälp av all den moderna elektroniska utrustning som medicinsk vetenskap kan erbjuda och då det blev allt mer klart att min vän inte skulle överleva, förföljdes jag av hans ord och det de innebar. Tänker vi bara eller handlar vi också? Hur många av oss skjuter upp de verkligt viktiga besluten i livet? Kommer man att finna också oss med en sådan

önskan när vi är vid skiljevägen mellan liv och död?"

Detta är verkligen en allvarlig och angelägen fråga. Vi närmar oss alla skiljevägen mellan liv och död. Hur lyckliga är vi inte som är i stånd att göra ett val. Vilken härlig sak är det inte att veta att vi kan ta ut vår kurs, välja vårt mål och bestämma våra välsignelser. Det är inte försent att välja. Valet är vårt, men vi måste välja *i dag* vem vi vill tjäna.

Jag tackar Herren varje dag att jag vet att Gud Fadern, vars barn vi är, lever och vill att vi skall lyckas och att han "så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.

Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bliva frälst genom honom". (Joh 3:16-17)

Ja, Jesus Kristus gav sitt liv för oss och gav oss den plan varigenom vi kan åtnjuta det fulla livet och arbeta på vår frälsning. Som Richard L Evans så vackert sade: "Vår Fader i himmelen är inte en skiljedomare som försöker räkna ut oss. Han är inte någon medtävlare till oss som försöker vara smartare än vi. Han är inte någon åklagare som försöker fälla oss. Han är en älskande Fader som vill att vi skall ha lycka och evigt framåtskridande och som vill hjälpa oss allt han kan, om vi bara ger honom ett tillfälle i våra liv att göra det."

Jag beder ödmjukt att vi skall ha mod och styrka att ödmjuka oss, acceptera vår Frälsare, Jesus Kristus, och tjäna honom och därigenom åtnjuta de välsignelser som han har utlovat. I Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Toynbee, Arnold Joseph — engelsk historiker
2 Minnesbyggnad i Washington DC i USA till minne av president Abraham Lincoln.
3 Van Dyke, Henry — amerikansk prastman och forfattare, 1852-1933.

Sök dem som vandrar omkring

N ELDON TANNER

Jag är alltid lycklig, mina bröder, över privilegiet jag har att få möta prästadömet. Som jag har sagt tidigare har jag mött män på högt uppsatta platser i olika länder, män som innehaft ansvarsfulla ställningar, ledare och så vidare, men aldrig känner jag detsamma som när jag möter prästadömet.

Då vi lyssnade till och gladdes åt dessa fina tal och jag såg ut över församlingen och tänkte på alla dem som är samlade här i kväll — president Lee sade 170.000 — och njuter av vänskapen och broderskapet bland våra bröder i prästadömet, har jag tänkt på och funderat över pojken där utanför som inte är med oss, som inte är en del av denna grupp därför att han tror att han inte är önskvärd, förstådd eller älskad.

Det finns i varje gren pojkar i ålder från tolv till sjuttio som, trots att de skulle förneka det, hungrar efter uppmärksamhet, broderskap och ett aktivt liv i kyrkan.

Låt oss som ledare, och oss alla, alltid komma ihåg och aldrig glömma att varje människa söker efter lycka. Alla vill bli lyckliga. Det är vårt stora privilegium och ansvar att visa honom eller henne vägen till lycka och framgång. Ofta är det små saker, något obetydligt eller ett missförstånd som är orsaken till att någon blir inaktiv. Det finns de som blir missmodiga och inaktiva därför att de har känt sig nonchalerade eller förolämpade, eller också har de gjort sig skyldiga till någon egen överträdelse och som ett resultat därav känner de att de är utstötta eller att det inte finns någon plats för dem, att de inte är värdiga eller önskvärda. De tycker att de är förlorade och inte kan bli förlåtna. Vi som ledare måste låta dem veta och få dem att förstå att vi älskar dem och vi måste hjälpa dem att förstå att Herren älskar dem och att Herren kommer att förlåta dem om de verkligen omvänder sig.

Vi har en gammal sång här i landet USA som heter: "Var är min vandrande pojke i kväll?" och jag undrar om inte den kan ändras så att den betyder mer för oss med dessa ord: "Varför vandrar min pojke i kväll?"

Om alla som lyssnar i kväll, och de som lyssnade i eftermiddags och i förmiddags på generalkonferensen, följer de instruktioner som gavs dem, kommer det inte att finnas några pojkar som vandrar omkring.

Men ibland vandrar pojkar omkring, som jag sade förut, tack vare det sätt de blir behandlade på, det sätt det nonchaleras på, och därför att de inte känner sig önskvärda.

Herren gav oss liknelsen om det förlorade fåret och jag skulle vilja läsa den, därför att jag tycker att den är viktig:

"Och till honom kom allt vad publikaner och syndare hette för att höra honom.

Men fariséerna och de skriftlärde knorrade och sade: 'Denne tager emot syndare och äter med dem.'

Då framställde han för dem denna liknelse; han sade:

Om ibland eder finnes en man som har hundra får, och han förlorar ett av dem, lämnar han icke då de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade, till dess han finner det?

Och när han har funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje.

Och när han kommer hem, kallar han tillhopa sina vänner och grannar och säger till dem: 'Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som var förlorat.'

Jag säger eder att likaså bliver mer glädje i himmelen över en enda syndare som gör bättring, än över nittionio rättfärdiga som ingen bättring behöva." (Lukas 15:1-7)

Varje biskop, varje stavspresident, varje ledare i en organisation känner till någon som behöver uppmärksamhet och ni och vi har ansvar att gå och leta reda på det förlorade fåret. Om vi hade kunskap i kväll om att någon ung man hade gått vilse, om någon kände någon som höll på att drunkna, skulle vi inte tveka en minut att göra allt som stod i vår makt för att rädda den personen, att rädda den som hade gått vilse, den som höll på att drunkna, den som stod i behov av vår hjälp. Dessa unga män och dessa äldre män som är inaktiva i kyrkan, som har stannat hemma från kyrkan på grund av inaktivitet av någon orsak, behöver vår hjälp och behöver vår uppmärksamhet precis lika väl. De behöver våra böner och vår omtanke och inget kommer att ge oss större glädje och lycka än att se en av dem komma tillbaka till aktivitet.

Genom att rädda en, kan vi rädda en familj. Vi kan till och med rädda en generation. Genom att förlora en, kanske vi inte bara förlorar en individ utan en familj och hans avkomma. Ansvaret är stort. En del av oss tycks vara mycket lyckliga om vi har från 40 till 70 procents närvaro. Om ni har 40 % närvaro, har ni 60 % som inte kommer. Och om ni har 70 % närvarande,

är det fortfarande 30 % som inte kommer och det är de som behöver vår uppmärksamhet, och de behöver den förtvivlat väl.

Jag blev mycket imponerad när jag besökte en stavskonferens och kallade en biskop till att tala. När han talade, fick han tårar i ögonen och det var svårt för honom att tala. Han sade: "Jag vill här på detta möte i kväll rikta min tacksamhet till min hemlärare. Jag var en inaktiv äldre bärare av det aronska prästadömet och denne min hemlärare arbetade med mig. Jag ville först inte träffa honom. Faktum var att jag vägrade ta emot honom, men han fortsatte till dess jag lät honom komma in i mitt hem och undervisa mig. Och här står jag nu, hans biskop. Jag vill till honom uttrycka min djupa uppskattning." Tacka Herren för sådana värdiga män, som inte underlåter att göra allt som står i deras makt att rädda dem som vandrar omkring.

Jag tror att jag kanske tidigare har berättat om denna erfarenhet som jag själv haft. Jag besökte en ung man när jag var stavspresident. Han var en mycket duktig ung man. Han hade utbildats inom jordbruket och vi behövde en rådgivare inom jordbruksområdet till vår välfärdskommitté. Han var inte aktiv i kyrkan. Jag visste att han inte höll visdomsordet, men jag ringde honom och bad honom äta lunch med mig en dag. När vi satt och talade, berättade jag för honom vad jag ville att han skulle göra.

Jag sade: "Du är den bäst förberedde, den kunnigaste till det här jobbet. Vi behöver dig och du behöver bli aktiv."

Vi talade en stund och han sade: "Men president Tanner, du vet att jag inte håller visdomsordet."

Jag sade: "Men du kan göra det, eller hur?" Det var kanske inte rättvist sagt.

Och han sade: "Det var ett nytt sätt. Min biskop kom till mig förra månaden och frågade om jag ville ta ett jobb i wardet. Jag berättade för honom, att jag inte håller visdomsordet. Och då sade han: 'Då får vi skaffa någon annan'."

Så jag talade med honom ännu en liten stund och jag sade: "Hör på mig, broder, du behöver aktivitet i kyrkan, och vi behöver dig, vi behöver dig verkligen."

När vi hade talat en liten stund, sade han: "Menar du, att om jag tog ett sådant här ämbete, skulle jag inte ens kunna dricka en kopp kaffe?"

Jag sade: "Det är precis det jag menar. Alla ledare måste vara ett exempel. Om du kom med i stavskommittén, väntar vi oss av dig att du lever enligt evangeliet på det sätt som man skall göra."

Han sade: "Jaha, då måste jag tänka över det."

Jag sade: "Tänk på det du. Men kom ihåg att du behöver aktivitet och vi behöver dig."

Han sade: "Jag hör av mig."

Han ringde inte nästa dag. Han ringde mig inte nästa dag heller, och han ringde inte nästa dag och han ringde mig inte nästa dag — och han ringde inte den sjätte dagen. Och jag tänkte, att han vill väl inte medge att han inte kan hålla visdomsordet.

Den åttonde dagen ringde han. Han sade: "Vill du fortfarande ha mig till det där jobbet?"

Jag sade: "Ja, det var anledningen till att jag ringde till dig och talade med dig om det häromdagen."

Han sade: "Då gör jag det och på dina villkor."

Och det gjorde han. Han var ogift, men han var drygt trettio år. Han blev aktiv och det fanns en ung kvinna som var president för GUF i staven, en mycket fin ung kvinna, och han träffade henne och blev mycket väl bekant med henne och förälskade sig i henne och de gifte sig.

Och sedan blev han biskop och sedan blev han högråd och sedan blev han medlem av stavspresidentskapet. Ni förstår, att det har givit mig stor tillfredsställelse att veta att denne unge man blev aktiv och att hans familj är aktiv. Han har barn nu som är aktiva.

Oavsett var vi är eller vilka vi är, bör vi inse att därute finns det någon som inte är aktiv och han vill bli aktiv, om vi bara kan hitta ett sätt att intressera honom och låta honom veta att han önskar bli aktiv.

Jag skulle vilja lämna denna utmaning till er i kväll, mina bröder, att varje biskop bestämmer att innan nästa månad är slut skall han mycket aktivt börja föra någon ung man till aktivitet och att varje rådgivare gör samma sak, och varje man som har ett ämbete i det wardet eller den staven gör samma sak. Bröder, det finns inget viktigare i hela vårt liv än att rädda själar. Vi har program och planerade förslag till lärarna och vi ger dem lärarhjälp och allt möjligt annat för att ta hand om dem som kommer, men jag fruktar att vi alldeles för ofta glömmer och nonchalerar dem som inte alltid är där, tillfredsställda med att kunna säga att vi haft 50 eller 60 procents närvaro.

Jag bryr mig inte alls om procent eller statistik, men jag bryr mig om pojken och den unge mannen utanför och jag vädjar till er i kväll, mina bröder, till var och en av er som håller Guds prästadöme och särskilt till dem som har ett ämbete i kyrkan, att sätta igång och göra det som Herren har sagt, att finna det förlorade fåret, föra det tillbaka i fållan, så att ni kommer att finna glädje med honom när ni möter er himmelske Fader.

Och till er, mina unga män, vill jag säga, att det finns inget roligt i att gå vilse och ni kan låta bli att gå vilse om ni ärar ert prästadöme hela tiden och hjälper de pojkar som har svårigheter att hedra sitt prästadöme, så att de kan bli lyckliga.

Jag bär mitt vittnesbörd för er, mina bröder, att vi håller Guds prästadöme. Detta är hans kyrka och rike. Han har givit oss ansvaret att undervisa och hjälpa till att frälsa våra medmänniskor. Må vi göra det på ett sätt som kan vara acceptabelt för honom, som ger oss glädje och hjälp att förbereda oss för det eviga livet, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. O

Satans mål - ungdomen

EZRA TAFT BENSON

Det har sagts mycket bra att "det kommer en tid då den allmänna besudlingen i samhället blir så stor att den uppväxande generationen blir utsatt för tryck och inte kan sägas ha ett rättmätigt val mellan ljusets väg och mörkrets väg". (Hugh Nibley, *An Approach to the Book of Mormon,* 1957)

Vi lever i en ogudaktig värld. Aldrig har så länge vi kan minnas den ondes styrkor varit uppställda i en sådan dödlig formation. Djävulen är väl organiserad. Aldrig tidigare i vår tid har han haft så många sändebud som arbetar åt sig. Genom sina många agenter har hans sataniska majestät förkunnat att hans avsikter är att tillintetgöra en hel generation av våra utvalda ungdomar.

Bevis på de onda styrkornas lömska verk blir allt tydligare. På varje sida ser vi de tråkiga och smärtsamma resultaten. De djävulsinspirerade förstörande krafterna finns i vår tids litteratur, konst, filmer, på radio, i vår klädsel, i våra danser, på TV-rutan och till och med i vår så kallade populärmusik. Satan använder många verktyg för att försvaga och förstöra hemmet och familjen och särskilt våra ungdomar. Idag som aldrig förr tycks det som om djävulens anfall är riktat mot ungdomen.

Ett brev från en bekymrad far angående viss populär musiks dåliga inverkan är ett av många. Jag citerar från denne välinformerade lärare för ungdomen:

"Musiken skapar atmosfär. Atmosfär skapar omgivning. Omgivningen påverkar beteendet. Vilka är de mekaniska beståndsdelarna i denna process?

Rytm är det mest fysiska elementet i musiken. Den är det enda element i musiken som kan existera i kroppsrörelser utan att dra nytta av ljudet. Ett sinne som är förslöat av narkotika eller alkohol kan i alla fall ge gensvar på takten.

Högljuddheten hjälper till at omtöckna sinnet. Ljud som är förstärkt till gränsen för det smärtsamma är sådant fysiskt våld att det blockerar de högre processerna i tankarna och förnuftet. (Och även om man skruvar ner volymen på denna förstörande musik, tar man inte bort det övriga onda) . . .

eller den svängande pendel som hypnotisören använder sig av då han vill behärska en persons beteende . . .

Hela den psykedeliska designen (fortsätter denne far) är en svängdörr till narkotika, sex, upproriskhet och gudlöshet. Kombinerat med texternas skrikande oanständigheter har denna hypnotiserande musik burit oanständig frukt. Ledarna för popsamhället erkänner gärna sitt förfall . . .

Och det mest djävulska bedrägeriet i detta nidingsdåd är att man förnekar att det onda är oinskränkt. Vår religion är oinskränkt och kan inte bortförklaras som en relativistisk filosofi hos de 'liberala mormonerna'. Vi kan inte utan risker rationalisera bort rättfärdigheten.

Vad skulle kunna vara mer missledande än fruktan för att 'om inte popmusiken godkänns av våra ledare, kan vi förlora många ungdomar'. (GUFs musikkommitté) Redan nu förlorar vi dem till tonerna av Satans sånger, narkotika, sex, uppror och avfall. Vi skulle göra klokt i att påminna oss ett av budskapen i spelet '*Mormon Miracle*': 'Moroni visste att man inte kan kompromissa med ondskan. Om man gör det, kommer ondskan alltid att vinna.'" (Richard Nibley, utdrag ur brev.)

Detta brev från en far, lärare för de unga, och medlem av ett universitets musikfakultet, uttrycker trots att det är analytiskt den oro som många andra föräldrar och ungdomsledare hyser.

Kyrkan får inte kompromissa med normerna inför populära krav. Givetvis är det så att många som använder tobak, kaffe och alkohol har blivit lika illa berörda av normer som det inte kompromissas med som dagens skakande minikjolar.

Aldrig tidigare har kyrkan haft en finare grupp ungdomar. De är utvalda andar—sända till jorden i denna världs mest utmanande och viktiga tid. De har fått en respektingivande utmaning i det att de blivit givna det stora ansvaret att bygga upp Guds rike på jorden.

Detta stora och betydelsefulla ansvar kommer i en mycket svår tid. Aldrig tidigare har ondskans krafter varit så lömska, vittutbredda och lockande. Överallt tycks det pågå ett förbilligande, .försvagande neddragande av allt det som är fint, gott och upplyftande — allt riktat mot våra ungdomar medan många av deras föräldrar vaggas bort i en falsk trygghet då de njuter av sitt bekväma välbehag.

Allt är inte väl i Sion. De inspirerade

profeterna i Mormons bok såg denna tid och som väktare på tornen gav de allvarliga varningar. Jag citerar:

"Ty se, på den dagen rasar han i människornas hjärtan och uppeggar dem till vrede över det som är gott.

Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet.

Och se, andra bortför han med smicker och inbillar dem, att det icke finnes något helvete. Han säger till dem: Jag är icke någon djävul, ty det finnes ingen, och så viskar han i deras öron, till dess han kan fånga dem i sina hemska länkar, från vilka ingen befrielse finnes.

Därför, ve den, som är liknöjd i Sion!

Ve honom, som ropar: Allt är väl!

Ja, ve honom, som hörsammar människobud och förnekar Guds kraft och den Helige Andens gåva!" (2 Ne 28:20—22, 24—26)

Herren har, genom en modern profet, givit oss en högtidlig uppmaning:

"Sannerligen säger jag eder alla: Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett banér för folken." (L&F 115:5)

"Ty Sion måste tillväxa i skönhet och i helighet. Dess gränser måste utvidgas. Dess stavar måste styrkas. Ja, sannerligen säger jag eder, att Sion måste stå upp och iföra sig sin högtidsskrud." (L&F 82:14)

"Upplyften därför edra hjärtan och fröjden eder, omgjorden edra länder och ikläden eder hela min vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och behålla fältet efter att hava gjort allt." (L&F 27:15)

Vi älskar kyrkans ungdom och vi vet att Herren älskar den. Det finns inte något som kyrkan inte skulle vilja göra som är rätt för att hjälpa våra unga — för att rädda dem. De är vår framtid. Vi vill att de skall vara lyckliga. Vi vill att de skall ha framgång inom sina utvalda områden. Vi vill att de skall bli upphöjda i det celestiala riket.

Vi säger till dem, ni är eviga varelser. Livet är evigt. Ni kan inte göra fel och känna det vara rätt. Det lönar sig att leva ett gott, sunt, glädjefullt liv. Lev så att ni inte ångrar er allvarligt, inte får hjärtesorger. Lev så att ni kan nå fram till och röra vid den osynliga makt, utan vilken ingen man eller kvinna någonsin kan göra sitt bästa.

Det måste nödvändigtvis finnas motsatser till allting. Frihet att välja är en gudagiven evig princip. Att undvika Satans snaror och fallgropar genom att följa Herren är vår uppgift. Det är inte någon lätt sådan.

Om vi använder livet som ett laboratorium, kan vi observera och studera andra människors liv som genom ett mikroskop. Lägg märke till att den som är av Gud är lycklig. Den njutningsfulle, som förkunnar "gör som du vill", som lever för syndiga så kallade nöjen, är aldrig lycklig. Bakom hans mask av gäckande glättighet lurar den eviga dödens oundvikliga tragedi. Jagad av dess svarta skuggor, byter han det nyttiga, lyckliga livet mot den bleka glömskan i narkotika, alkohol, sex och pop.

Ett studium av Satans metoder kan väcka oss för hans förförelse. I sin list vet han var och hur han skall slå till. Det är i ungdomstiden som hans offer är mest sårbara. Ungdomen är livets vår då allt är nytt. Ungdom är äventyr och uppvaknande. Det är en tid av fysisk utveckling då kroppen kan uppnå den kraft och goda hälsa som kan förakta varningen om måttlighet. Ungdomen är en tid av tidlöshet då ålderns horisont ofta tycks för avlägsen för att den skall märkas. Således glömmer "nu"-generationen att det nuvarande snart kommer att bli det förflutna som ser på ett liv som varit bortslösat eller rikt av arbete. Dessa är de ingredienser i ungdomen som gör Satans plan att "ha roligt nu och betala senare" så oemotståndlig. Ja, djävulen använder många verktyg.

"Ett tillstånd av förvirring är en effektiv omgivning för Satan. Det råder stor förvirring idag. Han använder sig av många metoder för att skapa den. En är förvrängningar av definitioner. För att beskriva en 'knarkupplevelse' använder han termen 'sinnesutvecklande' i stället för den mer precisa beskrivningen 'verklighetsförkrympning'."

Frihet, ett ord med nobel tradition, är en favoritförvirrare. Uppror, bombningar, våld och dödande begås i frihetens namn. Oanständigheter prövar uttrycksfriheten. Pornografi, narkotika och omoral påstås vara ett ådagaläggande av personlig frihet, tillsammans med kortkorta kjolar och nakenhet. Lättsinne och anarki är produkten av dessa falska friheter.

En definitionsförvirring har vi när det gäller pornografi. Ett barn kan identifiera den, men ändå kan inte en del av de personer som antas vara framstående lagstiftare definiera den.

Tolerans är ett ord som är värdefullt i Satans tjänst.

Löje arbetar bra tillsammans med förvirring. För att förvirra ungdomen i dess sökande år, försvarar den cyniske sin förnedring genom att förlöjliga sina kritiker med förvirrande liknelser.

Att håna på detta sätt kan ge ett billigt skratt och en förvissning om att allt är väl i Sion, men det är djävulskt osant.

Relativismens filosofi attackerar sanningens eviga principer. Relativisten säger: 'Om någon ser något oanständigt i en populär sång, är det för att han har oanständiga tankar.' Logiken faller ofta på att oanständigheterna inte antyds utan ropas ut.

Om det råder något tvivel beträffande det förrädiskt onda i popen, kan ni bedöma dess frukter. Dess utövares väl offentliggjorda perversioner är i sig själva tillräckliga för att fördöma dess inflytande. Dess yttersta prestation är det samtida fenomen som är mammutfestivaler för popmusik. Då dessa sjuka festligheter uppgår i hundratal, infekterar de ungdomen i hundratusental. Och var finns det idag en popfestival som inte också är en knarkfestival, en sexfestival och en upprorsfestival?" (Richard Nibley)

Herrens ande välsignar det som bygger upp och leder människorna till Kristus. Skulle han med sin andes närvaro välsigna dessa inflamerade festivaler över mänskligt förfall med LSD, marijuana och vansinneskörningar? Skulle han vara nöjd med det vulgära demonstrerandet av ogenerad nakenhet och omoral? Det språk som hörs på festivalerna är oftast oanständigt. Dess musik krossar de ungas mottaglighet för sinnesintryck i ett larm av primitiv avgudadyrkan och förhärligar det fysiska på bekostnad av det andliga. Ser man till mänsklighe-

tens historia i stort är dessa ungdomliga popfestivaler bland det som Satan har lyckats bäst med. De legendariska orgier som grekerna och romarna hade kan inte jämföras med de monumentala oanständigheter som återfinns i dessa kloakbrunnar av narkotika, omoral, uppror och pornofoniskt ljud. Den berömda Woodstockfestivalen var en gigantisk manifestation av en sjuk nation Ändå spelade den makabra filmen och grammofoninspelningarna in stora pengar i vår vrå bland bergen.

Herren har sagt "Ty min själ har lust i hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig . . " (L&F 25:12) Det behagade Herren när i tredje Nephi i den stora Mormons bok vi kan läsa: "Och de utbröto alla i sång och pris till sin Gud . . ." (3 Ne 4:31) Det behagade Satan då i första Nephi Lehis barn och "... Ishmaels söner, tillika med sina hustrur, förlusta sig. De företogo sig att dansa, sjunga och föra ett mycket rått språk . . " (1 Ne 18:9)

Och nu pekar en lärd man inom musiken på "en ny riktning inom popknarkkulturen (vilken) välkomnas av många präster och musikindustrin som en silverkant på guldmolnen. Religiös pop klättrar upp på tio-i-topplistorna. Det växande motståndet mot pop-knarkscenen avleds av denna, som det tycks, sunda reträtt från den nya moralen. Men en granskning av religiöst popmaterial avslöjar en lömskt förklädd antikrist. Genom att reducera uppenbarad religion till mytologi, påtar sig popen rättfärdighetens mantel medan den förkastar syndens verklighet. Utan synden kan den nya moralen fortsätta sin gudlösa brakfest bakom skenet av en religiös klädsel. Genom att växla om Jesus och Judas roller passar ett storsäljande musikalbum perfekt in på Jesajas varning (5:20): 'Ve dem som kalla det onda gott, och det goda ont, dem som göra mörker till ljus, och ljus till mörker . . .'" (Richard Nibley)

Inte undra på att kyrkans ledare har känt sig tvingade att tala ut mot detta vanhelgande, avfälliga bedrägeri genom att fästa kyrkans medlemmars uppmärksamhet på detta i en särskild artikel i kyrkans *prästadömsbulletin* från augusti 1971.

Ja, vi lever i den bästa av tider, då Jesu Kristi återupprättade evangelium ger hopp till hela världen. Och den värsta av tider, för Satan rasar. Med obarmhärtig kraft samlar han in skörden.

Hur kan vi hindra hans planer? GUFs tema för förra året ger oss ett mönster att följa. Kyrkans trettonde trosartikel innehåller en viktig ledtråd: "... Vi eftertrakta allt, som är dygdigt, älskvärt, prisvärt och gott."

Men strävar vi verkligen? Att sträva kräver ansträngning.

Skivhögarna som lockar våra unga med sina färggranna och underliga omslag begraver många mästerverk som är dygdiga eller förtjusande under en mängd krass kommersialism.

Den dragningskraft som TV och radio har ligger i dess medelmåttighet. Förtjusande är inte ett adjektiv som kan beskriva de flesta av deras produkter. Uppfinnarna av dessa underverk var inspirerade av Herren. Men när deras goda arbete en gång presenterades för världen, började mörkrets makter använda dem för att förstöra oss. I varje medium, grammofon, film, radio och television, kan man lätt spåra hur uppfinnarens avsikter fördärvats.

Får jag citera en musiker som i många år har studerat musikens inflytande på beteendet:

"Satan vet att musiken kan lugna eller *väcka* vilddjuret. Att musiken har makt att skapa en atmosfär har varit känt långt före Hollywoods början. Atmosfär skapar omgivning och omgivningen påverkar beteendet, Babylons beteende eller Enoks beteende.

Föräldrar som mår illa av radions och grammofonskivornas återspegling av den psykedeliska revolten skulle göra klokt i att inventera sin egen skivsamling innan de klagar. Om den är liten, utan variation och oanvänd, vilar skulden på föräldern själv. Kulturens frön sås bäst i den barnsliga imitationens fruktsamma grund. Ingen kritik, i hur stor mängd det än vara må, i tonåren kan ersätta de år av exempel som har gått förlorade i barndomsåren. En förälder som har förlorat sin chans att vara en hjälte-förebild för barnet har lämnat utrymme för en tonårshjälte." (Richard Nibley)

De flesta av de hjältar som glamoriseras idag är inte längre nobla, framstående, ödmjuka eller rättfärdiga. Av böcker, tidningar och tidskrifter — särskilt ungdomssidorna — framgår det att de är otuktiga, oanständiga, omoraliska, giriga och i vissa fall till och med grymma. Det är precis den livsstil som vi är här för att undvika som framställs för våra ungdomar av deras firade jämlika. För att avleda ungdomens beundran av dessa exempel på ett förfulat liv, måste vi börja tidigt. Skötseln och omvårdnaden av våra barn måste innefatta lika stor omsorg om deras emotionella liv så väl som om deras fysiska, andliga och intellektuella liv.

För de unga att vara *i* världen men inte *av* världen har aldrig varit svårare än idag. Men denna börda måste delas av föräldrarna. Familjens hemaftnar är en viktig barriär mot Satans verk. GUFs program måste skydda våra ungdomar mot varje ont inflytande och bör fylla det vakuum som uppstår när man förkastar världsliga lockelser. Och, naturligtvis, är universalbotemedlet för alla problem och personliga tvivel, bön, enskilda böner och familjeböner, morgon och kväll.

Den kritiske och klagande vuxne är mindre effektiv än den intresserade och förstående. Och kärlek och förståelse är endast effektiva om de är äkta. Och för att vara äkta måste de motiveras av kärlek. Vi måste älska våra ungdomar, vare sig de är på rättfärdiga eller dåliga vägar. På detta sätt kan vi ge dem en chans att urskilja och att lära. Men vi måste också ge dem en rättvis chans. Idag är det många som inte lyckas.

Ja, "det kommer en tid, då den allmänna besudlingen i samhället blir så stor att den uppväxande generationen blir utsatt för tryck och inte kan sägas ha ett rättmätigt val mellan ljusets väg och mörkrets väg".

Gud give att vi som föräldrar och ledare för ungdomen må ha kraft och sunt förnuft så att vi kan ge dem "ett rättmätigt val", beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

Bör buden skrivas om?

RICHARD L EVANS

Jag skulle kanske kunna börja med en intressant fråga som ställdes nyligen och ett lika interessant svar. Frågan var: "Tycker ni inte att buden borde *skrivas om?*" Svaret blev: "Nej, men de borde *läsas om.*"

Detta kan vara en bra utgångspunkt när det gäller att betänka några fundamentala fakta, nämligen att Guds bud finns till. De kommer från en gudomlig källa. Erfarenheterna från alla tider har bevisat behovet av dem och har visat vad som händer om de ignoreras.

Så varför skall man tillbringa livet i den oro och olycka och sorg och tragedi som blir följden då man försöker rationalisera och vifta bort dem?

Att börja med de tio buden kan vara lika bra som något annat. Vi gör klokt i att läsa dem och läsa dem om igen och inte ägna vårt liv åt att försöka övertyga oss om att de i verkligheten inte menar det de säger.

En del saker säger buden att du inte skall göra, och om det är det de säger, är det detta de menar och det finns en orsak till det.

En del av dem säger att det här skall du göra och då finns det en orsak till det.

Det skulle vara intressant att någon gång göra en lista på det som vår Fader i himmelen säger åt oss att göra och vad han säger att vi inte skall göra. Alla föräldrar står inför samma situation. Alla läkare står också inför den situationen.

Evangeliet är i huvudsak följande: ett råd från en levande Fader som säger till sina barn: "Ni har obegränsade, eviga möjligheter. Ni har också er frihet. Ni får själva avgöra hur ni skall använda den. Detta är vad ni kan bli om ni följer mitt råd — och det här är vad som händer om ni inte gör det. Ni får själva välja."

Vi gör alla val varje dag. Vi måste alla leva med resultaten av de val vi gör.

Så enkelt är det. Det är inte en fråga om spetsfundigheter eller hårklyverier eller gräl om mysterier eller grubbel över de ting som Gud ännu inte har talat om för oss, medan vi nonchalerar de ting som han har sagt åt oss. Låt oss sluta upp med att slåss mot buden och fordringarna och helt enkelt inse fakta.

Vem vet bättre än Skaparen och Fadern till oss alla vad som är nödvändigt och vad som inte är det?

Intelligenta män, filosofer och andra, har brottats med dessa frågor genom århundradena och har inte kommit fram till några svar som de kan enas om bland sig själva.

Jag har stor respekt för bildning, studier och forskning, för akademisk ypperlighet och för de magnifika resultat som uppriktiga och sökande människor har kommit fram till. Men jag har också stor respekt för Guds ord och hans profeters ord och livets syfte och till sist är det en fråga om var man skall sätta sin tilllit.

Jag har varit privilegierad nog att känna några av de dugligaste männen på jorden, män med många olika trosåskådningar, många yrken, många framgångar i närmare 150 länder. Men jag har aldrig känt en människa som vetat så mycket att jag varit villig att anförtro honom mitt eviga liv.

Ibland rider folk på ord när det gäller meningen med skrifterna och rationaliserar och rättfärdigar sig själva när det gäller att göra saker som de väl känner till att de inte borde göra. De säger ibland, till exempel, att budet "Du skall inte begå äktenskapsbrott" inte innefattar alla andra slag och grader av omoralisk synd och perversitet, eller att visdomsordet till exempel inte tar upp alla ämnen och varumärken och alla de produkter, narkotiska preparat och skadliga ting som har upptäckts eller ihopkokats och som inte är bra för människan.

Det är klart att inte alla kan katalogiseras. Med kung Benjamins ord: "Och slutligen kan jag ej uppräkna allt det varmed man kan begå synd, ty det finnes olika sätt och vis, ja, så många, att jag icke kan räkna dem." (Mosiah 4:29)

Herren väntar sig av oss att vi skall använda visdom och sunt förnuft och inte rida på ord om sådant som tydligt och klart inte är bra för människans kropp, sinne, själ eller moral. Och innan du gör något eller tar in något, så stanna upp och tänk ärligt efter: "Bidrar det här till min hälsa? Bidrar det till min lycka? Skulle detta behaga Gud? Kommer detta att välsigna och vara till nytta för mig och andra eller kommer det att dra ner mig? Är det bra eller inte?"

Det spelar ingen roll vad folk *kallar* saker och ting. Det spelar bara någon roll vad de *är* och vad de *gör.* Om jag får modifiera Shakespeare en del: Vilket namn en sak än har, fortsätter den att vara det den är och fortsätter att göra det den gör, vad man än kallar den.

Och om någon tvivlar på att alla former av moraliska överträdelser och perversiteter inte fördöms av skrifterna, kan vi försäkra er om att det finns skriftställen som kan citeras för er som förbjuder allt ont, alla orenheter och perversiteter, alla överdrifter, alla okloka vanor och allt olämpligt uppförande.

Varför rida på ord? Varför inte helt enkelt acceptera faktum och vara ärliga mot oss själva?

". . . Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till." (Pred 12:13)

"Älsken I mig", sade Jesus, "så hållen I mina bud." (Joh 14:15)

Men vi borde också hålla buden helt enkelt för vår egen skull.

För många år sedan skrev Emerson[1] en uppsats, "Compensation", i vilken han sade: "Världen ser ut som en multiplikationstabell, eller en matematisk ekvation, som, hur man än vänder på den, förblir balanserad . . . Varje hemlighet omtalas, varje brott straffas, varje dygd belönas, varje oförrätt rättas till, i tysthet och med säkerhet . . .

Orsak och verkan, medel och ändamål, kärna och frukt, kan inte åtskiljas; för verkan blomstrar redan i orsaken . . . frukten i kärnan . . .

Vad vill du ha? säger Gud. Betala för det och ta det ... Du skall få betalt exakt för det du har gjort, inte mer, inte mindre

En människa kan inte tala utan att hon dömer sig själv ... Varje åsikt kommer tillbaka till den som yttrar den ...

Du kan inte göra ont utan att lida ont ...

Tjuven stjäl ifrån sig själv. Svindlaren bedrar sig själv ...

... det är omöjligt att få något utan dess pris ...

Begå ett brott och det tycks som om ett täcke av snö faller på marken, ett sådant som i skogen avslöjar spåren från varje rapphöna, räv, ekorre och mullvad. Du kan inte ta tillbaka det talade ordet, du kan inte styrka bort fotspåren, du kan inte dra upp stegen så att du inte lämnar någon ingång eller utgång ...

... vi får styrka av de frestelser som vi motstår ...

Människan lider hela livet av den dåraktiga föreställningen att hon kan bli lurad. Men det är ... omöjligt för en människa att bli lurad av någon annan än sig själv ...

Jag hörde från president Lee en mycket kort mening som sade i huvudsak det som Emerson sade, att det inte finns några framgångsrika syndare. Det är en anmärkningsvärd mening att begrunda.

Eftersom det finns en lag om kompensation som är inbyggd i livet, bör vi alltid ta oss tid att stanna upp och betrakta och tänka igenom det vi skall göra och låta bli att göra och det vi kommer att önska att vi hade gjort.

Nu säger jag detta till våra ungdomar: Det finns övertalande människor som kommer att säga till er att Guds bud inte är giltiga längre, att det inte blir några allvarliga efterföljder om ni bryter mot dem.

Men om ni vill ha en riktlinje att följa om vem som talar sanning, så fråga alltid er själva: "Är det som denna person säger eller frestar mig att göra något som ger mig lycka och frid och leder mig till mina högsta möjligheter eller är det något som kommer att leda mig till den lägre sidan?"

Följ inte någon som strävar efter att förstöra ideal, förkasta buden eller leda er till lägre nivåer.

Jag hörde en fråga som en gång ställdes av president Hugh B Brown: "Vill du omvända dig eller rationalisera?"

För att citera en mening av Cromwell[2]: "Jag bönfaller er ... Tänk på möjligheten att ni kan ha fel."

Var och en har fel, om det som han gör drar ner honom fysiskt, mentalt eller moraliskt, om det förstör hans frid eller fjärmar honom från hans Fader i himmelen eller skadar hans eviga liv.

"Stolthet", sade John Ruskin[3], "ligger i botten på alla stora misstag."

Stoltheten är åtminstone ett av de huvudsakliga hindren för omvändelse, därför att vi inte kan rätta till ett fel utan att vi medger felet först.

Må Gud välsigna er, mina älskade unga vänner, och vara med er och ge er ödmjukthet att övervinna stolthet, att medge och rätta till misstagen.

Respektera era föräldrar. Anförtro er till dem. Respektera er själva. Respektera Gud och den kunskap som han har givit. Lek inte med livet. Det är allt vi har.

Fresta inte frestelserna. Gör inte några dåraktiga försök att se hur nära ni kan komma faran eller det onda, hur nära ni kan komma en avgrund. Håll er borta från sådant som ni inte bör göra eller från platser dit ni inte bör gå eller sådant som ni inte bör använda.

Och om ni svängt in på en återvändsgata eller på fel väg, vänd om så fort ni kan — inte senare än precis nu — och tacka Gud för omvändelsens princip.

Spring inte planlöst fram och tillbaka och sök efter något som ni redan funnit. Lev inte enligt denna tids sofisterier eller frestelser.

Experimentera inte med de själs- och kroppsförstörande tingen i livet. Se inte avsiktligt ut sämre än du är, se inte schabbig eller oren ut, varken fysiskt eller moraliskt.

Ni föräldrar, sätt upp för era barn ett exempel på ärlighet och hederlighet och renhet och rättfärdighet och hängivenhet till plikten.

Ni barn, älska och respektera era föräldrar. De har givit er livet. De skulle dö för er. Ni familjer, slut er närmare tillsammans i kärlek och vänlighet, bevara hemmet, bygg upp traditioner som kan göra er stolta över varandra och tacksamma över att vara det ni är.

Borde buden skrivas om? Nej, de borde läsas om och bli riktlinjer och normer för vårt liv, om vi vill ha hälsa och lycka och frid och självrespekt.

Jag kommer ihåg en älskad stavspresidents ord och jag tackar honom för den tanke han lämnade kvar hos mig för några månader sedan. Han sade: "Jag brukade rida runt ägorna tillsammans med min far för att söka efter bortsprungna får eller kreatur. När vi kom upp på en ås brukade vi titta bort mot en avlägsen grop eller en trädklunga och min far brukade säga: 'Där är de'." Men den här stavspresidenten sade: "Min far kunde se längre än jag och ofta kunde jag inte se dem. Men jag visste att de var där eftersom min far sade det."

Det finns många ting, mina älskade bröder och systrar, som jag vet och ni vet finns där, därför att vår Fader har sagt det. Och jag vet att han lever, att han gjorde oss till sin avbild, att han sände sin gudomlige Son, vår Frälsare, för att visa oss livets väg och återlösa oss från döden. Jag vet att han kommer att träda in i våra liv så långt vi låter honom göra det och att hans kyrka, evangelium och sätt att leva finns på jorden och här hos oss, och att vi skall inse våra högsta möjligheter om vi accepterar de råd som Gud har givit. Jag vet att vi inte kommer att komma så långt som vi skulle ha kunnat om vi lever i motsats till hans bud. Må Gud välsigna er och alltid vara med er, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Emerson, Ralph Waldo (1802—1882) amerikansk essäist och diktare.
2 Cromwell, Oliver (1599—1658) engelsk politiker, militär och religiös ledare.
3 Ruskin, John (1819—1900) engelsk författare, konstkritiker, sociolog och filantrop

Om ni är villiga och lydiga

GORDON B HINCKLEY

Nyligen stod jag på Trafalgar Square i London och tittade upp på statyn av Lord Nelson[1]. Längst ner på pelaren står de ord som han yttrade vid slaget vid Trafalgar: "England förväntar att varje man skall göra sin plikt." Lord Nelson dödades den historiska dagen år 1805 liksom många andra, men England räddades som nation och Britannien blev ett imperium.

Det där med plikt och lydnad har på ett förfärligt sätt mist glansen sedan den tiden. Detta är inte precis nytt; det är lika gammalt som människans historia. Jesaja förkunnade för det forna Israel: "Om I ären villiga att höra, skolen I få äta av landets goda.

Men ären I ovilliga och gensträviga, skolen I förtäras av svärd; ty så har Herrens mun talat." (Jes 1:19-20)

Jag kommer ihåg när jag satt i det här tabernaklet, när jag var fjorton eller femton år gammal, uppe på balkongen alldeles bakom klockan, och hörde hur president Heber J Grant berättade om sina upplevelser av att läsa Mormons bok när han var pojke. Han talade om Nephi och om det stora inflytande som han haft på hans liv. Och sedan, med en röst som klingade av en övertygelse som jag aldrig skall glömma, citerade han följande ord av Nephi: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7)

Det kom vid det tillfället i mitt unga hjärta ett beslut att försöka göra det som Herren har befallt. Jag önskar att jag måtte ha kraften att genom Herrens ande på ett liknande sätt röra någon i denna församling idag.

Vilka under händer inte när människorna vandrar med tro i lydnad till det som fordras av dem! Jag läste nyligen den intressanta berättelsen om kommendör William Robert Anderson, den befälhavare som förde ubåten Nautilus[2] under polarisen från Stilla havet till Atlanten, en djärv och farlig färd. Skildringen berättade om andra bragder som varit lika farliga. Den slutade med ett uttalande att han i sin plånbok hade ett nött kort på vilket stod följande ord som jag vill läsa upp för er:

"Jag tror att jag alltid är gudomligt ledd.

Jag tror att jag alltid kommer att ta den rätta vägen.

Jag tror att Gud alltid kommer att göra en väg, där det inte finns någon väg."

Jag tror också att Gud alltid kommer att göra en väg där det inte finns någon väg. Jag tror att om vi vandrar i lydnad till Guds bud, om vi följer prästadömets råd, kommer han att öppna en väg även där det inte tycks finnas någon väg.

Vid Trafalgar Square i London ligger National Art Gallery (nationalmuseum), i vilket finns Sir Joshua Reynolds[3] målning av pojken Samuel, vilken som barn hörde en röst och svarade: "Tala, din tjänare hör." (1 Sam 3:10)

Från den dagen vandrade Samuel i lydnad till Guds bud och blev Israels store profet. Det var han som utvalde och ordinerade både kung Saul och kung David. Och det var till Saul som han förkunnade i en tillrättavisning som har ringt skarpt genom århundradena "... lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." (1 Sam 15:22)

Jag hämtar styrka från ett enkelt uttalande som gjordes beträffande profeten Elia, som varnade kung Ahab för torka och hungersnöd som skulle komma över landet. Men Ahab hånade honom. Och Herren tillsade Elia att gå och gömma sig vid bäcken Kerit, att han där skulle dricka av bäcken och att han skulle bli matad av korpar. Och skriften innehåller ett enkelt och underbart yttrande: "Då gick han bort och gjorde såsom Herren hade befallt." (1 Kon 17:5)

Det var ingen diskussion. Det var inga ursäkter. Det var ingen tveksamhet. Elia gick helt enkelt och "gjorde såsom Herren hade befallt". Och han blev räddad undan de hemska olyckor som hände dem som hånat och diskuterat och ifrågasatt.

Det är inte alltid lätt att vara lydig till Herrens röst. Vi känner oss kanske otillräckliga. Jag hämtar ofta tröst från det samtal som Mose hade med Jehova, som kallade honom att leda Israel ut ur Egypten. Mose var flykting och fåraherde. Hur fullständigt otillräcklig måste inte han ha känt sig!

"Då sade Mose till Herren: 'Ack Herre, jag är ingen talför man ... ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga.'

(Och då kan jag nästan höra honom säga: 'Var snäll och be inte mig.')

Herren sade till honom: 'Vem har givit männniskan munnen? ...'

Så gå nu åstad, jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall tala.' " (2 Mos 4:10-12)

År 1837 då kyrkan kämpade i Kirtland i Ohio kallade profeten Joseph Smith Heber C Kimball att åka till England för att inleda arbetet där. Broder Kimball utropade full av självmedlidande: "O Herre, jag är en man med stammande tunga och helt och hållet olämplig för ett sådant arbete. Hur kan jag gå och predika i det landet, som är så berömt över hela kristenheten för lärdom, kunskap och fromhet ... och till ett folk vars intelligens är vida känd!" Men när han tänkt efter, tillade han: "Emellertid drog inte alla dessa tankar mig bort från pliktens stig. I samma stund som jag förstod min himmelske Faders vilja, kände jag en beslutsamhet att gå trots alla odds, med tro på att han skulle hjälpa mig med sin allsmäktiga kraft och begåva mig med varje egenskap som jag behövde. Och trots att min familj var kär för mig och jag måste lämna dem nästan utblottade, kände jag att sanningens sak, Kristi evangelium, uppvägde varje annan hänsyn." (Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball* / Bookcraft 1967 / sid 104)

Han reste över havet och började arbetet i Preston i Lancashire och själva helvetets djävlar satte sig emot honom och hans kamrater. Och sålunda började ett verk i den delen av världen

som har varit en stor välsignelse för hundratusentals människor. Den stora konferens som nyligen hölls i Manchester var bara en förlängd skugga av denna trofasta början.

De uppdrag som lämnas oss är kanske motbjudande. Naaman, den spetälske, kom med hästar och vagn, med gåvor och guld till profeten Elisa för att bli botad. Och Elisa sände, utan att se honom, en budbärare som sade: "Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bliva sig likt, och du skall bliva ren."

Men Naaman, den stolte och högmodige kaptenen för den syriska armén blev förolämpad över ett så osmakligt förslag och gick därifrån. Endast då hans tjänare vädjade till honom, ödmjukade han sig så mycket att han återvände. Och skriften säger: "Då for han ned och doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt; och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en ung gosses kött, och han blev ren." (Se 2 Kon 5:1-14)

Det sitter här i denna sal en man som är känd för många av er. För några år sedan mottog han en missionärskallelse till västra staternas mission med huvudkvarter i Denver i Colorado. Han hade varit i Denver många gånger som medlem av universitetets debattlag. Han och hans föräldrar hade drömt om ett mer exotiskt fält, en av de där "platserna långt borta med ett exotiskt namn". Hans vänner log. Några som stod honom nära tvivlade på visdomen, inspirationen i hans kallelse. Varför skulle en sådan utvald ung man kallas på en mission från Salt Lake City till Denver? Men han gick. Han blev en kraftfull missionär. Det finns människor idag som tackar Herren för att han kom. Han blev utnämnd till rådgivare till missionspresidenten och fick stora tillfällen till utbildning i ledarskap. Han mötte där en vacker flicka som han senare gifte sig med. Genom dessa märkliga och förunderliga tillfällen som han hade på den missionen spirade det i honom egenskaper som har gjort honom överlägset duglig i den kallelse han valde. Idag sitter han här som en av de tolvs regionala representanter.

Jag tror att jag bör tillägga att en man som sitter här bakom mig, president Harold B Lee, gick till samma fält, under liknande omständigheter, och ur den lydnaden kom några av de stora och förunderliga egenskaper som vi har bevittnat i hans liv och för vilka vi älskar honom så mycket.

Får jag berätta något för er som är något av ett personligt och heligt vittnesbörd?

För nästan fyrtio år sedan var jag på mission i England. Jag hade kallats att arbeta i den europeiska missionens kontor under president Joseph F Merrill (1868—1952) i de tolvs råd, som då var president för den europeiska missionen. En dag innehöll tre eller fyra Londontidningar referat, hånfullt och hemskt i sin ton, av ett omtryck av en gammal bok, och antydde att boken var mormonernas historia. President Merrill sade till mig: "Jag skulle vilja att du går till utgivaren och protesterar mot detta." Jag tittade på honom och skulle just till att säga: "Men inte jag." Men jag sade ödmjukt: "Ja."

Jag tvekar inte att säga att jag var rädd. Jag gick till mitt rum och kände mig ungefär som jag tror att Mose måste ha känt sig när Herren bad honom att gå och besöka Farao. Jag uppsände en bön. Min mage var upprörd då jag gick bort till Goodge Street-stationen för att ta tunnelbanan till Fleet Street. Jag hittade förlagschefens rum och lämnade mitt kort till sekreteraren. Hon tog det och gick in i det inre kontoret och kom strax tillbaka och sade att Mr Skeffington inte hade tid att träffa mig. Jag svarade att jag hade rest tusen mil och att jag skulle vänta. Under den närmaste timmen gick hon in två eller tre gånger till hans kontor, och till slut bad hon mig stiga in. Jag skall aldrig glömna scenen när jag steg in. Han rökte en lång cigarr och tycktes säga: "Stör mig inte."

Jag höll referatet i handen. Jag vet inte vad jag sade efter det. En annan makt tycktes tala genom mig. Först var han defensiv och till och med på krigsstigen. Sedan började han mjukna. Han slutade med att lova att göra något. Inom en timma hade det utgått ett meddelande till varje bokhandel i England att de skulle sända tillbaka boken till utgivaren. För stora kostnader tryckte han i varje bok ett uttalande som sade att boken inte skulle betraktas som historia, utan endast som fantasi och att det inte var avsikten att förolämpa de respekterade mormonerna. Många år senare gjorde han kyrkan ytterligare en stor tjänst och varje år sedan dess till hans död fick jag ett julkort från honom.

Jag kom att veta att när vi i tro försöker att vandra i lydnad till prästadömets krav, öppnar Herren vägen till och med där det inte tycks finnas någon väg.

För tio år sedan i fredags blev jag understödd i detta stora tabernakel som medlem av de tolvs råd. Dessa år har varit underbara, fulla av tusentals trosuppbyggande erfarenheter i många delar av världen. Men av alla de erfarenheter jag haft har de varit underbarast som jag fått då jag deltagit i mötet med första presidentskapet och de tolvs råd varje vecka i templet som ligger här öster om oss. Här är det bön, en uppriktig vädjan om Herrens vilja. Och i denna heliga plats manifesteras uppenbarelsens ande då beslut och program som berör kyrkan läggs fram. Med dessa tio års erfarenhet ger jag er mitt vittnesbörd att Gud ständigt gör sin vilja känd på sitt sätt, bland sitt folk. Jag ger er mitt vittnesbörd att denna kyrkas ledare aldrig ber oss göra något som vi inte kan utföra med Herrens hjälp. Vi känner oss kanske otillräckliga. Det som vi ombeds att göra faller oss kanske inte i smaken eller passar kanske inte våra idéer. Men om vi försöker med tro och bön och beslutsamhet, kan vi utföra det.

Jag ger er mitt vittnesbörd att de sista dagars heligas lycka, de sista dagars heligas frid, de sista dagars heligas välstånd och detta folks eviga frälsning och upphöjelse ligger i att vandra I lydnad till Guds prästadömes råd. "Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus." (Hymner, nr 155)

Hjälp oss, o Gud, att vara villiga och lydiga så att vi må äta landets goda. Hjälp oss, Fader, att sätta vår tillit till dig, att gå framåt med villiga, underkastande hjärtan, så att vi må vara värdiga dina välsignelser, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

1 Nelson, Horatio (1758—1805) — engelsk amiral som besegrade Napoleon.

2 Nautilus: Amerikansk ubåt som gjorde en historisk resa under polarisen och som passerade under Nordpolen den 3 augusti 1958.

3 Reynolds, Sir Joshua (1723—1792) — engelsk porträttmålare

Profeten Elia

Howard W. Hunter

För inte så länge sedan lyssnade jag till en känd talare som behandlade moderna tendenser beträffande ungdomen. Han fäste uppmärksamheten på det faktum att ungdomen idag följer kurser som skiljer sig från de vägar deras föräldrar tagit. Talaren pekade på den omsorg som föräldrarna har för sina barn, som de tror är missledda av samhällets nutida förändringar.

Talaren använde åtskillig tid till att behandla "generationsklyftan" i det moderna hemmet mellan dem som tillhör den nya generationen och deras föräldrar. Han tog sedan ställning på ungdomarnas sida och påstod att denna generationsklyfta måste finnas om världen verkligen skulle göra några framsteg därför att föräldrarna är från den tidigare generationen och vi behöver ett nytt tänkande, nya idéer och en förändring från det gamla. Hans slutsats var att om barnen följde samma kurs som föräldrarna, skulle det aldrig ske något framåtskridande. Därför måste vi acceptera det nya, även om detta tvingas fram genom att den nya generationen reser sig upp emot de tidigare etablerade levnadsmönstren. Han ställde följande fråga: "Vem kan säga att det gamla är bättre än det nya förrän det prövats?"

Då han fortsatte sin argumentering sade han att klyftan eller skillnaden mellan föräldrar och ungdomar inte behöver vara permanent, men det temporära syftet är att komma fram med nya tankar och framsteg som en förberedelse för ett mera moget förhållande i vilket föräldrarna bättre skulle förstå sina barns ideal och bemödanden, och barnen bättre skulle förstå sina föräldrar. Förhållandet mellan de två skulle bli starkare till följd av denna anpassning som skulle väva tillsammans de gamla och de unga då deras olikheter löstes genom intellektuella kompromisser.

Sedan följde ett ovanligt citat av skrifterna till stöd för detta förslag. De två sista verserna i den sista boken i Gamla testamentet lästes upp:

"Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning." (Mal 4:5—6)

Inget ställe i skrifterna ger dem som studerar Gamla testamentet större tolkningsproblem än detta i Malakis bok beträffande Elias nedsändning för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna. Vem är denne profet Elia som skall komma före Herrens stora och fruktansvärda dag? Låt mig belysa några av höjdpunkterna i hans liv.

Första gången Elia nämns i uppteckningarna hänvisar man till honom såsom varande från Tisbe i Gilead, öster om Jordan i Galiléen. De händelser som han var inblandad i skedde i det nionde århundradet före Kristi födelse. Denne store profet var en av ledarna när det gällde att försvara Jehova som Israels sanne Gud mot dem som gick över till Baalsdyrkan. Hans liv hör ihop med många underverk.

Elia profeterade för kung Ahab att det skulle komma en torka och det blev torka i landet. Profeten begav sig österut om Jordan vid bäcken Kerit. Bäcken försåg honom med vatten och Herren försåg honom med mat genom korpar som gav honom föda morgon och kväll. Till följd av torkan torkade bäcken upp och han sökte en annan tillflyktsort.

Herren ledde honom till en fattig änka som levde tillsammans med sin ende son. Elia fann henne vid stadsporten och bad henne om vatten och bröd. Änkan svarade: "Så sant Herren, din Gud, lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en handfull mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har jag samlat ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem och tillreder det åt mig och min son, för att vi må äta det och sedan dö." (1 Kon 17:12)

Elia sade åt henne att inte frukta och att det lilla mjölet och den lilla oljan inte skulle ta slut och det försörjde dem genom den långa torkan.

Under denna tid blev änkans son sjuk och dog, eller var nära att dö. Elia åkallade Herren och pojken började andas igen och återfick livet.

Senare visade Herren sig för Elia och sade åt honom att gå till kung Ahab och att torkan skulle avbrytas. Ahab gifte sig med Isebel som var dotter till kungen av Tyrus, där man dyrkade guden Baal. Hon förde med sig sin religion, införde baalismen hos hebréerna och fortsatte att kämpa emot hebréernas religion och emot Israels Gud.

När Elia gick till kung Ahab för att berätta för honom om slutet på torkan, anklagade Ahab honom för att ställa till besvärligheter i Israel. Elia anklagade Ahab för att glömma Herrens bud och följa Baal. Han utmanade baalsprofeterna, stödda av Isebel, att komma till berget Karmel och avgöra om Herren eller Baal var Gud.

Ahab samlade Israel till platsen och Elia stod ensam mot de 450 baalsprofeterna medan folket tittade på. Tävlingen gällde att bygga upp två altare, ett för Herren och ett för Baal, och därpå placera offertjurar på otänd ved. Den gudom som svarade med eld skulle accepteras som Gud. De 450 profeterna började först. De åkallade Baal från morgon till middag men det kom inget svar. I sitt raseri sprang de omkring runt altaret och högg sig själva med knivar och svärd till dess att blod flöt, men det kom fortfarande inget svar.

Då blev det Elias tur. Han bad om krukor med vatten som skulle hällas ut på offret som han hade lagt på altaret och han sade: "... 'Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det i dag bliva kunnigt att du är Gud i Israel, och att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag har gjort allt detta.
Svara mig, Herre, svara mig, så att detta folk förnimmer att det är du, Herre, som är Gud, i det att du vänder om deras hjärtan.'
Då föll Herrens eld ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden, och uppslickade vattnet som var i graven.
När allt folket såg detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: 'Herren är det som är Gud! Herren är det som är Gud!'" (1 Kon 18:36—39)
Himlen blev svart av moln och vind och regnstormar kom och gjorde slut på torkan.
Isebel blev vred och hotade Elia som flydde söderut till Beer-Seba och till vildmarken i Sinai. Hans möte med Herren i vildmarken har fått bli det tema som Mendelssohn[1] satte musik till i det vackra oratoriet *Elias*.
På berget kände han vindens kraft, Sinais klippor bröts sönder, det var jordbävning och eld och i det lugn som följde hördes Herrens röst säga: "Vad vill du här, Elia?" Han svarade: "... Israels barn hava övergivit ditt förbund ... och de stå efter att taga mitt liv." (1 Kon 19:9—10) Två trupper med soldater sändes för att infånga honom, men Elia nedkallade eld från himmelen och de tillintetgjordes.
Elia, den store försvararen av Jehova, och hans vän Elisa vandrade tillsammans från Jeriko till Jordan. Elia tog sin mantel och lugnade vattnet. Det delades och de två gick över på torra marken.
"Under det att de nu gingo och talade, syntes plötsligt en vagn av eld, med hästar av eld, och skilde de båda från varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen." (2 Kon 2:11)
Berättelsen om Elia finns i Gamla testamentet och det hänvisas till honom i Nya testamentet, men utan vidare uppenbarelser skulle vi vara utelämnade i mörkret beträffande hans mission och meningen med löftet i Malaki. Den första skrivna uppenbarelsen i denna tidshushållning, vilket var ängeln Moronis yttrande till profeten Joseph Smith, upprepar nästan samma ord som användes av Malaki och de anger att det fortfarande återstod för Elia att komma. Åtta år senare, några dagar efter invigningen av templet i Kirtland, hade Joseph Smith och Oliver Cowdery just avslutat en bön tillsammans i templet då en förunderlig syn visades för dem. Låt mig bara läsa ett par rader ur det 110:e kapitlet i Läran och förbunden: "Slöjan blev borttagen från vårt sinne och vårt förstånds ögon öppnades."

Herren visade sig på talarstolens bröstvärn och talade till dem. Moses visade sig, sedan Elias och skildringen fortsätter:
"När denna syn var förbi, sågo vi en annan stor och härlig syn, ty profeten Elia, som upptogs till himlen utan att smaka döden, stod framför oss och sade:
'Se, tiden är kommen, om vilken Malaki talade, vittnande att han (Elia) skulle sändas, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kom för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna på det att icke hela jorden skulle hemsökas med förbannelse.'" (L&F 110:1, 13—15)
I gångna tider har många människor levat och dött utan att känna till evangeliet. Hur skall de bli dömda i avsaknad av denna kunskap? Petrus sade att efter Kristus var korsfäst "till anden blev han gjord levande. I anden gick han ock åstad och predikade för de andar som höllos i fängelse." (1 Petr 3: 18—19) Sedan tilläger han: "Ty att evangelium blev förkunnat jämväl för döda, det skedde för att dessa, om de än till köttet blevo dömda, såsom alla människor dömas, likväl till anden skulle få leva, såsom Gud lever." (1 Petr 4:6) Sålunda kommer de som dör utan kunskap om evangeliet att få tillfälle att höra och acceptera det och acceptera dopet.
Verkar det förnuftigt att människor som har levat på jorden och dött utan tillfälle att bli döpta skulle bli utestängda genom hela evigheten? Finns det något oförnuftigt i tanken att de levande utför dop för de döda? Kanske är det största exemplet på ställföreträdande arbete Mästaren själv? Han gav sitt liv som en ställföreträdande försoning, så att alla som dör skall få leva igen och få evigt liv. Han gjorde något för oss som vi inte kunde ha gjort för oss själva. På ett liknande sätt kan vi utföra förordningar för dem som inte haft tillfälle att göra dem under livstiden.
Inte bara dop kan utföras för de döda, utan också endowments; likaså beseglingar genom vilka hustrur blir eviga livskamrater till sina män och deras barn blir beseglade till dem som en familj. Beseglingen av familjeenheterna kan fortsättas till dess Guds familj är fullkomliggjord. Detta är tidernas fullhets hushållnings stora arbete varigenom fädernas hjärtan vänds till barnen och barnens hjärtan till fäderna. Guds familjs förening och återlösning var den gudomliga planen innan jordens grunder lades.
Jag bär vittnesbörd om att samma profet som fick mat genom korpar och genom den handfull mjöl och den gnutta olja som aldrig tog slut, som förde livet tillbaka till änkans son, den vars offer förtärdes av en otänd eld, som upptogs till himmelen i en vagn av eld, har visat sig i denna tid enligt Malakis förutsägelse. Han vänder denna och de tidigare generationernas hjärtan till varandra.

Före byggandet av tempel i denna tidshushållning och innan Elia visade sig fanns det ringa intresse för att söka reda på och identifiera döda släktingar. Sedan templen har byggts har det genealogiska intresset i världen ökat med accelererande hastighet. Den sammankomst med hundratals människor, representerande fyrtiofem nationer, som hölls i Salt Lake City, en världskonferens om uppteckningar, är ett bevis på detta stora intresse.

Låt mig gå tillbaka till det yttrande som gjordes av talaren angående tendenserna hos den moderna ungdomen. Skulle Malakis ord kunna betyda att Elias mission i de sista dagarna skulle vara att lösa skiljaktigheterna mellan föräldrar och barn, återställa lugnet i hemmen och stänga igen generationsklyftan? Naturligtvis inte. Uppenbarelse har i denna tid givit oss den sanna innebörden. Låt mig läsa för er Joseph Smiths ord till svar på frågan:

"... så är Elia ande, att vi återlösa våra döda och sammanlänka oss själva med våra fäder, som äro i himmelen och besegla våra döda till att framkomma i den första uppståndelsen..." (*Documentary History of the Church* sid 252, band 6. Se även Profeten Joseph Smiths lärdomar, sid 291.)

Må Elias ande brinna djupt i våra hjärtan och vända oss mot templen, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Mendelssohn-Bartholdy, Jacob Ludwig Felix (1809—1847) — tysk tonsättare och dirigent.

Glimtar av himmelen

SPENCER W KIMBALL

Mina älskade bröder och systrar och vänner! Mycket har sagts om de svåra brott som förmörkar himmelens fönster. Vi ryser över omoral som förfärar oss. Vi får nästan panik vid tanken på skilsmässostatistiken och upplösta hem och brottslighet bland ungdomar och barn runt om oss. Men kanske bör vi ibland stanna upp och tänka att alla är inte brottslingar, alla är inte dåliga och alla är inte upproriska.

Mer än en gång har jag berättat om den erfarenhet jag fick då jag skulle få mitt porträtt målat.

På fjärde våningen i templet finns de tolv apostlarnas råds rum med stora stolar i halvcirkel. Här håller denna församling viktiga möten. Runt väggarna finns porträtt av bröderna. När jag fick denna post, såg jag upp på dem med beundran och ömhet, för dessa var verkligen stora män som jag fick vara tillsammans med.

En tid senare kom ett tillstånd från första presidentskapet för kyrkan att mitt porträtt skulle sättas upp bland de övriga.

Lee Greene Richards var den konstnär som blev utsedd och vi började omedelbart. Jag satt på en stol på en upphöjd plattform i hans ateljé och ansträngde mig mycket för att se bra ut, som en del av de andra bröderna. Med färg, penslar och palett redo granskade konstnären mycket noga mina drag och målade emellanåt på duken. Jag kom tillbaka till ateljén många gånger. Efter flera veckor visades porträttet upp för första presidentskapet och senare för min hustru och vår dotter.

Det godkändes inte och jag fick underkasta mig en ommålning.

Vinkeln ändrades och det gick timmar — många timmar — och till slut började porträttet bli färdigt. Denna särskilda dag var jäktig som de flesta andra. Jag antar att jag satt och dagdrömde och var ganska borta från den här världen. Tydligen hade han svårigheter med att överföra min fjärrskådande blick till duken. Jag såg att konstnären lade ner paletten och penslarna, korsade armarna och tittade rakt på mig, och jag blev förskräckt mitt bland mina drömmar av den abrupta frågan: "Broder Kimball, har du någonsin varit i himmelen?"

Mitt svar tycktes bli en lika stor chock för honom då jag sade utan att tveka: "Ja, hurså, broder Richards, det har jag verkligen. Jag fick en glimt av himmelen alldeles innan jag kom hit till ateljén." Jag såg honom inta en avkopplad ställning och han såg uppmärksamt på mig med undran i ögonen. Jag fortsatte:

"Ja. Bara för en timma sedan. Det var i det heliga templet på andra sidan gatan. Beseglingsrummet var avskilt från den bullrande världen genom dess tjocka, vitmålade väggar; gardinerna, ljuset och värmen, möblerna som är vackra och värdiga, speglarna på två motsatta väggar som tycks fånga en i ständig likhet i all oändlighet och de vackra blyinfattade fönstren framför mig gav rummet en sådan fridfull lyster. Alla personer i rummet var klädda i vitt. Här rådde det frid och harmoni och ivrig förväntan. En välvårdad ung man och en ung kvinna, som var så förtjusande att man inte kunde finna ord för det, knäböjde i utsökta kläder framför varandra vid altaret. Med auktoritet förrättade jag den himmelska ceremoni som vigde och beseglade dem för all evighet på jorden och i den celestiala världen. De renhjärtade var där. Himmelen var där.

När den eviga vigseln högtidlighölls och när de dämpade gratulationerna uttalades, sträckte en lycklig far, som strålade av glädje, fram handen och sade: 'Broder Kimball, min hustru och jag är vanliga människor och har aldrig haft framgång, men vi *är* oerhört stolta över vår familj.' Han fortsatte: 'Det här är det sista av våra åtta barn som kommit till detta heliga hus för att viga sig. De är alla här tillsammans med sina hustrur och män för att bevittna denna den yngstes tempelvigsel. Detta är vår absolut lyckligaste dag då vi fått alla våra åtta barn vigda på rätt sätt. De tjänar Herren trofast i kyrkan och de äldsta håller redan på att uppfostra familjer i rättfärdighet.'

Jag tittade på hans valkiga händer, hans grova yttre och tänkte för mig själv: 'Han är en verklig Guds son som uppfyller ändamålet med sitt liv.' 'Framgång?' sade jag då jag fattade hans hand. 'Det är den största framgång jag har hört talas om. Ni skulle ha kunnat åstadkomma miljoner i aktier, på bankkonten, i mark och industrier, men ändå ha misslyckats helt. Ni uppfyller den avsikt vartill ni sändes till denna värld genom att leva rättfärdiga liv, föda och uppfostra denna storslagna avkomma och fostra dem till tro och gärningar. Mina kära vänner, ni är oändligt framgångsrika. Må Gud välsigna er.'"

Min berättelse var slut. Jag tittade upp på porträttmålaren. Han stod alldeles stilla i djupa tankar, så jag fortsatte: "Ja, broder, jag har sett många glimtar av himmelen.

En gång var vi i en stav långt härifrån på konferens. Vi kom till stavspresidentens opretentiösa hem på lördagsmiddagen. Vi ringde på dörren och den öppnades av en söt mor med ett barn på armen. Hon var det slags mor som inte vet om att det finns hembiträden eller tjänare. Hon var inte någon konstnärsmodell och inte heller en societetskvinna. Hennes hår var vackert och hennes kläder anständiga och smakfulla. Hennes ansikte log och trots att hon var ung visade hon den sällsynta kombinationen av erfaren mognad och glädjen över att leva ett ändamålsrikt liv.

Huset var litet. Vardagsrummet, till vilket vi välkomnades, var trångt och i dess mitt stod ett långt bord och många stolar. Vi fräschade upp oss i

det lilla sovrum som tilldelats oss genom att man hade "ackorderat ut" några av barnen till grannarna och återvände sedan till vardagsrummet. Hon hade haft mycket at göra i köket. Mannen, som var stavspresident, återkom från sitt dagliga arbete och hälsade oss välkomna och presenterade oss stolt för alla barnen som kom från sina lekar och bestyr.

Nästan som i ett trollslag var middagen färdig, för 'många händer gör det lätt att arbeta' och dessa många händer var flinka och erfarna. Varje barn visade att det hade fått lära sig sitt ansvar. Varje barn hade vissa uppgifter. Ett barn lade kvickt på bordsduken, ett annat lade dit knivar, gafflar och skedar. Ett annat satte dit stora tallrikar upp och ned. (Porslinet var inte dyrbart.) Därefter kom stora tillbringare med gräddig mjölk, stora högar av hembakt bröd, en skål vid varje plats, en tallrik med frukt från förrådet och en tallrik med ost.

Ett barn ställde stolarna med ryggarna mot bordet och utan oreda knäböjde vi alla vid stolarna runt bordet. En ung son kallades att leda oss i familjebön. Den var oförberedd och han bad Herren att välsigna familjen och deras skolarbete samt missionärerna och biskopen. Han bad för oss som hade kommit för att hålla konferens, att vi skulle 'predika bra', för fadern i hans plikter i kyrkan, för alla barnen att de 'skulle vara snälla och vänliga mot varandra' och för det lilla frusna, darrande lammet som hade fötts i lammskjulet på kullen denna vinternatt.

Ett mycket litet barn höll bordsbönen och tretton tallrikar vändes upp och tretton skålar fylldes och middagen fortskred. Inga ursäkter gjordes för måltiden, hemmet, barnen eller den allmänna situationen. Samtalet var konstruktivt och behagligt. Barnen uppförde sig väl. Dessa föräldrar mötte varje situation med lugn värdighet och balans.

I dessa tider av begränsade familjer eller barnlösa sådana, när hemmen ofta bara har ett eller två själviska och ofta bortskämda barn, lyxiga hem med tjänare, upplösta hem där livet rör sig utanför hemmet, var det mycket vederkvickande att sitta tillsammans med denna stora familj där ömsesidigt beroende och kärlek och harmoni märktes så tydligt och där barnen växte upp i osjälviskhet. Så nöjda och tillfredsställda var vi i hjärtat över denna förtjusande enkelhet och sundhet att vi inte tänkte på de omaka stolarna, den slitna mattan, de billiga gardinera, husets litenhet eller antalet själar som skulle använda de få tillgängliga rummen."

Jag gjorde en paus. "Ja, broder Richards, jag såg en glimt av himmelen den dagen och har gjort många andra dagar, på många platser." Han verkade ointresserad av sin målning. Han stod och lyssnade märkbart ivrig efter att få höra mer och nästan ofrivilligt berättade jag för honom om en annan flykt till himmelska situationer.

"Den här gången var det i ett indianreservat. Medan de flesta navajokvinnor tycks vara fruktbara, hade denna förtjusande lamanithustru trots flera års äktenskap inte blivit välsignad med några egna barn. Hennes make hade en bra anställning. Dessa nyomvända till kyrkan höll på att köpa specerierna för veckan. Då vi tittade på vad de hade köpt i den stora välfyllda korgen, märkte man genast att det endast fanns hälsosam mat i den. Inget öl, inget kaffe, inga cigarretter. 'Tycker ni om postum?' frågade vi dem och deras svar rörde oss mycket. 'Ja, vi har druckit kaffe och öl i hela vårt liv, men sedan mormonmissionärerna berättade för oss om visdomsordet, dricker vi postum och vi vet att det är bättre för barnen och de tycker om det.'

'Barnen?' frågade vi. 'Vi trodde att ni inte hade några barn.' Detta gjorde att de talade om för oss att de hade fyllt sitt hem med arton föräldralösa navajobarn i alla åldrar. Deras hem var stort, men deras hjärtan var ännu större. Osjälviskhet — mjölken av mänsklighetens vänlighet! Oförfalskad kärlek! Dessa goda indianer kunde få många av sina samtida att skämmas, vilka lever själviska och snåla liv."

Jag sade till konstnären: "Himmelen kan finnas i ett tält eller ett hus, broder Richards, för himmelen är något som vi åstadkommer själva." Jag var redo att återvända till bilden, men han var tydligen inte så benägen att börja igen. Han stod och lyssnade uppmärksamt.

„En gång var jag på Hawaii i det vackra lilla templet i Laie. Det var en missionärsgrupp. Anden fanns där. Proselyterna kunde knappast vänta på sin tur att bära vittne om Herrens evangelium. Till sist kom en liten japansk missionär fram över golvet. Vid talarstolen knäböjde hon vördnadsfullt i sina sockbeklädda fötter och med hjärtat fyllt av tacksamhet, nästan till bristningsgränsen, för evangeliet och dess möjligheter, utgjöt hon sin själ till himmelen.

Himmelen var där, broder, i det lilla rummet, på den heliga platsen, i det Stilla havets paradis med dessa underbara, hängivna unga soldater för Kristus."

Jag fortsatte: "Himmelen har funnits i mitt eget hem också, dr Richards, när vi hade hemafton. Under åren fylldes rummet av våra barn, när de, ivrigt väntande på sin tur, sjöng en sång, ledde en lek, läste upp en trosartikel, berättade en historia och lyssnade till trosuppbyggande händelser och lärdomar i evangeliet från föräldrar som älskade dem.

Jag har också funnit himmelen i Europa. Äldste Vogel var en omvänd tysk pojke med stor tro. Hans föräldrar vägrade att hjälpa honom på mission, fast han så gärna ville göra en sådan. En vänlig amerikansk medlem hjälpte honom med en check varje månad som hjälp med missionärsutgifterna. Han tyckte om sitt arbete och allt gick bra i ett och ett halvt år. En dag kom det en brev från hustrun till hans välgörare, där hon omtalade att maken hade omkommit i en bilolycka och att det skulle bli omöjligt att sända mer pengar.

Äldste Vogel höll sin besvikelse dold och bad innerligt om en lösning. Då han och hans amerikanske kamrat, äldste Smith, gick förbi ett sjukhus en dag, föddes en lösning på hans ekonomiska problem i hans sinne. Nästa dag ursäktade han sig och var borta en stund. När han kom tillbaka, sade han mycket lite, men han gick tidigt till sängs. När han tillfrågades om anledningen, sade han att han var lite extra trött. Ett par dagar senare lade äldste

Smith märke till ett litet bandage på den tyske broderns arm, men hans fråga slogs bort lätt.
Tiden gick och äldste Smith började bli misstänksam över de där bandagen som dök upp då och då och till sist blev det omöjligt för äldste Vogel att dölja sin hemlighet. Han berättade: 'Du förstår, min vän i Amerika har dött och kan inte längre stödja min mission. Mina föräldrar vill fortfarande inte hjälpa mig, så jag har besökt blodbanken vid sjukhuset så att jag kan avsluta min mission.' Han sålde sitt dyrbara blod för att frälsa själar! Var det inte det som Mästaren gjorde när han gav varje droppe av sitt blod i det största offret?
"Tror du på himmelen, broder?" frågade jag. "Ja, så är det, himmelen är en plats, men också ett tillstånd. Den är hemmet och familjen. Den är förståelse och vänlighet. Den är ömsesidigt beroende och osjälviskt arbete. Den är ett lugnt, sunt liv, personliga uppoffringar, äkta gästfrihet, sund omsorg om andra. Den är att leva enligt Guds bud utan skrytsamhet eller hyckleri.
Den är osjälvisket. Den finns runt omkring oss. Vi behöver bara kunna känna igen den då vi finner den och njuta av den. Ja, min kära broder, jag har sett många glimtar av himmelen."
Jag rätade upp mig i stolen och poserade åter. Konstnären tog upp paletten, och penslarna och färgerna och gjorde en del avslutande arbete på porträttet. Så suckade han nöjt och sade: "Nu är det färdigt."
I sinom tid placerades det tillsammans med de andra brödernas porträtt i de tolvs råds rum på fjärde våningen i Salt Lake Citys tempel där det hänger än i denna dag.
Jesu Kristi evangelium lär människor att leva rättfärdigt, att sätta familjen främst, att inte kränka hemmet. Det påverkar dem som hörsammar det i riktning mot fullkomlighet. Det är den sanna vägen. Om det efterlevs rättfärdigt kommer det att förädla människan mot gudaktighet.
Må Mästarens sanna evangelium nå in i allas våra liv, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

"Vaken, att I mån vara redo"

Harold B Lee

Mina älskade bröder och systrar, och dem av era vänner som lyssnar på utsändningen! Jag ber om Andens ledning under denna korta stund som jag skall stå framför er.
För någon tid sedan besöktes jag av en journalist för en stor dagstidning som kom för att fråga om kyrkans missionärsverksamhet. Sedan vi hade förklarat vår världsomfattande verksamhet i missioner som nu håller på att utvidgas till sådana nya områden som Fijiöarna, Korea, Hongkong, Indonesien, Thailand, Spanien, Italien och tidigare främmande områden i Latinamerika och bland indianstammarna, ställde hon följande fråga medan hon tänkte på betydelsen av den världsomfattande missionärsverksamheten: "Har ni för avsikt att omvända hela världen?"
Jag svarade genom att citera Mästarens befallning till sina första lärjungar:
"Och han sade till dem: 'Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.
Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd.'"
Mästaren talade sedan om de tecken som skulle vittna om deras kallelsers gudomlighet:
"Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himmelen . . ."
Sedan, enligt evangelisternas uppteckningar: "Men de gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det." (Mark 16:15—16, 19—20)
Sedan återgav jag för henne orden i en uppenbarelse till Herrens lärjungar i början av denna tidsutdelning, att genom deras betjäning ordet "må utgå till jordens yttersta ändar, först till icke-judarna, och se, sedan skola de vända sig till judarna.
Ty på den dagen skall det ske, att var och en skall höra fullheten av evangeliet på sitt eget tungomål, sitt eget språk, av dem som äro därtill ordinerade . . ." (L&F 90:9, 11)
Vi bevittnar en stor utvidgning av kyrkans verksamhet över hela världen. Det kan tyckas att Herrens tidiga uppenbarelser till kyrkan angav för oss en förberedelse för denna tid, då han gav löftet:
"Given akt och sen. Jag skall hava omsorg om edra hjordar (vilket naturligtvis åsyftar kyrkans medlemmars församlingar) och uppresa äldster och sända dessa till dem.
Se, jag skall i rätt tid påskynda mitt verk." (L&F 88:72—73)
Under flera av de senaste månaderna har vi tillbringat mycket tid i Fjärran österns och Europas länder, där vi stått inför stora församlingar av våra medlemmar och inför andra som inte delar vår tro.
Det verkar som om det aldrig någonsin tidigare funnits tydligare tecken på ett behov av andlig vägledning än då vi hela tiden under våra besök i dessa länder mötte människor som söker efter lösningar på problem som möter dem från alla håll. Vi har märkt att det överallt finns stor otillfredsställelse med de kyrkor som de har tillhört. Den verkliga orsaken till detta avtagande religionsintresse verkar härröra från det faktum att,

som en skribent har sammanfattat det, "organiserad religion angrips inte. Den håller energiskt på med att begå självmord i sina försök att hålla jämna steg med Jane Fondas och Timothy Learys typ av utövning, som skulle kunna förkasta den där löjliga gamla Bibeln, lämna den där gammalmodiga kyrkan och hänge sig åt sin utövning!" (Dr Max Rafferty, "Church Should Examine Own Action in Decline of Religion", *Salt Lake Tribune*, 19 sep 1971, s A-13)
De önskar en sann definition på vad som utgör gudomlig myndighet.

De kräver trygghet eller en frälsning, inte bara i den tillkommande världen, utan en timlig frälsning här och nu som de inte behöver dö för att få. Det finns ett behov för deras kyrkor att ägna sig åt individens personliga välfärd, så att var och en skulle kunna få hjälp till självhjälp genom en enhetlig ansträngning av kyrkan och ett broderskap i kyrkan som engagerar sig i timliga och sociala, såväl som andliga, behov.
De söker efter en kyrka där man inte bara kan finna sammanhållning inom dess lokala församlingar, utan som har en gemensam ansträngning i att övervinna de allvarliga problem som möter mänskligheten, där en kyrkoförsamling i en nation förenar sig med dem som har samma tro så att kontinenterna och oceanerna sammanlänkas och ett världsomfattande broderskap proklameras, till vilket de kan se med förtroende i sådant som gäller hälsa och utbildning, stärkande av hemmets band och i att befrämja konstruktiv kyrkoverksamhet där ungdomen får lära sig rätta principer så att de kan lära sig att själva bli effektiva ledare, där det finns så rikligt med sunda aktiviteter att det blir mindre tid till engagemang i den orättfärdighet som från alla håll söker dra till sig intresset.
Kort sagt, överallt ställs kravet på en kyrka som håller fast vid kristendomens grundläggande ideal, så som aposteln Jakob har definierat det: "En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av världen." (Jak 1:27)
Där har vi funnit en stark central auktoritet vilken inger en tillit som visar den väg vi skall gå — där de starka sätts till att frikostigt ge av sitt ledarskap, av sina medel, av sina talanger, där de svaga engageras till maximal ansträngning i att själva tillgodose sina behov, där omedelbara behov kan tillgodoses på ett sätt som bidrar till broderskap istället för en försvagande process som i skrifterna beskrivs som att "söndermala de fattiga". (Jes 3:15)

Det har aldrig funnits ett större behov i kyrkan av utbildning i ledarskap och i effektiv undervisning som motvikt mot onda krafters förslagna och diaboliska metoder, som "lugnar . . . och invaggar i köttslig ro", uppeggar dem till vrede, säger att allt är väl och förklarar för dem med smickrande ord att det inte finns något helvete och inte heller någon djävul, för det är på detta sätt, enligt de forna profeternas varningar, som djävulen "bedrager . . . deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet". (Se 2 Ne 28:20—22)
Det var skrämmande att se att på platser där det var större välstånd fanns det påtagliga tecken på att, liksom hos andra tidsutdelningars folk, när de hade välstånd så glömde de Gud. De verkade rika i fråga om ting som kan köpas för pengar, men de var i avsaknad av det mesta av de dyrbara ting som inte kan köpas för pengar.

Profeterna har givit ett tydligt varningstecken till dem som upphävt sig i sina hjärtans stolthet på grund av sitt välbefinnande och sitt mycket stora välstånd:
"Ja, vi kunna se att just då han gynnar sitt folk . . . ja, det är just då, som de förhärda sina hjärtan och glömma Herren, sin Gud, och trampa den Helige under sina fötter — ja, detta till följd av deras maklighet och mycket stora framgång." (He 12:2)
Och därför, då vi bevittnar dessa ting, sörjer vi liksom dem som har gått före oss:
"Ja, huru snara till att upphäva sig i högmod, ja, huru snara till att yvas och göra allt sådant som är orättfärdigt! Huru tröga äro de icke att komma ihåg Herren, sin Gud, och hörsamma hans råd, ja, huru sena till att vandra på visdomens stigar!" (He 12:5)
Påtagligare än någonsin tidigare erinrar vi oss Mästarens framställning i slutet av hans bergspredikan, att endast den person eller den kyrka (naturligtvis i betydelsen en församling av personer) som inte kommer att falla under dessa prövande år, kommer att vara den som är grundad på hälleberget. På vilket sätt? Som Mästaren förklarade, genom att höra och åtlyda de fundamentala och oföränderliga principer på vilka den sanna kyrkan är grundad, när villfarelsens vindar blåser, eller när oanständighetens och ondskans vattenströmmar kommer mot oss, eller när kritikens eller hånets slagregn faller på dem som håller fast vid sanningen.
Kända och framstående män och kvinnor kommer ständigt till oss, och deras iakttagelser då de lär sig om kyrkan och dess mycket omfattande verksamhet är, i viss mening, endast en bekräftelse på det som aposteln Paulus förklarade för romarna för länge sedan:
"Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror . . . Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri . . . (och lägg särskilt märke till detta) Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen." (Rom 1:16—18)
En känd föreläsare vid Bonneville Knife and Fork Club, Mr George Rony, yttrade följande till mig sedan jag enligt hans önskan hade tagit med honom för att visa honom en del av vår kyrkas välfärdsverksamhet: "Er välfärdsplan borde nå ut över hela världen, och jag tvivlar inte på, sedan jag nu sett den tillämpas, att den en dag kommer att bli huvudplanen för ett kristet liv."
Framstående besökare har ofta ställt frågor angående kyrkans utbildningssystem, genom vilket, utanför våra kyrko- och skolinstitutioner och inom våra seminarier och institut, kyrkan når ut till varje hem med hemprimär på veckodagar för små barn och med hemstudiekurser på vardagarna för ungdomar, för undervisning om viktiga principer som är väsentliga för ett kristet liv.
Dessa besökare har ständigt sökt efter hemligheten i hur våra skolor har kunnat upprätthålla lag och ordning. Den här frågan har naturligtvis frammanat en förklaring av de hemaftonsprogram som följs i de hem varifrån de flesta av våra ungdomar kommit. Uppmärksamheten har riktats på de stu-

dentorganisationer bland vår universitetsungdom där studenterna själva är organiserade i enheter inom kyrkan och får lära sig hur de kan umgås på ett ansvarsfullt sätt enligt det som Herrens plan anvisar.
Dessa iakttagelser och många andra liknande får oss att tänka efter. De manar oss att flitigare utföra den fullkomliga plan som har givits oss. Genom den kan hela världen frälsas, om alla människor skulle nödgas att rannsaka noga, alltid bedja och ha tro, så att allting samverkar till deras bästa och hans namns ära. (Se L&F 90:24)
Vi har just kommit från en historisk konferens i Manchester, England, för kyrkans medlemmar på Brittiska öarna. Där hade över 12.000 medlemmar från hela Brittiska öarna församlats. Det stora intresse som visades där gav ett uttrycksfullt vittnesbörd om den växande insikten att Guds rike, avseende Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, är världsomfattande, och att medlemmarna i Storbritannien har en fast beslutsamhet att etablera kyrkan starkare i sitt fosterland. Detta visades på ett dramatiskt sätt när de avslutade den tre dagar långa konferensen med en ny sång som skrivits av en av deras lokala ledare och som har rubriken "This Is Our Place" (Detta är vår plats). Den här sången avslutades med följande gripande tillkännagivande:

"Guds verk är vårt, vi får inte svika
att arbeta av hela vårt hjärta och förmåga.
Med honom bredvid oss skall vi inte frukta,
här vill vi leva, här vill vi tjäna."
(Ernest Hewett, president för Leicester Stake)

Vi höll den första generalkonferensen av detta slag på Brittiska öarna på grund av deras stora bidrag till den tidiga tillväxten av kyrkan, vilket vittnade om det rika utflödet av Israels blod bland människorna på dessa öar.
Då vi besöker de olika länderna, vare sig det är i Fjärran östern, i de Europeiska områdena, i Sydamerikas nationer eller i andra delar av världen, har vi lagt märke till, liksom på Brittiska öarna, de tydliga tecknen på en stark önskan från vår kyrkas medlemmars sida att se kyrkan växa i sina egna länder. De ser fram mot en dag när deras medlemmar och ett utbildat ledarskap skall kunna åta sig ansvarsuppgifter för att presidera över distrikt och missioner och tempel, om och när deras styrka blir så påtaglig att de kan styra sig själva sedan de har undervisats om rätta principer.
Det är ett ständigt under att se hur mottagliga dessa ledare är för utbildning i kyrkan, när de har fått lära sig av någon att de skall visa vägen. Då kyrkans medlemmar förstår andan i verket, har de en intensiv önskan att resa till ett heligt tempel där de kan mottaga prästadömets utlovade välsignelser, vilka genom deras trofasthet kommer att ge dem himmelens högsta privilegier i den tillkommande världen.
Varhelst vi har rest, liksom här hemma, frågar människor angående våra ansträngningar i att hjälpa de så kallade underutvecklade folken. Detta har givit oss tillfälle att förklara hur, från det att människor omvänt sig till kyrkan, utvecklingen sker steg för steg genom att familjens hemaftonsprogram introduceras, där föräldrarna får hjälp med familje problem, små organisationsenheter av söndagsskolor, grenar och distrikt etableras, tills slutligen stavar organiseras i en avsikt att, som Herren har uppenbarat det, "vara till försvar och såsom en tillflykt undan stormen och vreden, när den skall utgjutas över hela jorden obemängt". (L&F 115:6)
När jag erinrar mig en himmelsk budbärares ord till den unge profeten i denna tidsutdelnings tidiga begynnelse, att ändamålet med den återupprättade kyrkan var att göra ett folk berett för Herrens tillkommelse, kommer jag ihåg att när lärjungarna samlades kring Mästaren innan han lämnade dem, frågade de honom om tecknen på hans andra tillkommelse och världens ände, eller de orättfärdigas undergång, vilket var världens ände. Han gav dem vissa tecken som skulle förutsäga att denna andra tillkommelse var nära, ja stod för dörren. Han talade om stora vedermödor, om krig, hungersnöd och jordbävningar.
Ett av de viktigaste av de andra tecken som Mästaren omtalade och som jag ofta har undrat över, var att innan hans tillkommelse skulle det finnas människor som skulle utge sig för att vara Messias samt falska profeter som skulle göra stora tecken och under för att bedraga de trofasta som ser fram mot den stora dag då Mästaren på nytt skall återvända till jorden. Vi ser verkligen detta ske bland oss idag, då vi ser personer komma med påståenden om sina ledares gudomlighet. Dessa bedragare finns bland oss och vissa har kommit och själva gjort anspråk på att vara Gud, och vi har att vänta oss att andra skall komma och göra detsamma så att Mästarens ord uppfylls, att människor som utger sig för att vara Messias samt falska profeter skulle komma.
Mästaren gav de heliga ett säkert sätt att förebåda då vår Herre åter skall komma till jorden enligt sitt löfte. Frälsaren sade att han skulle komma på detta sätt:
"Därför, om man (syftande på de falska profeterna) säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke.

Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara." (Matt 24:26—27; se även Joseph Smiths skrifter 1:25—26)
Om vi kunde komma ihåg detta, och avvisa alla dåraktiga föreställningar om hur Frälsaren kommer att visa sig, skulle vi kunna vara beredda när han kommer.
Som förberedelse för denna underbara händelse gav oss Mästaren detta råd: "Vaken fördenskull; ty I veten icke vilken dag eder Herre kommer.
Varen därför och I redo; ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma."
Sedan gavs detta löfte till de av hans tjänare som hade varit trofasta: "Salig är då den tjänaren, om hans herre, när han kommer, finner honom göra så." (Matt 24:42, 44, 46; se även Joseph Smiths skrifter 1:46, 48, 50)
För några dagar sedan fick vi en trosstärkande rapport från en ung missionspresident och hans hustru. Han hade just blivit avlöst som president för en mission i Peru där det nyligen inträffade en av de svåraste katastroferna i världens historia. Ungefär 70.000 personer omkom där när en jordbävning förde ett helt berg över två städer som blev fullständigt förstörda. Vi hade fyra missionärer som arbetade där, två i vardera staden. När jordbävningen kom arbetade de för Herren. Två av äldsterna var i den ena stadens utkanter och gav en diskussion om evangeliet, och de andra två hade ett förberedelsemöte i den andra staden.

Efter tre fruktansvärda dagar som var halvmörka på grund av det kvävande dammet, tänkte de att detta kunde likna den tid när Frälsaren korsfästes, då det var tre dagars mörker, samt när han skulle komma tillbaka, när två skall mala på samma kvarn och en skall bli upptagen och den andra skall lämnas kvar, när två skall arbeta ute på marken och en skall bli upptagen och den andra skall lämnas kvar. (Se Matt 24:40—41)

Vid en jordbävning drabbas var och en i just den situation han befinner sig — om han är i en biograf eller på en barservering eller är berusad eller vad som helst. Men Guds trofasta tjänare, som skulle vara verksamma i sina plikter, skulle bli beskyddade och bevarade om de handlade enligt det råd Herren givit: "Därför skolen I stå på heliga platser och icke låta eder rubbas", när dessa dagar skall komma. (L&F 87:8)

Därför säger vi till kyrkans medlemmar i varje land, överallt, stå på era platser och säg som de brittiska heliga har sjungit:

> "Guds verk är vårt, vi får inte svika
> att arbeta av hela vårt hjärta och förmåga.
> Med honom bredvid oss skall vi inte frukta,
> här vill vi leva, här vill vi tjäna."

Jag säger till våra trofasta heliga överallt och till alla våra vänner som är uppriktiga i hjärtat, gå till era hem efter denna stora konferens:

Håll era familjeböner, bevara era familjeband starka och låt ert hem vara rikt på kärlek.

Ni väktare inom prästadömet, svik inte det heliga ansvaret att "vaka över kyrkan och att vara med dess medlemmar och styrka dem". (L&F 20:53)

Ni ledare, sätt i full verksamhet hela det program som har sänts från himmelen i vår tid för att hejda den flodvåg av orättfärdighet som sveper över jorden som en lavin.

Lätta era personliga bördor, ni ledare, genom att öka andras verksamhet, så att alla må dra nytta därav.

Framför allt, undervisa om Jesu Kristi evangelium med makt och myndighet och fortsätt att bära vittne om vår Herres och Frälsares Jesu Kristi gudomliga mission.

Och till er våra vänner som är uppriktiga i hjärtat och som är allvarliga sanningssökare, bär vi vårt högtidliga vittnesbörd om "att hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar" (3 trosart.) så som de ges genom bemyndigade tjänare som bär frälsningens nycklar för både de levande och de döda.

Jag önskar att alla som är inom räckhåll för ljudet av min röst skulle vederkvickas och stärkas, i denna tidsutdelning, liksom människor i andra svåra tidsåldrar blivit vederkvickta och beskyddade mot den ondes fallgropar. Hör Mästarens ord då han omnämnde sitt folk som sina barn:

"Frukten icke, små barn, ty I ären mina, och jag har övervunnit världen, och I ären av dem som Fadern givit mig,
och ingen av dem som min Fader givit mig skall gå förlorad.
Därför är jag mitt ibland eder. Jag är den gode herden, Israels klippa; den som bygger på denna klippa skall aldrig falla.
En dag kommer, då I skolen höra min röst och se mig och veta, att jag är."

Sedan sade han: "Vaken fördenskull att I mån vara redo." (L&F 50:41—42, 44—46)

Jag tror av hela mitt hjärta att detta löfte gäller er och mig idag, i den mån som vi gör oss värdiga att kallas hans barn.

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Prästadömets ansvar

HAROLD B LEE

förra veckan tillbringade vi en och n halv dag tillsammans med de tolvs egionala representanter och vi fäste eras uppmärksamhet på ett tema: Kyrkan behöver varje medlem så att lla kan uppbyggas tillsammans." Vi ade fram viss statistik som nu har jorts upp på diagram som de regionaa representanterna kommer att ta ned sig till de olika regionala möten om hålls för att betona behovet av tt vi når ut till dem som för närvarande inte är aktiva i kyrkan.

ag kan ta siffror från ett av diagrammen för att betona vikten av det som i talar om. På detta har vi 353.000 ärare av det melkisedekska prästadömet i kyrkan, av vilka de flesta är äder och endast 187.000 är aktiva, och å använder vi närvaro vid ett sakaments- och ett prästadömsmöte i nånaden som måttstock. De betraktaes med andra ord som aktiva om de jorde så mycket. Av de 184.000 män ver 21 som har det aronska prästaömet, av vilka de flesta också är fäer, är det bara 17.000 som är aktiva an ni tänka er. Det finns också 48.000 nanliga vuxna medlemmar som inte r ordinerade och 117.480 äkta män om inte är medlemmar, av vilka de esta också är fäder. Sålunda är av essa ca 700.000 manliga vuxna, av ilka många är fäder, nästan 500.000 v det totala antalet om man använler denna måttstock, inaktiva, om vi äknar in icke ordinerade män och äka män som inte är medlemmar i denna år utmaning.

lu bröder skall vi gå ut med en betämd verksamhet för att få dessa våra bröder att bli aktiva — aktiva på något sätt. En missionspresident hade ett möte med en grupp missionärer i de östra staterna i en sal i vars mitt det stod pelare från golv till tak. Han sade till en av missionärerna. "Gå och knuffa omkull den där pelaren."

"Det kan jag inte", svarade missionären.

"Varför inte?"
"Därför att hela takets vikt ligger på den där pelaren."
Sedan frågade presidenten: "Om den vikten lyftes bort, skulle du då kunna välta omkull pelaren?"
Då svarade missionären: "Ja, det tror jag nog att jag skulle kunna."
Då sade presidenten: "Mina bröder, ni och jag är precis som en av de där pelarna. Så länge vi har en vikt av ansvar i denna kyrka, kan inte ens hela helvetet knuffa omkull oss. Men så fort den vikten lyfts bort, blir de flesta av oss ett lätt byte för makterna att dra omkull."
Nu vill vi lägga en vikt av ansvar på varje prästadömsbärare och på varje far i varje hem. Ni måste komma ihåg att om vi multiplicerar antalet så kallade inaktiva med familj i normalstorlek, kommer vi fram till hundratusentals medlemmar i denna kyrka, som, om vi inte gör något åt det, inte kan bli beseglade i templet och därför inte kommer att höra ihop familjevis i livet härefter.
Kom ihåg att aktivitet är andlighetens själ.
Vi tänker föreslå att ni introducerar detta program: Vi önskar att biskoparna nu skall instruera hemlärarna och kvorumledarna att lämna in namn på sina inaktiva medlemmar till respektie biskop tillsammans med förslag på hur man skall nalkas och engagera dessa personer. Vi önskar att biskoparna i sin tur lämnar dessa namn till respektive stavspresident på samma sätt, så att det sker en fortlöpande ansträngning och värdering över en tidsperiod då vi koncentrerar oss på individer snarare än siffror, då vi prövar vår kärlek och skapande förmåga genom att se hur vi bäst kan nå och hjälpa våra medlemmar att ge dem tillfälle att tjäna andra.
Vi har låtit dessa bröder säga det de har gjort ikväll för att fästa er uppmärksamhet på detta betydelsefulla ämne. De har alla berört olika omsorgsområden. Vi har i kyrkan många män i olika yrken som har frågat: "Varför kan vi inte istället för att bli kallade på en proselyterande mission, få gå på en mission där vi kan använda våra talanger, vår yrkesmässiga färdighet till att befrämja Herrens verk?"
Detta är ett program som vi skall få höra mer om, och detta är en kallelse till läkare, sjuksköterskor och andra att som vanliga missionärer gå ut på egen bekostnad och som alla proselyterande missionärer gör, ge hjälp under en tidsperiod med att höja människors normer närhelst det behövs. I detta kan vi nu se en stor upplyftning och en stor källa till styrka som kommer att komma från många av dessa personer som ber att någon skall ge dem en chans att tjäna på de fält där de är istånd att tjäna, att nå ut till alla dessa som i visst mått är mindre aktiva än de borde vara och ge dem något att göra. Använd er fantasi, ni ledare, och se till att alla får något ansvar, med den känslan att kyrkan behöver dem i ett särskilt tjänande.
Jag kommer ihåg, och jag tror att jag har nämnt den förut, men jag upprepar den ikväll i alla fall, en upplevelse som Adam S Bennion[1] hade, då han besökte Utahs statsfängelse. Han var djärvare än de flesta av oss som varit där. Han drog in dem i ett samtal. "Jag skulle vilja fråga er, pojkar, vad det var som hände i era liv, som gjorde att ni begick det misstag som förde er hit som interner i fängelset?" Sedan han brutit isen på detta sätt, gav de honom ett svar: "Vi är här därför att det kom en tid i våra liv då vi kände att ingen brydde sig om vad som hände oss."
Ni och jag sitter här ikväll jämförelsevis trygga, men må Herren hjälpa var och en av oss om vi någonsin skulle komma att känna i våra hjärtan att ingen bryr sig om vad som händer oss. En far eller en mor eller ett barn eller någon som inte är aktiv, som känner att ingen bryr sig om, den mannen eller kvinnan är i ett farligt tillstånd och vi önskar att ni skall nå fram till alla dessa och föra dem tillbaka till något mått av aktivitet nu, så snart ni kan ställa upp era styrkor till att göra det.
Jag var med på ett man-och-hustrumöte i Provo för några år sedan då en förtjusande syster bar sitt vittnesbörd om den glädje som hade kommit in i hennes hem sedan hennes man hade blivit aktiv i kyrkan. Hon berättade om att de hade gått igenom templet tillsammans. Hon berättade om hur han hade varit inaktiv, hur han hade rökt och inte gått framåt i prästadömet och hur någon tog tag i honom och till slut hjälpte honom att bli värdig och redo att mottaga prästadömet och att biskopen till slut hade givit honom en rekommendation till templet. När hon beskrivit denna underbara kväll, sade hon: "Det kom in fem små flickor för att bli beseglade till sin far och mor. Denne man som var av Gud förkunnade oss som en familj för evigheterna." Och då hon avslutade denna berättelse och bar sitt vittnesbörd tittade hon över talarstolen ner på första raden där hennes man satt. Hon tycktes för ett ögonblick glömma att det fanns några andra där än de två och hon sade till honom: "Jag kan inte säga dig hur lyckliga flickorna nu är och hur tacksamma vi är för vad du har gjort för oss. För du förstår, pappa, att om inte du har prästadömet, kan varken barnen eller jag få vara tillsammans som en familj i livet härefter. Tack gode Gud för vår pappa som har nycklarna och låser upp dörren till ett evigt hem för familjen."
Jag skulle önska att varje bekymmerslös far i kyrkan kunde ha hört den flickans vittnesbörd.
Vi ber er prästadömsbärare att vara snälla och väcka dessa fäder nu, medan det ännu är dag och medan det finns tid för dem att erhålla sina välsignelser innan mörkret kommer. Må Herren hjälpa oss att göra detta nu och fånga den vision och det budskap som president Tanner och dessa män som har talat till er ikväll har givit er, en glimt av det vi kan göra, om vi bara vill utöva prästadömet, vilket är Guds makt varigenom han arbetar genom människorna till sina barns frälsning. Att Herren må hjälpa oss att göra detta, att fånga denna vision och utföra det vi försöker göra under de år som ligger framför oss, beder jag ödmjukt i Herrens Jesu Kristi namn. Amen. O

1 Bennion, Adam Samuel — (1886-1958) ordinerad till apostel den 9 april 1953.

Med hand och hjärta

Thomas S Monson

Alla som igår hade samlats i detta historiska tabernakel fick förmånen att höja sin högra hand för att understödja kyrkans ledare i de ämbeten som de kallats till. Den uppräckts hsnden är ett yttre uttryck för en inre känsla. När någon lyfter handen förpliktsr han sig med sitt hjärta.

Mästaren talade ofta om hand och hjärta. I en uppenbarelse som gsvs genom profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio i msrs 1832 gav hsn följande anvisning: "Var . . . trofast. Sköt det ämbete vartill jag kallat dig. Hjälp de svaga, upplyft de slappnande händerna och styrk de matta knäna.

Om du är trofast intill änden sksll du få odödlighetens krona och evigt liv i de boningsr, som jag berett i min Fsders hus." (L&F 81:5—6)

Då jag begrundar hans ord ksn jag nästan höra ljudet av hasande sandslklädda fötter, sorlet sv förvåning från åhörare så som det ljuder från Kapernsums fridfulla skådeplsts. Här trängdes stora människoskaror runt Jesus och förde fram de sjuka så stt de skulle bli botade. En lam man tog sin säng och gick, och en romersk hövitsmans tro återgav hälsan till hans tjänare.

Jesus undervissde inte bars med föreskrifter utan också genom exempel. Han vsr trofsst till sin gudomligs mission. Han uträckte sin hsnd så att andrs skulle kunna upplyftas till Gud.

I Galiléen kom en spetälsk till honom som bönföll honom och sade: "'Herre, vill du, så kan du göra mig ren.' Då räckte han ut handen och rörde vid honom och ssde: 'Jsg vill; bliv ren.' Och strax blev han ren från sin spetälsks." (Matt 8:2—3) Jesu hand blev inte oren genom stt rörs vid den spetälskes kropp, utan den spetälskes kropp blev ren när denna heliga hand rörde vid den.

I Kapernaum, i Petrus hus, gavs ännu ett exempel. Modern till Petrus hustru låg sjuk i feber. Den heliga uppteckningen förtäljer att Jesus kom "och tog henne vid handen och reste upp henne; och febern lämnade henne . . . " (Mark 1:31)

Så var det också med dottern till Jairus, en synagogföreståndare. Varje förälder kan förstå de känslor Jsirus hade då han sökte Herren, och då han fann honom föll ned för hans fötter och bönföll: "Min dotter ligger på sitt yttersts. Kom och lägg händerna på henne, så att hon bliver hulpen och får leva." (Mark 5:23)

"Medan han ännu talade, kom någon från synagogföreståndarens hus och sade: 'Din dotter är död; du må icke vidare görs mästaren omak.'

Men när Jesus hörde detts, ssde han till honom: 'Frukts icke; tro allenast, så får hon liv igen.'" Föräldrarns gråt. Andra sörjde. Jesus betygade: "'Gråten icke; hon är icke död, hon sover.'

. . . han tog henne vid handen och ssde med hög röst: 'Flicka, stå upp.' Då kom hennes snde igen, och hon stod strax upp . . . " (Luk 8:49—50, 52, 54—55)

Ännu en gång hade Herren räckt ut sin hand för att ts en annan människas hand.

De älskade apostlarna lsde noga märke till hans exempel. Han levde inte för att bli betjänad, utan för att tjäna, inte för att få, utan för att ge, inte för stt frälsa sitt liv, utsn för stt utge det för andra.

Om de önskade se den stjärna som omedelbart skulle vägleda deras steg och påverka deras öde, måste de spans efter den, inte i de föränderliga skyarna eller de yttre omständigheterna, utan var och en i djupet av sitt eget hjärta och efter det föredöme som gavs av Mästaren.

Tänk en stund på Petrus upplevelse vid den port i templet som kallades Sköna porten. Man känner medkänsla vid tanke på den mannens situstion som hade varit lam från födelsen och som varje dag bars till tempelporten så att hsn skulle kunna be om allmosor sv alla som gick in. Att han bad Petrus och Johannes om allmosor då dessa två bröder närmade sig, visar att han inte gjorde någon åtskillnsd mellan dem och de skaror av andrs människor som måste hs pssserat förbi honom den dagen. Då kom Petrus msjestätiska men ändå milda befallning: "Se på oss." (Apg 3:4) Uppteckningen förtäljer att den lame mannen gsv skt på dem, i förväntsn stt få något från dem.

De dramatiska ord Petrus sedan yttrade hsr fört uppriktiga troendes hjärtan ned genom tidens ström än i denna dag: "Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå." Vi avslutar ofta citatet här och lägger inte märke till de följsnde verserns: "Och så fattsde han honom vid högra handen och reste upp honom . . . hsn . . . stod upprätt och begynte gå och följde dem in i helgedomen . . . " (Apg 3:6—8)

En hjälpande Hsnd hade räckts ut. En sksdad kropp hade helats. En dyrbar själ hsde förts närmare Gud.

Tiden förflyter. Omständigheterna ändras. Förhållandena varierar. Oförändrad kvarstår den gudomliga befallningen stt hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrks de matta knäna. Var och en av oss har ansvaret att inte vars en tvivlare, utan en görare, inte någon som stödjer sig på andra, utan en upplyftare. Men vårt självbelåtenhets träd har många grenar, och varje vår slår fler knoppar ut. Ofta lever vi sida vid sida, men har ingen kontakt mellan vårs hjärtan. Det finns de som vi personligen har möjlighet att hjälpa, som med uträckta händer utropar: "Finnes då ingen balsam i Gilead . . . ?" (Jer 8:22) Var och en av oss måste svara.

Edwin Markham observerade:

"Det finns en bestämmelse som gör oss till bröder,
ingen går sin väg ensam:
Allt som vi tillför andras liv
kommer tillbaka till vårt eget."

En som levde en stor del av sitt liv i själviskhet utan stt bry sig om sin nästa var Dickens odödliga personlighet Ebenezer

Scrooge. Men den vinternatt kom när Jacob Marleys ande visade sig för Scrooge och klagade:
"Att inte förstå att varje kristen ande som arbetar godhjärtat inom sitt lilla område, vad än det kan vara, kommer att finna sitt jordeliv alltför kort för dess väldiga användningsmöjligheter. Att inte förstå att ingen ånger är så stor att den kan upphjälpa ens livs oanvända möjligheter! Dock, sådan var jag! Åh! Sådan var jag!
Varför vandrade jag förbi människoskaror med mina ögon nedåtvända och aldrig höjde dem mot den välsignade stjärna som ledde de vise männen till en fattig boning! Fanns det inga fattiga hem dit dess ljus kunde leda *mig!*"
I ett försök att trösta Marley sade Scrooge: "Men du var alltid duktig i affärsverksamhet, Jacob."
Marley sade jämrande: "Affärsverksamhet! . . . Mänskligheten var min uppgift!"

Den ändring som sedan skedde i Scrooges liv var verkligen mirakulös. På en enda natt blev han den mest givmilda, den mest älskvärda, den mest godhjärtade kristna själ. Med egna ord beskrev han sitt tillstånd så här: "Jag är inte den människa jag var." Så är det alltid när någon vänder sitt hjärta till Kristi exempel.
"Den som icke älskar, han förbliver i döden", skrev aposteln Johannes för 1900 år sedan." (1 Joh 3:14)
Vissa människor höjer ett anklagande finger mot syndaren eller den som misslyckats och säger hånfullt: "Han rår själv för sin situation." Andra utropar: "Åh, han kommer aldrig att ändra sig. Han har alltid varit en dålig människa." Några få ser bortom den yttre anblicken och inser det sanna värdet av en människas själ. När de gör detta sker under. De nedtryckta, de missmodiga, de hjälplösa blir "icke mer främlingar och gäster, utan . . . haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk". (Ef 2:19) Sann kärlek kan ändra människors liv och förändra människans natur.
Denna sanning framställdes så vackert på scen i *My Fair Lady*. Eliza Doolittle, blomsterflickan, talade till någon som hon tyckte om och som senare skulle hjälpa henne från en sådan medelmåttig ställning: "Du förstår, det är verkligen så, utöver det som var och en kan tillägna sig (klädseln och korrekt tal och så vidare), består inte skillnaden mellan en dam och en blomsterflicka av hur hon uppför sig, utan hur hon blir behandlad. Jag kommer alltid att vara en blomsterflicka för professor Higgins, därför att han alltid behandlar mig som en blomsterflicka och alltid kommer att göra det, men jag vet att jag kan bli en dam för dig, därför att du alltid behandlar mig som en dam och alltid kommer att göra det." (Fritt citerat från *Pygmalion* i *The Complete Plays of Bernard Shaw*, s 260.)

Eliza Doolittle uttryckte bara den djupa sanningen: När vi behandlar människor enbart så som de är, kommer de att förbli som de är. När vi behandlar dem som om de vore det som de borde vara, kommer de att bli det som de borde vara. (Fritt behandlat citat från Johann Wolfgang von Goethe.)
I själva verket var det Återlösaren som bäst undervisade om denna princip. Jesus förändrade människor. Han ändrade deras vanor och åsikter och ambitioner. Han ändrade deras temperament, läggning och natur. Han förändrade deras hjärtan. Han upplyfte! Han älskade! Han förlät! Han återlöste! Har vi viljan att följa honom?
Fängelsedirektören Kenyon J Scudder har berättat följande upplevelse: En av hans vänner råkade sitta i en tågkupé intill en ung man som var mycket deprimerad. Slutligen berättade mannen att han var en frigiven fånge som återvände från ett avlägset fängelse. Hans fängelsevistelse hade bringat vanära över hans familj och de hade varken besökt honom eller skrivit ofta. Han hoppades emellertid att detta bara berodde på att de var alltför fattiga för att kunna resa och alltför olärda för att skriva. Han hoppades att de, trots händelsen, hade förlåtit honom.
För att göra det lätt för dem hade han emellertid skrivit till dem och bett dem sätta upp en signal för honom då tåget passerade deras lilla gård i utkanten av staden. Om hans familj hade förlåtit honom skulle de sätta upp ett vitt band i det stora äppelträdet som stod nära järnvägsspåret. Om de inte ville att han skulle komma tillbaka så skulle de inte göra någonting och då skulle han stanna kvar på tåget på dess färd västerut.
Då tåget närmade sig hans hemstad blev spänningen så stor för honom att han inte kunde förmå sig att titta ut genom fönstret. Han utropade: "Om precis fem minuter kommer lokföraren att låta tågvisslan tjuta för att ange att vi närmar oss den långa kurva som slutar i den dal där jag har mitt hem. Vill du hålla utkik efter äppelträdet som finns intill järnvägsspåret?" Hans kamrat bytte plats med honom och sade att han skulle göra det. Minuterna verkade som timmar, men så kom det gälla ljudet av tågvisslan. Den unge mannen frågade: "Kan du se trädet? Finns det ett vitt band i det?"
Svaret blev: "Jag ser trädet. Jag ser inte ett vitt band, utan många. Det måste vara ett vitt band på varje gren. Det måste vara någon som verkligen älskar dig."
I det ögonblicket stod han renad av Kristus.
Hans vän sade: "Jag kände det som om jag hade bevittnat ett under."
Han hade verkligen bevittnat ett under, och detta under skildras på ett bra sätt i den tredje versen av en omtyckt julhymn, "O Betlehem, du lilla stad":
"Hur tyst, hur tyst har undret skett, o, himlens största gärd!
Så Gud i nåd och kärleks råd ger ljus åt mörknad värld.
Må vi i kärlek vandra med rent och ödmjukt sinn'.
Må bön och tro i hjärtat bo, då Herren träder in."

Hymner, nr 117

Även vi kan uppleva just detta under när vi, med hand och hjärta, så som Frälsaren gjorde, upplyfter och älskar vår nästa så att han ges livsförnyelse.
Må vi hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrka de matta knäna, så att vi därigenom ärver det eviga liv som utlovats av Återlösaren, ber jag i Jesu Kristi namn, amen.

Den enda sanna och levande kyrkan

Boyd K. Packer

Jag har haft privilegiet att under den gångna månaden träffa missionärer och medlemmar i Storbritannien, Sydamerika, Sydafrika och här i Nordamerika. Alltid då vi träffas, konfronteras vi med en vanlig fråga. Medlemmarna i kyrkan, särskilt missionärerna, hör ofta detta uttalande: "Om det finns något jag avskyr, så är det de som säger att de har rätt och alla andra fel." De protesterar naturligtvis mot denna kyrkas exklusiva anspråk på auktoritet.

Nu förstår jag naturligtvis varför folk kan tycka på det viset. Inte desto mindre skulle jag vilja säga: "Stopp ett tag, tänk efter en stund. Naturligtvis kan du inte tro att det i den stora förvirrande mängden av olika religiösa trosåskådningar inte finns någon som är sann, som är riktig."

Ett sådant förslag alstrar ateism. När jag tänker på en ateist, tänker jag på vad syster Carol Lynn Pearson skrev i den vers hon tillägnat ateisten:

"Gud måste ha en stark känsla för humor
som så rättfärdigt motstår
frestelsen att vända på borden
då du låtsas att han inte existerar."[1]

Den andra åsikten, den som de flesta har, är att de alla är riktiga, att de alla är lika. Om det finns ett typiskt svar till våra missionärer så är det: "Jag har redan en kyrka. En är så god som en annan och det spelar egentligen ingen roll vilken man tillhör eller om man tillhör någon. Vi kommer alla att sluta på samma plats i alla fall."

Naturligtvis är det så att ingen som verkligen tänker intar den ställningen. Inte desto mindre är det många människor som accepterar den trots att de inte för ett ögonblick skulle tillämpa den på någon annan fas i deras liv. De skulle till exempel inte inta samma ståndpunkt då det gäller utbildning. Vem skulle inte le åt ett sådant uttalande som att alla skolor är lika, att en är lika bra som en annan och att en person förtjänar samma diplom oavsett vilken skola han gått i eller vilka ämnen han studerar eller hur länge?

Skulle ni gå med på att skicka studenter till vilken skola som helst, låta dem ta vilka kurser som helst och sedan ge dem specialiserade akademiska grader, vilka de helst ville — i arkitektur, juridik eller medicin? En sådan inställning skulle innebära att en person skulle vara en precis lika bra kirurg även om han inte studerat de ämnen han skulle gjort om han följt den vanliga undervisningsgången för blivande kirurger. Ingen människa, som skulle skänka detta förslag en noggrann tanke, skulle inta den hållningen och varken du eller jag skulle vilja vara i händerna på den kirurg som har utbildats eller kanske man skulle säga "obildats" på det sättet.

Är det då inte konstigt att så många är redo att tillämpa sådana åsikter när det gäller religion. De förfäktar: Gå till vilken skola som helst, läs vilket ämne som helst, eller strunta i att gå i någon skola, vi kommer i alla fall att sluta på samma plats med samma himmelska diplom.

Det är helt enkelt inte förnuftsenligt och det är inte heller sant.

Den inställningen att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda sanna kyrkan på jordens yta är fundamental. Kanske skulle det vara enklare och bekvämare och populärare om vi skulle undvika den. Inte desto mindre är vi av en helig förpliktelse och tillit tvingade att hålla fast vid den. Den är inte enbart ett medgivande, den är en positiv deklaration. Den är så fundamental att vi inte kan ge vika på denna punkt.

Till dem som tycker att vi är obarmhärtiga, säger vi att det inte var vi som hittade på det. Det förkunnades av honom, för han gav buden till de första bröderna, och jag citerar:

"... att lägga denna kyrkas grundval och att föra den ut ur dunklet och mörkret, ja, den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta, i vilken jag, Herren, har välbehag. Detta säger jag om kyrkan som ett helt och icke om de enskilda medlemmarna." (L&F 1:30)

Nu vill inte detta säga att alla de övriga kyrkorna är utan en viss sanning. De har en del sanning — en del har mycket stor del av den. De har ett sken av gudsfruktan. Ofta är prästerna och de som bekänner sig till tron ifråga inte utan hängivenhet och många av dem praktiserar anmärkningsvärt väl de kristna dygderna. De är inte desto mindre ofullständiga. Enligt hans förklaring: "... de läror de förkunna äro människobud. De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft." (Joseph Smith 2:19)

Evangeliet kan liknas vid klaviaturen på ett piano — en full klaviatur med ett urval av tangenter på vilken en som är van kan spela varierande melodier utan gränser, en ballad som uttrycker kärlek, en marsch att gå efter, en melodi att nynna och en hymn att bli inspirerad av, en ändlös variation som kan passa varje sinnesstämning och tillfredsställa varje behov.

Hur kortsiktigt är det då inte att välja en enda tangent och oupphörligt klinka på den monotona noten eller till och med två eller tre, då hela klaviaturens obegränsade harmoni kan spelas.

Hur synd är det då inte, när evangeliets fullhet, hela klaviaturen, finns på jorden, att många kyrkor slår an en enda tangent. Den not de spelar är kanske viktig för en fullständig harmoni i religiös upplevelse, men det är inte desto mindre allt som finns. Det är inte fullheten.

En spelar till exempel på helbrägdagörelse genom tro, och nonchalerar många principer som skulle medföra större styrka än helbrägdagörelsen själv. Andra spelar på en obemärkt ton beträffande sabbatsdagens helighållande — en ton som verkligen skulle låta annorlunda om den spelades i harmoni med de viktiga tonerna på klaviaturen. En ton som används på det sättet faller alldeles ur stämningen. En annan upprepar i oändlighet den ton som hör ihop med dopsättet och slår an en eller ett par andra

[1] To an Atheist in *The Search* (Triologi 1970) sid 34.

tangenter som om det inte funnes en hel klaviatur. Och än en gång är det så, att hur viktig den not än är som man spelar, låter det inte fullständigt när den spelas på bekostnad av de andra.
Det finns andra exempel på hur delar av evangeliet betonas i oändlighet och kyrkorna byggs upp på dem och ensamma låter de inte alls på samma sätt som de skulle göra om de blandades med Jesu Kristi evangeliums fulla mått. Vi säger inte att helbrägdagörelsens tangent till exempel inte är nödvändig. Vi inte bara erkänner den — vi förlitar oss på den och praktiserar den, men den är inte evangeliet självt, inte heller dess fullhet.
Vi skulle aldrig säga att dopet inte är nödvändigt, absolut nödvändigt, för det utgör det officiella inträdet i kyrkan och Guds rike. Om den tangenten emellertid spelas ensam, utan den motsvarande auktoritetstangenten, är fullheten och harmonin borta och man får en dissonans. Och utan trostangenten och omvändelsetangenten är det meningslöst och kanske ännu värre, det är en förfalskning. Detta händer då den auktoritet som vi talar om saknas.

Nu säger vi inte att de har fel så mycket som vi säger att de är ofullständiga. Evangeliets fullhet har återupprättats. Makten och auktoriteten att handla för Gud finns hos oss. Prästadömets makt och auktoritet vilar på denna kyrka. Herren uppenbarade: "..Detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud.

Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess heliga förordningar.
Utan dessa förordningar och prästadömets myndighet är gudaktighetens kraft icke uppenbar för människorna i köttet." (L&F 84:19-21)

Nu i dessa sista dagar då det ondas förstörande kraft rör sig emot oss, rör sig det stora avfallet som talas om i skrifterna emot sitt oundvikliga slut. De kristna kyrkor som skulle vara bålverket emot det tycks ge sina medlemmar eller sina präster mycket lite. Och vi ser den skrämmande synen med tomma kyrkor och ett prästerskap som befrämjar saker och de ting som de mer än allt annat skulle motstå.
Under denna senaste resa som jag nämnde har det varit skrämmande för mig att se kyrkorna stängda, förspikade, med ogräs som växer på kyrkogårdarna eller öppna men tomma. Vi står inför den skrämmande tanken på en generation som har uppfostrats utan någon kontakt med skrifterna.
Det är inte ovanligt att finna människor som är intresserade av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men som endast ägnar ringa uppmärksamhet åt den tanken att evangeliets fullhet finns här.
De attraheras av en ensam ton, en lära, ofta en som de genast tar avstånd från och protesterar emot. De undersöker den i sig själv, ensam. De vill veta allt som det finns att veta utan hänsyn till något annat, i själva verket gör de det med invändningar och förkastelse.
De vill höra den tonen spelad om och om igen. Det ger dem litet kunskap om de inte ser att det finns en fullhet — andra kompletterande ideal och lärosatser som ger värme och harmoni och fullhet när man spelar på varje tangent i rätt tid, vilken tangent om den spelades ensam skulle verka disharmonisk.

Nu är den faran inte begränsad endast till undersökare. En del medlemmar i kyrkan som borde veta bättre väljer ut en favoritton eller två och slår an dem oupphörligt, till irritation för andra runt omkring dem. De kan förslösa sin egen andliga känslighet. De tappar spåret, att det finns en fullhet i evangeliet och blir som Individer som många kyrkor blivit. De kanske förkastar fullheten till förmån för en favoritton. Detta blir överdrivet och förvrängt och leder dem bort till avfall.
Jag råder er att tänka på denna sak. Mer än det, jag skulle vilja uppmana er att be angående denna sak. Att tänka enbart kan vara grunden till människans visdom. Det finns ett annat mera fullkomligt sätt att kommunicera genom anden: "... Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet." (I Kor 2:10)
Paulus sade när han talade till korintierna: "Om detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor.
Men en 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt." (I Kor 2:13-14)
Varje själ har rätten, ja skyldigheten, att genom bön söka svar på denna fråga: Finns det en sann kyrka? Det var så allt började, som ni vet, med en fjortonårig pojke som gick till en lund. Två frågor: Vilken av alla kyrkorna var den rätta? och Vilken skulle han sluta sig till? Där upplevde han en förunderlig syn av Fadern och Sonen och tidernas fullhets hushållning inleddes. Senare återställdes myndigheten att handla för Gud och vilar ännu på denna kyrka. Vi hörde på detta möte en Guds profet, Joseph Fielding Smith.
Jag bär vittne om att han är en Guds profet. Jag har ett vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Han lever. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda sanna och levande kyrkan på jordens yta. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

Ärlighet en frälsningsprincip

MARK E PETERSEN

En av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas trosartiklar innehåller meningen "Vi tro på att vara ärliga". (13:e trosartikeln)

Men vi tror inte på ärlighet mest som en fråga om etik. Det är mycket viktigare än så. Ärlighet är en frälsningsprincip i Guds rike. Utan den kan det inte finnas någon frälsning. Precis på samma sätt som ingen man eller kvinna kan frälsas utan dop, kan inte någon frälsas utan ärlighet. På samma sätt som vi inte kan gå framåt i himmelriket utan uppståndelse, kan vi inte komma till de celestiala rikena utan ärlighet.

På samma sätt som Gud fördömer omoral, så förkastar han hyckleri, som är en av de värsta formerna av oärlighet. När han beskriver helvetet i den kommande världen, säger han särskilt att oärliga personer kommer dit. Eftersom inte något orent kan komma i Guds närhet, kan inte någon som ljuger, fuskar eller hycklar bestå i hans rike.

Oärlighet hör direkt samman med själviskhet, som är dess ursprung och källa. Själviskhet är roten till nästan allt det onda som plågar oss, och människans omänsklighet mot människor fortsätter att få oräkneliga tusentals människor att sörja.

Om hela mänskligheten vore ärlig, skulle vi kunna ha ett himmelrike på jorden. Vi skulle inte ha något behov av arméer eller flottor, inte ens en polis i det minsta samhälle, för det skulle inte finnas någon brottslighet, inget intrång på andra människors rättigheter, inget våld människor emellan. Det skulle inte finnas någon orsak till skilsmässa, inte heller felande män eller otrogna hustrur. Konflikter mellan barn och föräldrar skulle försvinna och ungdomsbrottsligheten skulle ta slut. Men finns det i vårt samhälle något som är mer vittutbrett än tendensen att ljuga och bedra?

Det är narkotikaförsäljarens lögn som frestar ett barn att ge efter och förförarens lögn som övertalar en flicka att uppge sin dygd.

Det är den skrupelfria affärsmannen som fångar sitt offer i en bedräglig affär.

Det är skatteskolkarens lögn som sätter honom bakom galler och elevens lögn som får honom att fuska i skolan.

Det är barnets lögn, och alldeles för ofta föräldrarnas lögn, som skapar generationsklyftan.

Det är den fuskande hantverkaren som döljer en bristfällig reparation.

Det är att leva på lögner som gör en människa till hycklare.

Det är mannens eller hustruns lögn som leder till otrohet och förfalskarens lögn som får honom att förfalska i böckerna.

Det är en önskan att ljuga och fuska som gör en mor till butiksråtta och barnet som hjälper henne till en blivande brottsling.

Det är lögnen i grannskvallret som leder till karaktärsmord på många oskyldiga offer.

Det är den oärlige som söker dra nytta av eller förödmjuka eller avsiktligt skada en medmänniska.

Det är den oärlige som försöker åka gratis på bussen eller inte talar om att han har fått för mycket tillbaka i affären.

Det är prästens lögn, när han lär att sex före äktenskapet är ett slags försöksäktenskap, som får en flicka att förlora sin dygd. Hon kanske är naiv eller oförståndig som accepterar hans ord, men vilket pris kommer inte han att få betala vid Guds domarskrank för att han sagt att det inte ligger någon synd i sexuella förbindelser före äktenskapet, när han mycket väl vet att den Allsmäktige har dundrat från Sinais höjder: "Du skall icke begå äktenskapsbrott." (2 Mos 20:14)

Den är en hycklare som ger hustrun ovett och förringar barnen och bär sig åt som ett odjur hemma men som påtar sig en gudfruktig roll på söndagen och sjunger i kören och tar del av Herrens måltids heliga emblem.

Det är den bedårade flickans lögn som bedrar föräldrarna då hon börjar ett liv i synd med en pojke som bara drar ner henne.

Finns det en människa som har en själ så död att hon aldrig har sagt sig själv: Vi kan inte leva med lögn?

Vi sista dagars heliga tror på Gud och till följd av att vi tror på honom, tror vi också att det finns en djävul — lögnens fader- och de som väljer att fuska och ljuga och bedra blir hans slavar.

Är det underligt att skriften säger:

"Sex ting är det som Herren hatar,
ja, sju äro styggelser för hans själ:
stolta ögon, en lögnaktig tunga,
händer som utgjuta oskyldigt blod,
ett hjärta som hopsmider fördärvliga anslag,
fötter som äro snara till att löpa efter vad ont är,
den som främjar lögn genom falskt vittnesbörd,
och den som vållar trätor mellan bröder." (Ords 6:16-19)

I de följande verserna binder skriften ihop detta utbrott med en annan avskyvärd synd som aldrig är utan lögn och bedrägeri, den vällustiga sexualiteten, som Gud säger förstör själen. I en nutida uppenbarelse beskriver Herren helvetet i den värld som kommer då han anger vilka som skall lida där och han säger:

"De äro de som äro lögnare, trollkarlar, äktenskapsbrytare och otuktiga människor och de som älska och utöva lögn.

De äro de som lida Guds vrede på jorden.

De äro de som lida den eviga eldens vedergällning.

De äro de som, nedkastade till helvetet, lida den Allsmäktige Gudens vrede . . ." (L&F 76:103-106)

De flesta av oss påstår oss vara kristna, vi bär Kristi namn och dyrkar hans heliga namn. Men är vi verkligen kristna i hjärtat? Är vår dyrkan verk-

ligen acceptabel för honom? Detta kan vi avgöra genom att fråga om vi verkligen håller hans bud. Om inte, är vi värdiga att bära hans namn?

En man blev tillfrågad: "Om du skulle behöva bevisa inför rätta att du är kristen, vad skulle du använda för bevis?"

De kristna måste lära sig att det inte finns något kristuslikt i det bedrägliga. Det finns ingen rättfärdighet i hyckleri. Det finns inget gott i en lögn.

Vi måste inse att om vi inte är ärliga, är vi inte rena i Guds ögon och inget orent kan inträda i hans närvaro. Att ge efter för oärliga handlingar är att avfalla från det kristna levnadssättet.

Avfall från Kristus blir antikrist och vem av oss har råd med det? Att vara antikrist är att vara emot honom, att kämpa emot honom, även om det sker i tyst olydnad. Att kämpa mot Kristus är att stänga Gud ute ur vårt liv och det mer än allt annat är en inbjudan till självförstörelse.

Människorna må filosofera och säga att det inte finns någon Gud. De må kalla religion en myt. De må bygga upp alla deras egna intellektuella uppfattningar, men allt är till ingen nytta. Beviset på Guds existens är överväldigande större än alla de protester och tomma teorier som söker avskaffa honom. Som en diktare har sagt: "Det är bara dåren som säger att Gud icke finns."

I denna tid av framgång finns det mer anledning att tro på Gud än i någon annan tid vi kan erinra oss. Alla våra upptäckter, allt det som vi uppnått på vetenskapens område, till och med människorna som skickats till månen, förkunnar Guds existens och makt.

Det finns ingen precision i chanser och det finns ingen säkerhet i spontanitet. Men det finns både precision och säkerhet i universum och dessa förkunnar Guds ära som våra största vetenskapsmän har sagt. Så tillsammans med den gamle psalmisten sjunger de högt: "Jorden är Herrens och allt vad därpå är." (Se Ps 24.)

Om vi är intresserade av evangeliet i allra minsta grad, bör vi leva helhjärtat enligt det. Det är ingen idé att vi bedrar oss själva och blir offer för vår egen tanklöshet. Det är ett faktum så enkelt att ett barn kan förstå, att om vi skall bli frälsta i himmelriket, måste vi leva helhjärtat enligt dess lagar. Att vara halvhjärtad är avskyvärt för Herren. Han har sagt till de ljumma att han skall utspy dem ur sin mun!

Varför tror ni att han har befallt att vi skall tjäna honom av allt vårt hjärta, all vår förmåga, själ och styrka?

Kommer vi inte ihåg att han har sagt att om vi accepterar hans bud med ett tvivlande hjärta och är sena i att utföra dem, är vi förbannade? (Se L&F 58:29)

Om vi skall vara kristna i våra gärningar, bör vi komma ihåg och leva efter följande uttalanden:

„Därför om du kommer med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva." (Matt 5:23-24)

"Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem." (Matt 7:12)

"Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt 22:39)

Och kommer ni ihåg att Frälsaren gav oss följande särskilda befallning: "I skolen icke vara såsom skrymtarna?" (Matt 6:5) Han förklarade vidare att "ingen kan tjäna två herrar ... I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon". (Matt 6:24)

Det finns också följande betydelsefulla skriftställe: "Den får icke bo i mitt hus, som övar svek; den som talar lögn skall ej bestå inför mina ögon." (Ps 101:7)

När den Allsmäktige talade från Sinai och befallde oss att vi inte skulle stjäla, sade han i samma andetag: "Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa." Han förklarade också att vi inte skulle hysa begär till något som är vår nästas. (Se 2 Mos 20:16-17.)

I en nutida uppenbarelse har han sagt med kraft: "Du skall icke ljuga. Den som ljuger och icke vill omvända sig skall uteslutas." (L&F 42:21)

Och han gjorde följande till en viktig del av de kristna lärdomarna: "Du skall icke tala ont om din nästa, ej heller göra honom någon skada." (L&F 42:27)

Och som en helt annan sida av bilden då han lärde mänskligheten att undvika girighet och avund, som leder till alla former av oärlighet, uppmanade han oss att ta en högre väg. Istället för att ta *från* våra medmänniskor, måste vi lära oss att *ge*, att vara goda samariter i våra handlingar, att dela med oss till de mindre lyckligt lottade och på ett verkligt sätt visa kärlek till våra medmänniskor. Så sade han: "Du skall komma ihåg de fattiga och helga det av dina ägodelar, som du bör dela med dem till deras stöd ... När du giver åt de fattiga av dina ägodelar giver du åt mig ..." (L&F 42:30-31)

Frälsaren kände till syndens tunga börda. Han bar den bördan i Getsemane och på korset för var och en av oss. Han vet att ett liv i synd står oss dyrt och att det är ett liv i misär och att ogudaktighet aldrig är lycksalighet. Han erbjuder oss att bära en lättare börda, en börda av glädje, hjälp och djup tillfredsställelse och han säger:

"Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.

Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar'.

Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt." (Matt 11:28-30)

Herren gör det klart att alla har behov av omvändelse och att om vi verkligen omvänder oss och accepterar hans ok av kärlek och förlåtelse och lydnad, skall han ta emot oss.

Genom sin tjänare Johannes sade han:

"Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd.

Om vi säga att vi icke hava någon synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss."

Å andra sidan säger han:

"Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7-9)

"Den som älskar sin broder, han förbliver i ljuset, och i honom är intet som länder till fall.

Men den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret, och han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat hans ögon." (1 Joh 2:10-11)

Och sedan har vi Jakobs ord att tro

utan gärningar är död. Vi måste kombinera vår tro med gärningar och gärningar med tro för att verkligen vara kristna och våra gärningar måste vara sanna gärningar. (Se Jakob 2:17-18.) Guds ande är sanningens ande. Frälsaren är sanningen personifierad. Då han beskrev sig själv, sade han: "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:6)

Utom genom sanningen finns det ingen frälsning i Guds rike, och den sanningen är Kristus. Och detta är mitt vittnesbörd till er i Herrens Jesu Kristi namn. Amen. O

Därför, o min son, var och en som vill komma, han komme och tage av livets vatten fritt, och den som icke vill komma, är icke nödsakad att komma, men på den yttersta dagen erhåller han efter sina gärningar.

(Alma 42:27)



Att lägga grunden till tusenårsriket

LEGRAND RICHARDS

Jag är mycket tacksam mot min Fader i himmelen för privilegiet att få närvara vid ytterligare en generalkonferens i kyrkan tillsammans med alla er trofasta sista dagars heliga som är här i eftermiddag.

Frälsaren sade: "Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun." (Matt 4:4)

Jag är säker på att de av oss som haft privilegiet att få vara med på de tre sista sessionerna i denna konferens har känt att vi verkligen har matats med det eviga livets bröd. Vi har fått underbara råd av Herrens tjänare.

Brödet håller kroppen vid liv, men det krävs mer än så för att hålla anden levande. Musiken har varit underbar och jag skulle vilja berömma sångarna från Ricks College. Jag var där för några veckor sedan på en gudstjänst och vi kan inte låta bli att tacka Herren för alla hans kyrkas institut och vad dessa institutioner och tillfällen till utbildning gör för våra ungdomar.

Idag tänkte jag att jag skulle vilja säga lite angående det slags grund vi har för vår tro, och vad vi lever för och var våra mål och ambitioner verkligen är.

Jag tänker på den tid då det vackra templet här i detta kvarter upprestes för över hundra år sedan. När grunden höll på att läggas, det har sagts att den var ca 5 meter bred, kom president Brigham Young vid ett tillfälle och såg hur man lade i granitflisor. Han tvingade arbetarna att ta bort dem och sätta dit stora granitblock med följande förklaring: "Vi bygger ett tempel som skall stå under tusenårsriket." Är inte det en bra tanke? Var och en av oss borde vilja bygga våra liv och hjälpa våra familjer att bygga upp sina liv så att vi kan stå kvar under tusenårsriket.

Då vi lyssnade till hur broder Romney på morgonsessionen beskrev profeternas och Frälsarens egna löften angående hans ankomst, vilka är det av oss som inte ville vandra på ett sådant sätt att vi kunde vara säkra på att, när Guds basuner ljuder och de döda skall komma fram, vi kan tillsammans med våra älskade bli räknade bland dem och vara med i hans närhet.

Jag tänker på aposteln Johannes ord, när han var på ön Patmos och fick av en ängel se allt från kriget i himmelen då Satan kastades ut, till den slutliga sammanfattande scenen. Han såg de döda, små och stora, stå framför Gud och böckerna öppnades och de döda blev dömda efter de ting som var skrivna i böckerna, enligt deras gärningar — inte bara efter deras tro, inte bara efter vad de hade sagt med sina läppar utan efter deras gärningar. Och döden och helvetet gav igen de döda som var i dem och varje människa blev dömd efter sina gärningar. (Se Upp 20:12-14)

"... Dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år. De övriga döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått till ända ..."

"Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem

har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren." (Upp 20:4-6)
Vilka är det vars vittnesbörd någonsin blivit vidrört av den gudomliga anden, som skulle vara nöjda med att bli efter ett tusen år när Guds basun ljuder och de skulle kunna ha förberett sig? Och om det krävs en femmetersgrund för att templet skulle hålla i tusenårsriket, då krävs det stor lydnad från vår sida för att vi skall vara förberedda för den härliga händelsen.
Frälsaren sade: "... den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den." (Matt 7:14) Och därför vill vi vara säkra på att vi är på den raka och smala väg som leder till livet. Han sade vid ett annat tillfälle:
"... var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förståndig man som byggde sitt hus på hälleberget.
Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.
Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförståndig man som byggde sitt hus på sanden.
Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo och vindarna blåste och slogo mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort." (Matt 7:24-27)

Det slags grund varpå vi bygger våra liv är precis lika viktig för vår eviga lycka som det slags grund varpå de byggde det heliga templet så att det skulle kunna stå i tusenårsriket.
För några år sedan då jag var president för sydstaternas mission höll jag en kväll en predikan i Quitman i Georgia angående äktenskapsförbundet och familjeenhetens eviga bestånd. Jag läste ur en bok av broder Rulon S Howell "Do Men Believe What Their Church Prescribes?" (Tror människorna på vad deras kyrka lär) /Deseret Book Co, 1932/I den finns det en uppställning över alla större kyrkor och deras yttranden och inställning till stora doktrinära principer inklusive denna om äktenskapsförbundets eviga bestånd. Inte en enda trodde på detta. Jag kan bara inte förstå hur de kan läsa Bibeln och ändå inte tro, och hur vigslar kan utföras i kyrkorna över hela världen "tills döden skiljer er åt". Vilken svag uppfattning! Varför går de inte tillbaka till den tid då Gud hade avslutat jordens skapelse och såg på den och fann den god och placerade Adam här. Vid detta tillfälle sade han: "Det är inte gott att mannen är allena ..." (1 Mos 2:18) Han gjorde en hjälp åt honom, sägande: "... de skola varda ett kött." (1 Mos 2:24) Det som nu Gud förenar och gör till ett kött, kan man inte dela utan att få två halvor istället för två hela. Jesus upprepade det yttrandet då han sade:
"Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött?
... Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja." (Matt 19:5-6)

Vid mötets slut stod jag vid dörren för att hälsa på de närvarande och en man kom fram till mig och presenterade sig som baptistpräst. Jag sade: "Har jag sagt fel om er här ikväll?" "Nej, mr Richards", sade han, "det är precis som ni har sagt. Vi tror inte alla på de saker som våra kyrkor lär." Och jag sade: "Och ni tror inte på dem heller. Varför går ni inte tillbaka och lär ert folk sanningen? De tar emot den av er och de är inte redo att ta emot den av mormonäldsterna än." Han sade: "Vi kommer att träffas igen." Det var allt jag kunde få ut av honom den kvällen.

Nästa gång jag besökte den grenen för att hålla konferens ungefär fyra månader senare annonserades min ankomst i tidningarna därför att jag var missionapresident. När jag gick in i den lilla kyrkan stod denne baptistpräst där och väntade på mig. Då vi hälsade på varandra sade jag: "Jag skulle vara mycket intresserad av att höra vad ni tänkte om min förra predikan här." Han svarade: "Mr Richards, jag har tänkt ända sedan dess. Jag tror att varje ord ni sade är sant." Sedan sade han: "Men jag skulle vilja höra resten." Hur skulle någon man som hyser sann kärlek till sin hustru och sina barn inte vilja tro på den principen?
Det finns sådana människor som tror att äktenskapet borde vara eivgt, men det finns ingen annan kyrka i hela världen utom vår som, såvitt jag vet, tror på äktenskapsförbundets eviga bestånd.
Tänk bara vilken skillnad det gör i våra liv om vi vet att vi skall leva för alltid i evighet! Jag vill lika gärna tro att döden är en fullständig tillintetgörelse av både kropp och ande som att tänka mig att när döden kommer skulle den skilja mig från min hustru och från mina barn och att vi inte skulle känna varandra. Jag säger er, det skulle inte vara mycket att se fram mot. Hur skulle ni vilja leva i evighet utan fortsättning på de kärleksband som binder ihop er här?
Vi ser fall av kidnappning då barn rövas bort. Jag kommer ihåg för många år sedan, jag tror det var 1932, då Charles Lindberghs lille pojke kidnappades och man begärde 50.000 dollar för honom. Han skulle gladeligen ha betalat vad de begärde om han kunde få sonen tillbaka. Och ändå kommer vi här med kunskap om evigt liv. Broder Marion G Romney citerade i morse Herrens uppenbarelse då han sade att i uppståndelsen skall barnen komma fram och växa upp utan synd till frälsning. (Se L&F 45:58)

Det finns flera av oss som har lagt våra små i graven och vi har haft den plikten. Vi fick en liten dotter i Holland, när jag var president över missionen där, och vi fick behålla henne till dess hon var tre och ett halvt år gammal. Min hustru har sagt om och om igen att hon visste att änglarna kom med denna ande till henne därför att hon kände deras närvaro och ändå fick vi lägga henne i graven. Om vi skulle ha behövt känna att det var slutet, skulle vi ha givit allt i världen för att få henne tillbaka. Sedan kom vi till denna stora kunskap som vi har i det återupprättade evangeliet att hon kommer att bli vår i den eviga världen och vi kommer att få glädjen att se henne växa upp utan synd, till frälsning. Ibland har jag tänkt att somliga av dessa utvalda andar förmodligen inte behövde erfarenheterna här i dödligheten som andra barn och att det är där-

för som Herren har ansett det lämpligt att kalla hem dem.
Vi hade fyra döttrar innan vi fick en son. Vi blev sända till Kalifornien för att presidera över en stav där och vår pojke gick ut tillsammans med en medlem av högrådet och hans pojke och han omkom i en olycka. Det är den största sorg som någonsin drabbat oss, men nu har vi kommit till översta steget på stegen så att säga och vi ser fram mot att hålla ihop i evigheten, eftersom vi vet att dessa kärleksband är knutna av Gud, vår evige Fader. Det tar bort stynget från döden att veta att vi skall möta dem som är så kära och dyrbara för oss. Tack Gud för denna kunskap! Jag önskar se vår grund här lagd så att vi kommer att vara värdiga att stå tillsammans med våra kära och med vår Faders helgade och återlösta barn.

Bröder och systrar, vi är ett välsignat folk. Vi är välsignade med privilegiet att få leva på jorden då evangeliet har återupprättats och att ha kunskap om dess sanningar. Vi är välsignade med en grund på vilken vi kan bygga vår tro, vilken gör varje dag till en lycklig dag då vi är tillsammans med våra kära. Inte undra på att president McKay så ofta har sagt att ingen framgång i livet kan kompensera misslyckanden i hemmet. Och ju närmare män och kvinnor lever Gud i och med att de håller hans bud, desto större är kärleken i hemmet och desto mer uppskattar man kunskapen om att denna kärlek kan fortsätta genom de evigheter som kommer.
Medan jag var president för sydstaternas mission, var det en skollärare som lånade ut en bok till ett mormonbarn. Och när boken kom tillbaka låg det i den ett kort med trosartiklarna och denna lärare läste det. Hon gick till sin församlingspastor och sade: "Varför kan inte vår kyrka ha något liknande?" Prästen kunde inte ge henne någon tillfredsställande förklaring, så hon skrev till kyrkans informationsbyrå här i Salt Lake City. De skickade henne litteratur, de sände oss hennes namn, missionärerna besökte henne och hon anslöt sig till kyrkan.
Sedan tänker jag på, när jag läser dessa trosartiklar som skrevs av profeten Joseph Smith (och det finns många viktiga lärosatser som han inte tog med), hur någon kan läsa dessa artiklar och inte tro att vi har sanningen? Ingen annan kyrka i världen har en sådan grund att bygga på. Till avslutning skulle jag vilja citera några av dem:
"Vi tro på Gud, den evige Fadern, på hans Son, Jesus Kristus och på den Helige Anden." Två separata, åtskilda personligheter, lärde profeten Joseph, med kroppar av kött och ben och den Helige Anden en person av ande.
"Vi tro, att människorna skola straffas för sina egna synder och ej för Adams överträdelse." Det finns inte särskilt många kyrkor som tror så.
"Vi tro, att hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar." De flesta predikanter idag lär att allt man behöver göra är att erkänna honom som ens Frälsare, men vi säger att man måste *göra* som han säger.

"Vi tro, att evangeliets första grundsatser och förordningar äro: 1) Tro på Herren Jesus Kristus; 2) Omvändelse; 3) Nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse; 4) Handpåläggning för den Helige Andens gåva." Jag tror inte att det finns någon annan kyrka i världen som är byggd på denna grund, men ändå är det så att om vi vänder oss till det sjätte kapitlet i hebréerbrevet, säger Paulus:
"Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud,
med undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom." (Hebr 6:1-2)
Det är exakt samma som vi har i våra trosartiklar.
"Vi tro, att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem, som äro bemyndigade." Ingen annan kyrka tror detta. De tror att de har auktoritet bara de läser Bibeln.
"Vi tro på samma organisation, som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister osv." Paulus säger att hans kyrka är byggd på apostlarnas och profeternas grundval, där Kristus själv är hörnstenen, och ingen annan kyrka har en sådan grund.
"Vi tro på tungomålsgåva, profetia, uppenbarelser, syner, helbrägdagörelse, uttydning av tungomål osv."
"Vi tro, att Bibeln är Guds ord i den mån den är riktigt översatt. Vi tro också, att Mormons bok är Guds ord." Och ingen människa kan tro på Bibeln utan att känna till att det finns en annan samling skrifter som Gud ha[r] lovat att taga fram och sätta tillsammans med dem och göra dem till ett [i] sin hand.
"Vi tro allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike." Med andra ord tror vi på fortsatt uppenbarelse och att Kristi sanna kyrka är ledd genom uppenbarelse idag.
Och sedan: "Vi tro på Israels bokstavliga insamling och de tio stammarnas återkomst, att Sion skall grundläggas på det amerikanska fastlandet, att Kristus personligen skall regera på jorden samt att jorden skall bliva förnyad och erhålla sin paradisiska härlighet." Vi känner till dessa saker och Jesaja säger oss att när den dagen kommer skall det bli en ny himmel och en ny jord i vilken lammet och lejonet skall ligga tillsammans och vi skall bygga hus och bo i dem och vi skall plantera vingårdar och äta frukten därav. När vi bygger skall det inte b[li] andra som skall bo där utan varje människa skall få njuta av sina egna händers verk och de är välsignade a[v] Herren och deras avkomma med dem. (Se Jesaja 65:17-23.)
Inte undra på att vi bör vilja lägga e[n] grund som är jämförlig med den p[å] vilket det heliga templet står, så att v[i] kan vara säkra på att vi skall stå tillsammans med våra älskade genom tusenårsriket. Må Gud hjälpa var oc[h] en av oss och våra familjer att gör[a] detta, beder jag och lämnar er min välsignelser i Herrens Jesu Kris[tus] namn. Amen.

Och ljuset lyser i mörkret

Marion G Romney

Mina älskade bröder och systrar, medlemmar i kyrkan och icke medlemmar, om vi skall bli uppbyggda medan jag talar, måste både ni och jag bli ledda av Herrens ande, därför att jag tänker citera för er vad han sade då han talade till lärjungarna om vår tid, den situation i vilken vi befinner oss och om den omedelbara framtiden.

"Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed." (Joh 1:5) Så skrev den lärjunge som Jesus älskade.

Jag erinrade mig detta skriftställe helt nyligen då jag läste ett uttalande som tillskrevs Dr Charles H Malik, tidigare president för FN:s generalförsamling. I det sade han att det som behövdes idag är "ett verkligt universellt budskap, en vision av något stort och oerhört, en kallelse till en heroisk uppgift . . . Den nuvarande situationen (sade han) framstår som en slutlig och total dom. Allt vägs — ens liv, ens värden, ens kultur, livskraften hos hela den situation till vilken man hör.

Det liknar väldigt mycket den sista tiden. Och de som tror kan tala om för er att Gud finns och att han med säkerhet vakar över de sina, även om han fortfarande luttrar dem hårt." (Citerat i *Public Speaker's Treasure Chest*/Harper & Row, 1964/ sid 42.)

När man funderar över det tråkiga tillståndet i vårt samhälle, kommer man till den slutsatsen att den situation i vilken vi befinner oss idag har inte uppstått på grund av brist på tillräckligt med ledning utan snarare till följd av brist på ett lyssnande öra.

När jag talar till er denna dag är det min avsikt att betona det faktum att i vår oroliga värld finns det nu och har funnits i etthundrafyrtio år ett tryggt och säkert ledljus. Ett ljus som är avsett att bringa glädje, frid och lycka till varje nation, släkt, tungomål och folk som följer det.

Mitt vittnesbörd till er är att vår älskade Frälsare, Jesus Kristus, förutsåg och förutsade, medan han ännu var i dödligheten, de omständigheter i vilka vi nu lever Han avslöjade också vid den tiden de nu hotande följderna av vår nuvarande kurs och föreskrev de botemedel som han skulle tillhandahålla för att avvärja dem

Vad han då sade var och är, enligt hans åsikt, av sådan vikt för oss att han har bevarat en uppteckning om detta i tre separata skrifter, nämligen Bibeln (se Matt 24), Den kostbara pärlan (Joseph Smith 1) och Läran och förbunden.

De omständigheter varunder han talade är mycket betydelsefulla. Då han för sista gången gick till Jerusalem till Betania, stod han tillsammans med apostlarna på Oljeberget. Apostlarna var oroade över hans förutsägelse att av tempelbyggnaden skulle det inte lämnas en enda sten kvar på en annan och de bad honom om en förklaring. "Säg oss", sade de, "när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände?" (Matt 24:3)

Jag skall inte citera vad han svarade om den då förestående förstörelsen av Jerusalem. Jag vill emellertid, på grund av dess betydelse för vår nuvarande och framtida välfärd, be er noggrant tillsammans med mig tänka igenom det han har sagt om tecknen för hans andra tillkommelse och "tidens ände". Angående dessa händelser började han med att säga " När icke-judarnas tider hava inträtt, skall ett ljus bryta fram för dem som sitta i mörker, och det är mitt evangeliums fullhet." (L&F 45:28)

Att denna förutsägelse som handlar om vår tid har gått i uppfyllelse visas genom det faktum att det "ljus" som det talas om bröt fram på våren 1820 då Fadern och Sonen visade sig för pojkprofeten Joseph Smith. Under de år som följde omedelbart därpå återställdes (Kristi) "evangeliums fullhet" till jorden genom profeten Joseph Smith.

Dessa stora händelser skulle, vilket de också gjorde, inleda "icke-judarnas tider" — det vill säga den tid i denna den sista tidshushållningen då evangeliet skall predikas i huvudsak till de icke-judiska folken på jorden. Som ni vet gick evangeliet i tidens mitt först till judarna och sedan till icke-judarna. Men nu åter till vad Frälsaren sade:

"När icke-judarnas tider hava inträtt, skall ett ljus bryta fram för dem som sitta i mörker, och det är mitt evangeliums fullhet

Men de mottaga det icke, ty de se icke ljuset utan vända sina hjärtan från mig för människobudens skull." (L&F 45:28-29)

Att denna förutsägelse gått i uppfyllelse står pinsamt klart idag. Den stora majoriteten av dem som evangeliet predikats för förkastar det. Det är till följd av denna förkastelse, och inte på grund av att det inte finns något ledljus, som denna generation har varit, och, såvida den inte ändrar sin kurs, kommer att fortsätta att vara ur stånd att undvika de våldsamheter som Jesus förutsåg och förutsade. Ty, sade han, i den generationen, dvs då evangeliet predikas, ser de icke ljuset (Jesu Kristi evangelium) och de vänder sina hjärtan bort från mig.

"Människor skola finnas av det släktledet, som icke skola fara hädan, förrän de hava sett en överväldigande plåga, ty en förhärjande sjukdom skall täcka landet

Men mina lärjungar skola stå på heliga platser (jag tänkte på detta när president Lee talade nyss) och icke beröras därav, då däremot människorna ibland de ogudaktiga skola höja sin röst, förbanna Gud och dö.

Det skall bliva jordbävningar på olika ställen och många förödelser. Likväl skola människorna förhärda sina hjärtan emot mig, och de skola lyfta svärdet mot varandra och dräpa varandra. När jag, (sade Frälsaren då han upprepade denna profetia för profeten Joseph Smith) Herren, hade talat dessa ord till mina lärjungar, blevo de bedrövade.

Och jag sade till dem: Varen icke bedrövade, ty när allt detta sker, då kun-

nen I veta, att de löften I haven fått skola uppfyllas." (L&F 45:31-35)
Jesus fortsatte sedan med syftning på ljusets frambrytande sitt profetiska uttalande till lärjungarna genom att säga:
"När ljuset begynner att bryta fram, skall det bliva för dem såsom i liknelsen, som jag skall giva eder
I sen och beskåden fikonträden och I sen dem med edra ögon, och när de börja att knoppas och löven ännu äro späda sägen I, att sommaren är nära.
Så skall det ske på den dagen de få se allt detta, då skola de veta att stunden är inne
Och det skall ske, att den som fruktar mig skall förvänta Herrens stora dag, ja, tecknen på Människosonens tillkommelse
De skola få se tecken och under, ty dessa skola vara synliga i himlarna ovantill och på jorden nedantill.
De skola få se blod, eld och rökmoln."
En del av dessa tecken har vi redan bevittnat och andra skall vi bevittna senare. För, fortsatte Jesus.
"Förrän Herrens dag kommer, skall solen förmörkas och månen förvandlas till blod och stjärnorna falla från himmelen.

Och kvarlevan skall samlas till denna plats. (Han stod på Oljeberget.)
Då skola de förvänta mig, och se, jag skall komma. De skola se mig i himmelens skyar, klädd med makt och stor härlighet, med alla de heliga änglarna. Men den som icke förväntar mig skall avskäras." (L&F 45:42-44)
De rättfärdiga skall emellertid inte skäras av Lyssna till de löften Herren gav dem som mottar evangeliet och lever efter det.
"Men förrän Herrens arm faller, skall en ängel blåsa i sin basun och de heliga, som hava sovit, skola komma fram för att möta mig i skyn.
Om I (säger han till sina apostlar) haven sovit i frid, så ären I välsignade, ty liksom I nu sen mig och veten att det är jag, så skolen I komma till mig, och edra själar skola leva, och eder förlossning skall då vara fullkomlig, och de heliga skola komma fram från jordens fyra väderstreck." (L&F 45:45-46)
Med dessa ord försäkras vi om att vare sig vi dör förrän han kommer eller lever kvar i dödligheten, skall vi, om vi har varit trofasta, vara med honom och glädjas vid hans ankomst.
Och sedan. efter det att de som är uppståndna har kommit till honom och de rättfärdiga som lever vid tiden för hans ankomst har kommit fram från jordens fyra hörn " . skall Herrens arm falla på nationerna.
Då skall Herren sätta sin fot på detta berg, och det skall rämna itu, och jorden skall darra och ragla hit och dit, och även himlarna skola bäva.
Herren skall tala, och jordens alla ändar skola höra det. Jordens nationer skola sörja, och de som hava begabbat skola inse sin dårskap.
Olycka skall drabba bespottaren, och föraktaren skall förtäras, och de som hava traktat efter ogudaktighet skola nedhuggas och kastas i elden." (L&F 45:47-50)
"Satan skall bindas, så att han icke skall hava något rum i människobarnens hjärtan.

Den dag jag kommer i min härlighet, skall den liknelse som jag framställde om de tio jungfrurna gå i fullbordan. De som äro visa och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas — sannerligen säger jag eder: De skola icke nedhuggas och kastas i elden, utan de skola bestå på den dagen." (L&F 45:55-57)
"De som äro visa och hava mottagit sanningen", är de som, när de hör evangeliet, accepterar det. De som har "tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas" är de som inte bara har fått gåvan beseglad på sig utan som därefter har levat så att de har fått ledning av den Helige Anden i sådan utsträckning att de inte har blivit bedragna. Sådana är de som, vare sig de är uppståndna vid hans ankomst eller fortfarande lever i dödligheten, "skola bestå på den dagen" då Kristus kommer tillbaka.
"Jorden skall givas dem till arv, och de skola förökas och bliva starka, och deras barn skola växa upp utan synd till frälsning.
Ty Herren skall vara mitt ibland dem, hans härlighet skall vila över dem och han skall vara deras konung och lagstiftare." (L&F 45:58-59)
Detta stora profetiska uttalande av Jesus avslöjar orsaken till vår situation, vilken gav dr Malik sådan oro för vår civilisations framtid. Det bekräftar det faktum att Jesu Kristi återupprättade evangelium är det säkra ljus som lyser i mörkret i vår oroliga värld. Evangeliet, återställt genom profeten Joseph är den gode doktorns efterlängtade "vision av något stort och oerhört" Det låter som "en kallelse till en heroisk uppgift". Det är "ett verkligt universellt budskap". Det är det som den gode doktorn säger behövs idag Det bekräftar hans slutsats att världens "omedelbara situation framstår som en slutlig och total dom, att allt vägs — ens liv, ens värden, ens kultur, livskraften hos hela den situation till vilken man hör". Det bekräftar det faktum att vår tid är inte endast "mycket lik den sista tiden", utan det försäkrar oss om att den verkligen är den sista tiden och att Gud verkligen finns "där" och vakar över "de sina".
Om sanningen i detta skriftställe som vi har begrundat bär jag personligt vittnesbörd. Jag vet att han som sade detta var och är Guds Son, jordens och dess innevånares Skapare och Återlösare, och att han vet, och från början kände till allting, att han uttalade evig sanning.
Jag bär vittne om att det eviga evangeliets fullhet finns på jorden. Det förutsedda ljuset har brutit fram. Många andra av de förutsagda tecknen på Kristi ankomst har givits. Andra syns nu. Resten är nära förestående.
Jag betygar att Gud inte är död. Han står vid rodret. Hans makt — hans prästadöme — finns på jorden. Hans program är i verksamhet. Hans "eviga avsikter skola fortgå till dess alla hans löften äro uppfyllda". (Morm 8:22)
Om detta bär jag högtidligt vittnesbörd som ett särskilt vittne för Kristus i Jesu Kristi, vår Herres, namn. Amen

Beslut

ELDRED G SMITH

Låt oss gå tillbaka i våra tankar till tiden innan denna jord var skapad — till tiden för det stora rådet i himmelen, då du och jag och vi alla blev instruerade av vår Fader i himmelen beträffande ändamålet med detta liv och våra möjligheter däri.

"Och en som var Gud lik stod ibland dem, och han sade till dem som voro med honom: Vi vilja gå ned, ty det finnes plats där, och vi skola taga av dessa beståndsdelar och dana en jord, på vilken dessa kunna bo.

Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem.

De som bestå i sitt första tillstånd skola erhålla mera, men de som icke hålla sitt första tillstånd skola icke få härlighet i samma rike som de, som hålla sitt första tillstånd; och de som hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet.

Och Herren sade: Vem skall jag sända? En, som liknade Människosonen, svarade: Här är jag, sänd mig. En annan svarade och sade: Här är jag, sänd mig. Och Herren sade: Jag vill sända den förste.

Och den andre blev vred och höll icke sitt första tillstånd, och på den dagen följde många efter honom." (Abr 3: 24-28)

Lucifer, som var en annan av våra äldre bröder, morgonrodnadens son, måste ha kommit med ett mycket attraktivt erbjudande. Jag kan föreställa mig hur han sade: "Följ mig, så skall jag ger er en ny plan — den gamla är omodern. Ni behöver inte ta någon risk. Jag garanterar att alla kommer tillbaka, ingen skall gå förlorad." Han var en god psykolog. Han vädjade till vår önskan om trygghet. Han gjorde sin plan så attraktiv att en tredjedel av himmelens skaror följde honom.

De gav upp sina rättigheter och anspråk på handlingsfrihet. De fick inte lära sig de fulla konsekvenserna av det beslutet. De förlorade rätten att välja, rätten att fatta egna beslut.

Ett krig i himmelen följde och Lucifer och hans efterföljare kastades ut. De blev satta här på jorden för att pröva oss och de utför ett bra arbete med det. Handlingsfrihet kräver att man har ett val. Det måste finnas en motståndarsida. Det finns ingen tillväxt, ingen rörelse, ingen framgång eller något framåtskridande utan en motsats. Lucifer och hans anhang utgör den motståndarsida, vilken gör handlingsfrihet möjlig för oss i detta liv.

Rätten att fatta beslut är sålunda vår och det är den största tillgång vi har på jorden. Herren kommer inte, och kan inte, ta bort den från oss. Hans avsikt är att vi skall använda den. Hans avsikt är också att ständigt råda och lära oss hur vi skall använda den för vårt eget bästa och för att vi skall tillväxa ytterligare, till och med för att vi skall uppnå evigt liv.

Jag skulle tycka att Gud skulle vara mycket orättvis om han satte Lucifer här med all sin makt för att testa och pröva oss, om han inte också gav oss kraft att motstå eller övervinna honom. Kom ihåg att Lucifer inte kom hit av egen vilja. Han förlorade det där kriget i himmelen och sattes här för att göra ett arbete och han gör ett gott arbete. Gud är rättvis. Lucifer kan alltså göra endast det som han är tillåten att göra här på jorden.

Kommer ni ihåg Jobs historia? I varje prövning som Job utsattes för, bad Lucifer om tillåtelse att pröva Job. Han fick tillåtelse att gå precis så långt, ett steg i sänder. Job förlorade sin förmögenhet vid ett prov, sin familj vid ett annat, sin hälsa vid ett tredje. Sedan gav Herren Satan full kontroll över Job utom att han inte kunde förstöra hans själ.

Ett steg i sänder blev Job stärkt att stå emot allt. Sedan yttrade Job det odödliga vittnesbörd som vi redan har hört citeras här idag:

"Dock, jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över stoftet.

Och sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött[1] få skåda Gud.

Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling, därefter trånar jag i mitt innersta." (Job 19:25-27)

Om vi skall kunna uppnå någon grad av fullkomning, måste vi också komma till det stadium då, om Herren önskade det, han skulle kunna släppa lös Satan på oss med full makt utom att förgöra själen. Om vi motstår det, då kommer vi att ha uppnått ett stadium av fullkomning, till och med upphöjelse.

Liksom fallet var med Job kommer Herren inte att tillåta Satan att pröva oss utöver vår förmåga att motstå hans ansträngningar om vi vill ta emot hans hjälp.

Här finns alltså en nyckel som hjälper oss att fatta de rätta besluten. Herren sade följande till Oliver Cowdery, då han försökte översätta uppteckningen:

"Se, du förstod det icke rätt. Du trodde, att jag skulle giva det till dig utan någon ansträngning från din sida, blott du bad.

Se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne, därefter skall du fråga mig, om det är rätt. Om det är rätt, skall jag låta ditt hjärta bliva brinnande i dag; därför skall du förnimma att det är rätt.

Men om det icke är rätt, skall du icke hava någon sådan känsla, utan dina tankar skola vara så oklara, att du snart skall glömma det som icke var rätt. Därför kan du icke skriva det som är heligt, med mindre det bliver dig givet av mig." (L&F 9:7-9)

Herren har sagt: "Bedjen, och eder skall varda givet; söken och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet." (Se Matt 7:7 och Luk 11:9)

Det är ditt beslut. Varje individ måste fatta sina egna beslut. Ingen kan leva någon annans liv åt honom.

Om ni ber Herren om hjälp, kommer han att ge er styrka, kraft och förmåga att övervinna Lucifer och stå emot hans ansträngningar och sålunda kom-

mer ni att bli stärkta och mer fullkomliga. Vi måste söka Herrens hjälp i bön.
Herren har inte givit något löfte till dem som försöker klara sig själva. Så snart ni tror att ni kan övertrumfa djävulen ensam, på egen hand, utan Herrens hjälp, har du förlorat slaget innan du ens har börjat.
Jag har hört otaliga berättelser om människor som har försökt ändra sina vanor, leva enligt visdomsordet eller betala tionde på egen hand, utan Herrens hjälp, och som har misslyckats, men då de har bett Herren om hjälp, har det blivit lätt, och så har de också erhållit ett vittnesbörd om evangeliet.
Herren har givit oss många lagar och bud att följa. Vi måste ha hans hjälp med att följa dem. De är till största delen givna för att pröva vår förmåga att fatta beslut på egen hand; för att se om vi vill acceptera vad som vanligen omtalas som himmelens första lag, lydnadens lag.
Då du önskar att göra det som Herren vill att du skall göra, därför att han önskar det, be honom då om hjälp. Då blir det lätt att hålla dessa bud och lagar.
Det är ditt beslut!

"Gör rätt val på din vandring genom livet.
I allt rätt Guds Ande leder dig,
och dess ljus skall dig alltid bliva givet,
när du vill gå den rätta stig.
Gör rätt val! Gör rätt val! Med visdom välj den väg du går.
I dess ljus gör rätt val! Då Guds välsignelse du får."
Hymner, nr 47

Jag uppmuntrar alla att inse vilken stor gåva vi har fått i handlingsfriheten och vilken stor vikt den har och må vi lära oss att använda den vist genom att fatta beslut med hjälp av Herren genom bön.
Jag ber om Herrens välsignelser till alla dem som söker att göra hans vilja.
I Jesu Kristi namn. Amen 

1 Enligt äldre svensk bibelöversättnig och den engelska. I den nuvarande svenska bibelöversättningen står det «fri ifrån mitt kött».

Jag vet att min förlossare lever

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina kära bröder och systrar! Jag hälsar er välkomna till ännu en generalkonferens i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och gläder mig åt det privilegium som är mitt att stå framför er och bära vittnesbörd om sanningen och gudomligheten i detta stora sista dagars verk.
Vi sista dagars heliga är ett välsignat och gynnat folk. Det är vårt privilegium att bli "ett rike av präster och ett heligt folk". Herren har valt ut oss liksom han valde ut våra förfäder fordom till "att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden". (5 Mos 7:6)
Vår ställning är stark därför att den är grundad på evig sanning. Vi behöver inte frukta för ondskans giftiga pilar, inte heller oroas av tillståndet i världen, så länge vi vandrar i det ljus som en god Fader så rikligt låter lysa på oss i denna sista evangeliehushållning.
I sin oändliga visdom och för att uppfylla de förbund och löften som givits till de forna profeterna har Herren i dessa sista dagar återställt sitt eviga evangelium i dess fullhet. Det förordnades och grundades i evigheternas råd innan denna jordens grund var lagd och det har uppenbarats ånyo i vår tid till frälsning och välsignelse för alla vår Faders barn överallt.
Enligt denna stora och eviga plan är frälsningen i Kristus. Den kommer på grund av den oändliga och eviga försoning som han frambringade genom att utgjuta sitt blod. Han är Guds Son och han kom till världen för att återlösa människan från den timliga och andliga död som kom till följd av det som vi kallar fallet.
Genom hans godhet och nåd kommer alla människor att komma fram ur graven för att dömas enligt de gärningar de gjort i köttet. Då kommer de som har trott och lytt hans lagar att få erhålla en arvedel av evigt liv i hans Faders rike. Denna härliga välsignelse är tillgänglig tack vare hans försonande offer och den ges till dem som älskar och tjänar honom med hela sin styrka.
Nu betygar jag att dessa lagar som människorna måste lyda för att vinna frälsning och som innehåller Jesu Kristi evangelium har uppenbarats i dessa dagar till profeter och apostlar och att de nu adminis-

treras av hans kyrka, som han åter har upprättat på jorden.

Men dessa stora och eviga sanningar som människorna måste rätta sig efter om de skall kunna bli frälsta har inte bara uppenbarats för vårt bästa. De är till för alla människor i alla nationer och för alla folkslag och tungomål och folk.

Nästan sex hundra år före Kristus — dvs hans ankomst — sade den store profeten Nephi till sitt folk:

det finnes en Gud och en herde över hela jorden

Och tiden kommer, då han skall uppenbara sig för alla nationer . . ." (1 Ne 13:41-42)

Den utlovade dagen nalkas nu. Detta är den utsedda tid då evangeliet skall predikas i hela världen och för uppbyggandet av Herrens rike i alla nationer. Det finns goda och uppriktiga människor i alla nationer som ger sanningen gensvar, som kommer att komma in i kyrkan och som kommer att bli ljus för att vägleda sitt eget folk.

Under den konferens som nyligen hölls i Manchester i England såg vi många illustrationer på det brittiska folkets styrka och ledarförmåga. Kyrkan har blivit myndig i Storbritannien och de brittiska heliga är beredda och i stånd att administrera evangeliet till folket i deras land.

Och som det är hos dem, så är det eller kommer det att bli i andra nationer. Evangeliet är till för alla människor och Herren väntar sig att de som mottar också lever enligt dess sanningar och erbjuder dem till andra människor i deras eget land.

Så nu inbjuder vi alla människor överallt i en anda av kärlek och broderskap att lyssna till de ord om evigt liv som uppenbarats i denna tid genom profeten Joseph Smith och hans likar.

Vi inbjuder vår Faders andra barn att "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom" och förneka sig "all ogudaktighet". (Moroni 10:32)

Vi inbjuder dem att tro på Kristus och hans evangelium, att komma in i hans kyrka och bli ett med hans heliga

Vi har smakat evangeliets frukter och vet att de är goda och vi önskar att alla människor skall erhålla samma välsignelser och samma anda som har utgjutits så rikligt på oss.

Vårt ansvar i kyrkan är att dyrka Herren i anda och sanning och detta söker vi göra med allt vårt hjärta, förstånd och all förmåga. Jesus sade: "Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna." (Matt 4:10)

Vi tror att tillbedjan är mycket mer än bön och predikan och gudstjänst. Det största tecknet på tillbedjan är att hålla buden, att följa i Guds Sons fotspår, att alltid göra de ting som behagar honom. Det är en sak att tillbedja Herren med läpparna, en helt annan sak att respektera och ära hans vilja genom att följa det exempel som han har satt upp för oss.

Vår Frälsare, Jesus Kristus, är det stora exemplet. Vår mission är att rätta vårt liv efter honom och göra de ting som han vill att vi skall göra. ". Vad slags män fören I då icke vara?" frågade han sina nephitiska lärjungar och sedan svarade han: "Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Ne 27:27)

Jag gläds åt privilegiet att få följa i hans fotsteg. Jag är tacksam för det eviga livets ord som jag har mottagit. Jag är mycket glad åt att jag mottagit det i denna värld. Jag är också tacksam för hoppet som är mitt om evigt liv i den värld som kommer om jag förblir trofast och trogen till änden.

Hela mitt liv har jag studerat och begrundat evangeliets principer och sökt att leva efter Herrens lagar. Som en följd därav har det i mitt hjärta kommit en stor kärlek till honom och till hans verk och till alla dem som söker att fullfölja sitt ändamål på jorden.

Jag vet att han lever, att han regerar i himlarna här ovan och på jorden här nere och att hans syften skall fullbordas. Han är vår Herre och vår Gud. Som han själv sade till Joseph Smith: "Herren är Gud och utom honom är ingen Frälsare. Stor är hans visdom och förunderliga hans vägar; hans gärningars storhet kan ingen utrannsaka." (L&F 76:1-2)

Jag skulle vilja säga med den gamle Job, vars kunskap kom från samma källa som min har kommit från: "Dock, jag vet att min förlossare lever, och att han skall stå på jorden på den sista tiden . . . och att jag i mitt kött skall få skåda Gud. Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom." (Eng. bibeln, se Job 19:25-27)

Och då jag fogar mitt vittnesbörd till Jobs vill jag också förena mig med honom i tacksägelse, när han utropade i sorg och pina: ". . . Herren gav och Herren tog. Lovat vare Herrens namn." (Job 1:21)

Jag ber att vi alla skall ledas av den Helige Andens kraft, att vi må vandra uppriktigt inför Herren och att vi skall ärva evigt liv i de boningar och riken som är beredda för de lydiga.

Detta är min bön i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Prästadömets välsignelser

JOSEPH FIELDING SMITH

Mina kära bröder i prästadömet! Jag är tacksam att få vara tillsammans med er på detta prästadömsmöte och önskar säga några få saker angående att använda prästadömet till mänsklighetens gagn.

Detta prästadöme administrerar evangeliet. Det är en delegering av auktoritet från Herren själv och har givits oss så att vi kan göra allt det som är nödvändigt för att frälsa och upphöja oss själva och våra medmänniskor i himmelens celestiala rike.

I en av de tidigaste uppenbarelserna till profeten Joseph Smith sade Herren: "Om du vill göra gott, ja, och trofast hålla ut intill änden, skall du bliva frälst i Guds rike, vilket är den största av alla Guds gåvor, ty det finnes ingen större gåva än frälsningens." (L&F 6:13)

Frälsningen, som är den största välsignelse en människa kan erhålla, kommer genom lydnad till evangeliets lagar. Och evangeliet administreras genom prästadömets makt och sålunda är prästadömet givet till oss för att välsigna oss och vår Faders övriga barn.

Det är genom prästadömets makt och auktoritet som evangeliet predikas, och vilken större välsignelse kan komma till någon människa än att få mottaga evangeliet?

Det är genom prästadömets makt som människor döps till syndernas förlåtelse och som de erhåller den Helige Andens helgande kraft i sina liv.

Vi mottar det melkisedekska prästadömet genom förbund. Vi lovar att hedra våra kallelser och att leva "av vart ord som utgår ur Guds mun". (Matt. 4:4) Herren lovar oss, att om vi vill göra dessa saker, skall vi få upphöjelse i den högsta himmelen i den celestiala världen.

Äktenskap för tid och all evighet är en "prästadömets förordning", i vilket de inblandade parterna utlovas kungadömen och troner om de är sanna och trofasta mot sina skyldigheter.

Bröder som håller det heliga prästadömet är auktoriserade att smörja och välsigna de sjuka i hushållet med tro, så att de trofasta heliga kan återställas till hälsa och kraft, "om det icke är bestämt, att de skall dö".

Och så fortsätter det genom allting i kyrkan. Herrens välsignelser erbjuds de heliga och världen genom dem som håller detta heliga prästadöme, som representerar honom, som i själva verket är hans tjänare och sändebud och som är villiga att tjäna honom och hålla hans bud.

Min vädjan till alla bröder i prästadömet är nu att de skall använda den auktoritet som de har erhållit till att välsigna först sig själva och sedan sina medmänniskor, att alltid handla i harmoni med kyrkans etablerade ordning.

De som kan och är värdiga bör ta vara på kallelsen att predika evangeliet hemma och utomlands. Männen bör välsigna sina hustrur och barn. Vi alla bör göra oss värdiga de välsignelser som kan erhållas i Herrens, hus, vilket är prästadömets välsignelser förlänade till oss.

Mina kära bröder, detta att hålla prästadömet är inte någon lätt eller ringa sak. Vi rör oss med Guds kraft och auktoritet, som han har givit oss genom att öppna himlarna i denna tid så att varje välsignelse åter kan finnas tillgänglig för oss, såsom det var då människan först sattes på jorden.

Det är min bön, att vi alla må lära oss våra plikter, att vi må hålla prästadömet högt, att vi må hedra våra kallelser och att vi må använda vårt prästadöme till att välsigna oss själva, våra bröder och alla som vill hörsamma frälsningens budskap, vilket vi bär till alla delar av världen.

Jag önskar ge min välsignelse vid detta tillfälle till alla dem som har mottagit prästadömet, som har ordinerats, som innehar något ämbete och som är trofasta däri.

Vi har ansvar att inte bara mottaga detta prästadöme till vårt eget gagn, utan också till att välsigna och gagna dem som är utspridda över alla delar av jorden, vilka är villiga att omvända sig och mottaga evangeliet och vi kommer att föra detta budskap om frälsning till alla delar av världen. Det är vårt ansvar.

Jag önskar uttrycka min uppskattning och min villighet att förenas med er, mina goda bröder, och göra allt som är möjligt för att bringa frälsning till varje själ i världen, som är villig att omvända sig och jag säger detta i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Låt enhetens ande råda

JOSEPH FIELDING SMITH

Jag skulle vilja uttrycka den djupa uppskattning jag känner för den tro, hängivenhet och det tjänande som de två män som står vid min sida i kyrkans första presidentskap visar.
President Harold B Lee är en andlig jätte med en tro som Enoks. Han har uppenbarelsens ande och han hedrar verkligen sitt ämbete som profet, siare och uppenbarare.
President N Eldon Tanner är också en av de stora och ädla som från evigheten varit förberedd att utföra det viktiga arbete han nu gör i denna, Herrens kyrka. Han är en man med enastående förmåga och redbarhet.
Kyrkans första presidentskap är förenat till ett och det är min bön att vi alltid skall vara ett, precis som Jesus sade att han och Fadern och den Helige Anden är ett. Och denna enighet bör råda i varje stavspresidentskap, varje biskopsråd och varje prästadömets kvorumpresidentskap.
Jag är också tacksam för det arbete som utförs av president Spencer W Kimball och hans medbröder i de tolvs råd, liksom alla generalauktoriteterna och jag vill att ni skall veta att jag älskar mina bröder.
Jag känner i mitt hjärta att jag vill välsigna kyrkans trofasta medlemmar. Lika säkert som de fortsätter att vandra på sanningens och dygdens stigar, skall de få sina hjärtans önskningar i rättfärdighet uppfyllda och de skall få evig belöning i vår Faders rike i sinom tid.
Jag har i alla mina dagar sökt att hålla buden och göra de saker som behagar Herren och jag önskar bära vittnesbörd om hans godhet mot mig och likaså om hans godhet mot alla hans barn som har gjort förbund att hålla hans bud.
Där jag står nu, i vad som kan kallas livets skymning, med insikt om att jag inom en inte alltför avlägsen framtid kommer att kallaa att lämna en rapport om hur jag skött det som anförtrotts mig under jordelivet, bär jag vittnesbörd igen om sanningen och gudomligheten i detta stora verk.
Jag vet att Gud lever och att han sände sin älskade Son till världen för att försona våra synder.
Jag vet att Fadern och Sonen visade sig för profeten Joseph Smith för att inleda denna slutliga evangeliehushållning.
Jag vet att Joseph Smith var och är en profet, dessutom att detta är Herrens kyrka och att evangeliets sak skall rulla framåt till dess att kunskapen om Herren skall täcka jorden som vattnet täcker haven.
Jag är säker på att vi alla älskar Herren. Jag vet att han lever, och jag ser fram mot den dag då jag skall se hans ansikte och jag hoppas få höra hans röst säga till mig: "Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse." (Matt 25:34)
Och jag ber att detta må bli allas vår lyckliga lott när vår tid kommer och jag säger detta i Jesu Kristi namn. Amen.

"Var är du?"

N Eldon Tanner

Att tala till den atora åhörarskara som församlata här, och till alla dem som kanske lyasnar på utsändningen, är verkligen en upplevelse som gör mig ödmjuk. Jag ber allvarligt att Herrens ande och välsignelser akall vara med oas medan vi begrundar betydelaen av Guds första fråga till Adam: "Var är du?" — en direkt och utforskande fråga som gäller var och en av oss idag.
För att göra detta på ett intelligent sätt måste vi förstå ändamålet med människana tillvaro här på jorden och varför Gud ställde denna fråga till Adam, som representerar hela människosläktet. I rådet i himmelen innan världen var till beslutade Gudarna att akapa en jord på vilken människan skulle bo och Gud sade:
"Vi vilja pröva dem med detta för att ae, om de vilja göra allt vad Herren, deraa Gud, befaller dem.
De aom bestå i sitt första tillatånd skola erhålla mera, men de aom icke hålla aitt förata tillstånd skola icke få härlighet i samma rike som de, aom hålla sitt första tillstånd; och de aom hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden I all evighet." (Abraham 3:25—26)

"Och jag, Gud, skapade människan till min egen avbild, till min Enföddea avbild akapade jag henne, man och kvinna skapade jag dem.

Och jag, Gud, välaignade dem och aade till dem: Varen fruktaamma och föröken eder, och uppfyllen jorden och läggen den under eder, och råden över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över alla djur aom röra sig på jorden." (Moaes 2:27—28)

"Och jag, Herren Gud, planterade en lustgård österut i Eden, och däri satte jag människan, som jag hade danat . . . till att bruka och bevara den.
Och . . . befallde människan och sade: Du må fritt äta frukten av varje träd i lustgården,
men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta. Icke desto mindre må du själv välja, ty det är givet dig, men kom ihåg att jag förbjuder det . . . " (Moses 3:8, 15—17)

Det är därför tydligt att jorden skapades som en boningsplats för människan, och allt på jorden gavs till människan för att användas av henne till hennes bästa och till hennes glädje, men Gud har påvisat för oss liksom för Adam, att om vi skall få livets fulla glädje finns det sådant som vi måste göra och sådant som vi inte får göra. Med andra ord, allt har givits oss till vår nytta och vår välsignelse, men vi måste komma ihåg att det finns några "förbjudna frukter" som kommer att beröva oss den fulla glädjen och ge oss sorg och ånger om vi tar del av dem.
I rådet i himmelen framlades två planer för människans frälsning Den plan Kristus framlade godkändes och han utvaldes till världens Frälsare. Satans plan förkastades och han gjorde uppror. Uppteckningen förtäljer:
"Emedan denne Satan gjorde uppror emot mig och försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet, som jag, Herren Gud, hade grivit henne, och också emedan han ville, att jag skulle giva honom min egen makt, lät jag nedstörta honom genom min Enföddes makt.
Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja, alla som icke vilja hörsamma min röst." (Moses 4:3—4)

I Läran och förbunden läser vi:
"Satan uppeggar dem, på det han må föra deras själar till fördärv.
Sålunda har han lagt en listig plan för att förstöra Guds verk . . .
ja, han säger till dem: Bedragen och liggen i försåt för att fånga, så att I kunnen tillintetgöra . . . Så smickrar han dem och säger, att det icke är synd att ljuga . . .
Så . leder (han) dem, tills han drager deras själar ned till helvetet . . .
Så går han upp och ned, fram och tillbaka på jorden, sökande att förgöra människornas själar." (L&F 10:22—23, 25—27)
Omedelbart efter det att Gud hade lämnat Adam och Eva i lustgården sedan han sagt till dem att de kunde fritt äta av frukten från alla träd utom från ett träd, vars frukt de befalldes att inte äta, inledde Satan sin skändliga plan för att förgöra dem. Efter Satans framgångsrika försök återvände Gud till lustgården, och emedan de skämdes gömde sig Adam och Eva för honom. Därför ropade Gud: "Var är du?" Det är en fråga som kan tillämpas på och gäller var och en av oss, individuellt och kollektivt, och som vi mycket väl kan ställa oss själva i fråga om vårt förhållande till Gud och vår nästa.

Adam svarade: "'Jag hörde dig i lustgården; då blev jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig.'
Då sade han: 'Vem har låtit dig förstå att du är naken? Har du icke ätit av det träd som jag förbjöd dig att äta av?'"

Adam försökte, som vi alla är benägna att göra, skjuta över skulden på någon annan och svarade:
"'Kvinnan som du har givit mig till att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt.'"
Och Eva sade: "'Ormen (åsyftande Satan) bedrog mig, så att jag åt.'" (1 Mos 3:9—13)
Förhållandena för Adam och Eva och förhållandena för oss idag påvisar tydligt Satans inflytande och människans svaghet, de frestelser och problem som hon måste möta i livet, och hur Herren har berett en väg för henne att övervinna dem. När Gud sade "Var är du?", visste han var Adam var. Med sitt allvetande visste han vad som hade skett, men han kallade Adam till att tänka på allvaret i sina handlingar och redogöra för honom. Men Adam hade gömt sig därför att han skämdes. Vi liknar alla Adam i detta när vi tar del av "förbjudna frukter" eller gör det som vi befallts att inte göra. Vi skäms och vi drar oss undan från kyrkan och från Gud och gömmer oss, och om vi fortsätter i vår synd, drar sig Guds ande ifrån oss. Det finns ingen lycka i olydnad eller synd. Vi har alla lärt oss från vår barndom att vi är lyckligare när vi gör det som är rätt.
Ibland förstår vi inte varför det är nödvändigt för oss att hålla buden och göra vissa ting för att få vissa välsignelser, utom att Herren befallt det. Vi kan inte förklara varför vi bör bli döpta eller få handpåläggning eller andra förordningar. En del ifrågasätter också Guds lärdomar. Men om vi av tro lyder hans befallningar, kommer vi att få de utlovade välsignelserna. Jesus sade att om vi inte blir som små barn, som har sådan stor tro, kan vi inte komma in i himmelriket. Vi måste lära oss att ha en oförbehållsam tro.
Då måste vi också inse betydelsen av lydnad. Profeten Samuel lärde att "lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar". (1 Sam 15:22) Skrifterna ger oss många exempel på lydnad enbart av tro. Efter det att Adam och Eva hade drivits ut ur Edens lustgård, befallde Herren dem "att de skulle tillbedja Herren sin Gud och offra förstlingarna i sina hjordar som ett offer åt Herren. Och Adam åtlydde Herrens befallningar.
Och många dagar därefter uppenbarade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför offrar du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet ej, endast att Herren befallt mig.
Då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde, som är full av nåd och sanning."
När Nephi upptecknade historia angående sitt folk, förklarade han att han hade fått befallning att göra två urkundssamlingar, den ena för en redogörelse om hans folks andliga verksamhet och den andra för en redogörelse angående regenter och hans folks krig och stridigheter. Sedan sade han:

"Herren har därför i sin visdom befallt mig att göra dessa plåtar i en vis avsikt, som jag icke känner till.
Herren vet allt från begynnelsen och därför bereder han en väg för att fullborda alla sina verk ibland människornas barn . . . " (1 Ne 9:5—6)

Detta har, som vi nu vet, visat sig vara av största värde då tiden för översättningen av dessa uppteckningar kom. Om vi bara har tro till att hålla buden, oavsett om vi förstår dem helt

eller inte, så kommer vi att bli välsignade, och lika visst som detta kommer vi att få skörda följderna av olydnad.
Jag kommer så väl ihåg att när jag var en helt ung man avhöll jag mig från bruket av te, kaffe, alkohol och tobak. På den tiden förstod inte världen, och vetenskapsmännen hade inte bevisat, att bruket av dessa ting var skadligt för kroppen och inte bra för människan. I vår tid har de bevisat att sådana ting är skadliga och att vi inte bör använda dem. Likväl, trots denna kunskap, finns det många i världen idag som lider av dålig hälsa och stor olycka och till och med dör som följd av att de tagit del av dessa "förbjudna frukter".
Faktum är att det mesta av de tvister och strider och den olycka som finns i världen orsakas av vår vägran att acceptera och efterleva Herrens befallningar. Så som tidigare framhållits är vi här för att prövas, och oavsett hur upptagna vi är, eller hur framgångsrika vi är, måste vi vara medvetna om att döden kommer att nå oss och inte är långt avlägsen. Vi kan mycket väl ställa oss frågan: Vad gör jag för att förbereda mig för döden och det eviga livet? Var är jag ifråga om utförandet av min plikt mot Gud och mot min nästa?
Vår plikt omfattar att studera Guds ord, utveckla vår tro på honom, visa vår tro genom våra gärningar samt det stora ansvaret att undervisa våra familjer om deras plikt. Åter kan vi ställa oss frågan: Var är jag ifråga om undervisning av min familj, genom exempel såväl som genom föreskrifter, om att vandra uppriktigt inför Herren, om att vara ärliga och hederliga i allt vad de gör, inberäknat erläggandet av tionde och offergärden till Herren? Helgar vi sabbatsdagen eller kompromissar vi i vissa områden? Håller vi visdomsordet noggrant eller fingrar vi på någon av dessa "förbjudna frukter"? Är jag medveten om det ökande narkotikamissbruket och varnar jag mina barn för farorna med detta? Vad gör jag i samhället för att lösa problem angående narkotikabegär, alkoholism, promiskuitet och könssjukdomar, som är vanligare än de flesta föräldrar inser? Detta hotar barnen i varje hem i ert eget samhälle.

Var är jag ifråga om lojalitet mot mitt land? Lär jag min familj att vara lojala medborgare? Lär jag dem att för att kunna åtnjuta det goda i livet måste de acceptera ansvar som medborgare och bidra till att göra sitt samhälle bättre? Är mitt hem ett föredöme ifråga om kärlek, harmoni och frid? Har jag regelbundna hemaftnar för att leva nära min familj? Håller vi familjebön regelbundet så att vi kan redogöra för Herren "var vi är" och be om hans hjälp och vägledning?
Häromdagen läste jag en artikel som jag fäste mig vid och som behandlade ämnet familjen. Författaren sade att gångna generationers och vår tids ungdomsbrottslighet inte avspeglas i den stora majoriteten av de berörda ungdomarna lika mycket som den avspeglas i det sätt på vilket den vuxna befolkningen fritar sig från sitt ansvar. Denna iakttagelse uttalades nyligen av presidenten för högsta domstolen i Ontario i Canada. Han hävdar att den grupp som orsakar de flesta problemen är en produkt av odisciplinerade hem och ansvarslösa föräldrar.
Vi måste förstå att det är vår plikt och vårt privilegium att ta hand om vår nästa, särskilt sådana som är ensamstående, och att besöka de sjuka, de fattiga och de behövande. Herren har sagt att det andra stora budet är att älska vår nästa som oss själva. Är min familj och jag fullgoda i det avseendet? Är vi intresserade av vår nästas välfärd och beredda att hjälpa till varhelst vi kan? Vi läser i Jakobs brev att "En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse". (Jak 1:27)
Vi är medvetna om att det alltid varit strid mellan rätt och orätt, rättfärdighet och ondska, gott och ont. Vi måste bereda oss inför denna strid och lära våra barn samt hjälpa andra att välja det rätta och fatta de beslut som kommer att bevara dem från att falla för frestelser. Någon frågade mig häromdagen varför vi har alla dessa frestelser och varför Herren har givit oss böjelser och passioner, och varför vi måste bli frestade och prövade.
Ett skäl är för att hjälpa oss utvecklas och tillväxa genom de lärdomar vi får av jordelivets erfarenheter. Brigham Young har sagt: "Jag är glad . . . för privilegiet att ha frestelser." (*Journal of Discourses*, vol 3, s 195) Frestelser är nödvändiga för vårt framåtskridande och vår utveckling. "Var ödmjuk och bedjande när frestelser möter dig och besluta dig för att du skall övervinna dem, så kommer du att få befrielse, och fortsätt trofast och du har löftet att få välsignelser."
Alla dessa frestelser — dessa böjelser och passioner — är till för vårt bästa och vår glädje om vi bara låter visdomens röst kontrollera dem. Frestelser möter alla, men långt innan vi ställs inför dem måste vi och våra barn ha beslutat oss för vilken väg vi skall följa. Det är för sent om vi väntar tills frestelsens stund innan vi fattar vårt beslut. Om vi har fått undervisning om och alltid beslutat oss för att välja det rätta och motstå det onda, kommer vi att ha kraften att övervinna det.

Vi måste komma ihåg att Satan alltid är verksam, besluten att tillintetgöra Herrens verk och förgöra mänskligheten, och så snart som vi avviker från rättfärdighetens stig är vi i stor fara för tillintetgörelse. De heliga strifterna och mänsklighetens historia ger oss många exempel på människor i höga ställningar som, när de vände sig bort från och ringaktade Herrens lärdomar eller på något sätt avvek från rättfärdighetens stig, fick lida stor sorg, förlorade sin samhällsställning, förlorade vänner och till och med sin familj.
Förhållanden i världen idag får oss att tänka på den profetia som Paulus gav Timoteus, i vilken han sade:
"Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma.
Ty människorna skola då vara självviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud,
de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. Vänd dig bort ifrån sådana." (2 Tim 3:1—5)
Detta får oss att fråga: Var är vi personligen ifråga om vart och ett av dessa områden? Var är vi som nation och som värld? Är förhållandena i detta stora land och i hela världen jämförliga med de förhållanden som orsakade Sodoms och Gomorras, Roms och andra civilisationers fall, vilka skedde på grund av moraliskt förfall? Hur långt har vi gått och hur

snabbt går vi bort från Gud och hans lärdomar? Åter, var är vi och vad kommer att bli vår bestämmelse om vi som enskilda personer och som nation och värld försmår att omvända oss, vända våra hjärtan till Gud, och gömmer oss för honom? Så lyckliga vi är som har Jesu Kristi evangelium som vägledning samt löftet att om vi vill tjäna Gud vi skall räddas från förgörelse och verkligen åtnjuta den fulla livsglädjen här och evigt liv härefter. Hela Kristi mission var att göra det möjligt för oss att åtnjuta odödlighet och evigt liv, och han gav oss den plan enligt vilken vi kan uppnå detta.

Om varje familj i kyrkan skulle efterleva evangeliets principer skulle det goda inflytandet i världen kunna bli enormt. Och om varje familj i världen skulle acceptera och efterleva Jesu Kristi lärdomar skulle vi inte ha någon orättfärdighet bland oss och alla skulle leva tillsammans i kärlek och frid. Att söka föreställa sig detta gör att tanken svindlar!

Emellertid läser vi i Mormons bok om ett sådant förhållande: " . . . folket i hela landet . . . /var/ omvända till Herren, och det fanns inga tvister eller ordstrider ibland dem, utan alla människor handlade rättvist mot varandra . . . emedan Guds kärlek bodde i människornas hjärtan.

Ingen avund, intet kiv, inga folkupplopp, ej heller otukt eller lögner, ej heller mord eller någon slags vällust förekom. Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand." (4 Ne 2, 15—16)

Vi måste som enskilda personer, familjer, samhällen, ledare och regeringar, vända oss till Gud, erkänna honom som världens och universums Skapare och som Fader till oss alla, samt söka hans vägledning och hålla hans bud. Ingen kan förklara alltför tydligt eller betona alltför starkt denna eviga sanning att endast genom Kristi försoning kan människosläktet frälsas. På grund av hans försoningsoffer kommer alla nänniskor att uppväckas till odödlighet och leva för evigt som uppståndna varelser. Men endast de som tror på och lyder hans lagar kommer att åtnjuta upphöjelse och evigt liv.

Jag ber ödmjukt att vi må ha visdom, kunskap, önskan, mod och styrka till att övervinna det onda och omvända oss. Jag uppmanar särskilt vår ungdom att de alltid skall hålla sig rena och aldrig göra sig skyldiga till att göra något som kommer att ge dem och deras familjer sorg och få dem att känna att de vill gömma sig för Herren därför att de skäms.

Jag uppmanar varje medlem i kyrkan att fråga sig själv: Var är jag? Skäms jag så att jag önskar gömma mig, eller är jag där jag borde vara, ifärd med att göra det som jag borde göra och bereda mig för att möta Gud? Låt oss var och en besluta oss för att ödmjuka oss och omvända oss och visa oss värdiga det stora löftet att de som håller sitt andra tillstånd skall krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet. Må detta bli vår lyckliga lott ber jag ödmjukt, i Jesu Kristi namn, amen.

Oavbrutet tjänande

N Eldon Tanner

Detta har verkligen varit ett inspirerande möte. Det utgör en förmån och en välsignelse för alla dem som varit här och för dem som har lyssnat på utsändningen och vill tillämpa det som de hört. Vår uppfordran, våra möjligheter och våra välsignelser är stora och otaliga. Det finns ingen större kraft i hela världen än Guds kraft delegerad till kyrkans prästadömsbärare, om vi bara vill ära det prästadöme vi bär.

Syster Tanner och jag har just återvänt från ett besök i fyra missioner och en stav i Japan. Japaner presiderar över alla dessa enheter. En av enheternas presidenter och hans hustru är födda och uppvuxna där, har varit på mission där och utför ett stort verk där. Vi besökte missionen i Korea och missionen i Hong Kong. Dessa missioner har amerikanska missionspresidenter som har verkat som missionärer där för bara tio eller tolv år sedan. Sex av missionspresidenterna har faktiskt verkat som missionärer i de områden de nu presiderar över, fem av hustrurna likaså.

Det fascinerade mig att se det underbara verk som utförs av missionärerna överallt i dessa stora länder, att se kyrkans tillväxt, den styrka och hängivenhet som fanns hos medlemmarna, både gamla och nya. De flesta av dem är unga människor i åldern 20 till 35 år.

Vi såg goda ledare i varje mission och i staven. Stora framsteg görs. Vi hade från 300 till 1.000 personer närvarande vid medlemmarnas möten och man kan inte annat än ha allt förtroende för kyrkans framtida tillväxt och styrka där. Det rådde stor andlighet under varje möte.

Det intryck jag fick under vistelsen där var att dessa är hängivna, kunniga, ödmjuka, bedjande och effektiva missionärer, pojkar som har utvecklats till män, män med mod, förståelse och ledarförmåga. De är Herrens sändebud. De är beundrade, älskade och respekterade av medlemmarna. De har stora ansvarsuppgifter. De är missionärer som kan utföra varje ledaruppgift och som utbildar andra till att utföra sådana uppgifter, exempelvis att vara grenspresident, ledare för biorganisationer och lärare, utföra dop, konfirmationer och ordinationer osv, uppmuntra och stärka de svaga, välsigna de sjuka. En av dem bar vittnesbörd om en underbar helbrägdagörelse som han upplevde och där han var den som gav välsignelsen till sin far.

De är män och kvinnor med vittnesbörd som har bekämpat och övervunnit frestelser och ondska, män som skall komma hem förberedda och redo att acceptera vilket ämbete som helst i ett ward eller en stav. De är män som har känt sig betydelsefulla och som varit betydelsefulla, män som kommer att stärka, inspirera och ge ledarskap till era ward och stavar samt inspirera era ungdomar om ni bara ger dem tillfälle att göra det. De är män som engagerar sig mycket för att hjälpa inaktiva medlemmar, män som engagerar sig mycket i var och en som har ett problem och som försöker hjälpa honom att lösa det. Detta är en grupp människor.

Jag vill gärna omnämna de som är i militärtjänstgöring. Vi träffade sådana då vi var i Korea och i Osaka, och många av dessa unga män utför ett storartat arbete i kyrkan.

När jag talade till nyligen kallade missionärer bad jag alla som var 24 år gamla att ställa sig upp, därför att Joseph Smith var så gammal när kyrkan organiserades. Fem ställde sig upp på mötet och jag bad en av dem att komma fram och berätta hur det gick till att han blev medlem i kyrkan samt ge sitt vittnesbörd. Han sade att han var i militärtjänst i Vietnam och att medan han var där träffade han några av våra unga män, särskilt en ung man som levde enligt och undervisade om evangeliet. Till följd av detta är den här unge mannen nu medlem i kyrkan. Han berättade om den stora förändring som detta hade gjort i hans liv, hur han hade omvänt sig från det som han tidigare gjort och hur han började förstå meningen med livet. Sedan bad jag de andra fyra komma fram. Två av dem berättade samma sak under det att de bar sina vittnesbörd — att de hade blivit medlemmar i kyrkan medan de gjorde sin militärtjänst. Det var en fascinerande upplevelse att erfara den påverkan som unga militärer haft som var hängivna, som hade vittnesbörd om evangeliet och modet att efterleva och undervisa om evangeliet samt bära sitt vittnesbörd medan de var i militärtjänst.

Det var gripande att se i staven och missionerna hur missionärerna kunde föra människor in i kyrkan, människor som högaktade dem mycket. En omvänd var en universitetsprofessor, en annan var en framgångsrik affärsman, två var framstående läkare, en av dem hjärtkirurg. Jag kände mig mycket ödmjuk då jag såg hur dessa män prisade det som de unga männen hade gjort vilket hade fört dem in i kyrkan och påverkat deras liv. De bar vittnesbörd om de stora ting som evangeliet hade gjort för dem sedan de hade blivit medlemmar i kyrkan.

Jag blev mycket imponerad av det ledarskap som fanns i var och en av dessa missioner och i staven.

Jag uppmanar biskoparna och stavspresidenterna att tillse att dessa unga män, när de återvänder från sin militärtjänst, får tillfälle att tjäna.

Och jag säger till de unga männen: Era studier, er hängivenhet och erfarenhet har förberett er för verkligt tjänande inom Herrens verk. Tacka Herren för privilegiet ni haft av att ha prövningar i ert liv och av att kunna stärka ert vittnesbörd. Tro aldrig att ni har avslutat eller fullbordat er "tjänstgöring" inom kyrkan. Ni har bara förberett er för ytterligare tjänande inom Herrens verk. Sök efter och acceptera tillfällen till tjänande. Återvänd aldrig till de tidigare kamraterna utanför kyrkan. Var ett föredöme. Låt de unga flickorna och pojkarna se vad en mission gör för en ung man, och gör dem aldrig besvikna. När ni återvänder kommer dessa ungdomar i warden och stavarna att se upp till er och förvänta stora ting av er. Och om ni lever som ni bör kommer ni att påverka deras liv till det som är gott, lika mycket som ni har påverkat deras liv som ni har kommit i kontakt med när ni var i tjänst — i ert lands tjänst eller i Herrens tjänst.

Uppmuntra dessa unga män som ni träffar då ni kommer hem, att de förbereder sig för mission, tempelvigsel och de välsignelser som kan erhållas av trofasta medlemmar i kyrkan. Hjälp dem att övervinna ondska och frestelser, att till fullo uppskatta det prästadöme de bär och att understödja sina ledare Detta är det som jag hoppas att dessa hemvändande män skall göra.

Ära alltid ert prästadöme. Hedra och stöd varandra. Ge aldrig någonsin efter för frestelser. Hedra kvinnlighet och dygd med uppoffring av ert liv om så skulle behövas. Bli aldrig missmodiga och ge aldrig upp. Allteftersom ni fortsätter med aktivt tjänande i kyrkan kommer ni att bli framgångsrikare, mer högaktade och lyckligare än ni skulle bli på något annat sätt. Och jag lovar er, mina unga bröder, att om ni vill först söka Guds rike och hans rättfärdighet och bereder er för att tjäna Herren varhelst ni kan, kommer Herren att välsigna er med större lycka och framgång och tillfredsställelse än det vore möjligt för er att få på annat sätt. Ni kommer att lyckas bättre i ert skolarbete om ni är aktiva i kyrkan, och ni kommer att bidra till det goda i världen.

En man som jag känner är direktör i ett stort företag. Han sade till mig häromdagen (han är nu regeringsrepresentant och har varit en mycket framgångsrik affärsman inom träindustrin): "Vi frågade efter sökanden som var beredda att acceptera ett visst regeringsuppdrag. Vi hade många sökanden och gallrade ned antalet till tio. Då vi granskade dessa tio lade vi märke till att en av dem var medlem i er kyrka och vi bestämde oss för honom."

Jag sade: "Varför bestämde ni er för honom?"

Han svarade: "Därför att vi visste att han inte skulle vara ute och rumla på kvällarna. Vi visste att vi kunde lita på honom och vi visste att han skulle utföra det uppdrag han fick." Jag tänkte, så ytterst värdefullt det skulle vara om alla våra unga män bara skulle inse att detta är sant.

Jag skulle kunna läsa upp ett brev för er här ikväll som jag läste för regionrepresentanterna, och jag tror att jag åtminstone bör läsa upp delar av det. Kanske jag kan återge dess innehåll för er.

Då jag var i Fjärran östern berättade presidenten för Koreamissionen för mig om de problem de hade med unga män i militärtjänst, på grund av att biskoparna inte sände matrikelkorten förrän två eller tre månader efter det att de hade kommit. Han sade att våra värnpliktiga inte gläds åt — i själva verket harmas de över — att vara där. De blir dystra och det finns prostituerade där i stort antal. Han berättade för mig att det faktiskt var vanligt bland dessa soldater att de hade en prostituerad. Han berättade om en händelse där en av våra präster, som var utan kamrater och som inte varit särskilt aktiv, började vara med en av dessa prostituerade. Sedan kontaktades han av en av våra unga män som levde efter evangeliet och som var intresserad av att försöka rädda dessa unga män. Han sökte påverka honom och fick honom slutligen att erkänna kyrkans värde, omvända sig och sträva att arbeta så som han borde för att bli värdig Herrens välsignelser. Sedan sade han, att om han bara hade kunnat få tag på den där pojken när han kom, så hade han kunnat hjälpa honom och troligtvis kunnat förhindra denna tragedi. Han fortsatte att berätta om det han erfarit angående många av de unga männen där, och hur många av dem som bär vittnesbörd om att det var på grund av att någon träffade dem och sökte påverka dem och gav dem kamratskap och kärlek, som de kunde motstå de frestelser som var så vanliga på platsen.

Därför bröder, ni biskopar och stavspresidenter! När dessa unga män lämnar sina hem för att utbilda sig, så tillse att ni sänder matrikelkorten och den information ni har angående

dem till det ward eller den gren som är närmast det universitet eller den högskola där de skall studera. Tillse för dessa unga mäns skull att ni, när de börjar sin militärtjänst, inte är alltför upptagna och att ert intresse är tillräckligt starkt så att ni gör allt som står i er makt för att försöka rädda dessa unga män som skall börja sin militärtjänst. Sänd information om dem i förväg till gruppledarna eller andra lämpliga ledare.

Gör på samma sätt för dessa missionärer när de återvänder, och för de unga män som förbereder sig för mission. Stå i nära kontakt med dem. Utöva inflytande på dem. Uppmuntra dem. De är eld och lågor när de återvänder från en mission. Ni vet när de återvänder. Möt dem, hälsa på dem, älska dem och ge dem tillfälle att arbeta. Jag har hört åtskilliga exempel angående detta — ett exempel förra veckan. En mor sade till mig: "När min pojke återvände från sin mission fick han inte något tillfälle att hålla tal i wardet, den enda kontakt biskopen hade med honom var att han sade: 'Hej, jag är glad att se dig hemma igen', och ingen verkade intressera sig för honom." Sedan sade hon: "Jag fick verkligen arbeta med den pojken för att bevara hans intresse för och hans aktivitet inom kyrkan."

Bröder! Ni som återvänder från militärtjänstgöring och skolor och missioner, vänd er till era biskopar och erbjud ert tjänande. Och biskopar, jag uppmanar er att tillse att ni, när dessa ungdomar lämnar ert ward, sänder information om dem till lämpliga ämbetsmän i skolorna, universiteten och krigsmakten, så att de kan vara informerade och kunna ge den hjälp och uppmuntran som behövs när de kommer.

Må Herren hjälpa oss så att vi kan inse värdet av en själ, att vi mitt ibland oss har människor som behöver uppmärksamhet och hjälp. Det är vårt ansvar att hålla dem aktiva, att uppmuntra dem och få kontakt med dem om de har problem. Må vi inse att Guds prästadöme är Guds kraft som förlänats oss till att handla i hans namn. Må vi göra det vist, ödmjukt, effektivt, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Vart skall ni resa?

Marvin J Ashton

För några veckor sedan när jag var i England hade jag tillfälle att resa med tåg. Vädret och mitt tidsschema gjorde att detta blev det fördelaktigaste färdsättet.

En dag medan tåget gick från Manchester till Leicester och jag hade suttit och läst i ungefär en och en halv timme, lade jag ned mina böcker, tittade ut genom fönstret och undrade om vi var nära stationen. Några minuter senare öppnades kupédörren och konduktören kom in. Hans hälsningsord var: "Vart skall ni resa?"

Eftersom jag hade ägnat en del tid åt ankomster, avresor och uppehåll så svarade jag: "Jag har ett ärende till Leicester."

Som svar på detta sade han: "Vi kommer att vara vid ert resmål om tio minuter." Han klippte min biljett och gick för att kontrollera andra biljetter

Sedan han gått tänkte jag på hans ord: "Vart skall ni resa?" och "Vi kommer att vara vid ert resmål tio minuter". Han verkade övertygad om att varje gång tåget stannade och dussintals eller hundratals människor klev av, så hade de kommit till sin resas mål. Antagligen hade han meddelat detta till sina passagerare under flera år.

Emellertid visste jag, trots hans yttrande, att jag behövde vara i Leicester under två dagar för kvartalets stavskonferenssessioner, men att det inte var min bestämmelseort. Uppehåll i andra engelska städer var inte heller mina bestämmelseorter. Alla dessa var uppgifter under vägen. Jag hade inte kommit fram när jag kom till någon av dem.

Som följd av denna upplevelse på tåget, och eftersom jag har begrundat den här tanken under årens lopp, är jag rädd för att många av oss förvirras under vårt livs resor med resmål, bestämmelseorter, ankomster, uppehåll, besök, stationer och uppgifter. Det tycks mig att en del av oss kanske går förlorade idag därför att vi tror att vi kommit fram.

Jag skulle vilja delge er några iakttagelser ooh framställa några frågor inom ramen för denna fråga: "Vart skall ni resa?"

Har ni kommit fram när ni reser till templet? Är tempelvigsel ert resmål? Under årens lopp har jag hört hundratals av mina unga medsyskon säga: „Jag skall åka till templet. Mitt mål är en tempelvigsel."

Att göra sig värdig att åka till templet är en hög ambition, en värdig prestation. Vi behöver påminna oss om dess eviga ändamål. Vi har emellertid inte kommit fram när vi tar del av templets välsignelser. Det är ofta verkliga faror i vårt liv när vi låter höga ideal och målsättningar, sådana som tempelvigsel, bli ett slutmål istället för ett medel. Allt som vi ger prioritet måste på lämpligt sätt placeras inom evighetens ram om vi skall kunna undvika framkomstens stagnation.

Jag tror det var Louis J Halle som sade: "Att gripa det förflyktande ögonblicket och efterforska dess tecken på evighet är den ädlaste av sysselsättningar." För att få upphöjelse efter celestial vigsel erfordras fortsatt hängivenhet och rättfärdighet. Det är en fortlöpande process, inte ett tillstånd av att ha kommit fram.

Har ni kommit fram när ni mottar er kallelse att tjäna på missionsfältet? Har ni nått er bestämmelseort när ni har utfört en hedervärd mission? Må vi eftertryckligt framhålla att en värdigt utförd mission är en huvudprestation längs livets väg. Det bör utgöra en kraftkälla för större personligt tjänande och personlig styrka. Den bör sätta missionärens fötter stadigare på de stigar som fortsätter framåt och uppåt mot evig lycka. Den bör bereda honom för den äkta religionens glädje.

"En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av världen." (Jak 1:27)

Jag erinrar mig en missionär som hade svårt för att fortsätta att vara ivrigt engagerad under sin missions sista sex månader. Han hade kallats att arbeta i ett distrikt som seniorkamrat efter att ha varit assisent till missionspresidenten. Så som han själv uttryckte det: "Jag nådde mitt mål när jag innehade den där höga uppgiften att vara assistent till presidenten." Han hade tillfälligt förlorat sin effektivitet på grund av att han tillåtit sig tänka att han hade kommit fram.

Vilken betydelsefull dag det är i en missionärs liv när han förstår att en hedervärd avlösning är en början. För våra missionärer, tidigare och nuvarande, ber vi ödmjukt att ni aldrig skall tillåta er den farliga njutningen att säga till er själva: "Jag har gett mina två år till kyrkan." Om en hemkommen missionär sätter höga mål för sitt liv brukar han också vidta de lämpliga åtgärderna för att uppnå dem. En mission kan vara de lyckligaste två åren i en missionärs liv om han inte bara tjänar sin Gud och nästa osjälviskt, utan också

vandrar i sanningen och bereder sig för evigt framåtskridande, vilket jag förklarar pågår nu.

"Jag har ingen större glädje än den att få höra att mina barn vandra i sanningen." (3 Joh: 4)
Må vi framhålla att glädjen ligger i vandringen i sanningen och inte i en förväntad framkomst.
Har ni nått er bestämmelseort när ni genom uppenbarelse av den Helige Anden får ett vittnesbörd om att Jesu Kristi evangelium är sant? Vi är ledsna över att se att vissa, då de fått ett vittnesbörd, känner sig och reagerar som om de hade kommit fram. Vilken dyster dag i en persons liv när han underlåter att använda denna kunskap och övertygelse om ett vittnesbörd till ett hängivet och oavbrutet tjänande. Ett vittnesbörd växer då det delges. Med att äga ett vittnesbörd följer plikten att bära vittne för världen om detta Herrens verk. Ett vittnesbörd är inte ett slutmål, det är ett innehav avsett för verksamhet.
Har ni nått ert slutmål när ni döps, blir äldste, biskop, stavspresident, ämbetsman i Hjälpföreningen, sjuttio eller apostel? I dessa dagar då verksamhet och tjänande är behövligt, är förhoppningen att alla av oss skall eftertryckligt besvara denna fråga med ett rungande NEJ!
Satan och hans härskaror har aldrig varit starkare uppställda än nu. Han är listig. Han är framgångsrik. Ett av de mest försåtliga och effektiva medel som han använder bland oss idag är att övertyga vissa om att de har kommit fram, de har nått sin bestämmelseort, de har gjort sig förtjänta av att få vila. deras hjälp behövs inte mer, de är utom fara, de nås inte av frestelser och de kan vara stolta över sina prestationer.
"Så smickrar han dem och leder dem, tills han drager deras själar ned till helvetet; och sålunda låter han dem fånga sig själva i deras egen snara.
Så går han upp och ned, fram och tillbaka på jorden, sökande att förgöra människornas själar." (L&F 10:26—27)

Efter min nya kallelse att verka som medlem i de tolvs råd, har ett antal vänner som kände min far som avled för några år sedan, sagt följande: "Din far ler säkert mycket förnöjt åt din kallelse." Om detta har jag ofta tänkt: "Om jag känner min far rätt, och jag tror jag gör det, så skulle han använda mer tid åt denna påminnelse: 'Min son, du har inte kommit fram. Du har inte nått din bestämmelseort. Ditt stora prov ligger framför dig. Sträva efter att leva värdigt det stora förtroende som har givits dig.'"
Jag vill denna dag tacka er, mina medsyskorn i denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, för ert förtroende och ert stöd. Jag försäkrar er att jag endast har en önskan, och det är att vandra värdigt på hans stigar.
Låt mig berätta för er om en av mina vänner som nu färdas på den rätta vägen med målmedvetenhet och mod. Jag besökte missionsfältet när äldste Dennis Dean kom till Arizonamissionen. Hans ankomst till ett av våra första möten påverkade alla närvarande starkt när han tog sig fram i sin rullstol mellan bänkraderna i kapellet. Hans ansiktsuttryck återspeglade ett ödmjukt självförtroende.
Hans kamrater förstod snart varför han hade befunnits värdig och istånd till att utföra en heltidsmission. Jag kommer ihåg hans vittnesbörd den dag när han lät oss alla få veta att detta var en del av hans livs förhoppningar och ambitioner. Han sade: "Jag skall göra mitt bästa för att göra mig värdig er tillit och ert förtroende. Var inte ledsna för min skull. Hjälp mig bara att göra det som jag vet jag kan göra med Herrens hjälp."

Hans budskap övertygade oss. Hans nya missionärskamrat frågade mig: "Vad gör man för att vara en bra kamrat till en rullstolsbunden äldste?" Mitt svar, efter att ha varit med äldste Dean under en del av dagen, blev: "Du kommer att få fullt upp att göra med att hålla jämna steg med honom. Det verkliga provet under de närmaste veckorna blir för dig — inte för honom."

Med en utmärkt missionspresidents och sina missionärskamraters kärlek och kamratskap verkade äldste Dean som distriktsledare under sina två år och förde evangeliets budskap till hundratals människor och ledde 48 människor till dopets bad. Nu fortsätter Dennis entusiastiskt med sina studier vid Brigham Younguniversitetet. Han verkar för närvarande i Brigham Younguniversitetets 38 ward som hemlärare och söndagsskollärare. Han har nyligen besökt mitt kontor där vi hade en trevlig samtalsstund, och jag blev på nytt imponerad av detta ovanliga exempel på en god man som går framåt.
Då vi fortsätter våra tankebanor angående planer, resmål, bestämmelseorter, målsättningar och åtaganden kan vi lära oss av två andra vänner till mig. Några av mina vänner är ovanliga. De kommer från ovanliga platser. I tisdags på eftermiddagen då jag städade mitt skrivbord innan jag skulle gå hem, fick jag ett telefonsamtal: "Broder Ashton, jag har fått tillstånd av fängelsemyndigheterna att komma och besöka dig. Vill du vänta tills jag kommer?"
Frank kom. Vi samtalade med varandra. Som svar på frågorna: "Nu när du om en vecka kommer att bli frisläppt, vilka planer har du då? Vad tänker du göra? Vilka mål har du?", svarade han: "Jag har ett rum jag skall hyra. Jag har ett heltidsarbete. Jag har en underbar fästmö. Jag tänker fortsätta med min utbildning. Jag har en uppgift i kyrkan. Jag har en mängd olika saker jag behöver göra. Jag är 32 år och jag är bara lärare inom prästadömet. Jag vill bli äldste innan det går alltför lång tid."
Han avslutade sitt vänliga besök med en fråga: "Broder Ashton, om jag håller mig på rätt väg, vill du då gå till templet med mig om några månader och utföra min vigsel?"
Om ni vill kan ni jämföra detta med ett annat samtal som jag hade med en man i samma fängelse. Jag talade till honom under ett besök där för några månader sedan. Jag drar mig till minnes att jag valde att tala med honom därför att ingen annan samtalade med honom.
"Vad tänker du göra när du kommer ut härifrån?", sade jag. "Allt jag vill är att komma ut", brummade han. "Jag är falskt anklagad och jag vill ut." Inga planer, inga målsättningar, inga syftemål, ingen förberedelse. Allt han vill är att komma ut, och på grund av hans inställning är jag rädd att han inte bryr sig om på vilket sätt han uppnår det.
Jag bär ödmjukt vittne för er idag, att en hedersamt utförd mission, en celestial vigsel, ett högt skattat vittnesbörd, ett betydelsefullt ämbetsansvar i kyrkan inte är slutmål i sanna sista dagars heligas liv. De kan vara viktiga hjälpmedel i det

eviga framåtskridandet. De kommer inte att frälsa er och mig in i Guds rike. Endast att leva en trofast sista dagars heligs liv kommer att möjliggöra detta.
"Om du vill göra gott, ja, och trofast hålla ut intill änden, skall du bliva frälst i Guds rike, vilket är den största av alla Guds gåvor, ty det finnes ingen större gåva än frälsningens." (L&F 6:13)
Låt oss medan vi vandrar på våra livsvägar alltid komma ihåg att vid tågresor såväl som i livet finns det uppehållsplatser, utgångspunkter, kallelser, tidsscheman och möjligheter att komma på avvägar och avledas från målet. Vis är den person som följer Frälsaren på hans stigar. Trygghet och glädje kommer dem till del som kommer och följer honom. Jag bär vittne för er idag att Gud är evig. Vi är eviga och Gud har aldrig avsett att vi skall vandra ensamma
Vart skall ni resa? Vilket är ert slutmål och er bestämmelseort? Jag ber ödmjukt vår himmelske Fader, att han skall hjälpa var och en av oss att förstå att det är evigt liv, upphöjelse i vår Faders rike. Jag vittnar för er att frälsningens gåva kan undfås genom detta Jesu Kristi evangelium, i den mån som vi förblir i trofasthet, och jag säger detta i Jesu Kristi namn. Amen.

Medborgerliga normer för de trofasta heliga

Ezra Taft Benson

Mina älskade bröder och systrar! Ni som är här och ni som lyssnar på radio- och TV-utsändningarna. Vi är alla bröder och systrar, i anden barn till samme Fader. I ödmjukhet och tacksamhet står jag framför er på denna årsdag för organiserandet av den återupprättade Jesu Kisti kyrka för 142 år sedan. Jag älskar kyrkans generalkonferenser, utom just denna del av konferensen (då jag skall tala). Men likväl gläder jag mig åt tillfället att bära vittnesbörd om detta, det största verket i hela världen.
I höstas inbjöds jag av baron von Blomberg, president för United Religions Organization, att som gäst hos konungen av Persien representera kyrkan vid åminnelsen av grundandet av det persiska riket under Kores den store. Efter tillrådan av första presidentskapet att acceptera inbjudningen, reste jag omedelbart efter oktoberkonferensen för att förena mig med representanter för 27 världsreligioner, ungefär 50 monarker samt andra bemärkta personer vid denna historiska åminnelse i Iran.
Konung Kores levde mer än 500 år före Kristus och omnämns i Gamla testamentets profetior i 2 Krönikeboken och Esra samt av profeterna Hesekiel, Jesaja och Daniel. Bibeln skildrar hur Herren "uppväckte . . . den persiske konungen Kores' ande". (2 Krön 36:22) Kores återgav vissa politiska och sociala rättigheter till de tillfångatagna judarna, gav dem tillåtelse att återvända till Jerusalem och gav anvisning om att Jehovas tempel skulle byggas upp på nytt.
Parley P Pratt sade i en beskrivning av profeten Joseph Smith, att han hade "djärvheten, modet, måttligheten, ståndaktigheten och givmildheten hos en Kores". (*Autobiography of Parley Parker Pratt*, Deseret Book Company 1938, s 46)
President Wilford Woodruff har sagt:
"Jag har många gånger tänkt att vissa av dessa forntida konungar som upprestes tog i vissa avseenden mer hänsyn till genomförandet av vissa av dessa principer och lagar än till och med de sista dagars heliga gör i vår tid. Jag vill ta Kores som exempel . . . Om man studerar Kores liv från hans födelse till hans död, så verkar det, vare sig han nu visste det eller inte, som om han handlade efter inspiration i allt han företog sig. Han började med den måttfullhet och dygd som skulle kunna uppehålla varje kristet land eller varje kristen konung . . . Många av dessa principer åtföljde honom och jag har tänkt att många av dem vore i många avseenden värdiga de människors uppmärksamhet som har Jesu Kristi evangelium." (*Journal of Discourses*, vol 22, s 207)
Gud, Fadern till oss alla, använder människorna på jorden, isynnerhet goda människor, till att utföra hans avsikter. Detta har varit sant i gångna tider. Det är sant idag och det kommer att vara sant i framtiden.
"Kanske Herren behöver sådana människor utanför hans kyrka för att hjälpa den framåt", sade den framlidne äldste Orson F Whitney i de tolvs råd. "De är bland dess hjälptrupper och kan göra mer gott för verket där Herren har satt dem än på någon annan plats . . . Följaktligen förs vissa in i fårahuset och får ett vittnesbörd om sanningen, medan andra förblir oomvända . . . evangeliets skönhet och härlighet undandras tillfälligt från deras åsyn, av en vis avsikt. Herren kommer att öppna deras ögon när hans egen tid är inne. Gud använder mer än ett folk för utförandet av hans stora och förunderliga verk. De sista dagars heliga kan inte göra allt detta verk. Det är alltför omfattande, alltför svårt för något enstaka folk . . . Vi har ingen missämja med hedningarna. De är våra medhjälpare i viss bemärkelse." (*Conference Report*, apr 1928, s 59)
Detta skulle säkerligen ha varit sant ifråga om överste Thomas L Kane, en sann vän till de heliga i deras svåra nöd. Det var sant ifråga om general Alexander W Doniphan, som, när han fick befallning av sin överordnade att skjuta Joseph Smith, sade: "Det är kallblodigt mord. Jag kommer inte att lyda er order . . . och om ni avrättar dessa män kommer jag att ställa er till svars inför en jordisk domstol, så sant mig

Gud hjälpe." (Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, s 241)
Vi hedrar dessa medhjälpare därför att deras hängivenhet till rätta principer var starkare än deras hängivenhet till popularitet, partier eller personer
Av samma orsak hedrar vi denna republiks grundare. Gud uppreste dessa patriotiska medhjälpare till att utföra sin mission, och han kallade dem "visa män". (Se L&F 101:80) Första presidentskapet erkände denna visdom när de gav oss riktlinjen för några år sedan angående understöd av politiska kandidater "som är verkligt hängivna till konstitutionen enligt vår republiks grundares tradition". (*Deseret News*, 2 nov 1964)
Herren har sagt att "denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn". (Luk 16:8) Vår republiks visa grundare verkade förstå, bättre än de flesta av oss, våra egna skrifter där det förklaras att "det ligger i nästan varje människas natur och böjelse att strax börja utöva en orättfärdig härskarmakt så snart de förmoda, att de erhållit någon liten myndighet". (L&F 121:39)
För att bidra till att förhindra detta förstod republikens grundare att våra valda ledare borde bindas av vissa fastställda principer. Thomas Jefferson sade: "I fråga om makt, så låt intet mer höras angående förtroende för människan, utan hindra henne från missbruk genom konstitutionens kedjor."
Dessa visa grundare, våra patriotiska medhjälpare, verkade bättre än de flesta av oss inse välsignelserna i de begränsningar som Herren satte genom konstitutionen, ty han sade: "Det som i människans lagar är mer eller mindre än detta kommer av det onda." (L&F 98:7)
Republikens grundare förtröstade på Gud och på hans konstitution — inte på köttslig arm. "O Herre", sade Nephi, jag har förtröstat på dig och vill förtrösta på dig evinnerligen. Jag vill ej förlita mig på köttslig arm . . . förbannad är den som förtröstar på människor eller köttslig arm." (2 Ne 4:34)
President J Reuben Clark jr framställde det bra när han sade: "Gud förordnade det så, att i detta frihetens land skall vår politiska trohet inte riktas mot enskilda personer, detta vill säga, mot regeringsämbetsmän, oavsett hur framstående eller hur obetydliga de må vara. Enligt hans plan riktas vår trohet och den enda trohet vi är skyldiga att ha som medborgare eller inbyggare i Förenta staterna, mot vår inspirerade konstitution som Gud själv upprättat. Till den riktas deras ämbetsed som ingår i regeringen. Vi är skyldiga att ha en viss lojalitet emot det ämbete som en person innehar. Men även här är vi skyldiga till detta enbart på grund av vårt medborgarskap, ingen lojalitet emot mannen personligen. I andra länder är det mot den enskilda personen som troheten riktas. Denna princip om trohet emot konstitutionen är grundläggande för vår frihet. Den är en av de stora principer som skiljer detta 'frihetens land' från andra länder." (*Improvement Era*, juli 1940, s 444)

"Patriotism", sade Theodore Roosevelt, "innebär att bistå sitt land. Det innebär inte att bistå presidenten eller någon annan statlig ämbetsman utom exakt i den omfattning som han själv bistår sitt land . . .
"Varje man", sade president Roosevelt, "som tanklöst upprepar ropet om att 'bistå presidenten' utan att tillägga förbehållet 'i den mån som han tjänar republiken', intar en attityd som är i lika hög grad ovärdig en man som inställningen hos vilken stuartanhängare som helst som förfäktade läran att konungen inte kunde göra något fel. Ingen intelligent fri människa med självaktning skulle kunna inta en sådan attityd." (Theodore Roosevelt, *Works*, vol 21, s 316, 321) Och likväl bör vi som sista dagars heliga be för våra samhällsledare och understödja dem i rättfärdighet.
". . . att rösta på orättfärdiga män, det skulle vara en synd", sade Hyrum Smith. (*Documentary History of the Church*, vol 6, s 323)

Och profeten Joseph Smith sade: ". . . låt människorna i hela unionen, liksom de obevekliga romarna, närhelst de finner ett *löfte* som givits av en kandidat och som han inte *omsätter i handling* som ämbetsman, vräka den eländige smickraren från hans höga ställning . . ." (*DHC*, vol 6, s 207)
Josephs och Hyrums tillit sattes inte till köttslig arm, utan till Gud och rätta eviga principer. "Jag är den störste förespråkaren för Förenta staternas konstitution som finns på jorden", sade profeten Joseph Smith. (*DHC*, vol 6, s 56)
President Joseph Fielding Smiths varning är mycket aktuell: "Nu säger jag er att det är tid för Förenta staternas folk att väckas till den insikten att om de inte räddar konstitutionen från de faror som hotar den, kommer vi att få en ändring i regeringsmakten." (*Conference Report*, apr 1950, s 159)
En annan riktlinje som givits av första presidentskapet var "att understödja goda och samvetsgranna kandidater, från något av partierna, vilka är medvetna om de stora farorna" som möter den fria världen. (*Deseret News*, 2 nov 1964)
Lyckligtvis har vi material i skrifter av president David O McKay och andra ledare i kyrkan vilket hjälper oss bemöta dessa hotande faror. Men den förnämsta handledningen i frihet i denna kamp mot ondska är Mormons bok.
Detta för mig fram till den andra stora medborgerliga normen för de heliga. För utöver vår inspirerade konstitution har vi standardverken.
Joseph Smith sade att Mormons bok var "vår religions hörnsten" och den "mest korrekta" boken på jorden. (*DHC*, vol 6, s 56) Denna, den mest korrekta boken på jorden, uppger att två stora amerikanska civilisationers fall kom som resultat av hemliga sammansvärjningar vars önskan var att tillintetgöra folkets frihet. "De hava varit orsak till detta folks ödeläggelse, om vilket jag nu talar", säger Moroni, "och likaledes Nephis folks ödeläggelse". (Eth 8:21)
Nu kunde Moroni otvivelaktigt ha påvisat många faktorer som ledde till folkets tillintetgörelse, men lägg märke till att han valde de hemliga föreningarna, precis som kyrkan idag skulle kunna påvisa många hot mot fred, välgång och spridandet av Guds verk, men den har utpekat gudlös sammansvärjning som det största hotet. Det finns inte någon teori om sammansvärjningar i Mormons bok — den innehåller fakta om sammansvärjningar.
Sedan talar Moroni till oss i vår tid och säger: "Därför befaller Herren eder, att när I sen sådant uppkomma ibland eder, I då skolen uppvakna till medvetande om edert förfärliga tillstånd med anledning av den hemliga förening, som uppstår ibland eder . . ." (Eth 8:24)
Mormons bok ger dessutom varningen att "Alla nationer, som

understödja sådana hemliga föreningar för att erhålla makt och vinning till dess de spritt sig ibland hela folket, se, de skola förgås . . ." (Eth 8:22)

Detta skriftställe borde göra oss uppmärksamma på vad som väntar om vi inte omvänder oss, för det finns inget tvivel om att vi, som ett av den fria världens folk, i allt större utsträckning stöder mycket av den ondes fördärv idag. Med hjälp av domstolsförordningar kan gudlösa konspiratörer jaga efter regeringsposter, undervisa i våra skolor, inneha ledarställningar i fackföreningar, arbeta i våra försvarsanläggningar, vara verksamma inom vår handelsflotta osv. Som nation bidrar vi till att understödja många fördärvbringande upprorsmän i vårt land.

Vi har blivit förvissade om att kyrkan kommer att finnas kvar på jorden tills Herren kommer — men till vilket pris? De heliga under kyrkans första tid tillförsäkrades om att Sion skulle upprättas i Jackson County, men se vad deras brist på trofasthet kostade dem ifråga om blodsutgjutelse och dröjsmål.

President Clark varnade oss för att "vi riskerar att förlora våra fri- och rättigheter. Om de en gång har förlorats kommer endast blodsutgjutelse att återställa dem, och om de en gång har förlorats kommer vi inom denna kyrka, för att kunna bevara kyrkans framgång, att behöva göra fler uppoffringar och uthärda mer förföljelse än vi hittills känt till . . ." (*CR*, apr 1944, s 116) Han förklarade att om sammansvärjningen "kommer hit så kommer den förmodligen i sin fulla styrka och det kommer att bli gott om tomma platser bland dem som leder och styr, inte bara inom regeringen utan även i vår kyrka". (*CR*, apr 1952)

Den tredje stora medborgerliga normen för de heliga är profeternas inspirerade ord — i synnerhet den levande presidentens ord, Guds språkrör på jorden idag. Hörsamma ledaren och bedöm alla lägre auktoriteters ord efter hans inspirerade anvisningar!

Det berättas att Brigham Young, då han färdades genom ett samhälle, såg en man som höll på att bygga ett hus och bad honom göra väggarna dubbelt så tjocka. Eftersom han erkände president Young som profet, ändrade mannen sina planer och gjorde väggarna dubbelt så tjocka. En kort tid därefter drabbades den staden av en översvämning som orsakade stor skadegörelse, men den här mannens väggar klarade påfrestningen. Medan han lade taket på huset hörde man honom sjunga: "Tack, Gud, att profeter du sänder."

Joseph Smith lärde att "en profet var en profet endast när han handlade som en sådan." (*DHC*, vol 5, s 265)

Anta att en ledare i kyrkan skulle säga till er att ni stödde fel uppfattning i en särskild tvistefråga. En del kanske omedelbart skulle ha motsatt sig den här ledaren och hans råd eller inte brytt sig om det, men jag skulle vilja föreslå att ni först tillämpar den fjärde stora medborgerliga normen för de trofasta heliga. Den normen är att efterleva, att mottaga och sedan följa den Helige Andens maningar.

Brigham Young sade: "Jag är mer rädd för att detta folk har så mycket förtroende för sina ledare att de inte själva frågar Gud huruvida de är ledda av honom . . . Låt varje man och kvinna veta, genom Guds andes viskningar till dem, huruvida deras ledare vandrar på de stigar Herren föreskriver eller inte." (*JD*, vol 9, s 150)

På grund av ett uttalande som verkade representera kyrkans inställning fruktade en trofast medlem för ett antal år sedan att han understödde fel kandidat för ett offentligt ämbete. Han vände sig ödmjukt till Herren i denna sak. Genom Herrens ande fick han övertygelse om vilken kurs han skulle följa och han upphörde med sitt stöd till den kandidaten.

Genom innerlig bön fick denne gode broder det svar som så småningom visade sig vara rätt väg.

Vi uppmanar alla människor att läsa Mormons bok och sedan fråga Gud om den är sann. Och löftet är säkert, att de genom den Helige Anden kan få veta att den är sann: "Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning." (Moro 10:5)

Vi behöver denne Andes ständiga vägledning. Vi lever i en tidsålder av svek och bedrägeri. "O, mitt folk", sade Jesaja i Mormons bok, "de som leda dig, föra dig vilse och förstöra dina stigars väg". (2 Ne 13:12) Även inom kyrkan har vi varnats för att "de glupande ulvarna är ibland oss, av våra egna medlemmar, och de mer än några andra är klädda i fårakläder, därför att de bär prästadömets skrud". (J Reuben Clark Jr, *CR*, apr 1949, s 163)

Herren håller oss ansvariga för om vi inte är visa och blir bedragna. "De som äro visa", sade han, "och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas — sannerligen säger jag eder: De skola icke nedhuggas och kastas i elden, utan de skola bestå på den dagen." (L&F 45:57)

Fyra stora medborgerliga normer för de trofasta heliga är därför, för det första: konstitutionen som förordnats av Gud genom visa män, för det andra: kyrkans standardverk, särskilt Mormons bok, för det tredje: profeternas inspirerade råd, särskilt den levande presidentens, samt för det fjärde: den Helige Andens vägledning.

Må Gud välsigna oss alla, att vi må använda dessa normer och genom att så göra välsigna oss själva, våra familjer, vårt samhälle, vår nation och världen. Om detta ber jag ödmjukt medan jag ger mitt vittnesbörd om sanningen i detta stora sista dagars verk. I Jesu Kristi namn. Amen.

En missionär och hans budskap

HUGH B BROWN

Mycket har sagts om missionärerna och missionärsarbetet. Det har varit mitt livs första kärlek och jag har erinrat mig några saker som hände för sextioåtta år sedan, då jag reste till England. En av dem skulle jag vilja berätta.

Jag hade gått till ett visst hus flera gånger och hade blivit avvisad och tillsagd att inte komma tillbaka, men jag blev manad att gå dit gång på gång. Och när jag tänkte gå förbi huset, blev jag manad att gå in igen och än en gång försöka få kontakt. Jag använde den stora dörrklapp man har i England, utan att något hände. Jag kunde se hur en kvinna satt i ett rum och stickade och jag åstadkom åtskilligt buller med dörrklappen. Hon kom inte och jag gick runt till dörren på baksidan. Det fanns ingen dörrklapp på den så jag tog min käpp och knackade på med all kraft. Det hördes faktiskt i hela huset.

Strax kom kvinnan till dörren och när hon kom fram till mig, kom jag att tänka på min barndom på gården då jag retade en ruvande höna från sitt näste. (Jag märker att en del av er har haft erfarenheter av livet på en bondgård.) Ni vet att när en ruvande höna blir retad från nästet har hon fjädrarna åt alla håll och näbben i ständig rörelse och den här kvinnan påminde mig om en sådan höna.

Jag bad om ursäkt och sade: "Jag är ledsen att jag kommer och stör och insisterar på ett samtal, men, min kära syster, jag har kommit över tusen mil för att lämna er ett budskap som Herren vill att ni skall få. Han har sänt mig hit för att lämna er det budskapet. Jag skall resa tillbaka till Kanada om några dagar och jag måste få tala om för er vad Herren vill att ni skall få veta."

Hon sade: "Menar ni att Herren har sänt ett budskap till mig!"

Jag svarade: "Ja, just det. Det har han gjort."

Jag berättade för henne om evangeliets återställelse, om kyrkans organisation och återställelsens budskap. Hon blev mycket imponerad av det jag talade om för henne. Och jag sade när jag gick därifrån: "Förlåt att jag störde, men jag kunde inte vägra överlämna budskapet och utföra den uppgift som gavs mig när jag kom hit. När vi träffas igen, för vi kommer att träffas igen, kommer ni att säga: 'Tack för att ni kom till min dörr. Tack för att ni älskade mig så mycket att ni överlämnade Herrens budskap till mig. När ni gick ifrån mig kunde jag knappast behärska mig. Jag var oroad, bekymrad och undrade vad det här var. Jag gick till sist till missionskontoret, fick en del böcker, studerade dem och blev medlem i kyrkan tillsammans med min familj'."

Tio år senare var jag tillbaka i England, den här gången som soldat och vid slutet av ett möte kom en dam fram till mig med två vuxna döttrar. Hon sade: "Jag tackar verkligen Gud och tackar er för att ni kom till min dörr med det där budskapet för många år sedan. Jag och mina flickor anslöt oss till kyrkan och inom kort skall vi åka till Utah och vi tackar Gud för att ni hade mod, styrka och tro att komma till mig med detta gudomliga budskap och överlämna det till mig i Herrens namn."

Mina bröder och systrar, jag önskar bära vittne till er om gudomligheten i detta verk. Direkt ifrån mitt hjärta ut i fingertoppar och tår vet jag att detta är Guds verk. Jag vet att evangeliet har blivit återställt. Jag vet att de män som leder kyrkan är inspirerade och ledda av honom som utsåg dem. Jag vet att evangeliet kommer att rulla fram till dess att det fyller hela jorden och jag ser fram mot den tiden, då vi alla kommer att vara förenade på andra sidan och då vi kommer att utföra det stora verk som vi så stapplande försökt göra här på jorden.

Jag lämnar detta vittnesbörd med er och likaså mina välsignelser. Jag ber Gud välsigna alla som är här och alla som lyssnar, ja, alla människor överallt. O Fader, välsigna dessa människor så att de må fångas av anden i detta verk och hänge sig ihärdigt åt att sprida Jesu Kristi evangelium till hela världen.

Jag lämnar detta vittnesbörd och detta budskap och denna bön med eder, ödmjukt, i Jesu Kristi namn. Amen.

Vad gör kyrkan för dig, en man?

GORDON B HINCKLEY

I förhoppning om att några kanske lyssnar, vill jag rikta mitt tal till två grupper av män, som har förlorat kontakten med kyrkan: de som till namnet är medlemmar, men som inte har något samröre med kyrkan, samt män överallt — tvivlande, praktiska, tänkande män som ställer sökande frågor och vill ha sakliga svar.

Jag gör detta med frågan: "Vad gör kyrkan för dig, en man?" Mitt svar:

För det första för den dig in i det största broderskapet i världen.

Varje man hungrar efter broderskap. Denna önskan uppfylls i viss grad i många yrkessamfund, handelssammanslutningar, sällskapsgrupper och liknande organisationer. Alla dessa kan vara till nytta, men ändå är ingen riktigt lik broderskapet i Guds prästadöme.

Här finns hundratusentals män från alla hedervärda samhällsställningar, förlänade med auktoritet att handla i Guds namn, och genom själva arten av den heliga gåva var och en har mottagit är de förpliktigade att stärka och hjälpa varandra. Herrens ord till Petrus gäller för dem. Han sade: "Simon ... Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld för att kunna sålla eder såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk 22:31-32)

Detta är ett av de stora ändamålen med kvorumorganisationen i kyrkans prästadöme — att ge medvetenhet om andras behov samt tillfälle och medel att styrka varandra.

En lokal ämbetsman i kyrkan ringde mig en dag. Han var advokat och sade att en av hans grannar hade kommit till honom och sökt hjälp för att få skilsmässa. Han sade att han och hans hustru hade svåra bekymmer i sitt äktenskap. De hade levt mycket över sina tillgångar, de var hopplöst skuldsatta, ekonomiska problem hade lett till ständiga gräl, och äktenskapet hade försämrats till en sådan grad att de inte kunde fortsätta tillsammans.

Vi diskuterade fallet och det slutliga resultatet var att tre av medlemmarna i mannens prästadömskvorum fick i uppdrag att arbeta med denne broder och hans hustru för att lösa deras problem. En var jurist, en var bankir och den tredje var kamrer. Paret gick med på att överlåta skötseln av sina affärer till dessa tre, deras grannar och bröder.

Med den sakkunskap som deras yrkeserfarenhet gav dem började kommittén arbeta. De kontaktade mannens fordringsägare, vilka på grund av förtroende för kommitténs skicklighet gick med på att ge dem tid att lösa hans problem. Det hade legat helt utanför hans egen förmåga att ta hand om sina problem, men för hans erfarna bröder var de endast ännu en uppfordring.

Kaos övergick till ordning. Frid återställdes till hemmet. Han fick en ny känsla av trygghet i livet. Hans hustru fick en respekt för honom, som hon aldrig tidigare hade visat. Under en tid av ett par år fick alla hans fordringsägare igen det han var skyldig dem. Och mannen och hans hustru lärde sig principer som gjorde dem i stånd att sköta ett hem så som det bör skötas.

Paulus sade till romarna: "Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter", och därpå tillade han: "och att icke leva oss själva till behag." (Rom 15:1) Detta är anden i detta stora broderskap av män — att bära varandras skröpligheter, inte nödvändigtvis för att vara dem till behag, utan för att uppfylla en gudomlig förpliktelse.

För det andra kan ett aktivt medlemskap i kyrkan ge en man motivation att "städa upp" i sitt liv, om det behövs.

I de sammanlagda erfarenheterna i denna kyrka finns det många tusentals fall då män, påverkade av de upplyftande impulserna i Jesu Kristi evangelium och inspirerade av umgänget med goda människor, har fått styrka nog att lägga bort ovanor som hållt dem fängslade i många år.

En dag för några år sedan stod jag tillsammans med en japansk affärsman i Hiroshima bredvid monumentet som markerar de tragiska händelserna den 6 augusti 1945, då ungefär 85.000 människor dödades på några minuter. Han berättade för mig att han tillhört den kejserliga japanska armén, och att han efter denna upplevelse hade hatat alla amerikaner.

En dag knackade två av våra missionärer på hans dörr. Han var alltför drucken för att kunna tala med dem. All mening var borta ur hans liv, och hans enda tillflykt var att dricka. Han insåg inte vilka de var utan bjöd dem tillbaka, och några veckor senare döptes han.

Samtidigt med sin omvändelse fick han en mening med livet, en vilja att avstå från gamla ovanor, och styrka att omvända sig helt. Han talade med uppskattning om de

unga männen som hade undervisat honom och motivationen som de hade skapat hos honom.

Vid tiden för vårt samtal tjänade han i grenspresidentskapet och var en aktiv medlem i sitt äldstekvorum. Hans fall kan i huvudsak multipliceras tusentals gånger. Ingen annan kraft har samma förmåga som den omdanande kraften i Jesu Kristi evangelium att ge människor en önskan och vilja att förändra sitt liv.

För det tredje ger aktivitet i kyrkan dig tillväxt genom ansvar.

Det är ett axiom, lika sant som själva livet, att vi tillväxer när vi tjänar. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är bland annat en storslagen skola för utbildning av ledare. Jag har sagt åt grupper av våra missionärer, när jag har mött dem i olika delar av världen: "Ni är inte mycket att se på, men ni är allt som Herren har." Och underverket är att när de tjänar Herren blir de jättar när det gäller deras förmåga och insatser.

Och det är likadant med var och en av oss. Om Herrens verk skall gå framåt måste det utföras av sådana som du och jag. Det är ett ständigt behov av människor i denna kyrka för ansvarsfyllda ämbeten. De måste tas sådana som de är. Och det märkliga är att när de tjänar, när de utnyttjar de storartade utbildningsprogrammen och upplyses av Guds ande, så blir de effektiva och kraftfulla.

Jag kommer ihåg att jag talade med en ung man, som kom till detta samhälle för första gången när han gjorde värnplikten. En söndag gick han över tempelplatsen. Samtal som började där ledde så småningom till hans dop.

Fyra eller fem år senare intervjuade jag honom när han var kallad att bli president för ett äldstekvorum. Han berättade för mig om sin barndom som föräldralös, hur han skjutsades från det ena stället till det andra, om ensamheten och tröstlösheten i hans liv, om hur alla tillfällen till utbildning och tillväxt var stängda för honom. Sedan kom han in i kyrkan och fick först en uppgift och sedan en annan, och alla låg något bortom hans förmåga för tillfället, men när han tjänade växte hans förmåga.

Och nu var han beredd för ett stort ansvar. Hela hans liv hade förändrats. I dag är han tjänsteman i kyrkan, en värderad anställd i ledarbefattning, en god make, en exemplarisk far, och en utmärkt granne.

Robert Browning[1] sade: "Det en människa sträcker sig efter bör ligga utom räckhåll för henne." Tillväxten kommer när vi ständigt försöker lyckas med det som ligger strax utom räckhåll för oss. En av de anmärkningsvärda aspekterna på kyrkans program är att det ständigt motiverar människan att sträcka sig, att försöka nå litet längre.

För det fjärde ger medlemskapet i kyrkan och ett aktivt deltagande en ny dimension till ditt liv, en andlig dimension som kommer att bli som en klippa av tro, jämte en förlänad auktoritet att tala i Guds namn.

När detta verk inleddes i denna tidshushållning förkunnade Herren att ett av ändamålen med återställelsen av evangeliet var att "var och en må tala i Herren Guds, ja, världens Frälsares namn". (L&F 1:20)

Välsignad är den man som beder i tillförsikt om att böner hörs och besvaras. Välsignad är den man vars sällskap är den Helige Anden. Välsignad är den man som besitter auktoriteten att tala i Guds namn.

När konung Belsassar samlade sina vänner omkring sig för att festa och dricka, visade sig fingrarna av en människohand som skrev på väggen. Astrologerna och besvärjarna tillkallades för att tyda texten, och de kunde det inte, och konungen var mycket bekymrad.

Och konungamodern sade: "I ditt rike finnes en man, i vilken heliga gudars ande är. I din faders dagar befanns han hava insikt och förstånd och vishet, lik gudars vishet . . ." (Dan 5:11)

Daniel fördes inför konungen, och med hjälp av kraften inom sig tolkade han skriften på väggen.

Jag skulle vilja påminna om att varje man som bär och förhärligar prästadömet inom sig kan ha "insikt och förstånd och vishet, lik gudars vishet".

Vad gör ett aktivt medlemskap i kyrkan för dig, en man? Det ger i sanning, en andlig dimension till ditt liv, med vilken du kan välsigna din familj, ditt umgänge och dig själv.

För det femte hjälper den dig i ledningen av ditt hem.

Hur mycket starkare vore inte nationen — alla nationer — om det i varje hem presiderade en man, som betraktade sin hustru som en evig kamrat, som tillsammans med honom i kompanjonskap med Gud ägnade sig åt att åvägabringa gudomliga, eviga ändamål, och som betraktade sina barn som barn till vår himmelske Fader, som har gett jordiska föräldrar förvaltarskap över dessa barn.

Handling föds av attityder, och i ett sådant hem, där sanna evangelieprinciper blir riktlinjer vid ledandet, härskar ömsesidig uppskattning, respekt, vördnad, artighet och högaktning, ty fadern betraktar dem, som han är ansvarig för, som gudomligt skänkta välsignelser, som skall omhuldas, fostras, beskyddas och älskas.

En man som omvänt sig till kyrkan sade en gång: "Som far trodde jag på aga av mina barn. Den

minsta avvikelse från en regel besvarades med ögonblicklig fysisk bestraffning. Sedan kom evangeliet in i vårt hem. Jag såg mina barn i nytt ljus. De var mina barn, javisst, men de var också barn till vår evige Fader. Hur kunde jag skymfa ett barn till Gud? Jag började utveckla en fullständigt ny ståndpunkt mot mina barn, och de svarade med en ny inställning till mig.
Har vi disciplin i vårt hem? Ja, men av ett helt nytt slag. Vi är inte längre fiender. Det förekommer fortfarande vissa straff för fel, men de är annorlunda och accepteras som välförtjänta, och besvaras inte med harm och bitterhet som tidigare. Nu hyser vi respekt för varandra, och mer än så, kärlek. Vilken skillnad evangeliet gör", slutade han.
"Ja", tillade jag, "vilken skillnad evangeliet gör när man accepterar och lever efter det."
Slutligen gör kyrkan det möjligt för dig, en man, att för evigt binda till dig dem som du älskar mest. Inget annat förhållande i livet är så heligt, så tillfredsställande, har så betydelsefulla följder som familjeförhållandet. Hur tragisk är då inte innebörden i de ord som så ofta sägs på bröllopsdagen — "Tills döden skiljer er åt".
Lika säkert som att en förening i äktenskap har åstadkommits med en sådan ceremoni, har det också förkunnats att familjebanden skall lösas och upphöra i döden. Att tänka på evigt liv utan evig kärlek är att skapa en paradox, en motsägelse.

En kärleksfull evig Fader som bryr sig om sina barn har möjliggjort en fortsättning på detta heliga förhållande. Herren förkunnade för sina utvalda tolv apostlar: "Jag skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen ..." (Matt 16:19)
Samma makt att binda på jorden det som skall vara bundet i himmelen finns i denna kyrka i dag. Den utövas i heliga tempel. Där beseglas med auktoritet av Guds prästadöme far och mor och barn tillsammans i ett förbund och i ett förhållande som tiden inte kan bryta och döden inte förinta.
För inte länge sedan talade jag när en framstående man i detta samhälle begravdes. Det var en tid för sorg, javisst. Men det var också en tid för tillförsikt. Och genom tårarna hos den underbara lilla kvinnan och hennes barn, som sörjde denna dag, lyste ett stilla leende, som uppstått ur en fast övertygelse om att deras make och far endast hade gått hädan för att förbereda ett framtida återförande.
Efter denna jordfästning fick jag ett brev från en ledande affärsman i samhället, en man som inte har samma tro som vi. Han skrev: "Ni mormoner har en positiv inställning som verkligen är imponerande. Ni kommer för att trösta och inte för att sörja — för att prisa livet snarare än att förbanna döden. Er djupa tro måste i sanning hjälpa er över många av livets skiften, av vilka döden inte är det ringaste."

Vad gör kyrkan för dig, en man? Den ger dig tillförsikten, lika viss som själva livet, att döden endast är ett utvecklingsskede, och att de som är dyrbarast för dig kan tillhöra dig genom hela evigheten.
Till våra bröder överallt, till dem som har blivit vårdslösa och som har kommit på avvägar, och till dem som ännu inte har hört sig för, överlämnar jag en inbjudan att komma och se. Gud har i sin visdom grundat sin organisation för att berika ert liv, för att ge era hjärtan frid och era hem glädje och kärlek — och en tillförsikt om att dem som ni nu älskar kan tillhöra er för alltid.
Mina bröder, dörren är öppen. Ni kommer att bli varmt välkomnade, och ni kommer att finna många goda män som är angelägna att hjälpa er. Som Herrens tjänare tvekar jag inte att dessutom lova att ni kommer att få en glädje, som ni aldrig tidigare har erfarit. Jag bär vittnesbörd om detta med allvar och uppskattning i Jesu Kristi namn. Amen.

[1] Browning, Robert (1812-1889), engelsk diktare

En lärare

HOWARD W HUNTER

När jag ser på klockan[1], ser jag att det är bäst att jag viker ihop mina anteckningar och lägger dem i fickan. Men låt mig bara ta några minuter till att berätta om en liten händelse som gjorde ett starkt intryck på mig när jag var pojke. Jag kom att tänka på detta när det nämndes att vi har med oss här i eftermiddag en stor grupp hängivna lärare för våra ungdomar.
Det var en sommardag tidigt på morgonen. Jag stod vid fönstret. Gardinerna skilde mig från två små varelser ute på gräsmattan. En var en stor fågel och den andra var en liten fågel, som tydligen just hade kommit ur nästet. Jag såg den större fågeln hoppa ut på gräsmattan, sedan dunkade han med fötterna och nickade med huvudet. Han drog fram en stor fet mask ur gräsmattan och kom hoppande tillbaka. Den lilla fågeln öppnade hela näbben, men den stora fågeln svalde masken.
Sedan såg jag den stora fågeln flyga upp i ett träd. Han hackade i barken en liten stund och kom tillbaka med en stor skalbagge i näbben. Den lilla fågeln öppnade åter näbben på vid gavel, men den stora fågeln svalde skalbaggen. Det hördes en gäll protest.
Den stora fågeln flög bort och jag kunde inte se den mer, men jag tittade på den lilla fågeln. Efter en liten stund hoppade den lilla fågeln ut på gräsmattan, dunkade med fötterna, nickade med huvudet och drog fram en stor mask ur gräsmattan.
Må Gud välsigna de goda människor som undervisar våra barn och våra ungdomar, beder jag ödmjukt i Jesu namn. Amen.

1 Äldste Hunters tid att tala förkortades för att äldste Hugh B Brown, som varit sjuk, skulle få tala.

Håll kommunikationen öppen

SPENCER W KIMBALL

Mina älskade bröder och systrar, det är alltid en skrämmande men ändå glädjande erfarenhet att stå framför er och förkunna det eviga evangeliet och bära vittne om kyrkans gudomlighet, om Herrens mission, om profeten och om hans ledare.
Vi saknar mycket broder Richard Evans, som har gått bort sedan vår förra konferens. Vi har en stor stöttepelare i den tolfte medlemmen av de tolvs råd nu, broder Ashton. Vi välkomnar av hela vårt hjärta broder Peterson och broder Featherstone i gruppen av generalauktoriteter. Det kommer att bli trevligt att få samarbeta med dem och med biskop Vandenberg och hans rådgivare i deras nya uppgifter.
Nu är det påsk, en tid då vi högtidligt påminner varandra om den oförlikneliga händelse som ägde rum i en liten trädgård, i en stenklädd grav i en klipphylla utanför Jerusalems murar. Det hände tidigt på morgonen och förvånade var och en som hörde talas om det.
Eftersom det aldrig tidigare hade hänt på jorden, måste det ha varit svårt för människor att tro, men hur kunde de längre tvivla, då den uppståndne Herren själv kom till dem och visade sig och de fick känna på såren i hans händer och fötter? Hundratals av hans nära vänner bar vittne.
Detta var Jesus från Nasaret, född i en krubba, uppfostrad i en liten by, döpt i floden Jordan, korsfäst på Golgata, begravd i ett kallt utrymme i en klippa och vars uppståndelse bekräftades i en liten vacker trädgård nära graven.
Hans lidande före och på korset och hans stora offer kan betyda litet eller inget för oss om vi inte lever enligt hans bud. För han sade:
"Varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke vad jag säger?" (Luk 6:46)
"Älsken I mig, så hållen I mina bud." (Joh 14:15)
Sannerligen är det så att om vi underlåter att leva enligt hans lärdomar, förlorar vi kommunikationen med honom.
I Sydamerika såg vi en gång ett exempel på brutna kommunikationslinjer.
Vi åkte långt ute i det nordvästra Argentina. Det var boskapsmarker runt oss. Vägen var rak och smal i flera mil och på båda sidorna fanns det taggtrådsstängsel. Parallellt med staketet stod ett antal stolpar på vilka ledningarna till telefonkommunikationen med världen var fästade. På varje telefonstolpe satt en stång och från stång till stång gick ledningarna.
Då vi fortsatte vår färd märkte vi att gräset som tidigare varit tjockt nu var bränt, och vi såg att somliga telefonstolpar hade brunnit ner nästan till marken. Någon hade helt noncha-

lant slängt ut en brinnande cigarrett från ett bilfönster. Den hade antänt gräset, telefonkommunikationerna var brutna eller begränsade.

Nästan alla stolpar på en bit var brända. Några hade börjat brinna vid marken och hängde kvar med översta delen i de trådar de egentligen skulle stötta. Hängande i luften vidrörde dessa stolpar marken då de svängde fram och tillbaka i vinden och förorsakade på så sätt statisk elektricitet på linjen.

Stolparna hade satts upp för att hålla upp linjen, men nu sviktade de.

Jag tror att telefonledningar och telefonstolpar är lite lika oss människor. De är gjorda för ett ändamål, men ibland tjänar de ett annat. De är avsedda att vara starka och stadiga och ge stöd, men i många fall står de och lutar och sviktar till dess att kommunikationerna blir mycket försämrade, om inte helt avbrutna.

Enligt mina erfarenheter tycker jag att i ett stort antal äktenskap där man har problem, är problemet bristande kommunikationer. Trådarna hänger ner, stolparna är brända, män och hustrur kivas och det råder statisk elektricitet där det borde råda frid. Det växer hat och avsky där det borde finnas kärlek och harmoni.

Ett typiskt ungt par, bara ett par hektiska år på väg av sitt eviga äktenskap med två barn, var på väg bort från de eviga löften de hade givit i Guds heliga tempel. De gick åt varsitt håll. Deras syn på livet skilde sig beträffande andliga ting (såväl som beträffande många andra saker). Den ena ville leva enligt vad den andra tyckte var nästan fanatism och den andra på ett sätt som maken tyckte var nästan avfall, och båda hade fel. De talade om det och tappade humöret och drev längre och längre bort från det gemensamma målet. Båda var i grunden bra människor, men de behövde obrända telefonstolpar och trådar som inte var tilltrasslade. Deras oförmåga att kommunicera med varandra på ett resonligt sätt ledde till ilska, hårda ord, missförstånd.

Med tiden fann var och en av dem en annan person och satte upp olika kommunikationslinjer för att få sympati, förståelse och tröst och denna illojalitet ledde till fysiska äventyr som resulterade i äktenskapsbrott och två brutna hem och desillusionerade makar och krossade förhoppningar och skadade barn.

Och allt detta skedde därför att två i grunden goda människor lät sina kommunikationslinjer ligga nere och säkerhetsstolparna släpa i marken. Det här är inte ett par, det är tiotusentals par som börjat i ett utbrott av härlighet, ljuv sällhet och ansvar för varandra och med de största förhoppningar.

På en konferens i en avlägsen stav en söndag blev jag tilltalad efter mötet av en ung man vars ansikte var bekant. Han presenterade sig som en hemkommen missionär som jag hade mött ute i världen några år tidigare. Han sade att han inte varit med på konferensen utan kommit på slutet för att han ville hälsa. Det var verkligen trevligt att få hälsa på honom och vi pratade om några härliga minnen. Jag frågade lite om honom själv. Han gick på universitet, var fortfarande ogift och hade det ganska eländigt.

Jag frågade honom om hans uppgifter i kyrkan och ljuset i hans ögon slocknade och man såg besvikelse i ansiktet då han sade: "Jag är inte så aktiv i kyrkan nu. Jag känner inte på samma sätt som jag gjorde på missionsfältet. Det jag trodde var ett vittnesbörd har blivit något av en desillusion. Jag inte längre säker på om det finns en Gud. Jag måste ha haft fel i min entusiasm och glädje."

Jag såg noga på honom och ställde några frågor: "Vad gör du på din fritid? Vad tycker du om att läsa? Hur mycket ber du? Vad sysslar du med? Med vilka umgås du?"

Svaren var vad jag hade väntat mig. Han hade släppt greppet om järnstången. Han umgicks i huvudsak med otroende. Han läste, förutom sitt studiematerial, verk av ateister, avfällingar och bibelkritiker. Han hade slutat be till sin himmelske Fader. Hans kommunikationsstolpar var brända och hans linjer var förfärligt tilltrasslade.

Jag frågade honom så: "Hur många gånger efter din mission har du läst Nya testamentet?"

"Ingen", blev svaret.

"Hur många gånger har du läst hela Mormons bok?"

Svaret var: "Ingen."

"Hur många kapitel i skrifterna har du läst? Hur många verser?"

Inte en enda gång hade han öppnat de heliga böckerna. Han hade läst negativa och kritiska och trosnedsättande ting och undrat varför han inte kunde le.

Han bad inte längre, men ändå undrade han varför han kände sig så övergiven och ensam i en svår värld. Under en lång tid hade han inte tagit del av Herrens sakrament och han undrade varför hans ande var död.

Inte ett öre i tionde hade han betalat och han undrade över att himmelens fönster tycktes stängda och låsta och blockerade för honom. Han fick inte allt det som han kunde ha fått. Och då han tänkte på sina löften och sin nedslitna tro, sin ensamhet och sina misslyckanden, tänkte jag på en utbränd hedmark i norra Argentina och på brända telefonstolpar och hängande ledningar och släpande stolpar.

Det är högst oroande med alla de otaliga tecknen på sviktande tro i vår värld. Man tappar tändstickor. Gräset blir bränt.

Den sviktande andliga övertygelsen är skrämmande. Moralen är ofta låg till och med bland anställda på deras arbeten — en självisk "ta hit"-inställning. "Hur mycket kan jag få?" "Hur skulle det vara med en löneförhöjning?" Mer semester. Färre timmar. Dålig moral bland de anställda.

Vi är alldeles för rika. Vi har för mycket pengar och andra saker. Vi har så många ting. Till och med många fattigare människor har många ting, och "ting" blir vårt liv.

Men ändå har Herren sagt: "Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder." (Matt 6:13) Alldeles för ofta vill vi emellertid ha "tingen" först.

Vi har en stor generation ungdomar, men då jag talar med många, blir jag förvånad över att de är så slarviga med sina böner, särskilt de som är i

synd. Många har nästan slutat upp att be. Deras kommunikationsledningar ligger nere. Likaså är det många unga gifta par som tidigt i äktenskapet upphör att be regelbundet. Deras linjer hänger ner.

Min första fråga till människor som har bekymmer är: "Hur är det med dina böner? Hur ofta ber du? Hur djupt engagerad är du när du ber? Och när du ber, är du ödmjukt tacksam eller ber du om saker och ting?"

Man hade stora svårigheter i Israel — en långvarig torka. Israels kung Ahab frågade profeten Elia:

"Är du här, du som drager olycka över Israel?"

"Han svarade: 'Det är icke jag som drager olycka över Israel, utan du och din faders hus, därmed att I övergiven Herrens bud, och därmed att du följer efter Baalerna.' " (1 Kon 18:17-18)

Den tävling som Elia ordnade skulle bevisa för israeliterna att gudarna av sten och trä och metall var maktlösa. När de 450 Baalsprästerna inte kunde förmå sina gudar att bränna offret, och Herren, genom Elia, sände eld ned från himmelen som förtärde offret, då kom med en förnyad tro från Israels sida, moln och häftigt regn. Det svaga Israel hade nu satt upp nya stolpar, det hade spänt om sina ledningar och kommunikationen var återställd.

Två unga par från nordvästra staterna kom, böjda av sorg. Mannen i det ena och hustrun i det andra hade tappat kontrollen över sig själva i den missräkning som uppstår när man illojalt finner tröst där inget umgänge borde ha tolererats. Deras problem blev maximala och sorg blev följden.

Det är för det mesta så. De två unga hade, trolöst mot sina makar, samtalat och anförtrott varandra för mycket. Sedan hade det följt hemliga möten, sedan illojala avslöjanden om respektive makar. Och till sist, som man verkligen inte kunde ha drömt om, kom överträdelsen.

Båda paren hade blivit mindre aktiva i kyrkan. De hade vänt sig till personer som också var andligt likgiltiga som de. Deras nya levnadssätt gick ut över deras ekonomi och skulderna intog tiondets plats.

De hade alldeles för mycket omkring sig för att ha hemafton och var alldeles för jäktade för att hålla familjebön, och när de stora frestelserna kom, var de inte beredda. Deras gräs hade förtärts och stolparna hade bränts upp och tvärslåarna hängde i de sviktande ledningarna.

Synden kommer då kommunikationerna ligger nere. Det gör den alltid, förr eller senare.

Vi lever i en sviktande värld. Det har funnits synd ända sedan Kain gav efter för Satan, men världen har kanske aldrig förr accepterat synden så fullständigt som ett sätt att leva. Vi skall fortsätta att ropa omvändelse från denna och tusentals andra talarstolar. Vi skall fortsätta att varna människor som är alltför snara att acceptera världen som den tränger sig på dem.

Må vi alltid reparera våra sviktande linjer och fullfölja alla våra skyldigheter och sålunda hålla oss nära vår Herre och Frälsare, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

En tid för beslut

HAROLD B LEE

Under dessa år av ytterst stark spänning kan ni ständigt tänka på Herrens uppmaning: "Varen fördenskull underdåniga dem som hava makt över eder, till dess han regerar, som har rättighet därtill, och lägger alla fiender under sina fötter", och på samma sätt påminner han oss om att "... den som håller Guds lag behöver icke bryta landets lagar". (L&F 58:22, 21.)

Vi känner till änglarnas lovsång vid Jesu födelse, så som den upptecknats av Lukas: "... frid på jorden bland människor, till vilka han har behag." (Lukas 2:14)

I synbarlig motsägelse till detta budskap står Mästarens upptecknade ord: "I skolen icke mena, att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd. Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att 'sonen sätter sig upp mot sin fader ... och envar får sitt eget husfolk till fiender'." (Matteus 10:34-36)

Hur kan dessa synbarligen motsägande citat göras förenliga?

De tidigaste uppenbarelserna i denna tidshushållning handlar om två så kallade motstridiga riken på jorden i våra dagar. En benämns djävulens rike, "då friden skall borttagas från jorden". (L&F 1:35)

Såväl i Uppenbarelseboken som i andra skrifter läser vi att "en strid uppstod i himmelen" innan jorden var befolkad. (Upp 12:7)

En av Guds andligt skapade äre-lystna söner i föruttillvaron utlovade frälsning åt alla människor utan någon ansträngning från deras sida, förutsatt att han själv skulle få allsmäktig makt, ja så mycket att Gud själv avsattes, vars gudomliga rätt det är att här-

ska över jorden. En mycket stor förbittring uppstod mellan denne son, som blev Satan, och de som följde honom, och Guds älskade Son och de som följde honom. Guds Sons frälsningsplan skulle i motsats till Satans ge varje själ frihet att välja, och äran skulle vara Faderns. Han offrade till och med sig själv som "det slaktade Lammet" (Upp 13:8) så att ".. hela människosläktet kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar" tack vare återlösningen i hans försoningsoffer. (3:e trosartikeln)

Satan och hans härskaror kastades ut därför att han grep sig an med att förstöra människans valfrihet, och han blev lögnens upphovsman för att bedra och förblinda människorna och ta tillfånga alla som inte vill lyssna till orden och lärdomarna i Guds eviga plan.

Det andra riket på jorden i vår tid, varom skrifterna talar, är Herrens rike, när han "skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem". (L&F 1:36)

Nu för tiden hör vi ständigt ifrån de oupplysta och vilseledda, vilka kräver vad de kallar fri vilja, med vilket de av deras uppförande att döma tydligen menar att de skall ha sin fria vilja att göra vad de vill, eller att utöva sin egen vilja för att bestämma vad som är lag och ordning, vad som är rätt och fel, eller vad som är heder och dygd.

Dessa är skrämmande yttringar, när man tänker på det som jag just har citerat av Guds uppenbarade ord. Ett ögonblicks eftertanke hjälper en att inse, att när man bestämmer sig för att skapa egna regler och dristar sig att inte känna någon lag utom sin egen, så efterapar man endast Satans plan, han som försökte stiga upp på Guds tron, så att säga, genom att vara domare över allt som styr människorna och världen. Det har alltid varit och kommer alltid att vara en konflikt mellan sanningens och osanningens krafter, mellan rättfärdighetens och ondskans krafter, mellan Satans rike och det rike som lyder under vår Herre och Mästare, Jesus Kristus.

Den fria viljans verkliga innebörd framställs tydligt av en far, som förklarade för sin son·

"Därför äro människorna fria enligt köttet .. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor (med vilket menas Frälsarens försoning) eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt . . . " (2 Nephi 2 27)

"Herren Gud gav därför människan frihet att handla av sig själv, men hon kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra." (2 Nephi 2:16)

Hur skulle det vara om vi levde i ett tomrum, där allt kom vår väg utan någon som helst ansträngning eller kamp för vår del för att övervinna dessa hinder?

En av mina vördade kolleger berättade om hur han försökt hjälpa en ung college-student, som tyckte synd om sig själv, saknade motivation och som inte hade någon ansvarskänsla. Min vän gav den unge mannen ett attraktivt erbjudande. I ett samtal som gick ungefär så här, sade han: "Unge man, jag tänker ta hela ansvaret för dina affärer från och med nu, så att du slipper dina bekymmer. Jag skall betala dina studier, köpa kläder åt dig, ge dig en bil och ett kreditkort vid en bensinstation. När det blir dags för dig att gifta dig, så skall du inte oroa dig för det. Jag skall söka reda på en hustru åt dig, och jag skall ge dig ett möblerat hus. Jag skall försörja dig och din familj därefter utan någon ansträngning från din sida. Vad anser du om mitt erbjudande?"

Efter ett ögonblicks nyktert tänkande svarade den unge mannen: "Men vad skulle jag ha kvar att leva för, om ni gjorde det?"

Då svarade min vän: "Det är det jag har försökt få dig att inse, min pojke. Det är ändamålet med livet — det finns ingen glädje utan kamp och utövandet av ens egen medfödda förmåga."

När man nu utövar den gudagivna rätten till fri vilja eller valfrihet, hur kan man då skilja mellan vad som är sanning och vad som är osanning?

En känd skribent skrev "Sanning är universums logik. Det är ödets tankegång, det är Guds sinne. Och ingenting som människan kan uppfinna kan inta dess plats." (Frank Crane)

En annan vis man tillade: "Den fundamentala sanningen går inte framåt. Vi kan växa till i kunskap om dess innebörd och om sätten för dess tillämpning, men dess stora principer kommer alltid att vara desamma." (Hamilton Wright Mabie.)[1]

När Kristus stod inför Pilatus, förkunnade Mästaren att hela hans mission var att bära vittnesbörd om sanningen. Då frågade Pilatus: "Vad är sanning?"

Vi vet inte om Frälsaren besvarade hans fråga vid detta tillfälle eller inte, men i vår tid *har* Herren själv svarat, så som han hade kunnat svara Pilatus den gången, och jag citerar hans ord: "Sanningen är kunskapen om tingen såsom de äro, såsom de voro och såsom de skola bliva. Vad som är mera eller mindre än detta är den ondes ande, hans, som var en lögnare från begynnelsen." (L&F 93:24-25)

Nu skall jag under några minuter tala om säkra fakta, som man kan hålla sig till i sitt sökande efter sanning.

Det första som jag vill tala om är det som i skrifterna omtalas som Kristi ljus, sanningens ande eller Guds ande, med olika namn, med vilket man i huvudsak menar gudomens inflytande som utgår från Guds närhet, det som levandegör människans förstånd. (Se L&F 88:49) Aposteln Johannes talade om det som "det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen". (Johannes 1:9)

En av kyrkans presidenter ger ytterligare denna förklaring: "Det finns inte någon människa (eller person) som föds till världen som inte har en del av Guds ande, och det är denna Guds ande som ger hennes ande förstånd . . . var och en i enlighet med hennes förmåga att motta ljuset . . . (vilket) aldrig upphör att sträva med människan förrän hon tagits i besittning av den högre intelligensen." (Joseph F Smith, *Gospel Doctrine*, sid 63, 62)

För dem som inte känner till skrifternas språk kan det vara bäst att förklara att Kristi ljus skulle kunna beskrivas som ens samvete, eller som gudomens röst i ens egen själ.

Som offentlig tjänsteman i mina unga år fick jag några visa råd av en kyrkoledare. Han sade: "Det enda som vi någonsin kommer att be dig om är att rösta för det som du i ditt eget hjärta känner är rätt. Vi vill många gånger hellre att du gör ett misstag när du gör det som du känner är rätt, än att du röstar för politikens skull."

Jag vidarebefordrar dessa ord av råd till andra i offentlig tjänst för vad de är värda och uppmanar på det starkaste dem av er, som har stora ansvarsåligganden i offentlig tjänst eller annorstädes, att meditera under bön och ge Herren tillfälle att hjälpa er att lösa livets problem.

"Hjälpmedel är för stunden", har någon sagt, "men principer är för alla tider." (Henry Ward Beecher)[2]

Nu följer ett annat säkert faktum, som jag vill tala om:

Vi måste alltid hålla i minnet att det starkaste vapen som kan smidas mot falska åskådningar är de positiva lärdomarna i Jesu Kristi evangelium.

Vi framhåller ständigt för alla dem som går ut som verkliga ambassadörer för Guds rike, att de skall följa aposteln Paulus visa råd. Han var en av alla tiders skickligaste frosförsvarare. I Korintierbrevet har han gett oss råd om hur vi kan bli lika kraftfulla i vår verksamhet som han var. Detta var hans hemlighet i kampen mot ondskan:

"När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom, som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd.

Ty jag hade beslutat mig för att, medan jag var bland eder, icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst . . .

ty eder tro skulle icke vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft." (1 Kor 2:1-2, 5)

Det har blivit träffande sagt, att man inte undervisar om ärlighet genom att tala om hur man gör inbrott i ett kassaskåp, och inte heller undervisar vi om kyskhet genom att för en ung människa berätta allt om sexuallivet.

På samma sätt är det inspirerad visdom att våra ansträngningar måste anslås åt att undervisa om sanningen genom den allsmäktige Gudens kraft, och på så sätt kan vi smida det kraftigaste av alla vapen mot Satans onda läror. Profeten Joseph Smith blev tillfrågad hur han styrde kyrkans medlemmar på sin tid. Hans svar bestod av en mening och löd: "Lär dem de rätta principerna så styr de sig själva."

Om vi alltför mycket framhäver rättfärdighetens fienders åskådningar i stället för att med kraft undervisa om principerna i Jesu Kristi evangelium, kan detta endast tjäna till att väcka tvister och strider och således omintetgöra själva ändamålet med vår missionärsverksamhet i världens alla länder.

Nu följer ett tredje säkert faktum: De som har tjänat som offentliga tjänstemän lär sig snart, att det är ytterst nödvändigt att avgöra om kraven i en stridsfråga ställs av en väl organiserad, högröstad minoritet eller av en större majoritet av människor vilkas sak är rättvis och i överensstämmelse med rättfärdiga principer. Det vore alltid väl för oss att tänka på en forntida, vis konungs råd: "Det är nu icke ofta som hela folket medelst omröstning fordrar något som står i strid med det rätta, men det sker ofta, att en mindre del av ett folk fordrar något som icke är rätt. I bören därför . . . avgöra edra ärenden medelst folkomröstning." (Mosiah 29:26)

Låt den vise gamle konungens råd bli vårt råd till kyrkans medlemmar och till rättskaffens människor överallt på jorden. Var vakna och verksamma i era affärer och politiska intressen. Den stora faran i varje samhälle är likgiltighet och uraktlåtenhet att uppmärksamma dagens ärenden när det gäller principer eller val av offentliga tjänstemän.

Det fjärde säkra faktum som vi måste tänka på i vårt medborgerliga ansvar är att till styresmän över oss välja "ämbetsmän och överhetspersoner . . . (som vill) handhava lagarna och . . . skipa lagen med opartiskhet och rättvisa" (L&F 134:3), så som vi har uppmanats av Guds inspirerade män.

Med ett ord måste vi söka stats-

män som frågar: "Är det rätt och är det bra för landet eller samhället?" istället för sådana som bara frågar: "Är det politiskt gångbart?"

Kom alltid ihåg *vår* politiska trosförklaring: "Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåniga och att lyda, ära och understödja lagarna." (Tolfte trosartikeln) Var du än är, var du än bor, så bed för ditt lands ledare, ty minns att de också håller allt som du har kärt i sina händer. Jag upprepar åter Herrens befallning: "Varen.. underdåniga dem som hava makt över eder, till dess han regerar, som har rättighet därtill, och lägger alla fiender under sina fötter." (L&F 58:22)

Och nu kommer vi slutligen till det yppersta av alla fakta, nämligen Guds eviga plan så som den framlägges i Jesu Kristi evangelium. Här får vi till skänks de aldrig svikande principer som skall hålla våra fötter stadigt på den trygga vägen. Med hjälp av dessa eviga principer kan vi med lätthet skilja sanning från osanning. I vår tidshushållnings första uppenbarelser fick vi veta att evangeliets lärdomar gavs oss för "att det vari de foro vilse måtte uppenbaras, att de, när de sökte visdom, måtte erhålla undervisning". (L&F 1:25-26)

I ljuset av evangeliets sanningar kan vi se att "... allt som inbjuder till att göra gott och som övertalar till tro på Kristus ... kunnen I med fullkomlig visshet veta, att det är från Gud". (Moroni 7:16)

Men vi kan också få veta att "allt som övertalar människorna att göra ont och att icke tro på Kristus utan att förneka honom och icke tjäna Gud, det är — och det mån I med fullkomlig visshet veta — av djävulen" (Moroni 7:17), vare sig det rör sig om religion, filosofi, vetenskap eller politiska läror.

Vilken underbar känsla av trygghet kan inte en människa få i en kris, om hon har lärt sig att bedja och har övat upp sin lyssnarförmåga, så att hon kan åkalla honom och "då skall Herren svara", när hon kan ropa och Herren skall säga: "Se, här är jag." (Jes 58:9)

Överbefälhavaren över de allierade styrkorna under andra världskriget, general Eisenhower, gjorde följande ödmjuka uttalande när han stod inför några av de viktigaste militära besluten, som skulle ändra världsförloppet:

"Detta har jag funnit ut om religion: Den ger en mod att fatta de beslut man måste fatta i en kris och därefter förtroende att överlämna följderna till en högre makt. En människa som har ansvar kan finna vila endast om hon tror på Gud."

Där har ni det, alla ni som är ledare på högt uppsatta platser, i affärer, i regeringen eller i kyrkan, eller vad det beträffar på alla livets områden: den ständiga påminnelsen om att Gud är i sin himmel och att allt kan bli bra med världen, om vi söker honom och finner honom, "... fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss. Ty i honom är det, som vi leva och röra oss och äro till ... Vi äro ju ock av hans släkt." (Apg 17:27-28)

Nu bär jag i all ödmjukhet mitt eget vittnesbörd om dessa riktlinjers kraft i mitt liv. Av egen erfarenhet har jag lärt mig, att ju större ansvar jag har, desto större är mitt beroende av Herren.

I viss mån börjar jag förstå vikten av Moses uttalande, när han efter sin stora, andliga upplevelse sade: "Nu vet jag ... att människan är intet, vilket jag aldrig förr hade trott." (Moses 1:10)

Men genom mitt livs ljus och skuggor har jag också en tillförsikt om att tvivel med hjälp av Guds heliga kraft kan förvandlas till visshet, bördor kan lättas, och en bokstavlig återfödelse kan ske när närheten till min Herre och Mästare blir mera viss — om allt detta bär jag vittnesbörd i ödmjukhet i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

1 MABIE, Hamilton Wright (1845-1916), amerikansk tidningsman, kritiker, essäförfattare.
2 BEECHER, Henry Ward (1813-1887), amerikansk teolog.

Prästadömets styrka

HAROLD B LEE

Jag blev mycket imponerad över något som sagts för att upprepa en erfarenhet. Det finns några som lyssnar i kväll, och särskilt en, som kommer ihåg detta mycket väl — en händelse som ägde rum för många år sedan i Orienten. Jag vill att ni skall vara uppmärksamma på en viss del av det, för att ni skall se hur ett misstag tidigt i livet kan fördärva möjligheterna för er att i framtiden tjäna Guds rike.

Vi hade ett möte mitt på dagen tillsammans med våra soldater. Man bad en ung man tala först. Han talade om att han hämtat sitt ämne från Mästarens bön då denne bad för sina lärjungar: "Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda." (Joh 17:15) Sedan höll den här grabben ett av de finaste tal om kyskhet som jag någonsin hört. Han slutade med att säga: "Hellre än att förlora min dygd, vill jag dö och få min kropp hemsänd i en träkista."

Det gick ett sus genom församlingen av soldater och sedan bar han sitt vittnesbörd och då han just skulle till att lämna talarstolen, snubblade han och föll ihop över talarstolen. Vi lyfte bort honom och arbetade med honom till dess att han återfick medvetandet och sedan bars han ner bland publiken.

Då man bar ner honom, sade missionspresidenten till mig: "Jag undrar om han har dåligt hjärta." Och jag sade: "Vet du vad, jag har en känsla av att det är något inom honom som gör uppror mot det han sade till oss."

Då det blev min tur att tala, sade jag till honom: "Min pojke, du har gjort ett mycket djupt intryck på oss alla. Du sade att du hellre ville dö än förlora din dygd. Men kom ihåg att djävulen hörde dig, liksom vi gjorde det, och om jag inte misstar mig, kommer han att se till att du får bevisa att du är villig att ge ditt liv hellre än din dygd. Det är bäst att du är på din vakt."

Gruppledaren tog mig åt sidan när mötet var slut och sade: "Du träffade precis rätt, för uppe på basen har det växt upp en hel stad, smutsig och rutten, fylld med prostituerade som försöker fånga våra män och vi har försökt hålla dem borta från deras grepp. Men den här pojken hade stämt träff med en av dessa gatflickor. Vi fick reda på det innan han gick dit och sade: 'Hör på nu, vi tänker inte låta dig gå dit. Tänk på din mamma, din flickvän, dina systrar. Vi följer med dig och ger återbud på ett hederligt sätt.'"

Så skedde och de höll honom under uppsikt i två veckor. De gav honom i uppdrag att gå på hemlärarbesök, dvs besöka alla inaktiva pojkar på basen. Och två veckor senare fick han i uppdrag att hålla ett tal angående kyskhet.

Åren gick. Vi var tillsammans med president McKay vid invigningen av templet i Los Angeles. Mellan sessionerna gick jag ut för att få lite frisk luft. Då jag var utanför den västra sidan av byggnaden såg jag en ung man som verkade bekant för mig och jag gick fram för att prata med honom.

Då han kände igen mig, kom han springande och omfamnade mig och sade: "Gissa vad som har hänt! Jag har blivit kallad till tempelarbetare här i Los Angeles tempel."

Det gick fler år och jag var på en konferens där han bodde. Jag såg ett ungt par som kom uppför gången. Mannen höll ett vackert barn i famnen och bredvid honom gick en vacker flicka, som han presenterade som sin fru. Då de visade upp sitt lilla barn, tänkte jag att han såg så stolt ut därför att han visste som far att det i hans eget barn fanns rent blod. Det är den belöning som kommer till den som klarar provet.

En av de saker som vi måste göra när vi undervisar våra ungdomar är att lära dem hur de skall möta de frestelser som kommer i ett obevakat ögonblick. När vi undervisar våra unga pojkar som går ut i militärtjänst, kallar vi sådana som haft erfarenheter av det till att berätta om några verkliga upplevelser som de gått igenom och vi säger:

"Om du nu skulle ställas inför den här eller den där frestelsen, vad skulle du göra? Hur skulle du reagera?" Och så uppstår det en diskussion om precis hur han skulle reagera. Hur viktigt är inte detta i denna ogudaktiga tid!

Den som har huvudansvaret är pojkens far. Det betyder inte att fadern skall vakna upp en morgon och kalla till sig pojken och på femton minuter berätta om livets fakta. Det är inte det pojken behöver. Han behöver en far som svarar när han vill ställa frågor av ömtålig natur. Han hungrar efter att veta. Han är nyfiken på saker och ting.

Om fadern är uppriktig och ärlig och säger allt han kan med hänsyn till pojkens mognad och intelligens, kommer det att bli till fadern sonen vänder sig för att få råd i de år som kommer. Den fader kommer att bli ett ankare för sin pojkes själ, som ur sin självupplevda bok av erfarenheter ger sin son de lektioner som kan hjälpa till att härda denne mot möjligheten att falla i det obevakade ögonblickets fälla.

Jag skulle vilja tala om en annan sak. Då vi studerar olika slags aktiviteter så som familjens hemafton och sådant som rör tempelvigsel, hemundervisning och allt möjligt annat, har vi upptäckt att vi aldrig kommer någon vart genom att förmana och försöka pressa folk att hålla hemafton eller utföra hemundervisning. Vi upptäcker att det enda sättet att få hemundervisningen gjord, eller öka närvaron på sakramentsmöten, eller få fler tempeläktenskap eller fler besök i templen, är att se till att prästadömsbäraren i hemmet hedrar sitt kall. Inte förrän han inser betydelsen av Guds prästadöme, som ger honom den allsmäktige Gudens kraft att handla genom honom, är det hemmet säkert.

Vi måste betona för varje far att han är ansvarig för sin familjs eviga välfärd. Det betyder att han skall komma till kyrkan med sin familj. Det betyder att han skall gå till sakramentsmötena med sin familj. Det betyder att han skall hålla hemafton med sin familj för att hålla familjen intakt. Det betyder att han skall göra sig redo att ta med dem till templet, så att man där kan vidtaga de steg som krävs för ett evigt familjehem.

Det är ett stort ansvar att lägga på prästadömsbärarna att hedra sina kallelser genom att leva och handla så som Herren har befallt. Jag är övertygad om att det finns många i kyrkan som begår andligt självmord och de ropar på hjälp precis som de som tänker begå fysiskt självmord. De säger oss att de ropar av förtvivlan, vilket, om vi insåg det i tid, skulle kunna rädda liv.

Det finns många här idag som sänder ut denna signal, ett förtvivlat utrop, därför att de står på gränsen till andligt självmord. Och om vi bara kan känna igen detta förtvivlade utrop i tid kan vi rädda själar.

Vi måste sträcka ut en brodershand till alla människor överallt och till alla som verkligen är omvända och som önskar ansluta sig till kyrkan och ta del av de många underbara tillfällen som finns i denna. För dem som kanske inte har prästadömet nu, beder vi att Jesu Kristi välsignelser må givas dem i den fulla utsträckning som det är möjligt för oss att ge dem. Under tiden ber vi kyrkans medlemmar att sträva efter att efterlikna vår Herres och Mästares, Jesu Kristi exempel, som gav oss det nya budet att vi skall älska varandra. Jag önskar att vi kunde komma ihåg det.

Till slut bara en enda sak. President Smiths tal i kväll har betonat något annat. Jag hörde någon säga något som jag har lärt mig vara ett absolut faktum. När jag som yngre medlem kom i de tolvs råd, var den första omorganisation av kyrkan som jag fick vara med om, den som skedde då president Grant dog. Då vi samlades i templet för en lång diskussion, såsom vanligt är före röstningen och beslutet om vem som skall väljas till president för kyrkan, tänkte jag på att jag hade hört en del rykten om vilka som kunde tänkas bli rådgivare och vilka som inte kunde tänkas bli det, som skvallret alltid brukar gå vid en sådan omorganisation. Men då presidenten utnämnde sina rådgivare och de tog plats bredvid honom, kände jag djupt inom mig ett vittnesbörd om att det var dessa män som Herren ville skulle bli kyrkans presidentskap. Det kom till mig med en övertygelse som var lika stark som om sanningen hade trumpetats in i mina öron.

Jag vill betona detta för er. Någon har sagt det på följande sätt, och jag tror att det är absolut sant: "En person är inte verkligt omvänd förrän han ser Guds kraft vila på kyrkans ledare och förrän det går ner i hans hjärta som en eld." Till dess att medlemmarna i denna kyrka är övertygade om att de blir ledda på rätt sätt och de har en övertygelse om att dessa Guds män är män som är inspirerade och vederbörligen utsedda av Guds hand är de inte verkligt omvända.

Så jag vill bära mitt vittnesbörd för er att jag vet med hela min själ, liksom jag visste vid det tillfället, att de män som Herren väljer är de som han behöver vid en viss tid. Jag hörde äldste Orson F Whitney[1], medlem av de tolv, säga en gång från den här talarstolen att han inte trodde att dessa män nödvändigtvis är de bästa levande männen i kyrkan, utan att det kan finnas många andra som lever lika rättfärdigt eller kanske mer, men en sak visste han. När det uppstår en vakans och Herren har behov av en person, ser han sig omkring och finner den person som är bäst kvalificerad att fylla denna uppgift just då.

Jag har varit med tillräckligt länge nu under dessa trettioett år som medlem av generalauktoriteterna för att veta att det är sant och jag bär vittne om att Herren leder denna kyrka och att vi dagligen och ständigt i kyrkans råd ser att den har gudomlig ledning. Jag bär detta ödmjuka vittnesbörd i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

1 Whitney, Orson Ferguson (1855-1931); född i Salt Lake City, ordinerad till apostel den 9 april 1900

"Slutbehandlare önskas"

Thomas S. Monson

Vid tolvtidan under soliga dagar är gatorna i Salt Lake City fyllda av män och kvinnor som för en stund frigör sig från de höga kontorsbyggnadernas begränsningar och ägnar sig åt folknöjet att titta i skyltfönster. Vid tillfälle deltar också jag i detta.

En onsdag stannade jag framför en känd möbelaffärs eleganta skyltfönster. Det som fångade och kvarhöll min uppmärksamhet var inte den vackert utformade soffan eller den stol som såg bekväm ut och som stod intill soffan. Inte heller var det den vackra ljuskrona som hängde ovanför. Istället vilade min blick på ett litet meddelande som hade placerats på fönstrets nedre högra hörn. Dess budskap var kort: "Slutbehandlare önskas."

Affären behövde sådana personer som hade talangen och förmågan att göra den slutliga slipningen, poleringen och lackeringen på de möbler som firman tillverkade och sålde. "Slutbehandlare önskas." Orden blev kvar i mitt sinne under det att jag återgick till dagens angelägna uppgifter.

I livet såväl som i affärsverksamhet har det alltid funnits ett behov av sådana personer som skulle kunna kallas slutbehandlare. Deras skara är liten, deras möjligheter många och deras insats stor.

Från begynnelsen till nuvarande tid finns en fundamental fråga att besvaras av var och en som färdas på jordelivets vägar. Skall jag ge vika eller skall jag fullborda? Beroende på svaret väntar välsignelserna av glädje och lycka här under jordelivet och evigt liv i den tillkommande världen.

Vi lämnas inte utan vägledning i att fatta detta avgörande beslut. Bibeln innehåller sådana redogörelser, ja sådana lärdomar som om vi omsorgsfullt lär oss dem, kommer att vara till stor nytta för oss och vara som en ledstjärna som vägleder våra tankar och påverkar våra handlingar. Då vi läser dessa berättelser har vi medkänsla med dem som aviker och vi högaktar dem som slutför.

Aposteln Paulus liknade livet vid en stor tävlingsbana när han förkunnade: "I veten ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att I mån vinna lönen." (1 Kor 9:24)

Och innan Paulus ord nådde hans lyssnares öron, gav predikaren, sonen till David, konungen i Jerusalem, följande förmaning: "... det ... beror icke av de snabba huru de lyckas i löpandet, icke av hjältarna huru striden utfaller ..." (Pred 9:11)

Kunde Davids son ha åsyftat sin egen far? Enligt alla bedömningsnormer var David den största konung som Israel någonsin hade haft. Genom att Samuel smorde honom ärades han av Herren.

I den första yran över hans häpnadsväckande triumfer bars David fram på popularitetens vågkam. Då han vann nya segrar hälsade kvinnorna honom med en ny sång: "Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen." (1 Sam 18:7)

I sin vördnadsbetygelse utropade folket: "Vi äro ju ditt kött och ben." (2 Sam 5:1)

Makt vann han. Frid förlorade han.

Det hände en afton när David gick omkring på konungahusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade, och kvinnan var mycket vacker.

"David sände då åstad och förfrågade sig om kvinnan; och man sade: 'Det är Bat-Seba . . . hetiten Urias hustru.' Då sände David några män med uppdrag att hämta henne . . ." (2 Sam 11:3—4)

Äktenskapsbrottets stora synd åtföljdes av ytterligare en synd: "Ställen Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dragen eder sedan tillbaka från honom, så att han bliver slagen till döds." (2 Sam 11:15) Begärelse och makt hade triumferat.

David blev näpst av Herren, Israels Gud: "Hetiten Uria har du låtit slå ihjäl med svärd, och hans hustru har du tagit till hustru åt dig själv . . . Så skall nu icke heller svärdet vika ifrån ditt hus till evig tid . . ." (2 Sam 12:9—10)

David började sitt lopp väl, sedan svek han och misslyckades med att fullborda det.

För att vi inte skall invagga oss i tron att det är endast de grova synderna i livet som får oss att misslyckas, skall vi tänka på den rike unge mannens erfarenhet, han som kom till Frälsaren och frågade: "Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?"

Jesus svarade honom: "' . . . vill du ingå i livet, så håll buden.' Han frågade: 'Vilka?'"

På Jesu uppräkning av buden "sade den unge mannen . . .: 'Allt detta har jag hållit. Vad fattas mig ännu?'

Jesus svarade honom: 'Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga . . . Och kom sedan och följ mig.'

Men när den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad bort, ty han hade många ägodelar." (Matt 19:16—18, 20—22)

Han föredrog världens bekvämligheter framför himmelens skatter. Han ville inte köpa de eviga tingen genom att avstå från de timliga. Han svek. Han misslyckades med sin fullbordan.

Så var det också med Judas Iskariot. Han började sin verksamhet som en Herrens apostel. Han slutade den som en förrädare. För trettio futtiga silverpenningar sålde han sin själ. Till slut, då Judas förstod det oerhörda i sin synd, ropade han i ångest till dem som understött och frestat honom till hans brott: "Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod." (Matt 27:4)

Samvetskvalen hade lett till förtvivlan, förtvivlan till vanvett, och vanvettet till självmord. Han hade framgång i att förråda Kristus. Han hade misslyckats med att fullborda den apostoliska verksamhet till vilken han hade blivit gudomligt kallad.

Begär efter makt, penningbegär och ringaktning av heder har alltid visat sig vara misslyckandets rollgestalter på livets scen.

Fångna av deras konstgjorda attraktion har många ädla själar snubblat och fallit, och därigenom förlorat den segerkrans som är beredd för den som fullbordar loppet på livets stora tävlingsbana.

Angående dem som sviker förväntningarna verkar John Greenleaf Whittiers ord särskilt passande:

"Ty av alla sorgsna ord av tunga eller penna
är de mest sorgsna dessa: 'Det kunde ha varit!'"
— Maude Muller

Må vi lämna deras liv som sviker och för en stund tänka på några som fullbordade och vann lönen.

I landet Us levde en man som hette Job. Den mannen var ostrafflig och redlig. Han fruktade Gud och flydde det onda. From i sin vandel, framgångsrik ifråga om välstånd, ställdes Job inför en prövning som skulle innebära frestelser för varje människa.

Berövad sina ägodelar, föraktad av sina vänner, plågad av sina lidanden, till och med frestad av sin hustru, betygade Job ur djupet av sin ädla själ: "Se . . . jag har i himmelen mitt vittne, och i höjden den som skall tala för mig." (Job 16:19) ". . jag vet att min förlossare lever . . ." (Job 19:25)

Job svek inte. Job blev en fullbordare.

Efter Kristi verksamhet på jorden fanns det många som hellre förlorade sitt liv än att de skulle förneka sitt vittnesbörd om honom. Så var det med aposteln Paulus. Hans färd till Jerusalem öppnade dörren till hans bestämmelse. Han skulle gå genom dörren och bidra till att skapa en ny värld.

Begåvad i sin förmåga att väcka, engagera och leda grupper av människor var Paulus ett oförlikneligt exempel på en person som på ett ädelt sätt övergick från syndare till helig. Fastän besvikelser, sorger och prövningar skulle komma i hans väg, kunde Paulus likväl i slutet av sin verksamhet säga: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron." (2 Tim 4:7) Liksom Job var Paulus en fullbordare.

Han förmanade oss att "lägga av . . . synden" och att "med uthållighet löpa framåt . . . och som ett föredöme . . . se på Jesus, trons hövding och fullkomnare . . ." (Hebr 12:1—2)

Fastän Jesus frestades av den Onde, motstod han dock frestelserna. Fastän han blev hatad så älskade han. Fastän han blev förrådd så segrade han. Jesus skulle inte lämna jordelivet i en strålande sky eller vagn av eld, utan med armarna utsträckta i dödskval på ett grymt kors. Storheten i hans mission framställs genom enkelheten i hans ord.

I bön till sin Fader sade han: ". . . stunden är kommen . . . Jag har förhärligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra." (Joh 17:1, 4) ". . . i dina händer befaller jag min ande . . ." (Luk 23:46)

Jordelivet avslutades. Odödligheten inleddes.

Tiderna förändras, förhållanden varierar, men de sanna kännetecknen på en fullbordare kvarstår. Lägg noga märke till dem, för de är väsentliga för vår framgång.

1. *Kännetecknet vision.* Det har sagts att historiens portar svänger på små gångjärn, och så är det också med människans liv. Vi fattar ständigt små beslut. Resultatet avgör vårt livs framgång eller misslyckande. Det är därför det ger lön för mödan att se framåt, sätta en kurs och åtminstone vara delvis beredd när avgörandets stund kommer. Sanna fullbordare har förmågan att se en vision av sitt mål.

2. *Kännetecknet ansträngning.* Vision utan ansträngning är dagdrömmeri, ansträngning utan vision är släpgöra. Men vision i förening med ansträngning ger segerlönen.

Det är nödvändigt med förmåga att göra en andra ansträngning när livets påfrestningar gör oss modfällda.

"Var trogen din uppgift tills den blir dig förtrogen,
begynnare finns många, men de som slutför är få.
Heder, makt, plats och pris
kommer alltid till dem som trofasta stå.
Var trogen din uppgift tills den blir dig förtrogen,
ta itu med den, svettas i och le åt den även.
Ty från mödan och svetten och glädjen
kommer livets segrar inom tidens lopp."
— Okänd författare

3. *Kännetecknet tro.* För länge sedan skrev psalmisten: "Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på människor. Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på furstar." (Ps 118:8—9) Inse att tro och tvivel inte kan existera i samma sinne samtidigt, därför att det ena kommer att förjaga det andra.

4. *Kännetecknet dygd.* ". . . pryd alltid dina tankar med dygd . . ." (L&F 121:45) Detta råd av Herren kommer att ge oss uthållighet i vårt lopp.

5. *Kännetecknet mod.* Mod blir en levande och attraktiv dygd när det betraktas inte som en villighet till att dö manligt, utan som en beslutsamhet att leva på ett hedervärt sätt. Ha modet,

"Att drömma den omöjliga drömmen,
att kämpa där oövervinnerliga fiender stå.
Att bära den outhärdliga sorgen,
att springa där de djärva inte vågar gå.
Att rätta det orättliga misstaget.
Att älska, ren och kysk, fjärran ifrån.
Att försöka, när dina armar är för trötta,
att nå den ouppnåeliga stjärnan."[1]
— och på så sätt bli en som slutför.

6. *Kännetecknet bön.* När livets bördor blir tunga, när prövningar sätter ens tro på prov, när smärta, sorg och förtvivlan gör att hoppets låga flämtar och brinner svagt, ger kontakt med vår himmelske Faders frid.

Dessa, en sann slutbehandlares kännetecken, kommer att vara som en lykta för våra steg under färden genom livet. Den som alltid visar oss framåt och lyfter oss uppåt är han som manade: ". . . kom . . . följ mig." (Luk 18:22)

Ofta kommer hans hjälp i tysthet — vid vissa tillfällen på ett dramatiskt sätt. Jag upplevde en sådan erfarenhet för några år sedan när jag som missionspresident hade privilegiet att leda verksamheten för dyrbara unga män och kvinnor, missionärer som han hade kallat.

En del hade problem, andra fordrade motivering, men en av dem kom till mig i fullständig förtvivlan. Han hade beslutat sig för att lämna missionsfältet fastän han ännu hade halva tiden kvar. Hans bagage var packat och hans returbiljett köpt. Han kom förbi för att säga adjö. Vi talade, vi lyssnade, vi bad. Det verkliga skälet till hans beslut att resa förblev dolt.

[1] Joe Darion, "The Impossible Dream", utgivare Sam Fox, New York 1965.

Då vi i stillheten i mitt kontor reste oss från vår knäböjande ställning började missionären gråta. Medan han spände musklerna i sin starka högra arm sade han plötsligt: "Det här är mitt problem. Under hela min skoltid gav mig min muskelstyrka medaljer i fotboll och löpning, men min mentala förmåga försummades. President Monson, jag skäms över mina skolbetyg. De visar att jag 'med ansträngning' bara har förmåga att klara fjärde klassens fordringar i läsning. Jag kan inte ens läsa Mormons bok. Hur skall jag då kunna förstå vad den innehåller och kunna undervisa andra om dess sanningar?"

Rummets tystnad bröts av min unge nioårige son, som utan att knacka öppnade dörren och förvånad sade ursäktande· "Förlåt. Jag ville bara sätta tillbaka den här boken på hyllan." Han räckte boken till mig. Den hade rubriken *A Child's Story of the Book of Mormon* (Mormons bok berättad för barn), av doktor Deta P Neeley. Jag slog upp förordet och läste dessa ord: "Denna bok har skrivits med ett vetenskapligt kontrollerat ordförråd som är enligt fjärde årskursens nivå." En uppriktig bön från ett ärligt hjärta hade blivit dramatiskt besvarad. Min missionär accepterade uppmaningen att läsa boken. Halvt skrattande, halvt gråtande betygade han: "Det kommer att bli bra att få läsa något som jag kan förstå." Förtvivlans moln skingrades av hoppets solsken. Han utförde en hedervärd mission. Han blev en person som slutförde.

Idag tror jag att jag ännu en gång skall gå förbi den där möbelaffären i vår stad och på nytt titta på det lilla meddelandet i det stora skyltfönstret, så att jag outplånligt må prägla in i mitt sinne den sanna innebörden av dess ord: "Stutbehandlare önskas."

Jag ber ödmjukt att var och en av oss må vara personer som slutför våra uppgifter på livets tävlingsbana och därigenom kvalificera oss för denna dyrbara segerlön — evigt liv hos vår himmelske Fader i det celestiala riket. Jag bär mitt vittnesbörd om att Gud lever, att detta är hans verk, och jag anmodar var och en att följa exemplet från hans Son, en som verkligen fullbordar. I Jesu Kristi namn. Amen.

Varför hålla sig moraliskt ren?

BOYD K PACKER

Visst har vi alla varit medvetna om det faktum att det rått en mycket mäktig ande här under denna session. Jag tror att jag få gånger önskat Andens stödjande kraft så mycket som nu då jag skall behandla ett mycket ömtåligt och svårt ämne.

Det finns många ungdomar bland de församlade idag. Det är till dem, särskilt till tonåringarna, som jag talar. Ämnet bör vara av stort intresse för er: Varför hålla sig moraliskt ren?

Jag nalkas ämnet med den största vördnad. Detta kanske förvånar somliga, för detta ämne är det som det talas mest om, sjungs om och skrattas mest åt av alla. Nästan alltid behandlas det oblygt.

Jag tänker stödja anständigheten, inte förolämpa den, då jag dristar mig att tala om detta ömtåliga ämne.

Ungdomar, mitt budskap är av mycket stor betydelse för er. Det rör er framtida lycka. En del saker som jag kommer att säga, är kanske nya för er som inte läst skrifterna.

I begynnelsen, före födelsen till jordelivet, bodde ni tillsammans med vår himmelske Fader. Han är verklig. Han lever verkligen. Det finns de som lever på jorden som bär vittne om hans existens. Vi har hört hans tjänare göra det på detta möte. Han lever och jag bär vittnesbörd om det.

Han kände er var och en där. Därför att han älskade er, var han angelägen om att ni skulle bli lyckliga och kunna tillväxa för evigt. Han ville att ni skulle kunna få välja fritt och växa genom att fatta de rätta besluten, så att ni skulle kunna bli ungefär som han är. För att uppnå detta var det nödvändigt för oss att lämna hans närvaro. Det var ungefär som att resa hemifrån för att gå i skola. En plan framfördes och var och en gick med på att lämna vår himmelske Faders närhet för att uppleva livet i dödligheten.

Två stora saker fanns i beredskap för oss då vi kom till den här världen. För det första, vi skulle få en dödlig kropp som var skapad i Guds avbild. Genom den skulle vi, genom att behärska den på rätt sätt, kunna uppnå evigt liv och lycka. För det andra, vi skulle bli prövade på ett sådant sätt att vi skulle kunna tillväxa i styrka och andlig kraft.

Det första ändamålet är underbart viktigt, för denna kropp som givits oss skall uppstå och den kommer att tjäna oss genom evigheterna.

Enligt den antagna planen sändes Adam och Eva till jorden som våra första föräldrar. De kunde förbereda fysiska kroppar för de första andarna som skulle komma till detta liv.

I våra kroppar, och detta är något heligt, fanns inbyggt en skapande förmåga, ett ljus så att säga, som har förmåga att tända andra ljus. Denna gåva skulle användas endast inom äktenskapets heliga gränser. Genom att utöva denna skapande förmåga skulle en dödlig kropp bli avlad, en ande skulle inträda i den och en ny själ födas in i detta liv.

Denna förmåga är god. Den kan skapa och vidmakthålla familjeliv och det är i familjelivet som vi finner källan till lycka. Den är given till varje person som föds in i dödligheten. Den är en helig och betydelsefull förmåga och jag upprepar, mina unga vänner, att denna förmåga är god.

Ni som är tonåringar har, liksom alla andra söner och döttrar till Adam och Eva, denna förmåga inom er.

Förmågan att skapa — eller skall vi säga medskapa — är inte bara en tillfällig del av planen; den är väsentlig för den. Utan den skulle planen inte ha någon framgång. Att missbruka den kan störa planen.

Mycket av den lycka som kan komma till er i det här livet kommer att bero på hur ni använder denna heliga förmåga att skapa. Det faktum att ni unga män kan bli fäder och att ni unga kvinnor kan bli mödrar är av största vikt för er.

Då denna förmåga utvecklas inom er, manar den er att söka efter en partner och ger er förmåga att älska och behålla denne.

Jag upprepar, denna förmåga att skapa liv är helig. Ni kan en dag få en egen familj. Genom att utöva denna förmåga kan ni inbjuda barn att leva tillsammans med er — små pojkar och flickor som kommer att bli era egna — skapade på sätt och vis i er avbild. Ni kan grunda ett hem, ett område som ni styr över och har inflytande över och skänker möjligheter. Detta medför ett stort ansvar.

Med denna skapande förmåga följer starka önskningar och drifter. Ni har redan känt dem i förändringen av er inställning och era intressen.

Då ni kommer upp i tonåren blir nästan plötsligt en pojke eller flicka något nytt och oerhört intressant. Ni märker förändringen hos er kropp och hos era drag och likaså hos andra. Ni upplever fysiska önskningars tidiga viskningar.

Det var nödvändigt att denna skapande förmåga skulle ha åtminstone två dimensioner. För det första, den måste vara stark och för det andra, den måste vara mer eller mindre konstant.

Denna förmåga måste vara stark, för de flesta människor söker av naturen äventyr. Om det inte vore för den övertygande lockelsen i dessa känslor skulle människan vara obenägen att acceptera det ansvar som hem och familj innebär. Denna förmåga måste även vara konstant, för den blir ett bindande band i familjelivet.

Ni är gamla nog, tror jag, att se er omkring i djurriket. Ni inser snart att där denna skapelseförmåga är flyktig, och yttrar sig bara en säsong, där blir det inget familjeliv.

Det är genom denna förmåga som livet fortsätter. En värld full av prövningar och fruktan och besvikelser kan ändras till ett rike av hopp och glädje och lycka. Var gång ett barn föds blir världen på något sätt förnyad i oskuld.

Än en gång vill jag tala om för er unga att denna förmåga inom er är god. Den är en gåva från Gud vår Fader. Vi kan genom att utöva den rätt komma nära honom som på intet annat sätt.

Vi kan till en liten del få det ungefär som vår Fader i himmelen har det då han styr oss, sina barn. Man kan inte tänka sig någon större skola eller prövningsplats.

Är det då så underligt att äktenskapet i kyrkan är så heligt och så viktigt? Kan ni förstå varför ert giftermål, som frigör denna skapelseförmåga åt er att använda, bör vara mycket noggrant planerat och betraktas som det viktigaste steget i ert liv? Borde vi tycka att det är konstigt att Herren sagt till att det skall byggas tempel för att man där skall kunna utföra vigselceremonierna?

Nu finns det några andra saker som jag vill säga er som en varning. I början var det en bland oss som gjorde uppror mot vår himmelske Faders plan. Han svor på att förstöra och hindra planen.

Han hindrades från att få en dödlig kropp och kastades ut, för alltid förhindrad från att få ett eget rike. Han blev sataniskt svartsjuk. Han vet att denna skapelseförmåga inte bara är en liten del av planen, utan en nyckel till den.

Han vet, att om han kan locka er att använda denna förmåga för tidigt, att använda den för snart, eller missbruka den på något sätt, kan ni mycket väl gå miste om tillfället till evigt framåtskridande.

Han är en verklig varelse från den osynliga världen. Han har stor makt. Han kommer att använda den för att övertala er att överträda de lagar som satts upp för att skydda den heliga skapelseförmågan.

Förr i tiden var han för slug för att ställa en människa inför en öppen inbjudan att vara omoralisk. I stället brukade han smygande och i tysthet fresta unga och gamla lika mycket att tänka löst på denna heliga skapselseförmåga. Han förde ner det som är heligt och vackert på en vulgär nivå.

Hans taktik har ändrats nu. Han beskriver denna kraft endast som ett begär som skall tillfredsställas. Han lär att det inte innebär något ansvar att använda denna förmåga. Vällust, säger han, är den enda avsikten med den.

Hans djävulska inbjudningar finns på anslagstavlor. De finns i skämt och i sångtexter. De visas på television och på teatrar. De stirrar på er numera från nästan alla tidningar. Det finns tidningar — ni känner till ordet pornografi — öppna, ogudaktiga övertalningar till att förvränga och missbruka denna heliga förmåga.

Ni växer upp i ett samhälle där det framför er finns ständiga frestelser att missbruka denna heliga förmåga.

Jag vill ge er några råd och jag vill att ni skall komma ihåg dessa ord.

Låt inte någon alls röra vid eller handskas med er kropp, inte någon! De som säger annorlunda vill att ni skall dela deras skuld. Vi lär er att behålla er oskuld.

Vänd er bort från var och en som vill övertala er att experimentera med dessa livgivande krafter.

Att sådan efterlåtenhet är vida accepterad i samhället idag är inte nog för att det skall vara rätt!

Att båda parter villigt går med på sådan efterlåtenhet är inte nog!

Att tänka sig att det är ett normalt uttryck för ömhet är inte nog för att det skall bli rätt.

Det enda rättfärdiga användandet av denna heliga förmåga är inom äktenskapets förbund.

Missbruka aldrig dessa heliga krafter.

Och nu mina unga vänner, måste jag säga er nyktert och allvarligt, att Gud har förklarat med ord som är omöjliga att missförstå att sorg och elände kommer att följa på överträdelse av kyskhetslagen. "Ogudaktighet är aldrig lycksalighet." (Alma 41:10)

Dessa lagar har satts upp för att leda alla hans barn i användandet av denna gåva.

Han behöver inte vara illvillig eller hänndlysten för att det skall komma straff om man bryter mot moralkoden. Dessa lagar är etablerade i sig själva.
Krönt härlighet väntar er om ni lever värdigt. Att förlora kronan kan mycket väl vara straff tillräckligt. Ofta, mycket ofta, blir vi straffade lika mycket genom våra synder som vi blir straffade för dem.
Jag är säker på att jag inom hörhöll har mer än en ung människa som redan har fallit för överträdelse. Jag är säker på att en del av er var nästan helt oskyldiga till något uppsåt utan blev övertalade av dessa lockelser och frestelser till att missbruka denna kraft.
Vet då, mina unga vänner, att det finns en stor renande kraft. Och vet att ni kan vara rena.
Om ni är utanför kyrkan, innebär dopets förbund i sig själv bland annat en tvagning och rening.
För er som är i kyrkan finns det ett sätt, inte helt utan smärta, men verkligen möjligt. Ni kan stå rena och obefläckade inför Honom. Skulden kommer att vara borta och ni kan leva i frid. Gå till er biskop. Han innehar nyckeln till denna renande kraft.
Så en dag kan ni erfara det fulla och rättfärdiga uttrycket för denna kraft och få erfara glädje och lycka i ett rättfärdigt familjeliv. Så småningom kan ni, inom äktenskapets gränser, ägna er åt dessa heliga uttryck för kärlek som har som fullkomning själva livets fortsättning.
En dag kommer ni att hålla en liten pojke eller en liten flicka i era armar och då vet ni att ni två har verkat i samarbete med vår himmelske Fader i att skapa liv. Därför att barnet tillhör er, kommer ni sedan att älska det mer än ni älskar er själva.
Denna upplevelse kommer så vitt jag vet endast om man får egna barn eller kanske genom att fostra barn som fötts av någon annan, men som genom förbund lika väl kommit in i familjekretsen.
En del av er kommer kanske inte att få uppleva äktenskapets välsignelse. Skydda i alla fall denna heliga skapelseförmåga, för det finns en stor kompensationskraft som kan gälla just er.
Genom att på detta sätt älska någon annan mer än er själva blir ni sannna kristna. Då vet ni, som få andra vet, vad ordet *Fad*er betyder när det står omtalat i skrifterna. Ni kan då känna något av den kärlek och omsorg som han har för oss.
Det borde vara betecknande att av alla de titlar av respekt och heder och beundran som kan givas Gud, har han själv, han som är den högste av alla, valt att helt enkelt bli tilltalad Fader.
Skydda och bevaka er gåva. Det ä verkligen er lycka som står på spe Evigt familjeliv, som nu endast finns era drömmar och förväntningar, ä något ni kan uppnå tack vare att vå himmelske Fader har förlänat denn den största gåvan av alla till er – denna förmåga att skapa. Det ä själva nyckeln till lyckan. Betrakt denna gåva som helig och ren. Ar vänd den endast som Herren har sagt
Mina unga vänner, det finns mycke lycka och glädje i livet, det kan ja betyga för er.
Jag ser er framför mig med en ma eller kvinna som ni älskar och sor älskar er. Jag ser er framför mig vi altaret, ingående förbund som ä heliga. Jag ser er framför mig i ett her där kärleken går i fullbordan och ja ser er med små barn runt er och se er kärlek växa med dem.
Jag kan inte sätta någon ram om den na bild. Det ville jag inte heller, äve om jag kunde, för den har inga grän ser. Er lycka kommer inte att ha några gränser om ni lyder hans lagar.
Jag ber Gud välsigna er, vår ungdom Må vår himmelske Fader vaka över e och stödja er, så att ni genom att er fara denna heliga gåva kan komma närmare honom. Han lever. Han ä vår Fader. Om detta bär jag vittne Jesu Kristi namn. Amen.

Ett folk med gott omdöme

Mark E Petersen

Det var mycket lämpligt, mina bröder och systrar, att vi sjöng den underbara hymn som vi just sjungit (Tack, Gud, att profeter du sänder), därför att vi just har lyssnat till Guds profets röst.
Han har talat som Herrens språkrör här på jorden enligt gudomlig kallelse.
Sista dagars heliga vördar honom. De erkänner hans ord som givna genom inspiration och uppenbarelse till deras vägledning i dessa bekymmersamma tider.
Människor som inte är medlemmar i denna kyrka kanske inte inser hans ämbetes stora betydelse. Till och med vissa sista dagars heliga har ännu inte upptäckt den. Men kyrkans president är i själva verket en profet som upprests i dessa sista dagar för att ge inspirerad vägledning, inte bara till sista dagars heliga, utan till alla människor överallt.
Den Allsmäktige har sagt angående honom och de andra profeterna i denna kyrka:
"De skola tala som den Helige Anden leder dem,
och vad de tala drivna av den Helige Anden skall vara helig skrift, skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skal vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft til frälsning." (L&F 68:3—4)
President Smith är en profet på samma sätt som Moses och Jesaja, Hesekiel, Jeremia, Paulus och Petrus och andra som verkade fordom.
Varje sant troende person instämmer i att det fanns profeter

i Israel under Gamla testamentets tid. Profeter fanns också i den kyrka som Frälsaren upprättade under sitt jordeliv. Även dessa var lika Moses och Jesaja, men de var mer än det — de var *kristna* profeter, utvalda av Herren för den kristna verksamheten för att på rätt sätt undervisa de heliga och skydda dem från falska lärosatser som skulle kunna leda dem vilse.

Få nutida människor, judar eller kristna, inser att det finns levande profeter på jorden idag, män som innehar samma gåvor och krafter som utmärkte de forna profeterna. Men de finns här, levande och i verksamhet. De är moderna människor, väl utbildade och väl insatta i nutida förhållanden. De ger Guds ord så som det erhålls nu, på samma sätt som Moses och Jesaja, Petrus och Paulus verkade på sin tid.

Försök förstå detta om ni vill. Gud talar verkligen till oss *nu*. Han uppenbarar sin vilja genom profeter som han upprest för denna tid — för år 1972 — för vår tids människor — för att hjälpa dem att framgångsrikt bekämpa en förfallen och förblindad världs lockelser.

Var och en av er kan få hela förmånen av hans himmelska vägledning om ni bara vill acceptera den. Ni kan få veta Guds vilja angående er själva, given nu — inte för två tusen år sedan — utan här och nu.

Verkade inte Moses för att fylla sitt folks särskilda behov? Gjorde inte Jeremia, Jesaja och Hesekiel på samma sätt? Gav inte Petrus och Paulus svar på sin tids omedelbara problem, svar som var avpassade efter de förhållanden som deras närstående och vänner ställdes inför?

Liknande välsignelser finns tillgängliga nu för alla som vill lyssna. De kan erhållas genom vår tids profet som har vår tids uppenbarelse för att lösa vår tids problem.

I denna tid av stor orättfärdighet gör den Allsmäktige en dramatisk ansträngning att frälsa människorna innan världen drabbas av förgörelse, och han gör detta genom att ge en stor ny uppenbarelse av sig själv. Han har visat sig för nutida dödliga människor som har sett hans ansikte och hört hans röst.

Han är inte längre en Gud på avstånd. Han är inte längre avskild från oss. Under den tidsålder i vilken vi själva lever, har han visat sig vara en gudomlig realitet, fysiskt såväl som andligt.

Genom att bokstavlingen uppenbara sig för nutida människor har han borttagit allt tvivel beträffande sin existens. Han lever, liksom sin gudomlige enfödde Son, Jesus Kristus.

Båda har manifesterat sig själva genom en stor ny uppenbarelse i vår tid!

Är detta svårt att tro på? Tvivlar ni på det? Verkar det otroligt för er att Gud skulle uppenbara sig för människor i vår tid?

Förvisso uppenbarade han sig i forna tider. Om han är oföränderlig som skrifterna säger, borde han då inte göra lika mycket för människor i vår tid som han gjorde för forna tiders människor?

Under hela Bibelns tid manifesterade han sig själv. Särskilt när hans folk började komma på avvägar uppenbarade han sig i sin kraft för att föra dem tillbaka till fårahuset.

Det gjorde han medelst nya profeter som han uppreste tid efter annan och till vilka han gav nya uppenbarelser som gav ny livskraft och ökad innebörd åt de gudomliga ord som tidigare givits.

Efter många århundradens verk genom sina profeter sände han sedan sin egen enfödde Son, inte för att döma världen, utan för att frälsa den.

För att utföra sina avsikter grundade Herren sin kyrka och undervisade om evangeliet, och för en tid efterföljde många det. Men sedan dess har mänskligheten på nytt avvikit från hans föreskrifter och åsidosatt hans bud. Det är orsaken till förhållandena i världen idag.

Men på grund av att han älskar människorna i vår tid liksom han älskade forna tiders människor, gör Herren nu en sista ansträngning för att frälsa oss. Han gör det genom precis samma medel som han använde i forna tider, det vill säga genom att ge ny uppenbarelse och uppresa nya profeter genom vilka han talar till människorna.

Ni kanske säger att ni har blivit lärda att den Allsmäktige inte längre uppenbarar sig, att ingen mer uppenbarelse behövs och att det räcker med Bibeln.

Det medges att under flera århundraden uppenbarelser verkligen hade upphört. Det fanns inte längre några apostlar och profeter på jorden. Detta är bara alltför sant och är mycket beklagligt.

Men uppenbarelsens flöde upphörde enbart av samma orsak som det tidvis upphörde under Gamla testamentets tid. Jesaja förklarade det på följande sätt:

" . . . HERRENS arm är icke för kort, så att han ej kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan höra.

Nej, det är edra missgärningar som skilja eder och eder Gud från varandra, och edra synder dölja hans ansikte för eder . . . " (Jes 59:1—2)

Emellertid, trots orättfärdighet, säger skrifterna att i de sista dagarna skulle denna nya uppenbarelse komma om vilken vi talar. Även änglar skulle ännu en gång besöka jorden och ge gudomliga anvisningar till det vilsegångna människosläktet.

Är detta svårt att tro på? Inte om ni accepterar Bibeln.

Vi sista dagars heliga tillkännager att detta nya ljus har kommit. Gud har givit en ny stor uppenbarelse. Han har upprest nya apostlar och profeter till att verka bland nationerna, på samma sätt som Petrus och Paulus gjorde. Vi är dessa apostlar och profeter. Vi är hans gudomligt kallade representanter för vår tid.

Men många säger att det inte kan vara så.

Icke desto mindre har det skett. Det är ett fullbordat faktum. Och det är i direkt uppfyllelse av Bibelns profetia!

En del kanske säger att Gud aldrig skulle uppenbara sig för en liten sekt som är undangömd bland Klippiga bergen. Andra kanske säger att de sista dagars heliga har egendomliga religiösa idéer som man inte behöver ta allvarligt.

Men vi är inte en liten grupp som lever isolerad bland Klippiga bergen. Vår kyrka är nu världsomfattande, större än många välkända kyrkosamfund inom kristenheten, och den växer oavbrutet.

Inte heller är vi religiösa extremister med besynnerliga idéer. Vi är realister. Kan ni ett enda ögonblick tro att en religiös oppositionsgrupp skulle kunna göra det som de sista dagars heliga har utfört i världen?

Vårt folk är vederhäftiga medborgare, laglydiga, intelligenta

och framåtsträvande, vilket alla som verkligen känner oss håller med om.
Vi värderar utbildning högt, eftersom vi tror att både Guds och människans härlighet är intelligens. Exempelvis har många stora vetenskapsmän och uppfinnare kommit från oss. Vet ni att TV-apparaten, genom vilken ni nu får det här programmet, kom som ett resultat av uppfinnarbegåvningen hos en sista dagars helig vetenskapsman, doktor Philo Farnsworth?
Ni lyssnar på musik från er stereoanläggning. Vet ni att ni fick stereoljudet på grund av en annan sista dagars helig vetenskapsmans forskning, doktor Harvey Fletcher?
Vissa av ledarna inom Förenta staternas rymdprogram har varit medlemmar i denna kyrka. En av de astronauter som nu utbildas är en sista dagars helig. En av de män som nådde månen vid en av Amerikas senaste rymdexpeditioner hade studerat vid en skola i Salt Lake City.
Sista dagars heliga har erhållit ministerposter i Förenta staternas regering. Dessutom har några innehaft höga ställningar i andra länder.
Sista dagars heliga har presiderat över vissa av de största världsomfattande klubborganisationerna, en av dessa var Lions International. En av kyrkans apostlar var världspresident för Rotary International och blev högaktad av dess medlemmar överallt.
De sista dagars heligas kulturella verksamhet är välkänd. Våra sånger, så som de framförs av olika grupper, avlyssnas i många nationer. Vår tabernakelkör i Salt Lake City sjunger för millioner människor varje vecka, i hemlandet och utomlands.
Vissa av våra män har presiderat över viktiga finans- och affärsorganisationer, exempelvis American Bankers Association och National Association of Manufacturers. Ett antal av kyrkans medlemmar från olika stater har varit ledamöter i Förenta staternas kongress och är det fortfarande.
Vissa av våra män innehar höga befälsposter inom krigsmakten. Jag åt nyligen middag med tre av dem, två brigadchefer och en generalmajor, alla trofasta sista dagars heliga.
Och angående kvinnornas frigörelse, må det vara känt att kyrkans kvinnor var bland de första av alla kvinnor överhuvudtaget som fick rösträtt. Detta gavs dem på Brigham Youngs tid, för etthundratvå år sedan.
En av våra kvinnoorganisationer har nära en halv million medlemmar. Den ägnar sig åt att förbättra förhållandena för kvinnor och barn. Den verkar i 63 nationer i världen. Dess president, Mrs Belle S Spafford, verkade nyligen som president för National Council of Women of the United States. Hon representerade även Amerika som delegat i Kvinnornas världsråd. Även i detta råd innehar hon en framstående ställning.
Vi har ytterligare en organisation för yngre kvinnor och tonårsflickor. Den har ungefär 400.000 medlemmar och ägnar sig åt förbättringar för flickor i den åldern. Dess president, Mrs Florence S Jacobsen, har också verkat som en Förenta staternas delegat vid möten som hållits av Kvinnornas världsråd.
Våra män och kvinnor har tagit aktiv del i Vita husets konferens för bättre förhållanden för barn, och är fortfarande engagerade i den verksamheten.
Sista dagars heliga tillhör ledarna för den internationella scoutrörelsen för pojkar. Det var en Eagle Scout som var medlem i kyrkan vilken representerade Förenta staternas 6.000.000 scouter för några veckor sedan och överlämnade till president Nixon ett medlemskort som visade att han utsetts till hederspresident för Boy Scouts of America för år 1972.
Skulle religiös extremism kunna framvisa sådana reslutat som dessa? I intet avseende är våra män och kvinnor offer för obehärskad känslosamhet. De är praktiska, jordnära, välbalanserade människor med gott omdöme.
Det är ur djupet av denna stora redbarhet som vi högtidligt förklarar att Gud har uppenbarat sig på nytt i vår tid och att vi är detta budskaps väktare.
Kristi ursprungliga evangelium har återställts till jorden i dess forna renhet. Det finns här nu. Gudomlig auktoritet att förvalta det har likaledes återställts från himmelen i vår tid. Detta återupprättade evangelium kan göra slut på brott och pliktförgätenhet bland både föräldrar och barn.
Det kan göra slut på omoraliskhet, sedeslöshet och dryckenskap.
Det kan förhindra skilsmässa och hemmets sönderfall.
Det kan bota allt det onda som vi nu lider av, om vi bara vill leva enligt dess lärdomar.
Varje del av evangeliet är praktiskt. Det åstadkommer positiva resultat.
Det är hög tid att bli realistisk angående vårt tillstånd och inse att endast genom att vända åter till Gud och hans nyligen återupprättade evangelium kan vi någonsin uppnå fred och lycka i världen.
Vi bär vittne om att Gud lever, att vi är hans tjänare som vederbörligen tillsatts genom gudomlig makt, och att vi är bemyndigade av himmelen att predika hans uppenbarade ord för alla människor medelst nutida profetiors kraft.
Vi riktar denna maning till er. Låt inte fördomar göra er blinda för sanningen! Öppna era hjärtan för denna nya uppenbarelse från Gud. Studera den och lär er att efterleva dess principer. Vi bär våra vittnesbörd för er, att den verkligen är livets och frälsningens väg som återförts till jorden av Gud själv och genom ett flertal besök av himmelska sändebud. Vi vittnar om detta för er i Herrens Jesu Kristi heliga namn. Amen.

Den sanna kyrkan

LeGRAND RICHARDS

President Joseph Fielding Smith sade: "Herrens verk skall segra. Ingen makt på jorden kan hindra spridandet av sanningen och predikandet av evangeliet i varje nation."

President Smith sade vidare: "Evangeliet skall rulla framåt till dess att det fyller hela jorden."

Om evangeliet skall rulla framåt och fylla hela jorden, vilket ansvar har inte vi sista dagars heliga tillsammans med våra familjer att hjälpa det att rulla framåt över hela jorden. Det finns inget budskap i världen idag som någon kan lämna som vore lika värdefullt för våra grannar och vänner som inte är medlemmar i denna kyrka, som att bära vittne om evangeliets återställelse.

Jag tänker på de ord som aposteln Petrus yttrade för länge sedan. Han sade följande till de heliga på sin tid:

"I ... ären 'ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk', för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus." (1 Petr 2:9)

Vi har blivit uppmanade på denna konferens att låta vårt ljus så lysa, som Jesus sade, att andra kan se våra goda gärningar och ledas att förhärliga vår Fader som är i himmelen. (Se Matt 5:16)

Paulus sade: "... Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord." (Rom 10:17)

"... Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade? Och huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve sända? ..." (Rom 10:14-15)

Därför vilar det på detta folk ett stort ansvar att bära vittne till hela jorden om vad Herren har gjort för att återupprätta sin sanning till jorden i denna tidshushållning.

När Jesus blev tillfrågad av sina lärjungar om tecken på hans andra ankomst, kommer ni säkert ihåg att han talade med dem om krig och rykten om krig, om pest och jordbävningar och hungersnöd och att nation skulle resa sig mot nation. Och sedan tillade han:

"Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma." (Matt 24:14)

Var skulle man leta idag för att finna det evangelium som Jesus talade om? Inte enligt människornas tolkningar av skriften utan där den gudomliga makten vilar, så som Jesus gav den till sina tolv då han sade:

"I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt om eder ..." (Joh 15:16)

"... allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen ..." (Matt 16:19)

Vem som helst kan organisera en kyrka och ta ur skrifterna vissa ställen och basera sin kyrka på det, men hur kan man taga en levande gren från ett dött träd? Hur kan man sätta in makt och auktoritet att handla i Herrens namn?

Man kan inte göra det mer än man kan handla på en borgmästares vägnar, eller på en president för USAs vägnar utan att vara befullmäktigad att göra det. Inte heller kan någon arbeta effektivt i vår Faders rike om han inte fått gudomlig auktoritet sig given av dem som har rätt att överbringa den.

Och därför står vi här som vittnen om evangeliets återställelse och bär vittne till hela världen om att vi vet att Kristus lever, att vår Fader lever, att de har besökt denna jord. Så som det står i sången om profeten Joseph, förkunnade han att i svaret på hans fråga om vilken av alla kyrkorna han skulle sluta sig till, fick han tillsägelse att han inte skulle ansluta sig till någon av dem, för de lärde människobud.

Jag tror att om människorna bara vore öppna, skulle det inte vara så svårt för dem att få veta var sanningen finns. Vi tar naturligtvis Bibeln till vårt rättesnöre i vårt sökande efter sanningen. Jag har alltid varit mycket imponerad över den upplevelse som äldste Orson F Whitney hade. Han var medlem av de tolvs kvorum och han skildrade denna händelse på en av våra konferenser. Jag skulle vilja läsa det för er. Han sade:

"För många år sedan kom en lärd man, tillhörande den romerska-katolska kyrkan, till Utah och fick tillfälle att tala i Tabernaklet i Salt Lake City. Jag blev god vän med honom, och vi diskuterade fritt och rakt på sak olika frågor. Han kunde väl ett dussin språk, och han tycktes veta allt om teologi, juridik, litteratur, naturvetenskap och filosofi. En dag sade han till mig: 'Ni mormoner känner inte ens styrkan i er egen ställning. Den är så stark, att det inte finns mer än en jämförbar kyrka i hela den kristna världen, och det är den katolska kyrkan. Frågan är katolicism eller mormonism. Om vi har rätt, så har ni fel; om ni har rätt, så har vi fel. Det är allt som behöver sägas härom. De protestantiska kyrkorna har däremot ingen hållbar ställning. Ty, om vi har fel, så har de fel med oss, eftersom de är en del av oss och har utsprungit från oss.

Och om vi har rätt, har de ändå fel, eftersom de är avfällingar som vi uteslutit för länge sedan. Om vi har den apostoliska myndigheten från Petrus, som vi gör anspråk på, så behövs icke Joseph Smith och mormonismen. Men om vi icke har denna myndighet, så var en man som Joseph Smith nödvändig och mormonismens ställning är då den enda hållbara. Antingen har evangeliet bevarats sedan gamla tider eller också har det återställts i senare tid.'" (LeGrand Richards, Ett stort och förunderligt verk, sid 3)

Det tycks mig, att om människor bara ville tänka, måste de komma till den slutsatsen att detta är ett korrekt uttalande, om de vill finna det evangelium som Jesus sade är det eviga evangeliet som skulle predikas i hela världen till ett vittne för alla nationer innan han åter skulle komma till jorden.

Man kan inte studera de heliga skrifterna utan att känna till att profeterna har talat om ett avfall från den ursprungliga kyrkan. När Johannes Uppenbararen förvisades till ön Patmos, visade sig en Herrens ängel för honom och sade till honom: "Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som skall ske härefter." (Rom 4:1)

Sedan visade han honom allt, från kriget i himmelen till slutscenen, och han visade honom den makt som skulle ges Satan att föra krig mot de heliga (och de heliga var Kristi efterföljare i hans kyrka) och han sade att denna makt gavs honom över alla släkten, tungomål och folk. (Se Upp 13:7.) Varför skulle det finnas med i de heliga skrifterna om evangeliet skulle förbli på jorden från Petrus dagar till vår tid?

Paulus varnade ständigt människorna på sin tid om att de inte skulle vänta på Jesu ankomst förrän det hade skett ett avfall, och fördärvets man hade trätt fram. (Se 2 Tess 2:1-4.) Och andra profeter har på liknande sätt vittnat om den tid då det skulle råda hungersnöd i landet. Profeten Amos sade:

"Se, dagar skola komma, säger Herren, Herren, då jag skall sända hunger i landet; icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord.

Då skall man driva omkring från hav till hav, och från norr till öster och färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men man skall icke finna det." (Amos 8:11-12)

Varför? Därför att det inte skulle finnas på jorden?

Om evangeliet skulle finnas kvar på jorden, då borde den Herrens ängel som visade Johannes att Satan skulle föra krig mot de heliga och övervinna alla släkten, tungomål och folk, ha gjort ett undantag för dem som fortfarande ägde det eviga evangeliet. Det är ett vittne om att sanningen inte skulle finnas på jorden vid den tiden.

Det finns många skriftställen som utlovar en återställelse i de sista dagarna. Jag tycker om Petrus uttalande dagen efter pingst då han sade till dem som hade dödat Kristus:

"Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade,

på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:19-21)

Om Petrus var en Guds profet, kan vi inte se fram emot Kristi andra ankomst, och inte heller kan världen göra det, utan en återställelse — och inte en reformation. Det är stor skillnad mellan att renovera ett gammalt hus och bygga ett nytt. Så vitt jag vet enligt allt det missionärsarbete som jag har gjort, finns det ingen annan kyrka som talar om en återställelse av allt, så som de heliga profeterna har talat om sedan världens begynnelse.

Denna händelse som vi hörde kören sjunga om — Faderns och Sonens ankomst — åtföljdes av Moroni, en profet som levde på den här jorden 400 år efter Kristi tid, och han förde med sig de plåtar varifrån Mormons bok översattes. Johannes Döparen, som var den som i förväg bar vittne om Jesus, återvände som en uppstånden varelse och förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery det aronska prästadömet med fullmakt att döpa genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Han talade om för dem att det melkisedekska prästadömet skulle återställas senare, vilket skulle vara makten att administrera handpåläggning för den Helige Andens gåva.

Petrus, Jakob och Johannes, Herrens Jesu Kristi apostlar, som var med honom på Förklaringsberget, återvände och förde med sig det melkisedekska prästadömet. Skulle man med alla pengar i världen kunna köpa saker som är av lika stor betydelse för vår Faders barn som dessa händelser som ägt rum? Och vad kan komma till oss individuellt och till våra familjer och vänner och kära som betyder mer än dessa heliga budbärares ankomst?

Och det är inte allt. Sedan kom profeten Elia, om vilken Malaki talade och sade att om det inte vore för hans ankomst före Herrens stora och förskräckliga dag, skulle hela jorden gå till spillo vid hans ankomst. Han sade:

"Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå lan-

det med tillspillogivning." (Mal 4:6) Detta öppnade dörren för förståelse av aposteln Paulus ord, då han sade att Herren hade avslöjat sin viljas mysterium för honom:
". . . om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:10)
Vi lever i tidernas fullhets hushållning och Elias ankomst har frambringat nycklarna till hans mission och det är anledningen till att vi bygger dessa heliga tempel. Det är därför vi har detta stora genealogiska program, vars like inte kan återfinnas någon annanstans på hela jorden. Och så har profeterna förutsett dessa heliga profeters ankomst.

Medan Johannes var på Patmos såg han inte bara den makt som Satan skulle ha att föra krig mot de heliga och regera över dem alla, utan han såg "en annan ängel flyga fram uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk". (Upp 14:6)
Detta skulle inte ha varit nödvändigt om evangeliet hade funnits oavbrutet. Och sedan sade han: "Frukten Gud, och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall hålla dom . . ." (Upp 14:7) Och vi lever i denna tid.
Sedan tillägger han: ". . . tillbedjen honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor." (Upp 14:7)
Vid den tid då Joseph Smith hade sin förunderliga syn, fanns det inte någon kyrka i världen som dyrkade den Gud som gjorde himlarna och jorden och havet och vattenkällorna och som skapade människan i sin avbild. De dyrkade ett väsen som var överallt. De beskrev honom såsom varande utan kropp, lemmar eller passioner, sittande på toppen av en topplös tron, och det är ungefär den bästa förklaring på ingenting man kan ge. Om han inte har någon kropp, hur kunde han då tala? Hur kunde han höra? Hur kunde han förstå och tala?
Mose nämnde detta då han ledde Israels barn till det förlovade landet. Han talade om för dem att de inte skulle stanna där länge, utan att de skulle spridas bland jordens nationer, och sedan sade han: "Och där skolen I tjäna gudar gjorda av människohänder, gudar av trä och sten, som varken se eller höra eller äta eller lukta." (5 Mos 4:28) Det var en sådan gud som denna värld dyrkade vid den tid då Joseph Smith hade sin förunderliga syn.

Men Mose såg något mer. Han såg att i de sista dagarna (och vi lever i de sista dagarna) skulle hans folk verkligen finna honom, om de sökte efter honom. (Se 5 Mos 4:29) Och Joseph Smith, som svarade på den uppmaning som finnns i Jakobs brev: "Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given." (Jak 1:5), gick och sökte efter honom som Moses sagt och han fann den sanne och levande Guden. Vi har ett vittnesbörd att bära till hela världen om denna händelse.
Jag tänker på aposteln Paulus ord då han sade att han hade beslutat sig för att icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst. (Se 1 Kor 2:2) Det betyder inte att han inte kände till de gamla profeterna eller uppskattade dem, utan att en ny tid hade kommit.
Guds Son hade kommit, om vilken profeterna hade talat, och sedan sade han: ". . . Jag måste ju så göra; och ve mig, om jag icke förkunnade evangelium!" (1 Kor 9:16) I samma mening känner vi inte till något annat än evangeliets återställelse, att den åstadkoms av Människosonen själv, så att det inte råder någon skillnad från profeterna i denna tidshushållning och ve oss om vi inte delar med oss av dessa underbara sanningar till världen!
Bröder och systrar, jag vet att detta är Guds, den evige Faderns verk. Det är den största rörelsen i hela världen idag. Det finns inte en enda ärlig man eller kvinna på jorden som verkligen älskar Herren, som inte skulle sluta sig till denna kyrka om de ville ta sig tid att undersöka vad den är och ville fråga Gud, den evige Fadern, som inte skall leda dem vilse.
Detta är mitt vittnesbörd till er och jag lämnar det i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Prästadömets förbund

MARION G ROMNEY

Bröder, detta är ett stort tillfälle. Tiotusentals bärare av det heliga prästadömet är församlade för att lyssna till instruktioner från kyrkans presidentskap.

Presidentens ord gjorde ett mycket starkt intryck på mig. Jag är glad att han sade det han gjorde. Då jag lyssnade till honom, vandrade mina tankar tillbaka ett kvarts sekel till en upplevelse som jag hade tillsammans med president Heber J Grant. Vi höll på att diskutera en viss kritik som hade riktats mot honom för en sak som han hade gjort i kraft av sitt ämbete. Han lade armarna om axlarna på mig och vilade handen på min vänstra axel och han sade: "Min pojke, håll alltid ögonen på kyrkans president och om han säger åt dig att göra något fel och du gör det, så kommer Herren att välsigna dig för det."

Och sedan tillade han: "Du behöver emellertid inte oroa dig. Herren kommer aldrig att låta sitt språkrör leda sitt folk fel."

Jag har inte glömt hans råd. Jag tror att jag varit trogen den uppmaningen ända sedan dess.

Vi bröder på detta möte innehar prästadömet. Vi är ett förbundsfolk. Herren lovade Abraham, då han ingick förbund med honom, en stor avkomma. Han sade:

"... i din säd ... skola jordens alla släkter bliva välsignade, ja, med evangeliets välsignelser, vilka äro frälsningens välsignelser, ja, det eviga livets ..." (Abr 2:11)

Ända sedan Abrahams dagar har hans efterkommande varit kända, av dem som förstått evangeliet, som barn av förbundet. Ett av de förbund som vi har ingått med Herren är det förbund "som är överensstämmande med prästadömet ..." Det 84:e kapitlet i Läran och förbunden talar om prästadömet. Det säger att "Moses' söner — och även Arons söner (vilket betyder de som bär det melkisedekska och det aronska prästadömet) skola offra ett välbehagligt offer i Herrens hus, det hus som i detta släkte skall byggas ...

och Arons söner skola bliva fyllda med Herrens härlighet på Sions berg i Herrens hus. Deras söner ären i ...

Ty de som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen (det aronska och det melkisedekska), varom jag talar, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse." (L&F 84:31-33)

Jag tror att detta är sant. Jag tror att män och pojkar som ärar sin kallelse i prästadömet förändras i sina kroppar. I morse då president Lee talade på välfärdsmötet, berättade han om någon, en främling, som frågade president McKay: "Är ni en Guds profet?" President McKays svar var: "Se mig in i ögonen och svara själv."

Jag hörde en gång en berättelse om president Joseph F Smith, far till vår nuvarande älskade ledare, som var nere i Arizona i något ärende tillsammans med guvernören och andra prominenta män. Några av dem ville bli fotograferade tillsammans med kyrkans president. President Joseph F Smith gick med på detta och stod tillsammans med dem medan bilderna togs. När de återgick till sina platser hördes guvernören säga: "Vet ni vad, jag kände mig som en tjuv, när jag stod där bredvid den där mannen." Han kunde känna kraften i en stor man som hedrade sitt kall i prästadömet.

"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda." (L&F 84:33-34)

Profeten Joseph Smith brukade vid upprepade tillfällen uppmana bröderna i prästadömet att trygga sina kallelser. Om vi vill göra det, måste vi hedra vårt kall i prästadömet. Uppenbarelsen fortsätter: "Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren." (vers 35)

Jag tror att detta uttalande syftar på dem som tar emot prästadömets ämbetsmän, vilka är utsedda att representera Herren.

"Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,

ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,

och den som mottager mig, mottager min Fader,

och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.

Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund." (L&F 84:35-39)

President Smith säger ofta i sina böner och i de råd han ger att han hoppas att vi skall vara trofasta till varje förbund och ansvar som vilar på oss. Att de skyldigheter som "är överensstämmande med prästadömets ed och förbund" vilar på var och en av oss råder det inget

tvivel om, ty Herren säger att "därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva". (L&F 84:40) Alltså har vi ingått ett förbund med Herren, i vilket han har lovat oss evigt liv, om vi håller vår del av förbundet, vilket är att hedra vår kallelse i prästadömet.

Uppenbarelsen säger att Herren inte kan bryta sin del av eden och förbundet. Men vi kan bryta vår del av den och många prästadömsbärare gör det. Om dem säger uppenbarelsen:

"Men den, som bryter förbundet sedan det är ingånget och vänder sig helt därifrån, kan varken få syndernas förlåtelse i denna världen eller i den tillkommande." (Vers 41)

Jag tror inte att detta innebär att alla som underlåter att hedra sina kallelser i prästadömet kommer att ha begått den oförlåtliga synden, men jag tror att prästadömsbärare som har ingått de förbund som vi har ingått — i dopets vatten, i samband med tiondelagen, visdomsordet och de många andra förbund vi gör — och sedan vägrar att leva efter dessa förbund kommer att riskera att förlora löftet om evigt liv.

Jag har ett vittnesbörd om sanningen i det som president Smith sagt i kväll om ledarskapet i denna kyrka och om att de representerar världens Frälsare här på jorden. Jag vet att det finns makt i prästadömet och att vi kan draga ner från himmelen kraften att göra vårt arbete, om vi gör så gott vi själva kan.

Må Gud hjälpa oss att förstå detta och den stora ära han har visat oss genom att ge oss prästadömet, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. O

Frid

ELDRED G SMITH

I det där rummet på övre våningen där den sista måltiden hölls, gav Jesus sina lärjungar många instruktioner. Bland många saker, som han lärde dem, var följande: "Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27)

Vidare sade han: "Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen." (Joh 16:33)

Fred är ett ord som används mycket i våra dagar. Vi ser det på varje sida i varenda tidning. Människorna springer verkligen fram och tillbaka över jorden och söker fred. Vi tänker på den som en modern form av hälsning, men den är lika gammal som mänskligheten.

Människorna i de bibliska länderna har alltid hälsat varandra "Frid vare med dig". Ändå har den lilla delen av jorden alltid söndrats av krig och fångenskap för människorna under en följd av härskare. Vid Kristi tid stod de under det romerska riket.

Naturligtvis väntade sig judarna en "återlösare", en "frälsare" och de tänkte att han skulle befria dem från bojorna. Jesaja skrev:

"Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste." (Jes 9:6)

Någon frid fick inte detta land som kallades det Heliga landet. Än i denna dag ligger skroven av gamla tanks och andra krigsmaskiner och rostar vid sidan av vägarna. Även dagens soldater håller ett vaket öga längs gränserna. Inte heller har det kommit någon frid till resten av världen. Ändå predikade Kristus frid i bergspredikan. Han sade: "Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn." (Matt 5:9)

När Jesus talade till sina lärjungar, sade han: "Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27)

Vilket slags frid menade Kristus? Jag tror att hans egna handlingar förklarar vad han menade.

Efter den sista måltiden, när Kristus hade avslutat sina instruktioner till apostlarna, skrev Johannes:

"När Jesus hade sagt detta, begav han sig med sina lärjungar därifrån och gick över bäcken Kidron till andra sidan. Där var en örtagård, och i den gick han in med sina lärjungar.

Men också Judas, han som förrådde honom, kände till det stället, ty där hade Jesus och hans lärjungar ofta kommit tillsammans.

Och Judas tog nu med sig den romerska vakten, så ock några av översteprästernas och fariséernas tjänare, och kom dit med bloss och lyktor och vapen.

Och Jesus, som visste allt vad som skulle övergå honom, gick fram och sade till dem: 'Vem söken I?'

De svarade honom: 'Jesus från Nasaret.' Jesus sade till dem: 'Det är jag.' Och Judas, förrädaren, stod också där ibland dem.
När Jesus nu sade till dem: 'Det är jag', veko de tillbaka och föllo till marken.
Åter frågade han dem då: 'Vem söken I?' De svarade: 'Jesus från Nasaret.'
Jesus sade: 'Jag har sagt eder att det är jag; om det alltså är mig I söken, så låten dessa gå.' (Joh 18:1-8)
Kan ni ställa upp med motsvarande bevis på lugn och frid? Här kommer de för att ta en man som de önskar döda och han säger bara: "Här är jag, ta mig, men låt mina vänner gå."
Sedan, då han stod inför Pilatus, kunde denne trots sträng utfrågning, inte få honom att visa vrede. Med fullständigt lugn besvarade han frågorna. Pilatus kunde inte finna något fel med honom.
Sedan han blivit korsfäst och uppstått, var hans första budskap till lärjungarna: "Frid vare med eder!"
Hur kommer det sig att vi inte har upptäckt fridens hemlighet, när vi har sökt den i alla tider? Jag skall säga er det. Vi letar efter någon som skall skapa den åt oss — som skall ge oss den. Edna St Vincent Millay[1] sade: "Det finns ingen frid på jorden idag utom i det hjärta som är hemma med Gud . . . Ingen människa kan leva i frid med sin granne, om hon inte är i frid med sig själv . . ." ("Conversations at Midnight", *Collected Poems*, Harper & Row, copyright 1937 och 1964)
Har ni erfarit den där friden inom er därför att ni hjälpt en granne att klippa gräsmattan? Har ni känt den friden inom er därför att ni hjälpt en granne att plocka frukt eller skörda hans säd? Har ni upplevt den friden inom er för att ni skottat bort snön på grannens gångbana? Har ni känt den frid som kommit av att ni hjälpt någon att lösa ett problem och få en ny inriktning i livet? Har ni muntrat upp den som varit ledsen och fått någon att känna sig glad?

Har ni någonsin dåligt samvete? Vet ni vilken oro och vilket tumult det kan ge själen? Dåligt samvete kan förorsaka mentala och till och med fysiska sjukdomar. Vet ni vilken välsignad lättnad man känner när man rättat till det som orsakade denna känsla? Det kan ha varit ett ovänligt ord, en tanklös handling eller det kan ha gått djupare än så. Till dess man har rättat till det som orsakar det dåliga samvetet, kan man inte hoppas på frid i sinnet.
Hyser ni i denna stund ovänliga känslor eller något mindre än kärlek till en vän, en granne eller något av Guds barn? Försök göra något extra snällt för den personen och fortsätt med det tills all bitterhet har försvunnit från ert hjärta.
Har ni undervisat i en söndagsskolklass och haft en känsla när ni slutat av att ni verkligen lärt någon en princip i evangeliet som verkligen hjälpt honom eller givit honom en bättre syn på livet? Kommer ni ihåg den känsla av frid och glädje som följde? Har ni någonsin undervisat någon om evangeliet och erfarit en känsla av glädje därför att han har accepterat det som ni undervisat om? Det är missionärsarbetets tjusning!
Har ni erfarit den tjusning, den frid i själen som kommer från kunskap om evangeliet och av att man accepterar och lever i överensstämmelse med Jesu Kristi evangeliums lärdomar? Har ni känt den frid som kommer när man utför tempelarbete, ställföreträdande arbete för de döda?

En nyckel till frid är sålunda tjänande. Kristus sade: "Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare." (Matt 23:11)
Har ni någonsin tänkt på att all användning av prästadömet är tjänande åt någon annan? Har ni inte alltid känt er väl till mods, en känsla av frid inom er, då ni har uppfyllt era plikter inom prästadömet?
Frid kommer sålunda av tjänande.
Herren har sagt: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)
Är inte detta verkligt tjänande? För att bli som Gud är, måste vi således eliminera fiendskap, avund och själviskhet och alla våra ansträngningar måste vara att tjäna andra. Herren sade: ". . . den som gör rättfärdiga gärningar skall få sin lön, ja, frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande." (L&F 59:23)
Joseph Smith var ett exempel på största frid när han mötte svårigheter och oroligheter. Trots att han hade blivit arresterad och anklagad trettiosju gånger, visste han att den här gången skulle han inte komma tillbaka. På vägen från Nauvoo till Carthage sade Joseph Smith:
"Jag går som ett lamm till slaktbänken, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett oskyldigt sinne inför Gud och alla människor. Jag skall dö oskyldig och likväl skall det sägas om mig — han blev mördad kallblodigt." (*Documentary History of the Church* vol 6, sid 630)
I Carthage skrev Joseph till sin hustru Emma följande: "Jag har underkastat mig min lott, eftersom jag vet att jag har rätt och gjort det bästa som jag kunnat. Ge barnen kära hälsningar . . . och alla som frågar efter mig . . . Må Gud välsigna er alla." (DHC, vol 6, sid 605)
Jesaja sade: "Och rättfärdighetens frukt skall vara frid, och rättfärdighetens vinning vara ro med trygghet till evig tid." (Jes 32:17) Det Jesaja talar om är en förvissning om att man vet med sig att man lever i enlighet med Guds vilja.
När vi nyligen gjorde en resa i det Heliga landet, lärde oss vår guide, en jordansk arab och grekisk ortodox katolik vid namn Sari Rabadi, en liten arabisk sång: "Havano, shalo, malechem", vilket betyder: "Vi bringar eder frid."
Ja, Sari, vi säger till dig och till hela världen, vi bringar eder frid. Vi bringar er evangeliets frid, den frid som Kristus avsåg då han sade: ". . . min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver . . ." (Joh 14:27)

Om varje människa hade frid inom sig, då skulle det råda frid i familjen. Om det råder frid i varje familj, skulle det råda frid i nationen. Om det är frid i varje nation skulle det vara frid i världen.
Låt oss inte bara sjunga: "Må det råda frid på jorden och må den börja med mig", utan också mena det. Gör det till mitt mål — ert mål.
När Frälsaren kommer tillbaka, och han kommer tillbaka, kommer han med frid, men endast om vi accepterar och följer hans lärdomar om tjänande av andra och om vi eliminerar fiendskap och orättfärdighet.
Den ängel som Johannes såg "flyga

fram uppe i himlarymden"; som "hade ett evigt evangelium som han skulle förkunna för dem som bo på jorden", (Upp 14:6) har redan kommit. Jesu Kristi evangelium har återupprättats på jorden för att aldrig mer tagas bort från den.

Hans rike är redan här på jorden och det växer snabbt för att hans ankomst skall förberedas. Ja, han skall verkligen komma och bringa frid till jorden, men endast om vi är villiga att följa hans lärdomar. Detta är hans verk och hans rike, vilket är den enda vägen till världsfred och evig frid. Jag betygar detta i Jesu Kristi namn. Amen.

1 Millay, Edna St Vincent (1892—1950) amerikansk diktare.

Råd till de heliga och till världen

Joseph Fielding Smith

Mina kära bröder och systrar. Vi hälsar er välkomna ännu en gång till en generalkonferens i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Dessa generalkonferenser är högtidliga och heliga tillfällen, då vi samlas för att dyrka Herren, söka hans ande och få en förnyad önskan att tjäna honom och hålla hans bud.

Det är vår bön att alla de som är här, alla de som hör utsändningarna och alla de som läser konferensens budskap skall vara öppna för de stora sanningar som kommer att framställas och för de visa råd som kommer att utgå från våra talare.

Alla våra konferenser i kyrkan är tillfällen då vi undervisar varandra om evangeliets lära, vittnar om sanningen och gudomligheten i de saker som har givits genom att himlarna öppnats, samt rådslår tillsammans och med Herren om det som vi alla bör göra för att uppfylla vår skapelses mått.

Vi är Herrens tjänare. Vi har fått ljus och sanning och uppenbarelser från honom. Han har befallt oss att förkunna hans sanningar och leva efter hans lagar. Och därför ger vi nu, i enlighet med hans sinne och vilja och ledda av hans helige ande, råd och ledning till de heliga och till världen.

Till världen säger jag: Detta är de sista dagarna. Det är bekymrens och sorgens och förödelsens tid. Det är den tid då Satan härskar över ogudaktiga människors hjärtan, då orättfärdigheten överflödar och när tidernas tecken visar sig.

Och det finns ingen bot för världens sjukdomar utom Herren Jesu Kristi evangelium. Vår förhoppning om fred, timlig och andlig välgång och ett slutligt arv i Guds rike ligger enbart i det återställda evangeliet. Ingen av oss kan ägna sig åt något arbete som är viktigare än att predika evangeliet och bygga upp kyrkan och Guds rike på jorden.

Och därför bjuder vi alla vår Faders barn överallt att tro på Kristus, att

Till de ärligt uppriktiga i alla länder säger vi: Herren älskar er. Han vill mottaga honom så som han uppenbarats av levande profeter, samt att bli medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi bjuder världen att omvända sig, att dyrka den Gud som skapade dem samt att tro på deras ord, vilka han har skickat denna dag för att förkunna evangeliet.

att ni skall få evangeliets alla välsignelser. Han bjuder er nu att tro på Mormons bok, att acceptera Joseph Smith som profet samt att komma in i hans jordiska rike och därigenom bli arvingar till evigt liv i hans himmelska rike.

Till dem som har mottagit evangeliet säger vi: Håll buden. Gå i ljuset. Uthärda intill änden. Var trofasta mot varje förbund och förpliktelse, så kommer Herren att välsigna er mer än ni kunnat drömma om. Som någon sade i gången tid: "Änden på talet, om vi vilja höra huvudsumman, är detta: Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till." (Pred 12:13)

Till alla Israels familjer säger vi: Familjen är den viktigaste organisationen i tiden eller i evigheten. Ändamålet med livet är att vi för oss själva skall skapa eviga familjeenheter. Ingenting som någonsin kommer in i familjelivet är så viktigt som templets beseglande välsignelser och att därefter hålla förbunden som ingicks i samband med denna celestiala äktenskapsordning.

Till föräldrarna i kyrkan säger vi: Älska varandra av hela ert hjärta. Håll morallagen och lev efter evangeliet. Uppfostra era barn i ljus och sanning, undervisa dem om evangeliets frälsande sanningar och gör ert hem till en himmel på jorden, en plats där Herrens ande kan bo och där rättfärdighet kan inplantas i varje familjemedlems hjärta.

Det är Herrens vilja att familjeenheten skall styrkas och bevaras. Vi ber fäderna att inta sin rättmätiga plats som familjeöverhuvud. Vi ber mödrarna att stödja och bistå sina män och vara föredömen för sina barn.

President Joseph F Smith sade: "Moderskap ligger till grund för lycka i hemmet och för välstånd i landet. Gud har ålagt män och kvinnor mycket heliga förpliktelser rörande moderskapet, och detta är förpliktelser som inte kan försummas utan att väcka gudomlig onåd." (*Gospel Doctrine* /Deseret Book, 1939/ sid 288.)

Vidare: "Att vara en framgångsrik far eller en framgångsrik mor är

större än att vara en framgångsrik general eller en framgångsrik statsman." (Dito, sid 285.)
Till Sions ungdom säger vi: Må Herren välsigna och bevara er, vilket alldeles säkert också kommer att ske när ni lär er hans lagar och lever i enlighet med dem. Var trofast mot varje förtroende. Hedra din fader och din moder. Umgås i kärlek och enighet. Var anständiga i er klädsel. Övervinn världen, och låt er inte ledas vilse av deras mode och sedvänjor, vilkas intresse är inriktat på denna världens ting.
Vig er i templet, och lev glädjefulla och rättfärdiga liv. Kom ihåg Almas ord: "Ogudaktighet är aldrig lycksalighet." (Alma 41:10) Kom också ihåg att vår förhoppning inför framtiden, kyrkans framtid och rättfärdighetens sak ligger i era händer.
Till dem som har kallats till förtroende och ansvarsämbeten i kyrkan säger vi: Predika evangeliet enkelt och klart, så som det står i kyrkans standardverk. Vittna om sanningen i arbetet och i lärorna som uppenbarats på nytt i vår tid.
Kom ihåg vad Herren Jesus Kristus sade: "... jag (är) här ibland eder såsom en tjänare." (Lukas 22:27), och välj att tjäna med blicken fäst på Guds ära. Besök fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och håll er själva obefläckade av världens synder.
Det är mycket mer som Herren vill att vi skall höra och veta och göra, och jag litar på att president Lee och president Tanner, medlemmarna i de tolvs råd och de andra generalauktoriteterna råder er ytterligare om dessa saker med andens kraft.
Må jag avsluta med att bära mitt personliga vittnesbörd om sanningen och gudomligheten i Herrens verk på jorden och om den eviga sanningen i de läror som han har uppenbarat genom Joseph Smith och hans ämbetsbröder.
Jag vet, genom det som den Helige Anden har uppenbarat för min själ, att Gud, vår himmelske Fader, lever, att han sände sin enfödde Son till världen för att åvägabringa den oändliga och eviga återlösningen, samt att han i dessa sista dagar har återställt fullheten av sitt eviga evangelium.
Jag vet och vittnar om att Herrens avsikter på jorden skall få övertaget. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är här för att stanna. Herrens verk skall triumfera. Ingen makt på jorden kan förhindra att sanningen sprides och att evangeliet förkunnas i varje land.
Jag vill tacka Herren för godhet och nåd, för alla de välsignelser han så rikligt har gjutit över oss, och jag beder att vi alla må bli värdiga att mottaga den eviga fullhet som han erbjuder sina heliga genom sin Sons evangelium, och jag gör detta i Jesu Kristi namn. Amen. O

Eviga nycklar och rätten att presidera

JOESPH FIELDING SMITH

Jag tänker säga några ord till er om prästadömet och de nycklar som Herren har förlänat oss i denna den sista tidshushållningen.
Vi har det heliga melkisedekska prästadömet, vilket är Guds kraft och auktoritet delegerad till människan på jorden att handla i allt till människornas frälsning.
Vi har också nycklarna till Guds rike på jorden, vilket rike är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
Dessa nycklar är rätten att presidera. De är kraften och myndigheten att styra och leda alla Guds angelägenheter på jorden. De som har dem har makt att styra och reglera de sätt varpå alla andra kan tjäna i prästadömet. Vi kan alla inneha prästadömet, men vi kan endast använda det såsom vi blivit auktoriserade och ledda att göra av dem som har nycklarna.
Detta prästadöme och dessa nycklar förlänades Joseph Smith och Oliver Cowdery av Petrus, Jakob och Johannes och av Moses och Elia och andra forna profeter. De har givits till varje man som blivit avskild som medlem av de tolvs råd. Men eftersom de är rätten att presidera kan de endast utövas tillfullo av Guds till ämbetet äldste apostel på jorden, vilken är kyrkans president.
Får jag nu säga mycket klart och med stort eftertryck att vi har det heliga prästadömet och att nycklarna till Guds rike finns här. De finns endast i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
Genom uppenbarelse till Joseph Smith sade Herren att dessa nycklar "alltid tillhöra det högre prästadömets presidentskap". (L&F 81:2) och likaså: "Den som mottager mitt ord mottager mig, och den som mottager mig mottager dem — första presidentskapet — vilka jag har sänt ..." (L&F 112:20)
I det sammanhanget sade profeten Joseph Smith: "Ni måste göra er bekanta med de män, som liksom Daniel ber tre gånger om dagen i riktning mot Herrens hus. Se till presidentskapet och tag emot instruktioner."
Nu, mina bröder, tror jag att det är en sak som vi borde ha utomordentligt klart för oss. Varken kyrkans president eller första presidentskapet,

inte heller första presidentskapets och de tolvs förenade röster kommer någonsin att leda de heliga vilse eller ge världen råd som är emot Herrens vilja.

En individ kan falla av vägen eller ha åsikter eller ge råd som inte fyller måttet av det som Herren avser. Men första presidentskapets röst och de övrigas förenade röster som har nycklarna till riket skall alltid leda de heliga och världen på de stigar där Herren vill att de skall vara.

Herren sade mycket klart till Joseph Smith "att ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evangelium eller uppbygga min kyrka utan att ha ordineras av någon, som har myndighet och om vilken kyrkan vet, att ha har myndighet och blivit regelrät ordinerad av kyrkans ledare". (L&I 42:11)

Vidare: "Guds rikes nycklar äro överlämnade åt människan på jorden, och från och med nu skall evangeliet utgå till jordens ändar, liksom den utan händer lösrivna stenen skall rulla fram och uppfylla hela världen." (L&F 65:2)

Mina bröder, dessa ting är sanna Herren är med sitt folk. Rättfärdighetens sak skall bestå. Vår sak ä rättvis och Herren skall leda och styra oss och ge oss segern till slut.

Jag betygar att om vi ser till första presidentskapet och följer deras råd kan ingen makt på jorden stanna upp eller ändra vår kurs som kyrka, och som individer skall vi få frid i detta liv och bli arvingar till evig härlighe i den kommande världen. Och jag säger detta till er, mina goda bröder i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

En profets välsignelse

Joseph Fielding Smith

Mina kära bröder och systrar! Jag känner att Herren har varit med oss i alla sessioner av denna konferens, att vi blivit givna livets bröd och att vi nu är bättre beredda att vara det slags folk som Herren vill att vi skall vara.

Jag känner tacksamhet till alla bröderna för deras visa råd och för de budskap de framförde så som de vägleddes av Andens kraft.

Jag tror att vi bör avsluta i en anda av tacksägelse, av välsignelse och av vittnesbörd.

Mina ord är otillräckliga till att förmedla de känslor av tacksamhet som finns i mitt hjärta för de omätliga och eviga välsignelser som Herren givit mig, min familj, kyrkan och i själva verket, hela världen.

Jag är tacksam för Guds Sons försoningsoffer — att på grund av hans lidande och död alla människor skall uppstå till odödlighet, medan de som tror på och lyder hans lagar skall få evigt liv i hans rike.

Jag är tacksam för återställelsen av evig sanning i denna sista evangelieutdelning, för den mission och verksamhet som Joseph Smith, profeten, och min farfar Hyrum Smith patriarken, utförde, samt för det faktum att Guds rikes nycklar på nytt överlämnats till människan på jorden.

Jag gläder mig åt kyrkans tillväxt och utveckling, åt det ökade missionärsarbetet, åt de många tempel som vi nu har, och åt alla de människor som söker att tjäna Herren.

Jag ber att Herren skall välsigna alla kyrkans medlemmar, och i kraft av de nycklar och den makt jag innehar, välsignar jag de heliga — de som tillhör trons egna, de som älskar och söker Herren.

Vilken underbar sak det är att ha det eviga evangeliets frälsande sanningar, att vara medlemmar i "den enda sanna och levande kyrka/n/ på hela jordens yta" (L&F 1:30), att vara på den väg som leder till evigt liv i vår Faders rike!

O Gud, vår himmelske och evige Fader, se i kärlek och barmhärtighet till denna din kyrka och till de medlemmar i kyrkan som håller dina bud. Låt din Ande bo i våra hjärtan evinnerligen, och när detta livs prövningar och vedermödor är förbi, må vi då återvända till din närhet tillsammans med våra nära och kära, och vistas i ditt hus för evigt, ber jag ödmjukt. I Jesu Kristi namn. Amen.

"Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda"

N ELDON TANNER

Häromdagen när jag hörde en granne kritisera en annan, kom jag att tänka på följande rader:
"Skulle inte världen bättre va',
om folk vi mötte sa:
'Jag vet något gott om dig',
och därefter handla mot mig."
Det verkar vara vanligen förekommande att människor talar om sina vänner och grannar och kritiserar deras påstådda underligheter och svagheter. I själva verket är det så vanligt att man skulle kunna tro att det är rätt att skallra och döma andra. Hur ofta har vi inte hört unga män som blivit kritiserade, dömda och hånade, men som ändå till slut blivit ledare inom olika områden.
Låt mig ge ett eller ett par exempel på orättmätig kritik och dömande utan kännedom om fakta.
Det finns en liten historia om syster McKay, hustru till president David O McKay, när hon började undervisa i en skola. Då rektorn presenterade henne för klassen, pekade han på en särskild pojke och sade att denne var en bråkstake. Hon kände pojkens skamsenhet och fruktade att han skulle leva upp till sitt rykte, så hon skrev en lapp och gav honom när hon gick förbi hans bänk. Där stod det: "Earl, jag tror att rektorn har fel i att du är en stygg pojke. Jag litar på dig och vet att du kommer att hjälpa mig att göra det här klassrummet till det bästa i hela skolan." Earl blev inte bara en mönsterelev, han blev senare en av stadens mest betydelsefulla personer.
Jag skulle vilja ge er ett annat exempel. En av våra mest respekterade samhällsmedborgare började handla som om han hade blivit sårad och stannade hemma från fester o d som han tidigare skulle gått till och tagit aktiv del i. Folk började anklaga honom för att vara lättsårad och en dålig förlorare etc och började till och med undvika honom när så var möjligt. Senare visade en medicinsk undersökning att han led av en hjärntumör, vilken hade varit orsaken till hans bristande intresse för verksamhet, som han tidigare tagit del av och till och med understött.
Låt mig ge ett annat exempel eller till och med två på vad jag skulle vilja kalla orättvist dömande. Först har vi en biskop, som behöver ytterligare ämbetsmän och han ser en medlem i sitt ward som, trots att han inte är aktiv, tycks ha stor talang för just det här, men han säger till sig själv: "Han skulle inte vara intresserad. Han skulle inte vilja ha något ämbete." Så han går inte fram till honom och mannen förblir inaktiv i många år.

En ny biskop blir kallad till det wardet. Han frågar mannen om han skulle vilja ha ett ämbete och finner att han är verkligt redo för detta och ivrig att arbeta.
Döm inte i förväg, utan ge personen ifråga en chans. Låt honom själv bestämma om han skall acceptera eller avböja.

Å andra sidan hör vi en man säga till sin familj eller till andra: "Jag kan inte förstå varför biskopen gör så eller så. Man skulle tycka att han borde veta bättre." Så dömer han biskopen utan att känna till fakta, vilka, om de var kända för honom, skulle tala helt för de åtgärder biskopen vidtagit. Mannens omdöme var inte bara orättvist, utan det hade förmodligen fått hans barn att döma i förväg och förlora respekt för biskopen, och han har på så sätt försvagat deras tro.
Dessa exempel visar hur viktigt det är att vi inte dömer, utan uppmuntrar i stället för att klandra. Jesus Kristus insåg för ungefär 2 000 år sedan människans tendens till orättvist dömande och han sade:
"Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda;
ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder.
Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga?
Eller huru kan du säga till din broder: 'Låt mig taga ut grandet ur ditt öga', du som har en bjälke i ditt eget öga?
Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders öga." (Matt 7:1—5)
Han tycks säga att om vi inte är utan fel, är vi inte kvalificerade att döma.
Genom att se på Samuels erfarenhet då han skulle välja konung kan vi bättre förstå det faktum att människan inte är kvalificerad att döma.
Herren hade förkastat Saul som Israels konung och instruerat profeten Samuel att välja en ny konung. Han sade åt honom att gå till Isais hus, vilken hade åtta söner, och medan han var där skulle den smorde visa sig för honom och Samuel skulle veta vilken som skulle väljas. När den förste sonen, Eliab, kom fram till honom, tänkte Samuel att denne var den utvalde, men Herren förkastade honom och gav sedan profeten Samuel nyckeln till hur han skulle döma:
"Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat." (1 Sam 16:7)
Var och en av de sju sönerna passerade framför Samuel och förkastades. Sedan skickade man efter David, den yngste, och han godkändes av Herren.
Anledningen till att vi inte kan döma är därför tydlig. Vi kan inte se vad som är i hjärtat. Vi känner inte till motiv, trots att vi tillskriver varje handling som vi ser, ett motiv. Motivet är kanske rent fast vi tycker att det är orätt.
Det är inte möjligt att döma någon

annan rättvist om man inte känner till hans önskningar, hans tro, och hans mål. På grund av en annorlunda omgivning, olika möjligheter och många andra saker är alla människor inte i samma ställning. En kan börja på toppen och en annan i botten och de kan mötas om de går i olika riktningar. Någon har sagt att det är inte var man är utan i vilken riktning man färdas som betyder något, inte hur nära framgång eller misslyckande man är utan vart man är på väg. Hur kan vi med alla våra svagheter och ofullkomligheter våga sätta oss i en domares position? I bästa fall kan människan döma endast efter det hon ser. Hon kan inte döma efter hjärtat eller uppsåtet, eller börja bedöma sin nästas möjligheter.

När vi försöker döma människor, vilket vi inte borde göra, har vi en stark tendens att söka efter och sätta ära i att finna svagheter och fel, såsom fåfänga, oärlighet, omoral och intrigmakeri. Till följd härav ser vi endast den sämsta sidan hos dem som döms.

Våra massmedia tycks idag också huvudsakligen vara intresserade av kontroversiella ämnen eller någon som blir anfallen, och oavsett de nittionio goda saker någon gör, är det det enda felet eller enda svagheten som betonas och utropas för världen. Vi är alldeles för benägna att lyssna på, acceptera och upprepa sådan dålig kritik, sådana illvilligt talade eller tryckta ord, utan att stanna upp och tänka på den skada vi kanske gör någon fin person och när vi gör det, ursäktar och berättigar vi oss ofta med att säga: "Ingen rök utan eld", då det i verkligheten är vi som lägger rök till den eld av illvillighet som någon avundsjuk person tänt på. Ibland händer det till och med att vi, när våra vänner anklagas för att ha gjort något fel eller det skvallras om dem, illojalt accepterar och upprepar det som vi hör utan att känna till alla fakta. Det är verkligen tråkigt att vänskap ibland förstörs, och ovänskap skapas, på grund av dålig information.

Om det är någonstans i livet då en ovetande attityd är acceptabel, är det när det gäller att döma. Det är modigt att säga: "Jag vet inte. Jag väntar på ytterligare bevis. Jag måste höra båda sidorna av saken."

Endast genom att vänta med att döma utövar vi sann barmhärtighet. Det är svårt att förstå varför vi är redo att fördöma våra grannar och våra vänner efter omständigheter, när vi är så noga med att varje brottsling får en rättvis och opartisk rättegång. Visst kan vi försöka eliminera stolthet, passioner, personliga känslor, förutfattade meningar och låga tankar från våra sinnen och visa barmhärtighet mot dem som finns runt om oss. Låt oss söka efter det goda i stället för att försöka upptäcka något gömt ont. Vi kan lätt finna fel hos andra, om det är det vi är på jakt efter. Till och med i familjer har skilsmässor och delade familjer blivit följden av att man eller hustru sökte och betonade felen i stället för att kärleksfullt prisa den andres goda egenskaper.

Låt oss också komma ihåg att ju mer disharmoniska vi själva är, desto mer benägna är vi att söka efter fel eller svagheter hos andra för att försöka rationalisera och försvara våra egna fel i stället för att försöka bättra oss själva. Nästan utan undantag finner vi att den mesta kritiken av kyrkans ledare och lära kommer från dem som inte gör sin fulla plikt, som inte följer ledarna eller lever enligt evangeliets lärdomar.

Ett utmärkt exempel på detta kan man finna i berättelsen om Kain och Abel. Kain underlät att sköta sina plikter och blev så bitter över Abels rättfärdighet och gunst inför Herren att denna osunda svartsjuka fick honom att mörda brodern. Hur mycket bättre skulle inte denna situation ha blivit om han gratulerat och hyllat sin bror och sedan satt i gång med att bättra sig och rätta till sina fel.

Låt oss granska våra egna liv och handlingar, sätta oss i harmoni med rättfärdiga principer och aldrig anfalla eller sprida felaktiga upplysningar om någon annan.

Skvaller är den värsta formen av dömande. Tungan är det farligaste, mest förstörelsebringande, dödliga vapen som står till människans förfogande. En elak tunga kan förstöra en persons rykte och rent av hela hans framtid. Lömska attacker mot en persons rykte, vämjeliga insinuationer, halvsanningar om en person är lika dödliga som de insektsparasiter som kan döda en stor och mäktig ek. De är så förstulna och fega att man inte kan skydda sig mot dem. Som någon har sagt: "Det är lättare att undvika en elefant än en mikrob."

Så annorlunda världen skulle vara om vi satte i verket det som vi alla har hört så många gånger: "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna." (Matt 7:12) I stället är vi alla så benägna att döma andra efter en norm som är helt annorlunda mot vad vi själva önskar bli dömda efter.

När kvinnan som anklagades för äktenskapsbrott fördes inför Kristus, blev han indignerad över de dömandes orättvisa. De ville att kvinnan skulle dömas efter en norm som var annorlunda den efter vilken de själva ville bli dömda och i en sak som några av dem gjort sig skyldiga till också.

Han sade: "Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne." Sedan böjde han sig ner och fortsatte att skriva i sanden. Så såg han upp och sade: "Var äro de andra? Har ingen dömt dig?" (Joh 8:7, 10)

Om Jesus skulle stå bredvid och ombedjas döma dem som vi anklagar och om han skulle säga till oss: "Den som är utan synd kaste första stenen på henne" och sedan böja sig ner och skriva i sanden, hur många av oss skulle vilja smyga sig bort och skämmas, dömda av vårt eget samvete? Hur rätt var inte hans råd!

Om vi kunde acceptera och praktisera det andra stora budet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv" (Matt 22:39) och verkligen lära oss att älska vår nästa, skulle det inte finnas något elakt skvaller eller bärande av falskt vittnesbörd. I Herrens bön har vi följande ord: "Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro." Sedan säger han: "Ty om I förlåten människorna deras för-

syndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser." (Matt 6:12, 14–15)

Kristus är vårt största exempel på förlåtelse. Till den kvinna som fördes inför honom anklagad för äktenskapsbrott sade han: "Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke härefter." (Joh 8:11)

Senare på korset bad han: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra." (Luk 23:34)

Oavsett vår själviskhet, vår stolthet eller våra känslor av otrygghet skulle våra liv bli lyckligare, vi skulle bidraga mer till samhällets välfärd och andras lycka, om vi ville älska varandra, förlåta varandra, omvända oss från våra fel och inte döma.

Det är sant att vi måste ha domare som uppehåller landets lagar och domare i kyrkan som tar hand om dess medlemmar och de har fått det tunga ansvaret att döma, vilket de inte får försumma, men de måste döma rättfärdigt enligt landets lag och kyrkans lag.

Låt oss stå på principer — höga principer. Likaså är det mycket viktigt att vi alla, inklusive våra politiker, strävar efter att leva så att våra handlingar står ovan kritik.

Vi kan aldrig vinna något eller förbättra vår karaktär genom att försöka dra ner andra. Vi har sett nära vänskap förstörd genom ord som sagts och anklagelser som gjorts i en valkampanjs hetta. Tirader mot officiella personer eller mot en motståndare har en tendens att få våra ungdomar och andra att förlora tron på individen och personer I ledande ställning och ofta själva formen för vår regering.

Som föräldrar har vi ansvar I hemmet att skydda barnen mot dessa ting. Vi måste också inse att varje ord och varje handling påverkar barnens tankar och inställning. Det är I familjen som barnet lär sig de elementäraste lektionerna när det gäller att komma överens med andra människor samt kärlekens, medlidandets och omsorgens dygder. Dessa lektioner har lärts ut väl, om föräldrarna kan uppfostra sina barn utan att inge dem fördomar genom regler eller exempel mot andra barn på grund av färg, ras, religion, social ställning eller intellektuell förmåga, och om de lär dem att älska Herren. Jag är så tacksam över att mina föräldrar genom sin tolerans kunde göra detta för sina barn.

Får jag ödmjukt säga i all uppriktighet att jag älskar Herren av hela mitt hjärta och att jag älskar mina medmänniskor. Jag hyser inga ovänliga känslor mot någon människa, och jag ber uppriktigt om förlåtelse om jag har förolämpat någon. Jag inser, som Frälsaren sade: "Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig." (Matt 25:40)

Till hela världen och särskilt till dem som inte förstår utan hånar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas lärdomar, önskar jag bära mitt vittnesbörd, och jag uppmanar er att inte döma förrän ni vet och förstår de ting som finns i det återupprättade evangeliet. Vi tror som ni, att Gud lever, att Jesus Kristus är hans enfödde Son, i köttet, som kom och gav sitt liv och uppstod så att hela mänskligheten kan få odödlighet.

Han sade: ". . . Mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39) Han gav oss evangeliet varigenom vi kan göra oss redo att komma tillbaka till hans närhet och åtnjuta evigt liv.

Ja, evangeliet i dess fullhet är återupprättat och finns här på jorden idag. Jag bär vittne om att Bibeln är Guds ord, given till oss genom hans profeter, och likaså att Mormons bok är Guds ord och att den är en översatt och sann uppteckning om Gud och hans förhållande till det forntida amerikanska folket, och att den innehåller evangeliet i dess fullhet. Den skrevs "genom profetians och uppenbarelsens ande för att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer".

Jag önskar också bära vittnesbörd om att jag vet att Joseph Fielding Smith, kyrkans president, är en Guds profet, genom vilken Herren talar och jag vill uttrycka min uppriktiga och djupa uppskattning för det tillfälle jag haft att arbeta så nära honom.

Dessa ting vet jag och jag bär ödmjukt vittne om att de är sanna, och jag inbjuder och uppmuntrar var och en av er att undersöka och läsa Mormons bok, att pröva och erfara det löfte som finns däri, vilket är:

"Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, vill han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning" (Moro 10:4-5)

Detta löfte och mitt vittnesbörd lämnar jag till er I Jesu Kristi namn. Amen. O

Prästadömet - en konungslig armé

N ELDON TANNER

Då jag tänker på den stora grupp prästadömsbärare som är närvarande i denna byggnad och i andra byggnader i kyrkan, uppskattar jag ännu mer sången "Se, en konungslig armé". Vi är de enda människor i världen som har Guds prästadöme, makten att tala och handla i hans namn. Vilken enorm kraft och vilket gott inflytande då vi tuktar oss själva och till fullo hedrar vårt prästadöme. Vilket privilegium och vilket ansvar!

Som fäder och söner och bärare av prästadömet måste vi alltid vara ödmjuka, stolta och aldrig generade över det prästadöme vi bär. Vi är annorlunda, ett underligt folk, och vi måste fortsätta att vara annorlunda för sanningens och rättfärdighetens sak. Ha aldrig en "heligare än du"—attityd, men lev alltid efter kyrkans normer och svikta aldrig.

En del tycks frukta att de förlorar i prestige eller så fruktar de hån. Vi behöver verkligen inte försöka efterlikna världen och försöka att behaga eller följa efter världens syndiga levnadssätt. Var i världen men inte av den. Mina erfarenheter har visat mig, utom allt tvivel, att man aldrig behöver skämmas för det prästadöme man bär eller för att man lever enligt dess lärdomar och hedrar det.

Jag talade med en mycket framgångsrik affärsman häromdagen, som är en mycket hängiven medlem av denna kyrka och som hedrar sitt prästadöme. Jag frågade: "Har du någonsin vid något tillfälle i livet funnit det vara till förfång för dig?"

Han sade: "President Tanner, det har alltid varit ett plus."

Somliga tycks tro att med den tygellöshet som råder i världen idag och som påverkar en del av våra ungdomar och till och med en del av våra biskopar och stavspresidenter, är vi alldeles för strikta när vi undervisar i moralfrågor, när vi ser vad som pågår omkring oss. I själva verket anklagas vi för att vara petimäter, vilket för mig betyder trångsynta personer som påstår sig vara överlägset dygdiga och visa. Enligt världens sätt att se är vi kanske petimäter.

Skall vi förlora tron, förneka moderna uppenbarelser, modernisera vårt sätt att leva för att efterlikna världen? Eller skall vi fortsätta att vara ett underligt folk och hedra och ära vårt prästadöme och göra vår plikt?

Vi skiljer oss från världen. Vi har det uppenbarade evangeliet och prästadömet. Vi måste vara exemplariska var vi än är.

Eller är vi som Esaias sade: "Dock funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på honom; men för fariséernas skull ville de icke bekänna det, för att de icke skulle bliva utstötta ur synagogan. Ty de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud." (Joh 12:42-43)

Jag skulle vilja säga till de unga män som lyssnar i kväll (jag önskar jag kunde tala till varje ung man som bär prästadömet, om det kunde låta sig göras), att vi aldrig behöver skämmas för Jesu Kristi evangelium och vi bör alltid vara ödmjukt stolta över det prästadöme som vi bär.

Jag talade med en ung man som skall döpas nästa månad, den ende i familjen som skulle göra det, och jag sade: "Vad var det som gjorde dig intresserad av kyrkan?"

Och han svarade: "Min bäste vän i skolan var medlem i er kyrka och hans sätt att leva intresserade mig. Han var olik alla de andra pojkarna. Han var lycklig och han bjöd mig hem till sig och när jag såg den kärlek som rådde i hemmet och hur den familjen levde, blev jag mer intresserad. Han tog med mig till kyrkan och jag började vara med i ett bollag och jag fann i denna kyrka en annorlunda känsla som jag inte känt någon annanstans. Detta lag, dessa fina grabbar som alla höll visdomsordet och levde goda rena liv, gjorde ett starkt intryck på mig och jag bestämde mig för att jag ville ansluta mig till kyrkan."

Han fortsatte: "Jag började tillsammans med denne vän på Brigham Younguniversitetet. Jag ville bli bekant med människorna där. Jag fann att de flesta av ungdomarna här levde som de borde, men om jag inte hade bestämt mig för att bli medlem i den här kyrkan innan jag träffade några av de andra, vet jag inte vilken effekt det skulle ha gjort på mig."

Jag tror att ni, unga män, varhelst ni än är, måste hålla detta i minnet. Era handlingar kanske hindrar människor från att ansluta sig till kyrkan och jag är säker på att ni inte vill det.

Häromdagen talade jag också med en far till en annan ung man som skulle lämna vår stad för att

resa till New York, där han hade fått ett arbete som advokat. Direktören för denna firma, som är en av de största i landet, kände en av våra medlemmar i kyrkan i östra staterna som var direktör i ett stort bolag och han frågade denna person, eftersom han visste vem han var, om det fanns någon ung man som han kunde rekommendera. Han sade: "Vi vill ha någon som lever som dina unga män lever, någon som vi vet inte dricker, som kommer att vara på jobbet, som vi kan lita på."

Det är inte något ont sagt om andra men det är en rekommendation till våra unga män att leva som de skall. Det kommer att vara ett plus under hela deras liv.

Och den andre mannen sade: "Jag vet en ung man i Salt Lake City." De bjöd denne unge man att komma till New York och betalade hans resa, intervjuade honom, erbjöd honom arbete och erbjöd sig att betala en resa för hustrun så att de kunde söka efter en bostad.

Jag kan inte nog betona för er unga män vikten av att ni lever som ni bör, för ert eget bästa, för er egen framgång, för er egen lycka och för det inflytande ni kommer att ha på de pojkar ni träffar. De väntar sig att ni skall vara det som ni påstår er vara, göra det som ni bör göra och om ni inte sviker dem får andra pojkar som inte har tillfället att bära prästadömet möjligheter till detta inflytande i sina liv.

Jag blev mycket imponerad häromdagen då Amerikas president för juniorhandelskammaren kom med hustru och två andra par till mitt kontor. De hade tagits dit på en artighetsvisit av en lokal medlem av juniorhandelskammaren som är medlem i kyrkan. Sedan vi pratat om förhållandena i världen och om denne unge mans ansvar, han som var president för juniorhandelskammaren, sade jag: "Ni kanske skulle vilja veta något om kyrkan."

Han sade: "Ja, gärna."

Så vände jag mig till den unge mannen som hade fört dem dit och sade: "Skulle du vilja tala om för dem något om kyrkan?"

Han sade: "Ja, men president Tanner, jag tänkte du skulle göra det."

Jag svarade: "Nej, berätta du."

Han såg denne andre unge man i ögonen och sade: "Jag skulle vilja berätta lite om Mormons bok som vi tror på och som vi vet är Guds ord." Han berättade för dem vad det var, hur profeten hade fått den och hur den blev översatt, och då han gav dem dessa upplysningar, sade han: "Och jag vill att ni skall veta att jag vet att detta är sant och jag bär mitt vittnesbörd till er som är här idag att denna bok är sann, att den är Guds ord och jag skulle vilja visa er på ett löfte i den." Vilket det löftet var känner vi alla till.

Sedan sade han: "Skulle ni vilja ha en Mormons bok?"

Och presidenten för juniorhandelskammaren sade: "Det vill jag gärna. Jag är mycket intresserad."

Den unge mannen som gav detta vittnesbörd var Richard Moyle.

Unga män, varhelst vi befinner oss, med vilka vi än är, låt oss komma ihåg att vi är söner till Gud. Vi har Guds prästadöme och vi har ansvar att leva enligt dess lärdomar.

Jag skulle vilja bära mitt vittnesbörd till er i kväll att jag vet att evangeliet är sant. Jag vet att det är sant lika väl som jag vet något annat i världen. Jag vet att Gud lever, att Jesus är Kristus, hans Son, och att de visade sig för Joseph Smith, att evangeliet har blivit återupprättat och att kyrkan är grundad här på jorden. Jag skulle vilja säga till er unga män som tycker att ni kanske inte har ett vittnesbörd om evangeliet, acceptera de övertygande vittnesbörd som ni har hört här i kväll och som ni hör från våra ledare och om ni samtidigt genom bön och studier håller buden kommer ni att få ett eget vittnesbörd, den största välsignelse som någon kan få.

"Och detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." (Joh 17:3)

Må vi hedra vårt prästadöme och åtnjuta de välsignelser som det medför och göra vår del för att hjälpa till att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Vad är en vän?

Marvin J Ashton

Jag vill denna dag hälsa er alla, var ni än är, som vänner. Någon har sagt: "En vän är en person som är villig att ta mig som jag är." Om jag accepterar detta som en definition av ordet, vill jag genast tillägga att vi inte är en verklig vän om vi lämnar en person på samma sätt som vi finner honom.

Det tycks råda ett missförstånd bland somliga människor idag beträffande vad det innebär att vara en vän. En väns handlingar bör resultera i självförbättring, bättre attityder, självtillit, tröst, självrespekt och bättre välfärd. Visst är väl ordet *vän* missförstått om det används om en person som bidrar till vår otillräcklighet, misär och ängslan. Om vi får en människa att känna sig önskad, förändras hela hennes attityd. Vår vänskap kommer att erkännas om våra handlingar och attityder resulterar i förbättring och oberoende.

Det kräver mod att vara en verklig vän. Somliga av oss riskerar att inte bli betraktade som en vän på grund av vår ovilja att vara en vän under alla omständigheter. Fruktan kan beröva oss vänskap. Några av oss anser att våra närmaste vänner som de som har mod att hålla fast vid oss och dela med sig av sig själva till oss under alla omständigheter. Sir Winston Churchill blev Storbrittaniens bästa vän i landets mörkaste tid, för han hade mod nog att ropa efter "blod, svett och tårar", när somliga skulle ha accepterat honom lättare som vän om han hade förespråkat ett fredligt uppgivande.

President Abraham Lincon kritiserades en gång för sin attityd mot fienderna. "Varför försöker du göra dem till vänner?" frågade en bekant. "Du borde försöka tillintetgöra dem."

"Tillintetgör jag inte mina fiender", svarade Lincoln sakta, "när jag gör dem till vänner?"

Har vi inte rätt som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att betrakta vår profet, siare och uppenbarare, president Harold B Lee som en nära personlig vän, eftersom han gör oss bättre dag för dag genom sin villighet att uppmana, förmana, älska, uppmuntra och leda oss i enlighet med våra behov? President Lee är vår vän. Jag bär vittne om att han är det i ordets fullaste och ädlaste betydelse, och han kommer att leda oss genom inspiration och genom sin modiga karaktär.

Jag inbjuder er att bli hans vänner. Vilken glädje är det inte för mig denna morgon att räcka upp handen och stödja min vän, president Harold B Lee! Hans vänskap med mig under åren har utstått provet. Han har alltid varit villig att ta mig som jag är och göra mig bättre. Vilken glädje är det inte att vara tillsammans med honom och mina vänner bland generalauktoriteterna och er alla och bygga upp vår himmelske Faders rike här på jorden!

Jag älskar president Tanner och jag älskar president Romney därför att de är mina vänner. Jag är lycklig att ha äldste Bruce R McConkie sittande bredvig mig, för han är också en vän. När vi mera fullständigt strävar efter att förstå vänskapens betydelse, ju mer bör vår uppskattning öka för de sanningar som finns i följande citat:

"En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och att hålla sig obefläckad av världen." (Jak 1:27)

Det är bra för oss att bli påminda om att vi är vänner med oss själva om vi håller våra liv obefläckade av världens synder och ser till att vi är bättre i morgon än vi är idag. Det är ett värdigt dagligt mål att vara god vän med sig själv. Vårt ansvar mot änkor och faderlösa är att acceptera dem som de är, men aldrig lämna dem utan möjlighet att förbättra sig. Det är vår uppgift att lyfta ett tungt hjärta, säga uppmuntrande ord och hjälpa till att fylla de dagliga behoven.

Är vi verkligen en vän om vi har Jesu Kristi evangelium och är ovilliga att dela med oss av det genom ord och exempel till en familj, en medlem, granne eller en främling? Är vi verkligen en vän om vi har ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och är ovilliga att dela med oss av det?

En vän är en ägodel som vi kan förtjäna, inte en gåva. "I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder eder." (Joh 15:14) Herren har sagt att de som tjänar honom och håller hans bud kallas hans tjänare. Sedan de blivit prövade och befunna trofasta och sanna i allt, kallas de inte längre tjänare utan vänner. Hans vänner är de som han kommer att ta med sig in i sitt rike och med vilka han kommer att umgås i ett evigt rike. (Se L&F 93:45—46)

Låt mig i all hast läsa upp några av de många "vän"-hänvisningar som finns i Läran och förbunden, som vår Frälsare gjort:

"Åter, sannerligen säger jag eder, mina vänner: . . .
Hållen eder till mig, så skall jag hålla mig till eder. Söken mig med all iver, så skolen I finna mig. Bedjen så skolen I få, klappen så skall det öppnas föreder.
Vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är nyttigt för eder, skall givas eder." (L&F 88:62—64)
"Sannerligen, så säger Herren till eder, mina vänner Sidney och Joseph . . . " (L&F 100:1)
" . . . mina vänner: Se, jag vill giva eder en uppenbarelse och en befallning . . . " (L&F 103:1)
" . . . mina vänner: Frukten icke . . . " (L&F 98:1)
" . . . jag kallar eder vänner, ty I ären mina vänner och skolen få ett arv hos mig." (L&F 93:45)
Får jag tillägga att denna sista vänliga hälsning gavs då Herren förmanade Joseph Smith för hans familjs uppförande vid en speciell tidpunkt.
Och slutligen:
"Det som jag sade till mina apostlar, det säger jag även till eder, ty I ären mina apostlar, ja, Guds högpräster. I ären de, som min Fader givit mig. I ären mina vänner." (L&F 84:63)
Jag bär mitt vittnesbörd till er att vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, är vår vän. Detta visar han dagligen när han på sitt kärleksfulla sätt ger befallning, förmaning, hälsning, uppenbarelse, uppmuntran och visar tålamod. Han är sannerligen villig att ta oss som vi är, men han vill göra oss bättre med sina ord och sina vägar.
Låt mig få ta ett par minuter till att berätta för er om några mycket enkla men ändå kraftfulla samtal som jag nyligen haft, då jag sökt efter vänskapens sanna betydelse. Jag frågade en åttaårig flicka: "Vem är din bästa vän?" "Min mamma", svarade hon. "Varför?" "Därför att hon är så snäll mog mig."
En ung man i präst-åldern fick samma fråga och svarade: "Min biskop." "Varför?" "Därför att han lyssnar på oss pojkar."

En 19-årig flicka: "Min Gleaner-lärare." "Varför?" "Hon finns alltid till hands för mig, också efter klassen."
En 13-årig pojke: "Min scoutledare." "Varför?" "Han gör allting med oss."
En fånge: "Fängelseprästen." "Varför?" "Han tror på mig. Han trodde mig till och med ibland då han inte borde ha gjort det."
En make: "Min hustru." "Varför?" "För hon är den bästa delen ev mig."
Kan vi inte av detta dra slutsatsen att vänskap är något som man kan förtjäna?
Det var Emerson som sade: "Enda sättet att få en vän är att vara en." Ingen kan vara en vän förrän han är känd. En vän är en person som verkligen tar sig tid att inte bara känna oss, utan att vara med oss. En av de finaste presenter du kan ge någon är ditt bästa jag.
Joseph Smith gav oss en glimt av hans mått på vänner då han sade: "Om mitt liv inte har något värde för mina vänner, så har det inget värde för mig."
Frälsaren sade: "Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner." (Joh 15:13)
När Robert Louis Stevenson tillfrågades om hemligheten med hans strålande, nyttiga liv, svarade han enkelt: "Jag hade en vän."

I 2 Mos 33:11 läser vi: "Och Herren talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar med den andra . . . "
En vän i dess sanna betydelse är inte en person som passivt nickar godkännande. En vän är en person som bryr sig om. Jag skulle vilja berätta för er en erfarenhet som jag nyligen hade då jag besökte Sydamerika. Jag reste tillsammans med en missionspresident ca 32 mil från hans kontor. Då fick han besked att en av hans äldster hade tagits in på sjukhus med en brusten blindtarm. Hans tillstånd var allvarligt, för det hade dröjt 6 till 7 timmar innan han kunnat komma under läkarvård. Missionspresidenten gav omedelbara instruktioner per telefon om att man skulle få fram den bästa läkare som tänkas kunde. Han ledde de 60 missionärerna som var samlade till zonkonferens i förenad bön. Han och hans hustru var vid äldstens sjukbädd nästa morgon. Bönerna fortsatte, sjukhusvården förbättrades och kamrater turades om att sitta vid hans sida dygnet runt. Föräldrarna i Idao underrättades. "Det bästa har gjorts för er son. Vi känner att han kommer att klara sig. Vi skulle önska att ni som familj förenade er med oss i bön."
Han var vänlig i sina handlingar. Här var en vän i arbete. Här var ett exempel på en som lämnade de 99 för att hjälpa den som befann sig i nöd.
Ingen större belöning kan komma till någon av oss då vi tjänai än ett uppriktigt: "Tack för att du är min vän." När de som behöver hjälp finner vägen tillbaka genom och med oss, är det vänskap i verksamhet. När den svage görs stark och den starke starkare genom våra liv, då är det verklig vänskap. Om en människa kan bedömas genom sina vänner, kan hon också mätas med deras mått.
Hur kan vi hjälpa en vän? Ett arabiskt ordspråk hjälper oss med ett svar: "En vän är en som vi kan utgjuta vårt hjärta för och veta att de ömmaste händer tar och sållar innehållet, behåller det som är värt att behålla och med ett vänligt andetag blåser bort resten."
Ja, en vän är en person som är villig att ta mig som jag är, men som är villig och i stånd att göra mig bättre än han fann mig.

Vi bör alla vara tacksamma för den klassiska upplevelse som Petrus och Johannes hade då de nalkades Sköna porten. Där låg en man som var lam från födelsen. Han hade varit en tiggare hela sitt liv, för han hade aldrig kunnat gå på fötterna. När de gick i riktning mot honom höll han ut händerna och väntade sig allmosor. Petrus sade till honom, som vi alla minns:
"Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå.
Och så fattade han honom vid högra handen och reste upp honom." (Apg 3:6—7)
Petrus var en vän. Han sade till tiggaren: "Stå upp och gå. Jag skall jag hjälpa dig." Vi måste också ta vännen i handen till dess att han ser och märker att han har tillräckligt med styrka att gå för sig själv. Är det inte rätt att tro att Petrus var villig att ta vännen som han var, men att han lämnade honom i ett bättre skick? Vår Frälsare visade hur vi kan få vänskap från våra bekanta och från honom då han förklarade:
"Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig,

och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärge.
Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig." (Matt 25:35, 40)
Jag ber att Gud skall hjälpa oss att vara vänner. Vi behöver Guds vänskap. Han för vår talan. Gud lever. Han är nära. Han finns till hands. Jag lämnar er mitt vittnesbörd idag att Jesus Kristus är vår Återlösare och Frälsare, att detta är hans kyrka och att han också är vår vän. Jag bär detta vittnesbörd ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Lyssna till profetens röst

Ezra Taft Benson

Denna morgon understödde vi enhälligt Harold B Lee till det som jag anser vara det högsta ämbetet i världen, den jordiske presidenten för Jesu Kristi kyrka. Jag har känt denne store man kanske längre än någon annan av generalauktoriteterna. Jag hyllar honom. Jag har beundrat honom sedan vi var pojkar tillsammans för mycket mer än femtio år sedan. Med hela mitt hjärta älskar och stöder jag honom som en Guds profet, som en inspirerad ledare, idealiskt kvalificerad att leda Kristi kyrka i vår svåra tid. Må Gud inspirera oss som medlemmar i kyrkan med visdom att följa hans nobla ledarskap.
Jag söker ett intresse för er tro och era böner, att mitt korta budskap, som riktar sig huvudsakligen till dem som ännu inte är medlemmar, kan hjälpa och övertyga deras själar.
Medan Saulus var på vägen till Damaskus, stoppades han av en himmelsk syn och Herren Jesu Kristi röst. Och Saulus svarade med dessa ögonblickliga ord: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" (Apg 9:6; eng övers. ö a)
På detta svarade Herren genom att sända en av hans bemyndigade tjänare för att ge honom ledning och en välsignelse.
En människa kan inte ställa någon viktigare fråga i livet än den som Paulus ställde: " . . . Herre, vad vill du att jag skall göra?" En människa kan inte göra något bättre än att följa en kurs som för henne till svaret på denna fråga och sedan fullfölja det svaret. Vad vill Herren Jesus Kristus att vi skall göra? Han har svarat på den frågan genom att säga: "Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig?" (Matt 5:48) och "Vad slags män bören I då icke vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Ne 27:27)
Kristus har alltså satt ett exempel på hur vi bör vara och vad vi bör göra. Även om det finns många människor som har beundransvärda egenskaper, så finns det bara en människa som någonsin gått på jorden och varit utan synd, vars fader till hans fysiska kropp var Gud Fadern och som hade kraft att återställa sin egen kropp. Denne Jesus är vårt exempel och han har befallt oss att följa i hans fotspår.
Gud Fadern har givit Jesus Kristus ett namn framför alla andra, så att till slut varje knä skall böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus. Han är vägen, sanningen och ljuset och ingen kan komma tillbaka till vår Faders närhet i himmelen utom genom honom. Kristus är Gud Sonen och han äger varje dygd i dess fullkomlighet. Därför är det enda måttet på sann storhet hur mycket en människa kan bli lik Jesus. Den människa är störst som är mest lik Kristus och de som älskar honom mest kommer att bli mest lika honom.
Hur efterliknar då en människa Gud, följer i hans spår och vandrar som han vandrade, vilket vi är befallda att göra? Vi måste studera Kristi liv, lära oss hans bud och utföra dem. Gud har lovat att om vi följer denna kurs kommer detta att leda oss till ett rikt liv och en glädjens fullhet och frid och vila, vilket de som är betungade längtar efter. För att vi skall kunna lära oss om Kristus måste vi studera skrifterna och deras vittnesbörd som känner honom. Vi lär känna honom genom bön och i den inspiration och uppenbarelse som Gud har lovat dem som håller hans bud.
Och hur lär man sig buden? Man lär sig buden genom Herrens ord i skrifterna, genom de uppenbarelser som hans bemyndigade tjänare erhåller, Kristi ljus, likt ett samvete som kommer till varje människa och genom personlig uppenbarelse.
Det är betecknande att när Paulus ställde frågan: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" så ledde Kristus Paulus till en av Herrens bemyndigade tjänare. Likaså var det med Kornelius, som efter bön blev instruerad att sända män som kontaktade Petrus. (Se Apg 10) Det har alltid varit så — att närhelst Gud har haft sina profeter på jorden har människor kunnat gå till dem för att lära sig om Kristus och hans bud.
Dessa profeters inspirerade ord blev, när de skrivits ner, heliga skrifter, och närhelst Gud har sina representanter på jorden, finns det alltid nya uppenbarelser och nya skrifter. Endast när människorna blev så korrumperade att profterna togs bort från deras mitt, upphörde skrifterna. Och Gud sade att endast genom hans bemyndigade representanter kunde människorna erhålla de förordningar som är nödvändiga för frälsning och de bud som är nödvändiga för att fullkomna hans barn.
Herren sade till sina profeter: "Den som tager emot eder, han tager emot mig . . . " (Matt 10:40) De levande profeternas ord gick alltid före, ty de var Guds budskap till människorna just på den tiden. Hade någon människa accepterat de forna **skrifterna på Noas tid, men vägrat att följa den uppenbarelse**

som Noa fick och underlåtit att gå ombord på arken, skulle hon ha drunknat. Det är alltid så att de levande profeternas ord är av största betydelse för människor, och det är alltid så att om en människa vill känna Kristus och lära sig hans bud så att hon kan lyda dem, måste hon söka att finna hans bemyndigade representanter.
I århundraden fanns det inte Guds profeter längre på jorden, beroende på människornas ogudaktighet, så skrifterna slutade med de sista orden i Nya testamentet. Förvirring och missnöje rådde i den så kallade kristenheten, för allt de hade var de fornatida skrifterna. Men de var utan Guds profeter som kunde förklara dessa för dem och erhålla nya uppenbarelser, nya skrifter och ha myndighet att leda arbetet i riket.
Men år 1820 skedde den mest betydelsefulla händelsen sedan Kristi uppståndelse. Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, besökte personligen en ung pojke vid namn Joseph Smith, som hade bett att han skulle få veta vilken kyrka han skulle sluta sig till. Gud Fadern talade till ynglingen och sade: "*Denne är min älskade Son, hör honom!*" (Joseph Smith 2:17) Gud Sonen sade till Joseph Smith att han inte skulle sluta sig till någon av kyrkorna. Joseph fick veta att Herrens sanna kyrka inte fanns på jorden, att levande Guds profeter som var grunden till kyrkan inte funnits på jorden i århundraden och att i och med deras död hade uppenbarelsens klippa på vilken kyrkan var byggd rasat. Därför fanns det inte några nya skrifter.
Till slut visade sig för Joseph Smith de män som var de sista bemyndigade tjänarna som ledde Jesu Kristi kyrka — Petrus, Jakob och Johannes. Dessa förhärligade varelser ordinerade Joseph Smith med samma myndighet som de erhållit från Jesus, så att det än en gång fanns en Guds profet på jorden, som kunde säga: " . . . så säger Herren." (L&F 44:1) Joseph Smith ordinerade andra med den myndighet som han erhållit och så återställdes Jesu Kristi kyrka i dessa sista dagar — Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vanligen känd som mormonkyrkan.
I sinom tid kom en annan himmelsk budbärare till Joseph Smith för att berätta för honom att Gud skulle ge jorden en skriven skildring av de tidiga invånarna i Amerika, liksom Bibeln är en skriftlig skildring som täcker den andra sidan av världen. Denna amerikanska heliga skrift som översattes av Joseph Smith genom inspiration från himmelen, kallas Mormons bok. Den berättar bland annat om hur Kristus personligen visade sig för Guds barn här i Amerika efter hans uppståndelse i Jerusalem och om hans instruktioner till dem. Mormons boks mission är att vara ett komplement till Bibeln, att tjäna som ett andra vittne till att Jesus är Kristus, att visa att Gud älskar en nation så väl som en annan och reducera förvirringen genom att klargöra många av de lärdomar som förvirrat kristenheten.
Joseph Smith erhöll många uppenbarelser från Jesus Kristus liksom profeterna som efterträtt honom har gjort, vilket betyder att nya skrifter har givits. Herrens språkrör och hans profet på jordens yta idag är president Harold B Lee, som erhöll sin myndighet genom en linje profeter som går tillbaka till Joseph Smith, vilken blev ordinerad av Petrus, Jakob och Johannes, som blev ordinerade av Kristus, vilken var och är kyrkans överhuvud, denna jords skapare och den Gud inför vilka alla människor måste stå ansvariga.
Detta förunderliga budskap — att Gud har talat till profeter i vår tid och återupprättat sin kyrka — är till hela världen. När Natanael ifrågasatte att Filippus hade funnit Jesus, svarade Fillipus med att säga: "Kom och se." (Joh 1:46)
På samma sätt svarar vi: "Kom och se." Människor kan bedra er, men Gud kommer inte att göra det. Om ni verkligen uppriktigt önskar veta om detta budskap är sant, gör det då till föremål för ihärdig bön. Studera det, pröva det, så kommer Gud att låta er veta att det är sant.
Skulle ni vilja veta om Joseph Smith var en Guds profet och om Mormons bok är skrifter sända från Gud? Gör då provet. Läs Mormons bok och i slutet finner ni ett löfte som är givet var och en som läser denna volym. Detta är löftet: Om ni frågar Gud, den evige Fadern, i Jesu Kristi namn, om denna bok är sann och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med verklig uppsåt, med tro på Kristus, då kommer vår himmelske Fader att manifestera sanningen om detta för er genom den Helige Andens kraft. (Se Moro 10:4)
Detta är en utmaning och ett test. Jag betygar för er att jag har läst Mormons bok och att jag har gjort testet, att Gud har uppenbarat för mig sanningen i denna ytterligare volym av skrifter och uppenbarat för mig att Joseph Smith är en Guds profet och att Harold B Lee är hans profet och representant, och idag står som den jordiske presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, den ende man på jorden som innehar nycklarna till Guds rike, liksom Petrus gjorde fordom.
Låt mig fråga er, behöver vi en sann Herrens profet på jorden idag? Behövde folket på Noas tid en profet som varnade dem andligen och timligen? Om en människa vägrade följa Noa, blev hon räddad från syndafloden? Ändå säger Bibeln oss att i de sista dagarna, i vilka vi lever, skulle människornas ogudaktighet bli jämförbar med folkets på Noas tid då Gud renade jorden med syndafloden. Tror ni att vi behöver en profet idag som varnar oss och förbereder oss för den rening som Gud lovat skall komma, denna gång med eld?
Människors hjärtan sviker dem, andligen och timligen. Är det av intresse för er att veta att Gud har uppenbarat många ting till er välsignelse? Han har uppenbarat till en nutida profet en hälsolag, som om den efterlevs lovar en människa att hon kan springa och inte bli trött och gå och inte bli matt.
Tror ni att människor skulle vara så förtvivlade eller så många begå självmord om de genom nutida uppenbarelser kände till sin föruttillvaro, varifrån de kom, varför de är här, vart de är på väg och de stora möjligheter som ligger på lut för dem?
Med de sataniska försök som görs att bryta isär familjen och skapa oenighet och strid i hemmet skulle ni vara intresserad av ett program som instiftats av en nutida Herrens profet för ungefär 50 år sedan och som kallas hemaftonsprogrammet? Detta en-kväll-i-veckan-program för samman alla familjemedlemmarna för att ge viss andlig uppbyggelse och karaktärsfostran, diskutera familjens mål och planer, utveckla familjens talanger, leka och ha förfriskningar.
Kyrkan delar ut till sina medlemmar varje år en bok med förslag till detta hemaftonsprogram. De medlemmar som flitigt håller dessa hemaftnar är givna en utlovad välsignelse

av en Guds profet om vad som kommer att bli följden. Lyssna till denna utlovade välsignelse:
"Kärleken i hemmet och lydnaden till föräldrarna kommer att öka, tro kommer att utvecklas i de ungas hjärtan och de kommer att få styrka att motstå de onds inflytanden och frestelser som de utsätts för." (*Familjens Hemaftonsbok* 1965, s V)
Skulle ni vilja ha denna välsignelse i ert hem?
Skulle ni vara intresserade av att veta att genom nutida uppenbarelse har Herren sagt att äktenskapet är ordinerat av Gud och att ett par som vigts i ett av våra tempel, av en som innehar auktoritet att binda på jorden så att det är bundet i himmelen, är gifta inte tills döden skiljer dem åt utan för tid och all evighet? Skulle ni vilja ha den förvissning som kommer till detta par att om de och deras barn är trofasta, skall de fortsätta tillsammans som en familjeenhet i nästa liv?
Är ni oroade över den ondska som ökar i detta välsignade land och andra länder i den fria världen och ondskans spridande genom en jättelik konspiration? Skulle ni vara intresserade av att läsa i Mormons bok, som skildrar tillintetgörelsen av två stora forna amerikanska civilisationer som ett resultat av inre hemliga konspirationer, och som innehåller en varning till oss idag att när vi ser dessa förhållanden i vår mitt, befaller Herren oss att vakna ur vår förfärliga situation? Med den ökade hjälp och handel vi ger frihetens fiender, skulle ni vara intresserade att veta vad Mormons bok säger kommer att hända en nation som stöder denna konspiration? Skulle ni vilja känna till profeternas varningar angående vårt ökade förfall genom socialismen och vad de har sagt att vi skall göra åt det?
Jesus kände till de olyckor som skulle drabba världen, vilket är en av orsakerna till att han gav uppenbarelser till Joseph Smith och andra profeter. Skulle ni vilja känna till ett program som vi har haft i många år, som har instruerat våra medlemmar att ha på lager minst ett års förråd av mat, kläder och där det är möjligt bränsle, samt att vi skall hålla oss skuldfria? Och visste ni att Gud ger sin kyrka anvisning att den skall göra sig oberoende av världen?
Dessa och många, många fler uppenbarelser om stora välsignelser och hjälp för oss idag med program som går ut på att förbereda oss för morgondagen och evigheten finns nu tillgängliga genom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vilket slags människor skall vi bli? Jo, som Jesus Kristus. För att vara lika honom måste vi studera hans liv, lära oss hans bud och efterleva dem. Det är vägen till glädje och ett fullt och evigt liv.
Guds profeter har känt honom — de har berättat för oss om honom och hans bud. De har blivit sända av Gud och genom uppenbarelse har de instruerat oss om vilken väg vi bör vandra. Det finns ingen viktigare fråga som en människa ständigt bör ställa än den som Paulus ställde: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" Det finns inget viktigare svar än det som han fick — att gå till dem som är bemyndigade av Herren att ge ledning.

"Kom, lyssna till profetens röst!
Hör ordet sänt från Gud!
Njut av hans sanning, frid och tröst,
höj fröjdesångens ljud!
Vi funnit vägen fordom känd
av Guds profet och folk;
Oss åter en profet är sänd,
en Herrens sannings tolk."

Sånger, nr 132

Får jag inbjuda er att ytterligare undersöka Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — att läsa Mormons bok. Det finns representanter för kyrkan där ni bor, som utan någon skyldighet från er sida, med glädje kommer och berättar för er om kyrkan. Ni är välkomna att besöka våra möten. Om ni vill ha gratis litteratur eller ytterligare upplysningar, välkomnar vi er att skriva till oss i vårt huvudkvarter genom att helt enkelt adressera det till oss i Salt Lake City.
Och nu, får jag lämna er mitt vittnesbörd att jag vet att Gud lever — han är inte död, att Gud älskar sina barn, att vi alla är bröder och systrar, barn till samme Fader i anden, att han välsignar oss och att han av den orsaken har upprättat sin kyrka och sänt sina profeter. Idag är den kyrkan Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och hans profet och språkrör är president Harold B Lee. Jag vet detta likaväl som jag vet att jag lever, och jag bär detta vittnesbörd ödmjukt och tacksamt i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Se upp med växlarna i livet

Gordon B Hinckley

Wilford Woodruff har gjort en anteckning om att år 1833 samlades hela prästadömet i kyrkan tillsammans med profeten Joseph i ett rum som endast var 16 kvadratmeter stort.

I kväll finns det i denna och ca 750 andra hallar mer än 180.000 personer församlade, vilka blivit förlänade samma prästadöme. Jag antar att bland dem måste det finnas 25.000 till 30.000 unga män och pojkar. Om Anden ger mig ledning, skulle jag vilja tala till dem.

Först och främst skulle jag vilja säga att jag är övertygad att vi aldrig haft en mer hängiven eller duglig generation av unga män i kyrkans historia. En del av er äldre bröder kanske vill disputera mot det, vilket får mig att tänka på en berättelse om en pojke som kom till frukost en morgon och sade: "Pappa, jag drömde om dig i natt."

"Om mig? Vad drömde du då?"

"Jag drömde att jag klättrade uppför en stege till himmelen och på vägen upp måste jag skriva ner en av mina synder på varje stegpinne med krita."

"Och var kom jag in i drömmen?" frågade fadern.

Då sade pojken: "När jag var på väg upp mötte jag dig på väg ner för att hämta mer krita."

I olika tidsepoker har Herren valt pojkar och fostrat dem så att de kunnat utföra hans underbara syften — sådana pojkar som Samuel, David, Josef som såldes till Egypten, Nephi, Mormon och Joseph Smith.

Jag tror att Gud likaså har utvalt var och en av er till något av betydelse i hans stora plan, kanske inte i samma kategori som de jag nyss nämnt, men han älskar er och han har en uppgift för var och en av er.

Hur stort är alltså inte ert ansvar att leva så att Herrens ande kan bo i er och så att den Helige Anden kan tala genom er.

Jag önskar att jag hade förmåga, Andens gåva, att tala med sådan kraft att era hjärtan skulle brinna i beslutsamhet att leva så att man växer i ynnest hos både Gud och människor.

Det underbara är att detta inte är över er förmåga. Den kurs vårt liv tar avgörs inte av de stora besluten. Vår kurs sätts av de små dagliga besluten som utmärker den stig på vilken vi går.

För många år sedan arbetade jag på huvudkontoret till ett järnvägsföretag. En dag fick jag ett telefonsamtal från min kollega i Newark i New Jersey, som sade att ett passagerartåg hade anlänt dit utan bagagevagnen. Resenärerna var väldigt arga.

Vi upptäckte att tåget hade satts ihop på rätt sätt i Oakland i Californien och kommit fram som det skulle till St Louis, varifrån det skulle färdas vidare till målet på östkusten. Men på bangården i St Louis hade en tanklös tågväxlare flyttat en bit stål ca 1 dm.

Den biten stål var en växel och den vagn som borde ha varit i Newark i New Jersey var i New Orleans i Louisiana 200 mil bort.

Så är det med våra liv — en cigarrett man rökt, en burk öl man druckit på en fest, en spruta knark man tagit på försök, en impuls som man tanklöst givit efter för i sällskap med en flicka. Varje gång har en pojke lagt in en växel i livet som satt honom på ett spår som fört honom bort från vad som skulle kunnat ha varit en stor och förutordinerad kallelse. Och som Nephi sade: ". . . På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet." (2 Ne 28:21)

Jag har i min hand ett litet paket som jag köpte i Schweiz. Kommer ni ihåg filmen *Sound of Music* med dess vackra finalsång "Edelweiss"? Den handlar om Alpernas speciella blomma — "född i snö, ren som snö, bär min hälsning tillbaka".[1]

Det här är en påse Edelweissfrön. Fröna är mycket små, som små torra pepparsmulor. Men utanpå påsen finns det en bild på vad de kan bli — en mogen planta, en blomma som växer högt uppe i de schweiziska och österrikiska alperna, som trotsar de stormar som rasar i dessa berg, som blommar under snön, som ger skönhet åt de alpina sluttningarna och ängarna. Dessa små frön har inom sig möjlighet till ett kraftfullt och rikt liv. De har blivit en symbol för ett motståndskraftigt folk, "född i snö, ren som snö", som välsignar sitt land för alltid.

På samma sätt är det med pojkar. Det finns inom er en oändlig möjlighet till gott. De små vardagliga besluten kommer att avgöra era livs inriktningar.

Var därför *förståndiga*. Herren har välsignat var och en av er med större kapacitet mer än ni inser. Er intelligenskvot är kanske inte den högsta i världen. Än sen då? Våra fängelser är fyllda med klyftiga män som var allt annat än förståndiga. Jag har kommit till den slutsatsen att arbetet i världen inte utförs av intellektuella genier. Det utförs av män med vanlig kapacitet som använder sin förmåga på ett ovanligt sätt. Som medlem i denna kyrka har ni skyldighet att lära er saker och förbättra era färdigheter.

Det spelar ingen roll om ni väljer att bli affärsman, lärare, snickare, rörmockare, mekaniker, läkare eller något annat hederligt yrke. Det viktiga är att ni kvalificerar er som en nyttig arbetare i samhället. Det är så lätt och så tragiskt att bli en hoppjerka, en som inte kan något. Det är så utmanande och så tillfredställande att bli produktiv. Om ni gör det kommer ni inte bara att välsigna ert eget liv och deras som ni tjänar, utan ni kommer också att hedra och ge respekt för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. För er identitet som mormoner kommer att upptäckas och kyrkans rykte kommer att förbättras på grund av de åsikter som andra vilka ni tjänar har om er. Ni har inte råd att någonsin göra något billigt eller dåligt. Ni bär Guds prästadöme.

Var rena. "Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F

[1] originaltexten lyder "small and white, clean and bright, bless my homeland forever".

38:42) Var rena ni som handskas med och administrerar Herrens måltids sakrament.
Tillsammans med president Lee stod vi nyligen i Getsemane örtagård i Jerusalem, där Herren pinad förutsåg det fruktansvärda lidande han måste utstå och där han led så förfarligt att själve Guds Son blödde i varje por. Där blev han hånad och förrådd och överlämnad i händerna på ogudaktiga människor.
Mina kära unga vänner, hånar vi inte honom på nytt, om vi kommer till sakramentsbordet med orena händer och orena hjärtan och administrerar symbolerna för hans lidande?
Som diakoner, lärare och präster har ni inte råd att sitta och berätta och skratta åt snuskiga historier, läsa pornografisk litteratur, se pornografiska filmer, missbruka er själva sexuellt eller ge efter för omoraliskt uppträdande av något slag.
Var rena för er egen sinnesfrids skull. Jag talade häromdagen med en ung man som önskade gå på mission. För några månader sedan hade han varit omoralisk. Han och den flicka han gick i sällskap med trodde att de hade gjort något bra. Men han hade kommit att inse att han hade tagit ifrån henne något dyrbart som aldrig kunde återställas och att han hade förlorat något av sig själv som det inte fanns någon kompensation för. Med tårarna rinnande nerför kinderna bedömde han sig själv som ovärdig att gå ut i världen för att lära andra om de uppforandenormer som han själv varit oförmögen att efterleva. Han saknade både frid och glädje.
Var rena, för era efterkommandes skull. En dag kommer var och en av er att träffa er drömflicka. Om ni verkligen älskar henne, skulle ni hellre vilja hugga av er höger arm än skada henne. Förlora aldrig ur sikte det faktum att ni är den person genom vilken era förfäders egenskaper skall föras vidare till den avkomma som skall komma efter er. Stanna upp och tänk på detta. Kommer dessa egenskaper att bli sämre eller bättre på grund av ert uppträdande? Var rena, så kommer er styrka att bli som tio mäns styrka tack vare att hjärtat är rent.
Var lydiga, mina kära unga vänner. Var lydiga era kallelser inom prästadömet. Vi träffade nyligen missionärer i England och Europa, över 1.000 missionärer. De är för mig ett underverk, ett mirakel som ständigt förnyas. Deras oerhörda kapacitet, deras mod inför svårigheter och hinder, deras lugna och effektiva kraft att övertyga, hur imponerande är de inte: "Hur bär de sig åt", var det någon som frågade mig. Den förmågan har kommit sakta genom lydnad till kyrkans kallelser.
Det finns ingen liten eller oviktig uppgift i Guds rike. Och genom att fullfölja varje ansvar kommer styrka att utföra något nytt och mer krävande. De män som i kväll sitter på förhöjningen i Tabernaklet och prästadömsledarna över hela världen är för det mesta förlängda skuggor av pojkar som uppriktigt försökt göra det som de blev ombedda att göra.
"Så nära är storheten vårt stoft, så nära är Gud för människan, när Gudomen viskar lågt, 'Du måste', svarar ungdomen, 'Jag kan.'" (Ralph Waldo Emerson)

Slutligen v*ar bedjande*. Herren har lovat: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner." (L&F 112:10)
President Wilford Woodruff förklarade en gång: "Det spelar ingen roll om en man är präst eller apostel om han hedrar sin kallelse. En präst innehar nycklarna till änglabetjäning. Aldrig under mitt liv som apostel, som sjuttio, eller som äldste har jag haft större skydd från Herren än medan jag innehade prästens ämbete." Är det inte underbart att tänka på att det aronska prästadömet, som ni unga män innehar, innebär rätt till änglabetjäning.
Jag hoppas att jag blir förlåten om jag upprepar en berättelse som jag hörde häromdagen i Lausanne i Schweiz. Det var ett heligt ögonblick och jag betraktar detta som ett heligt ögonblick.
För mer än 60 år sedan följde en liten pojke med sin pappa ut på åkrarna i Idaho. Medan fadern arbetade hela dagen, roade pojken sig med det ena och det andra. På andra sidan staketet fanns några gamla skjul, som var fallfärdiga. Pojken såg dem i sin fantasi som slott som han ville tränga in i. Han klättrade över staketet och närmade sig byggnaderna för att börja sin utforskning. När han var nästan framme, hörde han en röst som sade: "Harold, gå inte dit." Han tittade för att se om pappan var i närheten. Det var han inte. Men pojken hörsammade varningen. Han vände om och sprang. Han visste aldrig vilken fara som kunde ha lurat där, inte heller ifrågasatte han det. Han lyssnade och hörde och lydde.
Den pojken presiderar idag över Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under åren har han lyssnat och Herren har hedrat och skyddat och lett honom genom den Helige Andens viskningar.
Under en tid av tre veckor i förra månanden var vi tillsammans, jag som hans juniorkamrat i Herrens rike. Jag ger er mitt vittnesbörd om att Anden arbetar i denne profet av vår tid, den Ande som odlats och hörsammats under alla år ända från pojkåren.
Var bedjande, så kommer ni att få veta att Gud hör och svarar. Inte alltid som vi önskar att han skall svara, med allteftersom åren går, kommer vi att få en insikt lika viss som soluppgången att han hört och svarat.
Så se därför upp med växlarna i livet, de små men viktiga dagliga besluten. Var förståndiga, mina kära unga vänner. Var rena. Var lydiga. Var bedjande. För att kunna vara det krävs ett visst mått av disciplin, som då den utövas ger styrka och förmåga till stora och krävande uppgifter som ligger framför er när det gäller att bygga upp Guds rike och utföra ett viktigt tjänande i arbetet i världen. Era liv kommer att bli tillfredställande och er glädje kommer att bli evig. Jag lovar er detta som en Herrens tjänare och nedkallar på eder den ljuva frid som kommer endast genom honom, i Jesu Kristi namn. Amen.

Andlig hungersnöd

Howard W Hunter

En av de mest slående profetiorna i Gamla testamentet, som sannerligen karaktäriserar vår tid, är den som Amos uttalade: "Se, dagar skola komma, säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord.
Då skall man driva omkring från hav till hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att söka efter HERRENS ord, men man skall icke finna det." (Amos 8:11—12)
Hungersnöd var en av de vanliga plågorna på Gamla testamentets tid och människor förstod de förödande följderna av missväxt och svältande människor. Amos satte denna förståelse mitt i brännpunkten genom sin förutsägelse om en andlig hungersnöd. Han sade: " . . . icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord."
Långt innan denna tid hade Moses skrivit: "människan lever icke allenast av bröd, utan . . . hon lever av allt det som utgår av HERRENS mun." (5 Mos 8:3)
Nutida rapporter om förvirring hos individer och religiösa institutioner, då de försöker lösa sina religiösa tvivel och konflikter påminner oss om dessa ord av Amos: "Då skall man . . . färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men man skall icke finna det."
De söker finna lösningen utan att bygga på uppenbarelsens klippa, vilket Herren sade att man måste göra, om helvetets portar inte skall bli övermäktiga. (Se Matt 16:17—18) Detta problem har engagerat goda och uppriktiga människor före och efter återställelsen av Jesu Kristi evangelium i denna tidshushållning.
År 1838, för 134 år sedan och endast åtta år efter det att kyrkan organiserades, höll Ralph Waldo Emerson ett tal inför seniorklassen i Divinity School vid Cambridge University. I det ställde han frågor som då blev obesvarade och som fortfarande är obesvarade för många människor i vår tid. Han sade följande:
"Och det är min plikt att säga till er att behovet har aldrig varit större av ny uppenbarelse än nu . . . I hur många kyrkor, av hur många profeter, säg mig, får människan veta att hon är en oändlig Själ? . . . Det är en sann lärares ämbete att visa oss att Gud finns, inte att han fanns; att Han talar, inte talade . . . Människor har kommit att tala om . . . uppenbarelse som om det var något som fanns för länge sedan, som om Gud var död." (Se *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, s 37—45)
Detta är ett intressant uttalande som gjordes för nästan ett och ett halvt århundrade sedan. Det ljuder som ett eko från några av vår tids talarstolar.
Mer än hundra år senare beskrev dr Robert Gordon Sproul detta förhållande i moderna kristna kyrkor med följande ord: "Vi har detta underliga spektakel med en nation, som till en viss gräns praktiserar kristendom utan att aktivt tro på kristendomen. Vi blir tillsagda att vända oss till kyrkan för upplysning, men när vi gör det, finner vi att kyrkans röst inte är inspirerad. Kyrkans röst är idag ett eko av våra egna röster . . . Vägen ut är ljudet av en röst, som inte är vår röst . . . Det är pastorernas uppgift att höra denna röst, få oss att höra den och tala om för oss vad den säger . . . Utan den är vi inte mer kapabla att rädda jorden än vi är kapabla att skapa den i första rummet."
Louis Cassels, tidigare redaktör för United Press International (UPI), anmärke nyligen att allmänhetens intresse för religion har gått ned därför att människor är "sjuka och trötta på att få veta vad de inte kan tro på. De vill veta vad, om något, de kan tro på", sade han, "och många kyrkor har inte gjort något särskilt bra arbete med att besvara den frågan." Han slutade med en varning att "om ni envisas med att dela ut stenar, när människorna ber om bröd, kommer de att sluta att komma till bageriet". (*Christianity Today*, 23 okt 1970)
En gallupundersökning tidigt år 1967 avslöjade att majoriteten amerikaner, 57 procent, säger att religionen förlorar sitt inflytande på det amerikanska livet. Tio år tidigare var den del som hade denna åsikt 14 procent, bara en fjärdedel så stor. "Detta representerar", sade undersökaren George Gallup, "en av de mest dramatiska skiftningarna i undersökningar om amerikanskt levnadssätt". Säkert håller vi alla med om att under de fem år som gått sedan den undersökningen gjordes, har det skett en ytterligare försämring.
År 1820, strax före den tid då Ralph Waldo Emerson gjorde sitt uttalande för Cambridge Divinity School att "det aldrig funnits ett större behov av ny uppenbarelse än nu" gick profeten Joseph Smith ut i en lund i närheten av hemmet och frågade Gud vilken kyrka han skulle sluta sig till. Samma förvirring existerade hos honom som finns hos oräkneliga miljoner idag, men svaret som gavs honom av Herren tar bort osäkerheten, för han sade att " . . . alla deras trosbekännelser voro en styggelse inför honom . . . 'detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro människobud. De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.'" (Joseph Smith 2:19)
För världen i allmänhet har detta tillstånd inte förändrats.
Efter den långa tiden av avfall från den sanna kyrka som grundades av kyrkan under hans tid på jorden, lades en säker grund för Guds rike genom prästadömets och evangeliets återställelse genom gudomlig uppenbarelse i denna tidshushållning. Prästadömet, auktoriteten att handla i Guds namn, blev återställt genom besök av Johannes döparen och Petrus, Jakob och Johannes, vilka hade dess nycklar under Frälsarens mission på jorden. Andra budbärare, mäktiga profeter och ledare, inklusive Elias, Elia och Moses visade sig och återställde viktiga nycklar i riket. Mormons bok, ett nytt vittne för Jesus Kristus, uppenbarades genom ängeln Moroni.
Uppenbarelse följde på uppenbarelse som framgår av Läran

och Förbunden. Grunden lades för den organisation som skulle styra Guds rike till dess att det skulle täcka hela jorden. På dessa lite mer än 140 år sedan har det skett ett underverk under det att prästadömet har administrerat det återställda evangeliet. Tempel har byggts på denna kontinent och på andra platser i världen. Kapell för tillbedjan har byggts i många länder på jordklotet. En öken har fåtts att blomstra som en ros. Över 16.000 heltidsmissionärer förkunnar evangeliet i många länder. Grundskolor, högskolor, seminarier, religionsinstitut och universitet i många länder ger utbildning till mer än en kvarts miljon ungdomar dagligen, inte bara världslig kunskap utan också om de eviga sanningarna i evangeliet.

Viktigast är det faktum att hela tiden under sin historia, inklusive just denna dag, har kyrkan haft en profet, siare och uppenbarare. Överhuvud för kyrkan är Jesus Kristus, som leder sin profet, för närvarande president Harold B Lee. Hans rådgivare, medlemmarna i de tolvs råd och kyrkans patriark är också profeter, siare och uppenbarare. De mer än tre miljonerna medlemmar i kyrkan behöver inte lyssna till någon osäker trumpet. De kan tro på sina ledares röst, vetande att dessa leds av Herren.

Jesu Kristi kyrka ger maximala möjligheter till engagemang för sina medlemmar. Från tidiga ungdomen till de sista åren i livet, står tillfredställande och meningsfull verksamhet och ansvar till buds för alla som är värdiga och villiga. Detta befrämjar den djupa tillfredställelse och det emotionella välbefinnande som Jesu Kristi evangelium bör ge varje mänskligt liv.

Ungdomen fostras från de tidigaste åren till att medverka i Primär och Söndagsskolan. Vid tolv års ålder erhåller värdiga unga män det aronska prästadömet och de börjar ett lärjungaskap som förbereder dem för många ledande uppgifter som de kommer att få i livet.

Det finns ingen mäktigare princip i livet, som befrämjar kärlek, tolerans och hängivenhet i hemmet än det eviga äktenskapet. God anpassning och hur man lyckas i livet beror till stor del på kvaliteten på hemlivet. Det eviga äktenskapets princip är ett oerhört stabiliserande inflytande när det gäller att befrämja det slags hem som behövs för att uppfostra barn som är lyckliga och välanpassade. Ingen kyrka lägger större vikt vid att frambringa ett gott familjeliv.

Vilken kontrast till deklarationerna att Gud är död — att det inte finns någon röst att tro på — att framtiden är tom, som påstås av religiösa ledare, fostrare och kolumnister. Den förvirring som världen lider av är inte vanlig bland trofasta medlemmar i kyrkan. Bevis utgör dessa medlemmars lojalitet och hängivenhet i nästan ett och ett halvt århundrade.

Denna lojalitet minskar inte — den ökar. Hundratals går dagligen från mörkret och ovissheten och otron till evigt liv i evangeliet genom att ha tro, efterleva omvändelsens lag och acceptera dop. Deras liv blir lyckliga och upplyfts av den Helige Andens gåva och deras själar lyfts upp genom att de tjänar Gud och människor.

Det finns hopp — Gud lever verkligen — och det finns en röst att tro på för dem som har tro och vilja att tro. Sannerligen lever vi i en tid av hungersnöd som Amos beskrev, när de skall " . . . färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men skall icke finna det." (Amos 8:12) Men inte desto mindre är det så att i vad som verkar vara en andlig hungersnöd, finns det många som funnit ett andligt överflöd.

Det är mitt vittnesbörd att Gud lever och Jesus är Kristus, världens Frälsare. Dessa få ord som jag har talat är en bild av mitt ödmjuka vittnesbörd att evangeliet i dess fullhet har återställts i dessa sista dagar och att det finns en profet på jorden idag som talar Herrens vilja till dem som vill höra och har tro att följa. Att vi må göra detta beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Må Guds rike gå framåt

HAROLD B LEE

Idag, under mitt livs största ögonblick, finner jag inga ord till att uttrycka mina djupaste och innerligaste känslor. Vad jag säger måste därför inspireras av Herrens Ande, så att ni, den Allrahögstes heliga som jag älskar, kan känna hur djupt jag rannsakar min själ vid detta betydelsefulla och historiska tillfälle.

När jag tillsammans med er har deltagit i denna gripande upplevelse av en högtidlig sammankomst, har jag kraftfullare än någonsin förstått innebörden i Herrens stora uppenbarelse som gavs till kyrkan år 1835. I denna uppenbarelse gav Herren särskilda instruktioner som fastställde prästadömets ordning i Guds kyrkas och rikes styrelse.

I denna uppenbarelse specificerade Herren fyra krav som skulle uppfyllas vid bildandet av första presidentskapet, eller presidentskapet av kyrkans melkisedekska eller högre prästadöme, som Herren kallar det. (L&F 107:22.)

För det första var det nödvändigt att det skulle finnas tre presiderande högpräster.

För det andra skulle de väljas av kyrkans medlemmar (vilket har tolkats till att betyda de tolv apostlarnas kvorum).
För det tredje måste de kallas och ordineras av samma grupp — de tolvs kvorum.

För det fjärde måste de understödjas av kyrkans medlemmar med förtroende, tro och bön.
Alla dessa åtgärder vidtogs för att bilda första presidentskapets kvorum som skulle presidera över kyrkan.
Dessa första åtgärder vidtogs av de tolv och de avhandlades under ett heligt möte i templet den 7 juli 1972, där första presidentskapet utnämndes.
Idag har jag, som aldrig tidigare, fullständigare insett betydelsen av det sista kravet: att detta presidentskap, med Herrens ord, måste understödjas av kyrkan med förtroende, tro och bön — vilket naturligtvis betyder kyrkans alla medlemmar.

För en kort tid sedan bevittnade vi den flödande kärlek och gemenskap som kom till synes under den stora regionala konferensen för våra underbara lamanitiska heliga från Centralamerika och Mexico, som hölls i Mexico City i augusti. Över 16.000 heliga samlades i ett stort auditorium där de understödde sina generalauktoriteter.
I det mäktiga intrycket av detta högtidliga möte har jag ännu en gång gripits av känslor som inte går att beskriva, när jag har känt den sanna kärleken och broderskapsbanden. Här har varit en överväldigande andlig utgjutelse, vilket utan tvivel intygar att vi med all sannolikhet har personer i vår närhet, sedda och osedda, som befinner sig här. Vem vet om inte till och med vår Herre och Mästare är nära oss vid ett sådant tillfälle som detta, för vi, och världen, får aldrig glömma att detta är hans kyrka, och att vi skall tjäna under hans allsmäktiga ledning. Jag vill faktiskt påminna er om något som han sade vid en liknande konferens som de heliga höll i Fayette, New York, och som han otvivelaktigt skulle påminna oss om idag. Herren sade: "Men se, sannerligen, sannerligen säger jag eder: Mina ögon vaka över eder. Jag är mitt ibland eder, men I kunnen icke se mig." (L&F 38:7.)
Vid det heliga tillfälle för tre månader sedan, då jag började inse storheten i det överväldigande ansvar som jag nu måste ta på mig, gick jag till det heliga templet. Där såg jag under andäktig meditation på målningarna av dessa gudsmän — sanna, rena män, Guds adelsmän — som hade varit mina föregångare i samma kallelse.
För några dagar sedan tidigt på morgonen, när jag var ensam med mina tankar i mitt privata arbetsrum hemma, läste jag de hyllningar som getts varje president av dem som stått dem närmast.

Joseph Smith var den som Herren upphöjde från barndomen och förlänade gudomlig auktoritet. Han fick lära sig det som det var nödvändigt för honom att känna till och hur han skulle få prästadömet och lägga grunden till Guds rike i dessa sista dagar.
Där var president Brigham Young, som ordinerades i föruttillvaron, innan denna värld var skapad, till sin gudomliga kallelse att leda de förföljda heliga på flykten från den vrede som hotade dem på de första insamlingsplatserna i Missouri och Illinois, och att bana väg för skapandet av ett välde inne i landet högt uppe bland dessa majestätiska berg, för att uppfylla Guds ändamål.
Att se på president John Taylors ansiktsdrag var att förstå att här var, som president Joseph F Smith sade om honom: "En av de renaste män jag någonsin känt . . ."
När jag såg på president Wilford Woodruffs helgade ansikte, blev jag medveten om att här var en man som det inte fanns något ont i, liksom Natanael i forna tider, och som var känslig för maningarna från Herrens Ande, i vars ljus han nästan alltid verkade gå "utan att på förhand veta vad han skulle göra".
Fastän president Lorenzo Snow bara hade en kort ämbetstid, var hans speciella mission att ge sitt folk en fastare timlig grundval genom en fast tillämpning av offerlagen, för att lindra de stora bördor som lagts på kyrkan på grund av misstag och fel som oavsiktligt hade smugit sig in.
När jag vill ha en klarare definition i doktrinämnen har jag vanligen vänt mig till president Joseph F Smiths skrifter och predikningar. När jag såg på hans ädla gestalt tänkte jag på den nioårige pojken som hjälpte sin mor, som var änka, över slätterna, och på den 15-årige missionären på Haleakalas sluttningar på ön Maui, som fick styrka av en himmelsk syn med sin farbror Joseph Smith. Det var han som presiderade under den stormiga tid då en fientligt sinnad press svärtade ned kyrkan, men det var hans stadiga arm som utsetts av Herren att i triumf föra kyrkan till framgång.

Jag tror att jag aldrig kommit innebörden i en gudomlig kallelse närmare än när president Heber J Grant lade sina händer på mina axlar och med en djup rörelse, som liknade min, tillkännagav att jag kallats till apostel för Herren Jesus Kristus. När hans porträtt såg ned på mig, kom jag ihåg de profetiska orden i hans inspirerade välsignelse, när jag ordinerades i det heliga templet under hans händer.
President George Albert Smith var en anhängare av vänskap och kärlek. Han var verkligen allas vän. När jag såg på hans porträtt ver-

kade jag bli varm av den utstrålning som gjorde varje människa till hans vän.

Lång och imponerande var president David O McKay, när han nu såg ned på mig med denna genomträngande blick som alltid tycktes utforska hela min själ. Jag åtnjöt aldrig privilegiet att vara i hans närhet utan att jag under ett kort ögonblick kände, som jag hade gjort vid så många tillfällen, att jag blivit en bättre människa av att vistas i hans sällskap.

För den som inte sökte efter jordiska hedersbetygelser, utan vars hela själ gladdes åt andliga ting, var president Joseph Fielding Smith där med sitt leende ansikte, min älskade profet och ledare som inte kompromissade med sanningen. När "Guds finger rörde vid honom och han sov" så verkade han under detta korta ögonblick överlämna till mig liksom en rättfärdighetens spira, som om han sade till mig: "Gå du och gör sammaledes."

Nu stod jag ensam med mina tankar. Det intryck som kom över mig var på något sätt helt enkelt det, att den enda sanna uppteckning som någonsin kommer att skrivas om mitt tjänande i min nya kallelse, blir den som jag kanske har skrivit i deras hjärtan och liv som jag har tjänat och arbetat tillsammans med, inom och utom kyrkan.

Dagen efter min kallelse, sedan vår älskade president Smith avlidit, riktades min uppmärksamhet på ett stycke ur en predikan som hölls år 1853 under en generalkonferens av äldste Orson Hyde som då tillhörde de tolv. Detta föranledde också en viss rannsakan i min själ.

Ämnet för hans tal var "Mannen som skall leda Guds folk" och jag citerar ett kort stycke ur hans predikan: "... det är undantagslöst fallet", sade han, "att när någon ordineras och utnämns till att leda folket, har han genomgått svårigheter och prövningar och har bevisat inför Gud och inför Guds folk att han är värdig det ämbete han innehar ... att innan någon har prövats och innan han har bevisat inför Gud och inför hans folk och inför den Allrahögstes råd att han är värdig, skall han inte inskrida och leda kyrkan och Guds folk. Det har aldrig varit så, utan från begynnelsen är det så att någon som förstår Anden och den Allsmäktiges råd, som känner kyrkan och är känd av henne, är den som skall leda kyrkan." (*Journal of Discourses*, vol 1, s 123.)

När jag har lärt känna mina föregångares liv har jag blivit medveten om att var och en har verkat ha en särskild mission för sin dag och tid.

Sedan tänkte jag med forskande iakttagelse på mig själv och mina erfarenheter av det som Orson Hydes bedömning hade hänvisat till. Då påminde jag mig profeten Josephs karaktäristik av sig själv som tycktes något lik mig själv. Han sade:

"Jag är lik en stor, råhuggen sten, som rullar ned från ett högt berg, och den enda polering jag får, är när något hörn skrapas av genom att vidröra något annat, då den med tilltagande styrka slår emot religiös förblindelse, prästlist, advokatknep, läkarlist, lögnaktiga redaktörer, mutade domare och jurymedlemmar, som understödjas av pöbelhopar, gudsbespottare, tygellösa och fördärvade män och kvinnor — hela helvetet som slår av ett hörn här och ett där. Sålunda bliver jag en polerad pil i den Allsmäktiges koger . . ." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sidan 261.)

Dessa tankar som nu löper genom mitt huvud, börjar ge större mening till några av mitt livs erfarenheter, sådant som hänt som varit svårt för mig att förstå. Ibland verkade det som om också jag var som en råhuggen sten som rullade ned från ett högt berg, slagen och polerad, antar jag, av erfarenheterna, så att också jag skulle kunna vinna och bli en polerad pil i den Allsmäktiges koger.

Det var kanske nödvändigt att också jag måste lära mig lydnad genom det som jag må ha lidit — för att ge mig erfarenheter som var till nytta för mig, för att se om jag kunde klara några av jordelivets olika prov.

Vid valet av mina ädla rådgivare, president N Eldon Tanner och president Marion G Romney, fick jag lära mig att jag inte var den ende som fått ett rikt mått av profetians gåva. De hade också klarat proven och inför Herren hade de inte befunnits för lätta. Så tacksam jag är för dessa ädla män i första presidentskapet och de tolv och de andra generalauktoriteterna.

När jag morgonen efter min kallelse knäböjde med min älskade livskamrat i bön, tycktes mitt hjärta och min själ sträcka sig mot alla kyrkans medlemmar med en särskild samhörighet och kärlek, vilket var som om himmelens fönster hade öppnats för att under en kort stund ge mig en känsla av gemenskap med kyrkans mer än tre miljoner medlemmar i alla delar av världen.

Jag upprepar vad jag har sagt vid andra tillfällen, att jag mycket innerligt söker att bli understödd med förtroende, tro och bön av alla trofasta heliga överallt, och jag lovar er att när ni ber för mig skall jag uppriktigt försöka leva så att Herren kan besvara era böner genom mig.

Under dessa sista månader tycks det också ha uppstått nya källsprång av andlig insikt hos mig. Jag vet till fullo hur sant det är som profeten Joseph sade åt de första missionärerna i Storbritannien:

"Ju mer en människa närmar sig Herren, ju starkare kraft kommer fienden att ge prov på för att förhindra att Herrens syften uppnås." (Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball* [Bookcraft, 1967], s 131.)

Det finns ingen skugga av tvivel i mitt sinne att detta är lika sant nu som då, men jag är också säker på att, som Herren säger: "Intet vapen som riktas mot eder skall hava framgång, och om någon lyfter sin röst mot eder skall han komma på skam, då min rätta tid är inne." (L&F 71:9-10.)

Så tacksam jag är för er lojalitet och er understödjande röstning!

Jag bär ett högtidligt vittnesbörd om Frälsarens gudomliga mission och om vissheten att det är hans hand som leder kyrkans angelägenheter idag, liksom i alla tidsutdelningar.

Jag vet, med ett vittnesbörd som är mäktigare än synen, att det är som Herren förkunnade: "Guds rikes nycklar äro överlämnade åt människan på jorden, (från profeten Joseph Smith genom hans efterträdare fram till den nuvarande) och från och med nu skall evangeliet utgå till jordens ändar, liksom den utan händer lösrivna stenen skall rulla fram och uppfylla hela världen.

Måtte fördenskull Guds rike hava framgång, så att himmelriket måtte komma . . ." (L&F 65:2, 6.)

Jag bär detta vittnesbörd med hela min själs övertygelse och ger min välsignelse till kyrkans medlemmar och de renhjärtade överallt, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Tal av president Lee under det högtidliga möte då han understöddes som president i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Predika frälsningens evangelium

HAROLD B LEE

Mina älskade bröder och systrar och vänner som kanske lyssnar på radion eller televisionen!

Jag söker inspiration i denna stora konferens under dessa korta minuter.

Den dag då kyrkan organiserades och strax därefter kom Herrens ord till profetledaren i denna tidshushållning. Efter tillkännagivandet av Kristi kyrkas upprättande i denna sista tid gav Herren kyrkans president befallningar och "gav honom kraft från höjden", för det första, för att frambringa en bok som "innehåller ett fallet folks historia och Jesu Kristi evangeliums fullhet" (L&F 20:8-9), därefter för att vara ett ljus för världen och ett banér för kyrkans medlemmar och för dem som inte är medlemmar att samlas omkring (L&F 45:9), för det tredje, för att förbereda ett folk som är redo att taga emot Herren när han kommer, och slutligen, för att predika evangeliets fullhet med kraft till alla nationer. (Se **Documentary History of the Church,** vol 4, s 537)

I vår tid, då allvarliga problem råder i nationen och världen, söker människorna överallt botemedel mot de sjukdomar som plågar mänskligheten samt svar på de världsproblem som kvarstår som olösta.

De forna profeterna tycktes ha förutsett vår tid av fullständig förvirring, då människorna skulle söka svaren på fel ställen och lösningarna på deras problem på fel sätt. Profeterna förutsåg den tid då det skulle bli en "hunger i landet: icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord." Vidare sade profeten: "Då skall man driva omkring från hav till hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att söka efter HERRENS ord, men man skall icke finna det." (Amos 8:11-12)

I denna oroliga tid ställs vi från alla håll sådana frågor som:

Vad är kyrkans inställning till överbefolkning och födelsekontroll?

Vad är kyrkans inställning till aborter?

Hur skall vi bekämpa hotet mot friheten världen över?

Vad är kyrkans inställning till brottsvågen och den ökade ungdomsbrottsligheten?

Vad kan man göra för att stärka familjebanden och minska vågen av omoral, för att lära ut självtillit och ansvar och moral och disciplin?

Finns det ingen lösning på dessa problem?

För att ange tonen på mina korta kommentarer skulle jag vilja upprepa något av vital betydelse som sades från denna talarstol av en tidigare president för kyrkan, president David O McKay:

"I denna tid av osäkerhet och oro är frihetsälskande människors största ansvar och allt överskuggande plikt att bevara och förkunna den enskildes frihet, hans förhållande till gudomen och nödvändigheten av lydnad till Jesu Kristi evangeliums principer. **Endast på detta sätt kan mänskligheten finna frid och lycka."** (**Improvement Era,** december 1962, s 903)

Sedan kommer frågan, vad skall vi göra åt allt detta?

När aposteln Paulus var fånge i Rom

sände han ett brev till Timoteus, i vilket han skrev:

"Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod och med undervisning i alla stycken.

Ty den tid kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen,

en tid då de skola vända sina öron från sanningen, och i stället vända sig till fabler." (2 Tim 4:2-4)

Jag citerar president McKay vidare:

"Det är lika viktigt idag som då Paulus skrev sitt avskedsbudskap till Timoteus, att medlemmarna överallt skulle 'predika ordet, träda upp i tid och otid'.

I den förvirring som råder idag borde det inte vara någon fråga för någon äkta sista dagars helig om vad vi skall predika. Svaret är lika klart som middagssolen på en molnfri himmel ...

Med andra ord är alltså de ord som vi skall predika, *evangeliets frälsningsplan.*

Idag är det inte ovanligt att se en ursäktande inställning hos människor när de talar om Guds styrande av människornas angelägenheter ...

Men jag säger till eder, predika i tid och otid tro på Gud, den evige Fadern, på hans son Jesus Kristus och på den Helige Anden.

Förkunna att det fundamentala i evangelieplanen är den enskildes helighet, att Guds verk och härlighet är att 'åvägabringa odödighet och evigt liv för människan.' (Moses 1:39)

Förkunna att Gud lever och att hans älskade Son är mänsklighetens Återlösare och Frälsare, att han är den kyrkas överhuvud som bär hans namn, att han leder och inspirerar dem som är bemyndigade att representera honom här på jorden ...

Predika att ansvaret att förkunna denna livets plan, detta sätt att leva, denna frälsningsplan, vilar på alla medlemmar i kyrkan, men i synnerhet på dem som blivit ordinerade till prästadömet och som blivit kallade som ledare och tjänare för människorna." (**Improvement Era**, december 1966, s 1093)

Dessa eviga sanningar är lika tillämpliga år 1973 som då Jesus först förkunnade dem och de kommer att förbli fundamentala och nödvändiga för människans framåtskridande och lycka så länge som livet består.

Sedan gavs ett citat från en berömd skolman som sade:

"Om det skall kunna bli en social och politisk uppryckning i världen måste det ske en oerhörd uppryckning av de moraliska idealen." (Dr J William Hudson, University of Missouri)

Bespottarna kommer omedelbart att märka ett sådant uttalande som naivt och säga att det kommer från en som har förlorat det realistiska greppet om vår tid, vilket visades av några studenter av samhällsvetenskap, vilka tydligen inte har lärt sig att deras ringa kunskaper inte är farliga, om de bara ville inse att det de vet inte är så mycket.

Tiden tillåter bara några få kommentarer beträffande några av dessa förvånandsvärda utmaningar till vår tid.

Mitt under den första förföljelsen av denna kyrka, sökte de heliga i uppriktighet råd från Herren om hur de skulle möta hotet från fienderna. Svaret kom:

"Talen emot krig och förkunnen frid och söken med all flit att vända barnens hjärtan till fäderna och fädernas hjärtan till barnen." (L&F 98:16)

Och sedan kom detta betecknande löfte:

"Åter säger jag eder: Om I iakttagen och gören vad jag befaller eder, skall jag, Herren, avvända all vrede och hätskhet från eder, och helvetets portar skola icke bliva eder övermäktiga." (L&F 98:22)

Tidigt i kyrkans historia kom följande upplysande ord från Herren:

"Ingen skall bryta landets lagar, ty den som håller Guds lag behöver icke bryta landets lagar.

Varen fördenskull underdåniga dem som hava makt över eder, till dess han regerar, som har rättighet därtill, och lägger alla fiender under sina fötter." (L&F 58:21-22)

Vår tids inspirerade profetledare förklarade detta folks tro i vad vi kallar Trosartiklarna:

"Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåniga och att lyda, ära och understödja lagarna." (Tolfte trosartikeln) Enligt denna förklaring lyder vi den civila auktoriteten även i tider av nationell fara.

De heliga blev med andra ord tillsagda att de för att undvika krig mot sina fiender måste tala emot krig och predika fred och att se till att detta börjar i hemmet där föräldrar och barn skall leva i fred med varandra.

Herren gav ytterligare ett löfte att när och om all vrede och indignation blev övervunnen ibland dem själva, skulle Satans onda krafter inte kunna besegra dem.

Han lämnade oss inte i tvivel om var i denna kyrka och i världen som denna förberedelse och detta krig mot ondskan måste ske, för om den inte hämmades i början skulle den bryta ut i väpnade konflikter.

Efter att ha givit sin lag till föräldrarna om att undervisa och lära sina barn att vandra uppriktigt inför Herren, antydde han sitt missnöje beträffande dem ibland oss vilka, med hans ord, är "... lättingar ... och deras barn växa även upp i ogudaktighet. Ej heller söka de allvarligen efter evighetens skatter, utan deras ögon äro fulla av girighet." (L&F 68:31)

Om vi förstår dessa ord klart, får vi veta var roten till allt ont finns. Våra barn har inte blivit rätt undervisade av föräldrarna i hemmet. Våra samhällen har antagit en politik som uppmuntrar till lättja i stället för arbete för dem som vill arbeta för det de behöver och de har misslyckats med att vidtaga sådana åtgärder som ser till att lättja och arbetslöshet är reducerade till ett absolut minimum.

I vår egen tid talade en pionjärledare, president Brigham Young, som statsman beträffande vikten av arbete. Han sade:

"Mina erfarenheter har lärt mig och det har blivit en princip för mig att det aldrig är till någon glädje att ge och ge till någon man eller kvinna pengar, mat, kläder eller något annat om de är friska och kan arbeta

och förtjäna det de behöver, så länge som det finns någonting på jorden som de kan göra. Detta är min princip och jag försöker handla efter den. Att följa en motsatt kurs skulle förstöra vilket samhälle som helst i världen och göra människorna lata." (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co 1943] s 274)

Nu skulle jag vilja göra en avvikelse för ett litet tag och upprepa något som sades i ett tidigare möte i dag på morgonen där man citerade vad några ledare sade för några år sedan då välfärdsprogrammet instiftades:

"Meningen med kyrkans trygghetsprogram är inte bara att människor skall få mat och kläder, även om vi vet att det är viktigt, utan att den eviga människan skall bli uppbyggd genom självtillit, genom skapande verksamhet, genom hederligt arbete, genom tjänande. En generation fostrad i lättja kan inte vidmakthålla sin integritet." (Richard L Evans, **Improvement Era**, vol 39, [1936], s 768)

Från början var välfärdsplanens långsiktiga mål att bygga upp kyrkans medlemmars karaktärer, såväl givares som mottagares, och sålunda bevara det finaste djupt inne i dem och föra till mognad andens rikhet, vilket när allt kommer omkring är denna kyrkas mission och ändamål." (Albert E Bowen, **Church Welfare** [Deseret Sunday School Union, 1946], s 44)

Ni som är i kyrkan måste nu inse att för att kunna verkställa dessa gudomligt inspirerade uppmaningar så som de har kommit från himmelskt inspirerade ledare, har kyrkans medlemmar givits hemaftonsprogrammet för familjens instruktion och engagemang. Tillsammans med detta har han givit oss planen för timlig frälsning i det välfärdsprogram som omfattar hela kyrkan, där alla får donera arbete, pengar eller tjänster så långt deras förmåga medger och sedan få tillbaka av dessa resurser, till vilka var och en som har behov har varit med om att producera, och sedan utan att behöva vara generad, erhåller han enligt sitt behov.

Förutom detta har Herren lett grundandet av barn- och ungdomsverksamhet samt biorganisationer och prästadömsorganisationer i kyrkan där mödrar och fäder får instruktioner och där alla hjälpmedel beretts för att ge alla, som en utomstående observatör sade om den ungdomsverksamhet som kyrkan står för: "Möjlighet att delta i så många goda ting att de har ringa eller ingen tid för dåliga sysselsättningar."

Varje tänkande människa kan se att om dessa fundamentala sociala principer inte tillämpas i varje samhälle när det gäller att handskas med brottslighet, arbetslöshet och ungdomsbrottslighet, då leder sådden av oro och bitterhet, till det slut som Herren har varnat för. Om dessa principer för rättfärdigt leverne och hans lära om frälsning inte tillämpas och hörsammas, kan vi inte vänta något annat än att den ondes krafter kommer att leda till konflikter i familjen, i nationen och över hela världen.

Lyssna till Herrens egna profetiska ord om att, i stället för fred, skulle det finnas svärd, en son skulle sätta "sig upp mot sin fader och dottern mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder, och envar får sitt eget husfolk till finder". (Matt 10:35-36)

Är ni medvetna om att det är detta som händer i många familjer världen över? Behöver jag säga mer för att vi skall gå tillbaka till att på ett mera fullständigt sätt tillämpa Herrens plan för världens och mänsklighetens frälsning? Om detta folk vill hörsamma detta råd från era ledare, har ni löfte från Herren att: "... helvetets portar [skola] icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:6)

Vi vill vara så dristiga att vi även inbjuder hederliga människor överallt på jorden att följa en liknande kurs till hela mänsklighetens välsignelse.

Men nu måste medlemmarna i denna kyrka över hela världen bereda sig för den aldrig upphörande kampen mellan rättfärdighetens och orättfärdighetens krafter. Profeten Joseph Smith gav denna deklaration till de tolv på grundval av hans erfarenheter och om vilket många av oss sedan dess kan bära vittnesbörd. Han sade: "Ni kommer att få alla möjliga slags prövningar att genomgå. Och det är lika nödvändigt att ni blir prövade som det var för Abraham och andra män av Gud och ... Gud kommer att pröva er och han kommer att hålla er fast och taga tag i era hjärtesträngar och om ni inte kan stå ut med det är ni inte passande för en arvedel i Guds celestiala rike." (John Taylor, i **Journal of Discourses**, vol 24, s 197)

Än en gång vill jag säga, att trots att det råder oerhörd fattigdom i vissa tätt befolkade länder, förkunnar vi att det är en allvarlig synd inför Gud att vidta hindrande åtgärder i motsats till Guds gudomliga befallning från tidens början:

"... föröken eder, och uppfyllen jorden". Sannerligen kommer de som förkunnar sådana åtgärder för att förhindra liv eller för att förstöra liv före eller efter födelsen, att få skörda frukten av Guds vrede, för Gud låter icke gäcka sig.

Vad som verkligen behövs är en världsomfattande rörelse där varje tillgänglig resurs används för att övervinna den okunnighet som finns bland dessa olyckligt lottade människor, där fundamentala principer för ett rätt leverne och självbehärskning och sunda ekonomiska principer enligt mönstret i Herrens frälsningsplan måste tillämpas.

Denna kyrka måste gå i första ledet när det gäller att visa vägen. Om vi gör det, kommer vi att börja se början på uppfyllelsen av den gamla profetia då enligt profeternas ord "... det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat och vara det yppersta ibland bergen ... och alla hednafolk skola strömma dit, ja, många folk skola gå åstad och skola säga: 'Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg ... för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.' Ty från Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem." (Jes 2:2-3. Se även Mika 4:1-2)

Beträffande den politiska förvirringen bland nationerna beder vi uppriktigt att om denna och andra nationer ville

begränsa sig till att leva i enlighet med och tillämpa styrelseformer där civil och politisk frihet är säkerställda, då kan vi förhoppningsfullt se fram mot uppfyllandet av de forna profeterna Jesajas och Mikas profetia, som jag redan har hänvisat till, att "från Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem". När den dagen kommer, skall den fria världens välsignelser och frihet förverkligas.

Nu till slut några ord om den stora fara som ligger i några av de vida antagna doktriner som frihetens fiender förkunnar, vilka har beskrivits av vår älskade profet och statsman, president J Reuben Clark Jr, som "blott ett klumpigt försök av Satan att motverka Herrens plan för den Förenade orden såsom den beskrivs i skrifterna". Vårt nuvarande välfärdsprogram kan mycket väl vara en förberedande "övning" för att se hur redo denna kyrka är att leva enligt denna plan, så att vi kan få uppleva samma glädjerika erfarenhet som ett folk på denna kontinent, vilket skildras i heliga skrifter som vi kallar Mormons bok, efter det att de alla omvänts till Herren. Då fanns det "icke rika eller fattiga, trälar eller fria, utan de voro alla frigjorda och delaktiga i den himmelska gåvan ... Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand." (4 Ne 3, 16) Detta åstadkoms genom att de levde helt och fullt enligt offer- och helgelselagen.

Det finns en del välmenande människor inom kyrkan som tycks ha påtagit sig självmant att ersätta Jesu Kristi evangeliums och Guds rikes stora principer med vad som av somliga karaktäriseras som "kulter". Detta har lett till, att hur uppriktiga dessa personer än varit, har det uppstått förvirring på grund av att man använt sig av andra organiserade grupper än Guds prästadöme för att bekämpa dessa faror. När de gjort detta har de satt broder mot broder och i kyrkan, och sålunda försvagat enigheten i det starkaste vapen som Herren redan har mot dessa onda krafter, nämligen prästadömets organisationer i kyrkan och Guds rike. En del sådana grupper har genom att de vidtagit åtgärder som stått i strid med kyrkans principer, blivit vilseledda och avfallit och blivit uteslutna från kyrkan.

Om vi följer prästadömets ledarskap, kommer Herren att uppfylla sitt löfte som finns i förordet till hans uppenbarelser, då Satan skulle ha makt över sitt eget rike. Detta var hans löfte: "... Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem och skall komma ned för att hålla dom över ... världen." (L&F 1:36)

Jag uppmanar allvarligt alla våra medlemmar att förena sig under Mästarens sanna banér och predika Jesu Kristi evangelium så kraftfullt att ingen verkligt omvänd person någonsin kan förvirras av dessa kontroversiella uppfattningar och program som står i motsats till Herrens frälsningsplan.

Herren regerar verkligen mitt ibland sina heliga genom sitt prästadöme, vilket han delegerar till människan, hellre än genom andra människopåfunna organisationer som dem jag talat om.

Får jag nu till avslutning uppsända en ödmjuk bön å kyrkans och nationens och världens vägnar. Jag inser att det finns mycket som kan sägas, men får jag be er förena er med mig i tro en liten stund:

"Vår himmelske och evige Fader, hör vår bön denna dag och helga till vårt bästa allt som görs av rättfärdiga män och kvinnor i kyrkan och i hela världen för att bekämpa det onda som rullar över världen likt en lavin. Öka inom oss ivern att föra din stora återlösningsplan till alla folkslag och stammar och tungomål och folk, och vi ser fram emot den härliga dag då sanningen skall täcka jorden som vattnet täcker de mäktiga djupen.

Vi vädjar om skydd av din allsmäktiga kraft, så att ditt syfte beträffande oss och ditt verk skall uppfyllas. Vi ställer oss under ditt vakande öga och ber att du aldrig skall lämna oss ensamma, och fortsätt att ge oss den ledning som är nödvändig för att vi skall uppfylla dina syften."

Till denna enkla bön lägger jag mitt vittnesbörd till medlemmarna i denna kyrka och till världen att genom Herrens Jesu Kristi försoning "hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar". (Tredje trosartikeln)

Det är verkligen Herrens verk som vi är engagerade i. Han lever och är alltid redo att nalkas oss då vi gör oss värdiga att nalkas honom.

Av egen personlig erfarenhet vet jag detta som jag förkunnat med allt allvar vara sant, och i Herren Jesu Kristi namn. Amen. 

Förmaningar till Guds prästadöme

HAROLD B LEE

Jag fick en lektion för många år sedan angående prästadomets storhet. Det hade att göra med kallelsen från första presidentskapet att jag skulle komma till deras kontor en dag som jag aldrig skall glömma. Den 20 april 1935. Jag var ledamot i stadsfullmäktige i Salt Lake City. Jag var stavspresident.

Vi hade brottats med välfärdsproblemet. Det fanns få statliga arbetsprogram. Kyrkans finanser var dåliga. Vi fick höra att det inte fanns mycket ekonomiskt stöd som kunde ges av kyrkan. Och där stod vi med 4.800 av våra 7.300 personer som var helt eller delvis beroende. Vi hade bara en sak vi kunde göra och det var att tillämpa Herrens program så som det hade framställts i uppenbarelserna.

Det var på grund av dessa våra enkla ansträngningar som första presidentskapet visste att vi hade lite erfarenhet, och de ringde upp mig en förmiddag och frågade om jag ville komma till deras kontor. Det var lordag förmiddag. Det fanns inga fler sammanträffanden på deras schema den dagen och de talade med mig i flera timmar och sade till mig att de ville att jag skulle avsäga mig min uppgift i stadsfullmäktige och att de skulle avlösa mig som stavspresident. De sade att de önskade att jag nu skulle leda välfärdsrörelsen så att strömmen skulle ändras från regeringshjälp och direkt hjälp, och att jag skulle hjälpa till att sätta kyrkan i stånd att ta hand om dess egna hjälpbehovande.

Efteråt körde jag bilen (det hade just blivit vår) upp till City Creek Canyon till något som då kallades Rotary Park och där i min ensamhet uppsände jag en av de mest ödmjuka bönerna i mitt liv.

Där stod jag, bara en ung man i trettioårsåldern. Mina erfarenheter var begränsade. Jag föddes i en liten landsortstad i Idaho. Jag hade knappast varit utanför Utahs och Idahos gränser. Och nu hade jag blivit satt i en ställning där jag skulle nå ut till alla medlemmar i kyrkan, över hela världen. Det var den mest häpnandsväckande tanke jag kunde föreställa mig. Hur skulle jag kunna göra det med mitt begränsade förstånd?

Då jag föll på knä, vädjade jag: "Vilken slags organisation skall vi använda för att åstadkomma det som första presidentskapet har avsett?" Och då kom det till mig denna härliga dag den mest himmelska insikt om Guds prästadömes kraft. Det var som om något sade till mig: "Det behövs inte någon ny organisation för att ta hand om detta folks behov. Allt som behövs är att sätta Guds prästadöme till verket. Det finns inget annat som ni behöver som ersättning."

Med den insikten då och med den enkla tillämpningen av prästadömets kraft har välfärdsprogrammet gått mycket hastigt framåt och övervunnit hinder som tycktes oöverstigliga, till dess att det nu står som ett monument över prästadömets kraft, vars like jag endast kunde skymta på den tiden som jag talade om.

Med denna kunskap om prästadömet skulle jag vilja tala om ett par andra saker som jag har tänkt på i kväll.

Det finns två skriftställen som jag skulle vilja att ni tänkte på som lika tillämpliga nu som de var under tiden efter Frälsarens ankomst i tidens mitt i den efterapostoliska perioden. I Apostlagärningarna står följande råd av aposteln Paulus till äldsterna i Israel. Han sade:

"Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord i vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling . . .

Jag vet, att sedan jag har skilts från eder svåra ulvar skola komma in bland eder, och att de icke skola skona hjorden.

Ja, bland eder själva skola män uppträda, som tala vad förvänt är, för att locka lärjungarna att följa sig." (Apg 20:28-30)

Och sedan skrev aposteln Paulus till galaterna:

"Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium.

Likväl är detta icke något annat 'evangelium'; det är allenast så, att några finnas som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium.

Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad.

Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: Om någon förkunnar evangelium för eder i strid mot vad I haven undfått, så vare han förbannad.

Ty det vill jag säga eder, mina bröder, att det evangelium som har blivit förkunnat av mig icke är någon människolära.

Det är ju icke heller av någon människa som jag har undfått det eller blivit undervisad däri, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus." (Gal 1:6-9, 11-12)

Idag är dessa varningar lika giltiga som de var på den tid då de gavs.

Det finns vargar bland oss. Med det menar jag somliga som bekänner sig vara medlemmar i kyrkan och som inte skonar hjorden. Och bland våra egna medlemmar finns det människor som talar om förvrängda saker. *Förvrängda* betyder här att de avviker från det som är rätt eller riktigt och är egensinniga och gör med flit fel för att dra de svaga och obetänksamma medlemmarna i kyrkan med sig.

Och som aposteln Paulus sade, det är lika förunderligt för oss idag som det var på den tiden, att somliga medlemmar så snart viker bort från dem som lärde dem evangeliet och går bort från Kristi evangeliums sanna lärdomar och låter sig ledas bort till något som förvränger Kristi evangeliums

sanna lara till fordärvliga och onda utövningar.
De har, enligt vad som framgått av ryslıga handelser bland några av dessa splittrade grupper blivit fordömda, vilket profeterna varnade for och de står med all tydlighet i den ondes makt, vilken matar de lattlurade med alla de spetsfundigheter som Satan anvant sig av sedan tidens borjan
Jag skulle nu vilja tala om några av dessa Det forsta ar spridande av rykten och skvaller (vi har namnt detta forut) som nar de en gång påborjats tar sig monumental storlek alltefter som de återges och blir mer och mer fantasifulla, till dess att de som onskar återge det sensationella upprepar dem på brasaftnar i klasser, i Hjalpforeningen och i prastadomets kvorum, utan att först kontrollera källan innan de orsakar spekulationer och diskussioner som stjal tid från sådana ting som kunde vara nyttiga och upplysande for deras sjalar
Bara ett exempel. Jag forstår att det finns ett vida spritt rykte om att jag påstås ha fått en patriarkalisk valsignelse (jag vet inte om ni har hort det eller ej) som hade att gora med Frälsarens ankomst och Israels tio stammar
For det forsta ar en patriarkalisk välsignelse ett heligt dokument for den person som har mottagit den och den lamnas aldrig ut för publicering, och som alla patriarkaliska välsignelser bor den forvaras som en privat ägodel av den som har mottagit den
Och for det andra, beträffande det som jag påstås ha fått, är det tillräckligt att saga att sådana citat är inkorrekta och i själva verket utan grund.
Det finns en sak som chockerar mig och det ar att jag har märkt att ibland blir de som har hört dessa rykten besvikna nar jag talar om for dem att så ar inte fallet. De tycks ha tyckt om att tro på ett rykte utan verkliga fakta. Jag onskar allvarligt att inget sådant fåfängt rykte skall spridas omkring utan att man ar säker på om det ar sant eller ej.

Forsta presidentskapet utfärdade i augusti 1913 en varning till kyrkans medlemmar, som tål att upprepas idag. Låt mig läsa för er ett par saker som sades då:

"Till ämbetsmannen och medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga:

Ända från Hiram Pages tid (L&F 28) har det vid skilda tillfällen kommit manifestationer från vilseledande andar till medlemmar i kyrkan. Ibland har dessa kommit till man och kvinnor, vilka på grund av överträdelse blivit ett lättfångat byte for arkebedragaren. Vid andra tillfällen är det människor som satter en ära i att strikt folja kyrkans regler och forordningar och ceremonier som leds vilse av falska andar, vilka utovar ett inflytande som är en sådan imitation av det som utgår från gudomlig källa att till och med dessa personer, som tror att de är 'de särskilt utvalda', finner det svårt att urskilja den viktiga skillnaden. Satan själv har förklätt sig till en 'ljusets ängel'.
Om syner, drommar, tungomål, profetior, intryck eller en ovanlig gåva eller inspiration overbringar något som inte är i harmoni med kyrkans accepterade uppenbarelser eller står i motsattning till de beslut som fattats av dess konstituerade auktoriteter, skall de sista dagars heliga veta att det inte är av Gud, hur förtroendeingivande det än verkar. De bör också förstå att anvisningar för kyrkans ledning kommer genom uppenbarelse genom ledaren. Alla trofasta medlemmar är berättigade till den Helige Andens inspiration för sig själva, sina familjer och för dem som de är utsedda och ordinerade att presidera över. Men allt som inte är i harmoni med det som kommer från Gud genom kyrkans overhuvud skall inte mottagas som auktoritativt eller pålitligt. I världsliga såväl som andliga angelägenheter kan de heliga få mottaga gudomlig ledning och uppenbarelse som rör dem själva, men detta innebär inte auktoritet att leda andra, och skall inte accepteras om det står i motsättning till kyrkans förbund, lära eller bruk, eller till kända fakta, bevisade sanningar eller sunt förnuft. Ingen människa har rätt att locka sina medsyskon i kyrkan att engagera sig i spekulationer eller äventyr av något slag med skenbart anspråk på gudomlig uppenbarelse eller syner eller drömmar, särskilt då det står i motsats till vad de erkända auktoriteterna säger, vare sig de är lokala eller för hela kyrkan. Herrens kyrka är 'ett ordningens hus'. Den styrs inte av individuella gåvor eller manifestationer utan genom det heliga prästadömets ordning och makt, såsom det understöds genom kyrkans röstning vid dess konferenser.
Kyrkans historia omtalar många påstådda uppenbarelser till bedragare och fanatiker, vilka trott på de manifestationer som de sökt leda andra personer att acceptera, och vid varje sådant fall har resultatet därav blivit besvikelser, sorg och svår olycka. Ekonomiska förluster och ibland total ruin har blivit följden."
Detta är något som uppstår om och om igen och vi uppmanar er som bär prästadömet att sönderkrossa allt sådant och bringa på flykt alla sådana ting som smyger sig in, människor som kommer fram här och där och påstår sig haft "förunderliga" uppenbarelser och som försöker leda människorna i en riktning som inte har utstakats av kyrkans ledare.
Som jag sade upphor jag aldrig att förvånas över hur lättlurade somliga medlemmar i kyrkan är när det gäller att vidarebefordra dessa sensationella historier, drömmar eller syner som kyrkans ledare påstås ha fått, nyligen eller för länge sedan, som härstammar från någon persons egen fantasi, utan att först kontrollera ryktet hos de rätta auktoriterna i kyrkan.
Om våra medlemmar önskar bli säkert vägledda i dessa oroliga tider med falska rykten och bedrägerier måste de följa sina ledare och söka Herrens andes ledning så att de skall kunna undvika att falla för listiga bedragare som med spetsfundiga ordklyverier söker dra uppmärksamheten till sig och få anhängare som stöder deras egna föreställningar och ibland ogudaktiga motiv.
Herren har mycket klart framställt ett prov varigenom vem som helst kan pröva var och en som kan komma och i hemlighet påstå sig ha mottagit något slags prästadömsauktoritet. Detta är vad Herren sagt i det 42:a kapitlet i Läran och förbunden, vers 11:

"Åter säger jag eder, att ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evan-

gelium eller uppbygga min kyrka utan att han ordineras av någon, som har myndighet och om vilken kyrkan vet, att han har myndighet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare."

Så om någon kommer och påstår sig ha auktoritet, fråga honom: "Varifrån har du fått din auktoritet? Har du blivit ordinerad av någon som har auktoritet, som är känd av kyrkan, så att du har auktoritet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare?" Om svaret är nej, skall ni veta att han är en bedragare. Detta är det prov som våra medlemmar alltid bör tillämpa då någon bedragare kommer och försöker leda dem vilse.

Det finns en annan fara som hotar oss. Det tycks finnas människor bland oss som är vargar i hjorden och som söker förleda somliga som är svaga och lättlurade bland kyrkans medlemmar, enligt rapporter som nått oss, människor som tar lagen i egna händer genom att vägra att betala inkomstskatt därför att de är politiskt oeniga med de konstituerade myndigheterna.

Andra har försökt utöva polistjänst över civila och påtagit sig att bekämpa möjliga faror, utan att inse att de genom att göra detta, själva blir de som blir arresterade och fängslade på grund av att de satt sig över den konstituerade myndigheten.

Vi har till och med hört talas om att någon som gjort anspråk på medlemskap i kyrkan, protesterat mot att pornografiska bilder satts upp på biografer genom att placera bomber där och följaktligen blivit straffade av lagen och fått stå till svars inför kyrkans disciplinära auktoriteter.

Även om vi måste stå starka bakom dem som försöker få bort det smutsiga och provokativa uppsättandet av så kallat pornografiskt material, har vi endast ett svar till alla dem som sålunda tar sådana radikala steg och det är Herrens ord:

"Låt ingen tro att han är härskare, utan låt Gud råda den som dömer, enligt sin egen viljas råd; det är med andra ord den som dömer eller sitter på domarsätet.

Ingen skall bryta landets lagar . . . till dess han regerar, som har rättighet därtill, och lägger alla fiender under sina fötter." (L&F 58:20-22)

Jag vill varna denna stora grupp prästadömsbärare för Sodoms och Gomorras stora synd, vilken har betecknats som den näst allvarligaste efter mord. Jag talar om äktenskapsbrott, vilket som ni vet var den beteckning som Mästaren använde då han talade om otillbörliga sexuella förbindelser, såväl otukt som äktenskapsbrott. Förutom detta har vi den lika allvarliga synden homosexualitet, vilken tycks frodas genom samhällets godkännande i världens Babylon, som kyrkans medlemmar inte får vara någon del av.

Trots att vi är i världen, får vi inte vara av världen. Allt som görs i skolor eller nöjesetablissemang för att uppmuntra till sexuella perversiteter, som inte kan leda till något annat än att uppegga till experimenterande, måste i denna kyrkas prästadöme finna ett kraftigt och obevekligt motstånd med alla lagliga medel som är tillgängliga.

De allmänna domarna i Israel, våra biskopar och stavspresidenter, får inte stå vid sidan och underlåta att tillämpa disciplinära åtgärder inom deras ansvarsområde enligt vad som klart framställts i Herrens lagar, och vidta åtgärder i klara och enkla instruktioner som inte kan missförstås. Vi får aldrig tillåta skenbar barmhärtighet mot en förhärdad syndare, så att den rättvisa, på vilken sann omvändelse från syndiga gärningar bygger, sätts på spel.

En sak till: Det finns bland oss många skrivelser som förespår de olyckor som håller på att drabba oss. En del av dessa har publicerats som om de vore nödvändiga för att göra världen vaken för de hemskheter som håller på att komma över oss. Många av dessa kommer från källor vars pålitlighet man kan ifrågasätta.

Är ni prästadömsbärare medvetna om det faktum att vi inte behöver några sådana publikationer för att bli förvarnade, om vi bara lyssnar till det som skrifterna redan har sagt oss i sin enkelhet?

Låt mig ge er profetians trygga ord, vilket ni kan lita på som er vägledning i stället för dessa underliga källor som kan vara av politiskt ursprung.

Läs kapitel 24 i Matteus, i synnerhet den inspirerade versionen som finns i Den kostbara pärlan (Joseph Smith 1). Läs sedan kapitel 45 i Läran och förbunden, där Herren och inte människan har dokumenterat tidernas tecken.

Slå sedan upp kapitel 101 och 133 i Läran och förbunden och läs hur den stegvis skildrar de händelser som skall leda fram till Kristi ankomst.

Slå till sist upp de löften som Herren ger dem som håller buden, när dessa straff skall komma på de ogudaktiga enligt vad som står i Läran och förbunden, kapitel 38.

Bröder, detta är några av de skrifter som ni skall bry er om, i stället för kommentarer som kan komma från dem vars informationer kanske inte är tillförlitliga och vars motiv kan ifrågasättas. Och får jag inom parentes säga, att de flesta av dem som skriver sådana saker inte är handikappade av någon autentisk information om det de skriver.

Herren har uppmanat prästadömsbärarna från början: "Därför, omgjorden edra länder och varen redo. Se, riket är edert, och fienden skall icke få överhanden.

Sannerligen säger jag eder: I ären rena, dock icke alla, men i ingen annan har jag ett gott behag,

ty allt kött är fördärvat för mig, och mörkrets makter råda på jorden ibland människorna i de himmelska härskarornas närvaro,

så att tystnad härskar och hela evigheten våndas . . ." (L&F 38:9-12)

Mina bröder, jag har talat klart till er under denna prästadömssession. Låt allt det som har sagts av bröderna i kväll och på denna konferens inte vara sagt för döva öron. Låt dessa förmaningar bli mottagna så som Herren velat att de skall bli mottagna i en tidig uppenbarelse som president Tannar redan har hänvisat till, nämligen "som från min egen mun, i allt tålamod och tro." (L&F 21:5)

Endast genom att göra detta kan vi i sanning vara ett som ett enda prästadöme, genom att följa det ledarskap som Herren har grundat i vår tid för att vi skall vara ett. Och han varnar oss att om vi inte är ett, är vi inte hans, enligt vad han har sagt i Läran och förbunden.

Det finns ett par saker som jag skulle vilja säga om mig själv och det ansvar

jag nu har. Jag har aldrig tänkt att jag en dag skulle bli president för kyrkan. Som pojke bodde jag på landet och då brukade jag höra bröderna tala om en "pelare" ı kyrkan. Jag undrade vad i all världen det ordet betydde. Det måste vara något stort att vara en pelar i kyrkan. Nu har jag kanske börjat inse något av vad det ınnebär. men en sak vet jag. De som försöker gissa i förväg vem som skall bli kyrkans nästa president, spelar på samma sätt som de gör som satsar på en häst vid en hästkapplöpning, därför att det är endast Herren som har tidtabellen.

Jag erinrar mig en gång äldste Charles A Callis [1] på ett möte för de tolv. Det uppstod en ganska livlig diskussıon i en fråga En av bröderna sade: "Det är bäst att ni lyssnar till broder George Albert Smith. president för de tolv, för han kan bli kyrkans nästa president."

Broder Callıs log och sade "Jag skulle ınte vara alltför säker på den saken. Tre gånger ı mitt liv har jag valt kyrkans nästa president och de dog alla tre innan de blev presıdenter." Det är endast Herren som vet och våra spekulationer eller antaganden är inte välbehagliga inför Herrens ögon.

Jag har en annan sak jag skulle vilja säga. Brigham Young var en stark försvarare för profeten Joseph Smith. Det fanns Judas-personer på den tiden, såväl som på Frälsarens tid och de finns idag, då somliga som är medlemmar i kyrkan försöker undergräva oss och som sviker sina förtroenden. Vi blir chockerade då vi ser varifrån somliga av dessa saker kommer ifrån. Brigham Young inbjöds av de män som försökte få bort profeten Joseph Smith som president för kyrkan, men de gjorde ett misstag då de bjöd president Brigham Young till sin krets. När han lyssnat till vilka deras motiv var, sade han ungefär såhär: "Jag skulle vilja säga något till er. Ni kan inte tillintetgöra kallelsen av en Guds profet, men ni kan klippa av den tråd som binder er vid en Guds profet och sänka er själva ner i helvetet."

Det fanns en boxare där vid namn Jacob Bump, enligt vad historien förtäljer och han knöt nävarna och började gå mot president Young, som svarade såhär på mannens hotelser: "Jag skulle vilja lägga hand på en sådan man som du. för att försvara profeten Joseph Smith

Kom ihåg det. broder Nı kan ınte tillintetgöra kallelser av Guds profeter. Herren vet vem han vıll skall presidera i hans kyrka och ıbland krävs det mycket övnıng vägledning och prövning innan han vet om en av oss ar redo för uppgiften.

Jag tror att det är dåraktigt att jamföra en president för kyrkan med en annan. Ingen ıntar en annan presidents plats. Varje president har sin egen plats. För några år sedan lärde jag mıg en läxa när jag tillsammans med en annan av bröderna hade omorganiserat presıdentskapet för Ensigns stav. Vı hade utnämnt bıskopen i ett av warden till stavspresıdent. Det var mot slutet av året och han valde att stå kvar som bıskop tıllsammans med sın förste rådgıvare som var en biskop, till dess att de hade avslutat böckerna vid årets slut

Sex veckor efter det att de hade blivit inröstade dog stavspresidenten plötsligt.

Då började jag få en spärreld av brev. Var i all världen fanns mın inspiratıon som kallade en man som Herren tänkte låta dö efter sex veckor? De bjöd in mig att tala vıd hans begravning och det verkade som om somliga väntade att jag skulle förklara varför jag hade utsett en man som Herren skulle ta hem efter sex veckor.

President Joseph Fıeldıng Smith satt bredvid mig på förhöjningen och hörde mına försök att tıllfredsställa dessa människor, och han sade tıll mig: "Låt ınte det bekymra dıg Om du har kallat en man tıll ett ambete i denna kyrka och han dor nasta dag, har det ämbetet något att göra med det som han kommer att kallas tıll när han lämnar denna jorden

Jag tror på det Jag tror att varje president ı denna kyrka. varje apostel, varje bıskop. varje stavspresident, varje presiderande ämbete har något att gora med vad man kallas att göra när man lämnar denna jord.

Och därfor är det fel när man tänker att en president tar en annan presidents plats, for det gör han ınte. Den presidenten tar sın egen plats. Vi bör ınte forsöka jamfora och säga att en är större än en annan, därför att var och en ar ı Herrens ogon, ı sın egen tıd den som bast behovs under just den tıden Nı kan vara sakra på det.

Tıll sıst en enda sak Jag satt i en klass ı Sondagsskolan ı mitt eget ward en dag och läraren var son tıll en patrıark Han sade att han brukade skrıva ner faderns valsignelser och att han lagt marke tıll att fadern gav vad han kallade "om" välsignelser. Han brukade ge en valsıgnelse, men det var under forutsattnıngen "om du gor det har" eller "om du upphör att göra det där" Och han sade: "Jag tıttade på de man som mın far gav dessa "om" valsignelser tıll och jag såg att många av dem ınte lyssnade tıll de varnıngar som mın far. som patrikark hade gıvıt dem och de fick aldrig välsignelserna darfor att de inte levde ı enlıghet darmed

Vet nı vad det dar fıck mig att tänka Jag gıck tıllbaka tıll Läran och förbunden och borjade läsa de "om" uppenbarelser som har gıvıts tıll olıka bröder ı kyrkan Om nı vill öva er med något som kommer att förvåna er, kan nı läsa några av de varnıngar som gavs genom profeten Joseph Smith tıll Thomas B Marsh, Martın Harrıs några av bröderna Whıtmer, Wıllıam E McLellın, varnıngar som, om de hade blıvıt horsammade, skulle ha lett tıll att de ınte hade kommıt vıd sıdan. Men därför att de inte lyssnade och ınte klarade upp sına liv, kom de vıd sıdan av vägen och några måste mısta sitt medlemskap ı kyrkan.

Det fınns en sak som jag tror att vı alla måste ha ı tankarna. Jag var tıllsammans med en grupp missionarer ı templet en dag. En fråga blev ställd av en av systrarna om Vısdomsordet och om loftet. att den som håller Vısdomsordet skulle kunna springa och inte bli trott och gå och inte bli matt. Och hon sade: "Hur kan det löftet gå ı uppfyllelse om en person är handkappad? Hur skulle han kunna få välsignelsen att kunna springa och ınte bli trött, gå och ınte blı matt, om han är handıkappad?"

Jag svarade henne: "Har du någonsın tvivlat på Herren? Det var Herren som sade det"

Problemet med oss ıdag är att det fınns alldeles för många av oss som sätter frågetecken i stället för punkt

efter det som Herren säger. Jag vill att ni skall tänka på det. Vi borde inte oroa oss över varför han säger något eller huruvida det kan bli så eller ej. Bara lita på Herren. Vi borde inte försöka finna svaren eller förklaringarna. Vi borde inte försöka slösa bort tid med att försöka forklara vad Herren inte ansett lämpligt att forklara. Vi slösar med tiden.

Om ni ville lära människor att satta punkt och inte frågetecken efter det som Herren har förkunnat, skulle vi säga: "Det är tillräckligt för mig att veta att det är Herren som har sagt det."

Äldste Gordon B Hinckley berattade något för mig när han kom från Vietnam som för mig var en stor läxa. Det fanns en ung man, som jag kommer ihåg det, som var i militärtjänst i Vietnam och som anslöt sig till kyrkan och som nu skulle åka tillbaka till sitt hemland i Sydostasien

Broder Hinckley frågade honom. "Vad kommer att handa dig nu när du kommer hem och har blivit medlem i kyrkan?"

"Jo," sade den ungen mannen. "Jag kommer att bli utkastad. Min familj kommer att gora mig arvlös Jag kommer att få svårigheter i skolan. Jag kommer inte att få någon militär rang." Då frågade äldste Hinckley "Är inte det ett för högt pris att betala?"

Och den unge mannen tittade på äldste Hinckley och sade "Evangeliet är sant, eller hur?"

Det var en samvetsfråga för broder Hinckley, som svarade: "Ja, min pojke, med hela min själ vet jag att evangeliet är sant."

Och den unge mannen sade "Det är det enda som betyder något

Broder i prästadömet, om Jesu Kristi evangelium ar sant — och det är sant — vad annat ar det som betyder något? Herren kan valsigna oss med ett bergfast vittnesbord, som kan leda oss genom livets alla strommar om vi bara fortsatter att saga for oss sjalva "Darfor att jag vet att evangeliet ar sant, finns det inget annat som betyder något

Jag bar mitt högtidliga vittnesbord for er att det är sant, att Herren ar i sina himlar, han ar narmare oss än ni har någon aning om Ni frågar när Herren senast gav en uppenbarelse till denna kyrka. Herren ger uppenbarelser dagligen och ni kommer att bevittna och se några av de mäktiga uppenbarelser som Herren har givit i er tid. Jag bar mitt vittnesbord om detta och jag lamnar det i denna kvall i Herren Jesu Kristi namn. Amen. ○

En välsignelse till de heliga

Harold B Lee

Jag har velat att ni skulle känna anden hos dessa ypperliga nya män, som Herren har gjort till sina tjänare genom profetians gåva. Om detta bär jag ödmjukt vittnesbörd. Mina bröder förstår det, det är jag säker på, och de känner till det sätt varpå dessa bröder blivit kallade.

Vi har nu kommit till en stor konferens avslutning, en historisk konferens och på många sätt en konferens som haft stor betydelse på grund av den tid i vilken vi lever. Vi har kanske aldrig vänt ett blad i kyrkans historia med större utmaning, med större problem eller med större löfte om framtiden.

Jag har med stor tillfredställelse lyssnat till mina bröders vittnesbörd. Jag tror att ni har känt enigheten i ert första presidentskap, dessa nobla män, president Tanner och president Romney, och den känsla av enighet som uttryckts av generalauktoriteterna. Det finns ett band bland dem som kallats till dessa ämbeten som är starkare än blodsband, så djupa, så underbara, så stärkande, förutan vilket vi förmodligen inte skulle kunna gå på den stig vi är ombedda att vandra i dessa tider.

Mitt under liknande omständigheter var profeten Joseph Smith i Liberty fängelse och försökte tänka ut något han kunde göra för att stärka sitt folk. Han skrev några betydelsefulla ord. Han sade:

"Vi skola använda vårt liv att bringa till ljuset alla de mörkrets förborgade ting, som vi känna till; och de äro tydligt uppenbarade från himmelen.

Därför skall uppmärksamheten riktas på dessa på allvar.

I veten, bröder, att ett mycket stort skepp i storm drager nytta av ett litet roder, som sköts på rätta sättet, allt efter vind och vågor.

Låtom oss därför ömt älskade bröder, med glädje göra allt det som står i vår makt. Sedan kunna vi med större förvissning vänta att få se Guds frälsning och hans arm uppenbarad." (L&F 123:13—14, 16—17)

Jag var i Manti i Utah för några år sedan. När vi kom ut från ett ledarskapsmöte en lördagkväll rådde det en svår snöstorm. När vi körde hem till stavspresidenten, stannade han bilen och vände tillbaka till tempelkullen. Där stod det upplysta templet majestätiskt. Vi satt där i tystnaden ett par minuter, inspirerade av åsynen av denna vackra, heliga plats. Han sade: "Vet du vad, broder Lee, det templet är aldrig vackrare än i tät dimma eller snöstorm."

Precis på samma sätt är Jesu Kristi evangelium aldrig vackrare än i stunder av svår nöd eller i tider av svåra stormar inom oss enskilda eller i tider av förvirring och tumult.

Jag kommer nu till avslutningen av denna session och har tid

till några nyktra reflektioner. På något sätt har jag här haft en känsla av, varje gång mitt namn nämnts, att man talat om någon annan än mig själv. Och jag tror faktiskt att det är så, därför att man kan inte gå igenom den erfarenhet som jag har gått igenom dessa sista tre dagar och vara densamme som tidigare. Jag är annorlunda än jag var före fredagsmorgonen.
Jag kan inte gå tillbaka dit jag var på grund av den kärlek och tro och tillit som ni, Herrens folk, har visat mig. Så ni har talat om någon annan. Ni har talat om någon som ni vill att jag skall bli, vilket jag förhoppningsfullt ber till Gud om att jag med hans hjälp skall kunna bli.

Vi har gång på gång talat om denna konferens stora omfattning. Miljoner har lyssnat. Ni vet att vi döms enligt det som utgår från detta tabernakel. Jag höll ett möte med några nya missionärer nyligen. Deras uppmärksamhet fästes på något som jag har dristigheten att nämna för er idag. Herren sade här i en stor uppenbarelse: "Avstån från allt lättfärdigt tal, från allt skratt, från alla edra begärliga lustar, från allt högmod och lättsinne och från alla edra onda gärningar." (L&F 88:121)
Jag undrar ibland om vi glömmer att allt vi säger i denna byggnad sands ut i etern från en helig församling. Det betyder inte att vi bör vara "släta" i ansiktet, att vi inte bör visa vår glädje, men vi bör inte ge vår glädje uttryck som stiger som ett crescendo som kan missförstås av dem som lyssnar utanför. Jag tror att det skulle vara blokt av oss att komma ihåg det med känsla för vårt ansvar mot den högste Guden. Vi bör vara ett exempel på vad Herren i denna uppenbarelse har rått oss att vara när vi är i hans tjänst.
Vissa stora kompensationer har kommit mig till del under dessa senaste dagar. Aldrig har min familj, närmaste familj, varit närmare till varandra. Ett i sänder har dessa mina dyrbara barn och barnbarn och min egen kära livsledsagerska kommit varandra närmare och jag har anledning att tro att de vi inte kunnat se har varit mycket nära oss, deras familjer och min. Det har rått en enighet och en förpliktelse från dem, som visat att de känner att detta är deras kall. Jag har sagt till dem: "Mina predikningar kommer inte att bli bättre än mina familjemedlemmars liv." Jag lovar tillsammans med dem att föregå med gott exempel för kyrkan.
Och så kommer jag till er i dessa avslutande minuter som en patriark för kyrkan. Jag har rätt att ge er en välsignelse. Jag oroar mig inte så mycket för hur mycket ni kommer ihåg av ord som har sagts här. Jag bryr mig om hur det har fått er att känna er. Vad kommer ni att ta med er hem härifrån? Vad kommer ni att ta hem till era familjer? Vad kommer ni att ge era medlemmar och era ward och stavar och missioner?
Om ni kan känna anden i det som har pågått här under denna konferens och kan känna denna stora enighet nu, så ta med till dem min kärlek och välsignelse. Försäkra dem om att presidentskapet för kyrkan och generalauktoriteterna verkligen älskar medlemmarna i kyrkan överallt, de ringa, de mäktiga, de skolade, de oskolade, var de än är. Vill ni övertyga dem om vår kärlek till dem och vår omsorg om dem och deras välfärd.

Det har kommit för mig i dessa sista dagar en fördjupad och trösterik tro. Jag kan inte lämna denna konferens utan att säga till er att jag har en övertygelse om att Mästaren inte varit frånvarande här vid detta tillfälle. Detta är hans kyrka. Var annars skulle han hellre vilja vara än just här i sin kyrkas huvudkvarter? Han är inte någon frånvarande mästare, han bryr sig om oss. Han vill att vi skall följa den väg han har stakat ut. Jag vet att han är en levande realitet, precis som vår himmelske Fader. Jag vet det. Jag bara hoppas att jag kan göra mig värdig den höga ställning som han har kallat mig till och som ni understött mig i.
Jag vet av all min själ att detta är sant och som ett särskilt vittne vill jag att ni skall veta ur djupet av mitt hjärta att det inte finns skuggan av tvivel angående Herrens verks äkthet, det verk som vi är engagerade i, det enda namn under himmelen varigenom mänskligheten kan bli frälst.
Min kärlek gäller min egen familj, mina medarbetare, alla som nås av min röst, även syndarna. Jag önskar att vi kunde nå ut till dem och till dem som är inaktiva och föra dem till fållan innan det är för sent.

Må Gud vara med er. Jag har samma känsla som kanske Mästaren hade då han sade farväl till nephiterna. Han sade att han förstod att de var veka, men om de ville gå hem till sina hem och fundera på det han sagt, skulle han komma tillbaka och instruera dem vid andra tillfällen. Så på samma sätt kan ni inte absorbera allt ni hört och allt som vi har talat om, men gå hem nu och kom ihåg det ni kan och få anden i det som har gjorts och sagts, och när ni kommer tillbaka eller vi kommer till er, skall vi försöka hjälpa er ytterligare med era problem.
Jag bär mitt vittnesbörd till er om dessa ting och jag lämnar er mina välsignelser i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Jag vet att min Förlossare lever

BRUCE R McCONKIE

Jag är mer tacksam än jag kan säga för de välsignelser som Herren så rikligt givit mig, min familj och de trofasta heliga i hela världen. Jag önskar nu helt uppriktigt och hängivet att få den Helige Andens ledning när jag bär vittne om sanningen och gudomligheten i detta härliga verk i vilket vi är engagerade. Jag beder också att ljusets och sanningens Ande som hittills varit närvarande på detta möte, skall fortsätta att vila i era hjärtan så att ni genom Andens upplysning själva kan veta att de ting som jag skall vittna om är sanna.

Som medlemmar i kyrkan och i Guds rike på jorden åtnjuter vi Andens gåvor — dessa under och härliga ting och mirakel som en nådig och frikostig Gud alltid har givit sina trofasta heliga. Den första av dessa gåvor som finns upptagen bland våra moderna uppenbarelser om andliga gåvor är vittnesbördets gåva, uppenbarelsens gåva, gåvan att veta att verket är sant och gudomligt. Denna gåva beskrivs på ett annat ställe som vittnesbördet om Jesus, vilket är profetians ande. Detta är min gåva. Jag vet att detta verk är sant.

Jag har en fullständig kunskap om att Jesus Kristus är den levande Gudens Son och att han blev korsfäst för världens synder. Jag vet att Joseph Smith är en Guds profet genom vilken det eviga evangeliets fullhet har återupprättats igen i vår tid. Och jag vet att denna kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, är Guds rike på jorden, och som den nu är konstituerad, med president Harold B Lee som dess ledare på jorden, har den Herrens godkännande och bifall, är på sin plikts väg och förbereder ett folk för Människosonens andra tillkommelse.

Och jag vet vidare att Herren utgjuter över sitt folk idag samma härliga och underbara gåvor som de forna heliga fick åtnjuta. Till oss i denna tid ger han profetians och uppenbarelsens ande precis som han gjorde fordom. "Jag vill förkunna" det eviga evangeliets ära och härlighet, säger han. "Ja se, jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta. Se, detta är uppenbarelsens ande." (L&F 8:2-3.) Jag vet att det finns uppenbarelse i kyrkan, för jag har erhållit uppenbarelse. Jag vet att Gud talar i denna tid, därför att han har talat till mig. Jag gläds över privilegiet och tillfället jag har att tjäna som ett vittne om hans namn, att undervisa om frälsningens sanningar, vilka han har uppenbarat, och sedan vittna om att dessa lärdomar är sanna.

Detta att lära ut riktiga lärdomar och vittna om sanningen är Herrens metod. Religion kommer från Gud. Det finns ingen annan källa. Det som är sant, det som ger glädje och frid i människornas hjärtan i denna världen och som förbereder dem för evig härlighet i den kommande, allt detta har sitt ursprung i Herren. Människan kan inte skapa en frälsande religion mer än hon kan uppstå av sig själv.

Gud har givit oss frälsningens sanningar i denna tid på samma grund som han har uppenbarat dem i varje tidshushållning i det förflutna. Hans metod är nu och har alltid varit att uppenbara till apostlar och profeter och rättfärdiga människor frälsningens lärdomar och sanningar och befalla dem att undervisa om dessa sanningar och att vittna om dess äkthet för världen. De skall bära vittnesbörd om att de vet att deras lärdomar kommer från Herren. Hans representanter och tjänare är alltid vittnen om sanningen. Jag gläds åt privilegiet att få stå som ett vittne om sanningen i denna tid.

Jag är tacksam över att jag fått privilegiet att få sträcka upp min arm i rät vinkel och sluta förbund i min själ denna dag då Herrens ande har utgjutits på denna stora församling, att jag vill understödja och uppehålla och ta råd från dessa stora män som Gud har kallat att presidera över sitt rike, kyrkans första presidentskap — president Harold B Lee, en siare, en man fylld med uppenbarelsens ande och visdom och som står nära den Herre vars barn vi är; president N Eldon Tanner, som förkroppsligar redbarhet och grundläggande kristna dygder, som älskar Herren och håller hans bud; president Marion G Romney, en andlig jätte, en predikare av rättfärdighet, som känner Herren och predikar hans lärdomar. President Romney och jag tillhör samma släkt. Sedan jag fått reda på min kallelse, sade han till mig: "Jag tror att morfar Redd (Lemuel Hardison Redd) blir glad över att ta emot oss." Jag sade: "Jag skall leva så att jag kan vara värdig att komma dit han är." Han sade: "Jag med."

Beträffande dessa bröder som innehar nycklarna till Guds rike i denna tid, har Herren sagt till sitt folk: "Dessa är de som jag har utvalt till min kyrkas första presidentskap. Följ dem.", samt även: "på dem har jag ... lagt omsorgen om alla församlingarna ... och den som mottager mig mottager dem — Första presidentskapet — vilka jag har sänt." (L&F 112:18-20)

Jag önskar av hela mitt hjärta understödja och uppehålla kyrkans presidentskap, och vandra i uppenbarelsens och sanningens ljus, som kommer från deras läppar då de omtalar Herrens vilja både till hans folk och till de uppriktiga människor som söker sanningen bland alla jordens nationer. Jag vet att detta verk är sant.

Jag tror att jag talar för var och en av er.

Jag vet att jag gör det för mig själv och min familj då jag säger att i denna högtidliga församling — med utgjutandet av Herrens ande, som har varit närvarande då vi har understött kyrkans auktoriteter och lyssnat till president Lee då han talade om Andens kraft — tror jag att vi alla önskar

ägna våra liv åt sanningens och rättfärdighetens principer, för vilka dessa ädla ledare, kyrkans tidigare presidenter som omnämndes av president Lee, har levat och arbetat och dött.
Låt då detta bli vårt förbund, hur det förflutna än har varit — låt då detta bli vårt förbund, att vi skall vandra enligt alla Herrens förordningar. utan synd. Låt detta bli vårt förbund, att vi skall hålla Guds bud och vara levande vittnen om sanningen och gudomligheten i detta härliga verk. vilket är avsett att flöda över jorden som en flod och som skall täcka jordens yta som vattnet täcker havet.
O Gud, give att jag och min familj och alla de trofasta medlemmarna i Israels hus må vandra i sanning och ljus och åtnjuta det broderskap och det släktskap och den vänskap som inte finns någon annanstans utanför kyrkan, låt oss få njuta av samma ande, samma broderskap i dess eviga fullhet i de boningar och riken som ligger framför oss.
Allt detta säger jag ödmjukt och med tacksamhet i vittnesbördets och tacksägelsens ande och i vår Herres Jesu Kristi heliga namn. Amen. 

Händer

Thomas S Monson

När Jesus av Nasaret undervisade och vandrade bland människorna, talade han inte som de skriftlärde och lärde på den tiden, utan på ett språk som förstods av alla. Jesus undervisade genom liknelser. Hans lärdomar påverkade människorna och motiverade dem till ett nytt liv. Herden på bergssluttningarna, såningsmannen på fältet, fiskaren vid sitt nät blev alla ämnen för Mästarens undervisning om de eviga sanningarna.
Den gudomligt skapade människokroppen, med dess verkligen förunderliga krafter och invecklade delar, fick ny mening då Herren talade om ögon som inte var blinda utan verkligen såg, öron som inte var tillslutna utan verkligen hörde, och hjärtan som inte var hårda utan kände. I sina lärdomar refererade han till foten, näsan, ansiktet, sidan, ryggen. Betecknande är de tillfällen då han talade om ännu en del — den mänskliga handen. Betraktad av konstnärer och skulptörer som den svåraste kroppsdelen att fånga på duk eller forma i lera, är handen ett under att skåda. Varken färg, storlek, form eller ålder förringar detta skapelsens under.
Låt oss först tänka på ett barns hand. Vem av oss har inte prisat Gud och förundrats över hans krafter då vi hållit ett litet barn på vår arm. Den lilla handen, så liten men ändå så fullkomlig blir genast föremål för samtal. Ingen kan låta bli att stoppa sitt lillfinger i ett litet barns slutna hand. Ett leende kommer på läpparna, en viss glans i ögonen och man uppskattar de ömma känslor som fick diktaren att skriva följande rader: "En ljuv ny mänskoknopp, just kommen från Guds eget hem för att blomma på jorden." (Gerald Massey)

När barnet växer öppnas den slutna handen i ett uttryck av fullkomlig tillit. "Håll mig i handen mamma, då är jag inte rädd", uttrycker denna tillit. Den förtjusande sång som de små barnen sjunger så vackert blir med ens en vädjan om tålamod, en inbjudan till undervisning — också ett tillfälle att tjäna:

"Jag har två händer små och jag knäpper dem tätt.
De är veka och svaga, men gör ändå rätt.
Ifrån morgon till kväll, hela dagen får gå.
Det är mycket att göra för två händer små.
Käre Fader, jag tackar för två händer små.
Och jag beder dig hjälpa mig till att förstå,
att små barn finner lycka om blott de förmå
villigt lyda de bud, som från dig vi må få."

Barnens sånger nr 110

De känslor som sådan kärlek och tro väcker bör alltid främja hos varje förälder en beslutsamhet att göra det som är rätt Skulle det kävas ytterligare eftertryck, behöver vi bara hänvisa till skildringen av det tillfälle då lärjungarna kom till Jesus och sade: "Vilken är den störste i himmelriket?"
Då kallade han fram ett barn och ställde det mitt ibland dem och sade: 'Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket.
Och den som tager emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig.
Men den som förför en av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes ned i havets djup." (Matt 18:1—3, 5—6)
Betecknande är ett barns hand.
För det andra kan vi vända vår uppmärksamhet till ungdomarnas händer. Detta är utbildningsperioden då flitiga händer lär sig att arbeta — och arbetar på att lära. Ärliga ansträngningar och kärleksfullt tjänande blir igenkännande drag i ett rikt liv. Detta fick flickorna i GUF lära sig på ett effektivt sätt då de bakade kakor och tog med sig till en äldre kvinna som bodde på ett ålderdomshem i närheten. En åldrig mormors hand slöt sig om en tankfull tonårings. Inga ord sades. Hjärta talade till hjärta. Den hand som bakade kakorna höjdes för att torka bort en tår. Sådana hjärtan är rena hjärtan.

Sedan kommer den dag då en pojkes hand tar flickans hand och föräldrarna plötsligt inser att deras barn har vuxit. Aldrig visar en flicka handen så vackert som när det glittrar en ring på hennes finger, en ring som är ett tecken på ett heligt löfte. Hennes steg blir snabbare, hennes uppsyn klarare och allt är väl i världen. Uppvaktningstiden är inne. Äktenskap följer. Och än en gång fattar två händer varandra, denna gång i ett heligt tempel. Världens bekymmer glöms för en kort stund. Tankarna vänder sig mot eviga värden. De sammanfattade händerna talar om givna löften. Himmelen är här.

Tiden går. Brudens hand blir en mors hand. Med största försiktighet vårdar hon sitt dyrbara barn. Hon badar, klär, matar, tröstar — det finns ingen hand som mammas. Inte heller förminkas deras ömma vård under åren. Jag skall alltid komma ihåg en viss mors händer — en missionärs mor. För några år sedan vid ett världsomfattande seminarium för missionspresidenter blev missionärernas föräldrar inbjudna att träffa och i korthet samtala med varje missionspresident. Glömda är namnen på var och en som ville hälsa och utbyta ett handslag. Ihågkomna är de känslor som vällde upp inom mig, då jag tog i min hand en grov hand tillhörande en mor från Star Valley i Wyoming. "Förlåt att jag är så grov om händerna", ursäktade hon sig. "Eftersom min make är sjuk har jag måst göra arbetet på gården, för att vår pojke skall kunna tjäna Herren som missionär."

Jag kunde inte hindra tårarna att tränga fram, inte ville jag göra det heller. Sådana tårar ger en viss rening av själen. En mors arbete helgade en sons tjänande. Älskade är en mors händer.

Inte heller skall vi glömma en fars händer. Vare sig han är en skicklig kirurg, en mästerlig hantverkare eller en begåvad lärare är det hans händer som försörjer familjen. Det finns en bestämd värdighet i hederligt arbete och outtröttlig strävan.

Under den svåra depressionstiden var jag en liten pojke. Lyckliga var de män som hade arbete. Jobben var få, timmarna långa, betalningen liten. På vår gata fanns en far som, fastän han var gammal till åren, försörjde med sina händer sin ganska stora familj av flickor. Hans firma var känd som Spring Canyon Coal Company. Den bestod av en gammal lastbil, en hög kol, en skovel, en man och hans egna två händer. Från tidigt på morgonen till sent på kvällen kämpade han för att överleva. Men på varje faste- och vittnesbördsmöte, det kommer jag särskilt ihåg, uttryckte han tacksamhet till Herren för sin familj, för sitt arbete och för sitt vittnesbörd. Fingrarna på dessa röda, grova, knotiga händer blev vita när de höll hårt om ryggen på den bänk där jag satt medan broder James Farrell bar vittne om en pojke, just Joseph Smith, som i en lund nära Palmyra i New York, knäföll i bön och såg den himmelska synen av Gud Fadern och Jesus Kristus, Sonen. Minnet av denne fars händer tjänar som en påminnelse om hans osvikliga tro, hans ärliga övertygelse och hans vittnesbörd om sanningen. Hedrade är en fars händer.

I fredagsmorse i detta historiska tabernakel och i de kyrkomedlemmars hem där man tittade eller lyssnade på konferensen räckte vi upp våra händer för att understödja en profet, siare och uppenbarare — ja president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Våra uppräckta händer var ett yttre uttryck för våra inre känslor. Då vi räckte upp händerna gav vi ett löfte i våra hjärtan. Får jag ett ögonblick nämna de händer som tillhör denne profet, president Harold B Lee? Jag gör det ödmjukt och med hans tillåtelse.

För några år sedan kallade president Lee, ledd av inspiration och uppenbarelse, Dewitt J Paul till att tjäna som patriark i en av stavarna i de östra staterna. Kallelsen gjorde både broder och syster Paul så ödmjuka att de inte kunde säga ett ord. De undrade. De oroade sig. De bad om förvissning och himmelsk bekräftelse. Men sådan kom inte plötsligt

Medlemmarnas röstning visade deras godkännande stöd. Så kom stunden då han skulle avskiljas I en källarlokal belägen två våningar under möteshallen där konferensen hölls satt Dewitt Paul nervöst på en stol med en tyst bön i sitt hjärta och väntade på ordinationen. President Harold B Lee lade så sina händer på den nykallade patriarkens huvud och började tala. Frid ersatta förvirring. Tro övervann tvivel Bredvid syster Paul satt en mångårig god vän till vilken syster Paul hade anförtrott sin oro. Under det att välsignelsen uttalades och under ordinationen öppnade hon ögonen. När hon gjorde det såg hon ljusstrålar lysa på president Lee då han lade händerna på broder Pauls huvud. Efter välsignelsen skyndade hon sig att berätta för broder Lee om denna bekräftelse på kallelsen. Hon talade om hur hon såg solskenet bilda ljusstrålar och hur det fick president Lees händer att stråla. "Det är verkligen en bekräftelse på en helig kallelse", sade president Lee. "för om ni tittar er omkring i detta källarrum, ser ni att det inte finns något fönster som solstrålarna kan byrta igenom " Dyrbara är en profets händer.

Få vi till slut tala om ännu en hand — Herrens hand. Det var denna hand som ledde Moses, som styrkte Josua — den hand som lovades Jakob då Herren förkunnade: "frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand." (Jes 41:10)

Det var denna beslutsamma hand som drev ut månglarna ur templet. Det var denna kärleksfulla hand som välsignade små barn. Detta var den starka hand som öppnade döva öron och återställde synen till blinda ögon. Genom denna hand blev den spetälske renad, den lame botad — till och med den döde Lasarus upprest till livet. Med ett finger på denna hand skrevs ett budskap i sanden vilket vinden suddade ut, men som ärliga hjärtan behöll. Timmermannens hand. Lärarens hand. Kristi hand. En som kallades Pontius Pilatus tvådde av sina händer denne man som kallades judarnas kung. O dåraktiga, ryggradslösa Pilatus! Trodde du verkligen att vatten kunde rena sådan skuld?

> "Jag tänker på händer, som stungna har blött för mig:
> Ej nåd kan jag glömma, ej kärlek så innerlig.
> O låt mig i vördnad få tillbedja vid hans fot,
> då livet och kronan jag lycklig får taga mot.
> O vilken kärlek stor att han till jord kom ned
> och för mig döden led!
> O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor!"
>
> *Hymner* nr 133

Ömkansvärd är den hand som syndar. Avundsvärd är den hand som målar. Hedrad är den hand som bygger. Upp-

skattad är den hand som hjälper. Respekterad är den hand som tjänar. Avgudad är den hand som frälser — Jesu Kristi, Guds sons hand, hela mänsklighetens Återlösares hand. Med den handen knackar han på dörren till vårt förstånd.

"Se, jag står för dörren och klappar om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom . " (Upp 3:20)

Skall vi lyssna till hans röst? Skall vi öppna dörren till våra liv för hans upphöjda närvaro? Var och en måste svara för sig själv.

På denna resa som kallas dödligheten kan dystra moln dyka upp på vår personliga horisont Vägen framför oss kan vara osäker I desperation kan vi känna oss manade att fråga, som en annan gjorde:

" . Jag sade till mannen som stod vid årets port:
'Ge mig ett ljus så att jag tryggt kan beträda det okända.'
Och han svarade:
'Gå ut i mörkret och lägg din hand i Guds.
Det kommer att vara bättre än ett ljus och
tryggare än en välkänd väg.'"

Om denna högtidliga sanning vittnar jag. Jag förkunnar att vår Herre och Frälsare verkligen lever och att han även idag leder sin kyrka med sin allsmäktiga hand, i Jesu Kristi namn Amen.

Guds folk i Sions gård

BOYD K PACKER

Efter gårdagens morgon och denna morgon med president Lee tror jag att ni kan föreställa er vilken upplevelse det är för oss när vi, som bröder, går till templet och där får delta i en underbar rådplägning med honom.

Det var under ett sådant möte för en kort tid sedan som jag fick inspirationen till det ämne jag skall tala om idag. Som inledningshymn sjöng vi: "Guds lagar milda är." Senare i en bön tog president Lee med följande mening ur hymnen: "Med vaksam blick han ser Guds folk i Sions gård." (Hymner, nummer 46.) Han tackade sedan vördnadsfullt den Allsmäktige för hans heligas trygghet och beskydd, och i bönen bad han om fortsatt vakande omsorg över dem.

Jag blev djupt rörd och tacksam över att det i en värld som kännetecknas av oro, till och med av våld, finns ett folk som bryr sig om varandra.

Paulus sade till de heliga i Efesus: "Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk." (Ef 2:19.)

Att ha medborgarskap med de heliga har en stor innebörd. Alla kan få detta medborgarskap genom dopsförordningen, om de vill — om de vill omvända och förbereda sig. Sedan behöver de som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga aldrig vara ensamma.

Människan betraktas som son eller dotter till Gud. Familjemedlemmarna får lära sig att stödja varandra. I sådana familjer uppfylls i viss mån meningen: Guds folk i Sions gård. Då passar familjeuppbyggnaden på ett underbart sätt in i ramen för kyrkans organisation.

När en ung man eller kvinna har flyttat från familjekretsen så lämnas de inte ensamma, ty den vakande omsorgen bibehålles över dem. När de gifter sig börjar kretsloppet igen.

En del gifter sig inte, men de lämnas aldrig ensamma.

När barnen lämnar hemmet för att gifta sig och få egna familjer, möter far och mor — som nu kallas farfar och farmor eller morfar och mormor — livet tillsammans som de gjorde när de var nygifta. Detta är det normala, det väntade och det önskvärda mönstret, ty Herrens väg är ett evigt kretslopp. De lämnas aldrig ensamma.

Barnen har fått lära sig att vörda sina föräldrar, men ibland bor de långt borta. I vilket fall som helst sträcker kyrkan ut sin vakande omsorg över dem.

När sedan en av dem är borta, lämnas den gamla änkan inte ensam: för ännu en gång sträcker kyrkans organisation ut sin vakande omsorg över henne för att trygga hennes behov — andligt, och timligt också, om det behövs — så att hon kan fortsätta "att leva i Sions gård".

Förfarandet är enkelt. Två prästadömsbärare kallas av sin kvorumpresident och får av biskopen i uppdrag att besöka varje medlems hem regelbundet, under benämningen prästadömets hemlärare.

De är väktare över den enskilda medlemmen och över familjen.
När jag väljer att tala om prästadömets hemundervisning, är jag fullt på det klara med att det finns några verksamhetsgrenar i kyrkan som är mera lockande och andra som är intressantare. Kanske till och med de flesta är mera tilltalande.
För någon tid sedan var jag i ett hem efter ett sakramentsmöte. Modern frågade sin tonårsson hur dagen hade varit för honom. Den unge mannen, frimodig och uppriktig som ungdomar vanligen är, svarade: "Bra, utom sakramentsmötet."
Modern frågade om sakramentsmötet, och han sade: "Joo, om vi bara kunde slippa från högrådsmedlemmar som talar om prästadömets hemundervisning och välfärd, så skulle det vara toppen!"
Den förödmjukade modern sade: "Men David, äldste Packer här har ansvaret för ett av de programmen i hela kyrkan."

"Det vet jag", sade han. "Varför gör han inte något åt det?"
Min pojke, just nu gör jag allt jag kan åt det. Låt mig förklara något för dig. Du kommer kanske att märka att dessa båda program — som är mycket nära besläktade — kan vara mycket intressanta. Men intressanta eller inte, så är de livsviktiga för din trygghet.
För resten, unge man, kan du sätta upp mig tillsammans med den där högrådsmedlemmen som talar om prästadömets grundprogram. Och tillsammans med oss kan du sätta upp din idrottstränare som talar om drill och träning, och din musiklärare som insisterar på många timmars träning för några få minuters framträdande. Tillsammans med oss kan du sätta upp dina föräldrar, som envisas med att du skall lära dig arbeta och uppmärksamma de viktiga sakerna i livet.

Som jag sade förut finns det kanske andra verksamheter som är mera tilltalande, men inga som är viktigare.
Det är intressant att saker som är så viktiga tas så mycket för givna. Vi har till exempel inom oss ett strömmande blodförråd som tillför kroppen näring, för bort slaggprodukter och är beväpnat med ett skydd mot sjukdomar och infektioner. Blodförrådet hålls i rörelse av hjärtats oupphörliga och pålitliga pumpande. Det är livsviktigt för livet.
I vanliga fall får emellertid en sticka i fingret mera uppmärksamhet och intresse. Ingen tänker mycket på hjärtats slag förrän det uppstår ett hot att de kan avbrytas eller stoppas. Det är först då som vi uppmärksammar dem.

Underligt nog tas hemundervisningen så mycket för given att de flesta medlemmar ägnar den föga uppmärksamhet, och deltar rutinmässigt, ibland nästan med förtret. Inte desto mindre får kyrkans medlemmar genom den ett skydd och en vakande omsorg som inte finns någon annanstans.
Föreställ er en man som hämtar sin kamrat, vanligen en yngre man i tonåren, för att under kvällens lopp hälsa på i fem eller sex familjers hem. De kommer för att ge dem uppmuntran, för att utforska deras andliga behov, och för att intressera sig för deras välfärd, så att alla vet att de har någon att vända sig till när de behöver hjälp.
Om någon drabbas av sjukdom kan hjälp sändas ut. Barnen kan tas om hand. Besök kan ordnas. Här samarbetar prästadömets hemlärare med Hjälpföreningens besökslärarinnor. Ofta är problemet inte sjukdom. Det är en tonåring med problem eller ett barn som inte utvecklas som det borde.
Genom denna prästadömets hemundervisnings kanal kan en understödjande kraft flyta fram, som omfattar kyrkans resurser här på jorden. Men detta är inte allt. Genom denna kanal kan flyta fram en förlösande, andlig kraft, obegränsad som himlen själv.
Genom hemundervisningen har tragedier kunnat undvikas. Själar på väg nedåt har lyfts upp. Materiella behov har tillgodosetts. Sorg har lindrats. Sjuka har botats genom smörjelse. Medan arbetet går vidare utan att någon blåser i trumpet för det, inspireras det av Gud Allsmäktig och ligger till grund för detta folks andliga föda.
Kyrkans ledare gör stora ansträngningar för att se till att prästadömets hemundervisning fungerar. Fastän den i så hög grad tas för given, sörjs det alltid för den och så kommer det alltid att vara. Dess principer har aldrig ändrats, inte ens med det växlande samhället eller de olika tilläggen till kyrkans program. Utan den kunde kyrkan mycket snabbt upphöra att vara kyrkan. Och som jag sade förut finns det inte någon verksamhet som är viktigare, även om andra kan vara mera lockande.
Jag är tacksam för de många aktivitetsprogram vi har. De är en krydda, en smaksättning eller en dessert. De gör livet intressant, i synnerhet för våra ungdomar. Jag är mycket gynnsamt inställd till dem och vill inte se dem försummade, och inte heller skulle ni kunna övertala mig att avvara dem.
Jag kan se att en kyrka med enbart hemundervisning, för en ung människa skulle kunna vara lika tråkig som en måltid utan kryddor eller dessert. Men jag är bekymrad när våra lokala ledare helt och hållet koncentrerar sig på aktivitetsprogrammen och försummar prästadömets hemundervisning.

Jag säger till er biskopar, att ni kan lika gärna försöka träna en idrottsman enbart på en diet av chokladkakor och sockerdricka, som att försöka stödja era ungdomar en-

bart med aktivitetsprogram. De kan dras till dem, men de får inte mycket näring av dem. Inget arbete att återlösa era ungdomar kan få bättre resultat än den tid och uppmärksamhet som ges prästadömets hemundervisning. För syftet med prästadömets hemundervisning är att stärka hemmet, och man skulle kunna säga: "Det är det som är huvudsaken." Kan ni inte se att när ni håller denna livlina till hemmet öppen, så stärker ni inte bara hemmet, utan ni får mycket bättre, mera lockande aktiviteter?

Det finns många sätt att lyfta upp våra ungdomar på. Vi är mycket uppfinningsrika och verkar kunna hitta på många spännande sätt. Förr eller senare kommer vi att börja göra det på Herrens sätt

Det påminner mig om en pälsjägare som hade förtjänat en blygsam förmögenhet på att fånga rävar Han beslöt sig för att gå söderut under vintern och lämnade sina fångstlinjer i en omsorgsfullt utbildad ung assistents vård Han lärde honom exakt hur han skulle placera fällorna och var han skulle lägga lockbetet.

När han kom tillbaka på våren fanns det till hans besvikelse mycket få rävskinn.

"Gjorde du precis som jag lärde dig?", frågade den äldre mannen

"Oh nej då", kom svaret. "Jag kom på ett mycket bättre sätt."

Ni som är biskopar och kvorumledare, jag uppmanar er att ge tillräcklig uppmärksamhet åt prästadömets hemundervisning. Avlös inte hemlärarna i ett försök att på andra sätt göra det de borde göra Ni kan hitta på tusentals sätt i ett försök att stärka era ungdomar, men förr eller senare måste ni återgå till att göra det på Hans sätt.

Det påminner mig om skrifternas tillkännagivande:

"Vem är jag, säger Herren, som lovat och icke hållit?

Jag befaller, och människan åtlyder icke; jag återkallar, och hon går miste om välsignelsen

Då säga de i sina hjärtan Detta är icke Herrens verk, ty han har icke hållit sina löften Men ve dem, ty deras lön väntar dem nedanfrån och icke ovanfrån " (L&F 58:31-33.)

Till er som är hemlärare — ni som utför rutinbesöket, som ganska ofta anses som ett slitgöra — ta inte lätt på er uppgift eller anse inte det som ett rutinarbete Varje timme ni anslår till det och varje steg ni tar i det och varje dörr ni knackar på, varje hem ni hälsar på i, varje uppmuntran ni ger, är en dubbel välsignelse.

Det är en intressant sanning att hemlärarna ofta får undervisning medan de besöker familjen. Frågan är faktiskt ofta, till och med i ett ögonblick då hemläraren gör en uppoffring och tjänst, vem som har den största nyttan — familjen han tjänar eller hemläraren

Från min egen erfarenhet minns jag en mycket betydelsefull läxa Jag fick den som hemlärare

Strax innan jag gifte mig fick jag tillsammans med en äldre kamrat i uppdrag att arbeta som hemlärare hos en äldre, liten dam som inte kunde gå ut. Hon var halvt invalidiserad, och ofta när vi knackade på dörren ropade hon att vi skulle komma in. Då fann vi henne oförmögen att vara uppe och lämnade vårt budskap vid sängkanten.

På något sätt fick vi reda på att hon tyckte mycket om citronglass. Vi stannade ofta vid glassaffären innan vi gjorde vårt besök. På grund av att vi kände till vilken smak hon föredrog, fanns det två orsaker till att vi var välkomna till detta hem.

En gång kunde min seniorkamrat inte gå, av någon orsak som jag inte kommer ihåg. Jag gick ensam och följde ritualen att köpa en halv liter citronglass innan jag hälsade på hos henne.

Hon låg till sängs när jag kom. Hon talade om att hon var mycket orolig för ett barnbarn som skulle genomgå en mycket svår operation nästa dag. Hon frågade om jag ville knäböja vid sidan av sängen och hålla en bön för ynglingens välbefinnande.

Efter bönen antar jag att hon tänkte på mitt förestående bröllop och sade: "I kväll skall jag undervisa dig." Hon sade att hon ville berätta något för mig och att jag alltid skulle komma ihåg det Sedan började den lektion som jag aldrig har glömt bort. Hon berättade något om sitt liv.

Några år efter hennes giftermål med en fin ung man i templet, när de koncentrerade sig på ett ungt äkta pars verksamhet och höll på att skaffa sig en familj, kom det en dag ett brev från "Box B" (På den tiden betydde ett brev från "Box B" i Salt Lake City ofelbart en missionärskallelse.)

Till sin överraskning kallades hela familjen till en av världens avlägsna delar för att hjälpa till att öppna landet för missionärsverksamhet. De tjänade trofast och väl, och efter flera år återvände de hem för att åter ta itu med ansvaret att uppfostra sin familj.

Sedan berättade hon om en måndagsmorgon. Man skulle kanske kunna kalla den en grå tvättdagsmåndag. Det hade uppstått någon irritation och osamja. Sedan yttrades några hätska ord mellan man och hustru. Intressant nog kunde hon inte komma ihåg hur det började eller vad det handlade om. "Men", sade hon, "det dög inte med mindre än att jag följde honom till grinden, och när han gick på gatan på väg till arbetet, måste jag helt enkelt ropa en sista hätsk, hånfull anmärkning efter honom

Sedan började tårarna rinna, och hon berättade för mig om olyckshändelsen som skedde den dagen, och att han aldrig mer kom hem. "I femtio år", snyftade hon, "har jag

levat i helvetet i vetskap om att de sista ord han hörde från mina läppar var denna hätska, hånfulla anmärkning."

Detta var budskapet till hennes unga hemlärare. Hon inskärpte det hos mig jämte ansvaret att aldrig glömma bort det. Jag har haft mycket stor nytta av det. Jag har lärt mig sedan dess att ett äkta par kan leva tillsammans utan att ett ont ord någonsin yttras mellan dem.

Jag har ofta undrat över besöken i detta hem, över tiden jag tillbringade där och över de få kronor vi spenderade på glass. Denna lilla syster har för länge sedan gått igenom slöjan. Detta gäller också för min seniorkamrat. Men den kraftfulla erfarenheten i denna hemundervisning, när hemläraren blev undervisad, lever fortfarande kvar hos mig, och jag har fått tillfälle att ibland lämna hennes budskap till unga par vid vigselaltaret och när jag gett råd till människor över hela världen.

Det finns en god anda i prästadömets hemundervisning. Varje prästadömsbärare som går ut i detta uppdrag kan komma hem tusenfalt belönad.

Jag har hört män säga som svar på frågan vad de har för ämbete i kyrkan: "Jag är bara hemlärare."

Bara en hemlärare. Bara herden för en hjord. Bara den som kallats dit där tjänandet spelar den största rollen. Bara en Herrens tjänare!

Det är på grund av dig, prästadömets hemlärare, som en vers i hymnen äger giltighet:

"Med vaksam blick han ser
Guds folk i Sions gård.
Den hand, som kraft naturen ger,
ger ock de sina vård."

Jag bär vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka och rike. Vi bär prästadömet och auktoriteten som delegerats av honom. Över oss presiderar en profet, som eftersom han är människa inte kan sträcka sig till jordens alla hörn, till varje gren, varje mission eller varje stav. Men genom delegering av den auktoritet och de nycklar han innehar, kan han sträcka sig inte bara till stavarna och warden och grenarna, utan in i hemmen, till de enskilda medlemmarna, och välsigna och stödja dem, så att de heliga tryggt kan bo i Sions gård. I Jesu Kristi namn. Amen. O

En ny profet har kommit

MARK E PETERSEN

En ny Guds profet har blivit upprest for denna tid som nu är inne!

Han är en i en rad av inspirerade män som blivit gudomligt kallade att verka nu och som skall föra ny uppenbarelse från himmelen till varje man, kvinna och barn som vill lyssna

Utnamningen av denne nye profet är av yttersta vikt for varje person som tror på Gud och i synnerhet for var och en som tror på Herren Jesus Kristus Det är med djup ödmjukhet, men med stor uppriktighet, som vi gör detta högtidliga tillkannagivande för världen.

Alltid då Herren har haft ett folket på jorden vilka han har erkänt som sitt eget, har han lett dem genom levande profeter vilka han givit ledning från himmelen.

Då människorna förblev trofasta i forna tider, blev den ene profeten efter den andre upprest av den Allsmäktige i en lång rad av gudomliga utnämningar.

Sålunda finns det många män av Gud som är nämnda både i Gamla och Nya testamentet.

En liknande rad av inspirerade män har nu upprattats i vår tid Detta skedde som ett resultat av återställesen av Herren Jesu Kristi evangelium genom hans siare i de sista dagarna, Joseph Smith.

När profeten Amos var på jorden, gjorde han ett betydelsefullt uttalande om att Herren skall leda sitt folk endast genom profeter. Han sade: "Sannerligen, Herren, HERREN, gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)

Detta är av särskilt intresse därför att det förutsätter nära kommunikation mellan Gud och människan.

I motsats till den allmänna föreställningen är Herren en kommunikationens Gud, en uppenbarelsens Gud. Han är en Gud av ljus och intelligens, av kunskap och vetande. Han verkar inte i mörkret, inte heller frälser han någon i okunnighet. Hela hans frälsningsplan vilar på kommunikation med ett upplyst folk.

Vem kan dyrka på ett intelligent sätt, om man hålls i okunnighet?

Vem kan ha en meningsfull tro utan kunskap om Gud?

Och varifrån skall denna kunskap komma, om inte från gudomen själv?

Men när det kommer från gudomen, är det både kommunikation och uppenbarelse.

Trots att han är en kommunikationens Gud, följer han en särskild metod att överföra kunskap till människan. Det är ett oförändrat mönster, nämligen att han alltid talar till folket genom levande profeter.

Skrifterna anger att Herren under århundraden varit fri och villig att ge inspirerad ledning till mänskligheten. Inte desto mindre har det funnits perioder då sådan uppenbarelse har upphört. Detta skedde till och med på Bibelns tid, och Jesaja förklarade anledningen därtill. Han sade
"Se, Herrens arm är icke för kort, så att han ej kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan höra.

Nej, det är edra missgärningar som skilja eder och eder Gud från varandra, och edra synder dölja hans ansikte för eder . . ." (Jes 59:1-2)
Mänskliga varelser är sena att lära sig Herrens vägar och särskilt är de långsamma när det gäller att acceptera det faktum att trots att han är villig att kommunicera med dem, är det hans metod att göra det genom inspirerade levande män som han utser till profeter.

Det ar ett mönster för honom. Det är hans förfaringssätt, och han har inte andrat på det. Han är densamme i går, i dag och för alltid, och likadant är det med hans metoder
Brist på kommunikation mellan mänskliga varelser är orsak till mycken oro i varlden. Men när kommunikationen mellan Gud och människan bryter samman uppstår det än värre situationer

I forna tider visade Herren sin villighet att tala till människorna genom att han uppreste en lång rad inspirerade män som tjänade som hans talesmän, från Adams dagar till Johannes Döparens. Vi känner till deras namn, som Jesaja, Hesekiel, Moses och Sakarja för att bara nämna några få. Det de skrivit utgör Gamla testamentet, en av de storsta samlingar litteratur och uppenbarelse som människan känner till
Men hur är det med Nya testamentets tid? Följde Gud samma metod då? Satte han profeter i de kristna kyrkorna, sålunda bevarande det historiska mönstret som uppenbarades i Gamla testamentet?

Det gjorde han!
Paulus talade om för efeserna att Jesu Kristi kyrka var byggd på en grund av apostlar och profeter med Frälsaren själv som hörnstenen. (Se Ef 2:20.)
Vilka var den tidens profeter?
Det var de tolv naturligtvis, men fanns det andra?
Nya testamentet omtalar för oss att det fanns andra Silas och Barnabas var två av dem, och båda var stora missionarer på den tiden Andra var Simeon och Lucius Likaså fanns det en man vid namn Judas men inte Iskariot. Man som Manaen och Agabus nämns också, vilka förutsade Paulus arrestering. (Se Apg 11, 13, 21)
Efesierbrevet förklarar varför det fanns kristna profeter, namligen att de var placerade i Herrens kyrka för att "göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp". (Ef 4:12)
Eftersom Frälsaren befallde sitt folk att bli fullkomliga liksom deras Fader i himmelen (se Matt 5:48), organiserade han sin kyrka för att ge dem det medel varigenom detta kunde uppnås. Därför gav han dem apostlar och profeter.

Dessa inspirerade män fanns också i kyrkan för att bevara enheten bland de heliga och att samla in flocken "så att vi icke mer . . . skulle drivas omkring av vart vindkast i . . ." (Ef 4:14)
Så Gud följde samma mönster när det gällde att kommunicera med sitt folk på Nya testamentets tid, som han haft för vana under hela den tid som skildras i Gamla testamentet
Hur är det nu med vår tid?
Kommunikationen mellan Gud och hans profeter var en integrerad del av den tidiga kristna kyrkan, men hurdan är situationen i den nutida kristenheten? Var finns de kristna profeterna idag?
Tyvärr gick de förlorade efter ett århundrade. Det finns ingen skildring av någon kristen profet som har levat efter 110 år e Kr, då man i världen tror att Johannes Uppenbararen sist hörde av sig.
Har då kristenheten drivit omkring i alla dessa år utan kommunikation från himmelen?
De religiösa sekterna medger att det inte finns några profeter bland dem, och de lär att varken profeter eller uppenbarelse behövs längre. I stället säger de att Bibeln, som skrevs för länge sedan, innehåller allt som är nödvändigt.
Detta utgör en avvikelse från Herrens mönster i de forna tiderna, att alltid leda sitt folk genom levande profeter?
På Jesajas tid fanns det människor som vände sig bort från Gud. Herren vände sig inte bort från människorna.
Det var på samma sätt på Frälsarens tid. Kommer ni ihåg att han sade till dem omkring sig: ". . Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat." (Matt 23:37)
Gud överger inte sitt folk. Det är människorna som överger Gud.

Den själ, som till Jesus sin lit haver satt,
skall icke förgätas i mörker och natt;
men han skall befrias trots helvetets makt,
förmedelst min nåde, förmedelst min nåde,
förmedelst min nåde, jag evigt det sagt.

Sånger, nr 178

Skrifterna anger att i de sista dagarna skulle tecken givas strax före Kristi andra ankomst.
En del av dessa skulle vara översvämningar, då haven skulle höja sig över sina gränser samt jordbävningar, sjukdomar och krig som kräver många offer.
Men ett av de mest betydelsefulla tecknen skulle vara att en återställelse av Jesu Kristi ursprungliga evangelium och kyrka skulle ske då "stunden är kommen, då han skall hålla dom". (Se Upp 14:6-7.)
Denna återställelse skulle vara så omfattande, säger skriften, att den skulle innefatta allt som Gud någonsin har talat genom sina tjänare från tidernas begynnelse. (Se Apg 3:21.)
Skulle det då innefatta en återställelse av profetia och uppenbarelse?
Skulle en ny rad profeter bli uppresta för att leda människorna i denna oroliga tid?
Eftersom skrifterna säger att nya uppenbarelse skall komma i de sista dagarna, och eftersom Gud alltid ger uppenbarelse genom sina tjänare profeterna och eftersom det i århundraden inte funnits några, då måste nya profeter bli uppresta för att överbringa den uppenbarelse som är avsedda för vår tid.

Detta är precis vad som har hänt. Joseph Smith var den förste av dem. Genom honom återupprättade Herren evangeliet i dess renhet då kyrkan återupprättades på jorden år 1830.

Därefter kom en följd av moderna profeter som fortsatte verket, vilket kommer att fortsätta växa till Herren Jesu Kristi andra ankomst.

Efter Joseph Smith blev Brigham Young kallad, sedan John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F Smith, Heber J Grant, George Albert Smith, David O McKay, Joseph Fielding Smith och nu president Harold B Lee Var och en av dem var Guds profet i sin tid, var och en av dem en siare och uppenbarare.

I denna konferens har vi med våra hjärtan och våra händer formellt understött president Lee som vår inspirerade ledare i denna tid

Profetens mantel ligger nu på honom. Han innehar det heliga prästadömets auktoritet som de hade

Alla de nycklar och krafter som gavs av änglarna till profeten Joseph Smith har bli förlänade till president Lee. Han är vår tids auktoriserade och gudomligt utvalde efterföljare i denna långa rad av profeter.

Verket kommer nu att fortsätta ända till millenniet Ett troende folk bereder sig att motaga Frälsaren. Kristus skall komma igen! Hans kyrka har återupprättats som en förberedelse för hans ankomst.

Ännu en gång har vi profeter på jorden likt Moses och Jesaja, Petrus, Jakob och Johannes, Silas och Barnabas och Paulus.

Än en gång erbjuds mänskligheten sann frälsning.

Och än en gång säger Frälsaren genom sina nutida tjänare:

"Kommen till mig. I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.

Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, så skolen I finna ro för edra själar.

Ty mitt ok är milt och min börda är lätt." (Matt 11 28-30)

Med denna nya rad profeter som leder oss bringar vi åter frälsning till hela mänskligheten. Vi betygar att Gud verkligen har talat i dessa sista dagar och att vi är hans präster

För länge sedan sade skriften "Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!" (Rom 10.15)

Har ni någonsin frågat er vilka dessa människor är, som predikar fridens evangelium och vars fotsteg är så ljuvliga på bergen?

Abinadi ger oss förklaringen i Mormons bok.

Dessa människor är Guds profeter, de som predikar Herren Jesu Kristi evangelium.

Abinadi säger "... jag menar alla de heliga profeterna ända från världens begynnelse?

Dessa äro de, som hava förkunnat frid, som hava kommit med glada budskap om det som är gott, som hava förkunnat frälsning och sagt till Sion: Din Gud regerar!

Huru ljuvliga voro icke deras fötter på bergen!

Åter huru ljuvliga på bergen äro icke deras fötter, som ännu förkunna frid!

Åter, huru ljuvliga på bergen äro icke deras fötter, som hädanefter skola förkunna frid, ja, från denna tid och i all evighet!

Se, jag säger eder: Detta är icke allt. Ty huru ljuvliga på bergen äro icke hans fötter, som kommer med goda budskap och som lägger grundvalen till frid. Ja, det är Herren, som har återlöst sitt folk, ja, han som har förlänat sitt folk frälsning." (Mosiah 15:13-18)

Så talade Abinadi.

Profeterna är alltså Jesu Kristi tjänare och har varit så från tidens början. Och därför att de är hans tjänare och predikar hans fridsbudskap, är deras fötter ljuvliga på bergen.

Vi ärar dem. Vi skall följa dem och genom dem skall vi utarbeta vår frälsning här på jorden på Herrens sätt.

Och därför säger vi.

"Kom lyssna till profetens röst.
hör ordet sant från Gud.
Njut av hans sanning, frid och tröst,
höj fröjdesångens ljus.
Vi funnit vägen fordom känd
av Guds profet och folk.
Oss åter en profet är sänd,
en Herrens sannings tolk."

Vi betygar högtidligt att kommunikation mellan himmel och jord åter har upprättats i vår tid. Vi förkunnar att Gud inte är isolerad från världen.

Han är inte död. Han lever.

Han är inte blind. Han ser.

Han är inte dov. Han hör.

Han är inte stum. Han talar, vältaligt, till sina levande profeter och genom dem till världen i sin helhet.

På detta sätt talar Gud till er idag. Lyssna till honom. Erkänn honom. Bed till honom Lyd honom. I Herren Jesu Kristi namn.

Amen.

Underliga trosbekännelser i kristendomen

Le Grand Richards

Det är skönt att vara här, bröder och systrar, på denna underbara konferens och jag är säker på att vi alla blivit inspirerade av det vackra vittnesbörd vi just hört från president Tanner

Det finns tre miljoner sista dagars heliga utspridda över hela denna jord, vilka har i sina hjärtan liknande brinnande vittnesbörd om sanningen i profeten Joseph Smiths berättelse om Faderns och Sonens besök, åtföljt av besök av andra himmelska budbärare Inte bara dessa, utan hundra tusentals som redan gått till vila, sådana som min far och hans far. Min farfar ägnade tio av de första fjorton åren av sitt äktenskap åt att bära vittnesbörd om detta budskap här och i Europas länder.

Vi har i världen idag nästan 17.000 heltidsmissionärer, som betalar sitt eget uppehälle, eller också gör deras familjer det, for att de skall kunna berätta om detta besök för hela världen. Mitt vittnesbörd till er här idag är att det inte finns någon hederlig man eller kvinna i denna värld, som verkligen älskar Herren och önskar tjäna honom som han önskar bli tjänad. som inte skulle ansluta sig till denna kyrka om de bara ville ta sig tid att ta reda på de underbara ting som Herren har gjort för att återupprätta sitt verk på jorden i denna tid.

För några år sedan fick en mycket välkänd radiokommentator följande fråga: "Vilket skulle vara det största budskap som man skulle kunda sända ut i världen?" Och han sade efter att ta tänkt över saken ordentligt: "Att kunna säga att en människa som har levat här på jorden hade återvänt hit med ett budskap från Gud, det skulle vara det största budskap som skulle kunna sändas ut i världen."

Och eftersom det är sant har de sista dagars heliga det största budskapet. Inte bara profeter som Moroni och Johannes döparen och Petrus, Jakob och Johannes har besökt jorden, utan också Gud Fadern och hans son Jesus Kristus, som president Tanner just vittnat om. Skulle det inte vara underbart om världen kunde förstå det?

När astronauterna landade på månen var tidningarnas förstasidor fulla av rapporter om detta, men det borde inte vara någonting i jämförelse med att himmelens och jordens Skapare återvänder till denna jord, för vi har fått veta att Jesus skapade himlarna och jorden och alla ting som finns i dem. Då skulle de naturligtvis vilja veta, om Fadern och Sonen ansåg det tillräckligt viktigt att besöka jorden, vilket budskap de skulle vilja lämna eller varför de har kommit.

Ni har fått veta att till svar på Josephs fråga sade Frälsaren att han inte skulle sluta sig till någon av kyrkorna, för de predikade människolärör och sedan tillade Frälsaren: "deras trosbekännelser är en styggelse inför mig". (Se Joseph Smith 2:19)

Vi vill inte att några som inte är medlemmar skall bli förolämpade av detta uttalande, men om Jesus verkligen besökte profeten Joseph Smith, och det vet vi att han gjorde, då borde detta uttalande vara mer auktoritativt än någon annan människas uttalande i hela världen, och det finns många liknande vittnesbörd från ledare i andra kyrkor i nationen.

Exempelvis vill jag citera ett uttalande av Harry Emerson Fosdick i vilket han sade: "Om Jesus skulle komma tillbaka till jorden nu, få höra de mytologier som byggts upp runt honom, se de trosbekännelser, de många kyrkosamfund och sakramentalier som åberopas i hans namn, skulle han sannerligen säga: 'Om detta är kristendom, är jag inte kristen.'"

I *Smith's Bible Dictionary*, skriven av 73 välkända teologer och bibelstudenter, görs följande uttalande: "Man får inte vänta sig att finna den Heliga skriftens evangelium på jorden idag. Det kan inte finnas perfekt i hela kristenhetens totala fragment och än mindre i något fragment."

Roger Williams, pastor för den äldsta baptistkyrkan I Amerika, gav upp sitt arbete med följande uttalande: "Det finns inte någon regelrätt konstitutionerad Kristi kyrka på jorden och inte heller någon person som är kvalificerad att administrera några kyrkliga förordningar, och detta kan det Inte heller finnas förrän nya apostlar sänds av det Stora överhuvudet för kyrkan, vars ankomst jag väntar på." (*Picturesque America*, sid 502)

Det är vårt budskap till världen att sanna apostlar har sänts ut. Vi har lyssnat under sessionerna av denna konferens till ungefär trettio av dessa stora män — stora män I sig själva, oavsett deras religiösa övertygelser — som har ett vittnesbörd om att Fadern och Sonen har besökt jorden brinnande i sina hjärtan.

Jag skulle vilja säga några ord denna morgon om det uttalande som Frälsaren gjorde att "deras trosbekännelser är en styggelse inför mig". När Satan kastades ut från himmelen, gick ropet: "Ve dig, du jord . . . Ty djävulen har kommit ned till eder i stor vrede,eftersom han vet att den tid han har kvar är kort." (Upp 12:12) "Så går han . . . sökande att förgöra människornas själar." (L&F 10:27) Och hur försöker han förstöra människor? Genom att ta lite sanning och blanda med mycket fel för att bedra människornas hjärtan.

Det är det som Jesaja menade då han sade: "Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna . . . Det var du som sade i ditt hjärta: ' . . . högt ovanför Guds stjärnor vill jag ställa min tron . . . göra mig lik den Högste.'" (Jes 14:12—14) För han är den man som fick jorden att darra, som skakade riken och som sålunda bedrog nationerna. (Se Jesaja 14:16) Det var detta som Jesus kom för att säga oss, att „deras trosbekännelser voro en styggelse inför honom", därför att Satan har bedragit nationerna.

Under de få minuter jag har kvar skulle jag vilja nämna ett eller två exempel på Satans bedrägerier. Vi hör ständigt att allt vi måste göra är att tro på Herren Jesus Kristus, så kommer vi att bli frälsta. Förespråkarna för denna lära tar som bevis Jesu yttrande till rövaren på korset då han sade: "I dag skall du vara med mig i paradiset." (Luk 23:43) (Profeten

Joseph Smith har antytt att ordet *paradis* aom det uppträder i Bibeln bör ha översatts "andervärlden".) De tror att de alla kan bli frälsta bara genom att erkänna Jesus aom Kristus. Om de bara förstod skrifterna!

Paulua blev förd upp till den tredje himmelen (och det kan inte finnas en *tredje* himmel om det inte finna en första och en andra) och han fördes upp i paradiaet och hörde outsägliga ord "aom det icke är lovligt för en männiaka att uttala". (Se 2 Kor 12:2—4)

Låt oss beakta det yttrande som gjordea av Jeaua till rövaren: "I dag skall du vara med mig i paradiset" (eller i andevärlden). Aposteln Paulua ääger att det finna tre himlar ovanför andevärlden och Jesus aade: "I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag nu ääga eder att jag går bort för att bereda eder rum . . . ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara." (Joh 14:2—3)

Profeten Alma talade i Mormons bok om ajälens tillstånd mellan död och uppståndelse och han säger följande: "Detta är det tillstånd vari de ondas själar befinna aig, ja, i mörker och ett tillatånd av hemsk och fruktansvärd förväntan att Guds brännande harm och vrede skola drabba dem. Sålunda förbliva de i detta tillstånd, liksom de rättfärdiga förbliva i paradis, intill tiden för sin uppståndelse." (Al 40:14)

Världen föratår inte detta, men om ni ville lita på skrifterna. Jesus tog inte rövaren med sig till *himmelen.* Han tog honom till andevärlden och det finns tre himlar ovanför den enligt den heliga skriften. Varför tog han honom med sig till paradiset (andevärlden)? Det var en stor gåva och ett erkännande från hans sida på grund av det som rövaren hade sagt på korset.

Sedan berättar aposteln Petrus för osa vart han gick den dagen då han korsfästes: " . . . I anden gick han ock åstad och predikade för de andar som höllos i fängelse, för sådana som fordom voro ohörsamma . . . i Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken några få — allenast åtta personer — blevo frälsta genom vatten." (1 Petr 3:19—20)

Så istället för att rövaren skulle behöva vänta år ut och år in likt de som var ogudaktiga på Noas tid, tog Frälsaren honom juat den dagen till den plats där han kunde höra evangeliet predikat. Petrus säger oas att "Ty att evangelium blev förkunnat jämväl för döda, det skedde, för att dessa, om de än till köttet blevo dömda, såsom alla människor dömas, likväl till anden skulle få leva, såsom Gud lever." (1 Petr 4:6) Och det var dit aom rövaren följde med Frälaaren den dagen, men det finns tre himlar ovanför, dit Jesus inte tog honom.

Ni kommer ihåg då kvinnorna kom till graven och sökte efter Jeau kropp och det fanna två änglar där, en vid huvudet och en vid foten och dessa aade: "Varför aöken I den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppatånden." (Luk 24:5—6)

Sedan när Frälaaren talade till Maria, aade hon: "Rabuni!" (det betyder mäatare) (Joh 20:16) Då aade han: "Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud." (Joh 20:17)

Ni ser hur mycket lättare det är att föratå när man läaer akrifterna rätt. Inte att undra på att Jesua aade till aadducéerna: "I faren vilse, ty I förstån icke skrifterna." (Matt 22:29) Så den mannen gick med Jeaua den dagen dit han kunde bli undervisad om evangeliet, men Jeaus hade ännu inte farit upp till sin Fader i himmelen.

För närvarande predikar människor över hela världen att allt man behöver göra är att bekänna att Jeaua är Kristua, men det är inte i enlighet med det som Jesus aade. Han aade: "Icke kommer var och en in i himmelriket, aom aäger till mig: 'Herre, Herre', utan den aom gör min himmelake Faders vilja."

Han sade: "Många skola på 'den dagen' aäga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'

Men då akall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder: gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.'" (Matt 7:21—23)

Paulus aäger: "Så lärde han, fastän han var 'Son', lydnad genom aitt lidande; och när han hade blivit fullkomnad, blev han, för alla dem som äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning." (Hebr. 5:8—9)

Sedan var det Johannes aom "såg de döda, både stora och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna . . . Och de döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det som var upptecknat i böckerna." Johannes skrev ockaå: "Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom . . . " (Upp 20:12, 6)

Ni ser att det kommer inte bara genom en bekännelae att man tror på Jesus Kristus. Man måste göra gärningarna och dömas i enlighet med sina gärningar. Allt vi måste göra är att läsa liknelsen om punden för att ae hur den som fick de fem punden vann andra fem och den som fick två vann andra två, och ävenledes fick beröm. "Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje."

Men den som hade fått ett pund aade: "Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man, som vill akörda, där du icke har sått, och inbärga där du icke har utstrött, och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se här har du vad dig tillhör."

Och vad sade Mästaren: "Tagen därför ifrån honom hans pund, och given det åt den som har de tio punden . . . Ty var och en som har, åt honom skall varda givet . . . men den som icke har, från honom skall tagas också det han har. Och kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför. Där skall vara gråt och tandagnisslan." (Matt 25:21, 24—25, 28—30)

Det låter som om vi måate göra något förutom att bara bekänna om vi vill nå vår himmelske Faders närhet. Detta är sagt i korthet, men det finna mycket mer att säga om detta. Jag skulle vilja nämna en annan aak, som jag tror är en trosbekännelse som är "en atyggelse inför honom" och jag akall nämna det i korthet. Vid den tidpunkt då Joseph Smith hade denna underbara syn och aåg den förhärligade Kristus, såg han samme Jesus som kom ut ur graven. Han var densamme som visade aig för sina apostlar och lät dem känna på märkena i hans händer och aåren i hana sida. Han var densamme som på den tiden uppsteg till himmelen i närvaro av fem

hundra bröder. Denne Jesus visade sig för profeten Joseph Smith då hela kristenheten dyrkade ett väsen.
Det finns inte tid att nu gå in på en mängd detaljer, men deras katekes säger att deras gud inte "har någon kropp, inga lemmar, inga passioner". Det betyder att han inte har ögon; att han inte kan se. Han har inga öron; han kan inte höra våra böner. Han har ingen röst; han kan inte säga ett ord till profeterna. Somliga av dem säger till och med att "han sitter på toppen av en topplös tron." Så absurt! För mig verkar det som om deras beskrivning av den gud som de tror på är ungefär den bästa beskrivning på ingenting som kan skrivas. Moses kände till att detta tillstånd skulle råda, för när han ledde Israels barn in i det förlovade landet, talade han om för dem att de inte skulle stanna där länge utan att de skulle bli utspridda bland nationerna och "där skolen I tjäna gudar, gjorda av människohänder, gudar av trä och sten, som varken se eller höra eller äta eller lukta". (5 Mos 4:28)
Det är exakt det slags gud som hela den kristna världen dyrkade då Joseph Smith hade denna underbara, härliga syn som uppenbarade den sanne och levande Guden. Men Moses lät inte nöja sig med det. Han sade att i de sista dagarna skulle de finna honom, om de sökte honom. (Se 5 Mos 4:29)
Under denna konferens har ni hört vittnesbörd från alla mina kollegor här, vittnesbörd om att profeten Joseph verkligen sökte honom och verkligen fann honom. Och jag vill bara mitt vittnesbörd som en av hans representanter, en Herren Jesu Kristi apostel, att jag vet att han har besökt denna jord och vi har hans uppenbarade sanning. Vi har det som Petrus talade om när han sade dagen efter pingstdagen, att himlarna måste behålla Kristus "intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun". (Apg 3:21) Vi är den enda kyrka i världen som hävdar en sådan återställelse och det är stor skillnad mellan en *återställelse* och en *reformation*. Vi är inte protestanter. Vi tror på en återställelse till denna jord av Guds eviga sanningar.

Jag skulle vilja säga bara en enda sak till. Jag bevittnade ett av dessa religiösa korståg på TV alldeles nyligen. Den ansvarige mannen sade att det skulle kosta dem 5 miljoner kronor att presentera detta. Jag tänker på orden i skriften att de skulle göra sig vinning av människosjälarna. (Se 2 Petr 2:3) Och när allt var över, inbjöd han människorna att komma fram och bekänna Jesus.
Då tänkte jag på pingstdagen, då Petrus predikade till alla de människor som var församlade och de hörde evangeliet predikat på sitt eget tungomål och de kände styng i sina hjärtan och utropade: "Bröder, vad skola vi göra?" (Apg 2:37) Han sade inte åt dem att de skulle komma fram och bekänna. Han sade: "Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn . . . då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren vår Gud kallar." (Apg 2:37—39)
Och de kan inte bli döpta om det inte finns någon som har auktoritet som erkänns i himmelen, som Jesus sade till sina tolv: "I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder . . . " (Joh 15:16) " . . . och allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen." (Matt 16:19)
Bröder och systrar och vänner som lyssnar, vi gör allt vi känner till för att dela med oss av dessa underbara sanningar till er.
Eftersom ni alla sista dagars heliga har blivit ombedda att vara missionärer och Herren sade: ". . . det tillkommer var och en som blivit varnad att varna sin nästa", (L&F 88:81) måste ni också bära det vittnesbördet varhelst tillfälle gives. Det är det största budskapet i hela världen idag och det är mitt vittnesbörd till er och jag bär det i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Varför Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?

Marion G Romney

Bröder och systrar och vänner, var ni än befinner er!
Som ni har fått veta är denna gudstjänst en del av den 142a generalkonferensen som hålles varje halvår i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
Eftersom det fanns många andra så kallade kristna samfund när den organiserades, liksom i våra dagar, ställs ofta frågan: "Varför behövdes det ännu en kyrka?" Den frågan skall jag söka besvara.
Till att börja med är det uppenbart av själva frågan att förekomsten av så många kyrkor var förbryllande. Uppriktiga människor var bekymrade och förvirrade över vilken av dem som var Kristi sanna kyrka, om ens någon var det.
Bland de bekymrade befann sig en Joseph Smith, Jr, en 14-årig pojke. Påverkad av en religiös väckelse i närheten av Palmyra, New York, där han bodde, förbryllad av kyrkornas motstridiga krav, motiverad av Jakobs uppmaning och löfte, "Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud . . . och den skall bliva honom given", (Jakob 1:5) så bad Joseph på våren 1820 med barnatro Herren att få veta "vilken av

alla sekterna, som var den rätta" så att han skulle "veta, vilken jag skulle sluta mig till".

"... föll jag ned på mina knän [sade han] och började uppsända mitt hjärtas begär till Gud. Knappast hade jag gjort detta, förrän jag omedelbart greps av en makt, som blev mig helt och hållet övermäktig...

Men då ansträngde jag mig av alla krafter att ropa till Gud om att befria mig ... och i samma ögonblick som jag höll på att sjunka i förtvivlan och överlämna mig åt undergång ... såg jag en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig.

Så snart den syntes, kände jag mig befriad från den fiende, som höll mig bunden. När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom*." (Joseph Smith 2:15-18.)

Denna syn var inledningen till ett vördnadsbjudande drama, som ungefär tio år senare nådde sin kulmen-när kyrkan organiserades.

Sonen, som Joseph talade med i den himmelska synen, sade åt honom att han inte skulle gå med i någon av de befintliga samfunden, för "de voro alla orätta". (Joseph Smith 2:19.) De saknade de båda nödvändiga beståndsdelarna för Jesu Kristi kyrka, nämligen hans evangelium och hans namn. Den del av evangeliet som de saknade, omfattade följande oundvikliga beståndsdelar:

1. Sanningen om Guds person och människans förhållande till honom.
2. Kunskap om dess frälsande principer och förordningar.
3. Guds prästadöme, samt
4. Fortlöpande uppenbarelser.

Vad den första beståndsdelen, Gud Faderns och hans Sons Jesu Kristi person beträffar, så lärde Joseph sig sanningen i ovanstående syn. Senare sade han angående dem: "Fadern har en kropp av kött och ben, lika förnimbar som en människas. Så har även Sonen..." (L&F 130:22.)

Vad människans förhållande till Gud angår, så fick Joseph veta i en senare uppenbarelse att: "världarnas" invånare (inbegripet oss på denna jord) är "söner och döttrar, födda åt Gud". (L&F 76:24.)

Kyrkorna på Joseph Smiths tid undervisade inte om dessa fundamentala sanningar om Gud och människans förhållande till honom, av det uppenbara skälet att man varken kände till eller trodde på dem. Det är sant att Kristi kyrkas medlemmar kände till och undervisade om och trodde på dem på Jesu och hans apostlars tid. Men år 1830 hade insikten om dem för länge sedan gått förlorad. Det var okunnighet om sanningen om Gud och människans förhållande till honom som hade frambringat de många kyrkorna.

Under 1820-talet uppenbarades kunskap om evangeliets fundamentala principer och förordningar på nytt från himlen till den unge profeten Joseph Smith. Han fick kunskap om många av dessa principer och förordningar ur Mormons bok, som han fick på följande sätt. I september 1827 gav Moroni, en forntida amerikansk historiker och profet, som vid denna tidpunkt var uppstånden, Joseph en uppteckning som var inristad på tunna guldplåtar. Genom Guds gåva och kraft översatte Joseph dessa. Uppteckningen innehöll en förklaring av Jesu Kristi evangeliums principer och förordningar, så som det lärdes och efterlevdes av Amerikas forna folk.

År 1829 gav Joseph ut sin översättning under namnet *Mormons bok*. Boken innehåller en uppteckning om Jesu Kristi personliga verksamhet bland Amerikas invånare omedelbart efter hans verksamhet i Jerusalems land efter uppståndelsen. Han undervisade dem om sitt evangelium liksom han hade undervisat om det i Palestina. Han organiserade sin kyrka bland dem. Han förlänade deras ledare det heliga prästadömet. Han instruerade dem i evangeliets frälsande förordningar och visade dem hur de skulle förrätta dem.

Vid den tidpunkt då Joseph utgav Mormons bok hade han också fått evangeliets tredje oundgängliga beståndsdel, nämligen det heliga prästadömet, som gav honom myndighet att handla för Gud och i hans namn.

Han fick det aronska prästadömet i maj 1829. Medan han översatte Frälsarens lärdomar om dopet, så som de står upptecknade i Mormons bok, anropade han och hans skrivare, Oliver Cowdery, Herren för att få ytterligare upplysningar om ämnet. När de knäböjde i bön besöktes de av en himmelsk budbärare, som sade att hans namn var "Johannes, densamme som i Nya testamentet kallas Johannes döparen". Budbäraren lade händerna på deras huvuden och sade: "I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse..." (L&F 13.)

Några få veckor senare förlänades Joseph och Oliver det melkisedekska prästadömet av Petrus, Jakob och Johannes, och ordinerades av dem till apostlar. (Se *Documentary History of the Church*, vol 1, s 40.)

Evangeliets fjärde oundgängliga beståndsdel, fortlöpande uppenbarelser, kom samtidigt som prästadömets återställelse. Det är up-

penbart av det sätt på vilket Joseph Smith fick kunskap om Gud och om evangeliets principer och förordningar, att han själv fick direkta uppenbarelser från himlen. Men detta är inte allt som var nödvändigt.

Varje medlem i Kristi kyrka i tidernas mitt fick den Helige Andens gåva. Den Helige Anden är en uppenbarare. Att motta honom är detsamma som att bli andligt pånyttfödd. Kom ihåg vad Jesus sade till Nikodemus: "Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike." (Joh 3:5.)

Att motta den Helige Andens gåva är detsamma som att födas av Anden. Herren instruerade prästadömets ämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att "enligt skrifterna konfirmera dem, som genom dop kommit in i kyrkan, genom handpåläggning för dop i eld och den Helige Anden . . ." (L&F 20:41.)

Prästadömet och den Helige Andens kraft är det som ger kyrkan och dess medlemmar liv:

"Till den Helige Andens speciella uppgifter hör . . . att upplysa och förädla människosinnet, att rena och helga själen, att sporra till goda gärningar och att uppenbara det som hör Gud till." (James E Talmage, *Trosartiklarna,* sidan 161.)

Utan denna gåva skulle kyrkan vara lika död och kraftlös som en kraftstation utan elektricitet.

När Joseph Smith på detta sätt fått en ny evangelieutdelning, var han bemyndigad att återupprätta Kristi kyrka på jorden, så som Herren sade åt honom att göra. Sådana anvisningar kom i olika uppenbarelser, i vilka sättet och datumet för organiserandet var specificerade.

I åtlydnad till dessa befallningar organiserade Joseph Smith Jr den 6 april 1830 Jesu Kristi Kyrka i Fayette, Seneca County, New York, helt i överensstämmelse med Guds bud och landets lagar.

Således är svaret på frågan — Varför organiserades kyrkan när det redan fanns så många kyrkor? — uppenbarligen att *Herren Jesus Kristus själv sade åt Joseph Smith att organisera den.*

Men Herren inte bara sade åt Joseph att organisera kyrkan, utan han talade också om vad den skulle heta.

Det är värt att lägga märke till, att av alla de kyrkor som då gjorde anspråk på att representera Kristus, var det inte någon som bar hans namn. Joseph lärde sig av Jesu undervisning hos nephiterna att ingen kyrka kunde vara Kristi kyrka såvida den inte bar hans namn. När nephiterna frågade vad de skulle kalla hans kyrka, sade Jesus, medan han verkade bland dem:

"Huru kan det vara min kyrka, med mindre den kallas efter mitt namn? Ty om en kyrka kallas efter Moses' namn, så är den Moses' kyrka. Om den kallas efter någon annan människas namn, så är det en människas kyrka, men om den kallas efter mitt namn, så är den min kyrka, om den är byggd på mitt evangelium." (3 Nephi 27:8.)

Detta uttalande ger oss ett dubbelt prov: Kristi kyrka måste (1) bära hans namn, och (2) vara byggd på hans evangelium.

För att det inte skulle råda någon ovisshet om namnet i denna sista tidsutdelning, sade Herren till Joseph Smith: ". . . ty så skall min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, *Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.*" (L&F 115:4. Kursivering tillagd.)

Frasen "Mormonkyrkan" är ett öknamn.

Den återställda kyrkan uppfyller alltså Frälsarens dubbla prov: den bär hans namn, och den är byggd på hans evangelium. Det kan inte råda något tvivel om detta, ty både namnet och evangeliet uppenbarades för Joseph Smith av Herren Jesus Kristus själv.

Och nu skulle jag till avslutning vilja säga några ord och bära mitt vittnesbörd om det återställda evangeliet och Jesu Kristi kyrka.

Inga tilldragelser på jorden sedan Jesu verksamhet i tidernas mitt har varit av sådan vikt för dig och mig som de händelser vi just har gått igenom. De ägde rum inte bara till nytta för Joseph Smith och hans medhjälpare, utan för hela världens skull.

Som förord till de uppenbarelser som givits till profeten, sade Herren:

". . . Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, hören I alle!

Ty förvisso, Herrens röst ljuder för alla människor, och ingen skall kunna undfly. Det finnes intet öga, som ej skall se, intet öra, som icke skall höra och intet hjärta, som ej skall genomborras.

Och åter, sannerligen säger jag eder, o I jordens invånare: Jag, Herren, vill kungöra detta för allt kött,

ty jag har icke anseende till personen utan vill, att alla människor skola veta, att den dag snart kommer — stunden är ännu icke kommen men är nära för handen [detta var år 1831] — då friden skall borttagas från jorden, och djävulen få makt över sitt eget rike.

Men Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem och skall komma ned för att hålla dom över . . . världen." (L&F 1:1-2, 34-36.)

Idag har mer än 140 år gått sedan ovanstående ord sades, och friden har tagits bort från jorden. Djävulen har nu makt över sitt eget rike, och Herren har makt över sina heliga. Dagen närmar sig när han skall "komma ned för att hålla

dom över ... världen" och regera mitt ibland sitt folk.
Men om människor och nationer fortsätter som nu, kommer stora bedrövelser att drabba oss mellan nu och då. Det kommer att bli mera "krig och rykten om krig ... det skall bliva jordbävningar på olika ställen och många andra förödelser ... och hela jorden skall skakas ..." (L&F 45:26, 33.) Detta har sagts av Herren själv.
Herren förutsåg att dessa olyckor skulle komma och varnade för dem. Han återställde sitt evangelium och återupprättade sin kyrka som ett sätt att undkomma dem.
När kyrkan hade varit organiserad i ungefär ett och ett halvt år, förklarade han på följande sätt orsaken till vår nuvarande besvärliga situation:
... de [jordens invånare] hava avvikit från mina förordningar och brutit mitt eviga förbund.
De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen och till sitt väsen en avgud, som blir gammal och som skall förgås i Babylon, ja, det stora Babylon, som skall falla.
Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.
Jag har även givit befallning åt andra att kungöra detta för världen ..." (L&F 1:15-18.)
Befallningarna som skulle kungöras för världen är Jesu Kristi evangeliums principer och förordningar. Genom att återställa sitt evangelium och återupprätta sin kyrka på jorden, har Herren tillhandahållit medlet för såväl vår timliga som vår andliga frälsning.
Återställelsen uppfyller Daniels profetia, att i det söndrade rikets tid skulle "himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras ..." (Dan 2:44.)
Den uppfyller Mikas profetia att "det skall ske i kommande dagar, att det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat, ypperst ibland bergen, och vara upphöjt över andra höjder; och folk skola strömma ditupp." (Mika 4:1.)
Den är fullbordan av Johannes' syn, då han såg en "ängel flyga fram uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk.
Och han sade med hög röst: 'Frukten Gud och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall hålla dom ...'" (Upp 14:6-7.)
Ja, sannerligen, detta är "de tider, då allt skall bliva upprättat igen", som Petrus sade skulle komma som en förberedelse för Herrens andra ankomst. (Se Apg 3:21.)
Och nu bär jag, som särskilt vittne för Jesus Kristus, mitt personliga vittnesbörd om att allt detta är sant. Och jag bär vidare vittnesbörd för alla er som hör eller läser det jag säger, att om ni vill ta reda på återställelsens historiska fakta och uppenbarade sanningar, och sedan ödmjukt och uppriktigt åkalla Fadern i Jesu Kristi namn, kommer han att ge er samma försäkran genom den Helige Andens kraft.
I Jesu Kristi, vår Herres namn. Amen.

O

Att vårda sig om de fattiga och nödlidande

Marion G Romney

Mina älskade bröder i prästadömet!
I detta tal har jag i kväll tänkt fästa uppmärksamheten på och betona den skyldighet vi har som prästadömsbärare att vårda oss om "de fattiga och nödlidande" ibland oss. Vi har på sista tiden inte uppmärksammat denna speciella del av evangeliet som vi borde.
Jesus tycktes emellertid i sina lärdomar ge detta högsta prioritet. Ni kommer ihåg att han sade, som framgår av det 25:e kapitlet i Matteus evangelium, att när han kommer i sin härlighet, skall han dela upp människorna "såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna" (vers 32) och placera fåren på sin högra sida och getterna på vänster.
Till dem på höger sida skall han säga: "Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse." Till dem som finns på hans vänstra sida skall han säga: "Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar " (Matt 25:34, 41)
I samma uttalande förkunnade Mästaren att det test som skulle avgöra uppdelningen på den stora dagen skulle vara den vård som givits de fattiga och de nödlidande.
Herren betonade ytterligare denna sak, då han sade till den rike unge mannen: " ... gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." (Matt 19:21)
Han betonade det åter då han berättade liknelsen om den barmhärtige samariten.
Skyldigheten att vårda sig om de fattiga förklaras på ett eftertryckligt sätt i Mormons bok såväl som i Bibeln.
Alma hade "blivit befalld av Gud" att leda sitt folk att "bidra

till deras lindring, både andligt och timligt allt efter deras behov." Han sade till dem att de skulle göra det "av egen fri vilja och kärlek till Gud." (Se Mosiah 18:27—29)

Liknande lärdomar och händelser upprepas genom hela Mormons bok.

Kung Benjamin lärde att vård om de fattiga är nödvändig för att man skall få förlåtelse för sina synder:

"Och för . . . att I skolen behålla edra synders förlåtelse dag för dag så att I kunnen vandra utan skuld för Gud, önskar jag, att I viljen dela edra ägodelar med de fattiga, envar i förhållande till vad han har och mätta de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och bidraga till deras lindring, både andligt och timligt allt efter deras behov." (Mosiah 4:26)

Amulek förklarade att verkningsfullheten i ens böner beror på hur man tar hand om de nödlidande. Efter att ha förklarat hur barmhärtigheten tillfredställer rättvisan genom Kristi försoning för alla dem som utövar "tro till omvändelse" gav han denna vältaliga uppmaning:

"Måtte därför Gud förläna eder, mina bröder, gåvan att utöva tro till omvändelse, så att I börjen åkalla hans heliga namn, och då vill han förbarma sig över eder.

Ja, bedjen honom med all kraft om barmhärtighet, ty han är mäktig att frälsa.

Åkallen honom, när I ären på edra betesmarker, för alla edra hjordar.

Åkallen honom i edra hus, ja, för hela edert hus, både morgon, middag och afton.

Ja, åkallen honom emot djävulen, som är all rättfärdighets fiende!

Men detta är icke allt. I måsten utgjuta edra själar i edra kammare och i lönndom och i edra ödemarker.

Ja, när I icke åkallen Herren, bören I dock låta edra hjärtan varda fyllda och överflöda i bön till honom utan återvändo för eder välfärd och för deras välfärd, som omgiva eder." (Al 34:17—18, 20—21, 23, 26—27)

Man tycker att om någon följde detta, skulle han vara en mycket god människa, eller hur, men Amulek tyckte inte att det var tillräckligt.

"Se mina älskade bröder, jag säger till eder: Tron icke, att detta är allt; Ty om I, när I haven gjort allt detta, vänden eder bort från de behövande och de blottställda och icke besöken de sjuka och lidande samt icke delen eder egendom, om I haven någon, med dem som stå i behov därav — jag säger eder, att om I icke gören något av detta, se, då är eder bön förgäves och gagnar eder intet, och I ären såsom skrymtare, vilka förneka tron." (Al 34:28)

Och dessa forntida skrifter är imponerande och upplyftande, men det är de nutida skrifterna som vi är bundna till och som vi kommer att dömas efter. Det är därför nödvändigt att vi vet vad dessa nutida skrifter lär.

När Herren i januari 1831 tog upp detta ämne, mindre än ett år efter det att kyrkan organiserats, sade han:

"och låt var och en högakta sin broder som sig själv, och utöven dygd och helighet inför mig.

Åter säger jag eder: Låt var och en högakta sin broder som sig själv.

Ty vem är den man ibland eder med tolv söner, vilken kan se på dem och säga: Jag är rättvis, efter det han sagt till den ene: Kläd dig i kostbara kläder och sitt här, och till den andre: Kläd dig i trasor och sitt där, sedan de alla tjänat honom lydigt, och han ej gjort åtskillnad på dem?

Se, detta giver jag eder som en liknelse, och sålunda förhåller det sig med mig. Jag säger eder Varen ett, ty om I icke ären ett, ären I icke mina." (L&F 38:24—27)

För att göra det klart att han talade om timliga behov fortsatte Herren i samma uppenbarelse:

"Nu giver jag kyrkan här ett bud, att vissa män i den skola utses och de skola utses genom röstning av kyrkan.

De skola hava tillsyn över de fattiga och nödlidande och betjäna dem med vad de behöva, så att dessa icke skola lida nöd." (L&F 38:34, 35)

Ett par veckor senare sade Herren i den stora uppenbarelse som finns nedtecknad i det 42:a kapitlet i Läran och Förbunden, som han själv talar om som kyrkans lag:

"Om du älskar mig . . . skall du komma ihåg de fattiga och helga det av dina ägodelar, som du bör dela med dem till deras stöd . . .

När du giver åt de fattiga av dina ägodelar giver du åt mig . . ." (L&F 42:29—31)

Vikten av att vårda de fattiga och nödlidande betonas dramatiskt i den uppenbarelse som profeten erhöll i Kirtland den 7 juni 1831, i vilken Herren parade ihop de bröder han sände till Missouri. Dessa bröder var alla nästan utblottade och de skulle klara sig bäst de kunde över fyra stater. Profeten själv gick nästan hela vägen från St Louis till Independence, ett avstånd på omkring 50 mil. Inte desto mindre och trots det faktum att de mötte dessa svårigheter avslutade Herren sina instruktioner till dem så här:

"Kom alltid ihåg de fattiga och nödlidande, de sjuka och plågade, ty den som icke gör detta är icke min lärjunge." (L&F 52:40)

Eftersom dessa bröder, trots de extrema förhållanden som de levde under, inte kunde kvalificera sig för att kallas hans lärjungar utan att komma ihåg "fattiga och nödlidande, sjuka och plågade", vad får vi då sona, bröder, om vi i vårt överflöd underlåter att komma ihåg dem?

I denna moderna värld plågad av förfalskningar av Herrens plan, får vi inte bli vilseledda till att tro att vi kan överlåta våra skyldigheter mot de fattiga och nödlidande på någon regering eller annan myndighet. Endast genom att frivilligt ge av en överflödande kärlek till vår nästa kan vi utveckla denna kärlek som Mormon karaktäriserade som "Kristi rena kärlek" (Moro 7:47) Denna måste vi utveckla om vi vill erhålla evigt liv.

För att vi skall kunna fullgöra dessa hans instruktioner att ta hand om de fattiga och nödlidande har Herren i alla tidsutdelningar givit detaljerade program. Till det forna Israel gav han följande mycket enkla riktlinjer:

"När I inbärgen skörden av edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten av din åker. Icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd.

Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och de avfallna druvorna i din vingård skall du icke plocka upp; du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen . . ." (3 Mos 19:9—10)

Även om detta program var enkelt, var det ändå grundat på

de två grundläggande principer som gäller för alla inspirerade välfärdsprogram, nämligen: (1) de som har skall ge och (2) de som tar emot skall arbeta.

Rut samlade ax på Boas åkrar i enlighet med detta välfärdsprogram. Naturligtvis hade hon en viss fördel på grund av Boas känslor för henne, men det var det program som gällde på den tiden.

Skyldigheten för mottagaren att arbeta i enlighet med sin förmåga, att försörja sig själv och de som var beroende av honom är precis lika stor i Guds finansieringsplan som skyldigheten att bidra till de nödlidandes omhändertagande. När Herren drev ut Adam från Eden, sade han: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden . . ." (1 Mos 3:19)

Denna gudomliga befallning är fortfarande i kraft. I "kyrkans uppenbarade lag" sade Herren i denna tidshushållning: "Du skall icke var lättjefull, ty den som är lat skall icke äta en arbetares bröd, ej heller bära hans kläder." (L&F 42:42) Senare tillade han: ". . Lättingen skall icke hava någon plats i kyrkan, om han icke omvänder sig och förbättrar sin väg." (L&F 75:29)

Hur bestämd denna befallning mot lättja än är, så berättigar mottagarens åsidosättande av den kyrkans medlemmar till att underlåta att dela med sig av sina ägodelar "enligt mitt evangeliums lag, åt de fattiga och nödställda." (L&F 104:18)

På denna punkt sade kung Benjamin:

"Måhända säger du: Den människan har själv ådragit sig sitt armod och därför vill jag draga min hand tillbaka och icke giva henne något av min föda eller dela mina ägodelar med henne, så att hon icke får lida, ty hennes bestraffning är rättvis.

Men jag säger dig, o människa, att den som gör så har all orsak att omvända sig, och om han icke omvänder sig från vad han gjort, förgås han evinnerligen och har ingen del i Guds rike." (Mosiah 4:17—18)

Dessa två principer. filantropi av givaren och flit av mottagaren var så fullkomligt tillämpade på Enoks tid att "Herren kallade sitt folk SION, emedan de voro av ett hjärta och ett sinne och bodde i rättfärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem". (Moses 7:18) Som en del av evangeliets återställelse i denna sista tidshushållning instiftade Herren ursprungligen den Förenade orden, som Enoks folk efterlevde. När dess efterlevnad upphörde, på grund av att människorna i kyrkan inte kunde disciplinera sig att lyda den, gavs tiondelagen. Med tiondet, fasteoffer, bidrag till Hjälpföreningen och under en tid bidrag till emigrationsfonden tog kyrkan hand om sina fattiga och nödlidande i hundra år.

Under mitten på 1930-talet uppenbarade Herren för att möta vår tids behov genom sin kyrkas ledare vårt nuvrande välfärdsprogram för kyrkan.

Genom detta program finns det tillgängligt för de fattiga och nödlidande, förutom tionde och fasteofferfonder, stora kvantiteter av många olika slags livsmedel, kläder, bränsle och andra nödvändigheter i livet. Programmet stöder också arbetstillfällen för alla kan och vill arbeta.

Sålunda har Herren genom välfärdsprogrammet givit oss detaljerade instruktioner om hur vi skall ta hand om de fattiga i vår tid och han har inte lämnat oss i tvivel om de hemska följder om vi underlåter att göra detta. Detta är vad han sade i en av uppenbarelserna:

"Jag, Herren, utspände himlarna och byggde jorden, mina händers verk, och allting som finnes däri är mitt.

Och det är min avsikt att sörja för mina heliga, ty allting är mitt.

Dock skall det ske på mitt eget sätt, och se, detta är sättet på vilket jag, Herren, beslutat att sörja för mina heliga, så att de fattiga må upphöjas, emedan de rika skola bliva ödmjuka.

Ty jorden är full och det finnes nog, ja i överflöd. Ja, jag beredde allt och gav människobarnen handlingsfrihet." (L&F 104:14—17)

Detta lägger ansvaret strikt på oss. Herren har givit oss allt vi har. Han har talat om för oss hur vi skall bidra till att ta hand om hans folk och han har givit oss fri vilja. Vi kan göra som vi behagar, men han varnar oss:

"Om någon därför tager av det överflöd som jag har berett, och icke delar med sig därav åt de fattiga och nödställda enligt mitt evangeliums lag, skall han upplyfta sina ögon i helvetet och plågas med de ogudaktiga." (L&F 104:18)

Som jag förstår det kräver "evangeliets lag", genom vilken vi idag kan avgöra vilken del av vårt överflöd vi bör dela ut till "de fattiga och nödställda", att vi först och främst betalar ett ärligt tionde, för det andra donerar generöst till fasteofferfonderna och för det tredje ger välfärdsbidrag i tid och pengar.

Personligen önskar jag uppriktigt förstå denna lag och efterleva den, för jag vill inte "lyfta upp mina ögon i helvetet och plågas med de ogudaktiga".

I ljuset av dessa skriftens lärdomar, tycks det mig, bröder, som att vi borde vara tacksamma för vår kunskap om lagen och att vi troget bör efterleva den. Må Gud hjälpa oss att göra detta, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Varför bygger de sista dagars heliga tempel?

Eldred G Smith

Det var en glädje för mig att understöda broder Harold B Lee som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och understödja alla de övriga generalauktoriteterna denna förmiddag.

Jag önskar uttrycka uppskattning för den stödjande röstningen å mina vägnar och lovar alla mina ledare här mitt fulla stöd. Jag är villig att göra allt som krävs av mig för att hjälpa till att bygga upp Guds rike på jorden.

En fråga som ofta ställs av många och som många som inte är medlemmar av vår tro funderar över är: "Varför bygger de sista dagars heliga tempel?"

Vår tredje trosartikel lyder: "Vi tro, att hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva fräst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar."

Den fjärde trosartikeln sålunda: "Vi tro, att evangeliets första grundsatser och förordningar äro (1) Tro på Herren Jesus Kristus; (2) Omvändelse; (3) Nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse; (4) Handpåläggning för den Helige Andens gåva."

Eftersom Guds alla lagar och förordningar måste efterlevas och lydas, sade Kristus till Nikodemus: "'Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.

Nikodemus sade till honom: Huru kan en människa födas när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?'

Jesus svarade: 'Sannerligen, sannerligen säger jag dig. Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.'" (Joh 3:3—5)

Kristus hade redan bekräftat fullheten och exaktheten i denna lag genom att själv efterleva den, som skildras i Matteus:

"Därefter kom Jesus från Galileen till Johannes, vid Jordan, för att låta döpa sig av honom,

men denne ville hindra honom och sade: 'Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig!'

Då svarade Jesus och sade till honom: 'Låt det nu så ske; ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet.' Då tillstadde han honom det." (Matt 3:13—15)

Dopet är alltså till för *hela* mänskligheten, till och med för Kristus, själve Guds Son, som var fullkomlig och utan synd. Alltså är det än mer nödvändigt för oss alla.

Om det krävdes för hela mänskligheten, skulle då en rättvis Gud för all evighet fördöma dem som kom till jorden i en sådan tid och på sådana platser där sådana möjligheter inte fanns tillgängliga och det följaktligen var omöjligt för dem att efterleva lagen?

Så om Gud är rättvis, och det vet vi att han är, måste han ge människorna ett sätt varigenom hela mänskligheten kan erhålla hans förordningar och de måste vara utförda så att de accepteras av honom.

Petrus säger i sitt första brev att mellan tiden för Kristi korsfästelse och uppståndelse, var Kristus aktivt sysselsatt med att predika för deras andar som hade dött:

"I anden gick han ock åstad och predikade för de andar som höllos i fängelse,

för sådana som fordom voro ohörsamma, när Guds långmodighet gav dem anstånd i Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken några få — allenst åtta personer — blevo frälsta genom vatten." (1 Petr 3:19—20)

Detta öppnade vägen för alla som dött utan tillfälle att acceptera hans evangelium i detta liv att acceptera det efter döden.

Detta ger inte dopets förordning, som är ett måste för inträde i Guds rike.

Paulus predikade för korintierna och försökte omvända dem till uppståndelsens realitet och han frågade dem: "Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull?" (1 Kor 15:29)

Det är tydligt att man då praktiserade ett ställföreträdande dop för sina döda anförvanter.

Kristus led ställföreträdande för oss. Nu ger han oss tillfälle att utföra en ställföreträdande handling för våra medmänniskor.

Det finns dock andra krav. Hur kan detta ställföreträdande arbete utföras om man inte känner till namnen på dem som dött?

Det är alltså helt klart att uppteckningar måste föras, utforskas och tas fram för att man skall kunna utföra detta arbete separat för varje individ.

I april 1836, vid färdigställandet av templet i Kirtland i Ohio, visade sig flera himmelska budbärare för Joseph Smith och Oliver Cowdery. Observera inte bara för Joseph Smith, utan för Joseph och Oliver. Två bevittnade dessa besök. Bland dem var Elia, profeten, som uppsteg till himmelen utan att smaka döden.

Tretton år tidigare hade Joseph Smith blivit lovad av en himmelsk budbärare vid namn Moroni att Elia skulle sändas till honom. Profeten Joseph Smith beskrev de nycklar Elia förlänade dem med följande ord:

"Elia ande, kraft och kallelse är att ni har makt att inneha nycklarna till uppenbarelse, förordning, orakel, krafter och begåvningar i det melkisedekska prästadömets och Guds rikes fullhet; och att erhålla och utföra *alla* de förordningar som tillhör Guds rike, ja även att vända fädernas hjärtan till barnens och barnens hjärtan till deras fäders, också de som är i himmelen." (*Documentary History of the Church*, vol 6, s 251. Kursiveringen tillagd.)

Våra förfäder som inte hade detta tillfälle blev lovade att denna dag skulle komma. (Se L&F 121:26—27)

Sedan profeten Elia kommit till Joseph Smith och Oliver Cowdery i Kirtland tempel har detta arbete att samla namn antagit

stora proportioner hos människor som lever under alla slags omständigheter och i många nationer. Tänk på det satt som Herren har inspirerat vår tids vetenskapsmän till att frambringa maskiner av alla slag för att påskynda och möjliggora detta stora företag.

Fem år efter Elia ankomst tillsade Herren sitt folk i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith år 1841 att de skulle "bygga ett hus åt mitt namn, en boning åt den Allrahögste.

Ty det finnes icke en plats på hela jorden, dit han kan komma och återupprätta det, som var förlorat för eder, eller det, som han borttagit, namligen prästadömets fullhet.

Ty det finnes icke på jorden en dopfunt, vari mina heliga kunna låta döpa sig för de döda.

Ty denna förordning tillhör mitt hus och kan icke godkännas annorstädes utom under eder fattigdoms dagar, när I icke kunnen bygga ett hus åt mig." (L&F 124:27—30)

Sedan berättar han om andra heliga förordningar som skall utföras i hans hus, eller tempel.

Sålunda är det nödvändigt att bygga tempel, Herrens hus, heliga byggnader i vilka dopets förordning och andra heliga förordningar kan utföras ställföreträdande för våra döda forfader.

Elia kom med nycklarna till utförandet av *alla* de heliga förordningar som tillhör Guds rike. Alla dessa hogst heliga förordningar, som är nödvändiga för människans upphojelse i det kommande livet, ja för evigt liv, är accepterade av Gud endast när de utförs i hans heliga hus, ett Guds tempel.

Av denna orsak byggde Israels barn en "förbundsark" som var transportabel, så att de skulle få Guds rikes välsignelser. For att erhålla fullheten av upphöjelsens välsignelser, ja evigt liv, måste människan mottaga *alla* lagar och förordningar som tillhor Guds rike.

En annan sak som behövs för att uppfylla hela lagen är *människor*. Vi som är medlemmar i kyrkan måste leva så att vi ar värdiga att gå in i Herrens hus för att utföra dessa högst heliga forordningar, först för oss själva och sedan för våra doda forfäder.

Den levande kommer först. Det är nödvändigt för oss att motta dessa förordningar först. Sedan kan vi få privilegiet att utföra detta arbete för våra förfäder, till vilka löftet gavs att vi skulle komma till jorden i tidernas fullhets hushållning för att utföra detta arbete för dem.

Den tid måste komma då tempel kommer att återfinnas över hela jorden, i många nationer. Detta är helt nödvändigt för människans frälsning, upphöjelse och eviga liv. Därför bör vi alla vara mycket flitiga i att samla in familjeuppteckningar och leva så att vi är värdiga att ta del i detta arbete.

Jag beder att Herren må välsigna oss att göra detta arbete i Jesu Kristi namn. Amen.

Varningar från yttre rymden

N ELDON TANNER

Förhållandena i världen i våra dagar har fått mig att tänka på en ledarspalt som jag nyligen läste. Den lyder:

"En tysk astronom tror att 'jordens unga civilisation närmar sig nu sin första stora kris på grund av sina nyfunna, självförstörande krafter', och 'människans bästa hopp för att undvika en katastrof är att lyssna ihärdigt efter radioöverförda råd som kommer långt utifrån den stjärnfyllda rymden'.

Där ute någonstans, tror denne astronom, finns en vis gammel civilisation som har överlevt många kriser och försöker varna den oerfarna jorden för sin egen ungdoms misstag.

Vilken skarpsinnig observation! Ändå har Mästerskaparen under tusentals år från sin värld försökt få människorna att lyssna ihärdigt efter råd och visdom. Antingen har de inte varit inställda på rätt våglängd eller också har de haft dålig syn och hörsel. Det har kommit många budskap från andra världar." (Church Information Service, september 1970.)

Ända sedan tidens början har vi en uppteckning om Guds budskap till människan, antingen genom ett personligt framträdande, eller genom änglar, direkt uppenbarelse, syner, drömmar eller inspiration. Det första fallet är när Herren Gud visade sig för Adam och Eva i Edens lustgård. När de hade drivits bort från lustgården åkallade de Herrens namn, och fastän de inte såg honom hörde de hans röst. Han befallde dem att dyrka Herren sin Gud och ge offer till honom.

"... Och Adam åtlydde Herrens befallningar.

Och många dagar därefter uppenbarade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför offrar du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet ej, endast att Herren befallt mig.

Då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde, som är full av nåd och sanning.

Därför skall du göra allt du gör i Sonens namn *och du skall omvända dig och åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen*.

Och på den dagen föll den Helige Anden, vilken vittnar om Fadern och Sonen, på Adam, sägande: Jag är Faderns Enfödde från begynnelsen, hädanefter och i evighet, *så att såsom du är fallen du kan bliva återlöst, och hela människosläktet, ja, så många som vilja*." (Moses 5:5-9. Kursivering tillagd.)

Det är alltså tydligt att Adam genom uppenbarelse visste att Kristus skulle försona och lida för människornas synder och att en uppståndelse skulle äga rum. Detta är ett bevis på att, som Amos uttryckte det: "Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7.)

Det är svårt att förstå varför så många människor är beredda att acceptera fakta som har upptecknats av historiker i den världsliga historien, men sedan vägrar att acceptera religionshistorien så som den upptecknats i skrifterna av människor med oförvitliga karaktärer, och till och med vägrar att tro på gudomliga profetior, som har gått i fullbordan och bekräftats av den världsliga historien. I alla tidsåldrar har människan haft särskilt svårt att acceptera sin egen tids profeter, och många av dessa har förföljts, hånats och dödats.

Skrifterna är fulla av händelser som beklagar att de flesta människor alltid har vägrat att acceptera profeterna, som har ropat omvändelse till dem och påmint dem om deras synder. Ni kommer ihåg vad Frälsaren sade till mängden när han fördömde de skriftlärde och fariséerna:

"Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat.

Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.

Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen: 'Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.'" (Matt 23:37-39.)

Vi måste lyssna till profeterna och stödja dem, om vi skall vinna nåd hos Herren. En forntida profet i Nya världen, Nephi, klagade för sitt folk:

"Se, mina bröder! Haven I icke läst, att Gud förlänade en människa, nämligen Moses, makt att slå på Röda havets vatten, så att det delade sig i två delar och israeliterna, som voro våra fäder, kunde gå därigenom på torr mark, varefter vattenmassorna tillslöto sig över egyptierna och uppslukade dem?

Om nu Gud gav denne man sådan makt, varför tvisten I då med varandra och sägen, att han icke har givit mig någon makt, medelst vilken jag kan hava någon kunskap om det som skall drabba eder, med mindre I omvänden eder?

Se, I icke blott förneken mina ord, utan I förneken även de ord, som våra fäder talat, och även de ord, som talades av denne man, Moses, vilken fick så stor makt, ja, de ord som han talade angående Messias' tillkommelse.

Se nu, icke blott Moses vittnade om detta utan även alla de heliga profeterna från hans dagar tillbaka till Abrahams dagar

Nu önskar jag, att I skolen veta, att det även har funnits många profeter efter Abrahams dagar, vilka hava vittnat om detta, ja se, profeten Zenos vittnade frimodigt, och därför blev han dödad

. . . nu veta vi, att Jerusalem blev ödelagt i enlighet med Jeremias ord. O, varför skulle då Guds Son icke kunna komma enligt hans profetia?

Viljen I nu bestrida, att Jerusalem blev förstört? .

Vår fader Lehi blev fördriven från Jerusalem, emedan han vittnade om detta

Emedan I nu veten detta och icke kunnen förneka det utan att ljuga haven I syndat, ty I haven förkastat allt detta, oaktat de många bevis I haven fått .

Men se, I haven förkastat sanningen och gjort uppror emot eder helige Gud, och även nu uppläggen I åt eder vrede till domens dag i stället för att samla eder skatter i himmelen, där intet fördärvar dem, och dit intet orent kan komma.

Ja, nu hållen I på att mogna till evig undergång till följd av edra mord, eder okyskhet och ondska, ja, om I icke omvänden eder, så drabbar ödeläggelsen eder snart." (Helaman 8:11-13, 16, 19-22, 24-26.)

Är vi idag beredda att omvända oss och acceptera Guds ord, eller fortsätter vi som dessa forntida folk att upplägga åt oss vrede till domens dag och evig undergång? I alla tidsåldrar har dessa budskap kommit till jordens invånare från en kärleksfull Fader, vars andebarn vi är. De är till för vår nytta och välsignelse. Han intresserar sig för oss och vill att vi skall lyckas och vara lyckliga i detta liv och genom hela evigheten. Han skapade världen och sände oss hit, och han vet vad som är bäst för oss. Genom sina profeter och sin Son Jesus Kristus har han gett oss livets plan, som skall leda oss till frälsning och upphöjelse. Guds kärlek till sina barn och hans önskan att leda dem är uppenbar på så många olika sätt.

Låt oss tänka på vad som hände Josef, som såldes till Egypten. Ni minns att Farao bekymrades av en dröm som han hade haft, och när han fick veta att Josef kanske skulle kunna tolka den, skickade han efter honom och sade: "Jag har hört sägas om dig, att allenast du

får höra en dröm, kan du uttyda den."

Josef svarade: "I min makt står det icke; men Gud skall giva Farao ett lyckosamt svar."

Då berättade Farao om sin dröm om de sju feta och de sju magra korna och de vackra och de tomma axen. Josef sade då att Gud hade förkunnat för Farao vad han ämnade göra, och varnat honom för att det skulle bli sju mycket bördiga år, följda av hungersnöd under sju år.

Vi vet alla att Farao accepterade denna tolkning och utnämnde Josef till ledare och satte honom att se till att all överskottsmat bevarades för de kommande magra åren. Tack vare Josefs trofasthet och hans hörsamhet till inspiration och uppenbarelse kom han i en sådan ställning att han kunde rädda sin familj när hans fader Jakob sände sina andra söner för att köpa säd från sin bror som de hade sålt till Egypten.

Josef vittnade senare: "...Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva kvar på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många." (Se 1 Mos 41, 45.)

Många andra uppenbarelser finns upptecknade, som mottogs av profeterna såväl förr i tiden som i vår tid. Profetior om Jesu Kristi födelse, mission, korsfästelse och uppståndelse förutsades många gånger av olika profeter, både i Bibeln och i Mormons bok, en del många hundra år före hans födelse. Vi har skrifter av Jesaja, Jeremia, Hesekiel, Lehi, Alma och många andra som profeterade om denna stora händelse.

Nephi upptecknar delvis detaljerat sina syner om det som skulle hända, så som en Herrens ängel visade honom det. Han såg Maria, Jesu moder, som bar ett barn i famnen, Guds Lamm, världens Återlösare. Han såg profeten som döpte honom, hur den Helige Anden nedsteg över honom, hans arbete med de tolv, hur han botade sjuka och drev ut onda och orena andar.

Nephi förutsäger också de sista händelserna i Frälsarens liv med följande ord:

"Men se, det skall bliva krig och krigsrykten, och när dagen kommer att Faderns Enfödde, ja, det är himmelens och jordens Fader, skall uppenbara sig för dem i köttet, se, då skola de förkasta honom för sina missgärningars, sina förhärdade hjärtans och sin styvsinthets skull.

Se, de skola korsfästa honom, och när han blivit lagd i en grav, skall han efter tre dagar uppstå från de döda med läkedom under sina vingar, och alla de som tro på hans namn skola bliva frälsta i Guds rike. Därför fröjdar sig min själ över att profetera om honom, ty jag har sett hans dag, och mitt hjärta lovprisar storligen hans heliga namn." (2 Nephi 25:12-13.)

Denna profetia gjordes nästan sexhundra år före Kristi födelse, och ändå ägde varje händelse rum precis enligt profetian. Nya testamentets författare ger ovedersägliga bevis som styrker dessa profetiska uttalanden. Nya testamentet styrker också andra profetior som upptecknats i Gamla testamentet och Mormons bok, som vi har hänvisat till.

Berättelsen i Lukas säger oss att "en budbärare från Fadern flög genom rymden för att förkunna: 'Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren.' (Luk 2:11.) Och från rymden kom plötsligt 'en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag.' (Luk 2:13-14.)" (Ledarspalt i Church Information Service, september 1970.)

Guds syfte med profeter på jorden är att de skall vidarebefordra hans budskap till människornas nytta och välsignelse med vilket rymdkommuniceringssätt han än väljer att använda. I sin stora omtänksamhet har han förberett ett sätt varigenom vi kan få odödlighet och evigt liv, vilket Jesus sade var hans verk och hans härlighet. Före och efter Kristi stora offer har följande budskap uppenbarats genom profeterna, nämligen att vi måste lyda evangeliets lagar och förordningar och att vi genom att omvända oss från världens synder kan nå upphöjelse.

Hur viktigt är det inte, att vi lyssnar till profeterna! Skrifterna innehåller otaliga varningar till oss i dessa sista dagar om vilka olyckor som skall drabba oss, och de har ägt rum och kommer att äga rum. Först när världen omvänder sig och accepterar och lever efter evangeliets lärdomar, så som Gud har uppenbarat dem genom sin Son Jesus Kristus och genom profeterna, kan vi rädda oss själva från förintelse.

"Budskap från det okända har kommit i ett stort antal genom tidens lopp, troget tolkade av män som Jeremia, Hesekiel och Daniel, Nephi och Moroni, Petrus och Paulus och i vår tid Joseph Smith. Bättre än genom radiosändningar eller television har *personliga budskap* kommit utan rymdkapsel, plan eller rymdraket. Människan har lång väg kvar innan hon kommer till de bebodda planeternas rike. Ändå finns det något sådant som rymdkommunikation. Människan har talat med Gud och fått svar av honom. Sådana budskap har kommit till nytta och välsignelse för jordens invånare i omkring 6.000 år." (Dito)

Det finns en profet på jorden idag, genom vilken Herren tillkännager sin önskan och vilja. Som medlemmar i kyrkan tror vi på "allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora

och viktiga ting angående Guds rike". (9e trosartikeln.)

Det största som någonsin hänt människorna och deras största välsignelse någonsin var Jesu Kristi försoningsoffer och planen för liv och frälsning som han gav. Det näst viktigaste för människorna var evangeliets återställelse genom profeten Joseph Smith. Gud kallade honom och han lyssnade, och genom uppenbarelse frambringade han en helig uppteckning, som innehöll evangeliet i dess fullhet. Tillsammans med Bibeln och nutida uppenbarelser ger den världen samma plan för liv och frälsning som Jesus gav människorna när han levde på jorden.

Vid 14 års ålder var Joseph mycket förvirrad till följd av värvningsverksamheten i de olika samfunden i samhället, och han ville veta vilken kyrka han skulle sluta sig till.

När han läste Bibeln träffade han på följande skriftställe i Jakob: "Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.

Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit." (Jakob 1:5-6.)

Joseph sade att om någon behövde vishet så var det han. Därför gick han ut i en lund där han kunde vara ensam och knäböjde i bön.

Han skriver: ". . . såg jag en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig.

. När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften." En av dem sade: *"[Joseph.] Denne är min älskade Son. Hör honom."* (Joseph Smith 2:16-17.)

Genom denna syn visste Joseph, så sant som att han levde att Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, var två levande varelser, och att de kände till hans namn och lyssnade till och besvarade hans böner och gav honom instruktioner. När han berättade om sin upplevelse för sina vänner och sin präst fann han att den uppväckte många fördomar mot honom, och han förföljdes och hånades, men ändå skrev han:

". . . blev jag manad att i mitt hjärta säga: 'Varför förföljer man mig för att jag talar sanning?' Jag har verkligen sett en syn, och vem är jag, att jag skulle strida emot Gud, och varför vill världen tvinga mig att förneka, vad jag verkligen sett? Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det, ty jag visste, att genom att så göra skulle jag förtörna Gud och komma under fördömelse." (Joseph Smith 2:25.)

När Joseph bad till Gud om ytterligare instruktioner, visade sig ängeln Moroni för honom och berättade för honom om guldplåtarna samt visade dem för honom i en syn. När fyra år hade gått fick han plåtarna, som innehöll en uppteckning om Guds handlingssätt mot de forntida invånarna i Amerika samt evangeliet i dess fullhet. Han översatte inskrifterna på plåtarna med hjälp av Guds gåva och kraft och genom uppenbarelse, i avsikt att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer.

Vi har fått följande löfte av Moroni rörande Mormons bok:

"Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, vill han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning." (Moroni 10:4, 5.)

Jag bär ett ödmjukt vittnesbörd om att sanningen i dessa saker har uppenbarats för mig och att evangeliet har återställts i dessa sista dagar genom hans profet, Joseph Smith, för vilken Gud Fadern och hans Son visade sig, att Gud lever, att Jesus är Kristus, som kom och gav sitt liv för dig och mig, så att vi kan få odödlighet och evigt liv. Förbindelsen mellan oss och Herren är öppen i våra dagar, så att vi kan gå till honom i enskild bön, i familjebön och i bön vid våra offentliga sammankomster och veta att han är där, att han är en kärleksfull fader, och att han är beredd att besvara våra böner och leda oss, om vi bara vill låta honom göra det, i våra egna angelägenheter och i det ämbete eller den kallelse som vi innehar.

Jag vill också bära vittnesbörd om att vår nuvarande ledare, Harold B Lee, är en Guds profet, som har förberetts och utvalts av honom, och ordinerats och avskilts av dem som har auktoritet. Han är berättigad till och får ledning från Herren för kyrkan och för människornas bästa.

Herren har sagt till kyrkans medlemmar angående profeten:

"Därför skall du . . . giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig, ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.

Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja. Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder . . .

Ty så säger Herren Gud: Jag har inspirerat honom till att främja Sions sak med stor kraft för det goda, och jag känner hans flit och har hört hans böner (L&F 21:4-7.)

Må vi ge akt på profetens ord och följa honom, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. O

Prästadömet och dess presidentskap

N ELDON TANNER

Prästadömet är Guds makt delegerad till oss att handla i hans namn i det ämbete vi innehar. Och när han ger oss det prästadömet, gör vi ett förbund med honom och han gör ett förbund med oss som jag skulle vilja läsa upp denna kväll:

"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen ("ty de, som äro trofasta och erhålla" betyder att en diakon måste börja göra de saker som gör det möjligt för honom att hålla dessa två prästadömen) . . . och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse. De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,
ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,
och den som mottager mig, mottager min Fader,
och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.

Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund.

Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva.

Men den, som bryter förbundet sedan det är ingånget och vänder sig helt därifrån, kan varken få syndernas förlåtelse . . ." (L&F 84:33-41)

Det beror på oss om förbundet hålles.

Vi gör det förbundet. Herren kan inte bryta det, och vi har ansvaret att hålla det.

Denna kväll skulle jag vilja tala ett par ord om prästadömets ordning, eller några av de ting som är lagda under prästadömet. Jag tänkte att det kunde vara intressant för såväl det aronska prästadömet som för de andra. Först skulle jag vilja förklara hur det efter en presidents död väljs en ny president som ordineras och avskiljs och hur presidentskapet omorganiseras, varefter de understöds i en högtidlig församling* av prästadömets kvorum och av de medlemmar i kyrkan som är närvarande vid generalkonferensen, som var fallet igår, och sedan av medlemmarna i hela kyrkan på deras stavskonferenser. Likaså skall jag tala om en del av presidentens auktoritet, plikter och ansvar.

När kyrkans president dör upphör första presidentskapet som organisation och rådgivarna intar sina platser i de tolvs kvorum, vilket i enlighet med uppenbarelse, påtar sig ansvaret att presidera över kyrkan, därför att de har det heliga melkisedekska prästadömet och är det kvorum som är närmast i auktoritet i enlighet med Läran och förbunden. (Se L&F 107:23-24.) Kyrkan står därför aldrig utan presidentskap. Presidenten för kvorumet är naturligtvis dess främste ämbetsman och de tolv fortsätter som kyrkans presidentskap till dess att första presidentskapet omorganiseras.

Medan Joseph Smith var president för kyrkan förlänade Herren genom honom alla prästadömets nycklar till de tolvs kvorum med samma auktoritet som första presidentskapet. Med denna auktoritet presiderade därför de tolv med Brigham Young som president över kyrkan i ett antal år efter Joseph Smiths död. Slutligen blev de manade av den Helige Anden att omorganisera första presidentskapet i kyrkan med Brigham Young som president och med Heber C Kimball och Willard Richards som hans rådgivare. I själva verket skulle denna organisation ha verkställts inom tjugofyra timmar efter profeten Joseph Smiths död.

Vid president Youngs död följde president John Taylor efter på liknande sätt som sin föregångare och det dröjde någon tid innan kyrkans presidentskap omorganiserades med John Taylor som president och George Q Cannon och Joseph F Smith som rådgivare.

Efter president Taylors frånfälle tvekade Wilford Woodruff, president för de tolv, och lät det gå en liten tid innan presidentskapet omorganiserades. När han till slut blev övertygad om att det var hans plikt och att det var nödvändigt för att Herrens syften skulle uppnås omorganiserade han tillsammans med de tolv kyrkans presidentskap.

Vid denna tidpunkt gav han en högtidlig uppmaning till sina medtjänare beträffande detta. Han önskade att man skulle förstå att i all framtid när kyrkans president avled och därigenom första presidentskapet blev upplöst, skulle det vara kyrkans rättmätiga plikt att genast utan onödig fördröjning omorganisera första presidentskapet, vilket förfarande har följts sedan dess.

Därför sammankallade president Lee som president för de tolv den 7 juli 1972 ett möte med alla de tolv för att omorganisera första presidentskapet.

Vid detta möte åkallade vi Herren i högtidlig bön. Sedan kallades varje medlem av de tolvs råd, med början från den till ämbetet yngste, att ge uttryck för sina åsikter beträffande det som låg för handen.
När det blev president Kimballs tur att tala, nominerade han vid slutet av sitt tal president Harold B Lee till kyrkans president, vilken motion framlades för de tolv och godkändes enhälligt. President Lee åtog sig kallelsen från de tolv och accepterade detta höga och heliga kall. Han framlade sedan för de tolv ett förslag om N Eldon Tanner som förste rådgivare och Marion G Romney som andre rådgivare. Detta godkändes enhälligt.
President Spencer W Kimball, som den till ämbetet äldste medlemmen av de tolv, nominerades och godkändes som president för de tolvs kvorum. Efter detta lade president Kimball tillsammans med andra medlemmar av de tolv sina händer på president Lees huvud och ordinerade honom och avskilde honom som kyrkans president och som profet, siare, och uppenbarare för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. President Lee avskilde sedan president Tanner och president Romney som sina rådgivare och president Kimball som president för de tolv.

Eftersom det var valår i Förenta Staterna ser vi klart skillnaden mellan att välja Förenta Staternas president och andra regeringsämbetsmän och det sätt varpå Herren har sagt att hans kyrkas ledare skall utväljas och insättas i sitt ämbete. Jag är mycket tacksam till Herren för det stora privilegium jag har haft att få verka så nära och understödja tre av Guds profeter och se hur Herren arbetar genom dem. Jag ber ständigt i ödmjukhet att jag skall kunna tjäna på allt sätt både Herren och dem.
Jag skulle vilja uttrycka min stora uppskattning och kärlek till president Marion G Romney. Jag har lärt älska honom och president Lee som jag aldrig tidigare älskat andra män. Och medan jag talar om kärlek skulle jag vilja uttrycka min kärlek till medlemmarna i de tolvs råd och andra generalauktoriteter och till alla medlemmar i kyrkan. I själva verket känner jag kärlek till hela mänskligheten och jag bara hoppas och ber att Herren alltid skall göra det möjligt för mig att visa denna kärlek.
Jag är övertygad om att president Lee blev utvald och förutordinerad till att bli en Guds profet och president för kyrkan. Herren har verkligen förberett honom för denna höga och heliga kallelse genom att ge honom ansvar i stavar som ledare för välfärdsprogrammet och i över trettio år som medlem av de tolvs råd. President Lee har visat sin trofasthet, hängivenhet och förmåga.
Han har blivit utvald att presidera över kyrkan i en av de mest kritiska tidsperioderna i världshistorien. Han är en Guds profet och uttalar Herrens vilja. President Joseph Fielding Smith gjorde denna skarpsinniga kommentar vid den högtidliga församling där han blev understödd som kyrkans president:
"Jag önskar säga att ingen man av sig själv kan leda denna kyrka. Det är Herren Jesu Kristi kyrka. Han är dess huvud. Kyrkan bär hans namn, har hans prästadöme, administrerar hans evangelium, predikar hans lära och gör hans verk.

Han väljer män och kallar dem till instrument i hans händer som skall utföra hans syften och han leder och styr dem i deras arbete. Men människor är blott instrument i Herrens händer och äran för allt det som hans tjänare uträttar bör tillskrivas honom i all framtid.
"Om detta vore ett människoverk, skulle det misslyckas, men det är Herrens verk och han misslyckas inte. Och vi har fått försäkran om att om vi håller buden och är trofasta till vårt vittnesbörd om Jesus och är pålitliga i allt det som blir oss anförtrodda, kommer Herren att leda och styra oss och hans kyrka på rättfärdighetens stigar så att alla hans syften uppnås." (Improvement Era, juni 1970, sid 26)
Han sade sedan följande om sin förste rådgivare: "President Harold B Lee är en sanningens och rättfärdighetens pelare, en sann siare som har stor andlig styrka och insikt och visdom och vars kunskap och förståelse för kyrkan och dess behov inte överträffas av någon." (Ibid sid 27)
Som Herren sade till Frederick G Williams, andre rådgivare till profeten Joseph Smith: "... Hör hans röst som talar, hören Herren din Guds ord och giv akt på den kallelse, vartill du är kallad, ja, att vara en högpräst i min kyrka och rådgivare åt min tjänare Joseph Smith den yngre,
åt vilken jag givit rikets nycklar, som alltid tillhöra det högre prästadömets presidentskap.
Därför skall jag förvisso kännas vid honom och välsigna honom liksom ock dig, om du är trogen i att giva råd i det ämbete, vartill jag utkorat dig, alltid bedjande högt och i ditt hjärta, offentligt och enskilt samt är trofast i ditt arbete med att predika evangeliet bland de levande och för dina bröder." (L&F 81:1-3)
Detta gäller varje prästadömsbärare.
Herrens ord till profeten Joseph i hans kallelse att presidera över kyrkan gäller i lika hög grad vår älskade president Harold B Lee: "... du skall kallas siare, översättare, profet, Jesu Kristi apostel ...
Därför skall du, min kyrka, giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig, ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.
Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära.

Ty så säger Herren Gud: Jag har inspirerat honom till att främja Sions sak med stor kraft för det goda, och jag känner hans flit och har hört hans böner.
Ty se, jag skall välsigna alla dem som arbeta i min vingård med en mäktig välsignelse. De skola tro hans ord, som han fått av mig genom Hugsvalaren, som betygar, att Jesus blev korsfäst av syndiga människor för världens synder, ja, till förlåtelse av deras synder som hava ett förkrossat hjärta." (L&F 21:1, 4-7, 9)

Ni diakoner, ni lärare, ni präster, ni äldster och sjuttio och högpräster, vilket oerhört privilegium det är att in-

neha Guds prästadöme och ha en Guds profet som leder oss idag!

Som Joseph F Smith så klart sade beträffande kyrkans president: "Varje ämbetsman i kyrkan står under hans ledning och han leds av Gud." (*Gospel Doctrine*, sid 174.)

Låt oss alltid komma ihåg detta. Kyrkans president har nycklarna till det melkisedekska prästadömet och det finns inget ämbete i kyrkan som inte kyrkans president kan fylla. I själva verket tillhör varje ämbete i kyrkan presidenten.

Herren sade i det att han talade till profeten Joseph Smith: "Åter, det åligger presidenten över det högre prästadömet att presidera över hela kyrkan och att vara såsom Moses — se, här är vishet — ja, att vara siare, uppenbarare, översättare och profet, havande alla Guds gåvor, vilka Gud giver kyrkans huvud." (L&F 107:91-92)

Det är mycket viktigt att vi som medlemmar i kyrkan utan reservation accepterar president Lee som en Guds profet och vår ledare. Jag är glad att kunna säga det från djupet av mitt hjärta, med all känsla som jag har. Låt oss lyssna till profetens röst och följa honom, inte blint men i tro. Om vi gör detta, kommer vi aldrig att gå vilse. Ingen bärare av prästadömet kan ta det lätt. Det är viktigt att varje medlem hedrar sitt prästadöme och inser att det är ett stort privilegium och en välsignelse att kunna bära Guds prästadöme.

Vi måste vara trogna vår tro och pålitliga på allt sätt. Vi måste vara ett exempel för världen. Jag skulle vilja säga till er unga män, kom ihåg att det prästadöme som ni bär är Guds makt att handla i hans namn förlänad till er i det ämbete ni har. Herren väntar sig att var och en av oss skall leva värdigt detta prästadöme och vara ett exempel för världen. Som president Lee sade då han först blev intervjuad efter det att han utsetts till kyrkans president, vilket tidigare refererats idag och hans budskap till världen och i synnerhet till var och en av oss är: "Håll buden." Då vi gör detta, blir vi välsignade.

Vi vet aldrig vilket ämbete eller vilken välsignelse Herren har i beredskap åt oss. Det är vårt ansvar att förebereda oss för varje kallelse som kan komma till oss. Joseph som såldes till Egypten hade ingen aning om att han var den som blivit utvald att rädda sitt folk. Genom hans trofasthet och genom att han övervann frestelser blev han välsignad och styrkt av Herren och han fick belöning för sin trofasthet.

Moses visste i sin ungdom inte att han skulle leda Israels barn ut från Egypten och Mormon visste inte i förväg om det stora och viktiga arbete han och hans son Moroni skulle utföra när det gällde att iordningställa och bevara de heliga uppteckningarna beträffande Jesu Kristi evangelium.

I vart och ett av dessa fall var det därför att de visade sin trofasthet ända från pojkåren och i varje kallelse de hade som de visade sig värdiga och blev accepterade av Herren.

Det gladde mig i eftermiddags då en grupp sjöng: "Skall väl Sions ungdom vackla?" och sedan klart sjöng: "Nej!". Det är skillnad på att sjunga "Nej" och mena "nej", och att leva därefter och jag skulle vilja uppmana varje ung man som nås av min röst idag att bevisa för Herren att Sions ungdom inte har vacklat och inte kommer att vackla, utan att de kommer att vara ett exempel för världen, ett gott inflytande. Och kom ihåg, om ni vill bli stora män, måste ni vara stora pojkar och ungdomar. Förbered er som vår president gjorde när han var ung.

Joseph Smith vid 14 års ålder hade ingen aning om att han skulle bli president för kyrkan och en Guds profet. Allt han ville var att veta vilken kyrka som var sann. Han var förutordinerad, som var och en av oss är till något ändamål, och på grund av att han visade sig trofast och levde värdigt blev han kallad till detta höga ämbete. Låt oss leva så att vi kan vara värdiga och uppnå de ting som vi har blivit förutordinerade till.

President Lee hade som ung man ingen aning om att han någonsin skulle bli president för kyrkan, men hans trofasthet i varje ämbete han hade visade att han var värdig. Det är precis lika viktigt att presidenten för diakonernas kvorum eller lärarnas kvorum utför sina plikter och vandrar uppriktigt inför Herren som det är för äldsternas, de sjuttios eller högprästernas president om han vill vara ett instrument i Herrens händer. Herren väntar sig att varje man skall göra sin plikt och vara trofast mot de förbund han gör. Som det står i Läran och förbunden har Herren sagt: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.

Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas. Ske alltså. Amen." (L&F 107:99-100)

PZ SI 0083 SW 

1978